

การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา
สู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย

ดิฉันภพ พัฒนะ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (นโยบายสาธารณะและการจัดการภาครัฐ)
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
พ.ศ. 2559

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติ และความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา
สู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย

นายดิณณภพ พัฒนาะ

ผู้วิจัย

รองศาสตราจารย์สมบูรณ์ ศิริสรรหิรัญ,

Ph.D. (Education Administration)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภัทร์ พลอยแหวน,

Ph.D. (Development Education)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์กมลพร สอนศรี,

D.P.A. (Public Administration)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ศาสตราจารย์พัชรีย์ เลิศฤทธิ์,

พ.บ., Ph.D. (Biochemistry)

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

รองศาสตราจารย์สมบูรณ์ ศิริสรรหิรัญ,

Ph.D. (Educational Administration)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชานโยบายสาธารณะและการจัดการภาครัฐ

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติ และความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา
สู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (นโยบายสาธารณะและการจัดการภาครัฐ)

วันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2559

นายดิณณภพ พัฒนะ

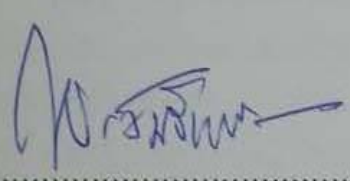
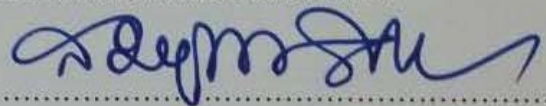
ผู้วิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมศักดิ์ อมรสิริพงศ์,

Ph.D. (Social Administration)

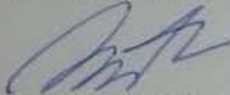
ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์พรอัมรินทร์ พรหมเกิด,

Ph.D. (Public Administration)

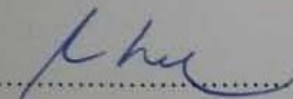
กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์กมลพร สอนศรี,

D.P.A. (Public Administration)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ศาสตราจารย์พัชรีย์ เลิศฤทธิ์,

พ.บ., Ph.D. (Biochemistry)

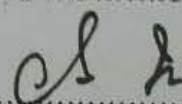
คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

รองศาสตราจารย์สมบูรณ์ ศิริสรหิรัญ,

Ph.D. (Education Administration)

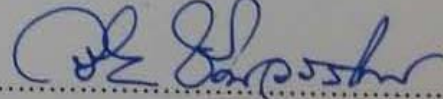
กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภัทร์ พลอยแหวน,

Ph.D. (Development Education)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์วริยา ชินวรรณ, Ph.D.,

คณบดี

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหิดล

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา สู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี โดยความกรุณาอย่างสูงจากรองศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ ศิริสรธริรัญ ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์และกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาใช้เวลาให้คำปรึกษา แนะนำแนวทาง และให้ข้อคิดเห็นต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ อมรสิริพงษ์ ที่ให้ความกรุณาเป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.พรอัมรินทร์ พรหมเกิด ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภัทร์ พลอยแหวน และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลพร สอนศรี ที่ให้ความกรุณาเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และสละเวลาตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้รับการบริการและสนับสนุนวิชาการเป็นอย่างดีจาก นางน้ำอ้อย คำชื่น เจ้าหน้าที่งานบริการการศึกษา คณะสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ ที่คอยอำนวยความสะดวก ทำให้การจัดทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้เป็นไปอย่างราบรื่นและประสบความสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีจึงขอกราบขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วยจิตคารวะ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณะผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ของที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) และสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดทั้ง 27 สถาบัน ตลอดจนคณะผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (สำนักงาน ป.ป.ช.) ทุกท่านทุกระดับที่ได้ให้ความอนุเคราะห์พิจารณาอนุญาตให้ผู้วิจัยสามารถเข้าถึงข้อมูล ตลอดจนอำนวยความสะดวกงานการดำเนินการเก็บข้อมูลสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีทั้งนี้งานวิจัยนี้จะไม่เสร็จสมบูรณ์ได้หากขาดความร่วมมือของนิสิต นักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาในสังกัด ทปอ. ทุกท่านที่ร่วมกันให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัย และการปฏิรูปท้องถิ่นในครั้งนี้ สมเจตนาและปณิธานของผู้วิจัยในการนำข้อมูลดังกล่าวสะท้อนกลับไปสู่การพัฒนาและปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทยต่อไป

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณ ในคุณของบิดา มารดา ที่สนับสนุนการศึกษาค้นคว้าในทุกๆ ด้านจนประสบความสำเร็จเป็นวิทยานิพนธ์เล่มนี้ อีกทั้งมิตรภาพและกำลังใจที่ดีจากกัลยาณมิตรทุกคน สำหรับการสนับสนุนที่ดีเสมอมา ผู้วิจัยขอส่งผ่านความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการตอบแทนพระคุณของทุกท่าน ตลอดจนเป็นวิทยาทานและปัญญาแห่งแผ่นดิน นำมาสู่การประยุกต์ใช้ความรู้เพื่อประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติสมกับพระราชปณิธาน แห่งองค์สมเด็จพระมหิตลาธิเบศร อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก พระราชบิดามิ่งขวัญชาวมหิดลสืบไป

ดิณณภพ พัฒนะ

การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา สู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย

THE IDEALISTIC THAI LOCAL GOVERNMENT AND THE HIGHER EDUCATION STUDENTS' EXPECTATIONS TOWARD THE THAI LOCAL GOVERNMENT REFORM GUIDELINES.

ดุษฎีนิพนธ์ 5737855 SHPP/M

ร.ป.ม.(นโยบายสาธารณะและการจัดการภาครัฐ)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : สมบูรณ์ ศิริสรธรศิริ, Ph.D., ภัทร์ พลอยแหวน, Ph.D., กมลพร สอนศรี, D.P.A.

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ (1) เพื่อศึกษาลักษณะของปัจจัยส่วนบุคคล ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารราชการรัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็น ร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล กับระดับความรู้ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวัง (3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวัง (4) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อกูลตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (5) เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น และค้นหาแนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) จำนวนประชากรกลุ่มเป้าหมายเชิงปริมาณจำนวน 394 คน โดยใช้แบบสอบถามและแบบทดสอบ และจำนวนประชากรกลุ่มเป้าหมายเชิงคุณภาพจำนวน 85 คน โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วยสถิติพรรณนา(Descriptive Statistics) ได้แก่ค่าความถี่ จำนวน (N) ค่าร้อยละ (Percentage ; %)ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (X)และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และสถิติวิเคราะห์ (Analytical Statistics) ได้แก่ T-test , One - way ANOVA (F-test) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product- Moment Correlation Coefficient) และใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Spearman rank-order correlation สำหรับค่านัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้กำหนดไว้ที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้ในระดับปานกลาง ระดับอุดมคติ ในระดับมาก และระดับความหวัง ในระดับปานกลาง นอกจากนี้จากการศึกษาพบว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างกันในระดับความรู้ ได้แก่ ปัจจัยด้านอายุ ระดับการศึกษา และระดับผลการเรียนเฉลี่ย ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างกันในระดับอุดมคติได้แก่ปัจจัยด้านภูมิภาคที่ศึกษา และสังกัดมหาวิทยาลัยที่ศึกษา ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างกันในระดับความหวัง ได้แก่ ปัจจัยด้านเพศ ภูมิภาคที่ศึกษาสังกัดมหาวิทยาลัยที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา และระดับผลการเรียนเฉลี่ย จากการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์พบว่าระดับความหวัง มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ ในลักษณะทิศทางตรงกันข้ามที่ระดับต่ำมาก และมีความสัมพันธ์กับในลักษณะทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ กับระดับอุดมคติ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปฏิรูปท้องถิ่นไทย รัฐควรให้ความสำคัญกับแนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทยที่ตรงกับอุดมคติและความคาดหวังได้แก่การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง การยุบเลิก อบ.จ. การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้ง ระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น การจัดตั้งสภาปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน บนเงื่อนไขของพื้นฐานความรู้ที่มีผลต่อความคาดหวังในการปกครองท้องถิ่นได้แก่ความรู้ในเรื่องของรัฐธรรมนูญ การบริหารราชการแผ่นดิน หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี และความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้และก่อให้เกิดอุดมคติและความคาดหวัง เพื่อผลสำเร็จในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยต่อไป

คำสำคัญ :การปกครองท้องถิ่นไทย/ท้องถิ่น/ปกครองท้องถิ่น/อุดมคติ/ความคาดหวัง/แนวทางการปฏิรูป/ปฏิรูป/ปฏิรูปท้องถิ่นไทย/
นักศึกษา

THE IDEALISTIC THAI LOCAL GOVERNMENT AND THE HIGHER EDUCATION STUDENTS' EXPECTATIONS TOWARD THE THAI LOCAL GOVERNMENT REFORM GUIDELINES.

TINAPOP PATTANA 5737855 SHPP/M

M.P.A. (PUBLIC POLICY AND PUBLIC MANAGEMENT)

THESIS ADVISORY COMMITTEES: SOOMBOON SIRISUNHIRUN Ph.D., PHUT PLOYWAN Ph.D.,
GAMOLPORN SONSRI D.P.A.

ABSTRACT

This research aimed to 1) study the characteristics of personal factors, the knowledge level about politics, administration, and public management, the ideal level, and the expectancy level on the local administration reform according to the opinion framework on the participation in Thailand local administration reform, 2) conduct the comparative study of personal factors and the knowledge level, the ideal level, and the expectancy level, 3) study the relationship between the knowledge level, the ideal level, and the expectancy level, 4) study and analyze the support factors and the factors which were the problems and restrictions on Thailand local reform according to the opinion framework on the participation in Thailand local administration reform, 5) study the policy recommendations about the opinion framework on the participation in Thailand local administration reform and find the guidelines on Thailand local administration according to university students' ideal and expectancy. The research was done with mixed method. As for the quantitative research, the questionnaires and tests were used for the sample groups of 394 people. As for the qualitative research, the interview was used for the sample groups of 85 people. The statistics used for data analysis were as follows: 1) Descriptive statistics consisted of frequency (N), percentage (%), mean (X), and standard deviation (S.D.). 2) Analytical statistics consisted of T-TEST, ONE-WAY ANOVA (F-TEST), PEARSON PRODUCT MOMENT CORRELATION, and SPEARMAN RANK-ORDER CORRELATION. The statistical significance for data analysis was 0.05.

The research results were as follows: The sample groups' knowledge level was moderate. The sample groups' ideal level was high. And the sample groups' expectancy level was moderate. Moreover, the researcher found that the personal factors affecting the knowledge level were age, education, and grade point average. The personal factors affecting the ideal level were the province and the university where students studied. The personal factors affecting the expectancy level were gender, province, university, major, and grade point average. The expectancy level correlated with the knowledge level in the opposite direction at a very low level and significantly correlated with the ideal level in the same direction at the level of 0.01. The government should, therefore, give the importance to Thailand local reform guidelines on provincial public sector restructuring, direct election of governor, dissolution of Provincial Administrative Organization, legislation on local election, amendment to related law and regulations, promotion of various local law, establishment of People Council for Local and Provincial Reform, establishment of National Local Administrative Council, and increase in people's participation roles on the conditions of basic knowledge affecting the expectancy on local administration as follows: constitution, public administration, good governance, and general law to encourage people to have knowledge and bring about the ideal and the expectancy for achievement in Thai local reform.

KEY WORDS: THAILAND LOCAL ADMINISTRATION/ LOCAL/ LOCAL ADMINISTRATION/ IDEAL/
EXPECTANCY/ REFORM GUIDELINES/ REFORM/ THAILAND LOCAL REFORM/ STUDENTS

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ค
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญตาราง	ฎ
สารบัญรูปภาพ	ณ
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 คำถามในการวิจัย	4
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	6
1.5 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา	8
1.6 สมมติฐานการวิจัย	12
1.7 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	12
1.8 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	15
1.9 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	19
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	
2.1 แนวคิด Generation (การแบ่งลักษณะบุคคลตามช่วงเวลา)	17
2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวข้องกับความคิดหวัง	23
2.3 แนวคิดการปกครองท้องถิ่นในอุดมคติของปรีดี พนมยงค์	35
2.4 การจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน	43
การกระจายอำนาจ และการกำหนดความสัมพันธ์	
ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น	

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.5 การปกครองท้องถิ่นเปรียบเทียบ	51
2.6 แนวคิดเกี่ยวกับการปฏิรูป	66
2.7 กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคณะทำงาน เตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ	78
2.8 สารสังเขปประเด็นการปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองท้องถิ่น โดยสภาพปฏิรูปแห่งชาติ	89
2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	140
2.10 การสังเคราะห์กรอบแนวคิดในการวิจัย	184
บทที่ 3	
ระเบียบวิธีวิจัย	
3.1 วิธีการศึกษาวิจัย	187
3.2 การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	188
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	197
3.4 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	207
3.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	209
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	210
บทที่ 4	
ผลการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูล	
4.1 ส่วนที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวัง ในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูป ประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	214
4.1.1 ตอนที่ 4.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง	215
4.1.2 ตอนที่ 4.1.2 ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ	219

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4.1.3 ตอนที่ 4.1.3 ระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครอง ท้องถิ่น	223
4.1.4 ตอนที่ 4.1.4 ระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครอง ท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้าน การปกครองท้องถิ่น	227
4.2 ส่วนที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล กับระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	231
4.2.1 เพศ	232
4.2.2 อายุ	236
4.2.3 ภูมิภาคที่ศึกษา	241
4.2.4 มหาวิทยาลัยที่สังกัด	252
4.2.5 ระดับการศึกษา	270
4.2.6 สาขาวิชาที่ศึกษา	274
4.2.7 ระดับผลการเรียนเฉลี่ย	278
4.3 ส่วนที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างระดับ ความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	283
4.4 ส่วนที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ ปัจจัยเกื้อหนุนสนับสนุน ปัญหาและ ข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วม ปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	293

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4.4.1 ตอนที่ 4.4.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อกูลต่อการปฏิรูป ท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองท้องถิ่น	295
4.4.2 ตอนที่ 4.4.2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูป ท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองท้องถิ่น	297
4.5 ส่วนที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์ทักษะและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อ การปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองท้องถิ่น	301
4.5.1 ตอนที่ 4.5.1 ผลการวิเคราะห์ทักษะและข้อเสนอแนะ เชิงนโยบายต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบ ความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	301
4.5.2 ตอนที่ 4.5.2 ผลการวิเคราะห์ลำดับความต้องการในการปฏิรูป การปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูป ประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	310
4.6 ส่วนที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์แนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติ และความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา	315
บทที่ ๕ สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
5.1 การอภิปรายผลส่วนที่ 1 การอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1	318
ตอนที่ 1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง	319
ตอนที่ 1.2 ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ	327
ตอนที่ 1.3 ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูป การปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองท้องถิ่น	333
5.2 การอภิปรายผลส่วนที่ 2 การอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2	354

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ตอนที่ 2.1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ	354
ตอนที่ 2.2 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	358
ตอนที่ 2.3 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	367
5.3 การอภิปรายผลส่วนที่ 3 การอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3	375
5.4 การอภิปรายผลส่วนที่ 4 การอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 4	378
5.5 การอภิปรายผลส่วนที่ 5 การอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 5	385
ตอนที่ 5.1 ผลการวิเคราะห์ทัศนคติและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	386
ตอนที่ 5.2 ผลการวิเคราะห์แนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา	417
ตอนที่ 5.3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ เพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	419
5.6 การอภิปรายผลส่วนที่ 6 บทอภิปรายสรุป	425
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	
6.1 สรุปวิธีการดำเนินการวิจัย	431
6.2 สรุปผลการวิจัย	436
6.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัย	472
บทสรุปแบบสมบูรณภาษาไทย	497
บทสรุปแบบสมบูรณภาษาอังกฤษ	524

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม	571
ภาคผนวก	568
ประวัติผู้วิจัย	597

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1.1	ตารางแสดงตัวแปรในการวิจัย ระดับการวัด และสถิติที่ใช้	12
2.1	เปรียบเทียบระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยที่ใช้รูปแบบรัฐเดี่ยว	52
2.2	เปรียบเทียบระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยที่ใช้รูปแบบสหพันธรัฐ	54
2.3	เปรียบเทียบข้อดี-ข้อเสียของระบบการปกครองท้องถิ่นประเทศต่างๆ รวม 8 ประเทศ	60
2.4	ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูป การปกครองท้องถิ่น	92
3.1	ตารางแสดงจำนวนนักศึกษา จำแนกตามมหาวิทยาลัย คณะ ระดับการศึกษา และรหัสปีที่ศึกษา (ข้อมูล ณ วันที่ 12 มิถุนายน 2558)	189
3.2	ตารางแสดงกระจายสัดส่วนของกลุ่มเป้าหมายในการศึกษา ตามจำนวน นักศึกษา จำแนกตามมหาวิทยาลัย คณะ ระดับการศึกษา และรหัสปีที่ศึกษา (ข้อมูล ณ วันที่ 12 มิถุนายน 2558)	192
3.3	ตารางแสดงจำนวนกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Focus group) และจำนวนผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ (n=85)	196
3.4	ตารางแสดงสัดส่วนข้อคำถาม	197
3.5	ตารางแสดงจำนวนข้อขององค์ประกอบสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่า และสิ่งที่เป็นคติ ความคิด และความเชื่อ ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูป ประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ในแต่ละด้าน	202
3.6	ตารางแสดงสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล จำแนกตามวัตถุประสงค์	211
4.1	ตารางแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเชิงกลุ่มของผู้ตอบแบบสอบถาม	215
4.2	ตารางแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเชิงปริมาณของผู้ตอบแบบสอบถาม	217
4.3	ตารางแสดงภาพรวมระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ	219

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตาราง		หน้า
4.4	ตารางแสดงภาพรวมระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	223
4.5	ตารางแสดงภาพรวมระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครอง ท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	227
4.6	ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้ เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูป การปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามสถานภาพด้านเพศ	234
4.7	ตารางแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอายุและระดับความรู้ ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตาม กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	238
4.8	ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้ เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ จำแนกตามภูมิภาคที่ศึกษา	243
4.9	ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบ ความแตกต่างของระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูป การปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามภูมิภาคที่ศึกษา	246
4.10	ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้ เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ทางการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ จำแนกตามมหาวิทยาลัยที่สังกัด	254

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตาราง		หน้า
4.11	ตารางตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามมหาวิทยาลัยที่สังกัด	261
4.12	ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามระดับการศึกษา	272
4.13	ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา	276
4.14	ตารางแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระดับผลการเรียนเฉลี่ยกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	281
4.15	ตารางแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	286
4.16	ตารางแสดงจำนวนกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Focus group) และจำนวนผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ (n=85)	294

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตาราง		หน้า
4.17	ตารางแสดงลำดับความต้องการในการการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	311
5.1	ตารางเปรียบเทียบระดับอุดมคติและความคาดหวัง ในการปฏิรูป การปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองท้องถิ่น โดยมีการแปร่งค่าเทียบในอัตราส่วนร้อยละ	350
5.2	ตารางแสดงวิสัยทัศน์ ปณิธาน พันธกิจ เป้าประสงค์ และผลสัมฤทธิ์ ในการจัดการเรียนการสอนของสถาบันอุดมศึกษากลุ่มเป้าหมาย	360

สารบัญรูปรภาพ

ภาพ		หน้า
1.1	แผนภาพแสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย	15
2.1	ทฤษฎีความคาดหวังของ Vroom	32
2.2	แผนภาพแสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย แบบเจาะรายละเอียด	186
5.1	แผนภาพเปรียบเทียบระดับอุดมคติและความคาดหวัง ในการปฏิรูป การปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองท้องถิ่น โดยมีการแปร่งค่าเทียบในอัตราส่วนร้อยละ	351
5.2	มโนภาพของผลการศึกษาและความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	376
6.1	มโนภาพของผลการศึกษาและความสัมพันธ์ระหว่างระดับ ความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตาม กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	458

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการบริหารราชการของประเทศทุกประเทศ รัฐจะต้องมีการกำหนดระเบียบวิธีการในเรื่องของระเบียบการปกครอง การบริหารงานระหว่างรัฐกับประชาชน เพื่อให้เกิดความสงบสุข ความสะดวก สามารถตอบสนองและแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล ด้วยความรวดเร็ว คุ่มค่า บนพื้นฐานของการคำนึงถึงสิทธิ เสรีภาพ ความเป็นธรรม และความเท่าเทียมกันของประชาชนในสังคม รัฐจึงออกกฎหมายการปกครองออกมาใช้บังคับประชาชนซึ่งเป็นกฎหมายที่วางระเบียบการบริหารภายในประเทศ โดยวิธีการแบ่งอำนาจการบริหารงานตั้งแต่สูงสุดลงมาถึงระดับต่ำสุด เป็นการกำหนดอำนาจและหน้าที่ของราชการผู้ใช้อำนาจฝ่ายบริหาร โดยหลักการพื้นฐานที่สำคัญของการจัดระเบียบการปกครองและการบริหารราชการแผ่นดินที่เป็นที่ยอมรับของนานอารยะประเทศ ได้จัดระเบียบการปกครองประเทศหรือที่เรียกว่าจัดระเบียบราชการบริหารไว้ได้แก่ หลักการรวมอำนาจ (Centralization) หลักการแบ่งอำนาจ (Deconcentration) และหลักการสุดท้าย คือหลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) สำหรับประเทศไทยนั้น ได้มีการออกกฎหมายเพื่อจัดระเบียบราชการและการบริหารราชการแผ่นดินของประเศนั้นคือ **“พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2534และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม”** โดยกำหนดให้การบริหารราชการแผ่นดินแบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน คือ การบริหารราชการส่วนกลาง การบริหารราชการส่วนภูมิภาค และการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อให้สอดคล้องกับหลักการจัดระเบียบการปกครองและการบริหารราชการแผ่นดินดังที่ได้กล่าวมา แต่ตลอดระยะเวลา นับตั้งแต่มีการจัดระเบียบราชการและปฏิรูประบะบบราชการครั้งล่าสุดในสมัยรัฐบาล ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ในปี พ.ศ. 2545 สภาพของปัญหาของการบริหารราชการแผ่นดินในหลายประการยังคงปรากฏให้เห็นอยู่ทั้งประเด็นปัญหาความซ้ำซ้อนด้าน โครงสร้างการบริหารงานของหน่วยราชการตลอดจนภารกิจหน้าที่และความรับผิดชอบโดยเฉพาะระหว่างราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น รวมทั้งการทำงานที่กระจัดกระจายไม่บูรณาการเป็นหนึ่งเดียว จึงทำให้ขาดเอกภาพในการทำงานซึ่งก่อให้เกิดความสับสนและความไม่แน่ใจในบทบาทหน้าที่ทั้งต่อตัวเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานและประชาชนที่อาศัยหรือที่มีความต้องการและความคาดหวังที่จะมารับ

บริการ ส่งผลต่อความคุ้มค่าและคุ้มทุนในเชิงภารกิจรัฐ ตลอดจนคุณภาพ ประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการให้บริการและตอบสนองความต้องการ รวมทั้งการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนในท้องถิ่น บนกระแสดังกล่าวที่เปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และกระแสโลกาภิวัตน์จากสังคมโลกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งภาครัฐไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยง หรือคงอยู่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้อีกต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน่วยงานภาครัฐที่ต้องเข้าถึงและให้บริการกับประชาชนโดยตรงซึ่งได้แก่ราชการส่วนภูมิภาคและราชการส่วนท้องถิ่น

สำหรับแนวคิดในการปรับปรุงและปฏิรูปการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและราชการส่วนท้องถิ่นได้รับการหยิบยกขึ้นมาเป็นวาระแห่งชาติอีกครั้งหนึ่ง ภายหลังจากการรัฐประหารในปี พ.ศ.2557 โดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่มีพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชาเป็นหัวหน้าคณะ และก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนที่ 29 ของประเทศไทยในเวลาต่อมา ตลอดจนนำมาสู่การประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557 ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 131 ตอนที่ 55 ก ณ วันที่ 22 กรกฎาคม 2557 มี 48 มาตรา โดยมีหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ นับเป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ 19 ของประเทศไทยโดยตามความแห่งมาตราที่ 27 ประกอบมาตราที่ 28 แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557 จึงก่อให้เกิดสภาพปฏิรูปแห่งชาติ ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติที่มาจากการแต่งตั้งจากพระมหากษัตริย์ ตามที่คณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติได้ถวายคำแนะนำ โดยได้กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะเข้ามาดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติให้ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 35 ปี เพื่อทำหน้าที่ศึกษาและเสนอแนะประเด็นของการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมไทย มีระบบการเลือกตั้งที่สุจริตและเป็นธรรม มีกลไกป้องกันและจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบที่มีประสิทธิภาพ จัดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจและสังคมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ทำให้กลไกของรัฐสามารถให้บริการประชาชนได้อย่างทั่วถึง สะดวก รวดเร็ว และมีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและเป็นธรรม โดยกำหนดการปฏิรูปประเทศออกเป็นด้านต่างๆ ทั้งหมด 11 ด้าน ซึ่งหนึ่งในประเด็นปฏิรูปจากทั้ง 11 ด้านคือด้านการปกครองท้องถิ่น ซึ่งหมายความว่า การปฏิรูปการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น ตลอดจนการปกครองกรุงเทพมหานครและพื้นที่ซึ่งมีการบริหารรูปแบบพิเศษ บทบาท ภารกิจของราชการส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น ความสัมพันธ์ระหว่างราชการส่วนต่างๆ การได้มา การควบคุม การตรวจสอบและอำนาจหน้าที่ผู้บริหารและสมาชิกสภาท้องถิ่น (คณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ 2557 :ออนไลน์)

ดังนั้น ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญที่กำหนดคุณสมบัติข้างต้น ในมิติของอายุของสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติ อาจส่งผลให้แนวคิดตลอดจนแนวทางในการปฏิรูปนั้นขาดความครอบคลุมของความคิดเห็นในแต่ละช่วงอายุ ซึ่งจะถูกจำกัดไว้เฉพาะบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 35 ขึ้นไปนั้นหรือที่อยู่ในช่วงของกลุ่มคนยุค Generation X หรือ Extraordinary Generation และ Generation Baby Boomer หรือ Generation B หรือ Gen B เท่านั้น ไม่ได้ครอบคลุมถึงบุคคลที่อยู่ในช่วงอายุใน Generation อื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มของ Generation Y หรือ Why Generation คือกลุ่มคนที่เกิดระหว่างปีพ.ศ. 2523 – 2535 คนกลุ่มนี้เกิดในช่วงเวลาที่บ้านเมืองสงบสุขและเติบโตมาในยุคของการเปลี่ยนแปลงอย่างมากของสภาพแวดล้อมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองรวมทั้งเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าเป็นวัยที่เพิ่งเริ่มเข้าสู่วัยเรียนและวัยทำงานมีลักษณะนิสัยชอบแสดงออกมีความเป็นตัวของตัวเองสูงไม่ชอบอยู่ในกรอบและไม่ชอบเงื่อนไขคนกลุ่มนี้มีบุคลิกลักษณะที่ตามสมัยนิยมและกล้าในการแสดงออกและกล้าที่จะคิด (สารคดีคือทคอม, 2554 : ออนไลน์) ซึ่งเป็นข้อได้เปรียบและเป็นจุดแข็งของคนกลุ่มดังกล่าวในการรับฟังความคิดเห็นเพื่อการปฏิรูปประเทศ อีกทั้งเป็นกลุ่มพลเมืองที่จะเป็นอนาคตสำคัญในการพัฒนาประเทศ และยังถือได้ว่าเป็นกลุ่มคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องและได้รับผลกระทบโดยตรงจากการปฏิรูป เนื่องจากเป็นกลุ่มคนที่ต้องอาศัยภายใต้ระบบต่างๆ ที่เกิดจากแนวคิดของการปฏิรูปและเปลี่ยนแปลงในมิติต่างๆ ของประเทศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พลังของนิสิต นักศึกษา ซึ่งเป็นพลังสำคัญในฐานะอนาคตและคลังสมองของประเทศชาติ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา นับตั้งแต่มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ. 2475 นิสิต นักศึกษา ได้กลายมาเป็นพลวัตของการขับเคลื่อนและพัฒนา ตลอดจนสร้างจุดเปลี่ยนของระบบการเมืองการปกครองไทยภายใต้ระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขมาอย่างต่อเนื่องและยาวนาน ไม่ว่าจะเป็นในเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ.2516 16 ตุลาคม พ.ศ.2519 หรือแม้กระทั่งการรวมตัวของเครือข่ายนิสิตนักศึกษาในการต่อต้านพระราชบัญญัตินิรโทษกรรม ฉบับสุดซอยในปี พ.ศ.2557 อันแสดงให้เห็นถึงพลังของนิสิต นักศึกษา ในการเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาระบบการเมืองการปกครองของประเทศ นอกจากนี้ในส่วนของการพัฒนาท้องถิ่น กลุ่มนิสิต นักศึกษา ได้มีการทำกิจกรรมร่วมกับสังคมท้องถิ่นมาโดยตลอด ทั้งในมิติของการให้บริการเชิงวิชาการ การอาสาพัฒนาชุมชน ผ่านการจัดกิจกรรมและการออกค่ายอาสา ร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาสังคมท้องถิ่น จนอาจถือได้ว่าบทบาทของกลุ่มนิสิต นักศึกษานั้นจึงเป็นตัวอย่างของพลวัตความเคลื่อนไหวในฐานะตัวแทนของกลุ่มคน Generation Y ได้เป็นอย่างดี

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะศึกษาวิจัยถึงแนวทางการปฏิรูปและปรับปรุงการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ซึ่งเป็นกรอบความคิดเห็นที่จัดทำขึ้นโดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คน

ในชาติ ได้จัดทำขึ้น เพื่อรวบรวมสภาพปัญหาและกรอบความเห็นร่วมของประชาชน สำหรับนำเสนอเป็นทางเลือกให้สภาพัฒน์แห่งชาติดำเนินการตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557 นำไปใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาและเสนอแนะเพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่น ที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของประเทศไทยในปัจจุบันและอนาคต โดยมุ่งศึกษาในกลุ่มเป้าหมายกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษาช่วงอายุ 16-48 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี และระดับปริญญาโทซึ่งเป็นกลุ่มประชากรที่เติบโตมาในช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลงในมิติต่างๆ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง อย่างรุนแรงและรวดเร็ว บนเงื่อนไขแห่งยุคโลกภิวัตน์และความก้าวหน้าของเทคโนโลยี นอกจากนี้ยังเป็นบุคคลที่มีความตามสมัยนิยม มีความเก่งและกล้าคิดกล้าแสดงออก มุ่งผลจากการทำงานเป็นทีม และไม่ยึดติดอยู่ในกฎระเบียบและเงื่อนไขมากเกินไป ซึ่งด้วยคุณลักษณะดังกล่าวผู้วิจัยเชื่อว่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการสร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้น ผ่านการแสดงความคิดเห็น และเติมเต็มข้อมูลทางวิชาการในมิติการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา สู่เวทีปฏิรูปประเทศไทยและท้องถิ่นไทยต่อไป

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 ลักษณะของปัจจัยส่วนบุคคล ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นอยู่ในระดับใดอย่างไร

1.2.2 ปัจจัยส่วนบุคคลใดบ้างที่มีความแตกต่างกันในระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น หรือไม่ อย่างไร

1.2.3 ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ กับ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กันหรือไม่ อย่างไร

1.2.4 ปัจจัยเกื้อกูลตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น เป็นอย่างไรเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

1.2.5 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น และแนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นอย่างไรเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ครั้งนี้ เป็นการศึกษาศึกษารวบรวมและนำเสนอข้อมูลสภาพปัญหา กรอบความเห็นร่วม อุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ที่ได้ในมิติการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทย เพื่อใช้เป็นข้อมูลทางเลือกประกอบการศึกษาและเสนอแนะของสภาปฏิรูปแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 และต่อองงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปและพัฒนากระบวนการบริหารงานภาครัฐไทย ตลอดจนเติมเต็มข้อมูลทางวิชาการของนิสิต นักศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่นต่อไป โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1.3.1 เพื่อศึกษาลักษณะของปัจจัยส่วนบุคคล ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

1.3.2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล กับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารบริหารภาครัฐอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

1.3.3 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

1.3.4 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อกูลตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

1.3.5 เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น และค้นหาแนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของ นักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการ ศึกษาวิจัยไว้ดังนี้

1.4.1 ด้านเนื้อหาทางวิชาการ:เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน(Mixed Method)โดย มุ่งศึกษาเนื้อหาทั้งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) และข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยเริ่มจาก การศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อพิสูจน์ข้อสมมุติฐาน ศึกษาเปรียบเทียบ ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ตามกรอบแนวคิดในการวิจัย ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ระดับความรู้ ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการ ปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น และใช้การ ศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อหารายละเอียด ข้อมูล และข้อเท็จจริงต่างๆ เพิ่มเติม โดยมุ่งให้เกิดแนวทางและข้อสรุปถึงการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของ นักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่เวทีปฏิรูปประเทศไทยและท้องถิ่นไทย ผ่านการศึกษารอบแนวคิดและ หลักการในการบริหารราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น นำมาสู่วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคในการบริหารราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น ทั้งที่เป็น ปัจจัยเกื้อกูล ตลอดจนที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วม ปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

1.4.2 ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง:ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ กำหนดขอบเขตการวิจัย ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มเป้าหมายกลุ่มนิสิต นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ช่วงอายุ 16-48 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี และระดับปริญญาโทโดยมีรายละเอียดดังนี้

1) ด้านปริมาณสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ :จำนวนประชากรกลุ่มเป้าหมาย 394 คน โดยวิธีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน คำนวณจากสูตรการ คำนวณตามวิธีของ ยามาเน่ (Taro Yamane)และใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ความน่าจะเป็น (Probability Sampling)แบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling)และกระจายตามในสัดส่วนของ สถาบันการศึกษากลุ่มเป้าหมาย จำนวน 9 สถาบันอุดมศึกษาสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย(ทปอ.) ประกอบด้วยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่และวิทยาเขตปัตตานีและมหาวิทยาลัยทักษิณ ซึ่ง

ประกอบระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 ขึ้นไป (รหัสนักศึกษา 55 ขึ้นไป) จำนวน 352 คน และระดับปริญญาโทจำนวน 43 คนที่ศึกษาในสาขาวิชานิติศาสตร์ รัฐศาสตร์รัฐประศาสนศาสตร์ และการบริหารรัฐกิจหรือในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

2) ด้านปริมาณสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ :จำนวนประชากรกลุ่มเป้าหมาย 85 คน โดยการใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Nonprobability Sampling) แบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้ลักษณะตัวแทนผู้นำนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมสัมมนาผู้นำนิสิต นักศึกษารวมพลังต่อต้านการทุจริต ในความร่วมมือกับที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย ประจำปี 2558 และสำนักงาน ป.ป.ช.ซึ่งผู้วิจัยจะใช้วิธีการสัมภาษณ์กลุ่มผู้นำนิสิต นักศึกษาและตัวแทนนิสิต นักศึกษาของสถาบันการศึกษากลุ่มเป้าหมายการสัมมนาฯ จำนวน 27 สถาบันอุดมศึกษาสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.)

1.4.3 ด้านพื้นที่ที่ใช้ในการศึกษา:ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ กำหนดขอบเขตการวิจัยด้านพื้นที่ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยประกอบด้วยสถาบันอุดมศึกษาจำนวน 27 สถาบันอุดมศึกษาสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) ประกอบด้วย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยนครพนมมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์มหาวิทยาลัยนเรศวรมหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยพะเยา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยมหิดลมหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงมหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรจน์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

1.4.4 ด้านระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา:ตั้งแต่เดือนกันยายน 2558 ถึง เดือนธันวาคม 2558เป็นระยะเวลาทั้งสิ้น 3 เดือน

กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนภูมิภาค)

- (1) การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค
- (2) การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง

กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น)

- (1) การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (2) การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก
- (3) การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- (4) การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมาย

ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

- (5) การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น
- (6) การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น
- (7) การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ
- (8) การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน

1.5.5 ความคาดหวัง(Expectancy)หมายถึงความรู้สึนึกคิดหรือความคิดเห็นด้วยวิจารณญาณเกี่ยวกับความคาดคะเน หรือการคาดการณ์ล่วงหน้าถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่าควรจะมี ควรจะเป็น ควรจะเกิดขึ้น หรือว่าควรจะเป็นไปตามความจำเป็น บุคคลรับรู้ความเป็นไปได้ว่าหากมีความพยายาม (Effort) เพิ่มขึ้น จะนำไปสู่ผลงาน (Performance) ที่ดีขึ้น ความคาดหวังดังกล่าว อยู่บนองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการตามทฤษฎีความคาดหวังของVictor Vroomซึ่งประกอบด้วย

- V** มาจากคำว่า **Valence** หมายถึง ความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์
- I** มาจากคำว่า **Instrumentality** หมายถึง ความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์
- E** มาจากคำว่า **Expectancy** หมายถึง ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์

1.5.6 ความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น หมายถึง ความรู้สึนึกคิดหรือความคิดเห็นด้วยวิจารณญาณตลอดจนถึงความต้องการและความพึงพอใจในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทย อีกทั้งหมายรวมถึงการคาดการณ์ล่วงหน้าถึงความสำเร็จ ความล้มเหลว และผลที่จะได้รับการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

1.5.7 ความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น หมายถึงความรู้สึกรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นด้วยวิจารณญาณตลอดจนถึงความต้องการและความพึงพอใจในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทย อีกทั้งหมายรวมถึงการคาดการณ์ล่วงหน้าถึงความสำเร็จ ความล้มเหลว และผลที่จะได้รับการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

1.5.8 อุดมคติ หมายถึงจินตนาการที่ถือว่าเป็นมาตรฐานแห่งความดี ความงามและความจริง ทางใดทางหนึ่งที่มนุษย์ถือว่าเป็น เป้าหมายแห่งชีวิตของตน อุดมคตินั้นประกอบไปด้วยคติ และ คุณค่า ซึ่งมีบทบาทสำคัญในจริยธรรม เพราะ คติ และ คุณค่า ที่ผู้คนยึดถือ นั้น ขึ้นอยู่กับลำดับความสำคัญของมันต่อแต่ละคน ซึ่งผู้วิจัยยึดความหมายตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2542

1.5.9 อุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น หมายถึงจินตนาการที่ถือว่าเป็นมาตรฐานแห่งความดี ความงามและความจริงที่ถือว่าเป็นเป้าหมายในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ขึ้นอยู่กับลำดับความสำคัญของมันต่อแต่ละคน ซึ่งผู้วิจัยยึดความหมายตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2542 ซึ่งประกอบด้วย 2 องค์ประกอบได้แก่ **องค์ประกอบที่ 1** ความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าและ **องค์ประกอบที่ 2** สิ่งที่เป็นคติ ความคิด และความเชื่อ

1.5.10 สถาปนาปฏิรูปแห่งชาติ หมายถึง สถาปนาที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 มาตรา 27 มีหน้าที่ศึกษาและเสนอแนะเพื่อให้เกิดการปฏิรูปในด้านต่าง ๆ มีสมาชิกไม่เกิน 250 คน มาจากคณะกรรมการสรรหาจังหวัดจำนวน 77 คน และคณะกรรมการสรรหาจากผู้ทรงคุณวุฒิที่หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติแต่งตั้ง รวม 11 คณะ จำนวน 173 คน สถาปนาปฏิรูปแห่งชาติมีหน้าที่ศึกษาและเสนอแนะเพื่อให้เกิดการปฏิรูปในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ด้านการเมือง การบริหารราชการแผ่นดิน กฎหมายและกระบวนการยุติธรรม การปกครองท้องถิ่น การศึกษา เศรษฐกิจ พลังงาน สาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม สื่อมวลชน สังคม และอื่นๆ เพื่อให้การปกครอง ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขมีความเหมาะสมกับสภาพสังคมไทย มีระบบการเลือกตั้งที่สุจริตและเป็นธรรม มีกลไกป้องกันและจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบ ที่มีประสิทธิภาพ ขจัดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมทาง

เศรษฐกิจและสังคม เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ทำให้กลไกของรัฐสามารถให้บริการประชาชนได้อย่างทั่วถึง สะดวก รวดเร็วและมีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและเป็นธรรม

1.5.11 วิจารณ์วิชาการ หมายถึงหน่วยงานหรือกระบวนการที่ทำหน้าที่ด้านสนับสนุนงานวิชาการทั้งที่เป็นองค์กรภาครัฐ เอกชน หรือองค์การมหาชน ทั้งที่เป็นสถาบันการศึกษา หรือไม่ใช่สถาบันการศึกษา ตลอดจนกลุ่มทางวิชาการในการส่งเสริมและสนับสนุนการทำงานด้านการปฏิรูปประเทศไทยในด้านต่างๆ

1.5.12 ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึงคุณลักษณะส่วนตัวประกอบด้วยเพศ อายุ ภูมิภาคที่ศึกษา มหาวิทยาลัยที่สังกัด ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา และระดับผลการเรียนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

1.5.13 ความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ หมายถึงความรู้ที่จำเป็นในการบริหารราชการแผ่นดิน โดยเฉพาะที่มีความเกี่ยวข้องกับการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและท้องถิ่นประกอบด้วย

- 1) ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบัน การเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศ
- 2) การบริหารราชการแนวใหม่
- 3) ความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557
- 4) การบริหารราชการแผ่นดิน
- 5) ความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทย
- 6) หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี
- 7) ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมาย วิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้อง
- 8) ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น

1.6 สมมุติฐานของการวิจัย

1.6.1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ที่แตกต่างกัน

1.6.2 ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ กับ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น มีความสัมพันธ์ในแง่บวกซึ่งกันและกัน

1.7 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยโดยวิธีกำหนดตามความสัมพันธ์โดยตรงของตัวแปรไว้ รายละเอียดตามตารางที่ 1.1 ตารางแสดงตัวแปรในการวิจัย ระดับการวัด และสถิติที่ใช้โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 1.1 ตารางแสดงตัวแปรในการวิจัย ระดับการวัด และสถิติที่ใช้

ตัวแปรในการวิจัย	ระดับการวัด	สถิติที่ใช้
ตัวแปรอิสระ		
1.ปัจจัยส่วนบุคคล	-	(N) (%)
เพศ	Nominal	(N) (%)
อายุ	Ratio	(N) (%) (\bar{X}) (MIN) (MAX)
ภูมิภาคที่ศึกษา	Nominal	(N) (%)
มหาวิทยาลัยที่สังกัด	Nominal	(N) (%)
ระดับการศึกษา	Ordinal	(N) (%)
สาขาวิชาที่ศึกษา	Nominal	(N) (%)
ระดับผลการเรียนเฉลี่ย	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (MIN) (MAX)

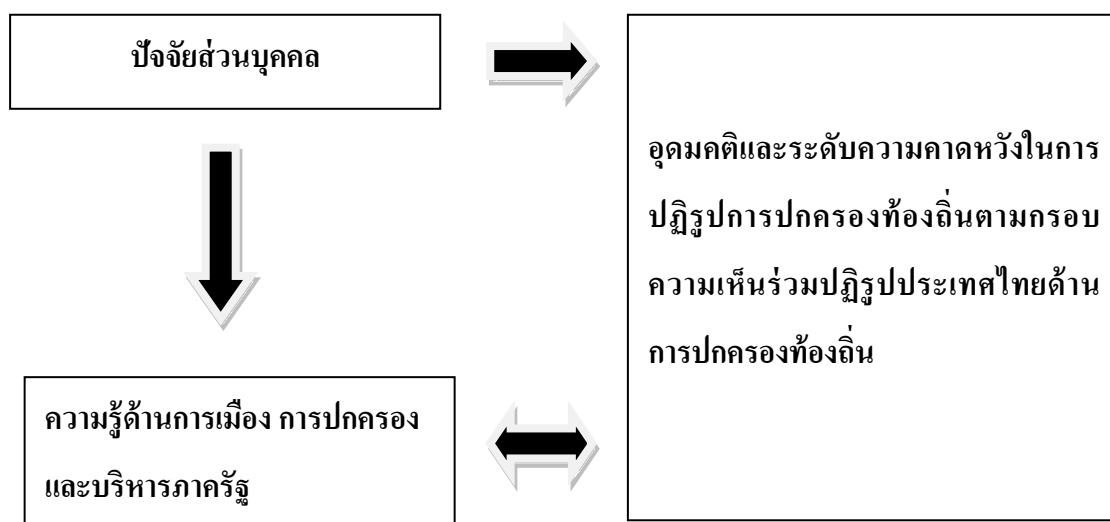
ตารางที่ 1.1 ตารางแสดงตัวแปรในการวิจัย ระดับการวัด และสถิติที่ใช้ (ต่อ)

ตัวแปรในการวิจัย	ระดับการวัด	สถิติที่ใช้
2.ความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบันการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศ	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
การบริหารราชการแนวใหม่	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
ความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 และฉบับชั่วคราว พ.ศ.2558	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
การบริหารราชการแผ่นดิน	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
ความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทย	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมายวิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้อ	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่น และการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
ตัวแปรตาม		(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
1.อุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
ความหมายและนิยามอุดมคติ(อ้างในพระบรมราโชวาท,2500 และราชบัณฑิตยสถาน,2542)	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
- องค์ประกอบที่ 1 ความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่า	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
- องค์ประกอบที่ 2 สิ่งที่เป็นคติ ความคิด และความเชื่อ	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
2.ระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
ทฤษฎีความคาดหวังของ Victor Vroom (อ้างในรัชก โสภพิศ,2552.68-69)	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
- V มาจากคำว่า Valence หมายถึงความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
- I มาจากคำว่า Instrumentality หมายถึงความเชื่อถือนในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)

ตารางที่ 1.1 ตารางแสดงตัวแปรในการวิจัย ระดับการวัด และสถิติที่ใช้ (ต่อ)

ตัวแปรในการวิจัย	ระดับการวัด	สถิติที่ใช้
- E มาจากคำว่า Expectancy หมายถึงความเป็นไปได้ของผลลัพธ์	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
3.กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (สำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม.คณะทำงานเตรียมการปฏิรูป เพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ, 2557.)	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
3.1 การบริหารราชการส่วนภูมิภาค	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
3.2 การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.)	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่ และแก้กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)
การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน	Interval	(N) (%) (\bar{X}) (S.D.)

1.8 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.1 แผนภาพแสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

1.9 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ครั้งนี้ ประโยชน์หลักที่ได้รับจากการวิจัยคือ ก่อให้เกิดทางเลือกต่อสภาพปฏิรูปแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 และต่อวงงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปและพัฒนาระบบบริหารงานภาครัฐไทย ในการนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการศึกษาและเสนอแนะ ตลอดจนเติมเต็มข้อมูลทางวิชาการในมิติการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่นต่อไป

นอกจากนี้ยังทำให้ทราบถึงข้อมูลและความรู้ที่ได้จากการศึกษาวิจัยดังนี้

1.9.1 ทำให้ทราบถึงปัจจัยส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้อง ระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครอง และบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

1.9.2 ทำให้ทราบถึงปัจจัยส่วนบุคคล ที่มีความแตกต่างกันในระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

1.9.3 ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ กับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

1.9.4 ทำให้ทราบถึงปัจจัยเกื้อกูลตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

1.9.5 ทำให้เกิดการประมวลข้อมูลและความรู้ที่ได้ศึกษา เกิดเป็นข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น และแนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

จากการวิจัยเรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาสู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยขอเสนอหัวข้อตามลำดับดังนี้

- 2.1 แนวคิด Generation (การแบ่งลักษณะบุคคลตามช่วงเวลา)
- 2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวข้องกับความคาดหวัง
- 2.3 แนวคิดการปกครองท้องถิ่นในอุดมคติของปรีดี พนมยงค์
- 2.4 การจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน การกระจายอำนาจ และการกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น
- 2.5 การปกครองท้องถิ่นเปรียบเทียบ
- 2.6 แนวคิดเกี่ยวกับการปฏิรูป
- 2.7 กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ
- 2.8 สารสังเขปประเด็นการปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองท้องถิ่น โดยสภาพัฒนาการแห่งชาติ
- 2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.10 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 แนวคิด Generation (การแบ่งลักษณะบุคคลตามช่วงเวลา)

สำหรับในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษาแนวคิด Generation ซึ่งเป็นแนวคิดที่จำแนกลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลโดยอาศัยเงื่อนไขของช่วงเวลามาใช้อธิบายปรากฏการณ์ภูมิหลังหรือบริบทแวดล้อมและลักษณะหรือบุคลิกเฉพาะของบุคคลซึ่งเป็นแนวคิดที่ถูกนำมาประยุกต์ใช้ในการสร้างเครื่องมือในการบริหารงานบุคคลให้เหมาะสมกับบุคลิกและลักษณะเฉพาะของคนในแต่ละ

ละช่วงวัยเช่นเครื่องมือในการบริหารค่าจ้างค่าตอบแทนและจิตใจในการทำงานเป็นต้นและถูกใช้เป็นเครื่องมือในการค้นหาและอธิบายถึงพฤติกรรมการบริโภคเพื่อให้ผู้ผลิตสามารถดึงดูดผู้บริโภคตลอดจนพยากรณ์และกำหนดการผลิตสินค้าให้ตรงความต้องการของผู้บริโภค ประกอบด้วย 4 Generation คือ Generation Baby Boomer (เกิดในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 –ค.ศ.1964), Generation X (ค.ศ.1965-ค.ศ.1979), Generation Y (ค.ศ.1980 – ค.ศ.1992), และ Generation Z (ค.ศ.1993 – ปัจจุบัน)

จากการแบ่งช่วงวัยดังกล่าวผู้ศึกษาต้องการศึกษาเพียงช่วงวัยGeneration Y (ค.ศ.1980 – ค.ศ.1992)และใช้เป็นแนวทางหลักในการทำการวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากเป็นช่วงวัยที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และกลุ่มเป้าหมายที่ผู้วิจัยต้องการทำการศึกษาภายใต้ขอบเขตของการวิจัย ซึ่งGeneration Y หรือ Why Generation คือกลุ่มคนที่เกิดในช่วงระหว่างปีพ.ศ. 2523 – 2535 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สถานการณ์ของสังคมและเหตุการณ์ในบ้านเมืองอยู่ในภาวะสงบสุข แต่ในขณะเดียวกันก็เติบโตมาพร้อมกับช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างรวดเร็วและรุนแรงของสภาพแวดล้อมทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและการพัฒนาในด้านต่างๆ ตลอดจนเทคโนโลยีที่มีการพัฒนาอย่างก้าวกระโดด ซึ่งหากเปรียบเทียบกับช่วงอายุในปัจจุบัน ก็ถือได้ว่าเป็นช่วงวัยที่กำลังพร้อมเข้าสู่วัยทำงานและร่วมพัฒนาบ้านเมืองต่อไป ดังนั้นคนกลุ่มนี้จึงมีความกล้าคิด กล้าแสดงออก และมีความเป็นตัวของตัวเองสูง ตลอดจนมีลักษณะที่ตามสมัยนิยม ไม่ชอบที่จะอยู่ภายใต้กรอบหรือเงื่อนไขที่ถูกจำกัดหรือกำหนดไว้ (สารคดีสื่อทคอม, 2554 : ออนไลน์) โดยคนกลุ่มนี้มีลักษณะร่วมดังนี้

ธนวรรณสินิตติถาวร (อ้างใน “Generation Y” ,2554: ออนไลน์)ได้ให้ข้อเสนอว่ากลุ่ม Generation Y มีพฤติกรรมและลักษณะเด่นคือเป็นกลุ่มคนที่มีความฉลาดและสามารถแก้ปัญหาได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นผลจากการพัฒนาของเทคโนโลยี ทำให้มีเครื่องมือในการสืบค้นข้อมูลเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ได้อย่างรวดเร็ว ตลอดจนช่วยสนับสนุนความสามารถในการทำงานในด้านต่างๆ โดยเฉพาะด้านการประสานงานและการติดต่อสื่อสาร และตอบสนองให้สามารถทำงานหลายๆ อย่างได้ในเวลาเดียวกัน นอกจากนี้คนกลุ่มนี้ต้องการทำงานที่มีลักษณะงานที่มีความท้าทายและสามารถกำหนดวิธีการทำงานได้ด้วยตนเอง และองค์กรที่คนกลุ่มนี้สนใจร่วมงานด้วยต้องเป็นองค์กรที่เปิดกว้างในการแสดงความคิดเห็น และสามารถเลือกเวลาและสถานที่ในการทำงานได้ตามความสะดวกโดยยึดผลสำเร็จของงานตามกำหนดเวลาเป็นสำคัญซึ่งหากองค์กรนั้นๆมีระเบียบวินัยที่เคร่งครัดมากเกินไปเช่นห้ามใช้คอมพิวเตอร์ในเรื่องส่วนตัวห้ามใช้โทรศัพท์มือถือระหว่างทำงานคนกลุ่มนี้ก็จะพร้อมที่จะลาออกโดยไม่รอสมัครงานใหม่เนื่องจากมีความเชื่อว่าหากทำงานที่ไม่ชอบหรือทำแล้วไม่สบายใจก็ไม่มีเหตุผลที่ต้องทนทำงานต่อไป

ธีรพันธ์นันทขว้าง (2551) ได้กล่าวถึงแนวคิดเรื่อง Generation Y ว่า Generation Y หรือ Why Generation หรือ Gen Y เป็นผู้ที่เกิดในช่วงพ.ศ. 2523 – 2537 (ค.ศ.1980 – 1994) ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่เกิดขึ้นมาท่ามกลางความแตกต่างระหว่าง Baby Boomers ซึ่งเป็นรุ่นปู่ ย่า ตา ยาย หรือญาติผู้ใหญ่ในครอบครัวที่มีความต้องการให้คนกลุ่ม Gen Y มีพฤติกรรมประพฤติตัวอยู่ในกรอบกับ Gen X ซึ่งเป็นรุ่นของบิดา มารดาที่มีความคิดที่แตกต่างออกไปและกลับอยากให้คนกลุ่ม Gen Y เป็นตัวของตัวเองและท้าทายสิ่งที่เป็นอยู่เดิมคั้งนั้นคนกลุ่ม Gen Y จึงมักจะสับสน จึงสร้างวิถีทางของตนบนความต้องการมุ่งหวังจะประสบความสำเร็จในทุกอย่างที่คุณสนใจและคาดหวังได้อย่างรวดเร็วกว่า Baby Boomers และ Gen X นอกจากนี้ Gen Y ยังมีบุคลิกและพฤติกรรมที่มีความใจร้อน ต้องการเห็นผลสำเร็จทุกอย่างรวดเร็วและพร้อมๆ กัน เนื่องจากมีความเชื่อมั่นในศักยภาพของตนเอง ทั้งความรู้ ความสามารถ และความพร้อมด้านฐานะทางการเงินที่มักจะได้รับการสนับสนุนจาก Gen X ซึ่งมีรายได้

รัชฎาธิสนธิสกุล และอ้อยอุมารุ่งเรือง (2548) ได้ให้ความเสนอไว้ใน “การสร้าง ความเข้าใจเกี่ยวกับเจนเนอเรชั่นวาย (Generation Y)” ว่า สำหรับประเทศไทย Generation Y มีลักษณะหลายประการทั้งที่เหมือนและแตกต่างจากนักวิชาการตะวันตก สิ่งหนึ่งที่ทำให้ Generation Y ของไทยมีลักษณะใกล้เคียงกับ Generation Y ในอเมริกาหรือตะวันตก มาจากอิทธิพลของโลกาภิวัตน์ ตลอดจนความก้าวหน้าทางด้านคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต การได้รับข้อมูล การดูภาพยนตร์ และฟังเพลงตะวันตก ทำให้ Generation Y ของไทยมีทัศนคติและพฤติกรรมที่เป็นตะวันตกมากขึ้น

จากการวิจัยของ**ณัฐฉัตร ศรีรัตกุล (อ้างในรัชฎา ธิสนธิสกุล และอ้อยอุมารุ่งเรือง, 2548)** เรื่อง “รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการเปิดรับสื่อ และพฤติกรรมการบริโภคสินค้าของ Generation Y ในกรุงเทพมหานคร” พบว่า Generation Y เปิดรับสื่อมากขึ้น ชอบเล่นกีฬา อยากมีอนาคตที่ดี ให้ความสำคัญของสิ่งแวดล้อมและยาเสพติด ใช้เสื้อผ้ากีฬาและยีนส์ มีลักษณะตาม “นิยาม” ของนักการตลาดในเมืองไทย คือ ชอบฟังเพลง ตามแฟชั่น ใช้เสื้อผ้าจากต่างประเทศ ต้องการสิทธิเสรีภาพและการยอมรับจากสังคม เล่นเกมคอมพิวเตอร์เป็นงานอดิเรก บางคนก็เล่นเอาจริงจังไม่หลับไม่นอน จนนักวิชาการไทยบางท่านขนานนามว่าเป็น “เจนเนอเรชั่นนินเทนโด” ตามชื่อบริษัทเกมรายแรกของญี่ปุ่นก็มี นอกจากนั้นโทรศัพท์มือถือ นับเป็นอุปกรณ์สำคัญประจำกายของ Generation Y พอๆ กับการใช้อินเทอร์เน็ต

จากรายงานการสำรวจเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2545 โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ สรุปว่า ประชากรร้อยละ 17.8 ของจำนวนประชากรทั้งหมดของประเทศ หรือจำนวน 11.3 ล้านคน เป็นกลุ่มเยาวชนอายุระหว่าง 15-24 ปี เป็น “คนกลุ่มใหญ่” ที่เริ่มเข้าสู่การทำงาน มีรายได้ของตนเอง และจัดเป็นลูกค้ากลุ่มเป้าหมายใหม่ที่นักการตลาดให้ความสนใจกับวิถีชีวิตและพฤติกรรมด้านการรับ

สื่อของพวกเขาอย่างมาก เพื่อใช้พัฒนาสินค้าและบริการเฉพาะกลุ่มและเมื่อ Generation Y เริ่มเข้าสู่การทำงานในองค์กรมากขึ้น พวกเขามีพฤติกรรมและความต้องการด้านการทำงานในแบบฉบับของตนเอง ซึ่งจะแตกต่างจากบุคลากรเจนเนอเรชั่นอื่นในองค์กร ซึ่งสำหรับ “Generation Y ในที่ทำงาน” พบว่ามักเป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเป็นอย่างดี มีความคิดสร้างสรรค์ มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง สามารถรับมือกับความเปลี่ยนแปลงต้องการทำงานที่มีความก้าวหน้า สามารถแสดงความคิดเห็นและบริหารจัดการด้วยตนเอง ทั้งในเรื่องเวลาและสถานที่ ให้ความสำคัญต่อสัมพันธภาพที่ดีในการทำงาน

นอกจากนี้ Generation Y บางคนยังต้องการงานที่มีความท้าทาย และขอเลือกวิธีปฏิบัติงานด้วยตนเอง พวกเขามักอึดอัดเมื่อไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็น หรือเมื่อความคิดเห็นของพวกเขาไม่ได้รับการยอมรับจากหัวหน้างาน Generation Y จะพอใจอย่างมากถ้าสามารถเลือกเวลาทำงานตามความสะดวกของตนเอง หรือทำงานจากสถานที่อื่นได้ เช่น ที่บ้าน หรือนอกสถานที่ทำงาน โดยยึดผลงานตามกำหนดเวลา สิ่งที่เขาไม่ชอบอย่างมาก คือ ระเบียบวินัยที่มากเกินไป เช่น ห้ามใช้โทรศัพท์มือถือระหว่างทำงาน ห้ามใช้คอมพิวเตอร์ในเรื่องส่วนตัว ฯลฯ Generation Y บางคนสามารถลาออกจากงานทันทีโดยไม่ต้องรอสมัครงานใหม่

ดังนั้นการที่ Generation Y มีความสามารถด้านเทคโนโลยีและความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่หลายองค์กรต่างก็ต้องการเพื่อสร้างนวัตกรรม แต่ความเป็นตัวของตัวเองสูงและมีวิถีชีวิตที่ไม่เหมือนเจนเนอเรชั่นอื่น อาจทำให้การบริหารทรัพยากรบุคคลไม่ใช่เรื่องง่ายอีกต่อไป

สมพร (อ้างใน “คน 3 วัยในนิค ”, 2554: ออนไลน์) ได้เสนอความเห็นไว้ว่ากลุ่มคน Generation Y ว่ามีพฤติกรรมและลักษณะเด่นคือเป็นกลุ่มคนที่เติบโตมาพร้อมกับการพัฒนาของคอมพิวเตอร์อินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีส่งผลให้มีพฤติกรรมและลักษณะส่วนบุคคลที่มีความกล้าคิด กล้าแสดงออกทั้งด้านทัศนคติ มุมมอง ความเชื่อและการแสดงออกตลอดจนไม่เชื่อสิ่งใดๆ หากปราศจากเหตุผลดีพอนอกจากนี้คนช่วงวัยดังกล่าวยังมีความมุ่งมั่น ทะเยอทะยานและมักมีข้อเรียกร้องสูง มีความเชื่อมั่นในตนเองทำให้ลักษณะงานที่คนกลุ่มนี้ต้องการคืองานที่เปิดโอกาสให้แสดงออกถึงความรู้ความสามารถที่ตนเองมี ตลอดจนมีความท้าทายและมีโอกาสเติบโตชอบทำงานเป็นทีม และทำพร้อมๆ กันในหลายมิติของงานตลอดจนมีความคาดหวังที่สูงโดยเฉพาะเรื่องทีมงานที่จะคอยช่วยเหลือในการทำงานและมีแนวคิดที่มองโลกในแง่ดีและมุ่งในการสร้างสมดุลในชีวิตและหน้าที่การทำงาน (Work Life Balance) เป็นเรื่องสำคัญแต่ไม่มีความอดทนที่จะทำงานในรูปแบบเดิมๆ เป็นระยะเวลานาน

เสาคนรั้วทิวาสโพร (2550 : 22-26) ได้ให้ความหมายของ Gen Y ไว้คือคนที่เกิดระหว่างปีพ.ศ. 2531 – 2540 และเริ่มเข้าสู่ตลาดแรงงานในปีพ.ศ. 2543-ปัจจุบันซึ่งจากการศึกษาและรวบรวมผลการวิจัยที่ได้ศึกษาลักษณะบุคลิกภาพทัศนคติค่านิยมและแนวโน้มพฤติกรรมเกี่ยวกับ Gen Y พบว่ามีพฤติกรรมและลักษณะที่มีความมั่นใจในตัวเองสูงต้องการรายได้สูงต้องการความก้าวหน้าเร็วรักอิสระไม่ชอบการผูกมัดขาดความอดทนไม่สู้งานซึ่งสามารถสรุปบุคลิกลักษณะและพฤติกรรมของคนกลุ่ม Gen Y ร่วมกันได้ดังนี้

(1) เป็นช่วงวัยที่มีความเป็นตัวของตัวเองสูงจึงทำให้มีความคิดอ่านทัศนคติเป้าหมายวิธีพูดตลอดจนรูปแบบการใช้ชีวิตที่เป็นแบบฉบับของตัวเองและพร้อมยืนหยัดเชื่อมั่นในความคิดตนเองไม่คล้อยตามหรือเชื่อผู้อื่นง่ายๆพูดจาตรงไปตรงมาและไม่ชอบให้ใครมาสั่งหรือควบคุม

(2) กลุ่มคนในช่วงวัยนี้มีความอ่อนไหวทางอารมณ์และมีอดทนต่ำ ทั้งทางกายภาพร่างกายและจิตใจกล่าวคือหากมีสภาพแวดล้อมที่บีบคั้นและกระทบต่อความรู้สึก กลุ่มคนดังกล่าวพร้อมที่จะแสดงอารมณ์และความรู้สึกออกมาอย่างชัดเจนเก็บอารมณ์ไม่ค่อยได้ดังนั้นหากเกิดปัญหาหรือความไม่พอใจในการทำงานจึงเป็นกลุ่มที่มีโอกาสในการลาออกสูงในขณะเดียวกันหากกลุ่มคนเหล่านั้นมีผลการทำงานที่ดีแต่ค่าตอบแทนหรือโอกาสในความเจริญก้าวหน้าในการทำงานมีน้อยกว่าคนกลุ่มนี้ก็มีโอกาสเปลี่ยนงานสูง

(3) เป็นช่วงวัยที่มีความอยากรู้อยากเห็นและแสวงหาคำตอบในสิ่งที่เป็นเหตุผลเสมอดังนั้นหากองค์กรมีคำสั่งหรือการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นคนกลุ่มนี้พร้อมที่จะซักถามอย่างตรงไปตรงมาและรอฟังคำตอบอยู่เสมอถึงเหตุและผลซึ่งเป็นที่มาและเหตุของคำสั่งหรือการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นดังกล่าวซึ่งลักษณะดังกล่าวจึงส่งผลให้เกิดความขัดแย้งกับความคิดและความเชื่อของคนกลุ่ม Baby Boomer Generation และกลุ่ม Generation X ที่พร้อมรับคำสั่งและไปปฏิบัติตามอย่างไม่มีข้อสงสัย

(4) คนกลุ่มนี้มักท้าทายกฎระเบียบและตั้งคำถามกับกฎระเบียบข้อบังคับและกติกาท้องค์กรตั้งและต้องการความยืดหยุ่นในการปฏิบัติงานและการใช้ชีวิตอยู่เสมอยิ่งหากกฎระเบียบองค์กรมีความเข้มงวดมากเท่าใดคนกลุ่มนี้มีแนวโน้มค่อนข้างสูงที่พร้อมจะต่อต้านหรือท้าทายกฎระเบียบเหล่านั้นเสมอและแสวงหาวิถีทางที่เชื่อว่าเป็นดีกว่า โดยปฏิเสธและไม่นิยมที่จะปฏิบัติตามประเพณีวัฒนธรรมหรือแนวปฏิบัติเดิมๆ ที่ปฏิบัติมาโดยไม่มีเหตุผล

(5) คนกลุ่มนี้เป็นช่วงวัยที่มีความทะเยอทะยานและแรงผลักดันสูงในการตั้งเป้าหมายความสำเร็จในชีวิตและอาชีพตลอดจนต้องการที่จะถึงเป้าหมายดังกล่าวอย่างรวดเร็วจึงส่งผลให้ความจงรักภักดีของคนกลุ่มนี้มีต่อวิชาชีพมากกว่าองค์กรและหากองค์กรไม่สามารถตอบสนองให้

คนกลุ่มนี้เห็นถึงโอกาสและก้าวหน้าในอาชีพได้อย่างชัดเจนคนกลุ่มนี้มีความพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงงานได้เสมอ

(6) คนในช่วงวัยนี้ มีความคุ้นเคยกับเทคโนโลยีและยึดติดกับเทคโนโลยีเสมือนเป็นส่วนประกอบหนึ่งของชีวิตเช่น Face book, MSN, I-Phone เป็นต้นตลอดจนมีความรู้ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีมาประยุกต์หรือผ่อนแรงในการทำงานหรือในการใช้ชีวิต

(7) เป็นวัยที่ชอบการเปลี่ยนแปลงและมีทัศนคติที่ดีต่อการเปลี่ยนแปลง โดยมองว่าเป็นสิ่งที่มีความท้าทายกับการเปลี่ยนไปสู่สิ่งใหม่แม้ไม่แน่ใจว่าความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะนำไปสู่สิ่งที่ดีกว่าหรือไม่ก็ตาม แต่คนในช่วงวัยนี้ก็พร้อมที่จะรับกับความเสียนั้น ดังนั้น คนในช่วงวัยนี้จึงมีแรงผลักดันและความต้องการในการที่จะมีส่วนร่วมในการสนับสนุนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือสิ่งใหม่ๆ ให้เกิดขึ้นในองค์กร ในทางตรงกันข้ามหากองค์กรมีการทำงานในรูปแบบเดิมๆ และจำกัดการมีส่วนร่วมของบุคลากรในองค์กร คนในช่วงวัยดังกล่าวมักขาดแรงจูงใจในการทำงานและเกิดความเบื่อหน่ายในงานเป็นอย่างมาก อันอาจนำมาสู่การเปลี่ยนงานได้หากมีโอกาสที่ดีกว่า

(8) เป็นกลุ่มคนที่มีทัศนคติในการมองโลกในแง่ดีมาก ตลอดจนมีความคิดในเชิงบวกและแง่บวกที่คืออยู่เสมอ โดยมองว่าทุกสิ่งมีความเป็นไปได้และจะต้องประสบความสำเร็จ นอกจากนี้ยังเป็นกลุ่มคนที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ซึ่งเป็นผลมาจากลักษณะของการเลี้ยงดูโดยพ่อและแม่สมัยใหม่ ส่งผลให้คนในช่วงวัยนี้มีความกล้าคิดกล้าทำและมีความมั่นใจในตนเองตลอดจนหากมีความคิดสร้างสรรค์ใหม่ก็พร้อมที่จะเปิดเผยให้ทราบและอยากทำให้เกิดขึ้นจริงอย่างเป็นรูปธรรมโดยไม่ยึดติดในกรอบเดิมๆ

(9) เป็นคนที่มีลักษณะที่มีความมั่นใจในตนเองสูงซึ่งเป็นไปในลักษณะในการที่รู้สึกดีกับตนเองโดยไม่ได้เปรียบเทียบกับผู้อื่นและถ้าคนกลุ่มนี้มีความเชื่อความคิดของตนเองมีความเป็นไปได้จะพร้อมนำเสนอเพื่อผลักดันความคิดนั้นให้เกิดเป็นจริง โดยไม่มีความประหม่าหรือวิตกกังวล

(10) ในทางตรงกันข้ามคนในช่วงวัยนี้กลับมีความจงรักภักดีกับองค์กรต่ำเนื่องจากคนในช่วงวัยนี้มองตัวงานไม่ใช่องค์กรโดยมองว่าตำแหน่งที่สูงขึ้นที่องค์กรเสนอมาให้และองค์กรเป็นสิ่งที่ช่วยสนับสนุนที่จะช่วยส่งเสริมให้ไปสู่เป้าหมายของงานหรืออาชีพที่ตั้งไว้ จึงอาจส่งผลต่ออัตราการลาออกให้เพิ่มสูงขึ้นได้ หากองค์กรไม่สามารถตอบสนองในปัจจัยเหล่านี้ได้

จากแนวคิดเกี่ยวกับ Generation Y ข้างต้นผู้วิจัยได้นำแนวคิดที่ได้จากการศึกษาดังกล่าวมากำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มเป้าหมายในการวิจัย โดยมุ่งศึกษาในกลุ่มนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาทั้งในระดับปริญญาตรี และระดับปริญญาโท ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายที่อยู่ในช่วง

Generation Y อันมีลักษณะเฉพาะที่เป็นประโยชน์ในการวิจัย เพราะเป็นช่วงวัยที่มีความเป็นตัวของตัวเองสูงจึงทำให้มีความคิดอ่านทัศนคติเปี่ยมหมาย วิธีพูดตลอดจนรูปแบบการใช้ชีวิตที่เป็นแบบฉบับของตัวเองและพร้อมยืนยันยึดเชื่อมั่นในความคิดตนเอง ไม่คล้อยตามหรือเชื่อผู้อื่นง่ายๆ พุดจาตรงไปตรงมาและไม่ชอบให้ใครมาสั่งหรือควบคุมตลอดจนมีความอยากรู้อยากเห็นและแสวงหาคำตอบในสิ่งที่เป็นเหตุผลเสมอพร้อมที่จะซักถามอย่างตรงไปตรงมาและรอฟังคำตอบอยู่เสมอถึงเหตุและผล นอกจากนี้ยังมีความคิดนอกกรอบและท้าทายกฎระเบียบและตั้งคำถามกับกฎระเบียบข้อบังคับและกติกาอยู่เสมอ เพื่อแสวงหาวิถีทางที่เชื่อว่าดีกว่า โดยปฏิเสธและไม่นิยมที่จะปฏิบัติตามประเพณีวัฒนธรรมหรือแนวปฏิบัติเดิมๆ ที่ปฏิบัติมาโดยไม่มีเหตุผลตลอดจนเป็นกลุ่มคนที่มีทัศนคติในการมองโลกในแง่ดีมาก และมีความคิดในเชิงบวกและมีแง่มุมที่ดีอยู่เสมอ โดยมองว่าทุกสิ่งมีความเป็นไปได้และจะต้องประสบความสำเร็จนอกจากนี้ยังเป็นกลุ่มคนที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และหากมีความคิดสร้างสรรค์ใหม่ก็พร้อมที่จะเปิดเผยให้ทราบและอยากทำให้เกิดขึ้นจริงอย่างเป็นรูปธรรมโดยไม่ยึดติดในกรอบเดิมๆ

จากคุณสมบัติดังกล่าวข้างต้น จึงมีความเหมาะสมที่จะเติมเต็มข้อมูลทางวิชาการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษาเพื่อนำมาสู่การเสนอแนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทยต่อไป

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวข้องกับความคาดหวัง

เนื่องจากการศึกษาในครั้งนี้ มุ่งศึกษาถึงอุดมคติและความคาดหวัง ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวัง โดยในส่วนของกำหนัดนิยามและความหมาย ได้มีนักวิชาการหลายท่านหลายสำนัก ได้กำหนัดนิยามและความหมายของความคาดหวัง โดยมีเนื้อหาที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมดังนี้

กรณีกานาควัระ (2534, หน้า 24 อ้างถึงในกนกราชวสุวรรณกิจ, 2545, หน้า 30) ได้ให้นิยามว่า ความคาดหวังคือความคิดความต้องการของบุคคลต่อสิ่งทีปรารถนาจะให้เกิดขึ้นจริงในอนาคตโดยการคาดคะเนผลจากความสามารถและสภาพของตนกับความเป็นไปได้

กณจนา จันทรโชต (2545, น.13) ได้ให้ความหมายของ “ความคาดหวัง” ว่ามีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ ประสบการณ์ การกระทำ และอนาคต ดังนั้น จึงหมายความว่าความคิดเห็นทีบุคคลมุ่งหวังหรือคาดคะเนต่อบุคคลอื่นให้กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ตนปรารถนาให้เป็นไปในอนาคต

เกสลิเนียนุส (เกสลิเนียนุส, 2540).ความคาดหวังหมายถึงการคาดคะเนหรือความมุ่งหวังของบุคคลที่มีต่อคนอื่นในการกระทำสิ่งหนึ่งที่ตนปรารถนาโดยขึ้นอยู่กับประสบการณ์การกระทำและอนาคตเพราะพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกในปัจจุบันย่อมคาดหวังในอนาคต

พจนานุกรมของอ็อกซ์ฟอร์ด (อ้างในสกาวิตวเด้น, 2538 (Oxford University, 1989, p.281)) ได้ให้ความหมายว่าความคาดหวังเป็นสภาวะทางจิตซึ่งเป็นความรู้สึกนึกคิดอย่างมีวิจักษณ์ของบุคคลที่คาดการณ์ล่วงหน้าต่อบางอย่างว่าควรจะมีควรจะเป็นหรือจะเกิดขึ้น

พจนานุกรมของโคลิน (อ้างในพิชยากรากาสกุล, 2545) ให้ความหมายว่าความคาดหวังเป็นสิ่งที่ได้คาดหวังไว้เป็นความเชื่อว่าสิ่งใดน่าจะเกิดขึ้นและเป็นไปตามความต้องการที่ได้คาดหวังเอาไว้

พิชยากรากาสกุล (พิชยากรากาสกุล, 2545) ได้กล่าวถึงความคาดหวังหมายถึงความต้องการความรู้สึกหรือความคิดอย่างมีวิจักษณ์ของบุคคลที่คาดการณ์ล่วงหน้าถึงสิ่งที่ใดว่าควรจะมีควรจะเป็นหรือจะเกิดขึ้นในสิ่งที่ได้ถูกตั้งหรือไม่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

พิธีกรรมมงคล (2546: 17-20) กล่าวว่าความคาดหวังในความหมายที่เป็นลักษณะทางจิตวิทยามีได้เจาะจงที่การกระทำอย่างเดี่ยวแต่จะรวมถึงแรงจูงใจความเชื่อความรู้สึกทัศนคติและค่านิยมด้วย

เพชรหาลาภ (2538, หน้า 10) ได้อธิบายว่าความคาดหวังเป็นความรู้สึกความคิดเห็นการรับรู้การตีความการคาดการณ์ต่อเหตุการณ์หรือต่อสิ่งต่างๆที่ยังไม่เกิดขึ้นให้เห็นเป็นประจักษ์ซึ่งพฤติกรรมการแสดงออกของบุคคลจะเป็นไปเพื่อให้ได้รับผลตามที่คาดหวังไว้

สุเกษม ธรรมประกอบ (2536, น.10) ได้อ้างอิงพจนานุกรมของเว็บสเตอร์ (Webster's New World Dictionary, 1976, p.172) ว่าให้ความหมายของความคาดหวังว่าคือ “สิ่งที่คิดเอาไว้ล่วงหน้า เหตุผลที่คาดเอาไว้ในบางเรื่อง”

สุณีย์ธีรดากร(2525, หน้า 16) (2542: 208) กล่าวว่ากล่าวว่าการคาดหวังเป็นการทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นบ้างแล้วความคาดหวังจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่บุคคลเคยมีประสบการณ์เดิมมาก่อนในช่วงชีวิตจริงของบุคคลนั้น ตลอดจนหมายถึงความคาดหวังว่าพฤติกรรมนั้นจะเป็นสาเหตุให้ไปถึงเป้าหมายที่ตั้งใจไว้

De Cecco (1967: 80-82) รวมทั้ง **Cronbach,L.J.** (1990) ได้ศึกษาและทำวิจัยเกี่ยวกับความคาดหวังโดยได้ให้ความสนใจในเรื่องของความคาดหวังขึ้นอยู่กับประสบการณ์ความรู้สึกนึกคิดและการคาดการณ์ของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยสิ่งนั้นๆอาจจะเป็นรูปธรรมหรือนามธรรมก็ได้และก็มีนักวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศทำการศึกษาเกี่ยวกับความคาดหวังและได้ให้ความหมายของความคาดหวังไว้ดังนี้

Finn (1921: 15-16) กล่าวว่าความคาดหวังหมายถึงการประเมินค่าบุคคลหรือตนเองด้านจิตวิญญาณและใช้ความคาดหวังนั้นเป็นแนวทางในการกำหนดพฤติกรรมที่จะมีต่อบุคคลที่ตนคาดหวังหรือตนเองในลักษณะที่ตนคิดว่าถูกต้อง

Getzels และคณะ (1968: 45-47) และ **Oxford University** (1989: 281) ได้ให้ความหมายของความคาดหวังไปในทางเดียวกันว่าเป็นสภาวะทางจิตซึ่งเป็นความรู้สึกนึกคิดหรือเป็นความคิดเห็นอย่างมีวิจารณ์ของบุคคลที่คาดคะเนหรือคาดการณ์ล่วงหน้าต่อบางอย่างว่าควรจะเป็นหรือควรจะเป็นหรือควรเกิดขึ้นเพราะคนเราต่างมีความคิดและความต้องการแตกต่างกัน พฤติกรรมทางสังคมของบุคคลจึงแตกต่างกันออกไปด้วย

Son (1988: 281) และ **Clay** (1988:252) ได้ศึกษาว่าความคาดหวังเป็นการคาดการณ์ล่วงหน้าถึงอนาคตและเชื่อว่าบางสิ่งบางอย่างจะเกิดขึ้นหรือเป็นความเชื่อว่าบางสิ่งบางอย่างควรจะเกิดขึ้นหรืออาจจะเกิดขึ้นหรือค่าความน่าจะเป็นของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มุ่งหวังไว้

ดังนั้น จากการศึกษาและทำการวิจัยในข้างต้นผู้วิจัยได้สรุปการให้ความหมายของความคาดหวังว่า “ความคาดหวังเป็นระดับพฤติกรรมของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่อาศัยประสบการณ์เดิมของตนในการตัดสินใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่จะไปให้ถึงเป้าหมายที่กำหนดหรือต้องการให้เป็นไปตามความต้องการของตนความคาดหวังของแต่ละบุคคลในเรื่องหรือสิ่งเดียวกันจึงอาจเหมือนหรือแตกต่างกันก็ได้ขึ้นอยู่กับภูมิหลังประสบการณ์ความเข้าใจแรงจูงใจความเชื่อความรู้สึกทัศนคติ ค่านิยมและการเห็นคุณค่าของความสำเริง”

สำหรับเนื้อหาของทฤษฎีความคาดหวังดังกล่าว มีหลายท่านได้ให้ข้ออธิบายความและสรุปไว้ในหลายประเด็นที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม โดยมีรายละเอียดดังนี้

กรกนกวงศ์พันธุ์เศรษฐ์ (กรกนกวงศ์พันธุ์เศรษฐ์, 2535) อธิบายทฤษฎีเกี่ยวกับความคาดหวังของบุคคลได้รับอิทธิพลจากวรูม (Vroom) ได้นำแนวคิดทฤษฎีชื่อว่าทฤษฎี V.I.E. โดย

V มาจากคำว่า Valance หมายถึงความพึงพอใจ

I มาจากคำว่า Instrumentality หมายถึงสื่อเครื่องมืออุปกรณ์ซึ่งเป็นวิธีที่จะนำไปสู่ความพึงพอใจ

E มาจากคำว่า Expectancy หมายถึงความคาดหวังภายในตัวบุคคลนั้นๆ

โดยที่บุคคลมีความต้องการและมีความคาดหวังในหลายสิ่งหลายอย่างและทุกบุคคลมีการแสวงหาโดยอย่างน้อยที่สุดก็คือความต้องการด้านอาหารเสื้อผ้าที่อยู่อาศัยและยารักษาโรคเมื่อปัจจัยดังกล่าวได้รับการตอบสนองแล้วจะมีความต้องการในระดับสูงขึ้นเรื่อยๆจากความต้องการในหลายสิ่งหลายอย่างทำให้เกิดความพยายามที่จะกระทำด้วยด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่งด้วยสื่อหรือ

เครื่องมืออย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อบรรลุความพอใจหรือเพื่อให้ได้รับผลของการดำเนินการตามที่ได้แสดงความพยายามเรียกว่าความคาดหวังหรือความพึงพอใจในสิ่งต่างๆ

เจตคติดวงสงค์(มปป.)ทฤษฎีความคาดหวังถูกนำเสนอโดย Victor Vroom (1964) ได้เสนอรูปแบบของความคาดหวังในการทำงานซึ่งได้รับความนิยมอย่างมากในการอธิบายกระบวนการจูงใจของมนุษย์ในการทำงานโดยVroomมีความเห็นว่าการที่จะจูงใจให้พนักงานทำงานเพิ่มขึ้นนั้นจะต้องเข้าใจกระบวนการทางความคิดและการรับรู้ของบุคคลก่อนโดยปกติเมื่อคนจะทำงานเพิ่มขึ้นจากระดับปกติเขาจะคิดว่าเขาจะได้อะไรจากการกระทำนั้นหรือการคาดคิดว่าอะไรจะเกิดขึ้นเมื่อเขาได้แสดงพฤติกรรมบางอย่างในกรณีของการทำงานพนักงานจะเพิ่มความพยายามมากขึ้นเมื่อเขาคิดว่าการทำงานนั้นนำไปสู่ผลลัพธ์บางประการที่เขามีความพึงพอใจเช่นเมื่อทำงานหนักขึ้นผลการปฏิบัติงานของเขาอยู่ในเกณฑ์ที่ดีขึ้นทำให้เขาได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งและได้ค่าจ้างเพิ่มขึ้นค่าจ้างกับตำแหน่งเป็นผลของการทำงานหนักและเป็นรางวัลที่เขาต้องการเพราะทำให้เขารู้สึกว่าได้รับการยกย่องจากผู้อื่นมากขึ้นแต่ถ้าเขาคิดว่าแม้เขาจะทำงานหนักขึ้นเท่าไรก็ตามหัวหน้าของเขาก็ไม่เคยสนใจดูแลยกย่องเขาจึงเป็นไปได้ที่เขาจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งเขาก็ไม่เห็นความจำเป็นของการทำงานเพิ่มขึ้นความรุนแรงของพฤติกรรมที่จะทำงานขึ้นอยู่กับความคาดหวังที่จะกระทำตามความคาดหวังนั้นรวมถึงความดึงดูดใจของผลลัพธ์ที่จะได้รับซึ่งจะมีเรื่องของความดึงดูดใจการเชื่อมโยงรางวัลกับผลงานและการเชื่อมโยงระหว่างผลงานกับความพยายามโดยทฤษฎีนี้จะเน้นเรื่องของความง่ายและการให้รางวัลตอบแทนเน้นในเรื่องพฤติกรรมที่คาดหวังเอาไว้ต่อเรื่องผลงานผลรางวัลและผลลัพธ์ของความพึงพอใจต่อเป้าหมายจะเป็นตัวกำหนดระดับของความพยายามของพนักงาน

เทอร์เนอร์ (Turner, 1982, pp.349-351 อ้างถึงใน ชวิชัย ทองสีมา, 2545, น.18) กล่าวถึงความคาดหวัง (Expectation) โดยทั่วไป มีลักษณะ 3 ประการด้วยกัน คือ

1. ความคาดหวังจาก “บท” (Expectation from the Scripts) หมายถึง ภาวะความเป็นจริงต่างๆ ทางสังคม (Social reality) จะสามารถเปรียบได้เช่นกับละคร (Scripts) ซึ่งประกอบด้วยตำแหน่งต่างๆ ทางสังคมมากมาย โดยมีบรรทัดฐานเป็นตัวกำหนดว่า บุคคลควรจะมีพฤติกรรมเช่นใดในสังคม กิจกรรมหรือการกระทำต่างๆ ทางสังคมจะถูกกระบบและควบคุมโดยบรรทัดฐานที่แตกต่างกันไปตามสถานการณ์ และเงื่อนไขทางสังคมที่แตกต่างกันไปแต่ละสังคม

2. ความคาดหวังจากร่วมแสดงคนอื่นๆ (Expectation from other players) หมายถึง การที่สังคมมีบรรทัดฐานซึ่งเปรียบเสมือน scripts ที่จะกำหนดบทบาทของบุคคลในความสัมพันธ์กันทางสังคมดังกล่าวแล้ว บุคคลในสังคมจึงต้องมีการสวมบทบาท(role taking) ซึ่งกันและกัน เพื่อที่

บุคคลจะได้คาดหวังพฤติกรรมของบุคคลอื่นในสังคมที่แสดงออกและสามารถมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ที่ถูกต้องได้ตามความคาดหวังของสังคมและบุคคลอื่นๆ

3. ความคาดหวังจาก “ผู้ชม” (expectation from the audience) หมายถึง เป็นความคาดหวังของบุคคลในสังคมที่อยู่ในสถานภาพต่างๆ กัน ซึ่งจะต้องคาดหวังและสวมบทบาทของบุคคลอื่นที่เป็นเครื่องนำทางไปสู่การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมอย่างถูกต้อง และเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่เป็นความคาดหวังร่วมกัน

เบลร์ (Blair, 1993 อ้างถึงในทฤษฎาการแก้วทิพนิล, 2544) ได้กล่าวถึงความคาดหวังว่าเป็นเรื่องของค่านิยมในทางบวกและทางลบของบุคคลที่มีต่อผลการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งจากความหมายของความคาดหวังข้างต้นนี้สรุปได้ว่าความคาดหวังเป็นสิ่งที่เกิดกับบุคคลทุกคนในสังคมจึงทำให้การแสดงออกทางพฤติกรรมของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันในความแตกต่างกันนี้เป็นผลมาจากความคิดความมุ่งหวังและความรู้สึกปรารถนาให้บุคคลหรือสิ่งหนึ่งได้เป็นไปตามความประสงค์ของตนหรือผู้อื่นมากที่สุดซึ่งความคาดหวังนี้ไม่สามารถประเมินค่าตัวเงินที่จะได้รับแต่สิ่งที่ได้รับเป็นคุณค่าทางจิตใจของแต่ละคนตามพื้นฐานทางสังคมของบุคคลนั้นนับว่าเป็นเครื่องมือที่ดีในการหล่อเลี้ยงการดำรงอยู่ของบุคคลในสังคมสำหรับพฤติกรรมหรือการกระทำต่างๆ ของบุคคลจะมีการตั้งจุดมุ่งหมายหรือความคาดหวังของแต่ละคนที่ต่างกันบางครั้งก็คาดหวังสูงหรือน้อยไปอยู่ที่ลักษณะของแต่ละคนและสภาพแวดล้อมในการเอื้ออำนวยต่อการเลือกตัดสินใจเพียงใด ดังนั้นซาบิน(Sabin อ้างถึงในดินปรัชญพฤทธิ, 2534, หน้า 48-50) จึงได้มีการเปรียบเทียบความคาดหวังเหมือนกับการเล่นละครบนเวทีที่มีทั้งผู้แสดงผู้ชมและมีบทบาทของผู้แสดงเองดังนี้

1. ความคาดหวังใน “บทบาท” เป็นสภาพที่ปรากฏจริงทางสังคมโดยประกอบด้วยตำแหน่งต่างๆ ที่ได้จากทางสังคมซึ่งมีบรรทัดฐานที่แตกต่างกันไปตามสถานการณ์และเงื่อนไขทางสังคม

2. ความคาดหวังจากผู้ร่วมแสดงเป็นบรรทัดฐานของสังคมที่มีการกำหนดบทบาทของบุคคลในความสัมพันธ์กันทางสังคมและบุคคลในสังคมก็มีความคาดหวังในพฤติกรรมของบุคคลที่ได้มีการปฏิสัมพันธ์กันด้วยการแสดงออกในทางที่เหมาะสมถูกต้อง

3. ความคาดหวังจากผู้ชมเป็นความคาดหวังของบุคคลในสังคมที่ได้สวมบทบาทเป็นเครื่องนำทางสู่การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมอย่างถูกต้องและเป็นไปตามเกณฑ์ของสังคมที่ได้คาดหวังไว้ร่วมกัน

นอกจากนี้ได้นำนักจิตวิทยาปัจจุบันในกลุ่มปัญญานิยมเชื่อว่ามนุษย์เป็นสัตว์โลกที่ใช้ความคิดในการตัดสินใจว่าควรกระทำพฤติกรรมเช่นนั้นหรือไม่แล้วควรที่จะทำพฤติกรรมอย่างไรเพื่อให้ตนเองไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้บนคตินฐานดังนี้

1. พฤติกรรมของมนุษย์ถูกกำหนดขึ้นโดยผลรวมของแรงผลักดันภายในตัวเองและจากสิ่งแวดล้อม
2. มนุษย์แต่ละคนมีความต้องการความปรารถนาและเป้าหมายแตกต่างกัน
3. การที่บุคคลจะตัดสินใจต่อพฤติกรรมใดจะอาศัยข้อมูลเป็นตัวเลือกพฤติกรรมที่เหมาะสม

ในคตินฐานดังกล่าว**วิกเตอร์เฮช. วรูม (Victor H. Vroom)** (อ้างในรักชนกโสภากพิศ, 2542).ได้อธิบายถึงองค์ประกอบของความคาดหวังไว้ว่ามีองค์ประกอบที่สำคัญ3ประการคือ

(1) Valance หมายถึง ความพึงพอใจในผลลัพธ์ของการกระทำที่เกิดจากการทำงานของบุคคล ซึ่งระดับความพึงพอใจที่บุคคลคาดหวังในผลลัพธ์ดังกล่าวนี้ เกิดจากคุณค่าของงานที่ทำหรือต่อการทำงาน ซึ่งถ้าเป็นงานที่มีคุณค่าสูงก็จะมีความพึงพอใจสูงมากตามด้วย

(2) Instrumentality หมายถึงสื่อ เครื่องมืออุปกรณ์ตลอดจนวิถีทางที่นำไปสู่ผลลัพธ์ที่ปรารถนาและน่าพอใจ

(3) Expectancy หมายถึง เป้าหมาย ความปรารถนา หรือความต้องการที่มีอยู่ในตัวบุคคลนั้นๆ บุคคลทุกคนย่อมมีความต้องการในปัจจัยหลายประการ และพยายามแสวงหาหัดึ้นรนในสิ่งต่างๆ เมื่อตอบสนองความต้องการ ทั้งในระดับความต้องการพื้นฐานเป็นเบื้องต้นอันได้แก่อาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค และเมื่อปัจจัยต่างๆมีครบสมบูรณ์พร้อมแล้วตามความต้องการ ก็ย่อมมีความต้องการในระดับที่สูงขึ้นและมากขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้นจึงเป็นสาเหตุให้บุคคลต้องใช้ความพยายามในทุกวิถีทางเพื่อให้บรรลุในสิ่งที่ตนปรารถนาและต้องการ ซึ่งการแสดงความพยายามดังกล่าวนี้อาจเรียกได้ว่าความคาดหวัง หรือความพึงพอใจในสิ่งต่างๆ นั้นเอง

สำหรับวิธีการตอบสนองความต้องการหรือความคาดหวังของมนุษย์นั้น ได้นำแนวคิดทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์(อ้างใน ศิริวรรณเสวีรัตน์และคณะ,2542หน้า 411) มาอธิบายถึงลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์พื้นฐานซึ่งกำหนดโดยมาสโลว์ดังนี้

(1) ความต้องการด้านร่างกาย4 (Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานเพื่อความอยู่รอดเช่นอาหารน้ำความอบอุ่นที่อยู่อาศัยและการนอนการพักผ่อนมาสโลว์ได้กำหนดตำแหน่งซึ่งความต้องการเหล่านี้ได้รับการตอบสนองไปยังระดับที่มีความจำเป็นเพื่อให้ชีวิตอยู่รอดและความต้องการอื่นจะกระตุ้นบุคคลต่อไป

(2) ความต้องการความมั่นคงหรือความปลอดภัย (Security of Safety Needs) ความต้องการเหล่านี้เป็นความต้องการที่จะเป็นอิสระจากอันตรายทางกายและความกลัวต่อการสูญเสียงานทรัพย์สินอาหารหรือที่อยู่อาศัย

(3) ความต้องการการยอมรับหรือความผูกพัน (Affiliation or Acceptance Needs) เนื่องจากบุคคลอยู่ในสังคมจะต้องการการยอมรับจากบุคคลอื่น

(4) ความต้องการการยกย่อง (Esteem Needs) ตามทฤษฎีมาสโลว์เมื่อบุคคลได้รับการตอบสนองความต้องการการยอมรับแล้วจะต้องการการยกย่องจากตัวเองและจากบุคคลอื่นความต้องการนี้เป็นการพึงพอใจในอำนาจ (Power) ความภาคภูมิใจ (Prestige) สถานะ (Status) และความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence)

(5) ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Need for Self-Actualization) มาสโลว์คำนึงว่าความต้องการในระดับสูงสุดเป็นความปรารถนาที่จะสามารถให้ประสบความสำเร็จเพื่อที่จะมีศักยภาพและบรรลุความสำเร็จในสิ่งหนึ่งในระดับสูงสุด

นอกจากนี้ วรูมยังได้อธิบายเพิ่มเติมไว้ว่าแรงจูงใจนั้น เกิดขึ้นจากค่านิยมหรือความเชื่อของบุคคลหนึ่งที่ยอมรับว่าหากกระทำเช่นไรแล้ว จะได้รับผลเช่นนั้นตามมา จึงเป็นสูตรสำเร็จที่สามารถคาดหวังได้ ซึ่งผลที่ได้รับนั้นจะสามารถตอบสนองความต้องการของบุคคลได้ในระดับหนึ่ง

ดังนั้น ทฤษฎีการคาดหวัง จึงเป็นทฤษฎีที่ว่าด้วยเรื่องของแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในตัวตนของบุคคล อันเกิดจากความต้องการและปรารถนาในสิ่งต่าง โดยมีความเชื่อว่าหากกระทำเช่นไรแล้ว จะได้รับผลเช่นนั้นตามมา จึงเป็นปัจจัยที่นำมาสู่การตัดสินใจกระทำ หรือไม่กระทำ ซึ่งผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำนั้น เป็นเรื่องที่ไว้พิจารณาภายหลัง แม้ผลที่เกิดขึ้นจะนำมาซึ่งความพอใจหรือไม่ก็ตาม แต่บุคคลนั้นๆ จะเกิดแรงจูงใจที่จะทำงานหรือตัดสินใจเลือกตามความเชื่อว่าจะเป็นตามที่ตนหวัง ต้องการและปรารถนาไว้ ซึ่งอิทธิพลของความคาดหวังที่มีต่อความสำเร็จในการทำงานนั้น เป็นสิ่งที่ย่อมเกิดขึ้นกับบุคคลทุกคน เพราะความคาดหวังเป็นแรงผลักดันและแรงจูงใจให้บุคคลมีพลังในการทำงาน ไม่ท้อถอย มีความกล้าที่จะทำงาน ซึ่งจะสามารถสังเกตได้จากพฤติกรรมของบุคคลที่ถูกบังคับให้ปฏิบัติงาน จะมีพฤติกรรมการทำงานที่เื่องาน และไม่มีชีวิตชีวาในการทำงาน ไม่มีความพยายามในการที่จะลงมือทำงาน ดังนั้นความคาดหวังจึงเป็นสิ่งที่ยอมรับและเชื่อว่ามีผลสำคัญอย่างยิ่ง ต่อผลสัมฤทธิ์และความสำเร็จในการทำงาน เพราะการทำงานของทุกคนนั้นย่อมมีความคาดหวังเป็นเป้าหมาย ที่จะทำให้เกิดกำลังใจและความตั้งใจทุ่มเทในการทำงาน ซึ่งจะทำให้โอกาสแห่งความสำเร็จนั้นมีมากขึ้นตามมาด้วย ในทางกลับกันหากบุคคลใดทำงานอย่างไรซึ่งความคาดหวัง หรือมีพื้นฐานของความหวังที่น้อย ย่อมส่งผลต่อการทำงานและประสิทธิภาพของการทำงานที่น้อยลง จึงเป็นผลให้แนวโน้มที่บุคคลนั้นจะประสบความสำเร็จมีความเป็นไปได้ยากมาก ดังที่ Atkinson ได้กล่าวไว้ว่า “หากมีความหวังมากความตั้งใจในการทำงานก็จะมีความหวังน้อยหรือไม่มีเลยก็จะขาดกำลังใจในการทำงานหรือมีบ้างก็เพียงเล็กน้อยงานต่างๆก็จะไม่สำเร็จ”

นอกจากนั้น Atkinson ยังได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า ในลักษณะคือ บุคคลใดที่ประสบความสำเร็จในการทำงานตามที่คาดหวังไว้ ระดับความสำเร็จของบุคคลนั้นที่คาดหวังในครั้งต่อไปมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นเรื่อยๆ ในทางตรงกันข้ามหากไม่ประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวจะส่งผลให้ระดับความคาดหวังของบุคคลนั้นจะลดตาม ซึ่งการทำงานนั้นๆต่อไปอีกหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับความคาดหวังใหม่ที่เกิดขึ้นภายในตัวของบุคคลนั่นเอง ซึ่งการเกิดความคาดหวังนั้นเป็นผลของการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจ

ในอีกหลายกรณี ความคาดหวังของบุคคลอื่นรอบตัว ยังอาจส่งผลต่อความคาดหวังของบุคคลที่ถูกคาดหวัง ดังที่ Kelley ได้สรุปผลที่ได้จากการศึกษาและค้นคว้าว่า ความคาดหวังของผู้อื่นนั้น สามารถส่งผลและมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจและกำลังใจในการทำงานของผู้ที่ได้รับการคาดหวังอย่างมาก ยกตัวอย่างในกรณีของความคาดหวังที่พ่อแม่มีให้ต่อลูก โดยหวังให้ลูกเป็นคนดี และสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญา ดังนั้นลูกผู้ถูกคาดหวังจึงมีแนวโน้มปฏิบัติตามความคาดหวังของพ่อแม่ เหตุเพราะความคาดหวังนั้นจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจที่จะผลักดันเป้าหมายหรือความคาดหวังนั้นให้สำเร็จผล จึงเป็นข้อพิสูจน์ที่เห็นได้ชัดของการตั้งความหวังว่าดีกว่าที่บุคคลนั้นๆ จะทำงานอย่างไม่มีความหวังใดๆเลย

นอกจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ความคาดหวังกับสิ่งที่ทำได้จริง (Expectancy and Availability) ประกอบไปด้วย 2 ส่วน ได้แก่ “ความคาดหวัง” กับ “สิ่งที่ทำได้จริง” ซึ่งต่างมีอิทธิพลต่อความต้องการรวมถึงระดับความรุนแรงมากน้อยความของต้องการอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะองค์ประกอบทั้ง 2 นั้น เป็นตัวกำหนดและบันดาลให้บุคคลเกิดความต้องการหรือความปรารถนาขึ้นมาในจิต

ความคาดหวัง (Expectancy) คือความต้องการที่มีโอกาสความเป็นไปได้ ภายใต้บริบทและอิทธิพลของการประมวลประสบการณ์ในอดีต เช่น การอ่าน การสังเกต หรือจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น พ่อ แม่ เพื่อนฝูงญาติสนิท สื่อมวลชน ฯลฯ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล ยกตัวอย่างเช่น พนักงานที่มีความคาดหวังและความปรารถนาที่จะเป็นพนักงานดีเด่น แต่กลับไม่ได้รับการสนับสนุนและถูกขัดขวางจากคนที่มีอำนาจมากกว่า ถ้าไม่มากหนักหนานักความคาดหวังอาจจะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปบ้างก็ไม่มากถึงกับเกิดความท้อถอยแต่ถ้าถูกขัดขวางหนักเข้าจะทำให้แรงจูงใจไม่มีพลังเหลืออยู่เลยถ้าประสบการณ์ที่ไม่ประสบความสำเร็จมีปริมาณที่สูงถึงจุดเขาก็จะเลิกล้มความพยายามที่จะไปให้ถึงจุดมุ่งหมายที่ตั้งใจไว้

สิ่งที่ทำได้จริง (Availability) “สิ่งที่ทำได้จริง” เป็นตัวกำหนดความสำเร็จ จุดมุ่งหมายที่ความสามารถจะขึ้นไปถึงได้ของความต้องการเช่นถ้ามีแสงสว่างที่จะอ่านหนังสือให้จบเล่มแต่บังเอิญไฟดับไม่มีแสงสว่างจึงมีความคับข้องใจจึงต้องเข้านอนแทนการอ่านหนังสือจะ

เป็นไปได้ว่าสิ่งที่ทำได้จริงนั้นเป็นผลมาจากสิ่งแวดล้อมสิ่งใหม่ถ้าไม่สร้างความพอใจเพื่อให้ถึงจุดมุ่งหมายได้ความไม่สบายใจก็คงจะยังมีอยู่และในที่สุดก็เลิกความตั้งใจเหมือนกับการทดลองกับปลาในตู้กระจกเอาเหยื่อมาให้มันกินต่อมาเอากระจกมาถ่วงเอาไว้ปลาพยายามจะกินเหยื่อแต่กินไม่ได้เพราะติดกระจกปลาเกิดความคับข้องใจและในที่สุดก็เลิกสนใจเหยื่ออีกภายหลังเอากระจกออกปลาก็ไม่กินเหยื่อเพราะปลารู้สึกว่ามันไม่มีความสามารถด้วยตัวของมันเองแล้วมันจะเลิกพฤติกรรม (กินเหยื่อ) อันนั้นเมื่อความคาดหวังไม่สมหวังถึงแม้จะมีแรงจูงใจก็ตามย่อมจะมีบ้างบางครั้งไม่ประสบความสำเร็จหรือไม่ได้ผลดีตามที่คาดหวังไว้เพราะอาจจะมียุทธศาสตร์บางประการซึ่งอาจจะคิดไม่ถึงหรือคาดคิดถึงก็ตามเมื่อประสบกับความไม่สำเร็จบุคคลย่อมจะแสดงออกใน 2 ลักษณะ

- (1) เกิดความย่อท้อท้อแท้เบื่อหน่ายไม่กล้าทำอีกหรือหลบหนีไม่ยอมทำอีกเลย
- (2) พยายามหาทางศึกษาหาข้อบกพร่องเพื่อแก้ไขแล้วพยายามค้นหาวิธีการใหม่ๆ

เพื่อทำให้งานนั้นให้สำเร็จให้จงได้

ความหวังในความสำเร็จการทำงานทำให้บุคคลมีความมั่นใจในการทำงานของตนมากยิ่งขึ้นถ้าเขาคาดได้ว่าสิ่งที่เขาทำนั้นประสบความสำเร็จอย่างแน่นอนเขาตั้งใจทำงานได้ดียิ่งขึ้นมีกำลังใจที่ปฏิบัติงานนั้นเปอร์เซ็นต์ของความสำเร็จจะมีมากสมความคาดหมาย

เอ็ดวิน (Edwin Locke)(อ้างในสุภักฎาณิสฐสาราณ, 2544) มีความเห็นว่าจิตใจของมนุษย์โดยธรรมชาตินั้นจะถูกกระตุ้นให้ต้องแสดงพฤติกรรมตามความตั้งใจและเป้าหมายของตนเพื่อนำมาสู่ความสำเร็จในการบรรลุความตั้งใจหรือเป้าหมายที่ตนปรารถนาทั้งนี้เนื่องจากมนุษย์ทุกคนมีความรู้สึกมีพันธะผูกพันตนเองกับเป้าหมายในการปฏิบัติงานที่ตั้งเอาไว้ และหากสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ตนเองมีส่วนร่วมในการตั้งเป้าหมายด้วยจึงเป็นเหตุผลที่พร้อมจะยืนหยัดที่จะกระทำงานนั้นๆ จนบรรลุผลสำเร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป้าหมายที่ปรารถนามีความยากและท้าทายมากเท่าไร ยิ่งเป็นสิ่งจูงใจให้คนทำงานได้ผลงานที่ดีมากกว่าการกำหนดเป้าหมายง่ายและไม่มีความท้าทายศักยภาพในตัว นอกจากนี้การกำหนดเป้าหมายที่มีความเฉพาะเจาะจง ยังเป็นสิ่งจูงใจให้ปฏิบัติตามมากกว่าเป้าหมายที่ไม่มีความชัดเจน โดยสิ่งจูงใจในการทำงานนั้นจะมีความสัมพันธ์และสำคัญต่อเป้าหมายและความสำเร็จของเป้าหมายที่ตั้งไว้

Murray(อ้างถึงในอรุณ ไชยนิศย์, 2546, น.8) ได้กล่าวถึงความคาดหวัง (Expectation) ว่าหมายถึง ระดับผลงานที่บุคคลกำหนดหรือคาดหมายว่าจะทำได้ และความคาดหวังนั้นเป็นระดับที่บุคคลปรารถนาจะไปให้ถึงเป้าหมายที่กำหนดไว้ในการทำงานแต่ละครั้ง และเขาได้กล่าวถึงบทบาทที่คาดหวัง (Role Expectation) ว่าหมายถึง ความคิดเห็นที่มีต่อบุคคลซึ่งอยู่ในตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งทั้งกระทำหรือไม่กระทำ ดังนั้นบทบาทที่คาดหวังนั้นจะออกมาในรูปของการกระทำที่บุคคลคิดว่าควรทำตามสิทธิหรือหน้าที่ในตำแหน่งนั้นๆ ที่ตนครอบครองอยู่

ทฤษฎีความคาดหวัง (Role Expectation) ของ Victor Vroom ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดของนักจิตวิทยาหลายคน เช่น Kurt Lewin และ Edward Tolmon โดยรวมแนวคิดมาปรับปรุงทฤษฎีความคาดหวังย่อ ๆ ว่า V.I.E. Theory โดยมีองค์ประกอบทฤษฎีที่สำคัญคือ

- V มาจากคำว่า Valence (the concept of valence) ซึ่งหมายถึง พึงพอใจ และความไม่พึงพอใจที่ถูกคาดหวังจากผลของการทำงาน

- I มาจากคำว่า Instrumentality ซึ่งหมายถึง สื่อ เครื่องมือ อุปกรณ์ วิธีทางที่นำไปสู่ความพึงพอใจ หมายถึง ความเชื่อถือและวิธีการในการเชื่อมโยง

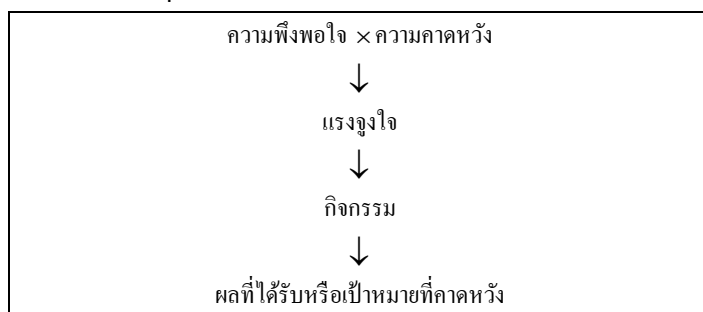
- E มาจากคำว่า Expectancy หมายถึง ความคาดหวังภายในตัวบุคคลนั้นๆ บุคคลหรืออินทรีย์มีความต้องการหลายสิ่งหลายอย่าง ทุกชีวิตพยายามดิ้นรนแสวงหาอย่างน้อยที่สุดก็คือความต้องการอาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค เมื่อชีวปัจจัยเหล่านั้นได้รับการตอบสนองแล้ว ก็มีความต้องการระดับสูงขึ้นเรื่อยๆ จากความต้องการหลายสิ่งหลายอย่างนี้เอง ทำให้เกิดความพยายามกระทำดำเนินการด้วยวิธีหนึ่งวิธีใดด้วยสื่อหรือเครื่องมืออย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้บรรลุความพอใจหรือเพื่อให้ได้รับผลของการดำเนินการนั้นตามที่ได้แสดงความสามารถนั้นเอง เรียกว่า ความคาดหวังและความพอใจ ความคาดหวังอาจจะเป็นไปในทางบวกหรือทางลบก็ได้

นอกจากแนวคิดดังกล่าวแล้ว Vroom ได้เสนอว่ายังมีสิ่งที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับแนวคิดพื้นฐานสำคัญอีก 3 ประการ

1. ความพยายามในการปฏิบัติงาน อันมีแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องความคาดหวังเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดขึ้น (effort)

2. เป้าหมายขององค์กร หรืออาจมองในแง่ที่เป็นผลของความพยายามในการปฏิบัติงานมันเรียกกันว่า ผลงานขั้นต้น (first – level out come)

3. เป้าหมายส่วนตัวที่แท้จริงของคนหรืออาจมองในแง่ที่เป็นที่แท้จริงที่เขาต้องการ หลังจากผลงานขั้นต้นบรรลุผลสำเร็จ มักเรียกกันว่า ผลงานขั้นรอง (second-level out come) หรือบางท่านเรียกว่า ผลงานขั้นสุด (end out come)

ภาพที่ 2.1 ทฤษฎีความคาดหวังของ Vroom

รูปแบบความคาดหวัง (Value-expectancy model V-E) มีพื้นฐานมาจากความต้องการที่จะปรับสภาพหรือคุณภาพชีวิตของตนเองหรือครอบครัวให้ดีขึ้นรวมทั้งคาดการณ์ว่าผลที่จะได้รับเป็นไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

ความคาดหวังมีผลต่อแรงจูงใจ เป็นผลสรุปของการพิจารณาเปรียบเทียบคุณค่าและความหมายในเชิงจิตวิสัย (Subjective) ปัจจัยต่าง ๆ ที่แต่ละคนคาดหวังไว้ อาทิเช่น ความมั่งมี (Wealth) เป็นเรื่องเกี่ยวกับปัจจัยด้านเศรษฐกิจ หมายถึง ค่าจ้าง แรงงาน รายได้ที่ดี ค่าครองชีพต่ำ โอกาสในการทำงาน หรือสถานภาพ (Status) หมายถึง สถานภาพทางสังคม เกียรติยศ ความมีหน้ามีตา หรือความสะดวกสบาย (Comfort) หมายถึง การมีวิถีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นหรือได้งานที่ดีขึ้น หรือภาวะอิสระ (Autonomy) หมายถึง มีอิสระส่วนบุคคลในการดำเนินชีวิต หลุดพ้น จากการควบคุมทางครอบครัวและสังคม เป็นต้น

Rotter (อ้างถึงในสุริย์กาญจนวงศ์, 2542:58) กล่าวว่าความคาดหวังแบ่งเป็น 2 ลักษณะได้แก่ความคาดหวังเฉพาะ (Specific expectancies) และความคาดหวังทั่วไป (Generalized expectancies) ความคาดหวังเฉพาะสะท้อนให้เห็นถึงประสบการณ์ที่ได้รับจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งในอดีตกับความคาดหวังทั่วไปซึ่งเป็นผลรวมของประสบการณ์ในสถานการณ์ต่างๆที่คล้ายคลึงกันหรือเกี่ยวข้องกันขณะที่**สันติชัยคำสมาน** (2534:51) (อ้างถึงใน สุริย์กาญจนวงศ์, 2542) อธิบายว่าความคาดหวังในเชิงทฤษฎีช่วยตัดสินใจในการกระทำมีข้อพิจารณาเกี่ยวกับความคาดหวัง 2 ประการคือพิจารณาเป้าหมายที่จะไปสู่สิ่งที่มีคุณค่ามากน้อยเพียงไร (Valence) และพิจารณาว่าสิ่งที่กระทำสามารถคาดหวังให้ไปถึงจุดหมายได้เพียงไร (Expectancy) โดยทั้ง 2 ประการนี้มีความสัมพันธ์กันและความคาดหวังในการทำงานสู่เป้าหมายมีแนวคิดสำคัญตามทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal – setting theory) เสนอโดย**Edwin Locke** (อ้างถึงในสุภัทธานิสุขสำราญ, 2544: 16) ที่เห็นว่าจิตใจของมนุษย์นั้นโดยธรรมชาติจะถูกกระตุ้นโดยเป้าหมาย (Goal) ให้ต้องแสดงพฤติกรรมตามเป้าหมายและความตั้งใจของตนเพื่อนำสู่การบรรลุเป้าหมายซึ่ง**รักชนกโสภานพิศ** (2542:68–69) กล่าวว่าทฤษฎีความคาดหวังมีอยู่หลายฉบับที่นักทฤษฎีแต่ละคนนำเสนอโดยมีสาระที่ต่างกันเล็กน้อยแต่ฉบับที่รู้จักยอมรับกันมากเป็นของวรูม (Vroom) และฉบับของพอร์เตอร์ (Porter) กับลอว์เลอร์ (Lawler) ที่เห็นพ้องกันว่าแรงจูงใจเป็นผลมาจากความเชื่อของมนุษย์และ Vroom(1970:9-103) กล่าวถึงความคาดหวังในทฤษฎี Valence, Instrumentality and Expectancy (V.I.E) ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการคือ

1. **V มาจากคำว่า Valence** หมายถึงความพึงพอใจของมนุษย์ที่มีต่อผลลัพธ์ (Outcomes) ของการกระทำซึ่งเป็นลักษณะที่สำคัญที่สุดของความพึงพอใจของมนุษย์ระดับของความพึงพอใจที่มนุษย์คาดหวังว่าจะได้จากผลลัพธ์นั้นๆ ไม่ใช่เกิดจากการเห็นคุณค่าที่แท้จริงของ

ผลลัพธ์นั้นเสมอไปเช่นมนุษย์เลือกทำงานด้วยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งเพราะต้องการเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้นต้องการเป็นที่ยอมรับของสังคมหรือต้องการค่าจ้างที่สูงไม่ใช่เลือกทำงานเพราะว่างานนั้นมีคุณค่าตามอุดมคติอาจกล่าวได้ว่าความพยายามในการทำงานนั้นจากผลลัพธ์หลายอย่างทั้งทางตรงและทางอ้อม

2. I มาจากคำว่า Instrumentality หมายถึงความเชื่อถือวิธีการในการเชื่อมโยงผลลัพธ์อย่างหนึ่งไปสู่ผลลัพธ์อีกหลายอย่างเช่นนักเรียนเชื่อว่าการเรียนจะเป็นวิธีการไปสู่การสอบได้การสอบได้เป็นวิธีการที่นำไปสู่การได้รับประกาศนียบัตรประกาศนียบัตรจะนำไปสู่การบรรจุเข้าทำงาน

3. E มาจากคำว่า Expectancy หมายถึงการคาดการณ์จากความเชื่อว่าผลลัพธ์จะเป็นไปได้มากน้อยเพียงใดเช่นถ้ามนุษย์มีความเชื่อมั่นว่าจะทำงานให้บรรลุผลสำเร็จตามที่ตั้งไว้ย่อมทำให้เกิดแรงจูงใจในการทำงานซึ่งเป็นความรู้สึกทางด้านจิตใจที่จะตัดสินใจเลือกทำอะไรและทำอย่างไรจึงจะประสบความสำเร็จตามที่คาดหวังไว้

นอกจากทฤษฎีดังกล่าวแล้วรูม (Vroom) ได้อธิบายความคาดหวังด้วยสูตรคือ

$$\text{Motivation(แรงจูงใจ)} = \text{Expectancy (ความคาดหวัง)} \times \text{Valence (คุณค่าของผลลัพธ์)}$$

จากสูตรอธิบายได้ว่าระดับของแรงจูงใจเป็นไปตามระดับความต้องการที่คนเรามีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งและระดับความเป็นไปได้ที่จะได้รับสิ่งนั้นหลักการพื้นฐานที่สำคัญของทฤษฎีนี้มีคือ

1. ปัจจัยภายใน(ความต้องการ)และปัจจัยภายนอก(สภาพแวดล้อม)ที่มีผลต่อพฤติกรรมของบุคคล
2. พฤติกรรมใดๆเกิดจากการตัดสินใจด้วยตนเองของบุคคล
3. บุคคลมีความแตกต่างกันในความต้องการความปรารถนาและเป้าหมาย
4. บุคคลจะเลือกใช้พฤติกรรมโดยอ้อมเป็นไปตามการรับรู้ผลต่อเนื่องจากพฤติกรรมนั้น
5. แรงจูงใจตามทฤษฎีนี้จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยตัวแปรสำคัญสองตัวประกอบกันคือความคาดหวังและคุณค่าของผลลัพธ์

สรุปได้ว่าทฤษฎีความคาดหวังหมายถึง ความคิดเห็น ความปรารถนา ความต้องการ หรือสิ่งที่คาดคิดไว้ว่าจะเกิดขึ้น หรือคาดหมายว่าจะสามารถทำได้ตามที่คาดคิด และมีความตั้งใจปรารถนาที่จะไปให้ถึงเป้าหมายนั้น การจูงใจจากบุคคลที่มีความต้องการหลายอย่างและเชื่อว่าถ้าดำเนินการวิธีนี้จะได้รับผลตอบแทนเช่นเมื่อเชื่อแล้วก็จะตัดสินใจทำส่วนผลที่ได้รับนั้นเป็นอีกเรื่อง

หนึ่งซึ่งอาจจะทำให้เกิดความพอใจหรือไม่พอใจก็ได้แต่มีแรงจูงใจให้ทำงานตามความเชื่อว่าจะเป็น
อย่างที่คาดหวังไว้

2.3 แนวคิดการปกครองท้องถิ่นในอุดมคติของปรีดี พนมยงค์

ในการเปลี่ยนแปลงการปกครองของไทยในปี พ.ศ. 2475 จากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ (Absolute Monarchy) มาสู่ระบอบราชาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญ (Constitutional Monarchy) ชื่อของ “ปรีดี พนมยงค์” ได้ปรากฏขึ้นในฐานะของผู้นำสายพลเรือนคนสำคัญและเป็น “มันสมอง” ของคณะราษฎรอีกทั้งยังเป็นผู้ที่มีส่วนสำคัญยิ่งในการโอนถ่ายหลักวิชาของตะวันตกเข้ามาอบรมสั่งสอนผู้คนในประเทศไทย รวมทั้งนำเอาหลักวิชาดังกล่าวเป็นพื้นฐานในการสร้างและสถาปนาสถาบันการเมืองและปรับปรุงโครงสร้างของรัฐในระบอบประชาธิปไตย โดยสถาปนารัฐธรรมนูญกำหนดให้มีฐานะเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ วางรากฐานของระบอบรัฐสภาโดยแบ่งแยกอำนาจออกเป็น 3 ฝ่ายได้แก่ นิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ และได้สถาปนาองค์กรขึ้นมาใช้อำนาจที่มีลักษณะถ่วงดุลและตรวจสอบดังกล่าวนี้

อย่างไรก็ตาม การปรับปรุงแต่เพียงโครงสร้างของรัฐบาลส่วนกลางแต่เพียงอย่างเดียวคงไม่สามารถทำให้ประเทศไทยมีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่สมบูรณ์เกิดขึ้นได้ หากรากฐานของประเทศอันได้แก่ท้องถิ่นในชนบทยังมีการปกครองที่เน้นการควบคุมบังคับบัญชาจากส่วนกลางอย่างเข้มงวด ขาดการมีสิทธิมีเสียงจากประชาชน ขาดพื้นฐานของความเป็นประชาธิปไตย และไม่มีอิสระในการบริหารกิจการสาธารณะในท้องถิ่นของตนเอง ด้วยความตระหนักถึงประเด็นดังกล่าวนี้เอง นายปรีดี พนมยงค์จึงได้ดำเนินการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินเพื่อให้อำนาจแก่ท้องถิ่นในการบริหารจัดการกิจการของตนเอง รวมทั้งได้สร้างหน่วยการปกครองท้องถิ่นที่เป็นรูปแบบสากลซึ่งเป็นที่นิยมในนานาอารยประเทศเพื่อให้สอดคล้องกับการปกครองระบอบประชาธิปไตย ที่พึงจะได้รับการสถาปนาขึ้นในขณะนั้น

2.3.1 ว่าด้วยการวางหลักระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน

ในทัศนะของนายปรีดี การจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินควรแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ การบริหารราชการส่วนกลาง-การบริหารราชการส่วนภูมิภาค-การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งนายปรีดีเห็นว่าเป็นรูปแบบที่นิยมใช้ในประเทศต่างๆ แนวคิดในการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินของท่านเช่นนี้น่าจะได้รับอิทธิพลมาจากระบบการปกครองของประเทศฝรั่งเศสซึ่งเป็นประเทศที่ท่านได้เดินทางไปศึกษาเล่าเรียนมาก่อน เพราะรูปแบบเช่นนี้แม้จะเป็นรูปแบบที่นิยมใช้

กันทั่วไปในยุโรป เช่น ในประเทศเบลเยียม ฮอลแลนด์ อิตาลี รวมตลอดถึงสเปนและหมู่ประเทศสแกนดิเนเวีย แต่ประเทศต่างๆ เหล่านี้ต่างก็ได้รับอิทธิพลจากหลักการปกครองของประเทศฝรั่งเศสเช่นเดียวกัน (ชานาญ 2542:106)

ในความเห็นของนายปรีดีแล้ว ประเทศไทยนั้นเป็นรัฐเดี่ยว ส่วนต่างๆ ในพระราชอาณาจักรไม่สามารถแบ่งออกเป็นรัฐอื่นๆ ได้อีก จึงจำเป็นต้องมีระเบียบซึ่งจะใช้บังคับแก่พลเมืองทั่วไปทุกๆ อาณาเขตคืออำนาจบริหาร ซึ่งรวมศูนย์กลาง ซึ่งใน คำอธิบายกฎหมายปกครองท่านเรียกว่า “รัฐบาลกลาง” ระเบียบเช่นนี้เรียกตามภาษาฝรั่งเศสว่า “Centralization” ซึ่งแปลว่า “มัธยภาค” (ปรีดี 2526:199) หากแต่ในเวลาต่อมาท่านเห็นว่าควรเรียกเป็น “ราชการบริหารส่วนกลาง” ไม่ใช่รัฐบาลกลาง เพราะประเทศไทยมิใช่รัฐผสม (ปรีดี 2477:8)

ระเบียบต่อมาได้แก่ ระเบียบซึ่งบังคับใช้เหมาะสมแก่ท้องถิ่นต่างๆ โดยรัฐบาลกลางได้แยกอาณาเขตแห่งอำนาจนั้นๆ ออกเป็นส่วนต่างๆ เช่น แบ่งแยกออกเป็นมณฑล จังหวัด อำเภอ ตำบล หมู่บ้าน และเจ้าหน้าที่ส่วนต่างๆ เหล่านี้ทำหน้าที่เป็นผู้แทนรัฐบาลกลาง มิใช่เป็นเจ้าหน้าที่ของท้องถิ่น นั้นๆ ระเบียบเช่นนี้เรียกว่า “การบริหารราชการส่วนภูมิภาค” เรียกตามภาษาฝรั่งเศสว่า “De-concentration” ซึ่งแปลว่า “มัธยานุภาค” (ปรีดี 2526:199) แม้จะเป็นกิจการให้เหมาะสมแก่ท้องถิ่น หากแต่ราชการจังหวัดและอำเภอนี้มิใช่เป็นท้องถิ่น เพราะเป็นราชการของรัฐบาลที่แยกไปประจำในส่วนนั้นๆ มิได้เป็นนิติบุคคลต่างหากจากรัฐบาลส่วนกลาง และอาศัยงบประมาณจากรัฐบาล (ปรีดี 2477:9)

ส่วนระเบียบสุดท้ายได้แก่ ระเบียบซึ่งบังคับใช้เหมาะสมแก่ท้องถิ่นต่างๆ โดยแยกอำนาจบริหารหรือธุรการในท้องถิ่นบางอย่างให้แก่คณะ ซึ่งราษฎรในท้องถิ่นนั้นเลือกตั้งขึ้นเป็นผู้ใช้อำนาจเอง ท้องถิ่นนี้มีสภาพเป็นนิติบุคคลต่างหากจากรัฐบาลกลางเฉพาะอำนาจบางอย่าง ซึ่งคนมีอิสระที่จะทำได้ การแบ่งแยกอำนาจเช่นนี้เรียกตามภาษากฎหมายปกครองฝรั่งเศสว่า “Deconcentration” ซึ่งแปลว่า “มัธยวิภาค” คือเป็นการแบ่งอำนาจบริหารบางอย่างออกจากรัฐบาลกลาง (ปรีดี 2526 : หน้าเดิม) ในทัศนะของนายปรีดีแล้ว รูปแบบการปกครองนี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งเพราะ “ในประเทศที่มีอาณาเขตกว้างขวางและมีพลเมืองมาก พลเมืองทั้งหมดในประเทศนั้นๆ อาจมีส่วนได้ส่วนเสียเหมือนกันก็มี และกิจการบางอย่างพลเมืองอันอยู่ในท้องถิ่นหนึ่ง อาจมีส่วนได้เสียกับพลเมืองอีกท้องถิ่นหนึ่ง เหตุฉะนั้นจึงมีความจำเป็นอยู่เองที่จะรวมอำนาจบริหารมาไว้ที่ศูนย์กลาง..แห่งเดียวย่อมจะทำได้ไปไม่ได้ เพราะจะเป็นการเพิ่มความติดขัดและไม่สะดวกแก่ราชการ” (ปรีดี 2477:6) ในการสนับสนุนการจัดระเบียบดังกล่าว ท่านได้ให้อธิบายถึงผลดีและผลร้ายพร้อมทั้งวิธีแก้ไขผลร้ายที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบมัธยวิภาคไว้อย่างละเอียดดังนี้ (ปรีดี 2526:200-201)

ผลดี

1. กิจกรรมบางชนิดที่แยกออกไป เช่น การสุขาภิบาลย่อมเหมาะสมแก่ท้องถิ่น โดยเฉพาะ และกิจกรรมอย่างอื่น ซึ่งท้องถิ่นต่างๆ ในพระราชอาณาเขตจะปฏิบัติอย่างเดียวกันไม่ได้ เมื่อได้แบ่งแยกเสียเช่นนั้นก็จะเหมาะสมแก่ท้องถิ่นเป็นรายๆ ไป
2. กิจกรรมที่เหมาะสมแก่ท้องถิ่นก็ควรที่จะให้ผู้ที่ป็นราษฎรในท้องถิ่นนั้นเป็นผู้จัดทำ เพราะ เป็นผู้ที่มีภูมิประเทศและความต้องการของท้องถิ่นนั้นๆ ย่อมดีกว่าบุคคลซึ่งรัฐบาลกลางจะได้แต่งตั้งออกไป ซึ่งจะรู้ภูมิประเทศดีกว่าราษฎรในท้องถิ่นไม่ได้
3. วิธีเลือกตั้งพนักงานโดยราษฎรในท้องถิ่นนั่นเอง ย่อมทำให้ผู้ที่ได้รับเลือกตั้งเอาใจใส่ในกิจการของท้องถิ่นและจะต้องจัดให้มีโครงการซึ่งตนจะปฏิบัติเมื่อได้รับเลือก เพราะการเลือกโดยวิธีเช่นนี้ย่อมมีการแข่งขันในระหว่างผู้ที่ถือลัทธิต่างๆ และเปิดโอกาสให้ราษฎรในท้องถิ่นได้เลือกตั้งผู้ที่เหมาะสมแก่ท้องถิ่นและตามความนิยมในลัทธิของตน
4. กิจกรรมของท้องถิ่นย่อมจะสำเร็จไปได้ไว และรวดเร็ว เพราะไม่ต้องเสนอเรื่องขึ้นไปเป็นลำดับ
5. และผลดียังมีอีกอย่างหนึ่งสำหรับประเทศที่ราษฎรได้เลือกตั้งผู้แทนในสภาการแผ่นดิน คือราษฎรที่อยู่ในท้องถิ่นเท่ากับได้รับความฝึกหัดในการเลือกผู้แทนในสภาการแผ่นดิน และสนใจในความ เป็นไปของประเทศ

ผลร้าย

1. ทำให้อำนาจรัฐบาลกลางลดน้อยถอยลงไป
2. อาจทำให้ผู้ที่ได้รับเลือกปฏิบัติการค้าเอียงเข้าข้างฝ่ายผู้ที่เลือกตน คือเข้าทางฝ่ายที่ถือลัทธิอันเดียวกัน

ทางแก้

ทางแก้ผลร้ายที่ได้กล่าวมาแล้วอาจกระทำดังนี้

1. กิจกรรมที่จะมอบให้ราษฎรในท้องถิ่นนั้นจะต้องเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องแก่ท้องถิ่นโดยตรง สิ่งใดที่ได้รับมอบหมายไป จะเป็นอันตรายต่อความเป็นอยู่ของประเทศทั้งหมดแล้วก็ไม่ควรมอบให้
2. รัฐบาลกลางยังทรงไว้ซึ่งอำนาจดูแล เพื่อป้องกันมิให้ราษฎรในท้องถิ่นกระทำการอันเป็น ภัยอันตรายต่อประเทศ

ส่วนการป้องกันความลำเอียงนั้นก็อยู่ในอำนาจรัฐบาลกลาง ซึ่งจัดควบคุมดูแล เช่น การใดที่พนักงานท้องถิ่นปฏิบัติไปไม่ชอบก็ควรให้ร้องอุทธรณ์ได้ (ในประเทศฝรั่งเศสจึงมีศาลปกครองต่างหากจากศาลยุติธรรม)

ซึ่งในทัศนะของนายปรีดีแล้ว รูปแบบการปกครองแบบนี้ จะต้องกระทำผ่านหน่วยการปกครองท้องถิ่นที่ต้องจัดตั้งขึ้นมาใหม่ที่เรียกว่า “เทศบาล” ซึ่งจะได้กล่าวถึงต่อไป

2.3.2 ว่าด้วยการบริหารในระดับจังหวัด

ในการจัดการบริหารราชการส่วนภูมิภาค ปรีดี พนมยงค์ได้แบ่ง ส่วนการปกครองออกเป็นจังหวัดและอำเภอ ซึ่งเป็นหน่วยการปกครองเดิมที่มีมาตั้งแต่ครั้งการปฏิรูปในสมัยรัชกาลที่ 5 โดยได้ทำการยุบมณฑลเทศาภิบาลทิ้งเสีย เนื่องจากท่านมีความเห็นว่าการมีมณฑลเทศาภิบาลก่อให้เกิดความล่าช้าในการปฏิบัติงาน (ไสว 2526:315-316)

รูปแบบการบริหารงานของจังหวัดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2476 จัดเป็นการบริหารราชการแผ่นดิน โดยถือเป็นสาขาที่แบ่งซอยย่อยจากส่วนกลาง (ชำนานู 2542:117) การปกครองในจังหวัดแบ่งออกเป็น 3 ฝ่ายคือ

- (1) ผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งเรียกว่า “ข้าหลวงประจำจังหวัด” เป็นผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งจากส่วนกลางไปดูแลบริหารกิจการภายในจังหวัด ซึ่งเทียบได้กับ Prefet ของประเทศฝรั่งเศส
- (2) คณะกรรมการจังหวัด ซึ่งจะคล้ายกับ “คณะกรรมการจังหวัด” ของประเทศฝรั่งเศส ซึ่งประกอบไปด้วย ข้าหลวงประจำจังหวัด ปลัดจังหวัด และหัวหน้าส่วนราชการบริหารฝ่ายพลเรือนของกระทรวง ทบวง กรมต่างๆ ประจำจังหวัด โดยมีข้าหลวงประจำจังหวัดเป็นประธาน มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบบริหารราชการในจังหวัดร่วมกัน และ
- (3) สภาจังหวัด ซึ่งคล้ายกับ “ปายปริกษาหารือ” ของประเทศฝรั่งเศส ที่สมาชิกมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

การจัดโครงสร้างเช่นนี้นายปรีดีคงได้รับอิทธิพลจากรูปแบบของประเทศฝรั่งเศส เพราะโครงสร้างของจังหวัดในประเทศไทยมีความคล้ายคลึงกันมากกับ Departement ของประเทศฝรั่งเศส หากแต่ขณะเดียวกัน นายปรีดีก็ได้ทำการปรับเปลี่ยนอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในการบริหารจังหวัด เพราะเมื่อวิเคราะห์ถึงอำนาจหน้าที่โดยแท้จริงของเจ้าหน้าที่ดังกล่าวแล้ว จะพบความแตกต่างกับหลักการของจังหวัดฝรั่งเศส ซึ่งสามารถอธิบายโดยสรุปได้ดังต่อไปนี้คือ (ชำนานู 2542:118-119)

ประการแรก อำนาจการบริหารในจังหวัดของประเทศไทยมอบให้ ตกอยู่กับคณะบุคคล ซึ่งก็ได้แก่คณะกรรมการจังหวัด ไม่ได้ตกอยู่กับผู้ว่าราชการจังหวัดแต่เพียงผู้เดียวอย่างในประเทศฝรั่งเศส ซึ่ง Prefet จะมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลและปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมายและคำสั่งของรัฐบาล เป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่จังหวัด สามารถแต่งตั้งและถอดถอนเจ้าหน้าที่ต่างๆ

ในจังหวัดได้ สามารถควบคุมเทศบาล และยังมีอำนาจหน้าที่ที่สำคัญ คือ มีอำนาจออกข้อบังคับใช้บังคับในเขตจังหวัดได้

ประการต่อมา เจ้าหน้าที่ประจำจังหวัดของประเทศไทยรับผิดชอบในหน้าที่ของนครต่อกระทรวง ทบวง กรม ที่เป็นต้นสังกัด และรับเงินเดือนจากงบประมาณแผ่นดิน ขณะที่เจ้าหน้าที่ประจำจังหวัดของประเทศฝรั่งเศสต้องรับผิดชอบต่อผู้ว่าราชการจังหวัด และรับเงินเดือนจากงบประมาณจังหวัด*ประการสุดท้าย* ถ้าเปรียบเทียบระหว่างคณะกรรมการจังหวัดของประเทศไทย และคณะกรรมการจังหวัดของประเทศฝรั่งเศสแล้ว จะเห็นว่าคณะกรรมการจังหวัดของประเทศไทย มีหน้าที่เป็นศาลปกครองชั้นต้นและมีหน้าที่เสนอข้อแนะนำในทางปกครอง หากแต่ไม่มีผลผูกมัดต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ขณะที่คณะกรรมการจังหวัดของไทยทำหน้าที่การบริหารงานจังหวัด

ในการพิจารณาการจัดรูปแบบของจังหวัดและสภาจังหวัด พบว่ามีข้อสังเกตที่น่าสนใจ 2 ประการกล่าวคือ ประการแรก เมื่อพิจารณาที่ฝ่ายบริหาร พบว่ามีความแตกต่างในส่วนของอำนาจหน้าที่ระหว่างรูปแบบของประเทศไทยกับประเทศฝรั่งเศส โดยที่ในกรณีของประเทศไทยจะให้อำนาจกับคณะกรรมการจังหวัดในการรับผิดชอบบริหารงานแทนที่จะให้อำนาจตกอยู่กับคนๆ เดียวเป็นรูปแบบเดียวกันกับที่ปรีดี พนมยงค์ได้กำหนดไว้ใน*พระราชบัญญัติธรรมนูญการปกครองแผ่นดินสยามชั่วคราว พ.ศ. 2475* ให้การบริหารงานราชการแผ่นดินส่วนกลางดำเนินไปโดยรูปแบบคณะกรรมการที่เรียกว่า “คณะกรรมการราษฎร” สาเหตุของการใช้รูปแบบดังกล่าวน่าจะมาจากความนิยมของท่านที่มีต่อรูปแบบการบริหารงานแบบคณะกรรมการ ซึ่งท่านน่าจะได้รับอิทธิพลของความคิดฝ่ายซ้ายในประเทศฝรั่งเศสซึ่งประเทศฝรั่งเศสเอง กลุ่มคนที่มีแนวคิดเกี่ยวกับการปกครองสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ ฝ่ายขวาชื่นชม ระบบอุปถัมภ์ ซึ่งนิยมการบริหารที่ให้อำนาจเด็ดขาดแก่บุคคลเดียว ขณะที่ฝ่ายซ้ายนิยม ระบบการบริหารแบบคณะกรรมการ

ประการต่อมา เมื่อพิจารณาที่ฝ่ายสภา แม้ว่าสมาชิกของสภาจังหวัดของประเทศไทยจะมาจากการเลือกตั้งโดยตรงภายใต้รูปแบบที่เป็นประชาธิปไตย แต่เมื่อพิจารณาถึงอำนาจหน้าที่ที่รับผิดชอบของสภาจังหวัด กลับพบว่ามีน้อยมาก เพราะในพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ. 2476 มาตรา 55 กำหนดให้สภาจังหวัดมีเพียงอำนาจหน้าที่ปรึกษาหารือเท่านั้น และมีอำนาจน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับโครงสร้างอื่น ๆ ในจังหวัด เพราะแม้จะมีการกำหนดหน้าที่ในการตรวจสอบฝ่ายบริหารไว้ แต่ขณะเดียวกันพระราชบัญญัติฯ ก็ได้กำหนดข้อจำกัดในการใช้อำนาจดังกล่าวเช่นกัน กล่าวคือ แม้กฎหมายจะกำหนดให้สภาจังหวัดสามารถตั้งกระทู้ถามกรรมการจังหวัดในที่ประชุมสภา หากแต่กรรมการจังหวัดก็สามารถใช้สิทธิที่จะไม่ตอบข้อกระทู้ ดังกล่าวก็ได้ หากเห็นว่าข้อความนั้นๆ ยังไม่ควรเปิดเผย

2.3.3 ว่าด้วยเทศบาล

ในการจัดการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น อย่างที่กล่าวแล้วข้างต้น ว่าปรีดิ พนมยงค์ยึดหลักการกระจายอำนาจเพื่อให้ท้องถิ่นสามารถดำเนินการบางอย่างได้ด้วยตนเอง เพราะประชาชนในท้องถิ่นจะสามารถตอบสนองความต้องการภายในท้องถิ่นของตน ซึ่งอาจมีความแตกต่างจากท้องถิ่นอื่นๆ ดังนั้นรัฐบาลในส่วนกลางมีอาจตอบสนองความต้องการดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่ากับการปล่อยให้ท้องถิ่นทำกันเอง รูปแบบที่ถูกนำมาใช้ได้แก่ การปกครองแบบเทศบาลขณะที่แนวคิดของการก่อตั้งเทศบาล เน้นการกระจายอำนาจ ซึ่งเป็นไปตามรูปแบบ “มัธยมวิภาค” โดยตามทฤษฎีแล้ว หลักการปกครองระบอบเทศบาล หรือการปกครองท้องถิ่นจะต้องมีองค์ประกอบ 2 ประการคือ

(1) องค์การปกครองมีอำนาจกระทำการเป็นอิสระไม่มากนักน้อย แต่การเป็นอิสระดังกล่าวนี้หมายความว่าสามารถกระทำการได้ตามดุลยพินิจของตนในกิจการบางอย่าง ถ้าไม่มีอิสรภาพเสียเลยก็ไม่ว่จะได้ชื่อว่าเทศบาล และ

(2) พลเมืองในท้องถิ่นมีส่วนในการปกครองตนเองไม่มากนักน้อย มิฉะนั้นจะเป็นการปกครองตนเองไม่ได้ (สกล วรรณการ 2477: 1 อ้างใน ไพโรจน์ 2505: 20-21)

อย่างไรก็ตาม เมื่อกล่าวถึงการปกครองระบอบเทศบาล แม้ว่าจะได้รับการนำมาปฏิบัติอย่างเป็นทางการในสมัยของนายปรีดิ แต่คงต้องยอมรับอย่างมีใจเป็นธรรมว่ามีได้เป็นแนวคิดที่เพิ่งเกิดขึ้นในสมัยท่านและโดยท่านเท่านั้น หากแต่แนวคิดดังกล่าวนี้ได้ถูกหยิบยกขึ้นโดยรัชกาลที่ 7 แม้ว่าพระองค์เองจะทรงกล่าวอย่างชัดเจนถึงสองครั้งว่า การปกครองแบบมีตัวแทนจากประชาชนนั้นไม่มีความเหมาะสมกับประเทศสยาม (นครินทร์ 2535:195) แต่เมื่อทรงเห็นว่าการปรับตัวในทางสถาบันนั้นมีความจำเป็น จึงทรงต้องการใช้การปกครองระบอบเทศบาลเพื่อให้การฝึกฝนและให้การศึกษาประชาธิปไตยแก่ประชาชนเสียก่อน ดังที่ท่านให้สัมภาษณ์แก่นักข่าวต่างประเทศซึ่งตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ The New York Times ฉบับวันที่ 28 เมษายน ค.ศ. 1931 มีข้อความส่วนหนึ่งดังนี้ (สนธิ 2528:192-133)

“We are planning a new municipal law to experiment with the franchise,” he said. “Under the law the people would be permitted to elect some of their municipal councilors. It is not yet a law, you understand. It’ is just a project now.”

“It is my opinion that the beginning of suffrage should be in the municipalities. I believe that the people should have a voice in local affairs. We are trying to educate them up to it.”

“I think it would be a mistake for US to have parliamentary government until the people have learned to exercise the franchise through experience in local government.”

โดยในปี พ.ศ.2469 รัชกาลที่ 7 ก็ได้ทรงมีพระราชดำริเกี่ยวกับเทศบาล ซึ่งในขณะนั้นเรียกว่า “ประชาภิบาล” หรือที่เรียกทับศัพท์ว่า “Municipality” และต่อมาในปี พ.ศ.2470 ทรงโปรดให้มีการจัดตั้งกรรมการพิจารณาลักษณะการปกครองชุมชนโดยวิธีจัดเป็น Municipality ขึ้นซึ่งมีนาย R. D. Craig ที่ปรึกษากระทรวงเกษตรธิการเป็นประธาน โดยได้ทำการเดินทางไปดูงานกิจการสุขาภิบาลตามหัวเมืองต่างๆ ในพระราชอาณาจักร และในประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง เช่น สิงคโปร์ ชวา ฮอลแลนด์ และฟิลิปปินส์ และประเทศต่างๆ ในยุโรป ต่อมาจึงได้มีการตั้งคณะกรรมการร่างพระราชบัญญัติเทศบาลขึ้น โดยมีหม่อมเจ้าสกลวรรณกร วรธรรม เป็นประธานคณะกรรมการร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ซึ่งร่างฯ ดังกล่าวเสร็จสมบูรณ์แล้ว หากแต่ด้วยเหตุอันเกิดจากความล่าช้าในการพิจารณาร่างฯ ดังกล่าว จึงส่งผลให้ร่างฯ ดังกล่าวค้างอยู่ที่กรมร่างกฎหมายเป็นเวลานาน จนเกิดเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงการปกครองขึ้นเสียก่อน

จะเห็นได้ว่า ปรีดี พนมยงค์ให้ความสำคัญกับการปกครองระบอบเทศบาลมาก เนื่องจากมีทัศนะว่า การปกครองตนเองในท้องถิ่นมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะทำให้งานอันจำเป็นในท้องถิ่นได้รับการตอบสนองอย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว การปกครองตนเองในท้องถิ่นซึ่งประชาชนสามารถเลือกผู้แทนเองได้ ยังเป็นเครื่องมือในการฝึกฝนจิตใจที่เป็นประชาธิปไตยของประชาชนได้อีกทางหนึ่งด้วย ตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงทัศนะของนายปรีดีที่เชื่อมั่นต่อระบอบการปกครองท้องถิ่นดังกล่าวสะท้อนให้เห็นได้จากเมื่อคราวที่ท่านกล่าวถึงการจัดรูปแบบของสหกรณ์ในเค้าโครงการเศรษฐกิจ ที่นำเสนอต่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรในปี พ.ศ. 2476 ก็ได้เสนอการจัดให้สหกรณ์มีการปกครองแบบเทศบาล (อ้างใน เดือน 2517:105) และหากพิจารณาตามอุดมคติของนายปรีดีแล้ว ถ้าการดำเนินการตามพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ. 2476 เป็นไปอย่างต่อเนื่องแล้ว ท้องถิ่นของประเทศไทยก็จะกลายเป็นเทศบาลเต็มพื้นที่นั่นเอง

2.3.4 จากอุดมคติกับการปฏิบัติจริง

หลังจากพยายามทำความเข้าใจถึงอุดมคติและแนวความคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยของปรีดี พนมยงค์แล้ว ผู้เขียนอยากตั้งข้อสังเกตบางประการกับแนวความคิดและความเป็นจริงที่เกิดขึ้น ดังต่อไปนี้

ประการแรก แม้แนวคิดดังกล่าวของปรีดี พนมยงค์จะได้รับการปรับใช้อย่างจริงจังในช่วงต้นๆ โดยเฉพาะเมื่อท่านมีอำนาจและตำแหน่งสำคัญในรัฐบาล หากแต่เมื่อท่านหมดอำนาจลง แนวคิดและการวางโครงสร้างบางอย่างได้ถูกปรับเปลี่ยนไป แม้ว่าโครงสร้างใหญ่จะยังคงสภาพเดิมอยู่ การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญเริ่มขึ้นเมื่อมีการตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2495 ซึ่งบัญญัติให้จังหวัดเปลี่ยนฐานะเป็นนิติบุคคล หากแต่ขณะเดียวกัน การบริหาร

กิจการจังหวัดก็ยังคงเป็นการบริหารราชการแผ่นดินเช่นเดิม นอกจากนี้ยังได้ทำการโอนย้ายอำนาจบริหารงานจังหวัด ซึ่งแต่เดิมตกอยู่กับคณะกรรมการจังหวัดไปไว้ที่ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่เพียงผู้เดียว เช่นเดียวกับในประเทศฝรั่งเศส ฐานะของคณะกรรมการจังหวัดจึงกลายสภาพเป็นเพียงองค์การที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการจังหวัดเช่นเดียวกับคณะกรรมการจังหวัดของประเทศฝรั่งเศส (ดู ชำนาญ 2542:133-135)

ประการต่อมา ปรีดี พนมยงค์มีความประสงค์ให้การปกครองระบอบเทศบาลเป็นตัวอย่างเสริมสร้างระบอบรัฐธรรมนูญที่เพิ่งจะสถาปนาขึ้น ให้มีความมั่นคงขึ้น โดยมีความมุ่งหวังที่จะเปลี่ยนตำบล ซึ่งในขณะนั้นมีอยู่ด้วยกันทั้งสิ้นประมาณ 4,800 แห่งให้เป็นเทศบาลทั้งหมด หากแต่ท่านเองกลับเห็นข้อจำกัดว่าประเทศไทยยังไม่พร้อมที่จะจัดการปกครองระบอบเทศบาลไปให้ทั่วถึงตลอดทั้งประเทศในคราวเดียวได้ (ปรีดี 2477:49) จึงทำแบบค่อยเป็นค่อยไป กล่าวคือ “เมื่อมีพระราชบัญญัติเทศบาลแล้วก็เตรียมบุคคลไปแนะนำราษฎรในท้องถิ่นให้เข้าใจ แล้วก็ประกาศใช้เป็นท้องที่ๆ ไป” (เพ็งอึ้ง:หน้าเดิม) ซึ่งในปี พ.ศ.2478 จำนวนเทศบาลที่ก่อตั้งมีทั้งสิ้น 48 แห่ง เมื่อเวลาผ่านไปประมาณ 60 ปี ในปี พ.ศ.2537 ตัวเลขของจำนวนเทศบาลเพิ่มขึ้นเป็นเพียง 134 แห่งเท่านั้น ขณะที่จำนวนของตำบลเพิ่มขึ้นเป็น 7,158 ตำบล (ข้อมูลตัวเลขจาก ธเนศร์ 2542:120) ที่หยิบยกตัวเลขดังกล่าวขึ้นมาก็เพื่อต้องการชี้ให้เห็นว่า ถ้ามองย้อนกลับไปในอดีตจะพบว่า *ผู้มีอำนาจทางการเมืองของไทยมักไม่ให้ความสำคัญกับการปกครองท้องถิ่น* จะยกเว้นก็แต่เพียงนายปรีดี และกลุ่มของท่าน ซึ่งมีจำนวน (และอำนาจ) ไม่มากนัก ดังนั้นการที่ท่านมิได้พยายามริบทำการเปลี่ยนแปลงให้ตำบล ซึ่งเป็นการปกครองส่วนท้องถิ่น ให้กลายเป็นเทศบาล ซึ่งเป็นการปกครองส่วนท้องถิ่นให้แล้วเสร็จในคราวเดียวกัน (และเมื่อรัฐบาลอื่นๆ ที่สืบต่อมามีได้ให้ความสนใจอย่างจริงจัง) ส่งผลให้เกิดความล่าช้าและ ชะงักงันในการพัฒนาและการเพิ่มจำนวนของการปกครองระบอบเทศบาล เนื่องจากขาดการสานต่ออย่างต่อเนื่อง เทศบาลจึงกลายเป็นรูปแบบการปกครองท้องถิ่นที่เป็นส่วนน้อย โดยในที่สุดก็จะถูกกลืนโดยส่วนใหญ่ ซึ่งได้แก่ การปกครองรูปแบบอื่นๆ จะเห็นได้ว่าความพยายามในการยุบการปกครองส่วนท้องถิ่นได้แก่ ตำบลและหมู่บ้าน เพื่อสร้างให้เป็นการปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นสิ่งที่ทำได้ยากยิ่งในปัจจุบัน และในที่สุด เทศบาลก็กลายเป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นกระทรวงมหาดไทยและประชาชนทั่วไปให้ความสนใจน้อยที่สุด (ธเนศร์ 2542:129) ปัญหาของเทศบาลซึ่งมีจำนวนมาก ตัวอย่างเช่น ปัญหาความเป็นประชาธิปไตยอันเกิดจากการแทรกแซงของส่วนกลาง และปัญหาทางด้านการคลัง เป็นต้น จึงมิได้รับการพิจารณาและแก้ไขแต่อย่างใด ส่งผลให้การดำเนินงานของเทศบาลมิสามารถบรรลุตามอุดมคติของนายปรีดีไปได้ นั่นคือ ไม่สามารถบริหารงานที่จะตอบสนองความต้องการในท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงช่วยส่งเสริมและสร้างพื้นฐานของความเป็นประชาธิปไตยที่รากฐานได้อย่างไรก็ตาม ที่ผู้เขียนได้

หยิบยกประเด็นดังกล่าวนี้ขึ้นมา มิได้มีเจตนาในการตำหนิการดำเนินการของปรีดี พนมยงค์ว่าเป็นข้อบกพร่องแต่อย่างใด เพราะคำอธิบายต่างๆ เท่าที่แสดงในข้างต้นทั้งหมดทั้ง อุดมคติ และความพยายามในการบรรลุอุดมคติของปรีดี พนมยงค์ แสดงให้เห็นว่าท่านเป็นบุคคลที่มีคุณูปการอย่างมหาศาลต่อการปกครองท้องถิ่นของไทย ผู้เขียนเข้าใจว่า มีข้อจำกัดของสภาพการเมืองที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวจำนวนมากที่ส่งผลให้แนวความคิดของท่านติดขัด ไม่สามารถดำเนินไปตาม อุดมคติที่ตั้งไว้ทั้งหมด และที่สำคัญยิ่งก็คือ การบรรลุอุดมคติในการสร้างความผาสุกให้กับประชาชน ทั้งประเทศ โดยลำพังแต่เพียงตัวท่านคงทำได้อย่างยากลำบากยิ่ง หากผู้ที่รับประโยชน์โดยตรงจากอุดมคติของท่าน ซึ่งก็คือประชาชนทั้งหลาย ขาดความใส่ใจในการสานต่ออุดมคติดังกล่าว

2.4 การจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน การกระจายอำนาจ และการกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น

2.4.1 แนวคิดเกี่ยวกับการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน

หลักการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินที่ใช้กันอยู่ทั่วไป โดยปกติแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ หลักการรวมอำนาจปกครอง (Centralization) และหลักการกระจายอำนาจปกครอง (Decentralization) อย่างไรก็ตามในหลักการรวมอำนาจการปกครอง ยังมีการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน แยกย่อยออกไปอีก ลักษณะหนึ่งเรียกว่า การแบ่งอำนาจการปกครอง (Deconcentration) ซึ่งแต่ละลักษณะมีดังนี้

2.4.1.1 หลักการรวมอำนาจปกครอง

เป็นหลักที่วางระเบียบบริหารราชการแผ่นดินโดยรวมอำนาจปกครองไว้ที่หน่วยการปกครองส่วนกลาง คือ กระทรวง ทบวง กรม และส่วนกลางจะแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ซึ่งมีสายการบังคับบัญชา เป็นลำดับชั้นออกไปดำเนินงานปกครองในทุกส่วนของประเทศ ภายใต้การควบคุมบังคับบัญชาและการวินิจฉัยสั่งการจากส่วนกลาง ดังนั้น ภายใต้หลักการนี้ อำนาจและความรับผิดชอบสูงสุดจึงอยู่กับผู้บังคับบัญชาในส่วนกลางซึ่งได้แก่ คณะรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีประจำกระทรวง ทบวง กรมต่างๆ ได้โดยง่าย และสามารถใช้ทรัพยากรเหล่านี้ร่วมกันหรือสับเปลี่ยนไปใช้ในพื้นที่ที่มีความจำเป็นได้ ซึ่งทำให้เกิดการประหยัด

อย่างไรก็ตามการปกครองแบบรวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลางทั้งหมดจะกระทำได้ดีแต่ในรัฐที่มีพื้นที่ไม่กว้างใหญ่มากนัก และสภาพพื้นที่ตลอดจนความเป็นอยู่ของ

ประชาชนไม่มีปัญหาและความต้องการที่แตกต่างสลับซับซ้อนเกินไป ในกรณีที่ประเทศที่มีอาณาเขตกว้างขวาง มีประชาชนหนาแน่น การรวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลางจะทำให้เกิดจุดอ่อนหลายประการ คือ รัฐบาลกลางต้องรับภาระในเรื่องปลีกย่อยต่างๆ ทุกเรื่องจนกระทั่งไม่อาจบริหารงานในระดับนโยบายได้ดี มีความล่าช้าในการดำเนินงาน เนื่องจากต้องรอการวินิจฉัยสั่งการจากส่วนกลาง ซึ่งบางครั้ง ไม่ทันต่อความต้องการของประชาชน ดังนั้น จึงมีการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ในลักษณะหนึ่ง ซึ่งยังคงใช้หลักการรวมอำนาจการปกครองเช่นกัน แต่มีการแบ่งหรือมอบอำนาจไปให้หน่วยการปกครองในพื้นที่ต่างๆ มีอำนาจตัดสินใจบังคับบัญชาและวินิจฉัยสั่งการได้ในระดับหนึ่งซึ่งเรียกการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินในลักษณะนี้ว่า “การแบ่งอำนาจการปกครองให้แก่ส่วนภูมิภาค”

การแบ่งอำนาจการปกครองให้แก่ส่วนภูมิภาค จึงหมายถึงการจัดระเบียบการบริหารราชการที่มีการแบ่งพื้นที่ของประเทศออกเป็นเขตการปกครองในระดับต่างๆ แล้วส่วนกลางส่งคนออกไปปฏิบัติราชการประจำเขตการปกครองเหล่านี้โดยเจ้าหน้าที่เหล่านี้จะได้รับมอบอำนาจวินิจฉัยสั่งการบางเรื่องในขอบเขตที่แน่นอนจากหน่วยงานต้นสังกัดในส่วนกลาง และการมอบอำนาจนี้ส่วนกลางอาจเรียกคืน หรือเพิกถอนเปลี่ยนแปลงการใช้ดุลพินิจสั่งการของเจ้าหน้าที่ในส่วนภูมิภาคได้โดยง่าย ในเรื่องที่ไม่มีการมอบอำนาจไว้ ข้าราชการในส่วนภูมิภาคก็ยังคงพึ่งคำสั่งจากส่วนกลางในเรื่องนั้นๆ อยู่

2.4.1.2 หลักการกระจายอำนาจปกครอง

การกระจายอำนาจการปกครองเป็นวิธีการที่รัฐมอบอำนาจปกครองบางส่วนให้แก่องค์กรที่ไม่ใช่หน่วยงานของราชการบริหารส่วนกลางหรือราชการบริหารส่วนภูมิภาค เพื่อให้องค์กรนั้นสามารถจัดบริการสาธารณะบางอย่างได้โดยมีอิสระตามสมควร และรัฐบาลโดยราชการส่วนกลางหรือส่วนภูมิภาคจะทำหน้าที่ควบคุมดูแล แต่ไม่มีอำนาจบังคับบัญชาสั่งการ องค์กรที่ตั้งขึ้นตามหลักการกระจายอำนาจนี้ จะมีฐานะเป็นนิติบุคคล มีการเลือกตั้งผู้บริหารจากประชาชน ได้รับมอบอำนาจอิสระ (Autonomy) ในการปฏิบัติภารกิจอันเป็นหน้าที่ของตนภายในขอบเขตที่กฎหมายกำหนด มีรายได้ มีทรัพย์สินและเจ้าหน้าที่ของตนเอง ซึ่งการกระจายอำนาจการปกครองนี้อาจกระทำได้ทั้งการกระจายอำนาจการปกครองให้แก่ท้องถิ่นหรือการกระจายอำนาจตามอาณาเขต (Territorial Decentralization) เช่น การที่ประเทศมีการตั้งเป็นเทศบาล องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เป็นต้น และการกระจายอำนาจตามกิจการที่ให้บริการ (Decentralization by Service) เช่น ในสหรัฐอเมริกา School District ให้บริการด้านการจัดการศึกษาแก่ประชาชนในท้องถิ่น เป็นต้น

การกระจายอำนาจการปกครองนั้น มีข้อดีคือทำให้มีการสนองความต้องการเฉพาะท้องถิ่นดีขึ้นและเป็นการแบ่งเบาภาระของราชการบริหารส่วนกลางในกิจการอันเกี่ยวกับท้องถิ่น โดยเฉพาะไปได้มากนอกจากนี้ยังเป็นการฝึกรายการในท้องถิ่นให้รู้จักปกครองตนเองโดยการเลือกตั้ง อันจะเป็นผลให้รู้จักปกครองประเทศในขั้นต่อไป แต่ก็มีข้อเสียคือถ้ากระจายอำนาจมากเกินไปอาจเป็นภัยต่อเอกภาพในการปกครองประเทศไทยและรายการในท้องถิ่นอาจใช้อำนาจหน้าที่โดยไม่สมควรได้ นอกจากนี้การจัดระเบียบการปกครองตามหลักการกระจายอำนาจย่อมสิ้นเปลืองมากกว่าการจัดระเบียบการปกครองตามหลักการรวมอำนาจ

อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติหลักการทั้งสองไม่ได้ขัดแย้งกันและอาจใช้ผสมกันได้ในการจัดระเบียบราชการบริหารของประเทศ ทั้งนี้เพราะว่าหลักการรวมอำนาจปกครองก็ดี หลักการกระจายอำนาจปกครองก็ดี ถ้าจะใช้เป็นหลักในการวางระเบียบราชการบริหารแต่เพียงหลักเดียวแล้ว ย่อมไม่ได้ผลดีในการปกครองเนื่องจากหลักทั้งสองนี้มีข้อดีข้อเสียดังกล่าว ฉะนั้น ถ้านำมาใช้ผสมกันอย่างเหมาะสมแล้วก็อาจใช้ข้อดีของหลักหนึ่ง แก้ข้อเสียของอีกหลักหนึ่งได้

สำหรับประเทศไทย ภายใต้หลักการรวมอำนาจปกครองนั้นได้นำหลักการแบ่งอำนาจให้แก่ส่วนภูมิภาคมาใช้ด้วย เนื่องจากเห็นว่าทำให้หน่วยราชการสามารถให้บริการประชาชนในพื้นที่ได้อย่างรวดเร็วและการให้บริการทุกอย่างเป็นไปโดยเสมอภาคกัน อันเป็นข้อดีของหลักการรวมอำนาจ เหตุผลอีกประการหนึ่งคือรัฐยังไม่อาจกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นอย่างเต็มรูปได้ เพราะประเทศยังมีปัญหาด้านความมั่นคงภายในปัญหาชนกลุ่มน้อยตามแนวชายแดนและปัญหาความแตกต่างระหว่างรายได้ของประชาชนในแต่ละพื้นที่ เป็นนอกจากนี้การนำหลักการแบ่งอำนาจมาใช้เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับการกระจายอำนาจการปกครองให้แก่ท้องถิ่น ตลอดจนสนับสนุนการปฏิบัติงานของท้องถิ่น อย่างไรก็ตามหลักการแบ่งอำนาจให้แก่ภูมิภาคที่ไทยนำมาใช้ในทางปฏิบัติยังเป็นปัญหาในด้านความมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นที่ส่วนกลางได้แบ่งอำนาจแก่ภูมิภาคยังไม่ได้สัดส่วนกับหน้าที่และความรับผิดชอบที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งจะได้อภิปรายในประเด็นนี้ในบทต่อไป

2.4.2 แนวคิดการกำหนดอำนาจหน้าที่ และความสัมพันธ์ ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น

ในการกำหนดอำนาจหน้าที่และความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นในกรณีของประเทศไทย จำเป็นต้องมีการสำรวจและทบทวน หน้าที่หลักของรัฐให้สอดคล้องกับพันธกิจของรัฐในอนาคตว่า รัฐควรจะทำหน้าที่หลักๆ อะไรบ้าง และในแต่ละหน้าที่หลักนั้นควรมีรูปแบบการใช้อำนาจอย่างไร ในระดับใดจึงจะเหมาะสม ทำให้การบริหารงานบรรลุ

เป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ รวมทั้งในแต่ละส่วนของการบริหารราชการ ควรมีการกำหนดบทบาท อำนาจหน้าที่และความสัมพันธ์กันให้ชัดเจนสอดคล้องกัน

ในการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินของไทย ซึ่งแบ่งออกเป็นราชการบริหาร ส่วนกลาง ราชการบริหารส่วนภูมิภาค และราชการบริหารส่วนท้องถิ่น และใช้มาตั้งแต่หลัง เปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 นั้นกล่าวได้ว่าไม่ได้มีการกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างส่วน ต่างๆ อย่างชัดเจนว่าแต่ละส่วนจะมีความสัมพันธ์กันอย่างไรแค่ไหน แต่ตามข้อเท็จจริง ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลางกับภูมิภาคเป็นไปในลักษณะของการควบคุมบังคับบัญชา (Directing) ขณะที่ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลาง (และส่วนภูมิภาค) กับส่วนท้องถิ่นจะเป็นไปใน สองลักษณะคือ การควบคุมดูแล (Control) และการประสานงาน (Coordination) ความสัมพันธ์ ระหว่างส่วนต่างๆ อาจแบ่งได้เป็น 3 ด้านคือ ด้านการบริหารราชการ ด้านการบริหารงานบุคคล และ ด้านการบริหารงบประมาณ

2.4.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างราชการบริหารส่วนกลางกับราชการ บริหารส่วนภูมิภาค

(1) ด้านการบริหารราชการ

เท่าที่ผ่านมามีความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาคจะเป็นไปใน แนวตั้งจากบนสู่ล่างทางเดียว โดยรัฐในส่วนกลาง ตั้งแต่กระทรวง ทบวง กรม จะเป็นผู้กำหนด นโยบายและรายละเอียดในรูปของ แผน แผนงาน โครงการ ให้หน่วยงานสาขาของตนในภูมิภาค เป็นหน่วยปฏิบัติการ โดยผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอในฐานะหัวหน้าบังคับบัญชาข้าราชการ ส่วนภูมิภาคในจังหวัดและอำเภอจะเป็นผู้รับนโยบายและคำสั่งที่คณะรัฐมนตรี กระทรวง ทบวง กรม มอบหมาย หรือตามที่นายกรัฐมนตรีสั่งการ ตลอดจนบริหารราชการตามกฎหมายและระเบียบ แผนตามที่ส่วนกลางกำหนดมาปฏิบัติการในระดับพื้นที่

(2) ด้านการบริหารงานบุคคล

หน่วยงานราชการส่วนกลางในฐานะหน่วยงานต้นสังกัด ยังคงมีอำนาจ ในการควบคุมบังคับบัญชาข้าราชการในสังกัด รวมทั้งมีอำนาจลงโทษได้หากมีการปฏิบัติตนให้ เสื่อมเสีย ในกรณีนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดยังไม่มีอำนาจด้านการบริหารงานบุคคล (การบรรจุ แต่งตั้ง ให้ บำเหน็จและลงโทษข้าราชการ) อย่างพอเพียงและเป็นบรรทัดฐานเดียวกัน

เรื่องนี้คณะรัฐมนตรีได้เคยมีมติเมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2535 ให้กระทรวง ทบวง กรม ต่างๆ มอบอำนาจการบริหารงานบุคคล ตั้งแต่ระดับ 7 ลงมา (เว้นหัวหน้าส่วนราชการ) ให้กับผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อให้เป็นบรรทัดฐานเดียวกัน แต่ในทางปฏิบัติอำนาจการตัดสินใจให้

ความดีความชอบข้าราชการในส่วนภูมิภาคยังอยู่ที่ส่วนกลาง เมื่อส่วนกลางตัดสินใจอย่างใดแล้วจึงให้จังหวัดเป็นผู้ออกคำสั่ง

(3) ด้านการบริหารงบประมาณ

ปัจจุบัน กระทรวง ทบวง กรม ในส่วนกลางเป็นส่วนราชการที่มีอำนาจในการตั้งงบประมาณตามพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. 2502 โดยที่จังหวัดไม่มีฐานะเช่นเดียวกับกรมในส่วนกลาง ไม่สามารถเสนอค่าขอตั้งงบประมาณเองได้ ทำให้จังหวัดไม่สามารถพัฒนาความเจริญของท้องถิ่นให้เป็นไปตามนโยบายของจังหวัดได้ซึ่งรวมไปถึงการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนในพื้นที่

2.4.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างราชการบริหารส่วนกลางกับราชการบริหารส่วนท้องถิ่น

(1) ด้านการบริหารราชการ

ความสัมพันธ์ด้านนี้เท่าที่เป็นอยู่ขณะนี้จะเป็นความสัมพันธ์ในแนวตั้งกับกระทรวงมหาดไทยเป็นสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรมการปกครองในลักษณะที่ต้องพึงพิงหน่วยราชการส่วนกลางอย่างมากนับตั้งแต่การกำหนดเกณฑ์การจัดตั้งและยกฐานะหน่วยการปกครองท้องถิ่น การกำหนดระเบียบแบบแผนวิธีปฏิบัติงาน การขออนุมัติตามระเบียบที่กำหนดโดยส่วนกลาง ซึ่งก็จะมีความหลากหลายแตกต่างกันไปในแต่ละรูปหน่วยการปกครองท้องถิ่นด้วย

นอกเหนือไปจากการที่หน่วยราชการบริหารส่วนท้องถิ่นต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ส่วนกลางกำหนดขึ้นแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างราชการบริหารส่วนกลางกับราชการบริหารส่วนท้องถิ่นปรากฏชัดเจนในรูปของการควบคุม โดยได้มีระบุไว้ในกฎหมายของแต่ละหน่วยการปกครองท้องถิ่น เช่น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจยุบสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด สภาเทศบาล เพื่อให้มีการเลือกตั้งใหม่ได้ หรืออาจสั่งให้คณะเทศมนตรี หรือเทศมนตรีผู้ใดออกจากตำแหน่งได้ หากปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่

(2) ด้านการบริหารงานบุคคล

หน่วยการปกครองท้องถิ่นมีฐานะเป็นนิติบุคคล มีอิสระในการบริหารงานตามสมควร โดยมีบุคลากรของตนเอง จึงมีการบริหารงานโดยองค์การกลางบริหารงานบุคคลของหน่วยการปกครองท้องถิ่นแต่ละรูปแบบ เช่น คณะกรรมการกลางข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด คณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาล คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานและผู้แทนจากหน่วยงานราชการต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ผู้แทนองค์การปกครองท้องถิ่นและผู้ทรงคุณวุฒิ ร่วมอยู่ด้วย

อนึ่ง ในการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 30 ได้กำหนดให้มี “คณะกรรมการมาตรฐานการบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น” เรียกโดยย่อว่า “ก.ถ.” เป็นกรรมการไต่ราภิ มีหน้าที่กำหนดมาตรฐานกลางและแนวทางการพัฒนาบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่นเพื่อรองรับการกระจายอำนาจการปกครองส่วนท้องถิ่น (มาตรา 33)

(3) ด้านการบริหารงบประมาณ

ปัจจุบันหน่วยการปกครองท้องถิ่นทุกแห่งยังต้องพึ่งพิงเงินอุดหนุนจากรัฐบาล เนื่องจากหน่วยการปกครองท้องถิ่นมีรายได้ไม่เพียงพอที่จะบริหารงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้ว่ารัฐบาลจะได้แก้ไขกฎหมายต่างๆ เพื่อขยายฐานภาษีให้ท้องถิ่นจัดเก็บรายได้ได้มากขึ้นก็ตาม ดังนั้น รัฐบาลจึงกำหนดให้มีระบบตรวจสอบและรายงานขององค์กรปกครองท้องถิ่น เช่น มีคณะกรรมการตรวจเงินท้องถิ่นที่จะทำหน้าที่ในลักษณะเช่นเดียวกับคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน เป็นต้น

2.4.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างราชการบริหารส่วนภูมิภาคกับราชการบริหารส่วนท้องถิ่น

(1) ด้านการบริหารราชการ

ปัจจุบันส่วนภูมิภาคมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับส่วนท้องถิ่นมาก เนื่องจากบทบัญญัติในกฎหมายของแต่ละหน่วยการปกครองท้องถิ่นต่างกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีหน้าที่ควบคุมดูแลหน่วยการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดนั้น ให้ปฏิบัติการทางอำนาจหน้าที่โดยถูกต้องตามกฎหมาย โดยมีอำนาจสั่งเพิกถอนระเบียบปฏิบัติ ตักเตือน ตรวจสอบ อันเป็นอำนาจควบคุมที่กว้างขวาง เป็นความสัมพันธ์ในแนวตั้งระหว่างส่วนภูมิภาคกับส่วนท้องถิ่น

(2) ด้านการบริหารงานบุคคล

ในระดับจังหวัดจะมีองค์กรบริหารบุคคลของหน่วยการปกครองท้องถิ่น 2 องค์กร คือ คณะอนุกรรมการประจำจังหวัดและคณะอนุกรรมการประจำหน่วยการปกครองท้องถิ่น องค์กรแรกมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน และหัวหน้าส่วนประจำจังหวัดที่เกี่ยวข้องเป็นกรรมการ ทำหน้าที่เช่นเดียวกับ อ.ก.พ. กระทรวง และ อ.ก.พ. กรม องค์กรที่สองมีผู้บริหารของหน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้นเป็นประธาน และหัวหน้าส่วนราชการประจำหน่วยการปกครองท้องถิ่นเป็นกรรมการ ทำหน้าที่เช่นเดียวกับ อ.ก.พ. จังหวัด และมีการกำหนดอำนาจการบรรจุแต่งตั้งพนักงานท้องถิ่นไว้ในกฎหมายแต่ละฉบับ

(3) ด้านการบริหารงบประมาณ

ความสัมพันธ์ในด้านนี้เป็นไปในลักษณะการควบคุมมากกว่าการตรวจสอบและรายงานซึ่งในอนาคตจะต้องปรับความสัมพันธ์ในด้านนี้ใหม่ ทั้งราชการบริหารส่วนภูมิภาคจะต้องทำหน้าที่ในการให้คำปรึกษาตรวจสอบและรายงานการบริหารงบประมาณของหน่วยการปกครองท้องถิ่นว่าเป็นไปตามกฎระเบียบที่วางไว้หรือไม่เพียงไร แต่จะไม่เข้าไปก้าวก่ายในการบริหารงบประมาณของท้องถิ่น

กล่าวโดยสรุปการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินของไทยได้นำหลักการรวมอำนาจการแบ่งอำนาจและการกระจายอำนาจการปกครองมาใช้ผสมผสานกัน ความสัมพันธ์ระหว่างราชการบริหารส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นเป็นไปในลักษณะแนวดิ่ง แต่ไม่มีการกำหนดไว้ชัดเจนว่าแต่ละส่วนมีความสัมพันธ์กันอย่างไรและขอบเขตแค่ไหน ซึ่งทำให้เป็นปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการบริหารงานส่วนภูมิภาคในฐานะตัวแทนของส่วนกลาง และรวมทั้งการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นด้วย

กุลธนะ ธนาพงศ์ธร กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการปกครองท้องถิ่นกับการบริหารราชการรูปแบบอื่น ว่าการจัดระเบียบความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารการปกครองท้องถิ่น กับการบริหารราชการรูปแบบอื่น มีหลักการสำคัญ 2 ประการ คือ ประการแรก หลักความไม่เท่าเทียมกันในสถานะและอำนาจหน้าที่ของราชการบริหารแต่ละส่วน กล่าวคือ ราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ต่างมีสถานะทางกฎหมายและอำนาจหน้าที่เหนือกว่า ราชการบริหารส่วนท้องถิ่นโดยมีอำนาจในการจัดตั้ง ยุบเลิกและควบคุมบังคับบัญชาการปฏิบัติงานต่างๆ ของราชการบริหารส่วนท้องถิ่น ลักษณะความสัมพันธ์เป็นความสัมพันธ์ที่ฝ่ายหนึ่งอยู่ต่ำกว่า อีกฝ่ายหนึ่งอยู่สูงกว่า ประการที่สอง หลักการผสมระหว่าง การรวมอำนาจ การแบ่งอำนาจ และการกระจายอำนาจในการจัดระเบียบความสัมพันธ์ กล่าวคือ ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารราชการส่วนกลางกับราชการบริหารส่วนท้องถิ่น เป็นการผสมกันระหว่าง หลักการรวมอำนาจกับหลักการกระจายอำนาจ แต่มุ่งเน้นหรือให้ความสำคัญกับหลักการรวมอำนาจมากกว่าหลักการกระจายอำนาจ ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างราชการส่วนท้องถิ่นกับราชการส่วนภูมิภาคเป็นการ ผสมกันระหว่าง หลักการกระจายอำนาจกับหลักการแบ่งอำนาจ แต่ให้ความสำคัญกับหลักการแบ่งอำนาจ มากกว่า หลักการกระจายอำนาจ โดยราชการบริหารส่วนภูมิภาคได้รับมอบหมายอำนาจจากราชการบริหารส่วนกลางในการควบคุมดูแลราชการบริหารส่วนท้องถิ่นที่อยู่ในท้องที่ของตน

ในด้านลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างราชการบริหารส่วนท้องถิ่นกับ ราชการบริหารส่วนภูมิภาค และส่วนกลาง มีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างน้อย 3 ลักษณะ คือ

(1) ความสัมพันธ์ในลักษณะของวิวัฒนาการ เกิดขึ้นตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 เมื่อมีการตั้งสุขาภิบาล ทำฉลอมในปี พ.ศ. 2444 และสุขาภิบาลกรุงเทพฯ ในปี พ.ศ. 2450 โดยเป็นความสัมพันธ์ในทางพลตินัย เรื่อยมาจนมีการตรากฎหมายพระราชบัญญัติระเบียบราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2476 กำหนดราชการบริหารแผ่นดินออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และราชการบริหารส่วนท้องถิ่นความสัมพันธ์จึงเปลี่ยนเป็นโดยนิตินัย

(2) ความสัมพันธ์ในลักษณะทางกฎหมาย กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน มีรายละเอียดที่สามารถสรุปความสัมพันธ์ในลักษณะทางกฎหมายระหว่างราชการบริหารทั้งสามส่วนได้ดังนี้คือ ราชการบริหารทั้งสามส่วนต่างเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของราชการบริหารแผ่นดินเช่นเดียวกัน มีอำนาจหน้าที่และสถานภาพทางกฎหมายที่ไม่เท่าเทียมกัน และองค์กรการบริหารทั้งสามส่วนมีฐานะเป็นนิติบุคคลเหมือนกัน สามารถทำนิติกรรมใดๆ กับบุคคลหรือองค์กรอื่นๆ ได้ในนามของตนเอง

(3) ความสัมพันธ์ในลักษณะของสถานภาพของบุคลากร บุคลากรที่ปฏิบัติงานส่วนหนึ่งมี สถานภาพเป็นข้าราชการประจำเหมือนกัน อีกส่วนหนึ่งมีสถานภาพแตกต่างกัน เช่น เป็นพนักงานประจำ ขององค์กรปกครองท้องถิ่น ซึ่งเมื่อติดต่อสัมพันธ์กันในทางราชการได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่างๆ หลาย ประการ ส่งผลถึงทัศนคติและพฤติกรรมในการปฏิบัติงานในหน้าที่

สำหรับรูปแบบความสัมพันธ์ของส่วนราชการบริหารทั้งสามส่วนสามารถพิจารณาได้ใน 3 ด้าน คือ

(1) ด้านโครงสร้าง ความสัมพันธ์ทางโครงสร้างของราชการบริหารทั้ง 3 ส่วน มีได้อยู่ในระดับ เดียวกันหากแต่ถูกกำหนดให้อยู่กันคนละระดับ โดยมีโครงสร้างของราชการบริหารส่วนกลางอยู่ในระดับ สูงกว่า มีอำนาจหน้าที่เหนือกว่า โดยมีความสัมพันธ์ต่อกันในแนวดิ่งเพื่อป้องกันมิให้เกิดความขัดแย้ง ระหว่างกันได้โดยง่าย

(2) ด้านหน้าที่ รูปแบบบริหารทั้ง 3 ส่วนต่างมีหน้าที่ต้องปฏิบัติเหมือนกันคือ การให้บริการ สาธารณะประเภทต่างๆ แก่ประชาชน โดยหน้าที่การให้บริการจะมีขอบเขตที่แคบลงไปเรื่อยๆ จากส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น

(3) ด้านพฤติกรรมการบริหาร โดยหลักการแล้ว ลักษณะการบริหารงานขององค์กรการบริหาร ส่วนท้องถิ่น มีลักษณะที่ลดความเป็นระบบราชการ (Debureaucratization) ให้มากที่สุด เพื่อบริการ สาธารณะแก่ประชาชนได้อย่างเต็มที่ แต่โดยความเป็นจริงแล้วลักษณะการบริหารงานของราชการทั้งสาม ส่วนกลับมีลักษณะคล้ายคลึงกันคือมีลักษณะความเป็นระบบราชการเหมือนกัน (Bureaucratization) พฤติกรรมการบริหารของบุคลากรมี

พฤติกรรมแบบราชการ เช่น เข้มงวดกวดขัน เป็นทางการ ยึดมั่นใน เป้าหมายรองมากกว่าเป้าหมายหลักที่ต้องการให้ประชาชนปกครองตนเองตามระบอบประชาธิปไตย มี พฤติกรรมแบบอนุรักษนิยม คือมีแบบฉบับของพฤติกรรมการบริหารอย่างเดียวกัน และมีการประพฤติ ปฏิบัติในชีวิตส่วนตัว ที่หล่อหลอมจนเกิดบุคลิกภาพทัศนคติเหมือนๆ กัน

2.5 การปกครองท้องถิ่นเปรียบเทียบ

ในส่วนนี้ ผู้ศึกษาวิจัยได้แบ่งเนื้อหาของบทนี้ออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ (1) การสรุปถึงลักษณะสำคัญต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและเป็นปัจจัยกำหนดระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศต่างๆ ที่ศึกษา รวม 8 ประเทศ และ (2) การสรุปถึงข้อดีและข้อเสีย ซึ่งเป็นจุดอ่อนและจุดแข็งของการปกครองท้องถิ่นของประเทศต่างๆ ที่ศึกษา รวม 8 ประเทศ

2.5.1 สรุปลักษณะสำคัญต่างๆ ของระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศที่ศึกษา รวม 8 ประเทศ

การศึกษาระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศต่างๆ 8 ประเทศ ผู้ศึกษาวิจัยเห็นว่าสามารถสรุปลักษณะสำคัญในเชิงเปรียบเทียบได้ใน 9 ประเด็น ดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่งรูปแบบของรัฐ

การศึกษาเปรียบเทียบถึงระบบการปกครองท้องถิ่นในประเทศต่างๆ ในเบื้องต้น เราจำเป็นต้องแยกแยะรูปแบบของรัฐของประเทศต่างๆ ซึ่งในการศึกษานี้สามารถแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบใหญ่ๆ

กลุ่มที่หนึ่ง ประเทศที่ใช้รูปแบบรัฐเดี่ยว (Unitary state) ได้แก่ ประเทศไทย ประเทศฝรั่งเศส สหราชอาณาจักร ประเทศญี่ปุ่น และประเทศเกาหลีใต้

กลุ่มที่สอง ประเทศที่ใช้รูปแบบรัฐรวมในลักษณะที่เรียกว่าสหพันธรัฐ (Federal state) ได้แก่ ประเทศออสเตรเลีย สหพันธรัฐเยอรมัน และประเทศสหรัฐอเมริกา

สาเหตุที่มีการแยกการเปรียบเทียบออกเป็น 2 กลุ่มข้างต้น เนื่องจากรูปแบบของรัฐนั้นจัดเป็นโครงสร้างภายนอก (External structure) ที่สำคัญของระบบการปกครองท้องถิ่น โดยที่รัฐ (state) เป็นองค์กรทางการเมืองที่มีอำนาจสูงสุด และอยู่เหนือองค์กรปกครองท้องถิ่นที่อยู่ภายในรัฐ และควรจะนับว่ารัฐเป็นสถานะแวดล้อมที่ห้อมล้อม รวมทั้งมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อระบบการปกครองท้องถิ่นของทุกประเทศ

ตารางที่ 2.1 เปรียบเทียบระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศที่ใช้รูปแบบรัฐเดี่ยว

ประเทศ/ประเด็น	ไทย	ฝรั่งเศส	อังกฤษ	ญี่ปุ่น	เกาหลีใต้
โครงสร้างการบริหารงานภาครัฐ	3 ระดับ	3 ระดับ	2 ระดับ	2 ระดับ	2 ระดับ
สถานะทางกฎหมายของหน่วยการปกครองท้องถิ่น	รับรองโดยรัฐธรรมนูญ	รับรองโดยรัฐธรรมนูญ	เป็นผลผลิต/รับรองโดยกฎหมายของรัฐสภา	รับรองโดยรัฐธรรมนูญ	รับรองโดยรัฐธรรมนูญ
การจัดโครงสร้างการปกครองท้องถิ่น	2 ชั้น	3 ชั้น	ผสมผสาน	2 ชั้น	2 ชั้น
จำนวนหน่วยการปกครองท้องถิ่นทั้งหมด	7,950	36,698	421	3,265	248
- Basic Unit	7,875	36,580	271	3,218	232
- Intermediate Unit	75	96	150	47	16
- Unit	-	22	-(1)	-	-
- Region/State					
ขอบข่ายอำนาจหน้าที่	จำกัดโดยกฎหมาย	หลักความสามารถทั่วไป	จำกัดโดยกฎหมาย	หลักความสามารถทั่วไป	หลักความสามารถทั่วไป
ฝ่ายบริหารของท้องถิ่น	ผสมผสาน	ระบบนายกเทศมนตรีทางอ้อม	ผสมผสาน	ระบบนายกเทศมนตรีทางตรง	ระบบนายกเทศมนตรีทางตรง

ตารางที่ 2.1 เปรียบเทียบระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศที่ใช้รูปแบบรัฐเดี่ยว(ต่อ)

ประเทศ/ประเด็น	ไทย	ฝรั่งเศส	อังกฤษ	ญี่ปุ่น	เกาหลีใต้
แหล่งรายได้ส่วนใหญ่	เงินอุดหนุน	ภาษีท้องถิ่น (รัฐจัดเก็บให้)	ภาษีท้องถิ่น และเงิน อุดหนุน	ภาษีท้องถิ่น (จัดเก็บเอง)	ภาษีท้องถิ่น (จัดเก็บเอง)
สัดส่วนการใช้จ่าย (%) เทียบกับการใช้ จ่ายภาครัฐ	(มีรายได้ 20 % เทียบกับ ภาครัฐ)	20 %	25 %	60.4 %	n.a.
ระบบกำลังพล ท้องถิ่น	ระบบ ข้าราชการ ท้องถิ่น แห่งชาติ	ระบบ ข้าราชการ ท้องถิ่น แห่งชาติ	พนักงานของ หน่วยการ ปกครอง ท้องถิ่น	พนักงานของ หน่วยการ ปกครอง ท้องถิ่น	ระบบ ข้าราชการ ท้องถิ่น แห่งชาติ
อำนาจการ บริหารงานบุคคล	คณะกรรมการกลาง	ท้องถิ่น ร่วมกับรัฐ	ท้องถิ่น ร่วมกับ องค์กร วิชาชีพ ,สหภาพ แรงงาน	ท้องถิ่น	ท้องถิ่น ร่วมกับ คณะกรรมการกลาง

⁽¹⁾ กำลังจัดตั้งภาค (Regions) จำนวน 8 แห่ง

ตารางที่ 2.2 เปรียบเทียบระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศที่ใช้รูปแบบสหพันธรัฐ

ประเทศ/ประเด็น	ออสเตรเลีย	เยอรมัน	สหรัฐอเมริกา
โครงสร้างการบริหารงานภาครัฐ	3 ระดับ	3 ระดับ	3 ระดับ
สถานะทางกฎหมายของหน่วยการปกครองท้องถิ่น	รับรองโดยรัฐธรรมนูญ/กฎหมายของมลรัฐ	รับรองโดยรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐ	รับรองโดยรัฐธรรมนูญของมลรัฐ
การจัดโครงสร้างการปกครองท้องถิ่น	ชั้นเดียว	2 ชั้น	ผสมผสาน
จำนวนหน่วยการปกครองท้องถิ่นทั้งหมด	735	16,686	87,899
- Basic Unit	727	16,127	84,815
- Intermediate Unit	-	543	3,034
- Region/State	8 ⁽¹⁾	16	50
ขอบข่ายอำนาจหน้าที่	จำกัดโดยกฎหมาย	หลักความสามารถทั่วไป	จำกัดโดยกฎหมาย
ฝ่ายบริหารของท้องถิ่น	ระบบนายกเทศมนตรีทางอ้อม	ผสมผสาน	ผสมผสาน
แหล่งรายได้ส่วนใหญ่	ภาษีท้องถิ่น (จัดเก็บเอง)	ภาษีท้องถิ่น (จัดเก็บเอง)	ภาษีท้องถิ่น (ท้องถิ่นและมลรัฐจัดเก็บ)
สัดส่วนการใช้จ่าย (%) เทียบกับการใช้จ่ายภาครัฐ	n.a.	26.3 % ⁽²⁾	(ท้องถิ่นมีส่วน 50 %เทียบกับมลรัฐ)
ระบบกำลังพลท้องถิ่น	พนักงานของหน่วยการปกครองท้องถิ่น	ระบบข้าราชการท้องถิ่นแห่งชาติ	พนักงานของหน่วยการปกครองท้องถิ่น
อำนาจการบริหารงานบุคคล	ท้องถิ่น	ท้องถิ่น	ท้องถิ่น

⁽¹⁾ ในจำนวนนี้เป็นมลรัฐ (states) จำนวน 6 แห่ง รวมกับอีก 2 เขต (territories)

⁽²⁾ เฉพาะการใช้จ่ายของท้องถิ่นไม่รวมการใช้จ่ายของมลรัฐ

ประการที่สอง โครงสร้างของการบริหารราชการหรือการบริหารงานภาครัฐ

ประเด็นการเปรียบเทียบในเรื่องนี้นั้น เป็นการพิจารณาถึงระดับชั้นของโครงสร้างการบริหารราชการของรัฐว่ามีการจัดแบ่งออกเป็นกี่ชั้นหรือมีกี่ระดับ (levels of public administration) ซึ่งพบได้ว่าในกรณีของรัฐเดี่ยว มีการแบ่งชั้นการบริหารราชการของประเทศออกเป็น 2 ชั้นก็มีตัวอย่างเช่น ประเทศญี่ปุ่น ประเทศเกาหลีใต้ และประเทศสหราชอาณาจักร รวมทั้งมีการแบ่งชั้นการบริหารราชการออกเป็น 3 ชั้นก็มีตัวอย่างปรากฏ เช่น ประเทศฝรั่งเศสและประเทศไทย เป็นต้น

สำหรับประเทศที่ใช้รูปแบบรัฐรวมในลักษณะสหพันธรัฐ ซึ่งตามธรรมชาติแล้วจะต้องมีระดับชั้นทางการบริหารอย่างน้อย 2 ชั้น อันได้แก่ รัฐบาลกลางหรือรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ และรัฐบาลในระดับมลรัฐ อย่างไรก็ตามแล้วการบริหารงานในระดับรองจากรัฐบาลแห่งมลรัฐ จะพบการบริหารงานในอีกระดับหนึ่ง นั่นคือ การบริหารราชการในระดับท้องถิ่น ดังนั้น กลุ่มประเทศสหพันธรัฐจึงมีโครงสร้างการบริหารราชการอยู่ด้วยกัน 3 ระดับ

ระดับชั้นของโครงสร้างทางการบริหารของรัฐเป็นประเด็นหนึ่งที่สำคัญต่อการกำหนดสถานภาพของระบบการปกครองท้องถิ่นในประเทศหนึ่งๆ เนื่องจากการสะท้อนถึงการจัดแบ่งอำนาจทางการบริหารปกครองในกิจการสาธารณะว่าได้มีการกระจายไปอยู่ที่ส่วนใดบ้าง ความสำคัญในเรื่องนี้จะปรากฏชัดในกลุ่มประเทศรัฐเดี่ยวที่มีการจัดโครงสร้างการบริหารออกเป็น 3 ระดับ เนื่องจากโครงสร้างการบริหารงานในระดับกลางหรือการบริหารราชการส่วนภูมิภาคถือเป็นการออกไปทำงานในพื้นที่นอกศูนย์กลางด้วยตนเองของรัฐบาลส่วนกลาง สถานการณ์เช่นนี้จึงทำให้เราคาดการณ์ต่อไปได้ว่า การบริหารราชการในระดับท้องถิ่นอาจจะต้องเผชิญกับข้อจำกัดหรือความเป็นอิสระในการบริหารงาน อันเกิดแต่บทบาทของราชการบริหารส่วนภูมิภาคที่เข้ามาแข่งขันในการจัดทำบริการหรือการเข้ามากำกับดูแลหน่วยการปกครองท้องถิ่น หรือในทางกลับกันก็อาจจะมียุทธศาสตร์ในฐานส่งเสริมและสนับสนุนการทำงานของหน่วยการปกครองท้องถิ่น เพื่อให้การบริหารงานในระดับนี้มีคามเข้มแข็งและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนมากขึ้น

ประการที่สาม สถานะทางกฎหมายขององค์กรปกครองท้องถิ่น

โดยส่วนใหญ่ของประเทศที่ใช้รูปแบบรัฐเดี่ยว มีความนิยมที่จะมีบทบัญญัติเรื่องการปกครองท้องถิ่นไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ ต่างจากการปกครองของประเทศที่ปกครองในแบบสหพันธรัฐ ซึ่งการปกครองท้องถิ่น มักจะมีบทบัญญัติอยู่ในรัฐธรรมนูญของมลรัฐ มากกว่าจะบัญญัติไว้ให้กฎหมายรัฐธรรมนูญของสหพันธ์ สถานะทางกฎหมายเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่สะท้อนถึงประวัติศาสตร์การต่อสู้ในเรื่องการรวมอำนาจและกระจายอำนาจภายในรัฐหนึ่งๆ ดังจะเห็นได้ว่ากลุ่มประเทศที่ใช้รูปแบบรัฐเดี่ยวโดยส่วนใหญ่จะเคยผ่านประสบการณ์ของการรวมอำนาจเข้าสู่

ส่วนกลางมาอย่างเข้มข้นและยาวนาน การมีบทบาทในเรื่องการปกครองท้องถิ่นในกฎหมายสูงสุดของประเทศจึงเป็นความพยายามที่จะสร้างหลักประกันสิทธิและเสรีภาพให้กับองค์กรปกครองท้องถิ่น ซึ่งต่างจากกลุ่มประเทศในรูปแบบสหพันธรัฐที่อำนาจการบริหารในภาครัฐมีลักษณะของการกระจายอำนาจมาตั้งแต่ต้น

ประการที่ดี การจัดโครงสร้างการปกครองท้องถิ่น หรือชั้นขององค์กรปกครองท้องถิ่น

หากจะกล่าวโดยภาพรวมแล้ว จะเห็นได้ว่าการปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยเดิมนิยมใช้ระบบการปกครองท้องถิ่น 2 ชั้น (Two tier system) มากที่สุด มีการใช้ระบบการปกครองท้องถิ่น 3 ชั้น (Three tier system) อยู่บ้างในกรณีของประเทศฝรั่งเศส และเป็นระบบการปกครองท้องถิ่นผสม (Mixed system) คือ มีทั้งระบบการปกครองท้องถิ่นชั้นเดียว (One tier system) ผสมกับระบบการปกครองท้องถิ่น (Two tier system) 2 ชั้น อยู่ในกรณีของประเทศสหราชอาณาจักรสำหรับในกลุ่มประเทศสหพันธรัฐจะมีความแตกต่างกันออกไป กล่าวคือ มีทั้งแบบชั้นเดียว สองชั้น และผสมผสาน

หากพิจารณาในเนื้อหาที่ปรากฏ จะเห็นได้ว่า องค์กรปกครองท้องถิ่นที่อยู่ในโครงสร้างส่วนล่าง (lower tier) มักจะเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นที่พัฒนามาจากพื้นที่ชุมชนดั้งเดิม ดังนั้น ความผสมกลมกลืนกันระหว่างองค์กรปกครองท้องถิ่นและชุมชนท้องถิ่นจึงมีอยู่สูง ขณะที่โครงสร้างส่วนบน (upper tier) มักจะเกิดจากเหตุผลทางการบริหารและจากนโยบายการพัฒนาทางเศรษฐกิจสังคมของรัฐบาล โครงสร้างส่วนนี้จึงมีองค์กรปกครองท้องถิ่นที่ผสมกลมกลืนกับชุมชนท้องถิ่น (artificial community) หากแต่เป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นที่ถูกสร้างขึ้นที่มีลักษณะเด่นในด้านศักยภาพทางการบริหารในกิจการขนาดใหญ่

ประการที่ห้า จำนวนรวมขององค์กรปกครองท้องถิ่น

โดยภาพรวมแล้ว จะเห็นได้ว่า ในประเทศต่างๆ ล้วนมีจำนวนองค์กรปกครองท้องถิ่นที่ไม่มากนัก และมีจำนวนหน่วยลดลง โดยมีการยุบรวมหน่วยการปกครองท้องถิ่นเข้าด้วยกัน (amalgamation) เพื่อให้มีจำนวนรวมที่น้อยลงทั้งสิ้น เรื่องดังกล่าวตรงข้ามกับประเทศไทย กล่าวคือ ในเวลานี้จำนวนหน่วยการปกครองท้องถิ่นของประเทศไทย มีจำนวนรวมที่มากกว่าจำนวนหน่วยการปกครองท้องถิ่นของประเทศสหราชอาณาจักร มากกว่าของประเทศญี่ปุ่น มากกว่าของประเทศเกาหลีใต้ และมากกว่าจำนวนองค์กรปกครองท้องถิ่นของประเทศออสเตรเลีย อีกด้วย

อย่างไรก็ดี ในกรณีของประเทศฝรั่งเศส ซึ่งแม้ว่าได้มีการปรับจำนวนหน่วยให้ลดลงจากเดิม ซึ่งมีจำนวนมากถึง 4 หมื่นกว่าหน่วย และลดจำนวนลงเหลือ 36,580 หน่วยในเวลานี้

รวมทั้งในกรณีของประเทศสหพันธรัฐ อย่างเช่น สหรัฐอเมริกา และสหพันธรัฐเยอรมัน เป็นต้น ซึ่งแม้ว่าได้มีการลดจำนวนหน่วยการปกครองท้องถิ่นลง แต่ก็ยังคงมีจำนวนรวมมากกว่าระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศไทย เรื่องดังกล่าวนี้ เราคงจะต้องพิจารณาในประเด็นอื่นๆ ประกอบด้วย เช่น แต่เดิมจำนวนรวมขององค์กรปกครองท้องถิ่นของประเทศนั้นๆ มีอยู่เท่าไร ประเทศนั้นมีขนาดพื้นที่ของประเทศเท่าใด ประเทศนั้นมีประเพณีของการจัดตั้งและการบริหารองค์กรปกครองท้องถิ่นอย่างไร ฯลฯ ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่มีผลให้จำนวนรวมขององค์กรปกครองท้องถิ่นของประเทศนั้นยังคงมีจำนวนมากอยู่ในเวลานี้ กระนั้นก็ดี แนวโน้มเรื่องการยุบรวมหน่วยการปกครองท้องถิ่นให้มีน้อยลงกว่าเดิม ถือว่าเป็นแนวโน้มที่เป็นปรากฏการณ์ทั่วไปของโลกในปัจจุบันนี้ ไม่ว่าประเทศนั้น จะปกครองในรูปแบบรัฐเดี่ยว หรือรัฐรวมก็ตาม

ประการที่หก การจัดการเรื่องโครงสร้างภายใน (Internal structure) ขององค์กรปกครองท้องถิ่น

จากการศึกษา พบได้ว่า มีทั้งรูปแบบที่เป็นมาตรฐานเดียวกันในประเทศหนึ่งๆ กับมีรูปแบบผสมผสาน กล่าวคือมีการใช้หลายระบบอยู่ในประเทศหนึ่งๆ

การที่ประเทศหนึ่งๆ ใช้รูปแบบโครงสร้างภายในขององค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบเดียว พบได้ในกรณีของประเทศฝรั่งเศส ประเทศญี่ปุ่น ประเทศเกาหลีใต้ และประเทศออสเตรเลีย ต่างจากประเทศสหราชอาณาจักร ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศสหพันธรัฐเยอรมัน ซึ่งใช้ระบบหลายระบบแบบผสมผสาน

ในกรณีของประเทศไทยเอง ในเวลานี้ พบได้ว่า ได้เลือกที่จะใช้โครงสร้างภายในขององค์กรปกครองท้องถิ่นเป็น 2 ระบบแล้ว เป็นอย่างน้อย ได้แก่ การเลือกผู้บริหารท้องถิ่นทางอ้อมรูปแบบหนึ่ง กับการเลือกผู้บริหารท้องถิ่นโดยตรงในอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งนับเป็นการเปลี่ยนแปลงไปตามกรอบโครงสร้างภายในของระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศสหราชอาณาจักร ของประเทศสหรัฐอเมริกา และของประเทศสหพันธรัฐเยอรมัน มากกว่าจะเป็นไปตามแบบของประเทศฝรั่งเศส ของประเทศญี่ปุ่น ของประเทศเกาหลีใต้ และของประเทศออสเตรเลีย

ประการที่เจ็ด ขอบข่ายอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองท้องถิ่น

พบได้ว่า สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ระบบใหญ่ๆ คือ ระบบที่จำกัดโดยระบบกฎหมายประเภทหนึ่ง กับระบบที่ใช้หลักความสามารถทั่วไป อีกประเภทหนึ่ง ซึ่งการปกครองท้องถิ่นของประเทศต่างๆ จากที่ศึกษาเปรียบเทียบรวม 8 ประเทศ พบได้ว่า มีการใช้หลักแนวคิดดังกล่าวในจำนวนที่ก้ำกึ่งกัน ระบบแรกนั้นมีลักษณะเด่นคือ รัฐบาล (ทั้งรัฐบาลกลาง และรัฐบาลมลรัฐ) จะเป็น

ผู้ตรากฎหมายกำหนดขอบเขตภารกิจหน้าที่ให้องค์กรปกครองท้องถิ่นปฏิบัติตาม ซึ่งท้องถิ่นจะทำการหน้าที่ใดๆ ได้ก็ต่อเมื่อกฎหมายกำหนดหลักไว้เท่านั้น (Ultra Vires) ต่างจากระบบที่สอง ซึ่งใช้หลักของความสามารถทั่วไป (General Competence) ซึ่งอำนาจหน้าที่และภารกิจของท้องถิ่นจะผันแปรไปตามรายได้ของท้องถิ่น และผันแปรไปตามแนวความคิดสร้างสรรค์ของท้องถิ่นเป็นสำคัญมากกว่าจะขึ้นอยู่กับขอบเขตของกฎหมายอย่างเข้มงวด

ประการที่แปดรายได้ขององค์กรปกครองท้องถิ่น

พบว่า ส่วนใหญ่ของระบบการปกครองท้องถิ่นในโลกในเวลานี้ จะมีรายได้หลักมาจากภาษีท้องถิ่น (Local tax) ซึ่งองค์กรปกครองท้องถิ่นเป็นผู้จัดเก็บเอง ยกเว้นในกรณีของประเทศฝรั่งเศส และประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งภาษีท้องถิ่นจะถูกจัดเก็บโดยองค์กรของรัฐบาลกลาง และรัฐบาลมลรัฐในบางรายการ อย่างไรก็ตาม ในกรณีของการปกครองท้องถิ่นของประเทศไทย รายได้หลักขององค์กรปกครองท้องถิ่นในเวลานี้ มาจากเงินอุดหนุนของรัฐบาลกลางเป็นสำคัญ รองลงมาคือภาษีที่รัฐบาลกลางจัดเก็บแล้วแบ่งให้ (Sharing tax) ซึ่งความหมายว่า ภาษีท้องถิ่น ซึ่งองค์กรปกครองท้องถิ่นจัดเก็บเองนั้น มีสัดส่วนที่น้อยมาก หรือไม่ได้เป็นแหล่งที่มาสำคัญของรายได้ขององค์กรปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยในปัจจุบันเลย

ประการที่เก้าพนักงานท้องถิ่นและการบริหารบุคคลขององค์กรปกครองท้องถิ่น

จากการศึกษาเปรียบเทียบ พบได้ว่า ระบบการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองท้องถิ่นในประเทศต่างๆ สามารถจัดแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่ม กล่าวคือ กลุ่มที่หนึ่งซึ่งเป็นส่วนใหญ่จะใช้ระบบพนักงานของท้องถิ่นที่องค์กรปกครองท้องถิ่นแต่ละแห่งมีอำนาจการบริหารบุคลากรของตนเองกับกลุ่มที่สองซึ่งแม้จะบุคลากรขององค์กรปกครองท้องถิ่นจะถือว่าเป็นพนักงานของท้องถิ่น แต่การบริหารงานจะกระทำโดยคณะกรรมการระดับชาติ หรือระบบคณะกรรมการ ซึ่งมีองค์กรอื่นๆ เข้าร่วมบริหารด้วย และกลุ่มสุดท้าย ได้แก่ ระบบพนักงานท้องถิ่นแห่งชาติ ซึ่งจะถือว่าพนักงานท้องถิ่นในองค์กรปกครองท้องถิ่นทุกแห่งเป็นบุคลากรภาครัฐที่อยู่ภายใต้โครงสร้างอันเดียวกัน จะบริหารโดยคณะกรรมการกลางในระดับชาติหรือบริหารโดยคณะกรรมการในระดับท้องถิ่น

การศึกษาเปรียบเทียบลักษณะสำคัญขององค์กรปกครองท้องถิ่นของประเทศต่างๆ รวม 8 ประเทศ ในประเด็นต่างๆ รวม 9 ประเด็นดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้สรุปรวมไว้ในตารางที่ 1 และตารางที่ 2 และในอันที่จริง ยังมีเรื่องที่สามารถศึกษาเปรียบเทียบเพิ่มเติมในอีกหลายๆ เรื่อง ตัวอย่างเช่น เรื่องของการเลือกตั้งท้องถิ่น การออกกฎหมายและข้อบัญญัติในระดับท้องถิ่น การกำหนดนโยบายสาธารณะในระดับท้องถิ่น การจัดองค์กรความร่วมมือในระดับท้องถิ่น ฯลฯ ซึ่ง

สามารถพิจารณารายละเอียดบางส่วนได้จากเนื้อหาในบทที่ 2 จนถึง บทที่ 9 ประกอบการพิจารณา และประกอบการศึกษาเพิ่มเติมได้ในระดับหนึ่งด้วย

2.5.2 สรุปข้อดีและข้อเสียของการปกครองท้องถิ่นของประเทศต่างๆ ที่ศึกษารวม 8 ประเทศ

การศึกษาเปรียบเทียบระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศต่างๆ ในที่นี้ มิได้มีวัตถุประสงค์ในทางวิชาการเท่านั้น ยังมีเป้าประสงค์ที่จะให้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดทำข้อเสนอเรื่องทิศทางการปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยในอนาคตอีกด้วย ด้วยเหตุฉะนั้น การศึกษาในที่นี้ จึงจะต้องมีการตัดสินใจและประเมินคุณค่า ถึงข้อดี และข้อเสียของการปกครองท้องถิ่นของประเทศต่างๆ ที่ศึกษาเปรียบเทียบรวม 8 ประเทศดังกล่าวด้วย ว่าแต่ละประเทศมีข้อดีและข้อเสียในลักษณะใดบ้าง เพราะเหตุใด

ในการประเมินและตัดสินใจถึงเรื่องที่เป็นข้อดี และเป็นข้อเสียของระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศต่างๆ ในที่นี้ แน่แน่นอนว่า ย่อมมีลักษณะที่เป็นอัตวิสัย (Subjective) เสียมากกว่าจะเป็นวัตถุวิสัย (Objective) เป็นอันมาก กระนั้นก็ตาม ผู้วิจัยเอง ก็ได้พยายามประมวลและรวบรวมการตัดสินใจคุณค่าเหล่านี้จากแหล่งต่างๆ เพื่อให้เกิดมี อัตวิสัยร่วม (Shared objective หรือ Inter-subjective) ซึ่งเข้าใจว่าควรจะมีฐานะและได้รับการยอมรับว่าเป็นการศึกษาที่เป็นวิทยาศาสตร์ทางสังคมได้ในระดับหนึ่ง โดยวิธีการดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยขอสรุปประมวลข้อดี-ข้อเสียของระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศต่างๆ ที่ศึกษาวิจัย รวม 8 ประเทศ ได้ด้วยตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.3 เปรียบเทียบข้อดี-ข้อเสียของระบบการปกครองท้องถิ่นประเทศต่างๆ รวม 8 ประเทศ

	ข้อดี	ข้อเสีย
ไทย	<ol style="list-style-type: none"> 1. ได้รับการรับรองสถานะ โดยรัฐธรรมนูญ อีกทั้งทิศทางการกระจายอำนาจได้ถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจน และเป็นขั้นเป็นตอน 2. มีการจัดโครงสร้างองค์กรแบบประชาธิปไตยภายใต้รูปแบบสภาผู้บริหาร 3. การออกกฎระเบียบต่างๆ เพื่อควบคุมและกำหนดแนวปฏิบัติจากรัฐบาลส่วนกลาง ทำให้ท้องถิ่นมีการบริหารงานตามหน้าที่และศักยภาพของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการคลัง ทำให้ไม่เกิดปัญหาด้านภาระหนี้สิน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ความแตกต่างหลากหลายของหน่วยการปกครองท้องถิ่นมีสูง ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างหน่วยการปกครองท้องถิ่นทั้งในด้านฐานะและศักยภาพอย่างมาก 2. ขาดกลไกทางการเมืองและการบริหารที่จะช่วยสร้างระบบความร่วมมือระหว่างหน่วยการปกครองท้องถิ่น ทำให้การร่วมมือระหว่างหน่วยการปกครองท้องถิ่นขนาดเล็กเพื่อร่วมกันจัดทำบริการสาธารณะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ 3. ขาดศักยภาพโดยเฉพาะด้านการคลังและบุคลากร เนื่องจากสัดส่วนรายได้ของท้องถิ่นยังคงอยู่ในระดับต่ำและแหล่งรายได้สำคัญมิได้มาจากภาษีของท้องถิ่นโดยตรง ในขณะที่เดียวกันบุคลากรยังขาดความรู้ความสามารถเมื่อเปรียบเทียบกับข้าราชการส่วนกลาง
ฝรั่งเศส	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีกลไกและระบบกฎหมายมหาชนที่ก้าวหน้าและเอื้อต่อการเติบโตและความเป็นอิสระของหน่วยการปกครองท้องถิ่น 2. มีระบบองค์กรความร่วมมือระหว่างหน่วยการปกครองท้องถิ่นที่แข็งแกร่งและมีศักยภาพสูงในการจัดทำบริการต่างๆ 3. ประชาชนมีวัฒนธรรมของการปกครองตนเองที่แข็งแกร่ง ดังนั้นจึงให้ความสำคัญ และมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับท้องถิ่นที่สูง 	<ol style="list-style-type: none"> 1. หน่วยการปกครองท้องถิ่นโดยส่วนใหญ่จะมีขนาดเล็กมาก ทำให้ศักยภาพในการจัดทำบริการสาธารณะมีอยู่อย่างจำกัด การพึ่งพิงการสนับสนุนจากองค์กรอื่นๆ จึงมีอยู่สูง 2. การจัดโครงสร้างองค์กรปกครองท้องถิ่นมีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญกับฝ่ายบริหารมากกว่าฝ่ายสภา 3. ระบบความสัมพันธ์อย่างไม่เป็นทางการและการใช้อิทธิพลมีบทบาทอย่างสูงในระบบความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลางกับท้องถิ่น อาจทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันระหว่างหน่วยการปกครองท้องถิ่นตามศักยภาพและอิทธิพลของนักการเมืองท้องถิ่นแต่ละแห่ง

ตารางที่ 2.3 เปรียบเทียบข้อดี-ข้อเสียของระบบการปกครองท้องถิ่นประเทศต่างๆ รวม 8 ประเทศ(ต่อ)

	ข้อดี	ข้อเสีย
สหราชอาณาจักร	<ol style="list-style-type: none"> 1. ระบบการปกครองท้องถิ่นมีการปรับตัวอยู่ตลอดเวลาทั้งในเชิงโครงสร้าง การจัดองค์กร และวิธีประพฤติปฏิบัติ 2. หน่วยการปกครองท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำภารกิจอย่างกว้างขวาง 3. แม้หน่วยการปกครองท้องถิ่นจะไม่ได้มีการรับรองสถานะตามรัฐธรรมนูญ แต่รัฐบาลส่วนกลางได้ให้ความสำคัญกับหน่วยการปกครองท้องถิ่นอย่างมาก 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ความซับซ้อนในการจัดโครงสร้างระบบการปกครองท้องถิ่น 2. แนวปฏิบัติต่างๆ ถูกจำกัดกรอบโดยกฎระเบียบที่ออกโดยรัฐบาลส่วนกลาง 3. การบริหารการคลังถูกควบคุมอย่างใกล้ชิดจากรัฐบาลกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการควบคุมผ่านระบบเงินอุดหนุนซึ่งเป็นหนึ่งในรายได้ที่สำคัญของท้องถิ่น
ญี่ปุ่น	<ol style="list-style-type: none"> 1. หน่วยการปกครองท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะอย่างกว้างขวางตามศักยภาพของตน 2. หน่วยการปกครองท้องถิ่นมีศักยภาพและความเป็นอิสระในทางการคลังและการบริหารงานบุคคลที่สูงมาก 3. มีกฎหมายรัฐธรรมนูญที่ประกันสิทธิและเสรีภาพตามหลักการปกครองตนเองของหน่วยการปกครองท้องถิ่น 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ภารกิจโดยส่วนใหญ่ของหน่วยการปกครองท้องถิ่นยังคงอยู่ภายใต้ระบบ "การมอบหมายงาน" จากรัฐบาลกลาง ทำให้ท้องถิ่นมีข้อจำกัดในการริเริ่มสร้างสรรค์ในการจัดทำบริการต่างๆ 2. ภายใต้ระบบการมอบหมายงาน ทำให้การดำเนินการกิจเหล่านี้ถูกปล่อยให้อยู่ในความรับผิดชอบของข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะถูกชี้นำจากข้าราชการส่วนกลางอีกทอดหนึ่ง 3. รัฐบาลกลางสามารถเข้ามาแทรกแซงควบคุมและมีอิทธิพลต่อหน่วยการปกครองท้องถิ่นในหลายๆ ด้าน โดยอาศัยเครื่องมือทางกฎหมาย ทรัพยากร และความรู้ทางเทคนิค

ตารางที่ 2.3 เปรียบเทียบข้อดี-ข้อเสียของระบบการปกครองท้องถิ่นประเทศต่างๆ รวม 8 ประเทศ(ต่อ)

	ข้อดี	ข้อเสีย
เกาหลีใต้	<ol style="list-style-type: none"> 1. หน่วยการปกครองท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำภารกิจต่างๆ อย่างกว้างขวาง 2. มีศักยภาพและความเป็นอิสระทั้งในด้านการคลังและการบริหารงานบุคคล 3. รัฐบาลส่วนกลางเห็นถึงความสำคัญของระบบการปกครองท้องถิ่น ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจึงอยู่บนฐานของการให้ความสนับสนุนทั้งในด้านคำแนะนำปรึกษา ด้านการเงิน และด้านเทคนิค 	<ol style="list-style-type: none"> 1. แม้หน่วยการปกครองท้องถิ่นจะได้รับการรับรองตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ แต่ทิศทางและการเติบโตของท้องถิ่นยังคงขึ้นอยู่กับนโยบายของรัฐบาลส่วนกลาง 2. รัฐบาลและกระทรวงส่วนกลางมีอำนาจในการเข้ามาแทรกแซงและควบคุมการทำงานของหน่วยการปกครองท้องถิ่นอย่างกว้างขวาง 3. ระบบการปกครองท้องถิ่นยังคงอยู่ในระยะเริ่มต้นและเป็นระบบที่ถูกจัดตั้งขึ้นตามนโยบายของรัฐบาลส่วนกลางเมื่อไม่นานมานี้ ทำให้รากฐานทางความคิดและชุมชนที่เห็นถึงความสำคัญของท้องถิ่นเพื่อเป็นหลักประกันในการเติบโตมีอยู่จำกัด
ออสเตรเลีย	<ol style="list-style-type: none"> 1. หน่วยการปกครองท้องถิ่นมีอิสระในทางการคลัง เนื่องจากรายได้ส่วนใหญ่มาจากภาษีท้องถิ่นที่จัดเก็บเอง 2. หน่วยการปกครองท้องถิ่นแต่ละแห่งมีอิสระเป็นอย่างสูงในการบริหารงานบุคคล เนื่องจากอำนาจในการจัดการด้านบุคลากรเป็นของท้องถิ่นโดยตรง 3. ระบบความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลระดับต่างๆ มีความชัดเจนและอยู่บนฐานความคิดของการปรึกษาหารือ และเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นมีช่องทางในการแสดงความคิดเห็นผ่านองค์กรกลางที่มีตัวแทนของท้องถิ่นเข้าร่วม 	<ol style="list-style-type: none"> 1. แม้จะเป็นสหพันธรัฐแต่ระบบการปกครองท้องถิ่นกลับมีพัฒนาการที่ล่าช้า และมีบทบาทและขอบข่ายภารกิจหน้าที่ที่น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับรัฐบาลกลาง และกับรัฐบาลมลรัฐ 2. สถานะของหน่วยการปกครองท้องถิ่นมิได้ถูกรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญของสหพันธรัฐ แต่ขึ้นอยู่กับกฎหมายของแต่ละมลรัฐ 3. ช่องว่างของความแตกต่างและหลากหลายระหว่างหน่วยการปกครองท้องถิ่นในแต่ละมลรัฐและระหว่างมลรัฐมีอยู่สูงมาก

ตารางที่ 2.3 เปรียบเทียบข้อดี-ข้อเสียของระบบการปกครองท้องถิ่นประเทศต่างๆ รวม 8 ประเทศ(ต่อ)

	ข้อดี	ข้อเสีย
เยอรมันนี	<ol style="list-style-type: none"> 1. ระบบการปกครองท้องถิ่นมีรากฐานทางประวัติศาสตร์ชุมชนที่ยาวนาน และได้รับการรับรองตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐ 2. หน่วยการปกครองท้องถิ่นมีอิสระเป็นอย่างสูงทั้งในด้านบุคลากร การคลัง การจัดโครงสร้างองค์กรภายใน การวางแผน และการจัดทำภารกิจหน้าที่ อีกทั้งองค์กรตัวแทนของหน่วยการปกครองท้องถิ่นก็มีความเข้มแข็ง 3. การจัดโครงสร้างในระบบการปกครองท้องถิ่นมีความยืดหยุ่นและสอดคล้องกับสภาพของชุมชนและลักษณะความเป็นเมือง ตามความต้องการของชุมชนท้องถิ่นแต่ละแห่ง 	<ol style="list-style-type: none"> 1. สัดส่วนรายรับจากภาษีของหน่วยการปกครองท้องถิ่นมีอัตราส่วนที่น้อยมากเมื่อเทียบกับรัฐบาลสหพันธ์รัฐและรัฐบาลมลรัฐ 2. จากความหลากหลายและควมมีอิสระที่ค่อนข้างสูง ทำให้ท้องถิ่นบางแห่งขาดประสิทธิภาพทางการจัดการและการผลักดันนโยบายจากรัฐบาลกลางเพื่อเร่งรัดปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารงานก็เป็นไปได้อย่างจำกัด 3. จากความหลากหลายของชุมชนท้องถิ่นทำให้หน่วยการปกครองท้องถิ่นในหลายพื้นที่มีความแตกต่างกันค่อนข้างสูงทั้งในทางทรัพยากร ศักยภาพและมาตรฐานในการจัดทำบริการ โดยเฉพาะระหว่างเยอรมันตะวันตกและเยอรมันตะวันออก
สหรัฐอเมริกา	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีรากฐานทางความคิดที่เอื้อต่อการเติบโตของระบบการปกครองท้องถิ่น และการจัดตั้งหน่วยการปกครองท้องถิ่นมักเกิดจากเรียกร้องและขอจัดตั้งจากชุมชนท้องถิ่นเอง 2. การจัดโครงสร้าง รูปแบบ และการบริหารจัดการจะมีลักษณะของความเป็นนักปฏิบัตินิยมสูง เพื่อมุ่งตอบสนองภารกิจและความจำเป็นของชุมชนท้องถิ่น 3. การจัดโครงสร้างภายในองค์กรปกครองท้องถิ่นมีความหลากหลาย ยืดหยุ่น และปรับเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลาตามความเหมาะสมของสภาพแวดล้อมทางการบริหารที่เปลี่ยนแปลงไป 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ท้องถิ่นมิได้ถูกรับรองตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ แต่ขึ้นอยู่กับธรรมนูญของแต่ละมลรัฐ และขอบข่ายภารกิจหน้าที่ถูกจำกัดกรอบโดยกฎหมาย 2. ความแตกต่างหลากหลายทั้งในเชิงรูปแบบ ขนาด และศักยภาพทางการบริหารมีอยู่สูง อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลระดับต่างๆ มีความสลับซับซ้อนเป็นอย่างมากและการบริหารกิจการสาธารณะในภาพรวมมีลักษณะของการกระจัดกระจาย 3. สภาวะทางเศรษฐกิจและเงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลางมีบทบาทอย่างสูงต่อสถานะและทิศทางการบริหารเงินงบประมาณของท้องถิ่น

จากที่ได้สรุปอย่างรวบรัดตามตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่า ทุกประเทศ แม้ว่าจะมีความก้าวหน้า และมีการกระจายอำนาจไปให้องค์กรปกครองท้องถิ่นเพียงใดก็ตาม ก็ล้วนแต่เป็นระบบที่มีทั้งข้อดี และข้อเสียด้วยกันทั้งสิ้น

ตัวอย่างเช่น ประเทศสหราชอาณาจักร ข้อดีของประเทศนี้ คือการที่ระบบการปกครองท้องถิ่นมีการ “ปรับตัว” อยู่ตลอดเวลา รัฐบาลส่วนกลางไม่ว่าจะเป็นพรรคอนุรักษนิยม หรือพรรคแรงงาน ล้วนให้ความสำคัญและสนใจกิจกรรมขององค์กรปกครองท้องถิ่นเป็นอย่างมาก และแม้ว่าจะเป็นประเทศที่ใช้หลักกฎหมายบริหารกำหนดการทำงานของท้องถิ่น (Ultra Vires) แต่กฎหมายก็กำหนดให้ท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่อย่างมาก และอย่างกว้าง อย่างไรก็ตาม ข้อเสียของระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศสหราชอาณาจักร ก็ยังมีเรื่องปรากฏให้เห็น นับว่าการจัดชั้นองค์กรปกครองที่ค่อนข้างซับซ้อน และเป็นแบบผสม กล่าวคือ มีทั้งระบบการปกครองท้องถิ่นชั้นเดียว และระบบการปกครองท้องถิ่นสองชั้นอยู่ในประเทศเดียวกัน รวมทั้งมีการขยายตัวของหน่วยงานราชการจากส่วนกลางออกไปตามพื้นที่ต่างๆ ในรูปแบบของการแบ่งอำนาจ หรือรับมอบอำนาจจากส่วนกลาง (De-concentration) ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญทำให้รัฐบาลพรรคแรงงานของประเศอังกฤษมีแนวความคิดและนโยบายที่จะจัดตั้งสภาเขตต่างๆ (Regional Councils) จำนวน 8 เขต (ไม่นับรวมการจัดตั้งสภาในเขตเวลส์ ไอร์แลนด์ และสกอตแลนด์) อยู่ในห้วงเวลานี้มีפקกล่าวถึง ข้อเสียที่เนื่องมาจากการกระชับอำนาจทางการคลัง ซึ่งส่งผลให้องค์กรปกครองท้องถิ่นของประเศอังกฤษ แม้ว่าจะยังคงมีรายได้หลักจากภาษีท้องถิ่น แต่สัดส่วนของรายได้ที่มาจากเงินอุดหนุนของรัฐบาลก็เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างสังเกตเห็นได้ชัด เรื่องดังกล่าวนี้ เป็นประเด็นที่รัฐบาลกลางของอังกฤษจะถูกวิพากษ์วิจารณ์เป็นอย่างมากว่ากำลังจะกระจายอำนาจทางการเมืองและการบริหารออกไป หรือว่ากำลังจะรวบอำนาจเข้าสู่ส่วนกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านการคลังอย่างมีนัยยะความสำคัญ

อีกตัวอย่างหนึ่งซึ่งมักจะมีการยกตัวอย่างเพื่อการเปรียบเทียบกันเสมอๆ คือในกรณีของประเทศฝรั่งเศส พบได้ว่าเป็นประเทศที่มีข้อดี คือการมีระบบกฎหมายมหาชนที่มีความก้าวหน้า องค์กรปกครองท้องถิ่นมีจารีตประเพณีของการทำงานร่วมกันเป็นอย่างสูง เข้าใจได้ว่าในประการสำคัญเป็นผลเนื่องมาจากองค์กรปกครองท้องถิ่นของประเทศฝรั่งเศส โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรในระดับล่างมีสถานะเหมือนกันในทางกฎหมาย คือเป็นเทศบาลเหมือนกัน โดยไม่มีการแบ่งชั้นกันเสียด้วยว่าส่วนใดเป็นเทศบาลนคร เทศบาลเมือง หรือเทศบาลตำบล รวมทั้งการที่หน่วยเทศบาลของประเทศฝรั่งเศสมีประวัติความเป็นมาช้านาน อีกทั้งมีวัฒนธรรมท้องถิ่นที่เข้มแข็ง

อย่างไรก็ตาม ระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศนี้ ก็มี “ข้อเสีย” ซึ่งเป็นเรื่องที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อยู่เสมอๆ นับตั้งแต่เป็นระบบที่ฝ่ายบริหารมีความเข้มแข็งกว่าฝ่ายสภา เป็นระบบที่มีความเชื่อมโยงขึ้นสู่การเมืองระดับชาติ (Vertical relations) มากกว่าจะเป็นระบบที่สนใจ

การเมืองและการบริหารท้องถิ่นจริงๆ นอกจากนี้ การที่ประเทศฝรั่งเศสมีหน่วยการปกครองท้องถิ่นจำนวนมาก ก็เป็นเหตุให้เกิดความแตกต่างกันอย่างสูง องค์กรบางแห่งมีพัฒนาการไปได้ด้วยดี ในขณะที่องค์กรปกครองท้องถิ่นอีกจำนวนมากมีลักษณะของการทำงานแบบเชื่องช้า บ้างว่าเป็นแบบข้าราชการ และบ้างว่าเป็นแบบเจ้าขุนมูลนาย มีการใช้ระบบอุปถัมภ์ และความสัมพันธ์อย่างไม่เป็นทางการในท้องถิ่น เป็นอย่างสูง

เรื่องดังกล่าว ก็คงจะเป็นไปเช่นเดียวกับในกรณีของประเทศไทย ซึ่งในปัจจุบันนี้ คงต้องนับว่ามีข้อดีที่องค์กรปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยได้ถูกรับรองฐานะ และความเป็นอิสระไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของการปกครองประเทศ รวมทั้งเป็นระบบการปกครองท้องถิ่นที่มีลักษณะเป็นประชาธิปไตย กล่าวคือ ฝ่ายบริหารท้องถิ่น และฝ่ายสภาท้องถิ่น ล้วนมาจากการเลือกตั้งทั้งสิ้น มีการกำหนดกฎเกณฑ์ในเรื่องการกระจายอำนาจอย่างเป็นขั้นเป็นตอนไว้ในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ คือพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจไปสู่องค์กรปกครองท้องถิ่น พ.ศ.2542 ซึ่งเรื่องนี้ ควรจะนับว่าเป็นข้อดีมากกว่าจะเป็นข้อเสีย หากจะพิจารณาเรื่องดังกล่าวให้รอบด้าน และเป็นภาพองค์รวม

ขณะที่ในเรื่องการคลังขององค์กรปกครองท้องถิ่นของประเทศไทย ในแง่ของที่มาของรายได้ ก็ควรจะนับว่าเป็นข้อเสีย กล่าวคือ ท้องถิ่นของประเทศไทยมีรายได้จากภาษีท้องถิ่นในสัดส่วนที่ไม่สูงมากนัก แต่ในอีกทางหนึ่ง เราก็อาจจะพิจารณาว่าเป็นข้อดีก็ได้ เนื่องด้วยการที่ท้องถิ่นของไทยไม่มีความเป็นอิสระทางการคลังมากนัก ส่งผลให้องค์กรปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยไม่มี “หนี้สิน” และไม่ได้ “ก่อหนี้” สาธารณะขึ้นได้ อันเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศที่พัฒนาแล้วหลายประเทศอยู่ในเวลานี้

กระนั้นก็ตาม ข้อเสียขององค์กรปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยจริงๆ น่าจะอยู่ที่การที่มีจำนวนหน่วยการปกครองท้องถิ่นอยู่เป็นจำนวนมาก (จำนวน 7,950 หน่วย) อีกทั้งมีขนาดและมีความฐานะทางการคลังที่แตกต่างกันเป็นอย่างสูง (ในกรณีของ องค์การบริหารส่วนจังหวัด พบว่ามีรายได้ตั้งแต่ 26 ล้านบาทไปจนถึงขนาด 468 ล้านบาท ในกรณีของเทศบาล มีรายได้ประมาณ 3 แสนบาทไปจนถึงมีรายได้ 611 ล้านบาท รวมทั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ก็มีความแตกต่างกันอย่างสูงมากจากระดับที่มีรายได้เพียง 2 แสนบาทเศษ ไปจนถึงขนาดที่มีรายได้ 63 ล้านบาท) ในสภาพการณ์เช่นนี้ การพัฒนาด้วยตนเองและอย่างเป็นอิสระขององค์กรปกครองท้องถิ่น อาจจะเป็นพัฒนาที่ก่อให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำและเกิดความแตกต่างกันมากยิ่งขึ้น เนื่องด้วยหน่วยการปกครองท้องถิ่นที่มีความพร้อมอย่างมาก จะพัฒนาไปด้วยความรวดเร็ว ในขณะที่หน่วยที่ไม่มีความพร้อมอยู่เลย จะไม่มีการพัฒนาใดๆ เกิดขึ้นได้ หากรัฐบาลกลาง และองค์กรที่รับมอบอำนาจจากรัฐบาลกลาง ไม่ได้ให้ความช่วยเหลือและเกื้อกูลตามสมควร

มีพักกล่าวถึง ฐานะทางการคลังขององค์กรปกครองท้องถิ่นที่มีความอ่อนแอ เพราะต้องพึ่งพิงเงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลาง และภาษีที่รัฐบาลกลางจัดเก็บแล้วแบ่งให้เป็นสำคัญ (คิดเป็นร้อยละ 88 ของรายได้รวมขององค์กรปกครองท้องถิ่น หรือกล่าวในอีกนัยหนึ่งก็คือ องค์กรปกครองท้องถิ่นจัดเก็บภาษีท้องถิ่นด้วยตนเองประมาณร้อยละ 12 ของรายได้รวมของตนเท่านั้น) รวมทั้งสภาพการณ์ที่องค์กรปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยในปัจจุบันมีเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยรวมอย่างจำกัด (ท้องถิ่นมีบุคลากรรวมประมาณ 132,652 คน) และมีความสามารถไม่สูงมากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับองค์กรปกครองส่วนอื่นๆ เรื่องดังนี้ ต้องนับว่าเป็นปัญหาที่เห็นชัดจากการศึกษาโครงสร้างภายในขององค์กรปกครองท้องถิ่นของประเทศไทย แต่ก็ต้องนับว่าเป็นปัญหาภายในที่เชื่อมโยงและสัมพันธ์กับโครงสร้างภายนอกเป็นอันมาก เนื่องด้วยประเทศไทยมีโครงสร้างขององค์กรภาครัฐและมีจำนวนพนักงานภาครัฐค่อนข้างมาก ประเทศไทยมีรายจ่ายประจำที่เป็นเงินเดือนของพนักงานภาครัฐที่สูงมาก โดยอยู่ในระดับของการบริหารราชการส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค มากกว่าจะอยู่กับส่วนท้องถิ่นเป็นจำนวนเกือบ 20 เท่า

อาจจะกล่าวสรุปในที่นี้ ได้อีกครั้งหนึ่งว่า การปกครองท้องถิ่นของทุกประเทศล้วนแต่มีข้อดี มีข้อเสีย และมีปัญหาของตนเอง ซึ่งควรจะมีการปรับตัวโดยการพิจารณาถึงสภาพการณ์ความเป็นมาของประเทศนั้นประการหนึ่ง และหลักการ ซึ่งเป็นความนิยมของชุมชนโลก รวมทั้งเป็นคตินิยมของประเทศที่ปกครองในระบอบประชาธิปไตย ประกอบเข้าไปด้วยกันอย่างมีมีคุณภาพ กล่าวคือมุ่งเป้าหมายไปที่ความสามารถในการปฏิบัติได้ และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของสาธารณะชนอย่างกว้างขวาง และในปริมาณที่เพิ่มมากขึ้นกว่าที่เป็นมาในแบบเดิมๆ

2.6 แนวคิดเกี่ยวกับการปฏิรูป

จากการศึกษาและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพบว่า ดร.โชคชัย สุทธาเวศ ได้นำเสนอบทความเรื่องกระบวนการปฏิรูปประเทศไทย: ข้อพิจารณาเพื่อการปฏิรูปส่วนรวมและการปฏิรูปตนเอง ในรัฐสภาสารปีที่ 61 ฉบับที่ 12 เดือนธันวาคมพ.ศ. 2556 ซึ่งมีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

2.6.1 การปฏิรูป (Reformation)

หากพิจารณาในทางทฤษฎีการปฏิรูปแล้ว เราอาจเริ่มต้นจากนิยามของมัน ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการปฏิรูปมีความหมายได้หลายแนว แต่โดยแก่นสำคัญควรจะหมายถึงการเปลี่ยนแปลงหรือการเข้าใจอย่างใหม่ของความรู้ และการกระทำอย่างใหม่ที่พ้นไปจากความเคยชินหรือ ความไม่

สมเหตุสมผลไปสู่ความสมเหตุสมผล (ใหม่หรือเหมาะสมกว่าเดิม) มีความแตกต่างจากเดิมเสมือนเป็นนวัตกรรมที่ให้คุณค่าใหม่อย่างมากแก่สังคม และทำให้สังคมสถาบัน หรือองค์การทั้งหลายอยู่รอดได้ดีกว่าเดิม แก่นสำคัญของการปฏิรูปดังว่านี้ สรุปลงจากประสบการณ์ตัวอย่างและนิยามที่หน่วยงานบางแห่งนำเสนอไว้ อันแสดงว่าการปฏิรูปอาจมีความหมายได้หลายแนว ดังต่อไปนี้

การปฏิรูปอาจหมายถึงการนำเอาความรู้ ความเชื่อ ค่านิยมหรือวัฒนธรรมดั้งเดิม ที่ถูกละเลยเพิกเฉย แต่เชื่อว่าจะยังมีคุณประโยชน์ในสมัยใหม่กลับมาใช้เป็นฐานอ้างอิงเพื่อการเปลี่ยนแปลง โดยอาจจะเกิดกับขบวนการ องค์การ สังคมโดยภาพรวม หรือบุคคลก็ได้ เช่น ชาวยุโรปในยุคการฟื้นฟูศิลปวิทยาการ (Renaissance) สมัยคริสต์ศตวรรษที่ 14 - 16 ได้หันกลับไปใช้ปรัชญากรีกและโรมันโบราณที่ถูกบดบังสมัยยุคกลางเสียร่วมหนึ่งพันปี มารังสรรค์งานวรรณกรรม ศิลปวิทยาการ และสถาปัตยกรรมคลาสสิก กันอย่างขนานใหญ่ผลงานต่างๆ ได้รับการเลือกสรรจากสังคมให้เป็นสิ่งหรือการกระทำที่เหมาะสมที่สุด (The fittest one) กับสังคมสมัยใหม่นั้น รวมทั้งการปฏิรูปคริสต์ศาสนาโดยฝ่ายโปรเตสแตนต์ที่มาร์ติน ลูเธอร์คิง กลับไป ค้นหาคำสอนตามพระคัมภีร์ ค้นคำรับที่ถูกมองข้ามเพื่อการเข้าถึงและเป็นที่รักของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของอย่างแท้จริง ผ่านการทำงาน ประกอบอาชีพอย่างขยันขันแข็งเต็มที่ ประหยัดอดออม และนำกำไรมาลงทุนอย่างต่อเนื่อง เป็นต้น จนมีส่วนสนับสนุนให้ยุโรปพัฒนาทุนนิยมขึ้นอย่างสมเหตุสมผล (Rationalization) ผิดกับที่อื่น ๆ ในโลก และผู้คนเกิดความรู้สึกละอายใจทางปัญญา (Enlightenment) ในหลายด้าน และค่อยๆ กล่าว่า วิพากษ์ความเชื่อและความรู้เดิมที่ครอบงำโดยฝ่ายศาสนจักร อาทิ การปฏิเสธว่าโลกแบน หยุดึงกับที่ และเป็นศูนย์กลางของจักรวาล มาเป็นโลกกลม หมุนรอบตัวเองและรอบดวงอาทิตย์ และดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลางของจักรวาล และพบความรู้ใหม่ๆ อื่นๆ จนมีผลให้เกิดการปฏิรูปอีกมากมาย มหาศาลของมนุษยชาติ (“The Enlightenment brought about many humanitarian reforms.”) อาทิ การวิวัฒนาการและการปฏิวัติทางวิทยาศาสตร์ (Scientific evolution and revolution) และการปฏิวัติอุตสาหกรรม (Industrial revolution) ในสมัยต่อมา มา

ในประเทศไทยเอง ท่านพุทธทาสภิกขุก็ปฏิรูปศาสนาพุทธ โดยค้นหาคำสอนที่เป็นแก่นแท้ดั้งเดิมจากพระโอษฐ์ของพระพุทธเจ้า (แต่คนสมัยหลังไม่ทราบหรือไม่เข้าใจ) แล้วนำมาแนะนำและรณรงค์ต่อประชาชนไทย โดยวิธีสำคัญของท่านคือการปฏิบัติตนและปฏิรูปตนเอง ให้แตกต่างจากพระสงฆ์โดยทั่วไปที่อยู่ภายใต้การปกครองของมหาเถรสมาคม หรือการปฏิรูปอาจหมายถึงการนำความรู้ ค่านิยม หรือวัฒนธรรมที่เคยถูกปฏิเสธ มาก่อนในอดีตว่าไม่ดีหรือไม่เหมาะสม แต่ผู้นำแห่งการเปลี่ยนแปลงในสมัยต่อมาเชื่อว่าจะดีต่ออนาคตของประเทศจึงตั้งใจนำมาใช้ประโยชน์เพื่อสร้างสรรค์สังคมใหม่ ดังเช่นประธานาธิบดี แฟรงกลิน ดี. โรสเวลต์ในต้นทศวรรษที่ 1930s ได้ขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศสหรัฐอเมริกาในสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่งให้พ้น

จากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ด้วยการตีความบทบาทรัฐบาลอย่างใหม่ โดยให้รัฐบาลที่เคยถูกกีดกันออกไปจากการดำเนินเศรษฐกิจตามแนวลัทธิเศรษฐกิจเสรีนิยม กลับเข้าไปแทรกแซงกิจกรรมทางเศรษฐกิจอย่างมีแบบแผนด้วยวิธีการออกกฎหมายการจัดตั้งหน่วยงานของรัฐ และปรับปรุงระบบการบริหารงานแบบใหม่ เป็นต้น เพื่อดำเนินงาน ตามชุดโครงการการคิดใหม่ทำใหม่ต่างๆ (New Deal Programs)¹ จนเศรษฐกิจของประเทศ สหรัฐอเมริกาก็กลับมาเฟื่องฟูอีกครั้ง และทำให้เขาเป็นประธานาธิบดีคนเดียวที่ได้รับการเลือกตั้งถึงสี่สมัยระหว่างปี 1932 – 1944 หรือการปฏิรูปอาจหมายถึงการนำเอาความรู้ คำนิยม หรือวัฒนธรรมใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อน แต่ค้นพบขึ้นใหม่ (ราวกับการปฏิวัติความคิด) โดยอาจผ่านจินตนาการหรือผสมผสานด้วยการค้นคว้าวิจัยอย่างเป็นวิทยาศาสตร์มาใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงหรือสร้างสรรค์สังคมใหม่ เช่น ความคิดใหม่ครั้งหนึ่งในโลกที่ควรถือเป็นการปฏิรูปหรือนวัตกรรมในระบบเศรษฐกิจอันแตกต่างจากลัทธิทุนนิยมเสรีที่มีมาก่อนนั้น ก็ควรนับเอาทฤษฎีเศรษฐกิจสังคมนิยมแบบสหกรณ์ของ โรเบิร์ต โอเวน (Robert Owen, 1771-1858) ชาวอังกฤษ เป็นตัวอย่างสำคัญ โดยการปฏิรูปที่สร้างความแตกต่างนั้นก็คือการที่ประชาชนหลายๆ คนมารวมตัวและร่วมทุนกันสร้างการประกอบการ แล้วนำกำไรมาแบ่งปันกันอย่างยุติธรรม มิใช่การประกอบการโดยเอกชน เสรีนิยมแบบมือใครยาวสาวได้สาวเอา (laissez-faire) ที่มุ่งแสวงหากำไรสูงสุดของเจ้าของกิจการ หรือนักลงทุน ด้วยประสงค์จะให้แผนการแห่งการจัดความยากจนด้วยระบบสังคมนิยม (plan for alleviating poverty through socialism) (1817) ในทุกวันนี้ ระบบสหกรณ์ขยายไปทั่วโลกคู่กับลัทธิทุนนิยมเสรีที่อาคัม สมิท วางรากฐานไว้ หรือการปฏิรูปอาจหมายถึงการนำเอาความรู้ คำนิยม หรือวัฒนธรรมใหม่มาใช้สร้างสรรค์สังคมอย่างค่อยเป็นค่อยไปหรืออย่างเป็นวิวัฒนาการ (Evolution) ตรงข้ามกับการปฏิวัติ (Revolution) ซึ่งหมายถึงการคิดใหม่หรือปฏิเสธความคิดเดิมอย่างกลับหัวกลับหาง และ สร้างการเปลี่ยนแปลงสังคมอย่างฉับพลันหรืออย่างบังคับหรือด้วยการโค่นล้มหรือยึดอำนาจที่มีอยู่เดิม เช่น ในศตวรรษที่ 19 จนถึงปัจจุบัน พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยของแรงงานสวีเดน และพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยเยอรมนี ประกาศใช้แนวทางปฏิรูปในการสร้างสรรค์สังคมแทนแนวทางการปฏิวัติแบบที่นักลัทธิมาร์กซ์และชาวพรรคคอมมิวนิสต์ในหลายประเทศนิยมใช้ แต่กระนั้น ในทางทฤษฎี ทั้งการปฏิรูปและการปฏิวัติก็ไม่ได้ตัดขาดจากกันอย่างสิ้นเชิง ดังที่ โรซา ลุกซัมบวร์ก (Rosa Luxemburg) นักปฏิวัติหญิงชาวโปแลนด์แต่มาเคลื่อนไหวอย่างเข้มแข็งในเยอรมนี เสนอคำอธิบายว่าการปฏิรูปเป็นเรื่องย่อยภายใต้ขบวนการปฏิวัติ แต่ผู้วิจัยกลับเห็นแย้งว่ามีความคิดและการกระทำขนาดเล็กที่เป็นการปฏิวัติ (และเป็นไปได้และเป็นไปได้ไม่สำเร็จ) อยู่ในขบวนการปฏิรูปที่ยิ่งใหญ่กว่า และประวัติศาสตร์โลกในรอบหลายร้อยปีก็ได้พิสูจน์ ให้เราประจักษ์จากหลักฐานของการเปลี่ยนแปลงของประเทศต่างๆ และ

ชีวิตที่ดีขึ้นของผู้คนทั้งมวลว่าการปฏิรูปสังคมเป็นการกระทำที่มีความเป็นธรรมชาติและเป็นไปได้จริงมากกว่าการปฏิวัติสังคมที่หากจะเกิดขึ้นได้ก็มักตั้งอยู่ได้โดยบังคับ

การปฏิรูปประเทศไทยในคราวที่แล้ว ที่มีอดีตนายกรัฐมนตรีอานันท์ ปันยารชุน และ นายแพทย์ประเวศ วะสี เป็นแกนนำ ระหว่าง พ.ศ. 2553 - กลาง พ.ศ. 2556 นั้น สำนักงานปฏิรูปอันเป็นหน่วยงานรองรับการขับเคลื่อน ได้นิยามการปฏิรูปไว้ว่า หมายถึง “การใดๆ ที่กระทำโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุง เปลี่ยนแปลงเชิงระบบและโครงสร้างในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นระบบคุณค่าของสังคมระบบการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ระบบภาษีและการเงินการคลัง ระบบเศรษฐกิจ ระบบการศึกษา ระบบยุติธรรม ระบบการเมือง ระบบราชการ ระบบการสื่อสาร ระบบสุขภาพ ระบบสวัสดิการสังคมและระบบอื่นๆ เพื่อนำไปสู่การเพิ่มสุขภาวะความเข้มแข็งและความเป็นธรรมในสังคม” หรือราชบัณฑิตยสถานได้ให้นิยามการปฏิรูปตามพจนานุกรม พ.ศ. 2542ดังนี้

ปฏิรูป [-รูป -รูปะ-] ว. สมควร เหมาะสม เช่น ปฏิรูปเทศ คือ ถิ่นที่สมควร หรือถิ่นที่เหมาะสม เทียม ไม่แท้ เช่น มิตรปฏิรูป. ก. ปรับปรุงให้สมควร เช่น ปฏิรูปบ้านเมือง. ฉะนั้นการปฏิรูปตามราชบัณฑิตยสถานเป็นความหมายที่กว้างๆ แต่ก็บอกให้รู้ว่าการปฏิรูปมีนัยไปในทางลบ (เช่น เทียม ไม่แท้) ก็ได้ และทางบวกก็ได้ (เช่น ปรับปรุงให้สมควร เหมาะสม)

ในกรณีการแก้ไขหลักการหรือทฤษฎีให้ต่างจากเดิมนั้นมีตัวอย่างสำคัญ เช่น ขบวนการสังคมนิยมตามลัทธิมาร์กซิสต์เคร่งครัดในหลักคำสอนของเจ้าดำรับ คือ คาร์ล มาร์กซ์ กับ ฟรีดริช แองเกล และ วีไอ. เลนิน (ผู้สืบทอด) แต่เมื่อนักสังคมนิยมในยุโรปส่วนหนึ่ง คือนักสังคมนิยมหัวปฏิรูป (Reformist) ปฏิเสธการปฏิวัติแบบรุนแรง (Revolution) แต่เน้นการเปลี่ยนแปลงแบบค่อยเป็นค่อยไปและสันติวิธีเพื่อไปถึงความเป็นสังคมนิยมนั้น ชาวลัทธิมาร์กซ์ก็โจมตีนักสังคมนิยมแบบหลังว่าเป็นพวกลัทธิแก้ (Revisionist) ที่ทำให้คำสอนดั้งเดิม ผิดเพี้ยนไป ในทางศาสนาพุทธก็มีการกล่าวถึงคำสอนที่ผิดไปจากหลักธรรมที่แท้ว่าเป็น “สัทธรรมปฏิรูป” เช่น กรณีพระพุทธโฆสะ (หรือโฆมจารย) ภิกษุชาวอินเดียที่ไปอยู่ในศรีลังกาได้รจนาคัมภีร์หลายเล่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คัมภีร์วิสุทธิมรรค ที่เนื้อหาเน้นไปทาง “พระอภิธรรม” (ทฤษฎี/วิชาการเข้มข้น) แต่ไม่ชัดว่าพระพุทธเจ้าว่าอย่างนั้น พระสงฆ์และปราชญ์ทางพุทธศาสนาส่วนหนึ่งก็บอกว่านั้นเป็น “สัทธรรมปฏิรูป” รวมทั้งเรื่องวัตรกรรมกายเสนอเรื่องอิตตาว่าเป็นสิ่งเดียวกับนิพพาน พระสงฆ์และปราชญ์ทางพุทธศาสนาที่ไม่เห็นด้วย เพราะเชื่อในเรื่องอนัตตาว่าคือนิพพานว่าเป็นของแท้ดั้งเดิมก็เรียกคำอธิบายของวัตรกรรมกายในเรื่องนี้ว่าคือ “สัทธรรมปฏิรูป”

การปฏิรูปถูกมองในแง่ลบ (จากผู้ที่รักของเดิม) เพราะการเปลี่ยนแปลงไปขัดกับทิวหรือความเชื่อเดิมที่ผู้คนยึดถือ แต่หากการแก้ไขนั้นทำให้เกิดความถูกต้องและเป็นประโยชน์กว่าของเดิม การปฏิรูปย่อมถูกวินิจฉัยในแง่บวกและการแก้ปัญหาก็สมควรได้รับการส่งเสริม การแก้ไขที่

ทำให้ของเดิมผิดไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งคำสอนทางศาสนาให้เปลี่ยนไป จากสิ่งดั้งเดิมที่ศาสดาบอกไว้นั้น เป็นเรื่องที่มีกมไม่ยอมรับกัน แต่ถ้าเป็นการตีความใหม่ให้เหมาะสมแก่ยุคสมัยและช่วยทำให้สังคมดีขึ้นก็พอรับกันได้ อย่างไรก็ตาม ประวัติศาสตร์โลกในรอบหลายร้อยปีที่ผ่านมา ชาวโลกส่วนใหญ่ปรบมือให้การปฏิรูปเพราะได้รับการมองและให้ผลในแง่บวกมากกว่าแง่ลบ และในทางศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์ ซึ่งแตกต่างจากศาสนานั้น การแก้ไขทฤษฎีให้ดีขึ้นย่อมดีกว่าปล่อยให้ทฤษฎีหรือหลักการเดิมที่ผิดหรือถูกต้องน้อยกว่าเป็นอุปสรรคขัดขวางการพัฒนา และเพราะหลักการหรือทฤษฎีในทางวิทยาศาสตร์อาจคิดค้นหรือสรุปขึ้นมาผิด ซึ่งก็พบเห็นหลายๆ ตัวอย่าง หากไม่แก้ไขหรือปฏิรูปก็ต้องทำตามทฤษฎีที่ผิดนั้นต่อไป คาร์ล ป็อปเปอร์ (Popper, 1959) นักปรัชญาทางศาสตร์นามอุโฆษ และนักวิชาการอีกหลายๆ คน จึงส่งเสริมให้หาทฤษฎีที่เหมาะสมกว่าเดิมโดยปฏิเสธทฤษฎีที่ผิดนั้นในส่วนที่บกพร่องหรืออาจบกพร่องทั้งหมดจะดีกว่า

จากการเรียนรู้ประสบการณ์นิยาม และข้อถกเถียงข้างต้น การปฏิรูปในความหมายที่ครอบคลุมมากกว่าที่เกริ่นในตอนต้น ก็ควรจะหมายถึง “กระบวนการที่สน หลักการ แบบแผน การกระทำ และวิธีการของการกระทำที่สมเหตุสมผลอย่างใหม่ การปรับปรุงหรือปรับตัวใหม่ การสร้างความแตกต่าง การกระทำที่เป็นความก้าวหน้า และเหมาะสมที่สุดสำหรับยุคสมัยนั้นๆ แต่ไม่ใช่แบบจับปล้นทันด่วน ทั้งโดยค่อยๆ เป็นไปเอง หรือเร่งเร้าพอสมควรอย่างตั้งใจให้เกิดขึ้น ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมที่อาจเกิดกับทั้งสังคม ขบวนการ สถาบัน องค์กร และบุคคล และที่มักจะอาศัยปรัชญา ค่านิยม หรืออุดมการณ์ใหม่ หรือค่านิยมเดิมในอดีตที่ยังมีคุณค่าแต่ถูกละเลขว้างทิ้ง รวมทั้งการมีกฎระเบียบใหม่หรือการจัดตั้งองค์กร เฉพาะเรื่องที่มีภารกิจรองรับกิจกรรมการปฏิรูป ให้เกิดการปฏิรูปตนเองและโดยรวม เพื่อผลหรือเป้าหมายในการแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่และขับเคลื่อนหรือนำพาสังคมสถาบัน องค์กร และผู้คนไปสู่สภาพที่ก้าวหน้ากว่าเดิม”

การปฏิรูปที่ว่าควรมีลักษณะเป็น “นวัตกรรม” นั้น ก็เพราะนวัตกรรมจะเป็นการคิดการกระทำอย่างใหม่ที่มีระดับของความแตกต่างจากอดีตหรือสิ่งเดิมๆ อยู่ในกระบวนการเปลี่ยนแปลงด้วย และไม่ควรเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่มีหัวใจของปัญหาที่จะต้องทุ่มเทเอาใจใส่ รวมทั้งควรมีนัยของการกระทำอย่างเป็นระบบและเป็นวิทยาศาสตร์พอสมควร (ไม่เดาสุ่มและไม่ใช้อารมณ์ตัดสินใจ) ฉะนั้น หากเราเริ่มต้นได้ถูกต้องหรือไม่ น่าจะผิดพลาดมานัก และค่อยๆ แยกแยะกันให้ชัดเจนว่าอะไรคือแก่นความคิดและการกระทำเพื่อการปฏิรูป และอะไรที่ควรเป็นแค่ทางเครื่องของการปฏิรูปแล้ว งานการปฏิรูปก็คงถูกจัดลำดับ ความสำคัญเร่งด่วนและระเบียบแถวได้ง่าย ไม่สะเปะสะปะที่ทุกอย่างกลายเป็นภูเขาเลากาของงานการปฏิรูปไปหมด ดังนั้น การปฏิรูปประเทศไทยในครั้งนี้ เราจึงควรคำนึงถึงนิยามที่จะยึดถือ ร่วมกันไว้ด้วยตั้งแต่เริ่มต้น

2.6.2 ทฤษฎีของการปฏิรูป

การดำเนินการปฏิรูปย่อมอาศัยทฤษฎี (องค์ความรู้) เข้าช่วย ทฤษฎีดังกล่าวมีสามกลุ่ม คือ ทฤษฎีว่าด้วยการปฏิรูป ทฤษฎีเพื่อการจัดการการปฏิรูป และทฤษฎีที่เป็นเรื่องเฉพาะด้านที่แสดงเนื้อหาถึงปัจจัยต่างๆ และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเหล่านั้นต่อการเปลี่ยนแปลงในทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม

ในแง่ทฤษฎีว่าด้วยการปฏิรูปนั้น ย่อมเป็นเรื่องที่พึงกล่าวว่าการปฏิรูปคืออะไร ดำเนินการได้อย่างไร และทำไมต้องทำการปฏิรูป ซึ่งผู้เขียนได้กล่าวถึงบ้างแล้วในมิติของความหมายในตอนต้นของบทความ ส่วนทฤษฎีเพื่อการจัดการการปฏิรูปขอยกตัวอย่างดังนี้

พระพุทธบรมศาสดาตรัสสอนเรื่องไตรลักษณ์ คือ อนิจจัง ทุกขัง และอนัตตา นับว่าเป็นกระบวนการที่มั่นคงนิรันดร์เพราะเป็นหนึ่งเดียวกับกฎธรรมชาติ ที่ทุกอย่างไม่มีเที่ยงแท้แน่นอน ตั้งอยู่แบบเดิมตลอดไปไม่ได้ และเกิดขึ้นอย่างไม่มีตัวตนหรือเลือกปฏิบัติว่าจะเป็นใคร การเปลี่ยนแปลงของสังคมจึงอยู่ภายใต้กฎดังกล่าว และแนะนำให้ดำเนินชีวิตของตนตามหลักทางสายกลาง ที่เขาถึงได้โดยอริยมรรคแปด มหาตมะ คานธี ชาวอินเดียโน้มน้าวให้อังกฤษคืนเอกราชแก่อินเดียด้วยหลักการอารยะขัดขืน (Civil disobedience) และโดยวิธีอหิงสาคือไม่ใช้ความรุนแรงจนประสบชัยชนะ

นายแพทย์ประเวศ วะสี แกนนำคณะกรรมการปฏิรูปการเมืองสมัยนายกรัฐมนตรีบรรหาร ศิลปะ-อาชา และคณะกรรมการปฏิรูปของรัฐบาลชุดที่แล้ว นิยมชมชอบทฤษฎีสามเหลี่ยมเขยื้อนภูเขา ที่ว่าการทำเรื่องยากๆ ต้องอาศัยภาควิชาการ ภาคสังคมและภาคการเมือง มาร่วมกันทำงานงานยากๆ ก็จะสามารถสำเร็จ เช่น มีรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2540 เกิดขึ้น แต่ก็ไม่ทราบว่าความสำเร็จของการมีรัฐธรรมนูญเป็นไปตามทฤษฎีดังกล่าวจริงหรือไม่อย่างไร หรือมีทฤษฎีอื่นอธิบายได้ดีกว่า ไม่มีใครวิพากษ์วิจารณ์หรือประเมินทฤษฎีนี้กันซักๆ อาจเพราะยอมรับตามทฤษฎีหรือไม่ยอมรับแต่ให้เกียรติผู้เสนอจึงไม่วิพากษ์วิจารณ์

ส่วนนักปฏิรูปคนอื่นๆ ในไทยที่เสนอสาระอันเข้าข่ายทฤษฎีเพื่อการจัดการการปฏิรูป หรือเห็นปัจจัยที่อธิบายการจัดการการปฏิรูปแบบอื่นๆ ก็พอมีบ้าง แต่ก็ยังเป็นข้อเสนอที่ปนอยู่ในสาระเชิงทฤษฎีของประเด็นเฉพาะด้านที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะด้านการเมือง โดยขอยกมาพอสังเขป เช่น

อาจารย์นิธิ เอียวศรีวงศ์ และอาจารย์ชาญวิทย์ เกษตรศิริ สองนักประวัติศาสตร์คนสำคัญ นำเสนอคล้ายกัน สรุปจากข้อเสนอหลายๆ ชิ้นได้ทำนองว่าการเรียนรู้ประวัติศาสตร์สังคมจะทำให้เข้าใจปัจจัยและเงื่อนไขของการเปลี่ยนแปลงในแต่ละยุคสมัย อำนาจเก่ามักจะถ่วงรั้งการเปลี่ยนแปลงอย่างใหม่ที่ตนเสียประโยชน์ การรัฐประหารไม่ได้สร้างประชาธิปไตยให้เกิดขึ้นได้จริง

ประชาชนมิใช่เจ้าของอำนาจอธิปไตยที่แท้จริง รัฐธรรมนูญเป็นส่วนหนึ่งของประชาธิปไตย แต่รัฐธรรมนูญฉบับพัฒนาธรรมที่แฝงอยู่ทำให้ประชาธิปไตยในทางปฏิบัติไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ รัฐไทยโดยชนชั้นปกครองเก่าจะครอบงำประชาชนมากกว่าให้อิสระเสรี ความผิดถูกมักถูกผูกขาดการตีความโดยผู้มีความรู้และมีอำนาจในสังคม และการปฏิเสธอนาธิปไตยเพื่อปกป้องประชาธิปไตย แต่อุดมการณ์รัฐ (ชาติ ศาสน์ กษัตริย์) มักถูกใช้เพื่อเก็บกดความขัดแย้งมากกว่าการจัดการให้เกิดความเป็นธรรมต่อประชาชน (เช่น กรณีสามจังหวัดภาคใต้) และเปรียบเปรยประชาชนนักต่อสู้ว่าเสมือนเป็นนางงามตัวใหม่ผู้แสวงหาเสรีภาพยอมบินมาแทนที่นางงามตัวเก่าที่เคยแสวงหาเสรีภาพมาก่อน นักปฏิรูปผู้ต้องการเปลี่ยนแปลงสังคมควรจะนำปัจจัยและเงื่อนไขที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในประวัติศาสตร์ในหลากหลายเหตุการณ์มาเรียนรู้ สรุปเป็นกฎเกณฑ์ และพิจารณาใช้ประโยชน์เพื่อการอนาคตได้

อาจารย์เสกสรรค์ ประเสริฐกุล อดีตผู้นำนักศึกษาและนักปฏิรูปสังคมในปัจจุบันเน้นย้ำปัจจัยอิทธิพลของโลกาภิวัตน์ที่มีต่อการปรับเปลี่ยนในประเทศของเราให้รับตามความไม่ต้องการเผด็จการในการปกครองประเทศของประชาชน และพลังความสามัคคีหลายชั้นชน สามารถนำไปสู่ความสำเร็จของการเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ (การได้มาซึ่งประชาธิปไตยของประเทศ) ดังเช่นกรณีการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย ขับไล่เผด็จการเดือนตุลาคม 2516 ที่นำโดย ขบวนการนักศึกษาสมัยนั้น แต่วัฒนธรรมแบบอำนาจนิยมและความไม่คงเส้นคงวาของจุดยืนทางประชาธิปไตยของคนชั้นกลางไทยได้ทำให้ประชาธิปไตยของประชาชนยังไปไม่ไกลเท่าที่ควรบนเส้นทางความขัดแย้งระหว่างชนชั้นกลางเก่ากับชนชั้นกลางใหม่ เช่น กลุ่มทุนเก่ากับกลุ่มทุนใหม่ แต่ปรัชญาสำคัญของประชาธิปไตยคือประชาชนเป็นนายตัวเอง พลังประชาธิปไตยจำเป็นต้องปกป้ององค์ประกอบอื่นๆ ของระบอบประชาธิปไตยด้วย ที่มีเฉพาะรัฐบาลเท่านั้น เพื่อให้กลไกต่างๆ สร้างความมั่นคงและยั่งยืนแก่ระบอบการเมือง ในระยะหลังๆ การเกิดขึ้นของชนชั้นกลางใหม่ในชนบทและชนชั้นนำใหม่ทางการเมืองสนับสนุนให้ระบบรัฐสภามีชีวิตชีวามากขึ้น แต่ก็พบว่าความไม่ลงตัวของระหว่างความต้องการกระจายอำนาจของขบวนการการเมืองภาคประชาชนที่ต้องการอิสระในทางเลือกของท้องถิ่นนอกกระแสนิยม กับรัฐบาลที่มาจากระบบเลือกตั้ง (ตัวแทน) ที่รับกับกระแสนิยมและการแสดงออกในทางสิทธิ และเสรีภาพของประชาชนในท้องถิ่นที่อาจขัดแย้งกับรัฐบาล ซึ่งก็จะมีใช้การปฏิเสธรัฐบาล ประชาธิปไตยที่มาจากการเลือกตั้งทุกฝั้วทั้งอนุรักษนิยม เสรีนิยม และสังคมนิยม ย่อมมีพื้นที่แสดงออกของตนและควรบริหารความขัดแย้งแบบสันติวิธี พลังประชาธิปไตยจึงสมควรปกป้องเฉพาะรัฐบาลของตน เว้นแต่การปกป้องรัฐบาลนั้นเป็นสิ่งเดียวกับการรักษาระบอบประชาธิปไตย การตั้งเป้าการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยในภาพรวมของพลังประชาธิปไตยจะสร้างความชอบธรรมในการต่อสู้ได้มากกว่าการต่อสู้อย่างมีฝั้วฝาย รวมทั้ง

เป้าหมายและวิธีการเพื่อประชาธิปไตยจะบรรลุผลก็ด้วยความจำเป็นที่ต้องให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเคลื่อนไหว ข้อเสนอเหล่านี้หากนำมาปรับใช้กับการขับเคลื่อนการปฏิรูปการเมืองต่อไป เราควรพิจารณาถึงปัจจัยอย่างน้อยต่อไปนี้ คือ ปัจจัยภายนอกประเทศ ปัจจัยที่เป็นตัวกระทำต่างๆ ในประเทศ (ความร่วมมือและความขัดแย้งระหว่างตัวกระทำที่มีอำนาจในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มชนชั้นนำ) เป้าหมายร่วมอันควร วัฒนธรรมในสังคม (เช่น วัฒนธรรมประชาธิปไตย และ วัฒนธรรมที่สนับสนุนการปฏิรูป) สันติวิธี การเข้ามาสัมพันธ์กันของหลากหลายปัจจัย และความคงเส้นคงวาของการรักษาความก้าวหน้าในการปฏิรูป เป็นต้น

อาจารย์รัฐบุรุษ บุญมี อดีตผู้นำนักศึกษาและนักสังคมวิทยาการเมืองในปัจจุบัน ยืนยันในเรื่องประชาธิปไตย ดังกรณี 14 ตุลาคม 2516 ว่า ย่อมได้มาด้วยการต่อสู้หรือสร้างกันขึ้นมาของคนในสังคม มิใช่การหยิบยื่นให้ของผู้มีอำนาจ แต่เมื่อ 40 ปี ผ่านไปแล้ว ประชาธิปไตยไทยเปิดพื้นที่ให้การเลือกตั้งและรัฐสภา แต่ไกลกว่านั้นก็ยังไม่ได้เกิดขึ้นอย่างทั่วถึงในประเทศไทยนั้น สาเหตุหนึ่งมาจากปัจจัยการปิดกั้นหรือไม่สนับสนุนจากกลุ่มอนุรักษ์นิยมและผู้ได้อำนาจใหม่แทนทหาร (คือนายทุนและชนชั้นกลาง) และเห็นว่าผู้มีอำนาจเดิม มักทำการเปลี่ยนแปลงประเทศ แบบครั้งๆ กลางๆ เช่น ฝ่ายทหารไม่ได้อาศัยโอกาส ของการทำรัฐประหารจัดการกับนักการเมืองที่ถูกกล่าวหาว่าทุจริตอย่างจริงจัง และที่ผ่านมา คนไทยยกย่องพระมหากษัตริย์องค์ปัจจุบันแบบรวมศูนย์ทุกอย่างไว้ที่พระองค์ท่านมากเกินไป เป็นเพราะพระองค์ท่านเป็นผู้มีพระปรีชาสามารถมากเป็นกรณีพิเศษ (Exceptional case) โดยไม่ได้ตระหนักว่าพระมหากษัตริย์องค์ต่อ ๆ ไปจะทรงสถานภาพเช่นนั้นได้หรือไม่ การเคลื่อนไหวของเสื้อเหลืองและแดงที่ผ่านมาเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเมืองไทยในอนาคตทั้งคู่ และความขัดแย้งระหว่างกลุ่มเสื้อเหลืองและแดงไม่ใช่วิกฤตการเมืองที่สำคัญอีกต่อไป ในอนาคตควรให้ความสำคัญกับปัญหาที่ยิ่งใหญ่กว่าคือความเป็นรัฐไทยรูปแบบรัฐและโครงสร้างอำนาจรัฐ โดยเฉพาะหน้า คือ การแก้ปัญหความขัดแย้งสามจังหวัดภาคใต้กับรัฐส่วนกลาง และการกระจายอำนาจทั้งในทางการเมืองและวิถีประชาธิปไตยที่ไม่ถูกรวบงำจากส่วนกลางเสียทั้งหมด นับเป็นทิศทางสำคัญที่จะนำไปสู่อนาคตอันพึงประสงค์ของประเทศไทย และก็คาดหวังว่าการสร้างความทันสมัยอย่างใหม่ (Remodernize) ของพลังอนุรักษ์คือกลุ่มคนเสื้อเหลือง ก็จะนำไปสู่ความสมานฉันท์ปรองดองให้เกิดขึ้นอย่างแท้จริง จากมุมมองดังกล่าว หากนำมาปรับใช้กับการขับเคลื่อนการปฏิรูปการเมืองต่อไป เราควรพิจารณาถึงความประจวบเหมาะของปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องที่จะมามีความสัมพันธ์กันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ การกำหนดเป้าหมายร่วมการจัดการกับพลังที่ถ่วงรั้งหรือผลักดันความก้าวหน้าในสังคม การให้ความสำคัญกับประวัติศาสตร์สมัยใหม่ของประชาชน การออกแบบประเทศไทย และความเป็นปึกแผ่นของรัฐ เป็นต้น

แต่ในทางการบริหารงานสาธารณะ (รัฐประศาสนศาสตร์) นักวิชาการมักจะพูดถึงปัจจัยจำนวนหนึ่ง และเลือกให้คุณค่ากับปัจจัยนั้นๆ ตามความนิยมชมชอบ เพื่อการทำให้ งานสำเร็จ ว่าต้องพิจารณาในเรื่องต่อไปนี้ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองกับการบริหาร ความเหมาะสม สอดคล้องของนโยบาย เป้าหมายและแผนกับปัญหาของประชาชนที่ต้องได้รับการแก้ไข การออกแบบองค์การ การจัดระบบงาน การจัดสภาพแวดล้อม การบริหารธรรมาภิบาล การนำนโยบาย ไปปฏิบัติ ความรู้และข้อมูลข่าวสาร การเรียนรู้ ความเป็นผู้นำขององค์การอำนาจหน้าที่ กฎหมาย และระเบียบ วัฒนธรรม ทรัพยากรที่ใช้ (เช่น คน เงิน เทคโนโลยี) มาตรฐานงาน กลยุทธ์ในการทำงาน (อาทิ การร่วมมือกันของนักการเมือง ข้าราชการ และ นักวิชาการ และการมีส่วนร่วมของ พนักงาน และการมีส่วนร่วมของประชาชน) แรงงานสัมพันธ์ การบริหารและพัฒนาบุคลากร การสร้างความผูกพัน แรงจูงใจในการทำงาน จิตวิทยาในการ ทำงาน การติดตามและประเมินผล และการตอบแทนหรือให้รางวัล เป็นต้น โดยมีการวิจัยทดสอบกันมากมายสิ้นเหลือในแต่ละปี

สำหรับทฤษฎีอื่น ๆ เฉพาะด้านในการปฏิรูปจะมีสาระอะไรบ้าง ก็ย่อมขึ้นอยู่กับว่า เรื่องนั้นเป็นประเด็นการเมือง เศรษฐกิจ หรือสังคม และประเทศเรามีปัญหาสำคัญๆ อะไรบ้าง ก็ควร ใช้ทฤษฎีที่หากจะนำมาประยุกต์จะสามารถแก้ไขปัญหานั้นๆ ได้มาก และ มีพลังการอธิบายที่ เชื่อมต่อการเปลี่ยนแปลงไปสู่อนาคตได้ดีด้วย ทฤษฎีที่จะใช้ประโยชน์ย่อมมีมากมายตามด้านหรือ ประเด็นปัญหา เรื่องงาน และขอบเขตของงานที่ต้องปฏิรูป โดยในที่นี้ขอเสนอให้พิจารณาเป็น เบื้องต้นดังต่อไปนี้

1) กรณีการปฏิรูปด้านการเมือง ควรพิจารณานำทฤษฎีต่อไปนี้มาใช้ประโยชน์ คือ ทฤษฎีการแบ่งแยกอำนาจสามฝ่าย คือ ฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการ ของชาร์ลส์ เดอ มองเตสกีเอร์ (Charles de Montesquieu) ทฤษฎีสังคมประชาธิปไตยของกลุ่มสังคมนิยม ปฏิรูปและ ในกลุ่มสแกนดิเนเวียน ทฤษฎีกฎเหล็กของกลุ่มคนผู้ยึดครองอำนาจพรรคการเมืองของโรเบิร์ต มิ เชล (Robert Michels) ทฤษฎีระบบการเมืองของเดวิด อีสตัน (David Easton) ทฤษฎีเกี่ยวกับ ประชาธิปไตยในระบบการเมืองกับในสังคมของโรเบิร์ต ดาล (Robert Dahl) หลักการประชาธิปไตย สาภกลของสหภาพรัฐสภาระหว่างประเทศ (Inter-Parliamentary Union, IPU) ทฤษฎีเกี่ยวกับการ กำหนดนโยบายและการนำนโยบายไปปฏิบัติของโทมัส ดาย (Thomas Dye) จอห์น คิงดอน (John Kingdon) จอร์จ เฟรดเดอริกสัน (George Frederickson) และเวน พาร์สัน (Wayne Parsons) ทฤษฎี การจัดการความขัดแย้งของเจนริกซ์ ซาอูลอวิช อัลท์ชูลเลอร์ (Genrikh Saulovich Altshulier) และ ทฤษฎีรัฐบาลเชิงผู้ประกอบการของเดวิด ออสบอร์น (David Osborne) และเท็ด เกเบล (Ted Gaebler) และแนวคิดของกลุ่มพาราไดม์รัฐประศาสนศาสตร์ แนวใหม่ (New Public Administration) ทฤษฎีเกม (กลยุทธ์การเอาชนะหรือร่วมมือกัน) ของ จอห์น ฟอน นอยมันน์ และอ

สการ์ มอร์เกนสเตรน ผู้บุกเบิก และจอห์น แนช ในเวลาต่อมาทฤษฎีความร่วมมือระหว่างรัฐกับกลุ่มผลประโยชน์ในสังคมของนักทฤษฎีสายบรรษัทนิยม (Corporatism) ทฤษฎีประชาธิปไตยหลายภาคของอมร รักษาสัตย์ และทฤษฎีเกี่ยวกับประชาธิปไตย แบบมีส่วนร่วมและการกระจายอำนาจของอีกหลายๆ คน เป็นต้น

2) กรณีการปฏิรูปด้านเศรษฐกิจ ควรพิจารณานำทฤษฎีต่อไปนี้มาใช้ประโยชน์ คือ ทฤษฎีเสรีนิยมทางเศรษฐกิจของอาดัม สมิท (Adam Smith) และของมิลตัน ฟรีดแมน (Milton Freedman) ทฤษฎีสหกรณ์ของโรเบิร์ต โอเวน (Robert Owen) ทฤษฎีเกี่ยวกับการจ้างงานและการแทรกแซงโดยรัฐบาลของจอห์น เมย์นาร์ด เคนส์ (John Maynard Keynes) ทฤษฎีเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐศาสตร์และสังคมศาสตร์อื่นๆ ของแมนคัว โอลสัน (Mancur Olson) ทฤษฎีเกี่ยวกับรัฐสวัสดิการของลอร์ด เบเวอร์ริดจ์ (Lord Beveridge) และของขบวนการปฏิรูปสังคมประชาธิปไตย (Social democracy movement) ทฤษฎีแนวเศรษฐกิจทางสายกลางและพึ่งตนเอง (อาทิ Small is beautiful. ของ อี เอฟ ชูมัทเกอร์ (E. F. Schumacher) และปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวง และทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การเมืองแนวประวัติศาสตร์และ วัฒนธรรมชุมชนของฉัตรทิพย์ นาถสุภา) ทฤษฎีการสร้างสรรค่นวัตกรรมของเจนริกซ์ ซาอูลอวิช อัลท์ชูลเลอร์ (Genrikh Saulovich Altshulier) ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์สวัสดิการของกลุ่มเฟเบียนในอังกฤษ และทฤษฎีเกม (กลยุทธ์การเอาชนะหรือร่วมมือกัน) ของจอห์น ฟอน นอยมันน์ และ ออสการ์ มอร์เกนสเตรน ผู้บุกเบิก และจอห์น แนช ในเวลาต่อมา เป็นต้น

3) กรณีการปฏิรูปด้านสังคมควรพิจารณานำทฤษฎีต่อไปนี้มาใช้ประโยชน์ คือ หลักการลดอัตราของแต่ละคนของพระพุทธรเจ้า ทฤษฎีการวิวัฒนาการของสังคมของชาร์ลส์ ดาร์วิน (Charles Darwin) ทฤษฎีชุมชนและสังคมของเฟอร์ดินาน ทอนนี (Ferdinand Tonnies) ทฤษฎีการวิศวกรรมสังคมและกฎหมายเพื่อมหาชนของโรสโค ปาวน์ (Roscoe Pound) ทฤษฎีการกระทำทางสังคมของแมกซ์ เวเบอร์ (Max Weber) ทฤษฎีวิพากษ์ในบรรยากาสาสาธารณะของจัวร์เก็น ฮาเบอรัสมาส (Juergen Habermas) ทฤษฎีประชาสังคมของอันโตนิโอ กรัมสกี (Antonio Gramsci) ทฤษฎีธรรมเนียมแห่งสังคมของแอนโทนี ทิดเดน (Antonie Giddens) ทฤษฎีทุนทางสังคมของโรเบิร์ต พุดนัม (Robert Putnum) ทฤษฎีการเคลื่อนไหวทางสังคม (social movement) และสิ่งแวดล้อม (Green state) ของนักเคลื่อนไหวทางสังคมและสิ่งแวดล้อมต่างๆ และหลักสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ เป็นต้น

การปฏิรูปแม้จะจำเป็นต้องแบ่งเป็นในแต่ละด้านเพื่อสะดวกแก่การจัดการ แต่ในที่สุดสมควร บูรณาการเข้าหากันทั้งสามด้านเพื่อการตอบโจทยการปฏิรูปโดยรวม และนอกเหนือ ทฤษฎีเหล่านี้ ทฤษฎีอื่นๆ ที่มีประโยชน์แต่มิได้กล่าวถึงก็ยังมีอีกมากมายมหาศาล ทั้งในระดับการอธิบาย

มหภาค มัชฌิมภาค และจุลภาค โดยเฉพาะทฤษฎีที่ถูกจัดว่าอยู่หลังสมัยใหม่ และในระดับท้องถิ่น หรือไม่รับกับสากลที่ให้ความแปลกแตกต่างจากต้นตำรับทั้งมากและน้อย ทฤษฎีเหล่านี้ย่อมมีสาระต่างๆ ทั้งที่สนับสนุนหรือเสริมกันหรือที่ขัดแย้งกันด้วย ไม่สามารถนำมาใช้พร้อมกันได้หมด แต่ต้องเลือกใช้อย่างมีวิจารณญาณผสมกับจินตนาการเพื่ออนาคต ในกระบวนการจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบาย นักปฏิรูปจึงจำเป็นต้องวิพากษ์เนื้อหาและคุณค่า ของทฤษฎีและแนวคิดต่างๆ เพื่อแก้ปัญหา หรือวิกฤตเฉพาะเรื่องๆ กันพอสมควร ทั้งยังต้องใช้วิจารณญาณและลดอคติส่วนตัวตนลงแบบทางสายกลางในการถกแถลงหรือแลกเปลี่ยนกันให้มาก เพื่อผลแห่งความสำเร็จในอนาคตของการปฏิรูปในระยะยาวมิใช่ระยะสั้น และการปฏิรูปคงจะไปได้เร็วหากเนื้อหาสาระในทฤษฎี หรือองค์ความรู้ต่างๆ ที่แฝงฝังอยู่ในมโนทัศน์ของบรรดานักปฏิรูปจะถูกนำมาใช้อ้างอิงเพื่อแก้ปัญหาและขับเคลื่อนการปฏิรูปอย่างคล้อยตามกันโดยง่ายในกระบวนการปฏิรูปทั้งหลาย แต่ก็มักจะเป็นปัญหาว่าคนเรามักจะขังคุกตนเอง ทางความคิด (ทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ) คือ ยึดแน่นกับทฤษฎีที่ตนชอบและอาจทะเลาะกัน จนต้องโบกมือลาจากกัน ฉะนั้นหากจะรักกันนานๆ เราก็ควรจะมีแนวโน้มที่ถือเอาทฤษฎีหรือ หลักทางสายกลางเป็นสำคัญ เพราะจะทำให้เกิดผลประโยชน์แก่ส่วนรวมอย่างเต็มที่ อันจะช่วยทำให้ประเทศไทยกลายเป็น “อารยรัฐ” ได้ในที่สุด (ดูประกอบใน โชคชัย สุทธาเวศ, 2555) และนอกเหนือทฤษฎีที่จะใช้ประโยชน์เพื่อการปฏิรูปแล้ว เราควรเรียนรู้ประสบการณ์การปฏิรูปทั้งที่สำเร็จและล้มเหลวของประเทศเราเองและจากต่างประเทศอีกด้วย

สำหรับแนวคิดทางสายกลางเพื่อการปฏิรูปประเทศไทย อันเชื่อมโยงกันระหว่างมิติการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมที่กล่าวถึงนั้น ผู้เขียนชื่นชอบทฤษฎีอริยสัจสี่เพื่อใช้ในการปฏิรูป คือ ทุกข์ สมุทัย (เหตุแห่งทุกข์) นิโรธ (ทางออกในการพ้นทุกข์) และมรรค (วิถีแห่งการพ้นทุกข์) โดยผู้เขียนตระหนักว่าทุกข์ของประเทศไทย คือ การพัฒนาประเทศที่ไม่เสมอภาคไม่ทั่วถึงและคุณภาพชีวิตประชาชนยังอยู่ในมาตรฐานที่ต่ำ สมุทัย (เหตุแห่งทุกข์) คือการพัฒนาเสียสมดุลเพราะได้ใช้ทฤษฎีการพัฒนาประเทศที่ไม่เหมาะสม คือ เน้นการพัฒนาตามแนวทุนนิยมเสรีมากเกินไป ไม่ได้เดินสายกลางระหว่างทุนนิยมกับสังคมนิยม นิโรธ (สภาพแห่งการพ้นทุกข์) คือ การที่ประชาชนพบกับชีวิตอันประเสริฐอย่างทั่วถึง โดยมีมาตรฐานคุณภาพชีวิต สูงทั้งในทางจิตใจ ร่างกาย และสภาพแวดล้อม สุดท้ายในแง่มรรค (วิถีแห่งการพ้นทุกข์) ก็คือ เดินสายกลางระหว่างทุนนิยมกับสังคมนิยมให้เหมาะสมด้วยการใช้ระบบเศรษฐกิจทุนนิยมรัฐสวัสดิการ หรือที่จะโน้มน้าวอยากให้รัฐบาลปัจจุบันหันมาใช้ก็คือ “ประชานิยมรัฐสวัสดิการ” ซึ่งก็คือประชานิยมในระบบรัฐสวัสดิการที่คันท่างาน ทำงานกันอย่างเต็มที่ (ไม่มีคันท่างานหรือน้อยมาก) และทำกันอย่างมีประสิทธิภาพจนได้ผลผลิตสูง และรัฐให้คุณค่าอย่างยิ่ง แก่การประกอบการเศรษฐกิจแบบผสมผสานระหว่างเสรีนิยมกับสังคมนิยม ที่มีการเตรียมการทางสวัสดิการสังคมและการให้ค่าจ้าง

สวัสดิการ และผลประโยชน์อื่น ตอบแทนอย่างเต็มที่ให้กับประชาชนตั้งแต่ก่อนวัยทำงาน (เด็กและเยาวชน) ขณะอยู่ในช่วงวัยทำงาน (แรงงานผู้ใหญ่) และหลังพ้นวัยทำงานไปแล้ว (คนชรา) ไม่ว่ารัฐจะจัดให้เองหรือสังคมร่วมกัน จัดให้มีขึ้น หรือธุรกิจเอกชนมาให้บริการประชาชนเลือกใช้ก็ตาม

2.6.3 สรุป

การปฏิรูปมิใช่เรื่องใหม่ แต่เป็นภารกิจของมนุษยชาติที่มีมาแล้วหลายร้อยปี เราสามารถเรียนรู้แนวคิดและประสบการณ์เหล่านั้นได้ และควรแสวงหาจุดร่วมของการนิยาม การปฏิรูป โดยเฉพาะการมองในเชิงบวก การปฏิรูปสมควรมีวิธีการใหม่ ๆ แต่ในแนวคิด การมีกฎหมายหรือกติกาและวัฒนธรรมใหม่ และการจัดองค์กรรองรับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเป็นองค์กรกลางจากความร่วมมือพหุภาคีให้ใกล้เคียงกับที่ควรจะเป็นให้มากที่สุด การใช้ประโยชน์จากทฤษฎีต่างๆ อย่างตรงเป้าและเหมาะสม และการวัดความสำเร็จของการปฏิรูปให้ได้

การปฏิรูปเพื่อส่วนรวมจริงๆ คงไปไม่ได้ไกล หากขาดเสียซึ่งการสารภาพและวิพากษ์วิจารณ์ตนเองหรือต่อกันและกัน เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงการเปลี่ยนแปลงมิติต่างๆ ของตนเองและของประเทศให้เหมาะสมที่สุด กล่าวคือ การวิพากษ์วิจารณ์ตนเองเพื่อการปฏิรูปส่วนตนขององคาพยพทั้งหลาย หรือสถาบันต่างๆ ที่มีผลผลิตและผลกระทบต่อกันและกันจนเป็นสภาพร่วมของสังคมนั้นควรจะมีอย่างยิ่ง ไม่เช่นนั้นสถาบันหรือองค์การสำคัญๆ ของชาติทั้งหลายก็จะล้าสมัยและอาจเป็นตัวถ่วงรั้งความก้าวหน้าของสังคมโดยรวมไปด้วย (คงเช่นที่พรรคประชาธิปัตย์กำลังเริ่มต้นปฏิรูปตนเองแล้วในขณะนี้ และขอมส่งผลกระทบถึงการเมืองไทย เศรษฐกิจ และสังคมโดยรวมไปด้วย นับเป็นการกระทำที่สมควรให้รางวัล) และการจัดตั้งขบวนการปฏิรูปของภาคประชาชนกันเองเพื่อวิพากษ์วิจารณ์และนำเสนอทางเลือกการปฏิรูปต่างๆ ต่อสาธารณะหรือต่อรัฐบาลที่มีในขณะนี้ คงจะช่วยให้การปฏิรูปอย่างเป็นทางการของรัฐบาลได้ประโยชน์ไม่น้อย

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่ารัฐบาลจะสนใจทำการปฏิรูปอย่างจริงจังหรือไม่ก็ตาม เพราะ การปฏิรูปประเทศก็เป็นงานในอำนาจบริหารและความรับผิดชอบของรัฐบาลทุกรัฐบาล (หรือพรรคการเมืองผู้ได้อำนาจรัฐ) อยู่แล้ว (โยจะให้ใครอื่นมาทำแทน?) หรืออำนาจรัฐอาจเป็นหลุมดำที่เสมือนรับหรือดูดกลืนข้อเสนอแล้วก็สูญหายไป หรือเป็นเพียงการให้ความหวังลมๆ แล้งๆ แก่ประชาชนในงานอันสืบเนื่องจากวิกฤตความขัดแย้งของคนในชาติ ที่กระบวนการปฏิรูปนั้นไม่อาจแน่ใจได้ว่าเริ่มต้นถูกหรือจบลงอย่างที่เราจะเป็น นักปฏิรูปที่แท้ในทุกกลุ่ม หรือองค์การของสังคมไทยก็ควรดำเนินการปฏิรูปในส่วนของตนอยู่เสมอ เราก็จะพ้นจากความด้อยพัฒนาในความหมายพื้นฐานที่สากลหรือสหประชาชาติให้ความสำคัญ หรืออย่างน้อยในขอบเขตที่คนในประเทศของเรากำหนดกันตัวเอง

2.7 กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคณะกรรมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ

คณะกรรมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติได้ดำเนินการจัดทำข้อมูล “การปฏิรูป : ด้านการปกครองท้องถิ่น” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลสภาพปัญหาและกรอบความเห็นร่วมของประชาชนสำหรับนำเสนอเป็นทางเลือกให้สภาปฏิรูปแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย(ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 นำไปใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาและเสนอแนะเพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่นที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของประเทศไทยในปัจจุบันและอนาคต

การดำเนินงานประกอบด้วยการทบทวนข้อมูลจากหนังสือรายงานการวิจัยเอกสารและบทความที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นรวมถึงรวบรวมข้อมูลจากประชาชนทั้งโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกการประชุมกลุ่มย่อยและรับข้อมูลที่เสนอผ่านทางโทรศัพท์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ จดหมายไปรษณียบัตรและข้อคิดเห็นจากองค์กรหรือหน่วยงานที่สนใจการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่นจากนั้นจึงนำข้อมูลทั้งหมดมาสังเคราะห์ให้ได้กรอบความเห็นร่วมสำหรับเสนอให้กับสภาปฏิรูปแห่งชาติ

การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจสังคมและการเมืองทั้งที่เกี่ยวข้องกับการเจริญเติบโตและการแข่งขันที่หลากหลายทางเศรษฐกิจการเพิ่มขึ้นของประชากรและการขยายตัวของเมืองความต้องการทรัพยากรที่มีมากขึ้นและแตกต่างกันออกไปตามลักษณะสภาพแวดล้อมรวมถึงความตระหนักถึงสิทธิเสรีภาพและความต้องการมีส่วนร่วมในการปกครองของประชาชนทำให้ระบบการปกครองแบบรวมศูนย์อำนาจอยู่ที่รัฐบาลกลางรวมถึงหน่วยงานราชการทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคมีประสิทธิภาพในการดูแลทุกข์สุขของประชาชนน้อยลงทุกขณะจนไม่สามารถแก้ไขปัญหาและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นต่างๆ ได้อย่างสัมฤทธิ์ผลตามความคาดหวังของประชาชนและสังคมในปัจจุบัน

การฟื้นฟูรากฐานของชุมชนและท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นแนวทางสำคัญในการแก้ไขปัญหาของประเทศโดยภาครัฐต้องลดการผูกขาดอำนาจจากเดิมที่รวมศูนย์อยู่ในส่วนกลางมาเป็นการกระจายอำนาจลงสู่ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นให้มากขึ้น รวมทั้งต้องมีการถ่ายโอนอำนาจการตัดสินใจในกิจการงานที่สำคัญต่างๆสู่ประชาชนเป็นสำคัญทั้งนี้ แนวความคิดเรื่องการกระจายอำนาจดังกล่าวจะสัมฤทธิ์ได้ผลก็ต่อเมื่อมีการปรับโครงสร้างหน้าที่และความสัมพันธ์ระหว่างราชการส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นให้เป็นไปอย่างเหมาะสมมีการสร้างความเข้มแข็งให้กับส่วนภูมิภาคขึ้นในระดับหนึ่งรวมทั้งส่งเสริมท้องถิ่นให้สามารถจัดการตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง

กรณีนี้จึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องทำการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นอย่างบูรณาการผ่านทางการกระจายอำนาจบริหารสั่งการรวมถึงบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถลงไปในส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นต่างๆให้มากขึ้นรวมทั้งต้องมีการปรับโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างราชการบริหารส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นไม่ให้เกิดช่องว่างหรือความทับซ้อนกันในการกิจและหน้าที่ต่างๆทั้งนี้เพื่อให้บังเกิดประสิทธิภาพและผลสำเร็จดังที่ประชาชนคาดหวัง

2.7.1 สภาพปัญหาของการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่น

แนวทางการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามหลักสากลซึ่งเป็นที่ยอมรับและมักถูกนำมาประยุกต์ใช้เป็นกรอบในการดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหาของระบบการปกครองแบบรวมศูนย์อยู่ที่รัฐบาลรวมถึงหน่วยงานราชการทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคได้แก่แนวทางการปฏิรูปที่เน้นโครงสร้างและการกระจายอำนาจซึ่งตั้งอยู่บนฐานคิดที่ว่าโครงสร้างระบบราชการที่มุ่งเน้นการรวมศูนย์อำนาจอยู่ที่ส่วนกลางของภาครัฐเป็นสำคัญจะทำให้การทำงานล่าช้าขาดประสิทธิภาพและที่สำคัญจะไม่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นที่แตกต่างกันได้ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการปรับโครงสร้างและการกระจายอำนาจให้ขยายไปสู่ท้องถิ่นมากขึ้นการกระจายอำนาจการปกครองไปสู่ส่วนท้องถิ่นโดยสรุปอาจกล่าวได้ว่าหมายถึงระบบการบริหารประเทศที่เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นต่างๆมีอำนาจในการจัดการดูแลกิจการหลายๆด้านของตนเองโดยมิใช่ปล่อยให้รัฐบาลกลางรวมศูนย์อำนาจในการจัดการภารกิจแทบทุกอย่างของท้องถิ่นแต่เพียงผู้เดียวกิจการที่ท้องถิ่นมีสิทธิจัดการดูแลมักจะได้แก่ระบบสาธารณสุขปศุสัตว์การศึกษาและศิลปวัฒนธรรมการดูแลชีวิตและทรัพย์สินและการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมส่วนกิจการใหญ่ๆ 2 อย่างที่รัฐบาลกลางมักควบคุมไว้เด็ดขาดก็คือการทหารและการต่างประเทศ

สำหรับประเทศไทยนับตั้งแต่ช่วงปี 2535 กระแสการกระจายอำนาจได้ถือเป็นตัวแปรสำคัญยิ่งในการปฏิรูปการเมืองการปกครองของประเทศจนเกิดกระแสผลักดันให้เกิดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขึ้นในระดับตำบลในปี 2537 ซึ่งต่อมาหลังการประกาศใช้รัฐธรรมนูญ พ.ศ.2540 ก็ได้ทำให้เกิด “ระบบการปกครองท้องถิ่น” ขึ้นในประเทศไทยอย่างสมบูรณ์ทางโครงสร้างและมีการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ที่รวมถึงกรุงเทพมหานครและพื้นที่ซึ่งมีการบริหารรูปแบบพิเศษขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของระบบการปกครองของประเทศเพื่อทำหน้าที่จัดบริการสาธารณะให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้โดยง่ายรวมทั้งถูกคาดหวังว่าจะสามารถแก้ปัญหาและสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ผลพวงจากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพ.ศ.2540 ที่ผลักดันให้เกิดการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นขึ้นภายใต้ทิศทางของการกระจายอำนาจมีเหตุผลที่มำอันเป็นความจำเป็นสำคัญ 3 ประการคือ

(1) เหตุผลทางเศรษฐกิจเนื่องจากการรวมศูนย์อำนาจที่ส่วนกลางเป็นส่วนใหญ่ทำให้เกิดการกระจุกตัวเกิดภาวการณ์ความแตกต่างของระดับชั้นความเจริญที่ขยายตัวมากขึ้นเรื่อยๆ ระหว่างส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นสาเหตุก็เนื่องมาจากความเจริญเติบโตก้าวหน้าทางด้านต่างๆ ที่ล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นอยู่รอบบริเวณศูนย์อำนาจในส่วนกลางเป็นหลักเท่านั้นทำให้ความแตกต่างเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจทวีความรุนแรงอย่างชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะเหตุผลทางโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้ออำนวยให้การพัฒนาด้านเศรษฐกิจเป็นไปอย่างไม่เท่าเทียมจนเกิดเป็นปัญหาสำคัญของประเทศ

(2) เหตุผลทางการเมืองซึ่งเมื่ออำนาจอยู่ที่ส่วนกลางและเป็นผู้ตัดสินใจการใช้ทรัพยากรของแผ่นดินจากท้องถิ่นก็จะมีน้อยมากขณะที่หากมีการเปิดพื้นที่ทางการเมืองให้มากขึ้นก็จะสามารถลดความเข้มข้นของการแข่งขันอยู่ในพื้นที่เดียวได้จึงจำเป็นต้องมีการกระจายอำนาจเพื่อระดมคนที่มีความรู้ความสามารถความเชี่ยวชาญทางด้านต่างๆ ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ

(3) เหตุผลทางวัฒนธรรมจากการที่มีความแตกต่างหลากหลายจึงจำเป็นต้องให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมซึ่งสามารถทำได้ด้วยการลดอำนาจรัฐและเพิ่มอำนาจให้กับประชาชนเพื่อให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลตนเองรวมทั้งกำกับดูแลอำนาจรัฐมากขึ้นถึงแม้ว่าเหตุและปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวจะก่อให้เกิดกระแสผลักดันการกระจายอำนาจการปกครองขึ้นในประเทศไทยมาอย่างยาวนานหลายทศวรรษการปกครองท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับองค์กรปกครองในระดับภูมิภาคและระดับท้องถิ่นก็ยังไม่ได้ถูกดำเนินการให้เกิดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นรูปธรรมได้โดยเฉพาะยังไม่สามารถก่อให้เกิดการปฏิรูปโครงสร้างพื้นฐานของท้องถิ่นหรือมิได้ทำให้เกิดการกระจายเจ้าหน้าที่ลงไปในส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นอย่างจริงจังแต่อย่างใดตัวอย่างที่ชัดเจนจะเห็นได้จากการที่เมื่อพิจารณาลักษณะงานของกระทรวงทบวงกรมโดยทั่วไปเช่นกระทรวงเกษตรและสหกรณ์กระทรวงสาธารณสุขกระทรวงคมนาคมหรือแม้แต่กระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นงานในพื้นที่ที่เจ้าหน้าที่ต้องลงไปปฏิบัติงานประจำจะพบว่าเจ้าหน้าที่ยังคงกระจุกตัวอยู่ที่ส่วนกลางเป็นส่วนใหญ่มิได้มีการกระจายลงไปในพื้นที่แต่อย่างใดทำให้เห็นได้ว่าความพยายามปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการปกครองส่วนท้องถิ่นที่ผ่านมา ยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นอย่างแท้จริง

โดยสรุปสภาพปัญหาสำคัญของการปกครองท้องถิ่นไทยในปัจจุบันที่ทำให้ไม่สามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของบริบทแวดล้อมและความต้องการของประชาชนและ

สังคมได้อย่างเต็มที่ทั้งยังส่งผลให้เกิดปัญหาเรื้อรังกับประเทศชาติจนต้องมีการปฏิรูปครั้งใหญ่อาจสามารถจำแนกออกได้เป็น 3 ประการหลักคือ

(1) ปัญหาด้านอำนาจของท้องถิ่นซึ่งประกอบไปด้วยปัญหาต่างๆอาทิเช่น

(1.1) ปัญหาด้านอำนาจในการบริหารจัดการตนเองและความเป็นอิสระของท้องถิ่นได้แก่ปัญหาการได้รับการกระจายอำนาจน้อยเกินไปและปัญหาการได้รับการควบคุมตรวจสอบมากเกินไปถึงแม้ว่าในพื้นที่ที่มีการบริหารรูปแบบพิเศษเช่นกรุงเทพมหานครจะดูเหมือนว่ามีอำนาจและความเป็นอิสระในการบริหารจัดการตนเองเหมาะสมเพียงพออยู่แล้วแต่ก็ยังถือได้ว่าเป็นกรณีเฉพาะที่มีได้ตอบโต้ภัยการกระจายอำนาจโดยรวมอีกทั้งในบางกรณียังก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวข้องกับอาทิเช่นการจัดสรรทรัพยากรอย่างไม่เท่าเทียมและเป็นธรรมให้แก่ประชาชนในส่วนอื่นๆของประเทศอีกด้วย

(1.2) ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้แก่ปัญหาการมีอำนาจหน้าที่ที่ไม่เหมาะสมมีความทับซ้อนกันของอำนาจระหว่างราชการส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นและปัญหาความไม่ชัดเจนในการกำหนดอำนาจหน้าที่ของท้องถิ่นเป็นต้น

(2) ปัญหาด้านโครงสร้างของท้องถิ่นประกอบไปด้วยปัญหาต่างๆได้แก่

(2.1) ปัญหาด้านโครงสร้างของระบบการบริหารท้องถิ่นอาทิเช่นการที่โครงสร้างของระบบการบริหารท้องถิ่นไม่เป็นประชาธิปไตยไม่ชัดเจนทั้งยังมีส่วนคาบเกี่ยวหรือเหลื่อมทับกับระบบการบริหารประเทศในภาพรวมนอกจากนั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบางประการของโครงสร้างระบบการบริหารท้องถิ่นก็มีความไม่เหมาะสมและมีความสลับซับซ้อนสูงอีกด้วย

(2.2) ปัญหาด้านโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาทิเช่นปัญหาด้านโครงสร้างหลักและโครงสร้างการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรวมถึงปัญหาการคัดสรรเลือกตั้งหรือแต่งตั้งผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่างๆเข้าสู่อำนาจด้วย

(3) ปัญหาด้านการบริหารงานของท้องถิ่นประกอบไปด้วยปัญหาต่างๆได้แก่

(3.1) ปัญหาด้านนโยบายและแผนการบริหารท้องถิ่นอาทิเช่นปัญหาการกำหนดนโยบายและแผนการนำนโยบายและแผนไปปฏิบัติและการควบคุมตรวจสอบและการประเมินผลการปฏิบัติเป็นต้น

(3.2) ปัญหาด้านทรัพยากรบุคคลของท้องถิ่นที่ครอบคลุมปัญหาทรัพยากรบุคคลทั้งในฝ่ายนิติบัญญัติฝ่ายบริหารและฝ่ายปฏิบัติการเป็นต้น

(3.3) ปัญหาทางด้านการคลังของท้องถิ่นซึ่งประกอบไปด้วยปัญหาด้านรายได้และงบประมาณของท้องถิ่นรวมไปถึงความโปร่งใสและมีประสิทธิภาพในการบริหารทรัพยากรต่างๆของท้องถิ่นอีกด้วย

2.7.2 ความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นของประชาชน

การศึกษาของคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปฯได้รับข้อสรุปที่ชัดเจนว่า “ความคาดหวังของประชาชน” ที่ถือเป็นจุดมุ่งหมายหรือเหตุผลที่มีความสำคัญสูงสุดซึ่งประชาชนและสังคมทุกภาคส่วนมีความเห็นร่วมกันว่าต้องการให้เกิดเป็นผลสัมฤทธิ์ขึ้นในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นครั้งนี้ได้แก่การให้ความสำคัญกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นด้วยการเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นต่างๆมีอำนาจจัดการดูแลกิจการหลายๆด้านของตนเองมากขึ้นอย่างเหมาะสมมีการกระจายอำนาจการตัดสินใจสั่งการบริหารและกำกับดูแลลงไปในระดับภูมิภาคและท้องถิ่นเพื่อให้ท้องถิ่นสามารถปกครองและบริหารจัดการตนเองได้อย่างเป็นอิสระและมีประสิทธิภาพประชาชนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้อย่างแท้จริงซึ่งที่ผ่านมาถึงแม้รัฐธรรมนูญจะเปิดโอกาสให้มีการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นสามารถปกครองและบริหารจัดการตนเองได้อย่างเป็นอิสระแต่ในทางปฏิบัติอำนาจต่างๆโดยส่วนใหญ่ยังคงถูกรวมศูนย์ไว้ที่ส่วนกลางขณะที่การบริหารราชการในส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นก็ยังคงมีบางส่วนที่มีอำนาจหน้าที่ทับซ้อนกันก่อให้เกิดช่องว่างของการบริหารและการให้บริการประชาชน

ความคาดหวังที่สำคัญประการสุดท้ายคือการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นที่เกิดขึ้นควรจะต้องทำให้กระบวนการและกลไกต่างๆในการปกครองท้องถิ่นของผู้บริหารทุกระดับเป็นไปอย่างโปร่งใสมีประสิทธิภาพและสามารถตรวจสอบได้อย่างชัดเจนรวมทั้งต้องทำให้ผู้บริหารผู้ปฏิบัติงานรวมไปถึงข้าราชการทุกคนที่เกี่ยวข้องมีจิตสำนึกในการให้บริการประชาชนตั้งใจสนองตอบความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริงมีเกียรติและศักดิ์ศรีมีขวัญและกำลังใจในการทำงานไม่มุ่งหวังผลประโยชน์ส่วนตนที่อาจนำไปสู่การประพฤติมิชอบและการทุจริตคอร์รัปชันได้

2.7.3 กรอบความเห็นร่วมในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นของประชาชน

เพื่อให้บรรลุความคาดหวังของประชาชนอันเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญสูงสุดตามที่กล่าวมาข้างต้นคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปฯได้ทำการสรุปกรอบความคิดเห็นร่วมจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและข้อมูลต่างๆที่ได้รับออกมาเป็น “แนวทางสำคัญที่เป็นความคิดเห็นร่วมในการปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่น” ที่ครอบคลุมไปถึงการปรับโครงสร้างหน้าที่และความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นให้เกิดประสิทธิภาพและความชัดเจนมากขึ้นด้วยโดยมี

แนวทางสำคัญแบ่งแยกได้เป็น 2 ประเด็นหลักคือ(1) ประเด็นการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและ (2) ประเด็นการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีรายละเอียดตามที่กล่าวถึงเป็นรายประเด็นต่อไป

(1) การบริหารราชการส่วนภูมิภาค

(1.1) สภาพปัญหา

สภาพปัญหาสำคัญเกี่ยวกับ “การบริหารราชการส่วนภูมิภาค” ที่ทำให้ต้องมีการปฏิรูปในครั้งนี้ประกอบด้วยความทับซ้อนกันในทางอำนาจการบริหารราชการระหว่างส่วนภูมิภาคกับส่วนท้องถิ่นที่ทำให้ราชการส่วนภูมิภาคไม่สามารถเกิดความเข้มแข็งจนสามารถเป็นหน่วยงานสนับสนุนทางด้านต่างๆให้กับราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อให้สามารถสนองตอบความต้องการของประชาชนในแต่ละท้องถิ่นได้อย่างแท้จริงนอกจากนั้นยังทำให้เกิดความไม่มีประสิทธิภาพทั้งทางด้านกำลังคนงบประมาณและการบริหารจัดการต่างๆอีกด้วยขณะเดียวกันประชาชนในท้องถิ่นก็ยังมีความรู้สึกว่าผู้บริหารและข้าราชการในส่วนภูมิภาคซึ่งถูกแต่งตั้งมาจากส่วนกลางตามอำนาจในการปกครองที่เป็นแบบแบ่งอำนาจไม่ได้เป็นคนในท้องถิ่นที่รับรู้ปัญหาและมีส่วนได้ส่วนเสียกับท้องถิ่นมาตั้งแต่ต้นโดยตรงจึงทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกกับราชการบริหารส่วนภูมิภาคว่าไม่ได้เป็นการปกครองแบบที่ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการเพื่อท้องถิ่นของตนอย่างแท้จริง

(1.2) กรอบความเห็นร่วม

จากสภาพปัญหาเกี่ยวกับ “การบริหารราชการส่วนภูมิภาค” ดังกล่าวข้างต้นคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปฯได้ประมวลผลสรุปของกรอบความเห็นร่วมที่ได้รับออกมาเป็น “ข้อเสนอแนะสำหรับการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนภูมิภาค” ได้รวมทั้งสิ้น 2 เรื่องได้แก่เรื่อง การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาคและการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดทางตรงโดยสามารถแยกอธิบายแต่ละเรื่องโดยสรุปได้ดังนี้

(2.2.1) การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ “การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค” เพื่อปรับบทบาทหน่วยราชการระดับจังหวัดให้เป็นหน่วยสนับสนุนทางวิชาการและเป็นสาขาของส่วนกลางเพื่อให้รัฐปฏิบัติหน้าที่เฉพาะภารกิจที่รัฐต้องดำเนินการเองเท่านั้นสามารถแบ่งแยกความคิดเห็นร่วมสำคัญออกเป็นข้อดีและข้อจำกัดประกอบการพิจารณาได้ดังนี้

(ก) ข้อดี :

- เป็นวิธีการที่ให้เสรีภาพในการปกครองแก่ราษฎรทำให้ราษฎรมีส่วนในการบริหารกิจการงานของท้องถิ่นตนเองทำให้เกิดความรับผิดชอบในกิจการส่วนรวมของท้องถิ่นมากขึ้น
- ทำให้มีการสนองความต้องการเฉพาะของท้องถิ่นได้ดีขึ้นเนื่องด้วยราษฎรในแต่ละท้องถิ่นย่อมรู้ความต้องการของตนดีกว่าส่วนกลางนอกจากนี้กิจการอันเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของแต่ละท้องถิ่นย่อมไม่อาจกำหนดให้เหมือนกันไปหมดทั้งประเทศได้เพราะความจำเป็นของแต่ละท้องถิ่นและสภาพภูมิประเทศย่อมแตกต่างกันไป
- เป็นการแบ่งเบาภาระของราชการบริหารส่วนกลางในกิจการอันเกี่ยวกับท้องถิ่นโดยเฉพาะทำให้สามารถจัดทำกิจการใหญ่ๆเกี่ยวกับส่วนรวมได้มากขึ้นนอกจากนี้การกระจายอำนาจการปกครองให้กับท้องถิ่นยังทำให้กิจการต่างๆ สำเร็จลุล่วงไปได้โดยรวดเร็วยิ่งขึ้น

(ข) ข้อจำกัด :

- การกระจายอำนาจหากมากเกินไปอาจเป็นอันตรายต่อเอกภาพในการปกครองประเทศได้เนื่องด้วยอาจทำให้เกิดการแก่งแย่งชิงดีกันระหว่างท้องถิ่นต่างๆ ทำให้ไม่มีการประสานงานกันเพียงพอจนเกิดความแตกแยกในการปกครองท้องถิ่นต่างๆดังนั้นจึงต้องมีการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิดโดยราชการบริหารส่วนกลางเพื่อรักษาเอกภาพในการปกครองประเทศไว้เป็นส่วนรวมในระดับหนึ่ง
- อาจทำให้ราษฎรในท้องถิ่นเห็นประโยชน์ของท้องถิ่นของตนมากกว่าประโยชน์ส่วนรวมของประเทศจนทำให้การบริหารประเทศเกิดความไม่มั่นคงขึ้นได้
- เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นอาจใช้อำนาจหน้าที่โดยไม่สมควรได้จากการที่การเลือกตั้งทำให้เกิดการถือพรรคถือพวกมากกว่าที่จะมุ่งทำประโยชน์ให้แก่ท้องถิ่นเป็นส่วนรวมจนอาจสร้างความเสียหายมากกว่าประโยชน์ให้กับท้องถิ่น
- เกิดการสิ้นเปลืองงบประมาณโดยส่วนรวมเนื่องจากต้องมีการแยกงบประมาณของแต่ละท้องถิ่นออกเป็นส่วนๆต้องมีเจ้าหน้าที่เครื่องไม้เครื่องมือเฉพาะ ทำให้ขาดการบูรณาการให้เกิดประโยชน์สูงสุดเป็นส่วนรวมทั้งประเทศ

(2.2.2) การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดทางตรง

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ “การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดทางตรง” โดยกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนโดยตรงภายใต้แนวคิดแบบ “จังหวัดจัดการตนเอง” โดยใช้เขตจังหวัดจัดการตนเองเป็นเขตเลือกตั้งและเริ่มต้นที่จังหวัดที่ประชาชนและชุมชนท้องถิ่นมีความพร้อมก่อนดังจะเห็นได้จากความสำเร็จใน

กรณีของกรุงเทพมหานครและเมืองพัทยาซึ่งสามารถแบ่งแยกความคิดเห็นร่วมสำคัญออกเป็นข้อดี และข้อจำกัดประกอบการพิจารณาได้ดังนี้

(ก) ข้อดี :

- เป็นการกระจายอำนาจไปสู่การปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างแท้จริงทำให้ท้องถิ่นมีอำนาจเป็นของตนเองสามารถกำหนดแนวทางการพัฒนาพื้นที่ของตนเองได้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนและบริบทที่แตกต่างหลากหลายของพื้นที่โดยไม่ต้องรอรับฟังคำสั่งจากส่วนกลางที่ทำให้จังหวัดไม่อาจแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง

- การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยราษฎรในท้องถิ่นทำให้เกิดพันธะสัญญาโดยตรงกับประชาชนในพื้นที่ผู้ได้รับเลือกจะต้องผลักดันนโยบายต่างๆที่ใช้ในการหาเสียงให้บังเกิดผลเป็นรูปธรรมดังจะเห็นได้จากกรณีของกรุงเทพมหานครและเมืองพัทยา ทั้งยังทำให้ได้ผู้รับเลือกเกิดความสนใจในการปกครองท้องถิ่นอย่างจริงจังกระทั่งเกิดการเรียนรู้และฝึกฝนวิธีการปกครองให้ดีขึ้น

- การมีผู้บริหารสูงสุดที่มีอำนาจสมบูรณ์ในจังหวัดเพียง “ตำแหน่งเดียว” ทำให้ไม่เกิดการบริหารงานที่ทับซ้อนและจะทำให้การบริหารงานส่วนท้องถิ่นทั้งองคาพยพเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

(ข) ข้อจำกัด:

- ยากที่จะกำหนดคุณสมบัติการเข้าสู่ตำแหน่งของผู้ว่าราชการจังหวัดจากการเลือกตั้งได้อย่างละเอียดให้เหมาะสมเป็นการเฉพาะสำหรับแต่ละพื้นที่หรือแต่ละจังหวัดได้

- ผู้ว่าราชการจังหวัดจากการเลือกตั้งมักจะขาดประสบการณ์ความเป็นมืออาชีพต้องเสียเวลาในการเรียนรู้งานและยังอาจเกิดความเสี่ยงจากการบริหารงานตัดสินใจหรือวินิจฉัยสั่งการผิดพลาดต่างไปจากผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งที่มักจะมีประสบการณ์การบริหารสูงสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยทันที

- ทำให้เกิดการสิ้นเปลืองงบประมาณค่าใช้จ่ายในการจัดการเลือกตั้งแต่ละครั้งเป็นจำนวนมาก

- เกิดปัญหาในการเป็นผู้นำหรือผู้บังคับบัญชาของข้าราชการประจำหัวหน้าส่วนราชการรวมทั้งการประสานงานกับบุคลากรสายงานด้านความมั่นคงเช่นทหารตำรวจหรือสายกระบวนการยุติธรรม

- มีข้อจำกัดอย่างมากต่องานด้านความมั่นคงของรัฐ โดยเฉพาะอาจส่งผลกระทบต่อความเป็นรัฐเดี่ยวได้

- ทำให้เกิดความแตกแยกของคนในชาติแยกเป็นเขตและ
เป็นส่วนๆตามพื้นที่จังหวัด
- ผู้ว่าราชการจากการเลือกตั้งจะกลายเป็นบุคคลที่มีอิทธิพล
สูงรวมทั้งอาจขาดอุดมการณ์ในการทำงานเพื่อประโยชน์แก่ท้องถิ่นอย่างแท้จริงจนส่งผลในทางลบทำ
ให้เกิดการผูกขาดอำนาจการทุจริตคอร์รัปชันและการประพฤติดมิชอบในรูปแบบต่างๆได้

(2) การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

(2.1) สภาพปัญหา

สภาพปัญหาสำคัญเกี่ยวกับ “การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น” ซึ่งหมาย
รวมถึงการปกครองของกรุงเทพมหานครและพื้นที่ซึ่งมีการบริหารรูปแบบพิเศษที่ทำให้ต้องมีการ
ปฏิรูปในครั้งนี้ประกอบด้วยปัญหาการขาดความอิสระอย่างแท้จริงในการบริหารจัดการตนเอง
เนื่องจากอำนาจรวมถึงทรัพยากรส่วนใหญ่ยังถูกคงไว้ที่ศูนย์กลางขณะที่การบริหารในระดับท้องถิ่น
มักถูกควบคุมตรวจสอบอย่างเข้มงวดจากราชการส่วนกลางที่ไม่ได้รับรู้ปัญหาอย่างแท้จริง
นอกจากนั้นความไม่ชัดเจนในเรื่องอำนาจหน้าที่บางส่วนระหว่างราชการบริหารส่วนภูมิภาคและ
ส่วนท้องถิ่นที่ยังคงทับซ้อนกันอยู่มากก็ทำให้ประสิทธิภาพและความโปร่งใสในการบริหารลด
น้อยลงไปอย่างยิ่งสุดท้ายในส่วนของการคัดเลือกผู้เข้ามารับตำแหน่งผู้บริหารองค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่นเองก็ยังคงมองว่าไม่เข้มแข็งและมีประสิทธิภาพเพียงพออันนำไปสู่คำถาม
เกี่ยวกับความโปร่งใสและความบริสุทธิ์ยุติธรรมในกระบวนการเข้าสู่อำนาจของผู้บริหารองค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับต่างๆรวมถึงเรื่องของการประพฤติดมิชอบและการทุจริต
คอร์รัปชันในกระบวนการบริหารเพื่อประโยชน์ส่วนตนและพวกพ้องของผู้ที่ได้รับเลือกตั้งก็นับเป็น
ปัญหาสำคัญที่ทำให้การปกครองส่วนท้องถิ่นของไทยยังไม่สามารถตอบสนองและดูแลความ
ต้องการต่างๆของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง

(2.2) กรอบความเห็นร่วม

จากสภาพปัญหาเกี่ยวกับ “การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น” ดังกล่าว
ข้างต้นคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปฯได้ประมวลผลสรุปของกรอบความเห็นร่วมที่ได้รับออกมาเป็น
“ข้อเสนอแนะสำหรับการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น” ได้รวม 2 เรื่องหลักได้แก่เรื่องการ
ยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) และเรื่องอื่นๆ โดยสามารถแยกอธิบายแต่ละเรื่องโดยสรุป
ได้ดังนี้

(2.2.1) การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.)

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ “การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.)” โดยเฉพาะในกรณีที่มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดทางตรงสามารถแบ่งแยกความคิดเห็นร่วมสำคัญออกเป็นข้อดีและข้อจำกัดประกอบการพิจารณาได้ดังนี้

(ก) ข้อดี :

- เป็นการลดปัญหาความทับซ้อนกันในเรื่องพื้นที่งบประมาณและการเก็บภาษีระหว่างพื้นที่ของอบจ. กับพื้นที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งเทศบาลและอบต. รวมทั้งยังช่วยลดปัญหาความไม่เข้าใจสับสนหรือเข้าใจผิดของประชาชนที่ทำให้ไม่เกิดประโยชน์แก่ประชาชนและพื้นที่อย่างแท้จริง

- ทำให้เกิดการกระจายงบประมาณไปให้ท้องถิ่นต่างๆในระดับเทศบาลและอบต.ให้เข้ามาดูแลให้ตรงจุดและชัดเจนมากยิ่งขึ้น

(ข) ข้อจำกัด :

- การเลือกตั้งอบจ. โดยราษฎรในท้องถิ่นเป็นการสร้างพันธะสัญญาโดยตรงกับประชาชนในพื้นที่เป็นตัวแทนของประชาชนในการบริหารงบประมาณและงานสำคัญของท้องถิ่นให้สอดคล้องตรงกับความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น

- ทำให้ขาดองค์กรประสานงานกลางในการทำงานร่วมกันอย่างบูรณาการเพื่ออุดช่องว่างและเป็นที่พึ่งของท้องถิ่นโดยเฉพาะในส่วนที่ท้องถิ่นขาดหรือในส่วนในพื้นที่ทับซ้อนว่าอยู่ในความดูแลของหน่วยงานใด อาทิเช่น เรื่องของถนนทางหลวงที่เชื่อมระหว่างตำบลอำเภอที่อบจ. มีหน้าที่เข้าไปดูแลนอกเหนือจากกรมทางหลวงและกรมทางหลวงชนบททั้งนี้เพื่อให้การทำงานของท้องถิ่นสามารถขับเคลื่อนไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและประชาชนส่วนรวมในพื้นที่ได้รับประโยชน์สูงสุด

(2.2.2) เรื่องอื่นๆ

มีข้อเสนอแนะในการดำเนินการที่เป็นความเห็นร่วมสำคัญรวม 7 วิธีคือ

- (ก) การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กเพื่อเสริมอำนาจขยายบทบาทและเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการท้องถิ่นโดยในอนาคตการปกครองส่วนท้องถิ่นควรมีเพียง 2 ระดับเท่านั้นคือ “อบจ.” เป็นองค์กรบริหารท้องถิ่นในระดับจังหวัดและ “เทศบาล” เป็นองค์กรบริหารท้องถิ่นในระดับต่ำกว่าจังหวัดสำหรับ “อบต.” และ “เทศบาลขนาดเล็ก” ที่มีพื้นที่ติดต่อกันให้ยุบรวมเป็นเทศบาลขนาดใหญ่ขึ้นอย่างเหมาะสมเพื่อเพิ่มขีดความสามารถการพึ่งพาตนเองในด้านรายได้และงบประมาณดำเนินงานต่างๆ

(ข) การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างเป็นธรรมในระดับที่พอเพียงต่อการดูแลประชาชนเพื่อแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำภายใต้หลักพื้นฐานของการกระจายอำนาจที่ว่าสัดส่วนงบประมาณส่วนใหญ่ของท้องถิ่นต้องถูกบริหารจัดการในระดับท้องถิ่นโดยให้มีการถ่ายโอนภารกิจให้อปท. จากส่วนราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคอย่างได้สัดส่วนเหมาะสมในเวลาเดียวกัน

(ค) การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมายระเบียบข้อบังคับอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การดำเนินการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นเป็นไปโดยกลไกภาคประชาชนทั้งการจัดการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่น รวมถึงการตรวจสอบและรับรองผลการเลือกตั้งทั้งนี้เพื่อให้กระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยท้องถิ่นมีความสมบูรณ์

(ง) การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่นได้แก่ ประมวลกฎหมายท้องถิ่นกฎหมายรายได้ท้องถิ่นกฎหมายกระจายอำนาจกฎหมายบริหารงานบุคคลของท้องถิ่นเป็นต้นซึ่งอยู่ในระเบียบวาระการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรชุดที่ผ่านมาให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

(จ) การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นเพื่อสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาพื้นที่ระดับจังหวัดและพัฒนาชุมชนท้องถิ่นรวมทั้งเป็นช่องทางในการใช้ประชาธิปไตยทางตรงของพลเมืองซึ่งจะเป็นกลไกหนุนเสริมกระบวนการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นในระยะยาวต่อไป

(ฉ) การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติให้เป็นกลไกกลางในการบริหารราชการส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นให้เกิดการพัฒนากระบวนการปกครองท้องถิ่นและพัฒนาระบบที่มีความยืดหยุ่นตามพื้นฐานทางวัฒนธรรมมีเอกภาพในการบริหารจัดการท้องถิ่นทั้งด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนด้านการงบประมาณและด้านการบริหารจัดการองค์กร

(ช) การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนทั้งโดยการเพิ่มบทบาทสภาพลเมืองรวมถึงประชาชนทั่วไปในการเข้ามามีส่วนร่วมต่างๆ ในการบริหารจัดการท้องถิ่นนับตั้งแต่ขั้นตอนการวางแผนการตัดสินใจการลงมือปฏิบัติการทำหน้าที่ตรวจสอบไปจนถึงการร่วมรับผลต่างๆ ที่เกิดขึ้นอันเป็นผลมาจากการบริหารจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนอกจากนั้น ยังควรมีการลดบทบาทของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) ในการตรวจสอบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเนื่องจากในปัจจุบันการตรวจสอบของ สตง. ยังไม่ปฏิบัติให้เป็นมาตรฐานหนึ่งเดียวกันทั้งประเทศอย่างชัดเจนแต่มีอาศัยธรรมเนียมปฏิบัติของ

ผู้ตรวจในแต่ละภูมิภาคอันก่อให้เกิดความสับสนและความไม่มีประสิทธิภาพในการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

2.8 สารสังเขปประเด็นการปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองท้องถิ่น โดยสภาพิรูปแห่งชาติ

นับตั้งแต่ที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพ.ศ. 2542 มีผลบังคับใช้ได้ส่งผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญหลายประการกับองค์กรปกครองท้องถิ่นในประเทศไทยดังจะเห็นได้จากกระบวนการกระจายอำนาจได้เริ่มต้นขึ้นและดำเนินไปอย่างต่อเนื่องจนเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าการปกครองท้องถิ่นของไทยในช่วงหลังพ.ศ. 2540 เป็นการปกครองท้องถิ่นในยุคใหม่ซึ่งมีความแตกต่างไปจากการปกครองท้องถิ่นในช่วงก่อนหน้านั้นโดยการปกครองท้องถิ่นในยุคใหม่เป็นการปกครองท้องถิ่นที่มีความเป็นอิสระและเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น แม้การปกครองท้องถิ่นของไทยภายหลังพ.ศ. 2540 จะมีความเป็นอิสระและเป็นประชาธิปไตยมากขึ้นกว่าในอดีตแต่นั้นก็มีได้หมายความว่าในการดำเนินนโยบายด้านการกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองท้องถิ่นจะไม่มีปัญหาและอุปสรรคต่างๆเกิดขึ้นในทางกลับกันอาจกล่าวได้ว่าในกระบวนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่นนั้นภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกลับต้องเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ นานัปการไม่ว่าจะเป็นปัญหาที่สืบเนื่องมาจากการกำหนดและดำเนินนโยบายของรัฐบาลด้านการกระจายอำนาจแรงต้านทานจากภาคส่วนต่างๆที่ต่อต้านการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่นปัญหาที่เกิดขึ้นอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากพฤติกรรมในการปฏิบัติงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเอง นอกจากนี้ยังมีปัญหาคือ

1. การบริหารราชการส่วนกลางโดยมีรัฐบาลหรือคณะรัฐมนตรีเป็นผู้ที่กำหนดนโยบายในการเข้ามาบริหารประเทศมีหน่วยงานของรัฐคือกระทรวงทบวงกรมเป็นผู้นำไปปฏิบัติเรียกการบริหารราชการของส่วนกลางนี้ว่า “การรวมอำนาจ” (Centralization)

2. การบริหารราชการส่วนภูมิภาคโดยมีจังหวัดและอำเภอเป็นผู้รับนโยบายและคำสั่งจากส่วนกลางมาปฏิบัติการให้เหมาะสมกับท้องที่และประชาชนและ
3. การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นโดยมีการจัดระเบียบราชการบริหารส่วนท้องถิ่น 2 ระบบคือ 1. ระบบทั่วไปที่ใช้แก่ท้องถิ่นทั่วไปมี 3 รูปแบบคือเทศบาลองค์การบริหารส่วนตำบลและองค์การบริหารส่วนจังหวัด 2. ระบบพิเศษที่ใช้เฉพาะท้องถิ่นบางแห่งมีอยู่ 2 รูปแบบคือกรุงเทพมหานครและเมืองพัทยาส่วนสภาพปัญหาและผลกระทบนับตั้งแต่พ.ศ. 2540 เป็นต้นมาประเทศไทยได้มีการกระจายอำนาจอย่างเป็น

ทางการตามกรอบรัฐธรรมนูญจนก่อให้เกิดรูปแบบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่หลากหลายกอปรกับบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550 ที่ส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในการบริหารจัดการชุมชนของตนเองทำให้หน่วยงานการปกครองท้องถิ่นและภาคประชาชนมีความตื่นตัวมากขึ้นในสิทธิเสรีภาพและบทบาทหน้าที่ของตนเองในฐานะพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยอย่างไรก็ตามสถานการณ์ทางสังคมการเมืองในปัจจุบันมีความชัดเจนของความแตกแยกและการแบ่งฝ่ายเหตุจากความเหลื่อมล้ำความไม่เท่าเทียมในสังคมที่สำคัญคือการรวมศูนย์อำนาจการปกครองอยู่ที่ส่วนกลางเป็นความขัดแย้งที่ไม่อาจหาจุดจบที่ลงตัวได้ซึ่งในสถานะเช่นนี้“การปฏิรูป” คือหนทางที่ทุกฝ่ายต่างยอมรับว่าจะสามารถแก้ปัญหาความขัดแย้งได้อย่างไรก็ตามการปฏิรูปตามกระบวนการกระจายอำนาจก็ยังคงประสบกับปัญหาอุปสรรคมากมายได้แก่

- 1) รัฐไม่สามารถจัดแบ่งสัดส่วนรายได้ให้ท้องถิ่นได้ถึงร้อยละ 35 ตามที่เคยตั้งเป้าไว้ ปัจจุบันรัฐบาลกลางแบ่งรายได้แก่ท้องถิ่นเพียงร้อยละ 25 เท่านั้น
- 2) รัฐบาลกลางยังไม่ยอมถ่ายโอนภารกิจในการให้บริการสาธารณะทุกอย่างให้แก่ท้องถิ่นโดยเฉพาะภารกิจที่เกี่ยวข้องกับงบประมาณจำนวนมากแต่จะถ่ายโอนภารกิจที่เกี่ยวข้องกับงบประมาณเล็กๆเช่นเรื่องเบี้ยยังชีพเรื่องนมโรงเรียน เป็นต้น
- 3) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่มีศักยภาพเพียงพอแต่เรื่องนี้ไม่ใช่ข้ออ้างในการไม่กระจายอำนาจเพราะเป็นหน้าที่ของรัฐบาลกลางในการดูแลช่วยเหลือและพัฒนาท้องถิ่นอยู่แล้ว
- 4) ทักษะคิดและค่านิยมของข้าราชการที่เข้าราชการในสังกัดส่วนกลางและส่วนภูมิภาคมีศักดิ์ศรีสูงกว่าในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- 5) ท้องถิ่นยังไม่สามารถจัดเก็บรายได้เองเพียงพอเรื่องนี้จะแก้ได้ด้วยการใช้ระบบภาษีทรัพย์สินโดยให้ท้องถิ่นเก็บเป็นรายได้แต่มีอุปสรรคมากมายเพราะผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือผู้มีที่ดินมากเช่นนักการเมืองทั้งระดับชาติและท้องถิ่น
- 6) ปัญหาในเรื่องการทำงานขององค์กรปกครองท้องถิ่นเช่น
 - มีแนวคิด (Conceptualization) ที่แตกต่างกันระหว่างความคิดที่ว่าเป็นองค์กรที่มีความอิสระหรืออยู่ในกำกับดูแลมากนักน้อยเพียงใด
 - ปัญหาเชิงโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเช่นระบบ Two – tiers system ซึ่งมีการแบ่งแยกหน้าที่กันระหว่างระดับบนระดับล่างไม่ชัดเจนระบบการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการปรับเปลี่ยนขนาดความสอดคล้องการบริหารงานที่มีแนวโน้มเป็นราชการมากขึ้นจึงขาดความคล่องตัวปัญหาบุคลากรเช่นการแต่งตั้งไม่เป็นธรรมเนียมพรคนพวก

ข้าราชการท้องถิ่นไม่สามารถแสดงศักยภาพได้อย่างเต็มที่ระมัดระวังตัวไม่กล้าขัดใจผู้นำท้องถิ่น
ปัญหาวิธีปฏิบัติราชการส่วนใหญ่ขาดผู้มีความรู้ขาดประสบการณ์ผู้นำสอนงานไม่เป็น

- ปัญหาจากปัจจัยที่ส่งเสริมระบบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเช่นระบบปฏิรูประบบคลังท้องถิ่นศักยภาพของท้องถิ่นป็นต้น

- ปัญหาจากสภาพแวดล้อม (Externals Factor) เช่นภาคราชการในเรื่องการปฏิรูประบบราชการการสร้างความเข้มแข็งให้กับระบบราชการภูมิภาค (CEO) การปฏิรูปวิธีปฏิบัติราชการภาคการเมืองในเรื่องการถูกแทรกแซงด้วยการเมืองระดับชาตินโยบายรัฐบาลในเรื่องนโยบายลักษณะมุ่งดำเนินการกับประชาชนโดยตรงที่กำหนดเป็นวาระแห่งชาติเช่นนโยบายด้านการศึกษาด้านสุขภาพเป็นต้นขาดความชัดเจนในการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น

- ปัญหาการบริหารแผนการกระจายอำนาจเช่นการขาดเอกภาพในการมองเห็นทั้งระบบก่อนถ่ายโอนการแก้ปัญหาที่เป็นเวลาการแก้ปัญหาระดับจังหวัดการมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมากการมีปัจจัยแทรกซ้อนอื่นๆที่ไม่สามารถควบคุมได้ (วุฒิสารตันไชย, 2550, น. 3 - 4)

นอกจากนี้ยังมีการเสนอแนวคิดและแนวทางการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นซึ่งเป็นความคิดเห็นของนักวิชาการและบุคคลที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาปฏิรูปและปรับปรุงการปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยในประเด็นต่างๆดังต่อไปนี้

- 1) ประเด็นควรไม่ควรยุบส่วนภูมิภาคเป็นการกล่าวถึงเหตุผลและข้อดีข้อเสียของการควรยุบไม่ยุบส่วนภูมิภาค

- 2) ประเด็นควรไม่ควรยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นการกล่าวถึงเหตุผลและข้อดีข้อเสียของการควรยุบไม่ยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัด

- 3) ประเด็นจังหวัดจัดการตัวเองเป็นการเสนอแนวคิดของการที่จังหวัดจะบริหารจัดการตัวเองโดยมีโครงสร้างรูปแบบอย่างไร

- 4) ประเด็นให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงเป็นการกล่าวถึงเหตุผลและข้อดีข้อเสียของการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง

- 5) ประเด็นการปฏิรูปโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณเป็นการกล่าวถึงการปรับปรุงโครงสร้างอำนาจของรัฐและการใช้งบประมาณ

- 6) ประเด็นการปรับเปลี่ยนรูปแบบการปกครองพิเศษ (เฉพาะกรุงเทพมหานคร) เป็นการกล่าวถึงโครงสร้างของกรุงเทพมหานครในอนาคต

ผู้ศึกษาจึงนำแนวทางดังกล่าวมาสรุปเป็นตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นดังนี้

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การยุบเลิกการบริหารราชการส่วนภูมิภาค	
ชาติชาย ณ เชียงใหม่ (อาจารย์คณะรัฐศาสตร์ และรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหาร ศาสตร์) (“ชี้ไทยไม่พร้อมยุบปกครอง ภูมิภาค”, 2555, น. 3)	<p>การยกเลิกการปกครองส่วนภูมิภาคคงยังไม่เกิดขึ้นในเวลา 4 – 5 ปีข้างหน้า เพราะยังมีข้อถกเถียงมากมาย ในเรื่องการกระจายงบประมาณ หรือการมอบอำนาจให้กับนักการเมืองท้องถิ่น แต่ต้องมีกลไกมอบอำนาจให้ประชาชนมากขึ้นผ่านหลักคิด 2 อย่าง คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. จะจัดสรรทรัพยากรในประเทศด้วยวิธีไหนดีที่สุด และ 2. มองเหตุผลในระบบรัฐว่าจะจัดสรรงบประมาณเพื่อพัฒนาท้องถิ่นในรูปแบบใดและจะควบคุมบริการของรัฐให้ดีที่สุดได้อย่างไร
ชำนาญ จันทร์เรือง (นักวิชาการอิสระ) (ชำนาญ จันทร์เรือง, 2554)	<p>ผู้ที่เห็นด้วยกับการบริหารราชการส่วนภูมิภาคมักจะให้เหตุผลว่ามี ข้อดี คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) เป็นจุดเริ่มต้นของการกระจายอำนาจ 2) การดำเนินงานเป็นไปด้วยความรวดเร็วมากยิ่งขึ้น 3) ทำให้มีการประสานงานระหว่างการบริหารราชการส่วนกลางส่วนกับส่วนท้องถิ่นได้ดี ยิ่งขึ้น 4) เหมาะสำหรับสังคมที่ประชาชนยังมีสำนึกในการปกครองตนเองต่ำ <p>ผู้ที่อยากให้อยุบเลิกการบริหารราชการส่วนภูมิภาคให้เหตุผลได้แย้งข้อดีของการแบ่งอำนาจโดยให้เหตุผลว่ามีข้อเสีย คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทางด้านการเมืองและการปกครอง เพราะแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลยังไม่ไว้วางใจประชาชนในท้องถิ่น 2) เกิดความล่าช้า เพราะเป็นการเพิ่มขั้นตอน 3) ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมต่อท้องถิ่น เพราะถูกบริหารจัดการจากเจ้าหน้าที่ที่มาจากที่อื่นในบางจังหวัด มีการย้ายผู้ว่าราชการจังหวัดหลายครั้งในปีเดียว 4) การประสานงานระหว่างการบริหารราชการส่วนกลางกับส่วนท้องถิ่นได้ดียิ่งขึ้นนั้น ดังจะเห็นได้จากการให้ความเห็นชอบข้อบัญญัติท้องถิ่นต่าง ๆ ยังค้างการพิจารณาอยู่ที่จังหวัดเป็นจำนวนมาก

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การยุบเลิกการบริหารราชการส่วนภูมิภาค (ต่อ)	
สมาคมนักปกครองแห่ง ประเทศไทย (สมาคมนักปกครองแห่ง ประเทศ, 2554, น. 1 – 2)	<p>1) การบริหารราชการส่วนภูมิภาค เป็นกลไกการบริหารราชการที่ต้องพัฒนาควบคู่ไปกับการปฏิรูปโครงสร้างอำนาจรัฐระหว่างส่วนกลางกับส่วนท้องถิ่น และไม่ใช่ว่าปัญหาแรกหรือปัญหาสำคัญเร่งด่วนที่จะต้องดำเนินการเพื่อการปฏิรูปประเทศไทย</p> <p>2) การยกเลิกการบริหารส่วนภูมิภาคเป็นการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของรัฐจากรัฐเดี่ยวเป็นสหพันธรัฐ และขัดกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 291 อนุมาตรา 1 วรรคสอง รวมทั้งยังขัดกับกฎหมายอื่น ๆ อีกนับร้อยฉบับ การยกเลิกการบริหารส่วนภูมิภาคทั้งหมดจึงไม่สมควร แต่อาจสามารถปรับปรุงรูปแบบให้เหมาะสมยิ่งขึ้นได้</p> <p>3) การบริหารราชการส่วนภูมิภาคมีวิวัฒนาการมาเป็นเวลานาน และได้มีการพัฒนาให้มีความเหมาะสมกับสังคมไทยในแต่ละยุคสมัยมาจนถึงปัจจุบันนี้ รวมทั้งยังมีความสัมพันธ์กับเรื่องของความมั่นคงการเมือง การบริหาร ฯลฯ จึงไม่ควรพิจารณาโดยเน้นแต่เฉพาะเรื่องความอิสระในทางปกครองและการบริหารเท่านั้น</p> <p>4) ระบบการปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศไทย ยังมีปัญหาและอุปสรรคอยู่อีกหลายด้าน ทั้งในเรื่องของความรับผิดชอบ งบประมาณ และการผูกขาดอำนาจในการบริหารงานของท้องถิ่น จึงควรให้ความสำคัญแก่การพัฒนาและการแก้ไขปัญหาเหล่านี้ก่อนที่จะพิจารณาในเรื่องของการยกเลิกการบริหารส่วนภูมิภาค ซึ่งในขณะนี้ประเทศส่วนใหญ่ในโลก คือ ประมาณ 159 ประเทศ จาก 164 ประเทศ ยังคงโครงสร้างอำนาจรัฐเป็นการบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นไว้ด้วยกันทั้งสิ้น เพื่อให้การบริหารราชการส่วนภูมิภาคเป็นตัวแทนของราชการส่วนกลางใน การปฏิบัติหน้าที่อำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชน แบ่งเบาภาระการบริหารราชการส่วนกลาง และประสานการปฏิบัติงานกับการบริหารราชการ ส่วนท้องถิ่น</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การยกเลิกการบริหารราชการส่วนภูมิภาค (ต่อ)	
สมาคมนักปกครองแห่งประเทศไทย (สมาคมนักปกครองแห่งประเทศไทย, 2554, น. 1 – 2)(ต่อ)	5) การปฏิรูปหรือการเปลี่ยนแปลงใด ๆ กับกลไกการทำงานของสังคม จำเป็นต้องพิจารณาในบริบทต่างๆ ให้รอบด้านทั้งในด้านสภาพแวดล้อม ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณี ภูมิสังคม และผลสะท้อน ว่าการปรับเปลี่ยนจะก่อให้เกิดความยั่งยืนในการแก้ไขปัญหาหรือไม่ อย่างไร และต้องไม่สร้างความขัดแย้งหรือความรุนแรงให้เกิดขึ้นในสังคม การเสริมสร้างกระบวนการการมีส่วนร่วมในการบริหารราชการแผ่นดินของประชาชนและการพัฒนาการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นสามารถดำเนินการ ได้ในหลายลักษณะไม่จำเป็นต้องเริ่มโดยการยกเลิกการบริหารส่วนภูมิภาคทั้งหมด
สุเมธ ชัยเลิศวณิชกุล (สมาคมนักปกครองแห่งประเทศไทย) (สุเมธ ชัยเลิศวณิชกุล, ม.ป.ป., น. 1 – 2)	1) รัฐ ที่สหประชาชาติรับรองเป็นรัฐเอกราช มีทั้งหมด 191 ประเทศ รัฐรวมมี 27 ประเทศ รัฐเดี่ยวมี 164 ประเทศ รัฐเดี่ยวที่มีเฉพาะการบริหารราชการส่วนกลาง มี 2 ประเทศ คือ ลิกเตนสไตน์ และ มอนาโก รัฐเดี่ยวที่มีการบริหารราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โดยไม่มีส่วนท้องถิ่น คือ สิงคโปร์ (ได้รับการประเมินว่าเป็นประเทศที่มีระบบธรรมาภิบาล อันดับ 1 ในโลก) รัฐเดี่ยวที่มีการบริหารราชการส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นไม่มีส่วนภูมิภาค มี 2 ประเทศ คือ ญี่ปุ่น และอังกฤษ นอกนั้นอีก 159 ประเทศจาก 164 ประเทศ มีการบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นหากการบริหารราชการส่วนภูมิภาคไม่ดี เหตุใดบางประเทศจึงยังคงมีการบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นอยู่ การปฏิรูประบบราชการไทย ราชการส่วนกลางจะต้องเลิกกะทัดรัดแบบจืดแต่เจ้าการกระจายภารกิจและรายได้ให้แก่ส่วนท้องถิ่นต้องเป็นรูปธรรมและจริงจัง 2) ท้องถิ่นไทย พยายามนำรูปแบบของอังกฤษมาใช้และจำลองระบบรัฐสภามาใช้ โดยมีฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหาร โดยสภาจะเป็นผู้เลือกฝ่ายบริหาร และใช้เสียงข้างมากตัดสินใจในรูปของเทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล แต่ปัจจุบันไทย

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การยุบเลิกการบริหารราชการส่วนภูมิภาค (ต่อ)	
สุเมธ ชัยเลิศวณิชกุล (ส ม ๑ ค ม นั ก ป ก ร อ ง แ ห่ ง ประเทศไทย) (สุเมธ ชัยเลิศวณิชกุล, ม.ป.ป., น. 1 – 2)(ต่อ)	<p>กลับไปใช้ระบบให้ประชาชนเลือกผู้บริหารท้องถิ่นโดยตรง (Strong Mayor) ซึ่งผู้บริหารจะรับผิดชอบต่อสถาน้อยลง และเป็นช่องทางให้ละเอียดต่องานในสภาได้ เป็นต้นเหตุให้การบริหารไม่มีธรรมาภิบาลได้ รวมทั้งการที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งสามารถสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาท้องถิ่นทุกยุคทุกสมัยได้อย่างไม่ต้องเว้นวรรค ก่อให้เกิดการผูกขาดอำนาจในการบริหารท้องถิ่น โดยการใช้งบประมาณที่มาจากภาษีอากรของประชาชนไปหาเสียง ทำให้มีคนเพียงไม่กี่ตระกูลเท่านั้นที่ยังมีอำนาจเป็นผู้บริหารท้องถิ่นอยู่ และโดยส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความได้เปรียบทางสังคมอยู่แล้ว จึงเห็นว่าภูมิภาคยังไม่ควรหายไป ควรกำกับดูแลให้เข้มข้นกว่าเดิม แต่จะต้องเขียนให้ชัดถึงวิธีกำกับดูแลเท่าใดเรียกว่าเหมาะสม</p> <p>3) ในปัจจุบันระบบการปกครองท้องถิ่นของไทยมีการกำหนดให้มีองค์กรปกครองท้องถิ่นหลายรูปแบบเป็นจำนวนมาก รวมแล้วประมาณ 7,000 กว่าแห่ง ส่วนใหญ่ขององค์กรปกครองท้องถิ่นมีรายได้น้อย มีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการไม่เข้มแข็งพอ อีกทั้งมีการร้องเรียนไปยังคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเกี่ยวกับการบริหารงานขององค์กรปกครองท้องถิ่นไปในทางทุจริตหรือประพฤติมิชอบเป็นจำนวนมาก จึงเห็นว่า องค์กรปกครองท้องถิ่นยังไม่มีความพร้อมด้วยประการทั้งปวงที่จะเข้าไปรับผิดชอบต่อการบริหารงานด้วยการทำหน้าที่แทนราชการบริหารส่วนภูมิภาคอย่างเต็มรูปแบบเมื่อมีการยุบเลิกราชการบริหารส่วนภูมิภาค</p> <p>4) ราชการส่วนภูมิภาคมีความสำคัญจำเป็นต่อการบริหารราชการส่วนกลาง มีการแยกออกไปตั้งทำการอยู่ตามส่วนต่าง ๆ ของประเทศ โดยมีเจ้าหน้าที่หรือข้าราชการของส่วนภูมิภาค ซึ่งถือว่าเป็นตัวแทนของราชการบริหารส่วนกลางไปปฏิบัติงาน เพื่อให้ความสะดวกแก่ประชาชน ผู้รับบริการ เป็นการแบ่งเบาภาระในการบริหารราชการของส่วนกลาง ตลอดจนทำหน้าที่เป็นตัวแทนของส่วนกลางในการ</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การยุบเลิกการบริหารราชการส่วนภูมิภาค (ต่อ)	
สุเมธ ชัยเลิศวณิชกุล (สมาคมนักปกครองแห่งประเทศไทย) (สุเมธ ชัยเลิศวณิชกุล, ม.ป.ป., น. 1 – 2)(ต่อ)	<p>ติดต่อ ประธานงาน กำกับ ดูแลการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นด้วย</p> <p>5) แนวนโยบายด้านการบริหารราชการแผ่นดินตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน กำหนดให้มีการจัดระบบบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ให้มีขอบเขตอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบที่ชัดเจนเหมาะสมแก่การพัฒนาประเทศ รวมทั้งให้มีแผนพัฒนาจังหวัดและงบประมาณ ในการบริหารงานตามแผนดังกล่าวด้วย จึงควรเร่งรัดการดำเนินการให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายรัฐธรรมนูญโดยเร่งด่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรเร่งรัดการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปให้องค์กรปกครองท้องถิ่นที่มีความพร้อมรับไปดำเนินการให้มากขึ้น</p> <p>6) อย่างไรก็ตามองค์กรปกครองท้องถิ่นต้องมีความมุ่งมั่น แน่วแน่ ในการแสดงบทบาทที่จะรับภารกิจ และหน้าที่ให้เด่นชัดในกรณีที่ส่วนกลางกระจายอำนาจในด้านภาษี โดยแบ่งให้ องค์กรปกครองท้องถิ่น ขอส่วนแบ่งมากยิ่งขึ้น สิ่งเหล่านี้ต้องแบ่งให้ชัด</p>
การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.)	
ชัยมงคล ไชยรบ (นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสกลนคร ในฐานะนายกสมาคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย) (“ชัยมงคล รับผิดชอบ อบจ./ดันเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดแทนเสนอ 3 ขั้นตอนปฏิรูปท้องถิ่น”, 2557, น. 10) (“ค้านสรรหา หากจะยุบ ถามชาวบ้านก่อน”, 2557, น. 9)	<p>การที่จะมีการยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัดในจังหวัดใด ก็ต้องมี การสำรวจความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่ก่อนว่าจะยอมรับในการบริหารงานรูปแบบใหม่ที่จะเกิดขึ้นหรือไม่</p> <p>เชื่อมั่นว่าท้องถิ่นของประเทศไทยต้องมีการปฏิรูปท้องถิ่น ได้เสนอแนวทางไว้ 3 แนวทาง คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. คงปัจจุบันไว้แบบนี้ แต่เพิ่มงบประมาณ เพราะทุกวันนี้ ปัญหาหลักขององค์กรส่วนท้องถิ่น คือเรื่องงบประมาณ และอยากให้ มีอิสระในการตัดสินใจ 2. ปรับอำนาจขององค์กรปกครองส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดกับนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด อยู่เหมือนเดิม ส่วนกลางก็อยู่เพียงแต่ถ่ายเทอำนาจไปอยู่ส่วนท้องถิ่น

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิดเห็น	แนวความคิดการปฏิรูป
การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) (ต่อ)	
ชัยมงคล ไชยรบ (นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสกลนคร ในฐานะนายกสมาคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย) (“ชัยมงคล รับผิดชอบ อบจ./ ดันเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดแทน เสนอ 3 ขั้นตอนปฏิรูปท้องถิ่น”, 2557, น. 10) (“ค้านสรรหา หากจะยุบถามชาวบ้านก่อน”, 2557, น. 9) (ต่อ)	3. ยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัด แล้วเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดตรง การจะยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัดควรจะถามประชามติจากประชาชนในจังหวัดนั้น ๆ ด้วย ส่วนเรื่องการยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยสมาคมของปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมีความคิดอย่างไร คิดว่าเขาอาจจะคิดว่า เป็นข้าราชการส่วนกลางแท้จริง ๆ แล้วเขาควรจะเข้าใจว่าเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่ดูแลไม่ได้ขึ้นตรงกับผู้ว่าราชการจังหวัด แต่เขากำลังอยากเป็นข้าราชการประจำองค์การบริหารส่วนตำบลไม่ได้เป็นข้าราชการ เป็นแค่พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล คมเทศบาลไป เพราะฉะนั้นในวันนี้ ถ้าจะมองอย่างมองส่วนปลีกย่อย ควรจะมองภาพรวมของประเทศ ซึ่งตนยืนยันองค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด ไม่ใช่สมบัติของใคร จากนั้นไปหากมีการปฏิรูปองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือจะซื้อใหม่ที่มาจากการเลือกตั้ง ก็ควรจะดูภาพรวมทั้งหมด
เลียดไทย วงศ์ใหญ่ (ท้องถิ่นจังหวัดพะเยา) (“ท้องถิ่นคาด ‘อบจ.’ อาจถูกปรับ ‘โครงสร้าง’ เป็นเทศบาลจังหวัด”, 2557, น. 27)	การปฏิรูปท้องถิ่นที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยส่วนตัวคาดว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะได้รับการปรับโครงสร้าง คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งคงไม่ใช่การยุบองค์กร แต่เป็นเพียงการปรับปรุงโครงสร้างให้กระชับและขับเคลื่อนได้ง่ายขึ้น เพราะถึงอย่างไรองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็เป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นที่เลี้ยงขององค์กรปกครองท้องถิ่นอื่นๆ ในระดับจังหวัดมีเครื่องมือและทรัพยากรที่สามารถให้การสนับสนุนแก่องค์กรปกครองท้องถิ่นอื่นได้อย่างสะดวกซึ่งการปรับโครงสร้างคาดว่าจะปรับมาเป็นเทศบาลจังหวัดแต่จำนวนผู้แทนท้องถิ่นนั้นไม่สามารถคาดเดาได้ว่าจะมีจำนวนเท่าใด

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) (ต่อ)	
รัฐวิชัย ใจกล้า (ประธานชมรมท้องถิ่นไทย จังหวัดพะเยา) (“ท้องถิ่นคาด ‘อบจ.’ อาจถูกปรับ ‘โครงสร้าง’ เป็นเทศบาลจังหวัด”, 2557, น. 27)	เสนอให้จัดการปรับปรุงโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น ประจำแต่ละตำบล โดยให้เป็น 1 ตำบล 1 องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น ป้องกันความซ้ำซ้อน และแก้ไขปัญหาความสับสนของ ประชาชนในกรณีที่ หลายตำบลมาขึ้นตรงกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหนึ่ง ๆ แต่ก็สวนทางกับเขตพื้นที่การปกครอง ทำให้เกิดปัญหาเรื่องการ จัดสรรทรัพยากร หรืองบประมาณที่ภาครัฐจัดสรรมาให้ไม่เป็น ระบบ แต่หาก 1 ตำบลมี 1 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทำให้ สอดคล้องกับเขตการปกครอง ของกรมการปกครองที่มีอยู่เดิม ตำบล ใดที่มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากกว่า 1 แห่ง ก็ยุบรวมกัน สะดวกกับการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย
บุญสิงห์ วรินทร์รักษ์ (ประธานสภาองค์การบริหารส่วน จังหวัดพะเยา) (“ท้องถิ่นคาด ‘อบจ.’ อาจถูกปรับ ‘โครงสร้าง’ เป็นเทศบาล จังหวัด”, 2557, น. 27)	องค์การบริหารส่วนจังหวัด คือ ท้องถิ่นพี่เลี้ยงใหญ่ใน จังหวัด มีหน้าที่หนุนเสริมหรือเติมเต็มให้แก่องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นขนาดเล็กที่กำลังงบประมาณไม่มากพอที่จะบริหารโครงการ ขนาดใหญ่ได้ จึงเป็นหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเข้าไป ช่วยดูแลการทำงานกับงบประมาณ คือ การทำงานกับเงิน หากคนที่ ทำงานด้านนี้ไม่มีจิตวิญญาณของผู้ที่มีความซื่อสัตย์ คอยแต่จะค้นหา โอกาสเอาเปรียบ หรือแสวงหาผลประโยชน์จากโครงการต่าง ๆ ย่อม เป็นอันตรายต่อองค์กร เพราะนั่นหมายถึง การคดโกง คอร์รัปชัน กระทำการทุจริตงบประมาณแผ่นดิน
สรณะ เทพเนาว์ (นายกสมาคมพนักงานเทศบาล แห่งประเทศไทย) (“เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด โดยตรง ยุบภูมิภาค”, 2557, น. 9)	คงรูปแบบขององค์การบริหารส่วนจังหวัดไว้ แต่ปรับบทบาท อำนาจหน้าที่ให้มีหน้าที่รับผิดชอบงานระดับจังหวัดที่เป็นภาพรวม ของจังหวัด เช่น งานด้าน สิ่งแวดล้อม การจัดการปัญหาขยะ มลพิษ งานด้านการศึกษา งานด้านส่งเสริมการท่องเที่ยว เป็นต้น

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) (ต่อ)	
พิพัฒน์ วรสิทธิดำรง (นายกข้าราชการส่วนท้องถิ่น แห่งประเทศไทย) ธีระเดช นรัตถรักษา (ประธานชมรมนิติกรองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งประเทศไทย) (“เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด โดยตรง ยุบภูมิภาค”, 2557, น. 10-12)	ปรับสถานะองค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็น “จังหวัดจัดการ ตนเอง” ในอนาคตเมื่อมีความพร้อม
องค์กรข้าราชการส่วนท้องถิ่น (“แนวคิดในการปฏิรูปการ ปกครองส่วนท้องถิ่น อนาคต ท้องถิ่นต้องจับตา!”, 2557)	ยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัด ยุบ องค์การบริหารส่วนตำบล ยุบ เทศบาลนคร เทศบาลเมือง และจัดตั้งเทศบาลจังหวัด เทศบาลอำเภอ จะ เหลือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 865 แห่ง (รวมกรุงเทพมหานครและ เมืองพัทยา)
สิริอัญญา (จากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ รายวัน) (สิริอัญญา (นามแฝง), 2557)	แนวทางการปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่น กำหนดให้เป็นแบบ เทศบาลเป็นพื้นฐาน คือ ยกเลิกการปกครองแบบสุขาภิบาลทั่วประเทศ ยกเลิก การปกครองแบบองค์การบริหารส่วนตำบลทั่วประเทศยกฐานะสุขาภิบาลและ องค์การบริหารส่วนตำบลทั่วประเทศขึ้นเป็นเทศบาลตำบล ให้เทศบาลตำบล เป็นการปกครองพื้นฐานที่สุดของท้องถิ่น และส่งเสริมสนับสนุนให้เทศบาล ตำบลที่มีพื้นที่ติดต่อกันควรรวมกันเป็นเทศบาลอำเภอ ให้พื้นที่อำเภอเป็น ขอบเขตเทศบาลอำเภอพื้นฐาน และสำหรับเขตเมืองให้ยกเลิกองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด จัดตั้งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแบบพิเศษ เช่นเดียวกับ กรุงเทพมหานคร องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกประเภท ทุกระดับ มีอำนาจ หน้าที่เต็มทีและบริหารโดยผู้บริหารที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนใน ท้องถิ่นนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถเสนองบประมาณในการ พัฒนาท้องถิ่นได้โดยตรง

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) (ต่อ)	
ประยูร พรหมพันธุ์ (อุปนายกสมาคมนักปกครอง แห่งประเทศไทย) (“ท้องถิ่น – มหาไทย คู่กัด ตลอดกาล”, 2557, น. 6)	องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีรูปแบบการบริหารและพื้นที่ที่ ซ้ำซ้อนกับราชการส่วนภูมิภาค การใช้งบประมาณก็เป็นแบบเก่า แต่ก็ ยอมรับว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดเองก็มีส่วนทำให้บ้านเมืองเจริญ เช่นกันแต่อาจจะต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำงาน และใช้งบประมาณให้ คุ้มค่า ส่วนว่าจะยุบหรือไม่นั้น ไม่ขอให้ความเห็น แต่ยืนยันว่าบทบาทของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องมีการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับยุคสมัยการช่วง ชิงชิงหวะการออกหมัดระหว่างฝ่ายภูมิภาคกับฝ่ายท้องถิ่น โดยเฉพาะ กระทรวงมหาดไทย กับคนองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีเป็นระยะเข้าเป้า บ้าง ไม่เข้าบ้าง ก็ตามแต่ว่าอยู่ถูกที่ถูกเวลาหรือไม่ และการปกครอง บ้านเมืองขณะนั้นเป็นเช่นไร
เชื้อ อันจินดา (ตัวแทนจากประธานสมาพันธ์ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล แห่งประเทศไทย) (“ยุบ ‘อบจ. – อบต.’ โมเดล ท้องถิ่นรูปแบบใหม่”, 2557, น. 9)	ให้เหลือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบเดียว คือ เป็นเทศบาล ทั้งหมด แต่มี 3 ลักษณะ คือเทศบาลตำบล/เทศบาลเมือง/เทศบาลนคร (ยกเลิก องค์การบริหารส่วนจังหวัด/องค์การบริหารส่วนตำบล)ภายใต้หลัก หนึ่งตำบลหนึ่งท้องถิ่นเท่านั้นและอาจมีจำนวนประชากรมาเป็นตัวกำหนด เช่น ตำบลใดประชากร ไม่ถึง 4,000 คน ให้ยุบรวม
การจัดตั้งจังหวัดจัดการตนเอง	
จรัส สุวรรณมาลา (คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) (จรัส สุวรรณมาลา, ม.ป.ป., น. 3)	“จังหวัดจัดการตนเอง” ในที่นี้หมายถึงองค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นระดับจังหวัด ที่เกิดจากการรวม(Merging) องค์การบริหารส่วน จังหวัด และหน่วยบริหารราชการส่วนภูมิภาค เข้ามาเป็นองค์เดียวกันมี อำนาจหน้าที่และขีดความสามารถในการจัดการพื้นที่ของตนเองได้อย่าง เบ็ดเสร็จ มีโครงสร้างทางการเมืองการบริหารใหม่ ระบบบริหารงาน บุคคลใหม่ และระบบการเงินการคลังและงบประมาณใหม่ ตามแนวคิด การปกครองตนเองของท้องถิ่นระดับจังหวัด

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การจัดตั้งจังหวัดจัดการตนเอง (ต่อ)	
ชัชวาลย์ ทองดีเลิศ (วิทยาลัยจัดการทางสังคม) (“นักวิชาการชี้เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด ไม่กระทบมันคง คั่น 10 จว. ต้นแบบ”, 2557)	<p>สาเหตุที่นำเสนอเรื่องจังหวัดปกครองตนเอง เพราะเป็นกระบวนการกระจายอำนาจเชิงคุณภาพที่ประชาชนจะได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลตนเอง รวมทั้งมีส่วนร่วมในการปกครองมากขึ้น “จังหวัดปกครองตนเอง” เป็นทิศทางสำคัญของโลก เพราะประชาชนโตขึ้นและเรียนรู้มากขึ้น ต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการตนเองมากขึ้น หรือว่าจะเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคมมากขึ้น เรียกว่าเป็นพัฒนาการโดยธรรมชาติ ซึ่งเมื่อสังคมโตขึ้นก็เป็นแบบนี้ ซึ่งจริง ๆ แล้วสังคมไทยควรพัฒนาการไปจุดนั้น</p> <p>เมื่อถามถึงความคาดหวังตั้งจังหวัดปกครองตนเองเชื่อว่าประชาชนจะเรียกร้องสิ่งนี้เสียงดังมากขึ้นเรื่อย ๆ จากการประเมินในปัจจุบัน เพราะช่วงที่ผ่านมาไม่น้อยกว่า 50 จังหวัดมีการขับเคลื่อนเรื่องนี้ และเชื่อในที่สุดหากเป็นรัฐบาลที่ดีก็ต้องทำตามเสียงเรียกร้องหรือความต้องการของประชาชน แต่ใช้ระยะเวลายาวนานเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัย ถ้ารัฐบาลยังรวมศูนย์ไว้ที่ส่วนกลางก็จะเกิดความขัดแย้งระหว่างตรงกลางกับท้องถิ่นมากขึ้น เพราะว่าการกำหนดโครงการที่ตรงกลางส่ง ผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นต่าง ๆ จริง ๆ แล้วต้องให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมมากขึ้น โดยการกระจายอำนาจจะทำให้ประชาชนในท้องถิ่นกับรัฐกลางเกิดความขัดแย้งลดลง และปรองดองกันได้อย่างแท้จริงมิใช่เป็นแค่ภาพ</p>
กลุ่มภาคีพัฒนาประเทศไทย (“ปฏิรูปจังหวัดจัดการตนเอง โดย ภาคีพัฒนาประเทศไทย”, 2557)	<p>แนวคิดเรื่องจังหวัดจัดการตนเอง มีการศึกษาในภาคสนามและห้องวิจัยในท้องถิ่นมากกว่า 2 – 3 ปีกว่าจะมีกฎหมายที่เรียกว่า พระราชบัญญัติการบริหารจังหวัดปกครองตนเอง พ.ศ. ขึ้นมาเมื่อช่วงต้นพ.ศ. 2557 แต่ความยากของการขับเคลื่อนร่างกฎหมายฉบับนี้ให้มีผลบังคับใช้ในทางกฎหมายเพื่อให้เป็นพระราชบัญญัติ คือ การผลักดันให้ “นักการเมือง” ช่วยหนุนเสริมกฎหมายฉบับนี้ให้เข้าสู่สภาผู้แทนราษฎรประกาศเป็นพระราชบัญญัติขึ้นมาใช้ก่อน จากนั้นประชาชนจึงจะสามารถระดมรายชื่อ 5,000 รายชื่อเพื่อให้มีการทำประชามติสอบถามความพร้อมประชาชนในการเป็นจังหวัดจัดการตนเองตามขั้นตอน</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การจัดตั้งจังหวัดจัดการตนเอง (ต่อ)	
ไพโรจน์ พลเพชร (คณะกรรมการปฏิรูปกฎหมาย (กปก.) ภาติพัฒนาประเทศไทย) (“ปฏิรูปจังหวัดจัดการตนเอง โดย ภาติพัฒนาประเทศไทย”, 2557)	มีร่างพระราชบัญญัติการบริหารจังหวัดปกครองตนเอง ฉบับนี้ขึ้นมาเพื่อแก้ปัญหาโครงสร้างประเทศที่รวมศูนย์ไว้ที่ส่วนกลาง เพื่อขยายความให้เกิดความเข้าใจที่ง่ายขึ้น พระราชบัญญัติการบริหารจังหวัดปกครองตนเอง พ.ศ. ประกอบไปด้วยหัวใจหลัก 3 ส่วน คือ ว่าด้วย โดยองค์ประกอบจังหวัดปกครองตนเองซึ่งคือ 1) สภาพจังหวัดปกครองตนเอง 2) ผู้ว่าการจังหวัดปกครองตนเอง 3) สภาพพลเมืองจังหวัดปกครองตนเอง
พงศโพยม วาสุติ (นักวิชาการและอดีตปลัดกระทรวงมหาดไทย) (“หลักคิดและมุมมองสู่ ภูเก็ต จังหวัดปกครองตนเอง”, 2557)	เป็นโอกาสที่ดีและเหมาะที่คนภูเก็ตจะส่งเสียงดังให้ฝ่ายการเมืองได้รับรู้ว่า ภูเก็ตต้องการปกครองตนเอง เพราะหากจะผลักดันให้ภูเก็ตปกครองตนเอง ในสถานการณ์ที่การเมืองปกติคิดว่ายากมาก เพราะทั้งนักการเมือง และข้าราชการเองยังห่วงอำนาจ
สวิง ต้นอุต (กลุ่มเชียงใหม่จัดการตนเอง) (“หลักคิดและมุมมองสู่ ภูเก็ต จังหวัดปกครองตนเอง”, 2557)	เห็นความสำคัญในการเคลื่อนจังหวัดปกครองตนเอง หรือจังหวัดจัดการตนเอง ว่า ปัญหาความเหลื่อมล้ำ ความไม่เท่าเทียมกันในสังคมที่ผ่านมาเกิดจากปัญหาเชิงโครงสร้างอำนาจเป็นแบบรวมศูนย์อย่างยาวนาน ซึ่งเราไม่ปฏิเสธการมีส่วนกลางแต่มันต้องเกิดการเปลี่ยนแปลงโดยเจ้าของพื้นที่เจ้าของปัญหาเป็นผู้บริหารจัดการตนเองอย่างครอบคลุม
บรรเจิด สิงคะเนติ (คณะกรรมการการปฏิรูปกฎหมาย)(“หลักคิดและมุมมอง สู่ ภูเก็ต จังหวัดปกครองตนเอง”, 2557)	การปฏิรูปร่างพระราชบัญญัติการบริหารจังหวัดปกครองตนเอง ได้ทำมาแล้ว 2 ปี เป็นการปฏิรูปประเทศ แต่ทำไปที่ละพื้นที่ โดยกำหนดแนวทาง คือ 1. แต่ละจังหวัดทำร่างพระราชบัญญัติจังหวัดปกครองตนเองเหมือนที่ทางจังหวัดเชียงใหม่ดำเนินการไปแล้ว

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การจัดตั้งจังหวัดจัดการตนเอง (ต่อ)	
บรรเจิด สิงคะเนติ (คณะกรรมการการปฏิรูปกฎหมาย) (“หลักคิดและมุมมองสู่ภูเก็ตจังหวัดปกครองตนเอง”, 2557)(ต่อ)	2. มีร่างกฎหมายกลาง ทำเป็น โมเดลเดียวกันทั้งหมดโดยใช้วิธีลงชื่อเสนอร่าง 1 ล้านชื่อเปลี่ยนประเทศไทย ซึ่งร่างพระราชบัญญัติจังหวัดปกครองตนเอง มีให้เลือก 2 แบบ คือ แบบญี่ปุ่น มีการเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดกับแบบฝรั่งเศส ที่มีผู้ว่าราชการจังหวัดกำกับโดยคณะทำงานเห็นว่าการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นแบบญี่ปุ่นที่มีการเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดกำกับโดยนายกรัฐมนตรี เป็นรูปแบบที่น่าจะเหมาะสมกับประเทศไทย โดยการลงประชามติจังหวัดไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของประชากรทั้งหมด และ 1 ใน 3 เห็นด้วย ซึ่งจะค่อย ๆ ทำไปทีละจังหวัด โครงสร้างจังหวัดถูกออกแบบเป็น 2 ระดับ คือ จังหวัด และเทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล โดยการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดส่วนราชการภูมิภาคหายไป แต่กำนันผู้ใหญ่บ้านยังอยู่ โดยมีสภาท้องถิ่นที่มาจากการเลือกตั้ง สภาพลเมืองกระจายอยู่ตามองค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล ทำหน้าที่กำหนดทิศทางการพัฒนาจังหวัด และกำกับ ดูแล ตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหาร
ไพโรจน์ พลเพชร (คณะกรรมการปฏิรูปกฎหมาย (คปก.)) (อภิชา ทองศิริกุล, ม.ป.ป.)	นับแต่ต้น พ.ศ. 2552 เริ่มมีกระแสแนวคิดจังหวัดปกครองตนเอง (หรือจังหวัดจัดการตนเอง) ขึ้นมาเป็นประเด็นแลกเปลี่ยนในเวทีขับเคลื่อนพัฒนาการเมืองเพื่อแลกเปลี่ยนประเด็นการเมืองท้องถิ่น แนวคิดการปฏิรูปประเทศเพื่อปรับเปลี่ยนโครงสร้างการปกครองท้องถิ่น โดยแลกเปลี่ยนถึงการเมืองและการปกครองท้องถิ่นไทยที่มีปัญหาต่อเนื่อง จึงเกิดการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้โดยนำแนวคิดการพึ่งตนเองมาบูรณาการในการแก้ปัญหาดังกล่าว ดังนั้น “ร่างพระราชบัญญัติการบริหารจังหวัดปกครองตนเอง” เกิดขึ้นตามสิทธิภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 เป็นพื้นฐาน มีฐานจากสิทธิชุมชน แนวนโยบายบริหารราชการแผ่นดิน และการปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ การพัฒนาร่างพระราชบัญญัตินี้ให้เป็นจริงและเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นอยู่กับความพร้อมของจังหวัด

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การจัดตั้งจังหวัดจัดการตนเอง (ต่อ)	
ไพโรจน์ พลเพชร (คณะกรรมการปฏิรูปกฎหมาย (คปก.)) (อภิชา ทองธีรกุล, ม.ป.ป.) (ต่อ)	โดยที่ผ่านมามีจังหวัดที่นำร่องได้แก่ เชียงใหม่ ปัตตานี อำนาจเจริญ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีจังหวัดที่เตรียมขยับต่อสู่การเป็นจังหวัดจัดการตนเอง หรือจังหวัดปกครองตนเอง
สุทธิธรรม เลขวิวัฒน์ (ตัวแทนจังหวัดระยอง) (“10 สถานการณ์เด่นในรอบปี 2556 : 8 จังหวัดการจัดการตนเอง : เมื่อรากหญ้าประชาชนท้าทายอำนาจรัฐ”, 2556, น. 1 – 2, 16, 21)	จังหวัดระยองเป็นพื้นที่แหล่งทรัพยากรอาหารและท่องเที่ยว จากข้อมูลที่ได้รับทราบมารายได้จากการเก็บภาษีมีมากกว่า 120,000 ล้านบาท แต่งบประมาณที่กลับเข้าสู่จังหวัดเพื่อพัฒนาท้องถิ่นได้กลับมามีเพียง 20,000 ล้านบาทเท่านั้น เป็นเรื่องหนึ่งในหลายเรื่องที่ถูกให้คนระยองลุกขึ้นมาจัดการตนเองเพื่อ “ชุมชนต้องเข้มแข็ง จัดการตนเองได้อย่างแท้จริง” คือ เป้าหมายของชาวยุโรปที่แท้จริง
การเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง	
โกวิทย์ พวงงาม (รองศาสตราจารย์ประจำ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์) (โกวิทย์ พวงงาม, 2554, น. 43)	การเคลื่อนไหวเพื่อจัดโครงสร้างอำนาจระดับจังหวัดใหม่ ทั้งในแง่การรณรงค์เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและการปฏิรูปจังหวัดจัดการตนเอง ต้องกระทำไปเพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาจังหวัดและการจัดสรรทรัพยากรในจังหวัดเพื่อเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาจังหวัดให้ก้าวหน้า โดยใช้หลักการมีส่วนร่วมของภาคประชาคมจังหวัดทุกภาคส่วน มิใช่มุ่งเพียงการจัดโครงสร้างอำนาจเพื่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเพียงเท่านั้น
เศรษฐ์ อัญญ์ (นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดปัตตานี ประธานสมาพันธ์องค์การบริหารส่วนจังหวัดภาคใต้) (“ปธ. อบจ. ใต้หนุนเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด นำร่อง 3 จว. ชายแดนด้ามขวาน ปฏิรูปการเมือง – ท้องถิ่น 2 ระดับ”, 2557, น. 8)	แนวทางของการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยืนยันว่าประชาชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ต้องการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง แต่การดำเนินการจะต้องเปิดเวทีรับฟังความเห็นจากทุกภาคส่วนเพื่อให้ทุกฝ่ายยอมรับผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากตัวแทนชาวมุสลิม ทั้งนี้ หากมีนาร่องการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้อย่างเป็นรูปธรรมจะเป็นการสร้างโอกาสในการพัฒนาและลดปัญหาความขัดแย้งได้

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง (ต่อ)	
เศรษฐ์ อัลยุฟรี (นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดปัตตานี ประธานสมาพันธ์องค์การบริหารส่วนจังหวัดภาคใต้) (ปฐ. อบจ. ได้หนุนเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด นำร่อง 3 จว. ชายแดนด้านขบวนปฏิรูปการเมือง-ท้องถิ่น 2 ระดับ” 2557, น.8)	แนวทางของการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ยืนยันว่าประชาชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ต้องการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง แต่การดำเนินการจะต้องเปิดเวทีรับฟังความเห็นจากทุกภาคส่วนเพื่อให้ทุกฝ่ายยอมรับผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากตัวแทนชาวมุสลิม ทั้งนี้ หากมีนาร่องการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้อย่างเป็นรูปธรรมจะเป็นการสร้างโอกาสในการพัฒนาและลดปัญหาความขัดแย้งได้
จรัส สุวรรณมาลา (คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) (จรัส สุวรรณมาลา, ม.ป.ป.)	การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดปกครองตนเองทำให้ทหารกลัวเรื่องความมั่นคง ซึ่งจะทำให้ไม่มีผู้ว่าราชการจังหวัดจากการแต่งตั้ง ทั้งนี้ ไม่จำเป็นต้องขับเคลื่อนจังหวัดปกครองตนเองพร้อมกันทั้งประเทศ แต่ให้ทำเฉพาะจังหวัดที่มีความพร้อมก่อน เช่น จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดสงขลา จังหวัดขอนแก่น จังหวัดระยอง จังหวัดชลบุรี ให้มีรูปแบบการปกครองแบบกรุงเทพมหานครที่มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด ทำหน้าที่ไม่ต่างจากนายกเทศมนตรีระดับจังหวัด ซึ่งที่ผ่านมาก็ไม่เห็นจะเกิดอะไรขึ้น “รัฐจัดสรรงบประมาณปีละไม่ต่ำกว่า 1.5 หมื่นล้านบาท แทนที่จะจัดสรรผ่านกรม ก็สามารถผ่านจังหวัดได้เลย ซึ่งในปัจจุบันมี 2 แห่ง คือกรุงเทพมหานคร กับเมืองพัทยา” และว่าคราวนี้จะจัดรูปแบบการปกครองพิเศษอีก 10 จังหวัดจะเป็นอะไรไป แล้วค่อยดูกันอีกครั้งว่าจังหวัดไหนมีความพร้อมก่อนลงประชามติ เมื่อถามว่าจังหวัดปกครองตนเองจะต้องยุบเลิกกำนันผู้ใหญ่บ้านหรือไม่ ระบุว่าจะมีหรือไม่มีขึ้นอยู่กับแต่ละจังหวัด แต่จะต้องทำหน้าที่ในฐานะตัวแทนองค์กรภาคประชาชนระดับล่างไม่จำเป็นต้องตั้งสถาบัน ซึ่งสามารถออกแบบภายในจังหวัดกันได้ เช่น เลือกยุบองค์การบริหารส่วนตำบลรวมกับเทศบาล เพื่อให้มีเขตพื้นที่ใหญ่ขึ้นก็ทำได้

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง (ต่อ)	
จรัส สุวรรณมาลา (คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) (จรัส สุวรรณมาลา, ม.ป.ป.) (ต่อ)	ไม่ต้องมาทำที่ส่วนกลาง และกล่าวถึงวิธีป้องกันผู้ว่าราชการจังหวัดรวบอำนาจเป็นเจ้าพ่อเสียเอง จะต้องอยู่ภายใต้การกำกับของประชาชนในจังหวัด โดยมีสภาจังหวัด และสภาประชาชน เปรียบเสมือนเวทีพูดคุยปรึกษาหารือเสนอร่างกฎหมาย รวมถึงการถ่วงดุลอำนาจฝ่ายบริหาร หากมีการทุจริตคดโกงเกิดขึ้น สภาเหล่านี้จะออกมาไว้วางยให้เกิดการรับฟังเสียงของประชาชน
วิชัย บรรดาศักดิ์ (นายกสมาคมสันนิบาต เทศบาลแห่งประเทศไทย ส.ท.ท.) (“เลือกผู้ว่าราชการจังหวัด โดยตรง เลิกคิด..บรรยากา ไม่เอื้อ”, 2557, น. 6)	การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยประชาชนโดยตรงนั้น สุ่มเสี่ยงอย่างยิ่งที่จะสวนทางกับแนวทางปรองดองและเกิดความแตกแยกในหมู่มวลชนประชาชน เนื่องจากพรรคการเมืองต่างก็จะส่งคนของตัวเองลงสมัครรับเลือกตั้ง การโจมตีคู่แข่งก็จะมีย่างต่อเนื่อง รวมไปถึงการพาดพิงการทำงานของคณะรักษาความสงบแห่งชาติด้วย นั้นหมายความว่า การคอนโทรลจากส่วนกลางที่มีคณะรักษาความสงบแห่งชาติเป็นแกนหลักจะไม่ได้ผล ความเป็นไปได้สูงที่ผู้สมัครชิงผู้ว่าราชการจังหวัดจะโจมตีการทำงานของคณะรักษาความสงบแห่งชาติรวมไปถึงการหาเสียงที่จะนำโครงการประชานิยมต่าง ๆ ของรัฐบาลที่ผ่านมาหาเสียง เพื่อดึงคะแนนนิยมจากพี่น้องประชาชน อันจะเป็นบรรยากาของการให้ร้ายกล่าวโจมตี และจะสร้างความเกลียดชังให้กับฝ่ายต่าง ๆ ในสังคมไทย เชื่อว่าแนวทางการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงจากประชาชนนั้น แม้ส่วนลึกคณะรักษาความสงบแห่งชาติจะเห็นด้วย และแนวโน้มว่าในอนาคตอาจจะมีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงตามกระแสของสังคม แต่ไม่ใช่ช่วงเวลาและบรรยากาเช่นทุกวันนี้ ทุกอย่างต้องเคลื่อนคล้อยไปสู่ช่วงเวลาที่เหมาะสม นั้นหมายความว่า ช่วงเวลาที่เหมาะสมคงไม่ใช่ระยะเวลานานสั้น หรืออย่างน้อย 1 - 2 ปี การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงจะยังไม่เกิดขึ้น ต้องเลิกคิดเรื่องนี้ไปก่อน เหลือแต่ความปรองดองสมานฉันท์ ระบบเศรษฐกิจ การท่องเที่ยว และการทำความเข้าใจกับประชาคมโลกถึงเหตุผลในการเข้าควบคุม

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง (ต่อ)	
	การปกครอง และโรคเมเปของประเทศไทย ส่วนเรื่องอื่นนอกจากนี้ ต้องรอเวลาที่เหมาะสมเชื่อว่าแนวทางการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงจากประชาชนนั้นแม้ส่วนลักษณะรักษาความสงบแห่งชาติจะเห็นด้วยแต่ไม่ใช่ห้วงเวลาและบรรยากาศเช่นทุกวันนี้ ทุกอย่างต้องเคลื่อนคล้อยไปสู่ห้วงเวลาที่เหมาะสม
วิรัช วิรัชนิภาพรรณ (ในงานวิจัย “ผู้ว่าราชการจังหวัดไทย : วิเคราะห์เปรียบเทียบกับผู้ว่าราชการจังหวัดสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส และญี่ปุ่น”) (วิรัช วิรัชนิภาพรรณ, 2540)	ระบบหรือวิธีการแต่งตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดยังไม่บริสุทธิ์ยุติธรรม โดยปัญหาเกิดจากระบบการแต่งตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดมากกว่าตัวบุคคล ดังนั้น นอกจากต้องปรับปรุงแก้ไขที่ระบบโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ว่าราชการจังหวัดควรมาจากการเลือกตั้งของประชาชนและควรดำเนินการในบางจังหวัดที่มีความพร้อมแล้ว ควรนำแนวคิดการเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครมาเป็นแนวทางในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดที่มีความพร้อมอีกด้วย สำหรับคุณสมบัติของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งนั้นอาจเป็นชายหรือหญิงก็ได้ที่มีอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป มีการศึกษาอย่างต่ำระดับปริญญาตรีมีความรู้ความสามารถ มีประสบการณ์ทางด้านบริหาร และเคยรับราชการมาก่อน ในส่วนของการควบคุมและตรวจสอบผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าประชาชนตั้งแต่ 50,000 คนขึ้นไป ควรมีสิทธิร่วมลงชื่อเพื่อนำไปสู่ขั้นตอนการถอดถอนหรือโยกย้ายผู้ว่าราชการจังหวัดได้สำหรับคุณสมบัติของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าผู้ว่าราชการจังหวัดควรมาจากข้าราชการประจำของกระทรวง ทบวง กรมอื่นได้ โดยไม่ควรมาจากกระทรวงมหาดไทยเท่านั้น และไม่ควรที่จะสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี ในความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งมีอำนาจหน้าที่มาก และแม้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งได้สร้างความเจริญก้าวหน้าและ

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง (ต่อ)	
<p>วิรัช วิรัชนิภาภรณ์ (ในงานวิจัย “ผู้ว่าราชการจังหวัดไทย : วิเคราะห์เปรียบเทียบกับผู้ว่าราชการจังหวัดสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส และญี่ปุ่น”) (วิรัช วิรัชนิภาภรณ์, 2540)(ต่อ)</p>	<p>ให้บริการแก่ประชาชนในจังหวัดอย่างมีประสิทธิภาพในระดับปานกลางก็ตาม แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดดังกล่าวก็ยังไมอาจปฏิบัติหน้าที่ราชการได้เหมาะสมกับตำแหน่งและเกียรติยศที่ได้รับ ผนวกกับการบริหารงานที่เป็นไปในลักษณะไม่ใกล้ชิดกับประชาชน ประชาชนในจังหวัดร้องเรียนหรือควบคุมการบริหารงานและเข้าพบขอความช่วยเหลือจากผู้ว่าราชการจังหวัดได้ยากพอสมควรสำหรับความคิดเห็นต่อการเลือกตั้งและการแต่งตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่า การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดสอดคล้องกับแนวคิดและหลักการประชาธิปไตย การกระจายอำนาจ ตลอดจนการปกครองตนเองของประชาชนในท้องถิ่น โดยผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งจะมีส่วนช่วยให้ประชาชนมีรายได้และมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกว่าเดิม การทำตัวเป็นนายประชาชนจะลดน้อยลง และประชาชนจะได้รับการยกย่องมากขึ้น สำหรับข้อเสียของการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าชนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมทางการปกครองและการบริหารของไทยไม่สอดคล้องกับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดในเวลาเดียวกัน การเลือกตั้งยังไม่บริสุทธิ์ยุติธรรม อันจะมีส่วนสำคัญทำให้ผู้มีอิทธิพลตลอดจนผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ไม่เพียงพอเข้ามาเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดได้ง่าย อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยว่าการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและจะนำไปสู่การประกาศตัวเป็นจังหวัดหรือรัฐอิสระ หรือจะทำให้รัฐบาลในระดับชาติขาดความเข้มแข็ง และเมื่อนำประสิทธิภาพในการปฏิบัติราชการของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งมาเปรียบเทียบกับผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งได้พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติราชการอีกทั้งมีความสัมพันธ์และใกล้ชิดกับประชาชนมากกว่าผู้ว่า</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง (ต่อ)	
วิรัช วิรัชนิภาพรณ (ในงานวิจัย “ผู้ว่าราชการจังหวัดไทย : วิเคราะห์เปรียบเทียบกับผู้ว่าราชการจังหวัดสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส และญี่ปุ่น”) (วิรัช วิรัชนิภาพรณ, 2540)(ต่อ)	ราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งผู้วิชัยได้เสนอแนะให้มุ่งพัฒนาที่ระบบหรือโครงสร้างใหญ่ คือ ให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงในบางจังหวัดที่มีความพร้อมภายใต้เงื่อนไขของกฎหมายทั้งนี้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ก็ได้เปิดโอกาสให้กระทำเช่นนี้ได้สำหรับตัวอย่างจังหวัดที่มีแนวโน้มว่ามีความพร้อมดังกล่าว เช่น เชียงใหม่ ขอนแก่น นครราชสีมา นนทบุรี นครศรีธรรมราช สงขลา และภูเก็ต เป็นต้น ส่วนจังหวัดอื่นที่มีแนวโน้มว่ายังไม่มีความพร้อม เช่น จังหวัดติดชายแดนต่าง ๆ หรือจังหวัดที่มีปัญหาในเรื่องความมั่นคงของชาติ จังหวัดใดที่มีโอกาสเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการ.....(ชื่อจังหวัดที่มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด) พ.ศ. มาใช้บังคับ หรือแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 แล้วแต่กรณี ในเวลาเดียวกัน ก็ต้องมีมาตรการอื่นเสริมด้วย เช่น รัฐบาลควรสนับสนุนการกระจายอำนาจทั้งทางด้านการเมือง สังคม และเศรษฐกิจให้แก่จังหวัดและหน่วยการบริหารท้องถิ่น ส่งเสริมภาคเอกชนให้เข้มแข็งภายใต้การแข่งขันที่เสรีและเป็นธรรมปฏิรูประบบราชการและระบบการเมือง กำหนดกลไกควบคุมตรวจสอบผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งให้รัดกุม พร้อมทั้งจำกัดวาระการอยู่ในตำแหน่งของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งโดยให้อยู่ในตำแหน่งติดต่อกันไม่เกิน 2 วาระ หรือ 8 ปี พร้อมกันนั้น ผู้วิชัยได้เสนอตัวแบบ (Models) ที่สำคัญ 3 ตัวแบบ ซึ่งในอนาคตผู้ที่เห็นด้วยหรือผู้สนับสนุนการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดอาจนำตัวแบบใดตัวแบบหนึ่งหรือหลายตัวแบบไปเป็นแนวทางในการประยุกต์ใช้กับประเทศไทยได้ โดย

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ	
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา (ในฐานะหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ) (“นักวิชาการชี้เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด ไม่กระทบมั่นคง ดัน 10 จว. ต้นแบบ”, 2557)	ไม่เห็นด้วยกับการยุบเลิกกำนันผู้ใหญ่บ้านและเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด ตลอดจนกรณีปฏิรูประบบตำรวจให้สังกัดท้องถิ่น ซึ่งตั้งข้อสังเกตว่า แม้ต่างประเทศทำได้ แต่ไทยทำได้หรือไม่ โดยเฉพาะจะหางบประมาณส่วนไหนมาดูแลที่สำคัญ ยังเห็นว่า หากแต่ละพื้นที่มีกำลังเป็ของตนเองแล้วจะรบกัันได้ง่าย
วุฒิสาร ต้นไชย (รองเลขาธิการสถาบันพระปกเกล้า) (วุฒิสาร ต้นไชย และ อรทัย ก๊กผล, 2550, น. 3)	การปฏิรูปองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องทำ 3 ส่วน คือ 1) ปฏิรูปกฎหมาย รัฐธรรมนูญใหม่ต้องคงเจตนารมณ์การกระจายอำนาจและการปกครองท้องถิ่น 2) ปฏิรูปการบริหาร โดยสร้างความสมดุลระหว่าง“การกำกับดูแล” กับ “ความเป็นอิสระ” ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งจำเป็นต้องมีหน่วยงานที่มากำกับดูแลโดยเฉพาะ และเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นเป็นรูปแบบพิเศษ โดยไม่จำเป็นต้องมีทั้งสภาและผู้บริหาร (ตามมาตรา 285) ควรมีมืออาชีพมาบริหาร ซึ่งภาคประชาชนจะทำได้ดีที่สุด 3) ปรับปรุงให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้นและง่ายต่อการเข้าถึง เช่น เรื่องการถอดถอน เป็นต้น
สมพร ใ้ช้บางยาง (อดีตรองปลัดกระทรวงมหาดไทย ในฐานะประธานคณะกรรมการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อการปฏิรูปในคณะกรรมการสมัชชาปฏิรูป)(“คสป. เสนอรูปแบบ 1 จังหวัด 2 ระบบ เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด ทางตรง”, 2554)	ควรให้จังหวัดสามารถจัดการตัวเองได้ด้วยแนวคิด 1 จังหวัด 2 ระบบ การจะให้จังหวัดจัดการตัวเองตัวเองได้จะต้องเกิดจากการรวมองค์กรบริหารส่วนจังหวัด (องค์กรบริหารส่วนจังหวัด) และหน่วยบริหารราชการส่วนภูมิภาค เข้ามาเป็นองค์เดียวกันให้มีอำนาจหน้าที่และขีดความสามารถในการจัดการพื้นที่ของตนเองได้อย่างเบ็ดเสร็จ มีโครงสร้างทางการเมืองการบริหารใหม่ ระบบบริหารงานบุคคลใหม่และระบบการเงินการคลังและงบประมาณใหม่ โดยมีอำนาจหน้าที่จัดการพื้นที่ของจังหวัดได้อย่างกว้างขวางและเบ็ดเสร็จสมบูรณ์ ทั้งการพัฒนาเศรษฐกิจ การพัฒนาเมืองและโครงสร้างพื้นฐาน สวัสดิการสังคม ความปลอดภัย

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิดเห็น	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
สมพร ใช้บางยาง (อ ตี ต ร อ ง ป ลั ต ก ร ะ ท ร ว ง มหาไศย ในฐานะ ประธานคณะกรรมการ องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นเพื่อการปฏิรูป ใน คณะ กรรมการ สมัชชาปฏิรูป)(“คสป. เสนอรูปแบบ 1 จังหวัด 2 ระบบ เลือกตั้งผู้ว่า ร า ช ก า ร จั ง ห ว ด ทางตรง”, 2554) (ต่อ)	และการจัดทรัพยากรธรรมชาติสำหรับโครงสร้างองค์กรของจังหวัดจัดการตัวเองนั้น ประกอบด้วยสภาจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดจังหวัด ส่วนราชการประจำจังหวัด ข้าราชการจังหวัด โดยสภาจังหวัด ประกอบด้วย สมาชิกจำนวนไม่เกิน 50 คน มาจากทั้ง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 2 ใน 3 นอกนั้นมาจากภาคประชาสังคม โดยอนาคตควร ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมาจากการเลือกตั้งโดยตรง แต่ระหว่างการเปลี่ยนผ่านควรให้ นายองค์กรบริหารส่วนจังหวัดเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับปลัดจังหวัดให้มีการ สรรหาจากข้าราชการของจังหวัดที่มีความรู้โดยในช่วงเปลี่ยนผ่านให้ปลัดองค์กรการ บริหารส่วนจังหวัด หรือปลัดจังหวัดทำหน้าที่เป็นปลัดจังหวัดสำหรับหัวหน้าส่วน ราชการจังหวัดให้สรรหาจากหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัด หัวหน้าส่วนงานของ องค์กรบริหารส่วนจังหวัดในสายงานที่เกี่ยวข้องหรือจากภายนอก ในช่วงเปลี่ยนผ่าน ให้หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัด ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าส่วนราชการจังหวัด ส่วน ข้าราชการจังหวัดให้โอนข้าราชการส่วนภูมิภาค และข้าราชการองค์กรบริหารส่วน จังหวัด ไปเป็นข้าราชการจังหวัด เป็นต้นสำหรับงบประมาณควรมีระบบการคลังและ งบประมาณที่เป็นอิสระของตนเอง โดยใช้ระบบบัญชีตามมาตรฐานการบัญชีภาครัฐที่ กระทรวงการคลังกำหนด และจังหวัดหนึ่ง ๆ ควรมีขนาดวงเงินรายได้ประมาณ ปีละ 13,000 ล้านบาทต่อจังหวัดต่อปี ถือว่าใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยของวงเงินรายจ่ายรวมของทุก ส่วนราชการ และองค์กรบริหารส่วนจังหวัดในจังหวัดหนึ่ง ๆ ในปัจจุบัน นอกเหนือจากนั้น ควรมีรายได้มาจาก 3 แหล่ง คือ 1. รายได้จากภาษีเงินได้บุคคล ธรรมดา 2. เงินปันผลจากการร่วมทุนกับรัฐวิสาหกิจและหน่วยธุรกิจเอกชน และ 3. รายได้จากเงินอุดหนุนจากรัฐบาล โดยให้สำนักงบประมาณจัดสรรเงินงบประมาณของ หน่วยราชการส่วนภูมิภาคเดิมให้แก่จังหวัดโดยตรงโดยไม่ผ่านกรม สำหรับการบริหาร รายจ่ายนั้นให้จังหวัดมีระบบงบประมาณจังหวัดของตนเองในลักษณะเดียวกับองค์กรการ บริหารส่วนจังหวัดเดิม แต่ให้ยกเลิกระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการจัดทำงบประมาณและ การใช้จ่ายเงินที่กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นกำหนดไว้ และให้มีระบบปฏิบัติการ ด้านการบริหารงบประมาณในลักษณะเดียวกับระบบ GFMS ของกระทรวงการคลัง

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
<p>ชาตรี อยู่ประเสริฐ (เลขาธิการสมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย) (“ตัวแทนองค์กรการปกครองส่วนท้องถิ่น พรรคการเมือง และ หมอประเวศ เปิดเวทีระดมความเห็นปฏิรูปชุมชนท้องถิ่น”, 2557)</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. จัดตั้งสภาปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งชาติ ให้เป็นกลไกกลางในการปฏิบัติราชการส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น ให้เกิดการพัฒนาระบบปกครองท้องถิ่นที่มีความยืดหยุ่น ตามวัฒนธรรมในแต่ละพื้นที่ที่มีเอกภาพต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน การบริหารจัดการท้องถิ่น และการจัดการงบประมาณ 2. จัดสรรงบประมาณให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างเพียงพอต่อการดูแลประชาชน ไม่น้อยกว่าร้อยละ 35 ของรายได้รัฐบาลไทยภายใน 5 ปี นับตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 เป็นต้นไป และให้มีการถ่ายโอนภารกิจให้องค์กรปกครองท้องถิ่น มีผลบังคับใน 5 ปี 3. ประกันรายได้ขององค์กรปกครองท้องถิ่น ไม่ต่ำกว่า 15 ล้านบาท 4. ตรากฎหมายเลือกตั้งระดับท้องถิ่นใหม่ และแก้ไขระเบียบข้อบังคับอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การเลือกตั้งเป็นไปตามกลไกประชาชน 5. จัดตั้งทุนการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต พัฒนาคุณภาพของคนในพื้นที่อันมีพื้นฐานของวัฒนธรรมท้องถิ่น 6. ใช้มาตรการสมทบงบประมาณจัดตั้งกองทุนที่มีการบริหารจัดการ ได้รับการยอมรับจากชุมชน ได้แก่กองทุนสวัสดิการชุมชน กองทุนประกันราคาพืชผลเกษตร เป็นต้น 7. จัดตั้งกองทุนสวัสดิการบุคลากรท้องถิ่น ให้เสมอภาคกับสวัสดิการที่รัฐบาลให้กับข้าราชการพลเรือนเช่นกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการท้องถิ่น กองทุนรักษาพยาบาลข้าราชการส่วนท้องถิ่น 8. ผลักดันข้อเสนอปฏิรูปโครงสร้างอำนาจของคณะกรรมการปฏิรูป โดยเฉพาะการยุบหน่วยราชการส่วนภูมิภาค 9. ผลักดันกฎหมายหลักของท้องถิ่น ประมวลกฎหมายท้องถิ่น กฎหมายกระจายอำนาจ กฎหมายบริหารงานบุคคลท้องถิ่น ซึ่งกำลังอยู่ในวาระการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร 10. จัดตั้งสถาบันปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีอิสระ

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
ศักดิ์พงศ์ ชรรณอาชกุล (ประธานสมาพันธ์ปลัดเทศบาลแห่งประเทศไทย) (“ตัวแทนองค์กรการปกครองส่วนท้องถิ่น พรรคการเมือง และ หมอประเวศ เปิดเวทีระดมความคิดเห็นปฏิรูปชุมชนท้องถิ่น”, 2557)	ปรับโครงสร้างองค์กรท้องถิ่นให้มีเพียง 2 ระดับ ประกอบด้วย ส่วนบนมีองค์การบริหารส่วนจังหวัดส่วนอีกระดับมีเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งควรมีลักษณะโครงสร้างเดียวกัน โดยอาจจะยกระดับองค์การบริหารส่วนตำบลให้เป็นเทศบาลพร้อมกันทั่วประเทศ นอกจากนั้น จะต้องกำหนดบทบาทหน้าที่ของท้องถิ่นให้ชัดเจน รวมทั้งการปฏิรูปการจัดเก็บรายได้ระหว่างรัฐบาลกลางกับท้องถิ่น
วิทยา บุรณศิริ (ตัวแทนพรรคเพื่อไทย) (“ตัวแทนองค์กรการปกครองส่วนท้องถิ่น พรรคการเมือง และ หมอประเวศ เปิดเวทีระดมความคิดเห็นปฏิรูปชุมชนท้องถิ่น”, 2557)	ต้องเอารายการไปให้ท้องถิ่นครบก่อน เพราะในการกิจจะมีเงินงบประมาณไว้ด้วย เพื่อตอบสนองให้ท้องถิ่นพึงมีศักยภาพตามกฎหมาย นอกจากนี้ เสนอให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตรวจสอบตราข้อบัญญัติของตนเอง ว่ามีตราข้อบัญญัติที่จะสร้างรายได้ของชุมชนครบหรือไม่ ซึ่งในทางกฎหมายสามารถทำได้ ทว่าสิ่งที่ขอคำปรึกษาคือ สภาพองค์การบริหารส่วนจังหวัดมักคัดค้านใจตามนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดไปหมดกระบวนการตรวจสอบจึงไม่มี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดซื้ออะไรคุณก็ไปตามนั้น มิไม่ถึงร้อยละห้าที่ขับเคลื่อนด้วยวิธีการตรวจสอบ
ธานี ศักดิ์เศรษฐ์ (ตัวแทนพรรคประชาธิปัตย์) (“ตัวแทนองค์กรการปกครองส่วนท้องถิ่น พรรคการเมือง และ หมอประเวศ เปิดเวทีระดมความคิดเห็นปฏิรูปชุมชนท้องถิ่น”, 2557)	ท้องถิ่นจะต้องได้รับการถ่ายโอนภารกิจ ต้องมีการถ่ายโอนงบประมาณที่ชัดเจน จากส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค โดยบทบาทของภูมิภาคจะเป็นส่วนที่เบาบางที่สุด ทั้งนี้ ความที่โครงสร้างการปกครองไทยมีลักษณะให้อำนาจแก่ส่วนกลางและส่วนภูมิภาค องค์การปกครองแต่ละองค์กรจึงเป็นแบบทั่วไปมากกว่าแบบเฉพาะ ดังนั้นความท้าทายของการกระจายอำนาจจึงไม่ใช่เรื่องของพรรคการเมือง ซึ่งอาจจะอยากพูดอยากจะโชว์เรื่องการกระจายอำนาจ แต่เมื่อได้อำนาจส่วนกลางมาแล้ว คนเหล่านั้นก็หวงแหน ไม่มีวันจะกระจายให้ท้องถิ่น

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
ชำนาญ ศักดิ์เศรษฐ์ (ตัวแทนพรรคประชาธิปัตย์) (“ตัวแทนองค์กรการปกครองส่วนท้องถิ่น พรรคการเมือง และ หนองประจักษ์ เปิดเวทีระดมความเห็นปฏิรูปชุมชนท้องถิ่น”, 2557)(ต่อ)	แต่เราต้องปฏิรูปองค์กรชุมชนท้องถิ่น เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นมีสถานะเป็นองค์กรที่มีการบริหารจัดการตัวเองเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นนั้น ๆ ส่วนเรื่องขององค์กรบริหารส่วนจังหวัดว่ามีความจำเป็น แม้ท้องถิ่นบางแห่งรวมทั้งผู้ว่าราชการจังหวัดไม่อยากจะให้มีองค์กรบริหารส่วนจังหวัด แต่หากโครงสร้างปกครองไทยเป็นเช่นนี้ ความเป็นตัวจังหวัดแต่ละจังหวัดก็ไม่แตกต่างกันที่ต่างกัน คือวัฒนธรรมแต่ละท้องถิ่นองค์กรบริหารส่วนจังหวัดจึงจำเป็นจะต้องมีไว้เพื่อคงความเป็นท้องถิ่นในแต่ละจังหวัดต่อไป และในความจำเป็นนี้จะต้องมีการกำหนดภารกิจให้เกิดความชัดเจนของแต่ละท้องถิ่นด้วย
จรัส สุวรรณมาลา (คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) (จรัส สุวรรณมาลา, 2557)	การลดการรวมศูนย์อำนาจ เพิ่มการกระจายอำนาจให้กว้างขวางและเข้มข้นมากขึ้น เพราะจะสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ การขับเคลื่อนทิศทางการกระจายอำนาจจะต้องจำกัดการกระจายอำนาจลงสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก เพราะข้อเท็จจริงพบว่า หลายแห่งทำอะไรไม่ได้มาก ฉะนั้นในอนาคตต้องให้มีหน้าที่เฉพาะบางเรื่องที่สามารถดำเนินการได้ และต้องรวมพื้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก (เทศบาลตำบล - องค์กรบริหารส่วนตำบล) เข้ากับเทศบาลขนาดใหญ่และขนาดกลาง ทิศทางต่อไปต้องเพิ่มการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ เช่น การเพิ่มอำนาจให้เทศบาลขนาดใหญ่และขนาดกลางให้มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารจัดการเมืองของตนเองได้อย่างกว้างขวางครอบคลุมมากยิ่งขึ้นอีกทั้งเพิ่มอำนาจให้แก่องค์กรบริหารส่วนจังหวัดด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและการศึกษา การผังเมือง การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การจัดการมลพิษและทรัพยากรธรรมชาติ ปัจจุบันองค์กรบริหารส่วนจังหวัดมีหน้าที่น้อยมากเมื่อเทียบกับสิ่งที่ควรจะเป็นและเมื่อเทียบกับต่างประเทศ ฉะนั้นต้องจัดตั้ง “จังหวัดปกครองตนเอง” ให้เป็นหน่วยงานการปกครองที่มีพื้นที่เต็มทั้งจังหวัดและยังต้องปรับ

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
จรัส สุวรรณมาลา (คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) (จรัส สุวรรณมาลา,2557)(ต่อ)	<p>โครงสร้างการปกครองส่วนภูมิภาคให้ทำหน้าที่เพียงสนับสนุนทางวิชาการ กำกับมาตรฐาน และการบังคับใช้กฎหมายแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังชี้ให้เห็นสาเหตุการกระจายอำนาจหลายประเทศประสบความสำเร็จ จะต้องมีการควบคุมการกำกับตรวจสอบให้ต้องทำ ท้องถิ่นจะละเว้นไม่ทำไม่ได้ แต่ของไทยเป็นแบบสมัครใจ เพราะฉะนั้นในอนาคตกลยุทธ์กระจายอำนาจต้องบังคับมากขึ้นภาพรวมท้องถิ่นอีก 10 ปี ข้างหน้า ให้เห็นว่าอนาคตจะมีจังหวัดปกครองตนเอง 76 จังหวัด ประชากรเฉลี่ยจังหวัดละ 8.7 แสนคน งบประมาณรายจ่ายเฉลี่ยจังหวัดละ 9 พันล้านบาท/ปี หรือร้อยละ 31.09 ของรายจ่ายภาครัฐ (ปัจจุบันองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีงบประมาณเฉลี่ยจังหวัดละ 700 ล้านบาท) เทศบาลนครจะมี 60 แห่ง ประชากรเฉลี่ย 2 แสนคน งบประมาณรายจ่ายเฉลี่ยเทศบาลละ 2 พันล้านบาท/ปี หรือร้อยละ 5.45 ของรายจ่ายภาครัฐ (ปัจจุบันเทศบาลนครมีงบประมาณเฉลี่ย 792 ล้านบาท) เทศบาลเมืองจะมี 792 แห่ง ประชากรเฉลี่ย 5 หมื่นคน งบประมาณรายจ่ายเฉลี่ยเทศบาลละ 500 ล้านบาท/ปี หรือร้อยละ 18 ของรายจ่ายภาครัฐ (ปัจจุบันเทศบาลเมืองมีงบประมาณเฉลี่ย 182 ล้านบาท) องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น รูปแบบพิเศษ เช่น พัทยา แม่สอด เทียบเท่าเทศบาล 20 แห่ง ประชากรเฉลี่ย 1 แสนคน งบประมาณรายจ่ายเฉลี่ย 1 พันล้านบาท/ปี หรือ 0.91 ของรายจ่ายภาครัฐ กรุงเทพฯ มีประชากรตามทะเบียนบ้าน 5.6 ล้านคน งบประมาณรายจ่าย 1.2 แสนล้าน/ปี หรือร้อยละ 5 ของรายจ่ายภาครัฐ ทรัพยากรบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสัดส่วนรายจ่ายรวมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อรายจ่ายของรัฐบาลอยู่ที่ร้อยละ 61.34 จากเดิมร้อยละ 27 โดยมีสัดส่วนรายจ่าย/จีดีพี จะเพิ่มเป็นร้อยละ 10.5 จากเดิมร้อยละ 4.7 แต่ที่น่าสนใจ คือ จำนวนบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีสูงถึง 1.5 ล้านคน หรือร้อยละ 61.34 ของข้าราชการทั้งประเทศ จากเดิม 3.9 แสนคน หรือร้อยละ 19 ของข้าราชการทั้งประเทศ</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
จรัส สุวรรณมาลา (คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) (จรัส สุวรรณมาลา, 2557)(ต่อ)	สาเหตุเกิดจากข้าราชการส่วนภูมิภาคจะกลายเป็นข้าราชการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมด เมื่อกลายเป็นจังหวัดปกครองตนเอง ยกเว้นตำรวจกับครู สำหรับประเด็นการปฏิรูประบบตำรวจ แนวคิดหนึ่งต้องการให้ตำรวจระดับจังหวัดทำหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยปราบปรามอาชญากรรม ซึ่งสามารถทำได้ในแต่ละพื้นที่ ดังเช่น ญี่ปุ่น ที่มีตำรวจระดับจังหวัดหมด หรือในหลายประเทศมีตำรวจเทศบาลและมลรัฐ ส่วนที่มีตำรวจระดับชาติอย่างอินโดนีเซียก็มีวิธีการบริหารโดยการกระจายอำนาจตำรวจด้วย การกระจายอำนาจบริหารงานของตำรวจไปขึ้นกับจังหวัดนั้นจะมีคณะกรรมการที่มีตัวแทนของตำรวจและประชาชนกำกับอยู่ มิได้ขึ้นกับผู้ว่าราชการจังหวัด มีหน้าที่สนับสนุนงบประมาณนโยบายรักษาความสงบเรียบร้อยเท่านั้น แต่ส่วนอื่นให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการตำรวจเหมือนญี่ปุ่น ส่วนข้อกังวลมีตำรวจจังหวัดแล้วจะเกิดกองกำลังภายในนั้น คงไม่ใช่อย่างนั้น เพราะยังจำเป็นต้องมีตำรวจของประเทศอยู่ เช่น กรมสอบสวนคดีพิเศษ (ดีเอสไอ) หรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (สตช.) มิใช่มีตำรวจจังหวัดแล้วจะไม่มีระดับบนเลย
ตระกูล มีชัย (อาจารย์ประจำภาค วิชาการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) (สถาบันนโยบายศึกษา, 2553)	เพื่อให้การดำเนินงานของรัฐมีประสิทธิภาพมากขึ้น จึงต้องลดขั้นตอนการดำเนินงานลง และเพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชนได้อย่างแท้จริง จึงต้องมีการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชนสามารถเข้ามามีบทบาทและมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาอย่างไรก็ตาม การกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จะสำเร็จได้เมื่อ <ul style="list-style-type: none"> • มีการแยกหน่วยงานท้องถิ่นออกเป็นองค์กรนิติบุคคล เป็นอิสระจากส่วนกลาง • มีการเลือกตั้งผู้บริหาร • มีความเป็นอิสระในการดำเนินงานตามหน้าที่ (Autonomy)

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
ตระกูล มีชัย (อาจารย์ประจำภาค วิชาการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) (สถาบันนโยบายศึกษา, 2553)(ต่อ)	<ul style="list-style-type: none"> • มีพื้นที่รับผิดชอบชัดเจน • มีการกำหนดหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับกิจการในหน้าที่ของตนเอง • มีการกำกับดูแลจากรัฐ ซึ่งจะแตกต่างจากการควบคุม คือควรดูในหลักกว้าง ๆ ไม่เกินขอบเขตและเข้มงวดเกินไปในอนาคตอาจจะมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบใหม่ เช่น บนพื้นที่ที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจสูงเป็นพิเศษ เช่น แม่สอด แห่ลมนั่ง เกาะสมุย หรือสุพรรณภูมิ หรือในรูปแบบที่เป็นระบบการปกครองแบบ 2 ชั้น (Two-tiers system) เช่น ภูเก็ต หรือจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นต้น <p>สรุปว่า แม้การกระจายอำนาจและการบริหารจัดการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีข้อดีหรือข้อเสีย แต่ก็มีข้อดีมากกว่า เพราะเป็นการบริหารปกครองบนพื้นฐานที่ประชาชนสามารถเลือกผู้ปกครองได้เอง และเป็นแนวโน้มและทิศทางที่จะเกิดในทุก ๆ แห่งทั่วโลก</p>
โกวิทย์ พวงงาม (รองศาสตราจารย์ประจำคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์) (โกวิทย์ พวงงาม, 2554, น. 45)	<p>การเร่งเสนอกฎหมายรัฐธรรมนูญโดยเฉพาะในหมวดว่าด้วยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เสร็จสิ้นภายใน 6 เดือน เป็นอย่างช้า นอกจากนี้ ข้อเสนอปฏิรูปองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เชื่อมโยงกับการปฏิรูประบบราชการเป็นดังนี้ว่า</p> <p>ประการแรก ต้องเร่งรัดกระจายอำนาจให้มี “การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด” และปฏิรูปจังหวัดทั้งจังหวัดให้เป็นหน่วยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยอาจจะทดลองเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดที่มีความพร้อมทั้งระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ โดยเฉพาะจังหวัดเขตปริมณฑล เช่น นครปฐม สมุทรปราการ สมุทรสาคร ปทุมธานี นนทบุรี และภูเก็ต เป็นต้น และควรต้องดำเนินการจัดให้มีกฎหมายเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด ปรับเปลี่ยนโครงสร้างจังหวัดให้แล้วเสร็จภายใน 1 ปี</p> <p>ประการที่สอง เร่งรัดจัดตั้ง หรือยกระดับพื้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษโดยเร่งรัด</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
โกวิท พวงงาม (รองศาสตราจารย์ประจำ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์) (โกวิท พวงงาม, 2554, น. 45)(ต่อ)	<p>การออกกฎหมายการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ และยกฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นรูปแบบพิเศษ เช่น แม่สอด ภูเก็ต เมืองพัทยา แหลมฉบัง มาบตาพุด แม่สาย เกาะสมุย และสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นต้น</p> <p>ประการที่สาม เร่งรัดบูรณาการหน่วยงานที่กำกับดูแลและส่งเสริมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมารวมกัน เช่น กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น สำนักงานคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรมการพัฒนาชุมชน โดยรวมกันจัดตั้งเป็น “สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น” เป็นทบวงการเมืองขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี</p> <p>ประการที่สี่ ต้องเร่งรัดปฏิรูประบบราชการให้ตอบสนองการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น โดยการลดกรม ที่ซ้ำซ้อนกับการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือให้ยุบรวมกรมที่มีงานใกล้เคียงกันให้อยู่ด้วยกันที่สำคัญ “ต้องปฏิรูปโครงสร้างจังหวัดใหม่และปฏิรูประบบงบประมาณ”</p> <p>ประการที่ห้า ต้องเร่งรัดการกำหนดการจัดสรรสัดส่วนภาษีอากร ค่าธรรมเนียม ระหว่างรัฐบาลกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยการจัดสรรเงินอุดหนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 35ภายในปี 2558</p> <p>ประการที่หก ปฏิรูประบบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับจังหวัดให้เป็นท้องถิ่นทั้งจังหวัดสำหรับจังหวัดที่มีการทดลองเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด ส่วนในระดับเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลให้ยกฐานะองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นเทศบาลทั้งหมดข้อเสนอทั้งหกประการนี้ในระยะแรกภายใน พ.ศ. 2557 จะต้องปฏิรูปกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งปฏิรูปกฎหมายบริหารราชการแผ่นดิน กฎหมายวิธีการงบประมาณ และภายใน พ.ศ. 2558 จะต้องมีการทดลองเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด และต้องเร่งจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา (LDI) ("สนับสนุนการปฏิรูปการปกครองและกระจายอำนาจ", 2557) (วุฒิสาร ตันไชย, 2557, น. 4)	<p>สนับสนุนและเข้าร่วมขับเคลื่อนผลักดันในทุกวิถีทาง ใน 6 ประการ ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> ส่งเสริมและสนับสนุนพื้นที่ที่มีความพร้อมให้เป็นจังหวัดปกครองตนเอง <p>ในเรื่องนี้ คณะกรรมการปฏิรูปกฎหมาย (คปก.) ซึ่งเป็นกลไกอิสระที่เกิดตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้ออกแบบร่างพระราชบัญญัติการบริหารจังหวัดปกครองตนเอง พ.ศ. ขึ้น ทั้งนี้มุ่งหวังที่จะให้เป็นกฎหมายแม่บทสำหรับจังหวัดใดที่ประชาชนและชุมชนท้องถิ่นมีความพร้อม ให้สามารถจัดตั้งยกระดับตนเองขึ้นเป็นท้องถิ่นพิเศษขนาดใหญ่ได้ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ จะขอร่วมผลักดันให้รัฐบาลและรัฐสภาในยุครัฐปฏิรูปถือเป็นเรื่องสำคัญ และร่วมมือกันออกกฎหมายฉบับนี้ให้สำเร็จภายใน 2 ปี และอยากเห็นจังหวัดปกครองตนเองแห่งแรกเกิดขึ้นจริงภายใน 5 ปี</p> <ol style="list-style-type: none"> สร้างความเป็นธรรมในระบบงบประมาณเพื่อลดความเหลื่อมล้ำในสังคม <p>จักสนับสนุนให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการปฏิรูป (คปร.) ที่เสนอให้มีระบบงบประมาณเชิงพื้นที่เพื่อแก้ความเหลื่อมล้ำ โดยการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการงบประมาณ พ.ศ. เพื่อจัดให้มีระบบการจัดสรรงบประมาณแบบ Area-based เพิ่มเข้ามาจากเดิมที่มีแต่การจัดงบประมาณที่อากรม (ส่วนกลาง) เป็นตัวตั้ง</p> <ol style="list-style-type: none"> ยืนยันหลักการสัดส่วนงบประมาณส่วนใหญ่ต้องบริหารจัดการที่ระดับท้องถิ่น

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา (LDI) ("สนับสนุนการปฏิรูปการปกครองและกระจายอำนาจ", 2557) (วุฒิสาร ดันไชย, 2557, น. 4) (ต่อ)	<p>จักผลักดันให้รัฐบาลและรัฐสภาในยุคปฏิรูป แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ พ.ศ. 2542/2549 เพื่อยืนยันในหลักการการจัดงบประมาณเพิ่มให้กับองค์กรปกครองท้องถิ่นอย่างมีเป้าหมายและมีขั้นตอน โดยเสนอให้เพิ่มเป็นสัดส่วนร้อยละ 40 ภายใน 5 ปี และร้อยละ 70 ภายใน 10 ปี</p> <p>4. ทบทวนและปรับเปลี่ยนบทบาทส่วนภูมิภาคทั้งระบบ</p> <p>จักผลักดันให้ขุบเลิกราชการส่วนภูมิภาคและปรับบทบาทหน่วยราชการระดับจังหวัดให้เหลือภารกิจสามรูปแบบ คือ 1) เป็นสำนักงานประสานนโยบายหรือสำนักงานบริหารทางวิชาการเพื่อสนับสนุนงานส่วนกลางหรือท้องถิ่น เช่น ศูนย์วิจัยข่าว ประมง 2) เป็นสำนักงานสาขาของราชการส่วนกลาง เฉพาะในภารกิจที่รัฐบาลเป็นผู้ดำเนินการเอง เช่น การจัดเก็บภาษีรายได้และภาษีมูลค่าเพิ่ม การจัดทำหนังสือเดินทาง 3) เป็นสำนักงานตรวจสอบและเสนอแนะการบริหารจัดการท้องถิ่น</p> <p>5. พัฒนาศักยภาพองค์กรปกครองท้องถิ่นขนาดเล็ก</p> <p>จักผลักดันให้ในอนาคตการปกครองท้องถิ่นแบ่งแค่สองระดับเท่านั้น คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นองค์กรบริหารท้องถิ่นในระดับจังหวัด และเทศบาลเป็นองค์กรบริหารท้องถิ่นในระดับที่ต่ำกว่าจังหวัด สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอยู่ควรยกระดับเป็นเทศบาลทั้งหมด นอกจากนั้นต้องพัฒนารูปแบบการควบรวมองค์การบริหารส่วนตำบล และเทศบาลขนาดเล็กที่มีพื้นที่ติดต่อกันให้เป็นเทศบาลขนาดใหญ่ขึ้นอย่างเหมาะสม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการพึ่งตนเองในด้านรายได้และงบประมาณดำเนินงาน</p> <p>6. จัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัด</p> <p>เพื่อสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาพื้นที่และพัฒนาชุมชนท้องถิ่น รวมทั้งเป็นช่องทางในการใช้ประชาธิปไตยทางตรงของพลเมือง สถาบันจักผลักดันให้มีสภาประชาชนเพื่อการปฏิรูปและดำเนินงานพัฒนาในพื้นที่ระดับจังหวัดอันจะเป็นกลไกหนุนเสริมกระบวนการในระยะยาว</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
มูลนิธิสถาบันอนาคตไทยศึกษา (วุฒิสาร ตันไชย, 2557, น. 4)	การให้อำนาจแก่ประชาชนโดยตรงในการบริหารจัดการตนเอง กรณีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็ควรจะเน้น “ความโปร่งใสไร้การทุจริต” และสิ่งที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถดำเนินการได้เลยคือการเปิดเผยข้อมูลแก่ประชาชนให้มากที่สุด เพื่อสร้างการยอมรับ มีการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นให้มากขึ้น โดยลดอำนาจของส่วนภูมิภาค และเร่งถ่ายโอนภารกิจและรายได้สู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
คณะกรรมการปฏิรูป (คปร.) ในสมัยที่มีนายอานันท์ ปันยารชุน เป็นประธาน (วุฒิสาร ตันไชย, 2557, น. 2)	ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังคงทำหน้าที่ในการเติมช่องว่างของสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจให้แก่ประชาชน เช่น เรื่องการศึกษา (เหตุผลและความจำเป็นที่ควรมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอยู่) เพราะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีข้อมูลเชิงลึกที่ว่าบุคคลใดหรือกลุ่มบุคคลใดที่ยากจนและต้องการความช่วยเหลือ รวมทั้งการเพิ่มดุลอำนาจเพื่อให้กลุ่มอำนาจของกลุ่มที่ขาดได้รับการต่อรอง เช่น การจัดการป่าและทรัพยากรทางทะเล ดังนั้น จึงเน้นกระจายอำนาจการจัดการทรัพยากรโดยมีฐานอยู่ที่ชุมชน และองค์กรชุมชน ทั้งนี้ ประชาชนสามารถตั้งงบประมาณได้เอง ซึ่งภายหลังมีข้อเสนอให้มองข้ามข้อจำกัดด้านกฎหมายและมีการพูดถึงทรัพยากรทางธรรมชาติ การแก้ไขเรื่องเศรษฐกิจสรุปคือ ย้ายอำนาจให้ไปอยู่กับประชาชนประการสำคัญ คปร. เสนอให้มีการดำเนินการที่เรียกว่า “Redesign” ซึ่งคือ การดำเนินการออกแบบระบบกฎหมายใหม่ทั้งระบบ
คณะกรรมการสมัชชาปฏิรูป (คสป.) ในสมัยที่มีนายประเวศ วะสีเป็นประธาน (วุฒิสาร ตันไชย, 2557, น. 2-3)	1. การปฏิรูปการกระจายอำนาจเพื่อเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพการจัดการตนเองของชุมชนท้องถิ่น สร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม 2. ตราพระราชบัญญัติสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ โดยเน้นสัดส่วนผู้แทนภาคประชาชน สภาท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น ตัวแทน

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
คณะกรรมการสมัชชาปฏิรูป (คสป.) ในสมัยที่มียายประเวศ วะสีเป็นประธาน (วุฒิสาร ตันไชย, 2557, น. 2-3) (ต่อ)	<p>ข้าราชการส่วนท้องถิ่นไม่น้อยกว่าสองในสาม และมีสัดส่วนของชายหญิงให้เหมาะสม</p> <p>3. เสนอให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มุ่งแก้ไขปัญหาด้านสุขภาพ และสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นการปฏิรูปและจัดการที่ดิน การพัฒนาสังคม ฯลฯ</p> <p>4. ให้คณะกรรมการการเลือกตั้งพัฒนาระบบการเลือกตั้งท้องถิ่น มีการนับคะแนนรวมทั้งเขตการเลือกตั้งและมีการจัดสรรจำนวนผู้แทนตามสาขาอาชีพและกลุ่มผลประโยชน์และเพิ่มสัดส่วนของผู้แทนจากสภาองค์กรชุมชนและสภาวิชาชีพอื่น ๆ ให้เป็นสมาชิกสภาท้องถิ่นไม่น้อยกว่า 2 คน</p> <p>5. เน้นหลักการเรื่องการให้ประชาชนเข้าร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมตรวจสอบ ร่วมกำกับและรับรองผลของการกำหนดนโยบายในระดับพื้นที่และให้คนท้องถิ่นมาเป็นบุคลากรภายใต้การบริหารบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น</p> <p>6. ให้มีกลไกที่เป็นอิสระที่มีภาคประชาชนมากกว่าครึ่งหนึ่ง กำกับการอภิบาลระบบราชการ และการคัดเลือกผู้บริหารทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและท้องถิ่น</p>
สุรินทร์ พิศสุวรรณ ประธานสถาบันออกแบบอนาคตประเทศไทย (FIT) (สุรินทร์ พิศสุวรรณ, ม.ป.ป.)	<p>ระบบราชการต้องปลอดจากการเมือง ข้าราชการมีศักดิ์ศรีเป็นอิสระ มีสิทธิ์ในการบริหารจัดการกิจการภายในองค์กรของตนเองตามกรอบและกฎเกณฑ์โดยกฎหมายเฉพาะสำหรับแต่ละหน่วยงานที่ชัดเจน เพื่อมิให้เป็นกลไกเพื่อเพิ่มทุนแสวงหาและรักษาผลประโยชน์ของครอบครัวและพวกพ้อง เหมือนที่เป็นอยู่ตั้งแต่ในอดีตและรุนแรงยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงปัจจุบัน กลไกการปกครองของรัฐต้องมีการกระจายโอกาสให้ประชาชนและภาคประชาสังคมมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายของชุมชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตลอดจนการใช้ และเข้าถึงซึ่งทรัพยากรในท้องถิ่นของตน โดยคำนึงถึงการพัฒนายั่งยืน เพื่อคุณภาพชีวิตของประชากรของประเทศร่วมกัน คือ</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
สุรินทร์ พิศสุวรรณ ประธานสถาบันออกแบบ อนาคตประเทศไทย (FIT) (สุรินทร์ พิศสุวรรณ, ม.ป.ป.) (ต่อ)	<ul style="list-style-type: none"> - เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด - ยกเลิกการปกครองส่วนภูมิภาค กระจายอำนาจราชการสู่ท้องถิ่น กำหนดให้หน่วยงานภายใต้สังกัดของมหาดไทย การศึกษา การเกษตร การพาณิชย์ การส่งเสริมการลงทุน ฯลฯ อยู่ภายใต้อำนาจของท้องถิ่น - งบประมาณของแผ่นดินไม่น้อยกว่าร้อยละ 35 ให้อยู่ในการดูแลของรัฐบาลท้องถิ่นในทุกระดับ - กำหนดการกระจายอำนาจให้เป็นวาระแห่งชาติที่ทุกรัฐบาลต้องดำเนินการ - ดำรวจสังกัดท้องถิ่น อยู่ภายใต้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้ง - ปฏิรูประบบราชการ ข้าราชการทำงานเพื่อประชาชนอย่างแท้จริง ตอบโจทย์สังคมที่เปลี่ยนไป - จัดการการแทรกแซงของภาคการเมือง และระบบอุปถัมภ์ - มีการจัดตั้งสภาประชาชนในทุกจังหวัดเพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบหน่วยงานท้องถิ่น - เป็นภาคีกับองค์กรระหว่างประเทศเพื่อต่อต้านคอร์รัปชัน เพื่อผูกพันประเทศไทยต้องมีระบบการตรวจสอบ ป้องกันที่มีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับสากลมากยิ่งขึ้น เช่น อนุสัญญาต่อต้านคอร์รัปชันของ Organization for Economic Co-operation and Development (OECD) ค.ศ. 2011 และ ข้อตกลง ASEAN Supreme Audit Institutions Assembly
จากการศึกษารวบรวม ใน ลักษณะ ทบทวน วรรณกรรม ในงานวิจัยของนายตระกูล มีชัย เรื่อง “การศึกษารวบรวม	มีการเสนอเกี่ยวกับการออกแบบการปกครองท้องถิ่นระนาบล่างเป็น 2 แนวทางคือ แนวทางที่เสนอให้คงรูปแบบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นระนาบล่างที่มีทั้งเทศบาลและ องค์การบริหารส่วนตำบลต่อไป และแนวทางทางที่เสนอให้ปรับรูปแบบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้คงเหลือเฉพาะเทศบาลเท่านั้นมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
<p>จากการศึกษารวบรวม</p> <p>ใน ล ก ษ ณ ะ ท บ ท ว น</p> <p>วรรณกรรม</p> <p>ในงานวิจัยของนายตระกูล มีชัย เรื่อง “การศึกษารวบรวมข้อมูลด้านการเมืองการปกครองไทย เรื่อง“การเมืองการปกครองท้องถิ่นไทย” เมื่อ พ.ศ. 2546(ต่อ)</p>	<p>1. แนวคิดที่เสนอให้คงมีเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลควบคู่กันไป ผู้เสนอและแนวคิดที่นำเสนอในแนวทางนี้ เช่น</p> <p>นรนิติ เศรษฐบุตร และคณะ ในงานวิจัยตามโครงการวิจัยร่วมระหว่างประเทศไทยและญี่ปุ่น เรื่อง“การเสริมสร้างสมรรถนะให้แก่องค์การปกครองท้องถิ่น”โดยความร่วมมือของ Colorado Department of Local Affairs (DOLA) และ The Japan International Cooperation Agency (JICA) มีข้อเสนอแนะในประเด็นการยุบรวมองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นว่า ควรยุบองค์การบริหารส่วนตำบล 3 - 5 แห่งเข้าเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลเดียวโดยจำนวนประชากรในองค์การบริหารส่วนตำบลที่เหมาะสมควรมีจำนวน 10,000 คนขึ้นไปซึ่งเป็นเกณฑ์เดียวกันที่ใช้สำหรับเทศบาลเมือง ข้อเสนอดังกล่าวนี้มีนัยคือให้คงทั้งรูปแบบเทศบาลและ องค์การบริหารส่วนตำบลเพียงแต่ทำให้จำนวนองค์การบริหารส่วนตำบลลดลง แต่มีขนาดขององค์การบริหารส่วนตำบลโดยทั่วไปใหญ่ขึ้น</p> <p>ศุภชัย ยาวะประภาษ และคณะ เสนอในงานวิจัยเรื่อง “โครงการศึกษาเพื่อปรับปรุงระเบียบการบริหารราชการแผ่นดิน” เสนอว่า</p> <p>(1) ช่วงแรก (ภายในระยะ 5 ปี) ควรคงรูปแบบการมีราชการบริหารส่วนกลาง ราชการบริหารส่วนภูมิภาค และราชการบริหารส่วนท้องถิ่นไว้ แต่ให้ถ่ายโอนงาน งบประมาณและบุคลากรของส่วนกลาง ไปยังภูมิภาค</p> <p>(2) ช่วงที่สอง (ภายในระยะเวลา 10 ปี) ยังคงให้มีราชการบริหารส่วนภูมิภาค แต่ให้มีเฉพาะเพียงระดับจังหวัด ส่วนอำเภอ ตำบลและหมู่บ้านนั้นให้แปรสภาพเป็นเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลให้หมด</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
<p>จากการศึกษารวบรวม ใน ลั ก ษ ณะ ท บ ท ว น วรรณกรรม ในงานวิจัยของนายตระกูล มี ชัย เรื่อง “การศึกษารวบรวม ข้อมูลด้านการเมืองการ ปกครองไทย เรื่อง“การเมือง การปกครองท้องถิ่นไทย” เมื่อ พ.ศ. 2546(ต่อ)</p>	<p>(3) ช่วงที่สาม (ภายใน พ.ศ. 2563) ควรปรับให้เหลือเพียงราชการ บริหารส่วนกลางและราชการบริหารส่วนท้องถิ่น (ส่วนรูปแบบการมี เทศบาลควบคู่ไปกับองค์การบริหารส่วนตำบลควรจะเปลี่ยนแปลง หรือไม่เอกสารทบทวนวรรณกรรมไม่ได้กล่าวไว้)</p> <p>จรัส สุวรรณมาลา ในงานศึกษาเรื่อง “ศักยภาพทางการคลังของ องค์การบริหารส่วนตำบล” เสนอว่าการปรับประสิทธิภาพทางการคลัง ขององค์การบริหารส่วนตำบลควรพิจารณาทั้งด้านการคลังและด้านอื่นๆ ไปพร้อมกันโดยควรปรับปรุงขนาดขององค์การบริหารส่วนตำบลให้ เหมาะสมโดยให้มีการควบรวมขององค์การบริหารส่วนตำบลเข้ากับ เทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลประเภทอื่น ๆ ที่อยู่ใกล้เคียง เพื่อให้มีจำนวนประชาชนและขนาดพื้นที่มากเพียงพอ</p> <p>2. แนวคิดที่เสนอให้คงมีเฉพาะเทศบาล พบว่ามีข้อเสนอใน แนวทางนี้ประกอบด้วย</p> <p>โกศล พลกุล และคณะ ในงานวิจัยเรื่อง “แนวทางการพัฒนา กฎหมายเกี่ยวกับการกระจายอำนาจให้แก่องค์การปกครองท้องถิ่น” เสนอว่าประเทศไทยควรยึดรูปแบบการจัดระเบียบการปกครองที่มีทั้ง ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาคและราชการส่วนท้องถิ่น เช่นเดียวกับประเทศฝรั่งเศสต่อไป โดยในส่วนองค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นระนาบล่างนั้นควรให้มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบ ต่าง ๆ คือเทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล และสุขาภิบาลที่มีอยู่ใน ขณะนั้นต่อไปเพื่อพัฒนาไปสู่การมีเฉพาะรูปแบบเทศบาลเพียงอย่างเดียว</p> <p>นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ และคณะ ในงานวิจัยเรื่อง “ทิศทางการ ปกครองท้องถิ่นของไทยและต่างประเทศเปรียบเทียบ” เสนอว่า ใน อนาคตราชการบริหารส่วนกลางและราชการบริหารส่วนภูมิภาค</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
<p>จากการศึกษารวบรวม</p> <p>ใน ลักษณะ ทบทวน</p> <p>วรรณกรรม</p> <p>ในงานวิจัยของนายตระกูล มีชัย เรื่อง “การศึกษารวบรวมข้อมูลด้านการเมืองการปกครองไทย เรื่อง “การเมืองการปกครองท้องถิ่นไทย” เมื่อ พ.ศ. 2546(ต่อ)</p>	<p>ควรเล็กลง แต่ราชการส่วนท้องถิ่นโดยเฉพาะองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นควรขยายตัวมากขึ้นทั้งทางด้านขนาดและภารกิจ และควรจัดโครงสร้างให้มี 2 ระนาบ คือ ระนาบบนที่เป็นองค์การบริหารส่วนจังหวัด และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นระนาบล่างที่ควรเหลือเพียงรูปแบบเทศบาลเพียงอย่างเดียวเพื่อให้เป็นไปตามสากลและมีความทันสมัย ส่วนวิธีการทำให้เหลือเพียงรูปแบบเทศบาลเพียงอย่างเดียว นั้นให้ใช้วิธีการควบรวมระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลกับเทศบาล</p> <p>(คงรวมถึงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลด้วยกันด้วย-ผู้เขียน)</p> <p>และมีการปรับเกณฑ์การจัดชั้นเทศบาลให้เอื้อต่อการเกิดเทศบาลในลักษณะกิ่งเมืองกิ่งชนบทตามแบบที่เคยใช้ในอังกฤษระหว่างทศวรรษ ค.ศ. 1950-1970</p>
<p>ประณิตถาวร</p> <p>(คณะกรรมการองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อการปฏิรูป)</p> <p>(ปรัชญเกียรติ ว่าไร่, 2555)</p>	<p>ได้เสนอการแก้ไขกฎหมาย 4 เรื่อง คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ร่างพระราชบัญญัติประมวลกฎหมายจัดตั้งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น คือ “การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ” (ส.ท.ช.) ดำเนินงานในรูปแบบของคณะกรรมการที่มีฐานะเป็นส่วนราชการเทียบเท่ากระทรวง มีนายกรัฐมนตรีหรือรองนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน ซึ่งสภานี้จะประกอบด้วยคณะกรรมการ 4 ฝ่าย คือ รัฐมนตรีกระทรวงต่างๆที่มีภารกิจเกี่ยวข้องผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งผู้ทรงคุณวุฒิด้านการปกครองท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดแผนและขั้นตอนกระจายอำนาจเสนอให้สภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติเป็นองค์กรอิสระ มีคณะกรรมการสรรหาสมาชิกจากภาคส่วนต่าง ๆ พร้อมกับเสนอให้ยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัดเหลือเพียงเทศบาล หรือองค์การบริหารส่วนตำบล รูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง 2. ร่างพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเสนอให้มี “คณะกรรมการการ

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
<p>ประณีต ถาวร (คณะกรรมการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อการปฏิรูป) (ปรัชญเกียรติ ว่าโร๊ะ, 2555) (ต่อ)</p>	<p>กระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” (กกถ.) ทำหน้าที่กำหนดแนวทางและขั้นตอนการถ่ายโอนภารกิจและทรัพยากรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่น และมีสำนักงานคณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่นเป็นฝ่ายเลขานุการมีฐานะเป็นส่วนราชการเทียบเท่ากรม โดย กกถ. ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรี หรือรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายเป็นประธาน คณะกรรมการ ผู้แทนส่วนราชการ ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้ทรงคุณวุฒิประเภทละ 12 คน</p> <p>3. ร่างพระราชบัญญัติรายได้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เสนอให้มี “คณะกรรมการการคลังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” ซึ่งเป็นคณะกรรมการไตรภาคี ประกอบด้วย ผู้แทนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้แทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้องและผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนเท่า ๆ กัน เพื่อทำหน้าที่กำหนดนโยบายการพัฒนารายได้และการบริหารการเงินการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้มีเป้าหมายที่ชัดเจน และมีมาตรการรองรับอย่างเป็นรูปธรรมโดยคณะกรรมการการคลัง มีหน้าที่จัดทำแผนพัฒนารายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และกำหนดมาตรการรองรับจัดทำหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจัดสรรรายได้ และเงินอุดหนุนให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จัดทำหลักเกณฑ์ ขั้นตอน แนวปฏิบัติ และการตรวจสอบการก่อหนี้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จัดทำระเบียบ ประกาศ หรือหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ด้านการเงิน การคลัง และงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นต้น</p> <p>4. ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการท้องถิ่น เสนอให้มี “คณะกรรมการข้าราชการส่วนท้องถิ่น” (ก.ถ.) มีนายกรัฐมนตรี หรือรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมาย เป็นประธาน คณะกรรมการ</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
<p>ประณีต ฉาวร (คณะกรรมการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อการปฏิรูป) (ปรัชญเกียรติ ว่าไร้ะ, 2555) (ต่อ)</p>	<p>ประกอบด้วย กรรมการโดยตำแหน่ง 7 คน ผู้แทนจากผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 8 คน ผู้แทนจากข้าราชการส่วนท้องถิ่น 8 คน และผู้ทรงคุณวุฒิ 8 คนคณะกรรมการข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ออกกฎ ระเบียบ และมาตรฐานเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น และกำหนดมาตรฐานกรอบอัตรากำลัง กำหนดมาตรการส่งเสริมฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรท้องถิ่น และตรวจสอบติดตามผลแต่งตั้งข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือให้พ้นจากตำแหน่ง ให้ความเห็นชอบในการโอนย้ายข้าราชการส่วนท้องถิ่นระหว่างจังหวัดและรับโอนจากข้าราชการประเภทอื่นจัดทำทะเบียนประวัติ บัญชีเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง และค่าตอบแทนต่างๆ พิจารณาการโอนย้ายข้าราชการส่วนท้องถิ่นระหว่างจังหวัด</p>
<p>ทวิศักดิ์ ศรีทองกิตติกุล (ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลปากน้ำปราน อำเภอปรานบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในฐานะ ประธานมูลนิธิปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล) (“ทวิศักดิ์ ศรีทองกิตติกุล สะท้อน ‘เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด’ กับการกระจายอำนาจ, 2557, น. 27)</p>	<p>การเสนอให้มีการจัดตั้ง “สภาท้องถิ่นแห่งชาติ” เป็นองค์กรที่จะทำหน้าที่ในการกำหนดแนวทางและวางยุทธศาสตร์ในการกระจายอำนาจให้กับท้องถิ่น สมาชิกสภาท้องถิ่นแห่งชาติ ประกอบด้วย ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกประเภท ผู้แทนประชาคมท้องถิ่น นักวิชาการ โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน “สภาการท้องถิ่นแห่งชาติ” จะเป็นสภาที่ผู้คนในท้องถิ่นสามารถเสนอความคิดเห็นในการปฏิรูปท้องถิ่น กดดันให้รัฐบาลกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น นอกจากนั้นแล้วยังสามารถเสนอของบประมาณจากรัฐบาลตามความจำเป็นเหมาะสม กำหนดโครงสร้างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน ออกระเบียบหลักเกณฑ์ในการบริหารท้องถิ่นให้สะดวกในการปฏิบัติงานของท้องถิ่น โดยยึดหลักความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่าความต้องการของส่วนกลาง ส่วนการเสนอให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเพียงเรื่องเดียว ไม่ใช่หัวใจสำคัญในการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น เพราะการ</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
ทวิศักดิ์ ศรีทองกิตกุล(ต่อ)	กระจายอำนาจควรกระจายให้กับประชาชนในท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง มีโอกาสตรวจสอบการทำงานของผู้บริหารท้องถิ่น ขณะที่พิมพ์เขียวในการปฏิรูปท้องถิ่นมีปรากฏอย่างชัดเจน แต่รอเพียงรัฐบาลที่มีความจริงใจในการนำไปปฏิบัติเท่านั้น
เครือข่ายองค์กรท้องถิ่น (เครือข่ายองค์กรท้องถิ่น, ม.ป.ป.)	<p>ได้เสนอแนวทางการปฏิรูประบบการปกครองท้องถิ่น ดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. จัดตั้ง “สภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ” ให้เป็นกลไกกลางในการบริหารราชการส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นให้เกิดการพัฒนากระบวนการปกครองท้องถิ่นและพัฒนาระบบที่มีความยืดหยุ่นตามพื้นฐานทางวัฒนธรรม มีเอกภาพในการบริหารจัดการท้องถิ่นทั้งด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนด้านการงบประมาณ และด้านการบริหารจัดการองค์กร 2. จัดสรรงบประมาณแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับที่พอเพียงต่อการดูแลประชาชน โดยเบื้องต้นให้ใช้สัดส่วนงบประมาณไม่น้อยกว่าร้อยละ 35 ของรายได้ของรัฐบาล ภายใน 5 ปี นับตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 เป็นต้นไป และให้มีการถ่ายโอนภารกิจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจากส่วนราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โดยให้มีผลการบังคับใช้ภายใน 5 ปี และมีบทลงโทษบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกรณีที่ไม่ดำเนินการ 3. ประกันรายได้แต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่น้อยกว่า 15 ล้านบาท เพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรม 4. ตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่ และแก้ไขกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การดำเนินการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น เป็นไปโดยกลไกภาคประชาชน ทั้งการจัดการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่น รวมถึงการตรวจสอบและรับรองผลการเลือกตั้ง ทั้งนี้

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณ (ต่อ)	
เครือข่ายองค์กรท้องถิ่น (เครือข่ายองค์กรท้องถิ่น, ม.ป.ป.) (ต่อ)	<p>เพื่อให้กระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยท้องถิ่นมีความสมบูรณ์</p> <p>5. จัดตั้ง “กองทุนการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต” ให้เป็นกลไกการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้กับคนในชุมชนท้องถิ่น ทั้งนี้เพื่อพัฒนาคุณภาพของคนในพื้นที่ที่การศึกษาในระบบเพียงอย่างเดียวไม่สามารถดำเนินการได้ และส่งเสริมบทบาทของประชาชนในการจัดการศึกษาที่อยู่บนฐานวัฒนธรรมของตนเอง โดยกองทุนดังกล่าว เป็นการสมทบงบประมาณร่วมกันจากรัฐบาล องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคประชาชน ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน</p> <p>6. ใช้มาตรการสมทบงบประมาณให้กับชุมชนท้องถิ่นที่พัฒนาระบบการจัดการตนเองและมีระบบการเงินการคลังของชุมชนด้วยการจัดตั้งเป็นกองทุนที่มีระบบบริหารจัดการที่ได้รับการยอมรับของชุมชนได้แก่ กองทุนสวัสดิการชุมชน กองทุนประกันราคาผลผลิตด้านเกษตร เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อแสดงถึงเจตนารมณ์ในการสนับสนุนการจัดการตนเองของชุมชนท้องถิ่นที่ส่งผลต่อความเป็นอยู่ของประชาชน</p> <p>7. จัดตั้ง “กองทุนสวัสดิการสำหรับบุคลากรของท้องถิ่น” ให้มีความเสมอภาคกับสวัสดิการที่รัฐให้กับข้าราชการพลเรือน ทั้งนี้จะเป็นการให้ความสำคัญกับหน่วยงานส่วนท้องถิ่นที่อยู่ใกล้ชิดประชาชนมากที่สุด เมื่อเทียบกับหน่วยงานส่วนกลางและภูมิภาค รวมถึงการสร้างขวัญกำลังใจให้แก่บุคลากรที่ทำหน้าที่เพื่อส่วนรวมและผลตอบแทนไม่สูงนัก เช่น กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการท้องถิ่น กองทุนรักษาพยาบาลข้าราชการท้องถิ่น</p> <p>8. ผลักดันข้อเสนอปฏิรูปโครงสร้างอำนาจของคณะกรรมการปฏิรูปให้เกิดเป็นรูปธรรมโดยเฉพาะการยุบราชการส่วนภูมิภาค</p> <p>9. ผลักดันกฎหมายหลักของท้องถิ่น ได้แก่ ประมวลกฎหมายท้องถิ่น กฎหมายรายได้ท้องถิ่นกฎหมายกระจายอำนาจ กฎหมายบริหารงานบุคคลของท้องถิ่น เป็นต้น ซึ่งอยู่ระเบียบวาระการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรให้แล้วเสร็จโดยเร็ว</p> <p>10. จัดตั้ง “สถาบันพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” ที่มีความเป็นอิสระ</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างการปกครองรูปแบบพิเศษเฉพาะกรุงเทพมหานคร	
โกวิทย์ พวงงาม (รองศาสตราจารย์ประจำ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์) (โกวิทย์ พวงงาม, ม.ป.ป.)	<p>มีข้อเสนอเห็นว่า กรุงเทพมหานคร (กทม.) จะต้องกระจายอำนาจไปสู่ชุมชนและประชาชนในกรุงเทพมหานคร เพื่อให้มีส่วนร่วมในการดูแลท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น โดยเฉพาะการให้เขาได้มีโอกาสแสดงศักยภาพ เพื่อสร้างจินตนาการท้องถิ่นของเขาเอง หรือเสนอวิสัยทัศน์ในการบริหารจัดการชุมชนของเขาเอง ซึ่งเป็นที่มาของการปรับรูปแบบกรุงเทพมหานคร โดยมีการจัดรูปแบบโครงสร้างการบริหารกรุงเทพมหานคร ออกเป็น 2 ระดับ (Two Tiers System) ได้แก่</p> <p>1. ระดับบน (Upper Level) ได้แก่ ระดับกรุงเทพมหานคร มีฐานะเป็นนิติบุคคลและราชการส่วนท้องถิ่นที่ยังคงประกอบด้วยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครที่มาจากการเลือกตั้งจากประชาชนโดยตรง และสภากรุงเทพมหานครที่มีการเลือกตั้งสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร ในระดับนี้หน้าที่กรุงเทพมหานครและผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครจะต้องมีอำนาจหน้าที่ที่แตกต่างไปจากเดิม โดยให้อำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานครเป็นผู้รับผิดชอบงานของกรุงเทพมหานคร ที่เป็นการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนโดยภาพรวม เป็นต้นว่า การจัดทำแผนพัฒนากรุงเทพโดยรวม การจราจร การขนส่งมวลชน การจัดทำหรือสร้างถนนรวม หรือเส้นทางสายหลักภายในกรุงเทพมหานครการจัดทำผังเมืองรวมทั้ง กรุงเทพมหานคร การส่งเสริมกีฬาและการสร้างสนามกีฬารวม การประสานงาน การจัดทำแผนโครงการและกิจกรรมระหว่างนครบาล โดยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นผู้กำหนดนโยบายและบริหารราชการกรุงเทพมหานคร ตามหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และเป็นผู้ประสานความร่วมมือ หรือบูรณาการแผนงาน โครงการระหว่างกรุงเทพมหานคร กับ นครบาล เป็นต้น</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างการปกครองรูปแบบพิเศษเฉพาะกรุงเทพมหานคร(ต่อ)	
โกวิทย์ พวงงาม (รองศาสตราจารย์ประจำ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์) (โกวิทย์ พวงงาม, ม.ป.ป.) (ต่อ)	<p>2. ระดับล่าง (Lower Level) ได้แก่ ระดับนครบาล กล่าวคือ จัดแบ่งพื้นที่กรุงเทพมหานครออกเป็นนครบาลย่อย ๆ ประมาณ 12 – 14 นครบาล โดยใช้เกณฑ์ขนาดพื้นที่และประชากรในแต่ละนครบาล ประมาณ 200,000 - 450,000 คน ฐานะของนครบาลจะเป็นนิติบุคคลและจัดให้มีนายกนครบาลที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน และมีอำนาจหน้าที่เป็นผู้จัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนในพื้นที่นครบาล ซึ่งกฎหมายจะต้องกำหนดให้ชัดเจนว่านครบาลมีอำนาจหน้าที่ทำอะไรที่ไม่ใช่เป็นเรื่องภาพรวมที่กรุงเทพมหานครเป็นผู้รับผิดชอบการจัดรูปแบบและโครงสร้างกรุงเทพมหานครที่ปรับให้มีระดับนครบาลขึ้นนี้เท่ากับเป็นการทำให้ในระดับนครบาลจะได้ดูแลและมีความรับผิดชอบในการแก้ไขปัญหาและความต้องการของประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งทำให้ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนเมืองมีมากขึ้น</p>
สนิท จรอนันต์ ผู้อำนวยการสำนักกิจการ ศาลรัฐธรรมนูญ (ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร, ม.ป.ป.)	<p>ในอนาคตอาจจะต้องมีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสม เพื่อให้องค์การสามารถปรับตัวสนองตอบสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกองค์การที่เปลี่ยนแปลงไป ตามพลวัตของกระแสโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ เนื่องจากสาเหตุสำคัญหลายประการ</p> <p>ประการแรก กรุงเทพมหานครเกิดจากการรวมจังหวัดพระนคร และจังหวัดธนบุรีเข้าด้วยกันเป็นเมืองใหญ่ มีพื้นที่และประชาชนมากเกินไปกว่าที่จะให้เป็นท้องถิ่นเดียว และการที่กฎหมายกำหนดให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ทำหน้าที่เป็นผู้บริหารระดับมหานคร ส่วนผู้บริหารระดับท้องถิ่นหรือเขตต่างๆ กฎหมายไม่ได้กำหนดให้มีการเลือกตั้งทำให้กรุงเทพมหานครมีภาระหน้าที่รับผิดชอบครอบคลุมไปทุกเขตพื้นที่ทั้งหมดของกรุงเทพมหานคร ซึ่งในประเทศที่เจริญแล้ว เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น มีการจัดการบริหารท้องถิ่นใน</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างการปกครองรูปแบบพิเศษเฉพาะกรุงเทพมหานคร(ต่อ)	
สนิท จรอนันต์ ผู้อำนวยการสำนัก กิจการ ศาลรัฐธรรมนูญ (ศุ น ย์ ชี อ มู ล กรุงเทพมหานคร, ม.ป.ป.) (ต่อ)	<p>เมืองหลวงด้วยวิธีการแบ่งพื้นที่ในเมืองหลวงออกเป็นท้องถิ่นขนาดเล็กย่อยหลายท้องถิ่น เพื่อให้แต่ละท้องถิ่นสามารถดูแลรับผิดชอบท้องถิ่นของตนได้อย่างทั่วถึง ทั้งเพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่นมีโอกาสใกล้ชิดกับประชาชน สามารถรับรู้ปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้ เพื่อที่จะได้นำปัญหาความต้องการเหล่านี้ไปดำเนินการสนองตอบต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น ได้อย่างดี และทั่วถึง</p> <p>ประการที่สอง รูปแบบโครงสร้างการบริหารราชการกรุงเทพมหานครที่ใช้อยู่ปัจจุบันมีลักษณะไม่เหมาะสมกับสภาพของกรุงเทพมหานครที่เปลี่ยนแปลงไป เพราะเป็นรูปแบบโครงสร้างที่กำหนดให้บุคคลคนเดียวได้รับเลือกตั้งเข้ามามีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบในการบังคับบัญชา และปฏิบัติราชการของกรุงเทพมหานครทั้งหมด รวมทั้งมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายกำหนดอีกเป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำได้ยากที่บุคคลเพียงคนเดียวจะทำได้ดีและทั่วถึง แม้ในทางปฏิบัติจะมีการแบ่งเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร</p> <p>ออกเป็นเขตต่าง ๆ จำนวน 50 เขตก็ตาม แต่เขตต่าง ๆ ก็เป็นเพียงส่วนราชการประจำที่ต้องปฏิบัติตามนโยบายและการสั่งการของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ถ้ากรุงเทพมหานครไม่สั่งการไปหรือมอบหมายให้ปฏิบัติในเรื่องใดเขตก็ไม่อาจดำเนินการได้</p> <p>ประการที่สาม อำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานครบางประการไม่เหมาะสมกับสถานะของกรุงเทพมหานครที่เป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น เนื่องจากอำนาจหน้าที่บางอย่างซ้ำซ้อนกับหน่วยงานอื่นเช่น การสาธารณสุขปกครองบางอย่างและหรือการรักษาความสงบเรียบร้อยไม่อาจทำได้เพราะไม่มีกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจ บางอย่างทำได้แต่ไม่ได้ผล เช่น การควบคุมอาคาร และการขนส่ง เป็นต้น ดังจะเห็นได้จากอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานครตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 89</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างการปกครองรูปแบบพิเศษเฉพาะกรุงเทพมหานคร(ต่อ)	
สนิท จรอนันต์ ผู้อำนวยการสำนักงานกิจการ ศาสนาวัฒนธรรม (ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร, ม.ป.ป.) (ต่อ)	<p>แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 และแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2542 และปัญหาบางประการที่เกิดขึ้นแม้จะเป็นหน้าที่ของกรุงเทพมหานครจะต้องแก้ไขโดยตรง แต่ก็ปัญหาใหญ่เกินกว่ากรุงเทพมหานครจะแก้ไขได้ เช่น ปัญหาน้ำท่วม ปัญหาจราจร และการหลั่งไหลเข้ามาอาศัยอยู่ของคนจากทั่วประเทศ เป็นต้น</p> <p>ประการสุดท้าย เขตไม่มีอิสระในการบริหารงานอย่างเพียงพอ เขตซึ่งเป็นส่วนราชการประจำมีหน้าที่ปฏิบัติราชการแทนกรุงเทพมหานครในพื้นที่ของเขต ไม่มีอำนาจในการกำหนดนโยบาย การบริหารการสั่งการได้เอง จะทำได้ก็เพียงเท่าที่กรุงเทพมหานคร ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานครจะมอบให้ หรือตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้อำนวยการเขต ดังนั้นงานบางอย่างที่เขตควรจะดำเนินการหรือแก้ไขปัญหาได้เองกลับไม่อาจดำเนินการได้ถ้าเขตไม่ได้รับอำนาจ หรือกฎหมายกำหนดให้มีหน้าที่ จึงทำให้การบริหารงานของเขตขาดอิสระในการบริหารงานในเรื่องต่าง ๆ เช่น การกำหนดนโยบาย การบริหาร การสั่งการ การจัดทำแผนพัฒนาเขต การใช้อำนาจสั่งจ่ายงบประมาณของเขต เป็นต้น</p> <p>จากสภาพข้อเท็จจริงของกรุงเทพมหานครที่เป็นอยู่ดังกล่าว ทั้งทางด้านกฎหมายที่กำหนดรูปแบบการบริหารกรุงเทพมหานคร และทางด้านกายภาพซึ่งกรุงเทพมหานครมีพื้นที่และประชาชนที่ต้องดูแลรับผิดชอบมากเกินกว่าที่จะให้เป็นท้องถิ่นเดียว นำไปสู่การเสนอแนวคิดและความพยายามที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารกรุงเทพมหานครให้เหมาะสมมาตลอด กระแสความพยายามยังคงมีอย่างต่อเนื่อง แม้จะขาดหายไปบ้างเป็นบางช่วงเวลา</p> <p>รูปแบบการปรับปรุงการบริหารราชการกรุงเทพมหานครตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันที่รัฐบาล พรรคการเมือง คณะกรรมการการปกครอง วุฒิสภา และผู้เกี่ยวข้องเสนอมิ 6 รูปแบบด้วยกัน คือ</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างการปกครองรูปแบบพิเศษเฉพาะกรุงเทพมหานคร(ต่อ)	
สนิท จรอนันต์ ผู้อำนวยการสำนักกิจการ ศาลรัฐธรรมนูญ (ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร, ม.ป.ป.)(ต่อ)	<p>รูปแบบที่ 1 รูปแบบทบวงนครหลวง โดยแบ่งพื้นที่กรุงเทพมหานครออกเป็นเทศบาลต่าง ๆ จำนวน 7 เทศบาล และให้นำกฎหมายว่าด้วยเทศบาลมาใช้บังคับ โดยปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ใช้อำนาจควบคุมหรือกำกับดูแลเทศบาลต่าง ๆ เหล่านี้ และให้ทบวงนครหลวงมีอำนาจหน้าที่ในการแบ่งสรรงบประมาณอุดหนุนแก่เทศบาลดังกล่าว (หมายเหตุ : รัฐบาลพลเอก เปรม ติณสูลานนท์ พ.ศ. 2522 ได้เสนอร่างกฎหมายต่อสภาผู้แทนราษฎร และสภาผู้แทนราษฎรได้รับหลักการร่างกฎหมายดังกล่าวในวาระที่ 1 และต่อมามีการยุบสภาผู้แทนราษฎร ร่างกฎหมายดังกล่าวจึงตกไป)</p> <p>รูปแบบที่ 2 รูปแบบกระทรวงนครบาล โดยให้รวมหน่วยงานสาธารณูปโภคต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร รวมทั้งกองบัญชาการตำรวจนครบาลให้ขึ้นตรงกับกระทรวงนครบาล และให้แบ่งพื้นที่กรุงเทพมหานครออกเป็น 11 นครบาล โดยแต่ละนครบาลจัดตั้งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้บริหารและสภาแต่ละนครบาลเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน นอกจากนี้หากชุมชนใด จังหวัดใดมีประชากรหนาแน่นและรายได้เพียงพอตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ก็ให้จัดตั้งเป็นนครบาลเช่นเดียวกับในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้กระทรวงนครบาลจะกำกับดูแลนครบาลต่าง ๆ ดังกล่าว(หมายเหตุ : พรรคกิจสังคมเป็นผู้เสนอร่างกฎหมายต่อสภาผู้แทนราษฎร และสภาผู้แทนราษฎรได้รับหลักการร่างกฎหมายดังกล่าวในวาระที่ 1 แต่ต่อมามีการยุบสภาผู้แทนราษฎร ร่างกฎหมายดังกล่าวจึงตกไป)</p> <p>รูปแบบที่ 3 รูปแบบกรุงเทพมหานครบูรณมหานคร จัดแบ่งพื้นที่กรุงเทพมหานครออกเป็น 9 ท้องถิ่นให้เป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นเรียกว่า “นครบาล” อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกรุงเทพมหานคร</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างการปกครองรูปแบบพิเศษเฉพาะกรุงเทพมหานคร(ต่อ)	
<p>สนิท จรอนันต์</p> <p>ผู้อำนวยการสำนักกิจการ</p> <p>ศาลรัฐธรรมนูญ</p> <p>(ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร, ม.ป.ป.) (ต่อ)</p>	<p>โดยผู้บริหารและสภาของนครบาลและกรุงเทพมหานครนครมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร ได้แก่ อำนาจหน้าที่ของสภากรุงเทพมหานคร ผู้ว่าราชการของกรุงเทพมหานครและกรุงเทพมหานคร ส่วนอำนาจหน้าที่ของนครบาล ได้แก่ อำนาจหน้าที่ของสภานครบาล นายกนครบาล และนครบาล</p> <p>รูปแบบที่ 4 รูปแบบทบทวงกรุงเทพมหานครจัดแบ่งพื้นที่กรุงเทพมหานคร ออกเป็น 9 ท้องถิ่นให้เป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น เรียกว่า “นครบาล” อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของทบทวงกรุงเทพมหานคร อำนาจหน้าที่ของทบทวงฯ ได้แก่ อำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีว่าการทบทวงฯ และทบทวงฯ อำนาจหน้าที่ของนครบาล ได้แก่ อำนาจหน้าที่ของสภานครบาล นายกนครบาล และนครบาล</p> <p>(หมายเหตุ : รูปแบบที่ 3 และ 4 คณะกรรมการการปกครอง วุฒิสภาศึกษาและนำเสนอที่ประชุมวุฒิสภาเพื่อพิจารณาเมื่อวันที่ 8 มีนาคม พ.ศ. 2539)</p> <p>รูปแบบที่ 5 รูปแบบกรุงเทพมหานครปัจจุบัน จัดแบ่งพื้นที่กรุงเทพมหานครออกเป็น 6 - 8 ท้องถิ่นและให้มีฐานะเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นซึ่งอาจเรียกว่า “เทศบาลหรืออย่างอื่น” มีผู้บริหารและสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกรุงเทพมหานคร</p> <p>รูปแบบที่ 6 รูปแบบมหานครจัดแบ่งพื้นที่กรุงเทพมหานครออกเป็น 2 มหานครในพื้นที่ฝั่งพระนครและพื้นที่ฝั่งธนบุรี โดยทั้งสองมานครมีฐานะเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นซึ่งอาจเรียกว่ากรุงเทพมหานครและกรุงเทพมหานครนครมีรูปแบบการปกครองและการบริหารเช่นเดียวกับการปกครองกรุงเทพมหานครปัจจุบันการปรับปรุงรูปแบบการบริหารกรุงเทพมหานครทั้ง 6 รูปแบบข้างต้นเมื่อพิจารณาสภาพการณ์ภายใต้บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 รูปแบบที่ 5 และที่ 6 มีแนวโน้มความเป็นไปได้สูงโดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปแบบที่ 5 เนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้</p>

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างการปกครองรูปแบบพิเศษเฉพาะกรุงเทพมหานคร(ต่อ)	
สนิท จรอนันต์ ผู้อำนวยการสำนักกิจการ ศาลรัฐธรรมนูญ (ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร, ม.ป.ป.) (ต่อ)	<ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นรูปแบบที่มีความสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งจะทำให้เกิดการกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่นในเมืองหลวงตามหลักการปกครองท้องถิ่นอย่างแท้จริง 2. เป็นรูปแบบที่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมปกครองท้องถิ่นมากขึ้นการปรับปรุงรูปแบบการบริหารกรุงเทพมหานครตามรูปแบบที่ 5 ได้แบ่งเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครเป็นท้องถิ่นใหม่จำนวน 6 – 8 ท้องถิ่นจึงเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นมากขึ้นและเป็นการสอดคล้องตามเจตนารมณ์แห่งรัฐธรรมนูญของประเทศที่ใช้บังคับอยู่ปัจจุบันที่ได้มุ่งเน้นให้มีการกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่นเป็นไปอย่างทั่วถึงถึงการที่กรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงของประเทศและมีความสำคัญในด้านต่างๆจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการปรับปรุงรูปแบบการบริหารให้สอดคล้องตามรัฐธรรมนูญ 3. เป็นรูปแบบที่ใช้กันอย่างทั่วไประบบได้ผลรูปแบบการบริหารใหม่ทั้งสองแนวทางเป็นรูปแบบที่มีการใช้กันโดยทั่วไปในประเทศต่างๆที่มีสภาพเป็นเมืองหลวงคล้ายกรุงเทพมหานครจึงน่าจะเชื่อว่าหากนำรูปแบบใหม่ของการบริหารกรุงเทพมหานครมาใช้จะทำให้การดูแลรับผิดชอบเมืองหลวงของประเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสามารถแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนที่ได้รับอยู่ได้ทั้งจะก่อให้เกิดความเจริญเติบโตในทางที่ดีงามแก่กรุงเทพมหานครต่อไป 4. เป็นรูปแบบที่มีความสอดคล้องกับแนวทางการบริหารงานภายในของกรุงเทพมหานครในปัจจุบันที่ได้แบ่งพื้นที่กรุงเทพมหานครออกเป็น 6 กลุ่มโดยพื้นที่ฝั่งพระนครแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มและฝั่งธนบุรีแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มแต่ละกลุ่มประกอบด้วยเขต 7 - 9เขต

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างการปกครองรูปแบบพิเศษเฉพาะกรุงเทพมหานคร(ต่อ)	
สนิท จรอนันต์ ผู้อำนวยการสำนักกิจการ ศาลรัฐธรรมนูญ (ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร, ม.ป.ป.)(ต่อ)	แนวทางการปรับปรุงรูปแบบการบริหารกรุงเทพมหานครใหม่ตาม รูปแบบที่ 5 ที่สำคัญคือการแบ่งเขตพื้นที่การบริหารใหม่เพื่อให้มีขนาด และจำนวนประชากรที่เหมาะสมกับความรับผิดชอบดูแลของผู้บริหาร ท้องถิ่น โดยแบ่งพื้นที่กรุงเทพมหานครออกเป็น 6 - 8 ท้องถิ่นและให้แต่ละ ท้องถิ่นเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นมีผู้บริหารและสภาท้องถิ่นมา จากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ กรุงเทพมหานครรูปแบบปัจจุบันท้องถิ่นแต่ละท้องถิ่นประกอบด้วยเขต 7 - 9 เขตโดยคำนึงถึงความเชื่อมโยงของพื้นที่ตามสภาพภูมิศาสตร์ศักยภาพ ของการพัฒนาเน้นการกระจายจำนวนประชากร รายได้และพื้นที่ในแต่ละ ท้องถิ่นให้มีความใกล้เคียงกันเพื่อให้ท้องถิ่นเหล่านี้มีจำนวนประชากร และจำนวนพื้นที่ในความรับผิดชอบไม่มากเกินไปและไม่น้อยเกินไป ผู้บริหารท้องถิ่นแต่ละแห่งสามารถดูแลได้อย่างทั่วถึงและเป็นการ เหมาะสมกับจำนวนประชากรของกรุงเทพมหานครที่มีอยู่ประมาณเกือบ 10,000,000 คนเมื่อเฉลี่ยแล้วจะตกประมาณท้องถิ่นละ 1,200,000 คนซึ่ง ถ้าแบ่งพื้นที่การบริหารออกไปมากกว่านี้ให้เหลือประชากรในแต่ละ ท้องถิ่นน้อยลงอีกก็สามารถทำได้แต่ก็ต้องดูองค์ประกอบในด้านอื่นด้วย ว่าเหมาะสมหรือไม่ ประเทศที่มีการแบ่งเขตพื้นที่ในเมืองหลวงเป็น เทศบาลย่อยหลายเทศบาลจะมีจำนวนประชากรเฉลี่ยไม่เท่ากันสุดแต่ ความเหมาะสมของสภาพพื้นที่ที่เป็นอยู่เดิมเช่นในนครหลวงลอนดอน ของประเทศอังกฤษซึ่งเรียกว่า County of London มีประชากรอาศัยอยู่ ทั้งหมดประมาณ 8,000,000 คน และในCounty of London ได้แบ่ง ออกเป็น County of London 1 แห่ง หรือเขต และ Metropolitan Boroughs อีก 32 แห่ง หรือเขต เฉลี่ยแล้วในแต่ละแห่งหรือเขต จะมีประชากร ประมาณ 275,000 คน

ตารางที่ 2.4 ประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ตารางประมวลความคิดเห็นของผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น	
ผู้เสนอความคิด	แนวความคิดการปฏิรูป
การปรับโครงสร้างการปกครองรูปแบบพิเศษเฉพาะกรุงเทพมหานคร(ต่อ)	
สนิท จรอนันต์ ผู้อำนวยการสำนักกิจการ ศาลรัฐธรรมนูญ (ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร, ม.ป.ป.)(ต่อ)	<p>และในจังหวัดปารีสอันเป็นที่ตั้งนครหลวงของประเทศฝรั่งเศสมีประชากรอาศัยอยู่ประมาณ 5,000,000 คนและในนครหลวงปารีสก็ได้แบ่งพื้นที่ออกเป็นเทศบาลย่อยออกประมาณ 22 แห่งเฉลี่ยแล้วจะมีประชากรในแต่ละประเทศประมาณ 227,000 คนเป็นต้น</p> <p>สรุปการปรับปรุงรูปแบบการบริหารกรุงเทพมหานครใหม่ตามรูปแบบที่ 5 เป็นรูปแบบที่เปลี่ยนแปลงไปจากปัจจุบันไม่มากเป็นการเปลี่ยนแปลงภายในรูปแบบการบริหารกรุงเทพมหานครเดิมซึ่งกฎหมายกำหนดให้เขตมีฐานะเป็นการบริหารส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นให้เป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นแต่เพียงรูปแบบเดียวเพื่อให้สอดคล้องกับรูปแบบการบริหารกรุงเทพมหานครและเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญซึ่งจะเป็นการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นได้บริหารด้วยตนเองทำให้การดูแลรวมทั้งการให้บริการเป็นไปอย่างทั่วถึง</p> <p>กล่าวโดยสรุปการบริหารภายใต้รูปแบบที่ปรับปรุงใหม่น่าจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสนองตอบความต้องการของประชาชนได้มากที่สุดซึ่งจะช่วยลดภาระของกรุงเทพมหานครและเป็นไปตามหลักการปกครองตนเองของท้องถิ่นอย่างแท้จริง</p>

2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.9.1 งานวิจัยภายในประเทศ

(1) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด Generation (การแบ่งลักษณะบุคคลตามช่วงเวลา)

จิรัชยา จงประเสริฐ (2551) ศึกษาการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษาคณะบริหารธุรกิจมหาวิทาลัยเชียงใหม่โดยใช้ทฤษฎีอุปนิสัย 7 ประการพัฒนาสู่ผู้มีประสิทธิผลสูงจำนวน 493 คนพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีสถานภาพโสดและมีอายุระหว่าง 20-30 ปีโดยประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริษัทซึ่งเป็นนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตสาขาบริหารธุรกิจมีสัดส่วนมากที่สุดและพบว่าด้านความคิดเห็นด้านพื้นฐานทางอารมณ์ความสมดุลของการดำเนินชีวิตและอุปนิสัยทั้ง 7 ประการพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยกับทั้ง 9 องค์ประกอบอันหมายถึงมีอุปนิสัยในระดับมากทั้งด้านพื้นฐานทางอารมณ์ความสมดุลของการดำเนินชีวิตและอุปนิสัยทั้ง 7 ประการแต่อย่างไรก็ตามประเภทหลักสูตรที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียนไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อองค์ประกอบด้านความสมดุลของการดำเนินชีวิตผลการทดสอบอิทธิพลของประเภทหลักสูตรที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียนต่อความสำคัญของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการพบว่าประเภทหลักสูตรมีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่ออุปนิสัยที่ 1 อุปนิสัยที่ 3 อุปนิสัยที่ 5 อุปนิสัยที่ 6 และอุปนิสัยที่ 7 เท่านั้น

ทิพวรรณ ดอนดี (2552) ได้ทำการศึกษาผลของโปรแกรมพัฒนาอุปนิสัย 7 ประการของผู้มีประสิทธิผลสูงที่มีต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและความฉลาดในการเอาชนะอุปสรรคของนักศึกษาระดับมหาวิทาลัยซึ่งกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษามหาวิทาลัยเชียงใหม่ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โดยการคัดเลือกนักศึกษาที่มีคะแนนอุปนิสัย 7 ประการของวัยรุ่นที่เป็นเลิศในระดับต่างๆจำนวน 32 คนและผู้สมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมพัฒนาอุปนิสัย 7 ประการของผู้มีประสิทธิผลสูงผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่เข้าร่วมโปรแกรมฯมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและมีความฉลาดในการเอาชนะอุปสรรคสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมและเมื่อเปรียบเทียบก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯนักศึกษาที่เข้าร่วมโปรแกรมฯเห็นคุณค่าในตนเองและมีความฉลาดในการเอาชนะอุปสรรคสูงขึ้น

รัชฎาธิสนธิสกุล (2549) ศึกษาในเรื่อง “ความคาดหวังต่อการทำงาน” พบว่าคน Generation Y ต้องการลักษณะงานที่สร้างสรรค์และท้าทายเหมาะสมกับความสามารถมีโอกา

ก้าวหน้าในการทำงานและมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนร่วมงานและเจ้านายพวกเขาให้ความสำคัญความสบายใจในการทำงานสำคัญกว่ารายได้หรือตำแหน่งงานนอกจากนี้ Generation Y ยังต้องการงานที่พวกเขาได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจได้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระมีค่าจ้างและสวัสดิการที่เหมาะสมและมีความยืดหยุ่นในการทำงานทั้งในเรื่องเวลาและสถานที่ทำงานหากถามหาถึงความจงรักภักดีต่อองค์กรความภักดีต่อบริษัทของ Generation Y จะอยู่ในอันดับท้ายสุดพวกเขาให้ความสำคัญมากที่สุดคือครอบครัวรองลงไปคือกลุ่มเพื่อนเพื่อนร่วมงานและตัวของพวกเขาเอง Generation Y ยอมรับว่าพวกเขาไม่จงรักภักดีกับองค์กรแต่จงรักภักดีกับวิชาชีพของตนเอง

(2) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดและทฤษฎีความคาดหวัง

เกรียงศักดิ์ อุดประเสริฐกุล (2539) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “องค์การบริหารส่วนตำบลกับการบริหารจัดการงานสาธารณสุขมูลฐาน : ความเชื่อมั่นและความคาดหวังของชุมชน . สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย” ผลการวิจัยพบว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลขาดความพร้อมทั้งในด้านความรู้ในเรื่องงานสาธารณสุขมูลฐานและความพร้อมในด้านความสามารถที่จะบริหารจัดการผู้วิจัยเสนอว่าการจัดโครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบลควรแบ่งออกเป็นคณะกรรมการดำเนินงานฝ่ายต่างๆเพื่อที่จะได้มีผู้รับผิดชอบในงานแต่ละฝ่ายและคนที่เข้ามารับผิดชอบฝ่ายต่างๆจะได้มีประสบการณ์และทักษะในงานนั้นและไม่ก้าวถ่างกันในเรื่องการเตรียมความพร้อมควรจัดบรมบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นระยะๆในเรื่องการมอบหมาย/กระจายอำนาจการบริหารจัดการสู่องค์การบริหารส่วนตำบล ภาครัฐควรเป็นพี่เลี้ยงให้องค์การบริหารส่วนตำบลในระยะแรกและค่อยๆมอบอำนาจสู่องค์การบริหารส่วนตำบล ทีละน้อยเพื่อจะได้ไม่เป็นการมากเกินไปสำหรับองค์การบริหารส่วนตำบล และเสนอให้เพิ่มบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านที่เป็นกำลังหลักของการสาธารณสุขมูลฐานในชุมชนให้มีบทบาทมากขึ้น

พิเชษฐ์ สกฏสรรัตน์ (2548) ศึกษาเรื่อง “ความคาดหวังจากการปฏิรูประบบราชการของข้าราชการกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่” ผลการศึกษาพบว่าข้าราชการกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่มีความคาดหวังจากการปฏิรูประบบราชการใน 5 ประเด็นได้แก่ 1) เรื่องระบบปฏิบัติงานว่าระบบ One Stop Service ที่นำมาใช้จะช่วยอำนวยความสะดวกในการให้บริการประชาชนมากขึ้น 2) ขนาดขององค์กรซึ่งจะมีการจัดส่วนงานตามโครงสร้างการปฏิรูประบบราชการใหม่จะทำให้การบริหารจัดการมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและการปรับขนาดองค์กรภายหลังการปฏิรูประบบราชการจะช่วยให้การทำงานมีความคล่องตัวมากขึ้นเช่นกัน 3) ด้านพฤติกรรมของข้าราชการภายหลังการปฏิรูประบบราชการจะส่งผลให้การดำเนินงานบรรลุประสิทธิผลยิ่งขึ้น 4) ด้านประสิทธิผลในการบริหารงานการปฏิรูประบบราชการจะส่งผลให้

กระบวนการให้บริการแก่ประชาชนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและ 5) ด้านค่าตอบแทนและสวัสดิการ คาดหวังว่าจะได้รับเงินเดือนเพิ่มขึ้นซึ่งสามารถสรุปภาพรวมของระดับความคาดหวังจากการปฏิรูประบบราชการของกลุ่มตัวอย่างได้ว่าอยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์กลางในทุกๆด้าน

ภคพร วัฒนดำรง (2544) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความคาดหวังของชุมชนต่อคณะกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อการพัฒนาท้องถิ่น : เฉพาะกรณีจังหวัดพิษณุโลก” ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ประชาชนในชุมชนส่วนใหญ่มีความคาดหวังต่อคณะกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลในเรื่องบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของบุคคลที่จะได้รับเลือกเป็นคณะกรรมการขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นอย่างมากขณะเดียวกันก็มีความคาดหวังน้อยต่อการที่จะได้เข้าร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมต่างๆตลอดจนการแสดงความคิดเห็นในการออกข้อบังคับในเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชนเช่นการจัดการสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรในพื้นที่หนึ่ง ชุมชนยังมีความคาดหวังน้อยต่อการได้รับรู้รับทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับแผนงานโครงการกิจกรรมในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นของการมีส่วนร่วมในการรับรู้เรื่องราวรายได้และโครงสร้างรายได้ตลอดจนการบริหารงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยมีความคาดหวังให้คณะกรรมการขององค์การบริหารส่วนตำบลได้มีการชี้แจงประชาสัมพันธ์การดำเนินกิจกรรมต่างๆให้กับชุมชนได้ทราบเพื่อที่ชุมชนจะได้ปฏิบัติและทำความเข้าใจได้อย่างเหมาะสมก่อให้เกิดการพัฒนาในชุมชนที่ดีต่อไป

ความคาดหวังของชุมชนต่อคณะกรรมการขององค์การบริหารส่วนตำบลของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาอาชีพตำแหน่งและรายได้ต่างกันพบว่าไม่แตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นความคาดหวังในเรื่องการให้ความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมขององค์การบริหารส่วนตำบล การแสดงความคิดเห็นในการออกข้อบังคับตำบลการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกิจกรรมขององค์การบริหารส่วนตำบล

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา (2548) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ทัศนคติและความพึงพอใจเกี่ยวกับการปฏิรูประบบราชการ” ผลการวิจัยพบว่าทั้งข้าราชการและประชาชนส่วนใหญ่ต่างเห็นด้วยที่จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงหรือปฏิรูประบบราชการเนื่องจากการได้รับข้อมูลข่าวสารทำให้ทั้งข้าราชการและประชาชนต่างตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาในระบบราชการและเห็นเป็นความจำเป็นที่จะต้องปฏิรูปซึ่งผลการสำรวจความพึงพอใจเกี่ยวกับการปฏิรูประบบราชการยังพบว่าทั้งข้าราชการและประชาชนส่วนใหญ่ต่างมีความพึงพอใจในการปฏิรูประบบราชการโดยปัจจัยมูลเหตุแห่งความพึงพอใจในการปฏิรูประบบราชการของข้าราชการคือมีการปรับปรุงประสิทธิภาพของกลไกการทำงานและพฤติกรรมบริการแก่ประชาชนกล่าวคือได้ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลางโดยคำนึงถึงความยุติธรรมและเสมอภาคในการให้บริการแก่ประชาชนมากขึ้นรวมทั้งมีการปรับปรุง

กฎระเบียบและการบริหารบุคคลให้เกิดความคล่องตัวเปิดเผยโปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ขณะที่ปัจจัยมูลเหตุแห่งความไม่พึงพอใจในการปฏิรูประบบราชการในส่วนของข้าราชการคือการปฏิรูปยังไม่สามารถลดความสลับซับซ้อนและยุ่งยากในระบบราชการได้และข้าราชการบางส่วนยังเห็นว่าการปฏิรูประบบราชการในครั้งนี้เป็นการเปิดโอกาสให้นักการเมืองมีอำนาจและแสวงหาประโยชน์จากราชการมากขึ้นด้วยนอกจากนี้ยังมีข้าราชการบางส่วนที่ยังไม่แน่ใจว่าการปฏิรูประบบราชการครั้งนี้จะสามารถลดความซ้ำซ้อนของหน่วยงานราชการได้จริงหรือไม่ด้วย

อภิชาติ โตดิลกเวชช์ (2529) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อบทบาทนักการเมืองท้องถิ่น” ผลการวิจัยพบว่า 1. บทบาทของสมาชิกสภาเทศบาลคือบทบาทในด้าน การตราเทศบัญญัติการควบคุมฝ่ายบริหารฐานะผู้นำท้องถิ่นและการพัฒนาการเมืองการปกครองท้องถิ่นเมื่อพิจารณาในภาพรวมพบว่าประชาชนมีทัศนะต่อบทบาทที่เป็นจริงและบทบาทที่คาดหวังของทั้ง 4 บทบาทไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ 2. บทบาทของคณะเทศมนตรีคือบทบาทในด้าน การบริหารเทศบาลฐานะผู้นำท้องถิ่นและการพัฒนาการเมืองการปกครองท้องถิ่นเมื่อพิจารณาในภาพรวมพบว่าประชาชนมีทัศนะต่อบทบาทที่เป็นจริงและบทบาทที่คาดหวังแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ 3. ผลของปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อบทบาทที่เป็นจริงของสมาชิกสภาเทศบาลและคณะเทศมนตรีเมื่อพิจารณาในภาพรวมผลการวิจัยปรากฏว่าตัวแปรด้านเพศอายุการศึกษาและอาชีพไม่มีผลทำให้ประชาชนมีทัศนะต่อบทบาทที่เป็นจริงของสมาชิกสภาเทศบาลและคณะเทศมนตรีต่างกันกล่าวอีกนัยหนึ่งประชาชนมีทัศนะต่อบทบาทที่เป็นจริงของสมาชิกสภาเทศบาลและคณะเทศมนตรีไม่ต่างกันไปตามสถานภาพทางเพศอายุการศึกษาและอาชีพ 4. ผลของปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อบทบาทที่คาดหวังของสมาชิกสภาเทศบาลและคณะเทศมนตรีเมื่อพิจารณาในภาพรวมผลการวิจัยพบว่าตัวแปรเพศอายุการศึกษาและอาชีพไม่มีผลทำให้ประชาชนมีทัศนะต่อบทบาทที่คาดหวังของสมาชิกสภาเทศบาลและคณะเทศมนตรีต่างกันกล่าวอีกนัยหนึ่งประชาชนมีทัศนะต่อบทบาทที่คาดหวังของสมาชิกสภาเทศบาลและคณะเทศมนตรีไม่ต่างกันตามสถานภาพทางเพศอายุการศึกษาและอาชีพ

(3) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ

วิศิษฐ์ มานะคิด (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความรู้ความเข้าใจและความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีเทศบาลตำบลห่มสักจังหวัดเพชรบูรณ์” ผลการศึกษาพบว่าประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในแง่ทฤษฎีการปกครองท้องถิ่นอยู่ในระดับปานกลางมีความรู้ความเข้าใจในการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลของตนเองโดยจำนวนที่มีความรู้ต่าง

กับผู้มีความรู้สูงมีจำนวนที่ใกล้เคียงกันและมีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพของเทศบาลของตนเองค่อนข้างสูงจากการศึกษาพบว่าตัวแปรในเรื่องอายุรายได้การศึกษาและการมีส่วนร่วมในกิจการเทศบาลมีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจในแง่ทฤษฎีการปกครองท้องถิ่นความรู้ความเข้าใจในการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลของตนเองและความคิดเห็นของประชาชนต่อประสิทธิภาพของเทศบาลของตนเองตลอดจนความรู้ความเข้าใจในแง่ทฤษฎีการปกครองท้องถิ่นมีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจในการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลของตนเองความคิดเห็นของประชาชนต่อประสิทธิภาพของเทศบาลของตนเองและความรู้ความเข้าใจในการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลของตนเองมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของประชาชนต่อประสิทธิภาพของเทศบาลของตนเองการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลของไทยยังมีสาเหตุหลายประการที่ทำให้เทศบาลมีส่วนช่วยในการพัฒนาการเมืองและเศรษฐกิจในระดับประเทศได้นั้น โดยเฉพาะการพัฒนาทางการเมืองการที่จะพัฒนาการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลโดยเฉพาะการส่งเสริมด้านกระจายอำนาจรัฐบาลควรจะเข้าไปควบคุมกิจการเทศบาลน้อยที่สุดเพื่อให้เทศบาลมีความอิสระในการดำเนินงานตลอดจนส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจการของเทศบาลให้สูงขึ้นเมื่อการพัฒนาการเมืองในระดับท้องถิ่นเกิดผลดีการเมืองระดับชาติก็จะได้รับผลดีตามไปด้วย

แสงหล้า ศิลปะกิจ (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่อง“ความรู้เกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นของประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่”ผลการศึกษามีดังนี้ 1. ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นในระดับต่ำ 2. ปัจจัยที่มีผลต่อระดับความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นได้แก่ 2.1 เพศเพศชายมีระดับความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นสูงกว่าเพศหญิงซึ่งเป็นเพราะเพศชายมีความสนใจทางการเมืองสูงกว่าเพศหญิง 2.2 อายุกลุ่มอายุที่สูงกว่ามีระดับความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นสูงกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า 2.3 ระดับการศึกษาของกลุ่มที่ได้รับการศึกษาค่อนข้างสูงหรือสูงมีระดับความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นสูงกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า 2.4 ระดับรายได้ของกลุ่มที่มีระดับรายได้สูงมีระดับความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นสูงกว่ากลุ่มที่มีระดับรายได้ต่ำ 2.5 อาชีพกลุ่มอาชีพรับราชการพนักงานรัฐวิสาหกิจและธุรกิจส่วนตัวมีระดับความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นสูงกว่ากลุ่มอาชีพรับจ้างซึ่งปัจจัยนี้มีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษาและรายได้เป็นอย่างมากกล่าวคือเมื่อมีระดับการศึกษาสูงก็ได้โอกาสได้ประกอบอาชีพที่ดีมีรายได้ค่อนข้างสูง 2.6 สถานภาพสมรสกลุ่มที่สถานภาพสมรสคู่มีระดับความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นสูงกว่ากลุ่มที่สถานภาพสมรสโสดหรือหย่าร้าง 2.7 ระดับความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นแตกต่างกันตามแขวงการปกครองซึ่งประชาชนในแขวงที่กลุ่มผู้บริหารชุดปัจจุบันได้รับเลือกตั้งสูงสุดมีระดับคะแนนสูงที่สุดได้แก่แขวงศรีวิชัย

(4) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการปกครองส่วนท้องถิ่นและการกระจายอำนาจ

จุฬาลักษณ์พัฒนศักดิ์ภิญโญและคณะ (2545) จากการศึกษาเรื่อง “การประเมินความก้าวหน้าของการกระจายอำนาจในประเทศไทย : กรณีศึกษาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคใต้” ผลการวิจัยพบว่าด้านบทบาทหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 53.9 เห็นว่าการจัดตั้งองค์กรปกครองท้องถิ่นขึ้นในเขตพื้นที่ก่อให้เกิดผลดีต่อการพัฒนาท้องถิ่นโดยกลุ่มตัวอย่างในเขตอบต. เห็นว่าก่อให้เกิดผลดีต่อการพัฒนาท้องถิ่นในอัตราส่วนที่มากที่สุดกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่อบจ. เห็นว่าก่อให้เกิดผลดีต่อการพัฒนาท้องถิ่นในอัตราน้อยที่สุดการรับรู้ของประชาชนต่อองค์กรและบุคลากรในองค์กรปกครองท้องถิ่นพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าร้อยละ 50 ไม่เคยได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการบริหารงานจากบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยเฉพาะจากคณะผู้บริหารและหัวหน้าส่วนราชการสูงสุดขององค์กรปกครองท้องถิ่นเป็นกลุ่มบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างไม่เคยพบปะพูดคุยด้วยมากที่สุดส่วนองค์กรปกครองท้องถิ่นที่กลุ่มตัวอย่างไม่เคยได้รับรู้ทราบการจัดทำโครงการพัฒนาท้องถิ่นมากที่สุดคือองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาลนครคือเป็นร้อยละ 65.9 และ 63.4 ตามลำดับทัศนคติของประชาชนต่อองค์กรและบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทัศนคติกลางๆต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยมีทัศนคติที่ดีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลในสัดส่วนที่สูงที่สุดและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดในสัดส่วนที่สูงที่สุดและพบว่าประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสัมพันธ์กับทัศนคติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติความพึงพอใจของประชาชนต่อองค์กรและบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในระดับปานกลางต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตลอดจนบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกกลุ่มนอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าผลการทำงานของเทศบาลนครที่เป็นตัวอย่างที่ดีกว่าเทศบาลนครอื่นในละแวกใกล้เคียงเป็นสัดส่วนที่สูงกว่าเทศบาลองค์การบริหารส่วนตำบลและองค์การบริหารส่วนจังหวัดเมื่อเปรียบเทียบการทำงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประเภทเดียวกันในเขตพื้นที่ใกล้เคียงการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีส่วนร่วมในระดับพื้นฐานเช่นการไปใช้สิทธิเลือกตั้งแต่มีส่วนร่วมทางการเมืองขั้นสูงเช่นการช่วยรณรงค์หาเสียงการสนับสนุนทางการเงินหรือสิ่งของแก่ผู้สมัครน้อยมากจนถึงไม่มีส่วนร่วมเลยสำหรับการมีส่วนร่วมทางการบริหารนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีส่วนร่วมน้อยมากโดยกลุ่มตัวอย่างกว่าร้อยละ 70 ไม่เคยมีส่วนร่วมเลย

บทบาทของราชการส่วนภูมิภาคในการกำกับตรวจสอบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นคณะผู้บริหารส่วนท้องถิ่นส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาในเรื่องความสัมพันธ์หรือความร่วมมือในการประสานงานกับหน่วยราชการส่วนภูมิภาคทั้งในระดับจังหวัดและอำเภอทั้งนี้

ด้วยเหตุผลสำคัญ 2 ประการคือ (1) ลักษณะส่วนบุคคลของผู้บริหารท้องถิ่นที่มีภาวะผู้นำและเป็นผู้มีบารมีในท้องถิ่นทำให้มีความสะดวกและง่ายในการประสานงานกับหน่วยราชการส่วนภูมิภาค (2) ลักษณะของวัฒนธรรมองค์กรที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีความคุ้นเคยในการยอมรับบทบาทของข้าราชการส่วนภูมิภาคในการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการส่วนภูมิภาคส่วนใหญ่เห็นว่าหน่วยราชการส่วนภูมิภาคมีความสำคัญและมีบทบาทในการสนับสนุนและส่งเสริมการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้การบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นไปตามระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆของราชการเนื่องจากบุคลากรของท้องถิ่นยังมีความอ่อนแอในด้านดังกล่าวข้อเสนอแนะการวิจัยแม้ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตพื้นที่รับผิดชอบขององค์กรปกครองท้องถิ่นจะมีทัศนคติที่ดีและเห็นความสำคัญของการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่พิจารณาด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารความพึงพอใจต่อการปฏิบัติงานขององค์กรปกครองท้องถิ่นและการเข้าไปมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการบริหารงานขององค์กรปกครองท้องถิ่นกลับอยู่ในระดับต่ำดังนั้นหน่วยราชการและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับองค์กรปกครองท้องถิ่นไม่ว่าจะเป็นข้าราชการส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นควรที่จะมีมาตรการหรือกลไกที่จะทำให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนรับรู้และส่วนร่วมต่อการบริหารงานขององค์กรปกครองท้องถิ่นให้มากขึ้นเพื่อให้สอดคล้องและรองรับกับนโยบายแห่งรัฐที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพ.ศ. 2540 รวมทั้งพระราชบัญญัติต่างๆที่กำหนดแผนขั้นตอนและการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการบริหารกิจการของท้องถิ่นต่อไป

ทวิวงศ์ศรีบุรีและคณะ (2544) จากการศึกษาเรื่อง “การประเมินความก้าวหน้าของการกระจายอำนาจในประเทศไทยกรณีศึกษา : ภาคกลาง” ผลการศึกษาพบว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) เป็นองค์กรหลักระดับจังหวัดที่มีความสำคัญมาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันก่อนมีการเปลี่ยนนายกอบจ. จากผู้ว่าราชการจังหวัดมาเป็นมาจากสมาชิกสภาอบจ. ที่มาจากการเลือกตั้งอบจ. เป็นท้องถิ่นขนาดใหญ่มีอำนาจในพื้นที่จังหวัดสูงเมื่อมีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) คูและรับผิดชอบพื้นที่ระดับตำบลทำให้ลักษณะการบริหารเริ่มเปลี่ยนไปโดยเฉพาะเมื่อมีการประกาศใช้พ.ร.บ.กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 และหน่วยงานกลางได้เริ่มโอนภารกิจต่างๆให้ท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการผู้วิจัยสรุปผลดังนี้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดในอดีตพื้นที่ที่อบจ.รับผิดชอบในจังหวัดยกเว้นเขตเทศบาล , มีหน้าที่ในการร่วมบริหารจัดการระบบต่างๆภายในจังหวัดเพื่อให้ประชาชนมีความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตดีขึ้น , ได้รับการพัฒนาเป็นเวลายาวนานทำให้มีบุคลากรและเครื่องมือที่ค่อนข้างพร้อมในการดำเนินโครงการต่างๆ , สามารถเสนอโครงการต่างๆผ่านทางจังหวัดเพื่อขอรับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐบาลหรือสามารถใช้รายได้ของตนเองในการพัฒนาโครงการต่างๆในพื้นที่ , สามารถหารายได้ใน

ลักษณะต่างๆแต่เมื่อมีอบต. รับผิดชอบพื้นที่ต่างๆทำให้อบจ.บางแห่งขาดรายได้เพราะรายได้เป็นของอบต. องค์การบริหารส่วนตำบลมีหลายอบต.ที่ยังมีความใกล้ชิดกับอบจ. เมื่ออบต.มีปัญหาหรือไม่สามารถดำเนินโครงการได้ตามวัตถุประสงค์เพราะไม่มีความรู้ไม่มีบุคลากรไม่มีเครื่องมือทำให้อบต. ต้องขอความช่วยเหลือจากอบจ. , อบต.ส่วนใหญ่คิดว่าตนเป็นเป็นผู้รับผิดชอบพื้นที่ตำบลตามกฎหมายหน่วยงานอื่นไม่สามารถเข้ามายุ่งการใดๆได้ , อบต.คาดว่าจะสามารถดำเนินโครงการตามที่กฎหมายกำหนดด้วยการจัดการภายในอบต.เอง , อบต.คิดว่าตนเองสามารถใกล้ชิดกับประชาชนในพื้นที่มากกว่าหน่วยงานอื่นทำให้สามารถทราบถึงปัญหาและความต้องการของประชาชนในพื้นที่ได้ดีกว่ารวมทั้งสามารถเข้าไปช่วยเหลือประชาชนได้รวดเร็วกว่าเพราะอยู่ในพื้นที่ , ผู้บริหารอบต.ส่วนใหญ่เป็นที่ยอมรับของประชาชนและคนกลุ่มใหญ่ซึ่งในการทำงานต้องมีการประชุมร่วมกับประชาคมในพื้นที่ปัญหาที่ผู้วิจัยพบคือพื้นที่ต่อเนื่องกันอย่างน้อย 2 อบต. ส่วนใหญ่แล้วอบต.จะไม่สามารถดำเนินการได้ซึ่งอบจ.ควรเข้ามาดำเนินการแทนด้านการจัดทำแผนของอบต. แทบไม่มีหน่วยงานใดเข้าร่วมในการพิจารณาหรือทำการบูรณาการโครงการต่างๆที่อบจ. เสนอร่วมกับอบต. อันทำให้แผนดำเนินโครงการไม่สอดคล้องกัน , ความสามารถในการแก้ปัญหา ด้านสาธารณูปโภคสาธารณูปการอบจ.มีความสามารถในการดำเนินการมานานควรให้ออบจ.เป็นพี่เลี้ยงอบต.ภายในจังหวัดแทนส่วนกลาง , วิถีปฏิบัติในการก่อสร้างระบบสาธารณูปโภคอบจ. สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพรวมถึงการทดสอบวัสดุที่ใช้ในการก่อสร้าง

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อให้ออบจ. อบต. สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีดังนี้(1) ให้มีการประสานงานระหว่างอบจ. อบต. เทศบาล (2) ให้มีการบูรณาการแผนการต่างๆที่จะพัฒนาในพื้นที่จังหวัดโดยให้ออบจ. เป็นแกนนำในการดำเนินงานโดยความเห็นชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (3) มีการประชาสัมพันธ์ถึงความร่วมมือต่างๆระหว่างอบจ. และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น (4) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ยังขาดประสบการณ์อบจ.ต้องเป็นเสมือนพี่เลี้ยงที่ให้ความช่วยเหลือในส่วนที่ขาดแคลน (5) ให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในโครงการต่างๆมากขึ้นทั้งโครงการขนาดใหญ่และขนาดเล็ก

ปิยะนุชเงินคล้าย (2540)จากการศึกษาเรื่อง “การสำรวจทัศนคติและความพร้อมของประชาชนต่อการกระจายอำนาจ”โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจด้วยวิธีการตอบแบบสอบถาม นอกจากนี้ยังใช้การวิจัยเอกสารประกอบการวิจัยนี้มุ่งศึกษาประชาชนที่อยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลจากจังหวัดชลบุรีเชิงใหม่นครราชสีมาและสงขลาผลการศึกษาพบว่า 1. ประชาชนส่วนใหญ่ได้รับข่าวสารโดยผ่านสื่อมากกว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ 2. ระดับของการไปใช้สิทธิเลือกตั้งค่อนข้างสูง 3. ระดับของการมีส่วนร่วมทางการเมืองค่อนข้างต่ำ 4. ระดับของความเข้าใจในการกระจายอำนาจค่อนข้างถูกต้องและประชาชนให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมตัดสินใจปัญหาและแก้ไขปัญหาด้วย

ตนเอง 5. ระดับความเข้าใจผลของการกระจายอำนาจประชาชนจะให้ความสำคัญกับสภาพความเป็นจริงของท้องถิ่น 6. ระดับความพร้อมในการเข้าไปมีบทบาทต่อการกระจายอำนาจพบว่าประชาชนต้องการใช้สิทธิในการเลือกผู้บริหารท้องถิ่น 7. ระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนต่อการเมืองและการบริหารซึ่งประชาชนส่วนใหญ่สนใจในการติดตามการบริหารงานของรัฐบาล

ไพรัชตระกูลศิรินันท์และคณะ (2545) จากการศึกษาเรื่อง“การประเมินความก้าวหน้าของการกระจายอำนาจในประเทศไทย : ภาคเหนือ”การศึกษาพบว่าองค์การบริหารส่วนตำบลด้านบทบาทอำนาจหน้าที่การบริหารงานบุคคลโครงสร้างนั้นประชาชนทราบการมีอยู่ของอบต. จากสื่อในระดับต่างๆแต่ยังไม่สามารถทราบถึงบทบาทอำนาจหน้าที่ในระดับที่เป็นอำนาจหน้าที่โครงสร้างความสัมพันธ์กับหน่วยงานอื่นรวมถึงการงบประมาณที่กำหนดไว้ในกฎหมาย , การมีส่วนร่วมของประชาชนกับอบต. นั้นการมีส่วนร่วมนอกเหนือจากการเลือกตั้งยังมีน้อยความคาดหวังต่อบทบาทของอบต.ยังเป็นเรื่องบทบาทในการพัฒนาทางวัตถุเป็นส่วนใหญ่ส่วนเรื่องคุณภาพชีวิตถ้าจะมีความต้องการอยู่บ้างก็มักจะเป็นส่วนที่ตรงกับปัญหาสำคัญๆที่ชุมชนประสบร่วมกันเช่นปัญหาเด็กเยาวชนคิดยาเสพติดหรือการส่งเสริมอาชีพเพื่อเพิ่มรายได้เป็นต้น , การมีส่วนร่วมตรวจสอบการทำงานของอบต. มีน้อยมากปัญหาส่วนหนึ่งเนื่องจากลักษณะการทำงานแบบเป็นทางการเช่นระบบงบประมาณและระบบเอกสารเป็นสิ่งที่ถูกมองว่ายุงยากที่จะหาความเข้าใจจึงยากต่อการตรวจสอบ , ด้านการบริหารจัดการของอบต. ประชาชนจะรู้การทำงานของอบต.ในเรื่องใกล้ตัวเช่นขยะถนนมีการจัดสรรงบประมาณให้ด้วยการแบ่งเงินตามจำนวนหมู่บ้านไม่มีการร่วมมือระหว่างหน่วยการปกครองท้องถิ่นที่มีพื้นที่ติดต่อกันในการทากิจการของอบต. , ด้านภาษีของอบต. ประชาชนมองการเก็บภาษีของอบต.ในทางลบกรณีที่ต้องรับภาระในการเสียภาษีและไม่เห็นผลตอบแทนจากการเสียภาษีให้ออบต. เทศบาลประชาชนให้ความสนใจการเมืองระดับชาติมากกว่าระดับเทศบาล , ประชาชนมีส่วนร่วมโดยการไปเลือกตั้ง , การประเมินผลงานเทศบาลจะให้ความสนใจบางกิจกรรมเช่นการเก็บขยะการแก้ปัญหาน้ำท่วมการเข้าดูแลประชาชนในงานทางสังคมและประเพณีของนักการเมืองระดับเทศบาล , เทศบาลยังมีปัญหาด้านงบประมาณต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลและหน่วยงานภูมิภาคในโครงการขนาดใหญ่ที่เกินความสามารถเทศบาลองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีความเป็นเอกภาพสูงความสัมพันธ์ภายในอบจ.ดีความสัมพันธ์กับอบต.คืออบจ.มีความสามารถในการจัดเก็บภาษีได้มากความสามารถของนายกอบจ.มีลักษณะบารมีของผู้นำทำให้องค์กรของอบจ.เข้มแข็งและมีความราบรื่นในความสัมพันธ์กับองค์กรอื่น , ประชาชนมีความชอบรับอบจ.สูง(เพราะมารมีผู้นำ) , ในเชียงใหม่ปัญหาความขัดแย้งในด้านพื้นที่หน้าที่ระหว่างองค์กรท้องถิ่นด้วยกันไม่มี

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้ (1) รัฐและท้องถิ่นปรับเปลี่ยนแนวคิดเพื่อให้สัมพันธ์กับประชาชนมากขึ้น (2) องค์กรท้องถิ่นต้องคล่องตัวกฎระเบียบปฏิบัติควรปรับและยืดหยุ่น (3) เร่งสร้างความเข้มแข็งด้านการคลังท้องถิ่นควบคู่กับการถ่ายโอนภารกิจให้ท้องถิ่นแต่ต้องระวังการโอนถ่ายงานที่ควรทำเท่าที่จำเป็นที่จะไม่ทำให้องค์กรท้องถิ่นมีขนาดโตเกินความจำเป็นและห่างไกลจากประชาชนในท้องถิ่น (4) กรณีผู้นำในตำบลมีทั้งกำนันผู้ใหญ่บ้านและอบต. หากเป็นชุมชนขนาดเล็กระดับหมู่บ้านอาจก่อปัญหาความสับสน (5) ควรมีการกำหนดคุณสมบัติขั้นต่ำด้านวุฒิการศึกษาของนักการเมืองท้องถิ่นควรระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าหรือมีประสบการณ์เทียบเคียงกัน

(5) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดความสัมพันธ์ระหว่างการปกครองและการบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น

บุญเสริม นาคสาร (2543) จากการศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีองค์กรบริหารส่วนตำบล” ผลการวิจัยพบว่า 1. ภารกิจที่รัฐบาลกลางได้กระจายไปให้กับองค์กรบริหารส่วนตำบลมีจำนวนน้อยแต่ความเป็นอิสระขององค์กรบริหารส่วนตำบลในการจัดการกิจหรือจัดบริการสาธารณะมีมาก 2. การกระจายอำนาจของรัฐบาลกลางด้านการบริหารการคลังไปให้กับองค์กรบริหารส่วนตำบลมีน้อยและองค์กรบริหารส่วนตำบลมีความเป็นอิสระในการบริหารการคลังน้อย 3. การกระจายอำนาจของรัฐบาลกลางด้านการบริหารองค์กรไปให้กับองค์กรบริหารส่วนตำบลมีน้อยและองค์กรบริหารส่วนตำบลมีความเป็นอิสระในการบริหารองค์กรน้อยจากการศึกษาพบว่ามีปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญในการกระจายอำนาจสู่องค์กรบริหารส่วนตำบลดังนี้ 1. การจัดแบ่งภารกิจระหว่างรัฐบาลกลางกับองค์กรบริหารส่วนตำบลตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายระเบียบและนโยบายของรัฐบาลกลางยังขาดความชัดเจน 2. รัฐบาลกลางยังไม่ดำเนินการแก้ไขกฎระเบียบเพื่อให้องค์กรบริหารส่วนตำบลมีรายได้ตามที่กฎหมายกำหนดได้แก่ภาษีมูลค่าเพิ่มภาษีธุรกิจเฉพาะภาษีรถยนต์และล้อเลื่อนเป็นต้น 3. รัฐบาลกลางมีอำนาจให้ทุนให้โทษในกระบวนการบริหารงานบุคคลของพนักงานส่วนตำบลทำให้องค์กรบริหารส่วนตำบลขาดความเป็นอิสระในการบริหารงานบุคคลพนักงานส่วนตำบล

ข้อเสนอแนะมีดังนี้ 1. รัฐบาลกลางควรจัดแบ่งอำนาจหน้าที่ในการจัดการบริการสาธารณะระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเสียใหม่โดยกำหนดให้องค์กรบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ในการจัดบริการสาธารณะเพิ่มขึ้นและไม่ให้ซ้ำซ้อนกับบริการสาธารณะที่รัฐบาลกลางเป็นผู้ดำเนินการ 2. รัฐบาลกลางควรแก้ไขกฎระเบียบให้องค์กรบริหารส่วนตำบลมีปริมาณรายได้ที่เพิ่มขึ้นเพื่อให้องค์กรบริหารส่วนตำบลมีความสามารถจัดบริการสาธารณะตามที่กฎหมายกำหนด 3. รัฐบาลกลางควรส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานของ

องค์การบริหารส่วนตำบลเพิ่มขึ้นเช่นการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมเป็นกรรมการจัดซื้อจัดจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล เป็นต้น

ประธานสุวรรณมงคลและคณะ (2538) จากการศึกษาเรื่อง “การกำหนดอำนาจหน้าที่และความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น” ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางปรับปรุงดังนี้ บทบาทหน้าที่ (1) ส่วนกลางเน้นบทบาทด้านนโยบายด้านอำนาจการ(กำกับดูแล) ด้านช่วยอำนาจการ(การให้คำปรึกษาด้านเทคนิควิธีการหน้าที่หลักรัฐ 10 กลุ่มคือ นโยบายแผนและอำนาจการทั่วไปเศรษฐกิจและโครงสร้างพื้นฐานทั่วไปการต่างประเทศและธุรกิจการค้าระหว่างประเทศการป้องกันประเทศความมั่นคงภายในและกระบวนการยุติธรรมทรัพยากรมนุษย์และสวัสดิการสังคมทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีพัฒนาชนบทชุมชนเมือง (2) ส่วนภูมิภาคเน้นบทบาทด้านอำนาจการ(การมอบอำนาจจากส่วนกลางที่มากขึ้น) ด้านปฏิบัติการเพิ่มการจัดสรรด้านบุคลากรงบประมาณวัตถุประสงค์) ด้านช่วยอำนาจการมีหน้าที่นโยบายการตัดสินใจของรัฐบาลและงานของกระทรวงทบวงกรมไปปฏิบัติให้บรรลุผลรวมถึงการริเริ่มแผนงานโครงการเพื่อพัฒนาหรือแก้ไขปัญหาในพื้นที่การกำกับดูแลประสานงานกับราชการบริหารส่วนท้องถิ่นและรัฐวิสาหกิจ (3) ส่วนท้องถิ่นเน้นภารกิจที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของคนในท้องถิ่นที่สอดคล้องกับขีดความสามารถในการบริหารงานของหน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้นๆ โครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น (1) ราชการบริหารส่วนกลางต้องมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดโดยคำนึงถึงกลุ่มหน้าที่มากกว่าหน่วยงานความสัมพันธ์กับท้องถิ่นควรเป็นการส่งเสริมมากกว่าการควบคุม (2) การบริหารงานบุคคลส่วนกลางเน้นเรื่องนโยบายและการกำหนดมาตรฐานมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจในการบรรจุแต่งตั้งโยกย้ายให้ความดีความชอบข้าราชการอย่างเพียงพอและมีมาตรฐานเดียวกันส่วนท้องถิ่นควรมีการบริหารงานบุคคลเป็นมาตรฐานเดียวกัน (3) งบประมาณควรมีการจัดงบประมาณให้กลุ่มจังหวัดตามพันธกิจที่กลุ่มจังหวัดกำหนดขึ้นโดยชัดเจนเน้นการกระจายอำนาจการบริหารงบประมาณให้ส่วนท้องถิ่น

ประกาศิต เสวตธรรม (2543) จากการศึกษาเรื่อง “การถ่ายโอนอำนาจจากรัฐบาลส่วนกลางส่วนภูมิภาคสู่ท้องถิ่น : กรณีศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมของส่วนกลางศักยภาพของท้องถิ่นและการมีส่วนร่วมของประชาชน” ผลการศึกษาพบว่าราชการส่วนกลางยังมีอำนาจมากในการกำหนดทิศทางการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีอำนาจในการออกระเบียบและแนวทางการปฏิบัติให้ราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ปฏิบัติรวมทั้งส่วนกลางยังมอบอำนาจให้ส่วนภูมิภาคเป็นผู้ควบคุมดูแลการปฏิบัติตัวของสมาชิกการดำเนินงานและพนักงานขององค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่นส่วนการดำเนินงานของผู้บริหารส่วนท้องถิ่นพบว่า มีศักยภาพเพียงพอในการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายโดยใช้วิธีบริหารทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ แต่ยังขาดความเข้มแข็งในการยืนยันสิทธิของตนรวมทั้งยังลังเลที่จะให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานส่วนภาคประชาชนในท้องถิ่นเองยังคาดหวังที่จะให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้แก้ปัญหาให้ตนมากกว่าที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาของตนเองและการควบคุมตรวจสอบการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีเพียงการลงคะแนนเลือกตั้งสมาชิกการวิพากษ์วิจารณ์ในชุมชนการร้องเรียนตามสายงานเพื่อให้หน่วยงานอื่นดำเนินการตรวจสอบแทนตนเองแต่ไม่มีการรวมกลุ่มเพื่อตรวจสอบการดำเนินงานของผู้บริหารส่วนท้องถิ่นแต่อย่างใด ดังนั้นในช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษานี้ (พ.ศ. 2540-2542) ปรากฏการณ์การเกิดขึ้นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลอย่างองค์กรบริหารส่วนตำบล (อบต.) ยังอยู่ในช่วงของการโอนหน้าที่จากรัฐบาลส่วนกลางและส่วนภูมิภาคให้กับท้องถิ่นโดยรักษาอำนาจในการควบคุมและกำหนดทิศทางการดำเนินงานของราชการส่วนท้องถิ่นไว้ยังไม่ใช้ช่วงของการกระจายอำนาจในความหมายของการให้หน่วยงานในระดับล่างสุดมีอิสระในการตัดสินใจอย่างกว้างขวาง แต่กระนั้นราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาควางบทบาทหน้าที่ของตนเองไว้ที่การเป็นที่พึ่งมากกว่าที่จะเป็นผู้ควบคุมกำกับดูแลตามข้อกำหนดเดียวกันส่วนท้องถิ่นเองยังไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานและการควบคุมตรวจสอบอย่างกว้างขวางฉะนั้นการดำเนินงานส่วนใหญ่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงเป็นไปตามความต้องการของรัฐบาล ส่วนกลางส่วนภูมิภาคและผู้บริหารส่วนท้องถิ่นมากกว่าจะเป็นไปตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นเองข้อเสนอแนะจากการศึกษานี้เพื่อให้้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีประสิทธิภาพในการบริหารมากขึ้นควรปรับปรุงดังนี้คือ 1) ให้มีการแยกฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติออกจากกันอย่างเด็ดขาด 2) ให้มีผู้นำที่เป็นทางการในหมู่บ้านเพียงตำแหน่งเดียว 3) ให้ประชาชนส่วนน้อยร้องขอให้เกิดกระบวนการถอดถอนสมาชิกได้ 4) ให้ท้องถิ่นที่มีความพร้อมสามารถออกแนวทางปฏิบัติเองได้และ 5) ให้กลุ่มประชาชนสามารถขอรับเงินอุดหนุนจากราชการส่วนท้องถิ่นได้แม้มิใช่อำนาจหน้าที่ของท้องถิ่นก็ตาม

สัมพันธ์ มหาริน (2540) จากการศึกษาเรื่อง “การศึกษายบทบาทของผู้นำราชการจังหวัดในการควบคุมการบริหารจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ผลการศึกษาพบว่า. บทบาทของผู้นำราชการจังหวัดในการควบคุมการบริหารจัดการขององค์กรปกครองส่วนจังหวัดเทศบาลและสุขาภิบาลในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางโดยมีบทบาทด้านการควบคุมการคลังมากกว่าการควบคุมตัวบุคคลและการควบคุมกิจการ 2. ข้อจำกัดในการบริหารจัดการขององค์กรบริหารส่วนจังหวัดเทศบาลและสุขาภิบาลในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางโดย

สุขาภิบาลมีข้อจำกัดในการบริหารจัดการมากกว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาลตามลำดับ 3. ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเทศบาลและสุขาภิบาลในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางโดยเทศบาลมีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการมากกว่าสุขาภิบาลและองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามลำดับ 4. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพในการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดและสุขาภิบาลได้แก่ตัวแปรเกือบทุกตัวแปรของปัจจัยด้านการควบคุมตัวบุคคลการควบคุมกิจการและการควบคุมการคลังและข้อจำกัดในการบริหารจัดการขององค์กรทั้งสองยกเว้นตัวแปรเกี่ยวกับการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่การอนุมัติใช้ข้อบังคับสำหรับองค์การบริหารส่วนจังหวัดและการปลดออกจากตำแหน่งการออกข้อบังคับการประชุมและการใช้อำนาจอื่นๆสำหรับสุขาภิบาลส่วนเทศบาลนั้นตัวแปรทุกตัวของปัจจัยทั้งสามด้านดังกล่าวและข้อจำกัดในการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพในการบริหารจัดการของเทศบาล 5. ปัจจัยที่มีผลต่อข้อจำกัดในการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดได้แก่ตัวแปรเกือบทุกตัวแปรของปัจจัยด้านการควบคุมตัวบุคคลการควบคุมกิจการและการควบคุมการคลังยกเว้นตัวแปรการจัดตั้งเปลี่ยนแปลงยุบเลิกองค์กรและการควบคุมงบประมาณเท่านั้นและในเทศบาลตัวแปรที่มีผลต่อข้อจำกัดของเทศบาลมีเพียง 3 ตัวแปรเท่านั้นคือการจัดตั้งเปลี่ยนแปลงยุบเลิกองค์กรการสั่งพนักงานชั่วคราวและการจ่ายเงินอุดหนุนเพื่อการลงทุนส่วนสุขาภิบาลตัวแปรที่มีผลต่อข้อจำกัดของสุขาภิบาลมีเพียง 2 ตัวแปรเท่านั้นคือการจัดตั้งเปลี่ยนแปลงยุบเลิกองค์กรและสั่งพนักงานชั่วคราว 6. ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดได้แก่ตัวแปรเกือบทุกตัวแปรของปัจจัยด้านการควบคุมตัวบุคคลการควบคุมกิจการและการควบคุมการคลังยกเว้นตัวแปรการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่และข้อจำกัดขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเทศบาลตัวแปรที่มีผลต่อประสิทธิภาพของเทศบาลมีเพียง 3 ตัวแปรคือการจัดตั้งเปลี่ยนแปลงยุบเลิกองค์กรการสั่งพนักงานชั่วคราวการจ่ายเงินอุดหนุนและเพื่อการลงทุนส่วนสุขาภิบาลมีเพียง 3 ตัวแปรเท่านั้นคือการให้บำเหน็จความชอบข้อจำกัดของสุขาภิบาลและการสั่งพนักงานชั่วคราว 7. ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเทศบาลและสุขาภิบาลคือรายได้และงบประมาณไม่เพียงพอในการบริหารงานขององค์กรและองค์กรขาดความเป็นอิสระในการดำเนินงานสำหรับข้อเสนอแนะที่สำคัญได้แก่ให้เลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและให้เทศบาลมีอิสระในการดำเนินงานโดยไม่ต้องอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของราชการบริหารส่วนภูมิภาคลดขั้นตอนของระบบราชการและรัฐควรจัดสรรงบประมาณเพิ่มให้กับทั้ง 3 องค์กร

อลงกรณ์ พลบุตร (2541) จากการศึกษาเรื่อง “แนวทางการจัดแบ่งและการถ่ายโอนภารกิจระหว่างราชการส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น : ศึกษากรณีจังหวัดเพชรบุรี” ผลการศึกษาพบว่าในการจัดแบ่งและการถ่ายโอนกิจจากราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคไปสู่

ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นมีข้อจำกัดจากอุปสรรคสำคัญ 3 ประการคือ (1) อุปสรรคทางการเมือง (2) อุปสรรคทางการบริหาร (3) อุปสรรคทางผลประโยชน์สำหรับแนวทางการจัดแบ่งภารกิจนั้นพบว่า บทบาทของราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคซึ่งกระจุกรวมศูนย์อำนาจอย่างเข้มแข็งมาแต่อดีตนั้นจะต้องเริ่มต้นถอนตัวทั้งอำนาจบริหารและอำนาจการปกครองออกจากพื้นที่เสียก่อนเป็นลำดับแรกแล้วจึงผ่อนคลายให้องค์กรท้องถิ่นเข้าไปทดแทนอย่างค่อยเป็นค่อยไปในกรรลองที่องค์กรท้องถิ่นมีความสมัครใจมีความพร้อมและพึงพาตนเองได้ในระยะยาวส่วนแนวทางการถ่ายโอนภารกิจนั้นพบว่าจะต้องเริ่มต้นที่ภารกิจซึ่งหน่วยปกครองท้องถิ่นมีความเรียกร้องต้องการเป็นสิทธิ และการความรับผิดชอบที่ท้องถิ่นสามารถรองรับการขยายตัวของความต้องการทั้งในเชิงปริมาณ และคุณภาพในระยะยาวได้อย่างยั่งยืนการศึกษามีข้อเสนอแนะคือ (1) ราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคควรปรับบทบาทใหม่จากเป็นผู้ผลิตบริการเป็นผู้กำกับให้ประชาชนได้รับบริการสาธารณะ (2) การเตรียมความพร้อมของหน่วยปกครองท้องถิ่นถือเป็นกุญแจสำคัญในการรับช่วยภารกิจต่อจากส่วนกลางและท้องถิ่น (3) ควรเพิ่มการขยายองค์ความรู้ในเรื่องระบบและวิธีปฏิบัติในการถ่ายโอนภารกิจให้มีความครอบคลุมเจาะลึกและต่อเนื่องเพิ่มเติมมากขึ้น

(6) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารราชการส่วนภูมิภาค

คณะกรรมการการปกครองวุฒิสภา (2543) จากระายงานพิจารณาศึกษาเรื่องบทบาท ราชการส่วนภูมิภาคในอนาคตกับการกระจายอำนาจของรัฐ.กองกรรมธิการสำนักงานเลขาธิการ วุฒิสภามีข้อสังเกตในด้านข้อกฎหมายดังนี้

1. การที่กฎหมายกำหนดให้ท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่มากไปกว่าหลักการแห่งการปกครองตนเองที่อยู่ภายใต้ระบอบประชาธิปไตยของประเทศที่เป็นรัฐเดี่ยวและในขณะเดียวกันกฎหมายยังมีได้ให้อำนาจหน้าที่ราชการส่วนภูมิภาคให้สามารถทำหน้าที่แทนส่วนกลางได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องกับการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นที่เกิดขึ้นเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้รัฐมีภาระต้องสนับสนุนให้ท้องถิ่นมีรายได้เพียงพอแก่การเลี้ยงตนเองในขณะที่ท้องถิ่นไม่มีความพร้อมและการกำกับยังไม่มีประสิทธิภาพ

2. การที่กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินกำหนดให้ส่วนราชการส่วนกลางใดเป็นราชการส่วนภูมิภาคโดยให้ดำเนินการออกเป็นพระราชกฤษฎีกาการแบ่งส่วนราชการเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้มีหน่วยราชการส่วนกลางตั้งอยู่ในภูมิภาคมากยิ่งขึ้นเป็นเหตุทำให้การบริหารงานของผู้ว่าราชการจังหวัดในด้านการกำกับดูแลการสั่งการและการประสานงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การดำเนินงานของจังหวัดเป็นไปตามกฎหมายและนโยบายของรัฐไม่สามารถดำเนินการไปได้ อย่างมีประสิทธิภาพเพราะผู้ว่าราชการจังหวัดขาดเอกภาพในการกำกับดูแลอย่างใกล้ชิด

3. การที่รัฐออกกฎหมายการบริหารงานบุคคลของท้องถิ่นจากที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัดไปเป็นในรูปของคณะกรรมการพนักงานส่วนท้องถิ่นในระดับจังหวัดและระดับกลางทำให้บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอในการบริหารงานบุคคลของท้องถิ่นหมดไปซึ่งจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การกำกับดูแลท้องถิ่นอาจไม่ได้ผล

4. การที่รัฐมิได้ดำเนินการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นปกครองตนเองตามที่รับธรรมนูญกำหนดได้อย่างเหมาะสมคือสภาพท้องถิ่นเกินกว่าครึ่งของประเทศยังไม่มีความพร้อมด้านบุคลากรความรู้ความเข้าใจสภาพของความหนาแน่นของประชากรสภาพของพื้นที่และสภาพของแหล่งที่มาของรายได้ของท้องถิ่นอย่างเพียงพอทำให้การกระจายอำนาจเป็นภาระหนักของรัฐบาล

5. เรื่องรายได้ท้องถิ่นแม้กฎหมายจะกำหนดให้ท้องถิ่นมีฐานที่มาจากรายได้เพิ่มมากขึ้นแต่ประชากรและทรัพยากรของท้องถิ่นมีน้อยทำให้รายได้ของท้องถิ่นจัดเก็บได้น้อย

6. ตามรัฐธรรมนูญมาตรา 78 ถึงแม้จังหวัดที่ถูกพัฒนาเป็นท้องถิ่นขนาดใหญ่แล้วราชการส่วนภูมิภาคก็ยังต้องมียุติต่อไปเพื่อทำหน้าที่แทนราชการส่วนกลางในจังหวัดนั้น

7. แม้รัฐธรรมนูญไม่ได้บัญญัติเรื่องการปกครองส่วนภูมิภาคไว้ก็ไม่จำเป็นต้องเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงถึงแม้จังหวัดใดจะถูกพัฒนาเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่จะมีการเลือกตั้งเฉพาะสมาชิกสภาท้องถิ่นผู้บริหารท้องถิ่นเท่านั้น

8. แม้จะมีการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นมากเพียงใดก็เป็นการกระจายอำนาจหน้าที่ให้ท้องถิ่นตามหลักการปกครองตนเองภายใต้ความเป็นรัฐเดี่ยวเท่านั้นส่วนอำนาจหน้าที่ของรัฐก็ยังคงมีอยู่ราชการส่วนภูมิภาคอันเป็นกลไกสำคัญของรัฐยังคงมีความจำเป็นต้องปฏิบัติหน้าที่แทนรัฐในส่วนภูมิภาคต่อไปในข้อเท็จจริงคณะกรรมการการพบว่าผู้ว่าราชการจังหวัดขาดเอกภาพในการบริหารงาน , ศาลากลางจังหวัดไม่ได้เป็นศูนย์กลางการบริหารราชการส่วนภูมิภาคในจังหวัด , นโยบายกระจายอำนาจในทุกพื้นที่ของประเทศเร่งรัดดำเนินการโดยไม่คำนึงถึงความพร้อมของท้องถิ่น , มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซ้อนกันในพื้นที่เดียวกันทำให้ท้องถิ่นไม่อาจพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ , จังหวัดและอำเภอมิได้ใช้อำนาจหน้าที่ในการกำกับหรือควบคุมดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้อย่างจริงจังจึงข้อเสนอแนะจากการศึกษาคณะกรรมการการให้ข้อเสนอแนะไว้หลายประการเช่นเรื่องเอกภาพในการบริหารของผู้ว่าราชการจังหวัดให้เลิกการตั้งหน่วยงานส่วนกลางในภูมิภาคให้มีการมอบอำนาจให้จังหวัดมากขึ้นจัดสรรงบประมาณให้จังหวัดเป็นต้น , กรณีนโยบายกระจายอำนาจควรมีการสำรวจความพร้อมของท้องถิ่นหากท้องถิ่นใดไม่พร้อมควรประกาศยกเลิกการจัดตั้งท้องถิ่น (เฉพาะองค์กรบริหารส่วนตำบล) การตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมิใช่การตั้งในลักษณะบังคับซึ่งท้องถิ่นบางท้องถิ่นที่ยังไม่มีสภาพความ

พร้อม , กรณีท้องถิ่นทับซ้อนพื้นที่กันสมควรพิจารณาแก้ไขปัญหาเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดได้มีโอกาสมีรายได้มีการพัฒนาตนเองฯฯ

ธนวัฒน์ วนะกิจกุลพัฒน์ (2544) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ราชการส่วนภูมิภาคที่เหมาะสมต่อการปกครองท้องถิ่นในความคิดเห็นของนายอำเภอ” ผลการวิจัยพบว่านายอำเภอมีความคิดเห็นต่อราชการส่วนภูมิภาคในเชิงบวกในระดับปานกลางปัจจัยที่มีผลทำให้ความคิดเห็นของนายอำเภอเกี่ยวกับราชการส่วนภูมิภาคที่เหมาะสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคืออายุภูมิภาคที่ดำรงตำแหน่งประสบการณ์ทำงานเกี่ยวกับหน่วยการปกครองท้องถิ่นและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการกระจายอำนาจส่วนปัจจัยที่ไม่มีผลทำให้ความคิดเห็นของนายอำเภอแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งรายได้ระดับการศึกษาและความรู้ข่าวสารทางการเมืองการปกครอง

ศุภชัย ยาวะประภาษ และวนิดา นวลบุญเรือง (2545) ได้ทำการศึกษาเรียบเรียงหนังสือเรื่อง “การบริหารราชการส่วนภูมิภาค : กลยุทธ์บริหารภาครัฐ” อันเป็นงานที่ต่อเนื่องจากการศึกษาวิจัยเรื่อง “โครงการศึกษาเพื่อการปรับปรุงการจักระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน” ที่ดำเนินการเมื่อปี 2540 ในการศึกษาได้มีการเสนอปรับปรุงราชการบริหารส่วนภูมิภาคในประเด็นที่มีหน่วยงานเพื่อปฏิบัติการกิจในเชิงวิชาการการประสานงานกำกับติดตามประเมินผลและให้คำปรึกษาแนะนำเสนอให้ทบทวนออกแบบระบบบริหารงานจังหวัด/อำเภอใหม่บนพื้นฐานของหลักการมีประสิทธิภาพสูงสุดและความรับผิดชอบต่อประชาชนในพื้นที่การทำงานของข้าราชการควรเป็น “ทีมจังหวัด” ส่วนรัฐบาลต้องมีหน้าที่กำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเรื่องคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณะ ตลอดจนความเท่าเทียมกันของการบริการสาธารณะที่ท้องถิ่นจัดให้แก่ประชาชนและชุมชนด้านที่มาของผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอให้ย้ายสังกัดของผู้ว่าราชการจังหวัดไปสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรีเพื่อให้สามารถสรรหาบุคคลที่จะดำรงตำแหน่งได้จากหลากหลายหน่วยงานเพื่อตอบสนองความต้องการในแต่ละพื้นที่ได้ในเรื่องการกระจายอำนาจผู้เขียนได้เสนอว่าการกระจายอำนาจให้แก่ราชการบริหารส่วนท้องถิ่นต้องดำเนินการควบคู่ไปกับการเพิ่มความเข้มแข็งให้กับราชการส่วนภูมิภาคเพื่อให้การกระจายอำนาจนั้นท้องถิ่นสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพลดความซ้ำซ้อนทั้งเรื่องงบประมาณและบุคลากรและควรเกิดการบูรณาการในการพัฒนาจังหวัดในภาพรวม

ศุภยาวั นาคเงินทอง (2542) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของข้าราชการกรมการปกครองในส่วนภูมิภาคเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นในอนาคตตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพ.ศ. 2540” ผลการวิจัยพบว่าข้าราชการกรมการปกครองในภูมิภาคที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการปกครองท้องถิ่นในอนาคตตามรัฐธรรมนูญพ.ศ. 2540 ในระดับปานกลางปัจจัยที่มีผลทำให้ความคิดเห็นของข้าราชการกรมการปกครองในส่วนภูมิภาคที่เกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นตามรัฐธรรมนูญพ.ศ. 2540 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคืออายุระดับ

การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดในระดับน้อย 2. ระดับความคิดเห็นของข้าราชการสังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาคที่มีต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดรวมทุกด้านอยู่ในระดับปานกลางซึ่งหมายถึงส่วนใหญ่ยังไม่แน่ใจต่อแนวทางการกระจายอำนาจโดยการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยมีระดับความคิดเห็นด้านวัตถุประสงค์ของการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดในระดับบวกหรือเห็นด้วยกับวัตถุประสงค์ของการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและมีความคิดเห็นด้านประสิทธิภาพของราชการบริหารส่วนภูมิภาคและด้านผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดในระดับปานกลางหรือไม่แน่ใจเกี่ยวกับประสิทธิภาพของราชการบริหารส่วนภูมิภาคและผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด3. ปัจจัยที่มีความแตกต่างกันในระดับความคิดเห็นข้าราชการสังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาคที่มีต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดคือปัจจัยทางด้านเพศโดยกลุ่มข้าราชการเพศชายจะมีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดรวมทุกด้านและแต่ละด้านสูงกว่ากลุ่มข้าราชการเพศหญิง

คตินุสถสถานภาพ (2541) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “รูปแบบขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นที่ประชาชนชาวจังหวัดสงขลาพึงประสงค์ : ศึกษาความต้องการของประชาชนในการปกครองตนเองโดยการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดผลการศึกษาพบว่า : กลุ่มตัวอย่างเสนอว่าปัจจัยที่ควรใช้ในการพิจารณาความพร้อมของจังหวัดสงขลาในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดคือเจตนารมณ์ทางการเมืองของประชาชนและพิจารณาจากรายได้ของท้องถิ่นสำหรับจังหวัดสงขลาที่มีความพร้อมในด้านต่างๆเช่นในด้านการเมืองและการบริหารในด้านเศรษฐกิจในด้านสังคมและในด้านเจตนารมณ์ทางการเมืองซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยนำเข้าที่จะพิสูจน์ว่าจังหวัดสงขลาพร้อมแล้วที่จะปกครองตนเองโดยวิธีการเลือกตัวแทนของตนเองขึ้นเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อทำหน้าที่บริหารงานบ้านเมืองโดยยึดหลักการบริหารโดยชาวสงขลาของชาวสงขลาเพื่อชาวสงขลาโดยคาดหวังว่าการปกครองตนเองโดยการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดจะเป็นหนทางนำไปสู่ความเป็น “สงขลาสานติประชาคม” ได้ในที่สุดผู้วิจัยเสนอให้ประชาชนร่วมมือกันสร้างชุมชนในระดับที่เล็กให้เข้มแข็งด้วยวิธีการที่ใช้ภูมิปัญญาชาวบ้านเพื่อรักษาวิถีชีวิตเดิมที่เคยเข้มแข็งให้กลับมาเข้มแข็งขึ้นเพื่อว่าชุมชนที่เข้มแข็งจะนำไปสู่ความเป็นสังคมที่เข้มแข็งและเมื่อสังคมเข้มแข็งจะมีพลังในการต่อรองกับระบบเศรษฐกิจและระบบการเมืองในระดับสูงที่เข้มแข็งกว่าและเมื่อทุกระบบย่อยในระบบใหญ่ที่เรียกว่าประเทศไทยเข้มแข็งจะนำไปสู่การอยู่ร่วมกันอย่างเท่าเทียมอย่างเป็นธรรมภายใต้หลักการสิทธิมนุษยชนสิทธิชุมชนและภายใต้หลักการประชาธิปไตยสมบูรณ์ต่อไป

จกพันธุ์ผิงงาม (2535) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยกำหนดความพร้อมในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยใช้กรุงเทพมหานครเป็นรูปแบบ”ผลการวิจัยสรุปได้ว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและอาจารย์คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความเห็นสอดคล้องตรงกันว่าปัจจัยกำหนดความ

พร้อมควรประกอบด้วย 10 ประการคือส่วนจังหวัดที่เห็นว่ามีความพร้อมในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด 3 จังหวัดแรกคือจังหวัดเชียงใหม่จังหวัดภูเก็ตและจังหวัดนครราชสีมา

เจนสิริจันทร์ศิริ (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ทัศนคติของกำนันและผู้ใหญ่บ้านอำเภอคอยสะกิดต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่” ผลการศึกษาพบว่า ด้านความรู้ความเข้าใจต่อการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ที่มาจากการแต่งตั้งพบว่าส่วนใหญ่ไม่ทราบรูปแบบการปกครองจังหวัดเชียงใหม่แต่รู้ว่ามีสถานภาพเป็นนิติบุคคลการประทับใจผลงานของผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ที่ผ่านมามีความแตกต่างกันไปตามช่วงเวลาของผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ที่ผ่านมามีความพร้อมและให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่เพื่อจะได้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากประชาชนโดยตรงขณะเดียวกันถ้าให้พิจารณาความพร้อมของจังหวัดเชียงใหม่ในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วควรจะพิจารณาด้านเศรษฐกิจและความเจริญเป็นอันดับแรกและเชื่อมั่นว่าผู้มีอิทธิพลหรือผู้ซื้อเสียงจะไม่สามารถกำหนดและมีบทบาทการเลือกตั้งได้หากว่ามีการรณรงค์อย่างทั่วถึงโดยพรรคการเมืองต้องพิจารณาผู้สมัครที่มีความรู้และความสามารถให้ประชาชนตัดสินใจเพราะเห็นว่าผู้สมัครต้องสังกัดพรรคการเมืองด้วยที่สำคัญต้องเป็นคนเชียงใหม่และเพื่อให้การทำงานมีประสิทธิภาพควรที่จะกำหนดวาระดำรงตำแหน่งเป็นคราวละ 4 ปีส่วนอุปสรรคสำคัญที่สุดในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่คือพรรครัฐบาลมีความเห็นขัดแย้งกันรองลงไปคือข้าราชการกระทรวงมหาดไทยคัดค้านด้านความคิดเห็นที่มีต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่พบว่ากำนันผู้ใหญ่บ้านส่วนใหญ่เห็นด้วยทุกประเด็นของคำถามโดยเมื่อนำมาวิเคราะห์ภาพรวมของความเห็นทุกประเด็นแล้วก็พบว่าเห็นด้วยมากที่สุดอีกเช่นกันด้านความคิดเห็นต่อการเปรียบเทียบผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ที่มาจากการแต่งตั้งและเลือกตั้งรูปแบบใดจะดีกว่ากันพบว่าส่วนใหญ่เห็นว่าผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ที่มาจากการเลือกตั้งจะดีกว่าการแต่งตั้งเพราะจะทำงานตอบสนองประชาชนได้ดีกว่าซึ่งรวมทั้งประเด็นคำถามอื่นๆ ส่วนการทดสอบสมมติฐานที่กำหนดไว้โดยใช้ลักษณะทั่วไปทางประชากรเป็นตัวแปรอิสระเพื่อหาความสัมพันธ์ทางสถิติพบว่าสมมติฐานทุกข้อได้รับการปฏิเสธเพราะไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติท้ายที่สุดกำนันผู้ใหญ่บ้านได้ให้ความเห็นต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ในทศวรรตหน้าว่าควรมีบทบาทเป็นทั้ง

นักพัฒนานักเศรษฐศาสตร์นักบริหารงานบุคคลนักอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมศิลปวัฒนธรรมนัก
ประชาสัมพันธ์ที่สำคัญจะต้องไม่เป็นผู้มีอิทธิพลในจังหวัดเชียงใหม่

ชาติชายสุวัคคานนท์ , พ.ต.ท. (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความแตกต่างใน
แนวความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้ง” ผลการศึกษาพบว่า
ตลอดเวลาระยะเวลา 2 ปี 7 เดือนของรัฐบาลภายใต้การนำของนายชวนหลีกภัยประเด็นปัญหาใน
เรื่องการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดได้กลายเป็นประเด็นปัญหาสำคัญทางการเมืองที่มีการอภิปราย
ถกเถียงกันอย่างกว้างขวางและจริงจังโดยความแตกต่างในแนวความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีผู้ว่า
ราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งระหว่างกลุ่มข้าราชการประจำฝ่ายปกครองกับพรรคการเมืองที่
ร่วมรัฐบาลผสมโดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรคพลังธรรมมีสาเหตุหลักมาจากการที่ข้าราชการประจำฝ่าย
ปกครองเกรงกลัวจะสูงเสียด้านในขณะที่ยพรรคการเมืองที่ร่วมรัฐบาลผสมก็ต้องการที่จะใช้การ
เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นวิธีการในการสร้างฐานอำนาจทางการเมืองในท้องถิ่นทางออกของ
เรื่องนี้ได้แก่การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดที่รับผิดชอบการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นส่วนผู้ว่า
ราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งเดิมก็คงเอาไว้และให้รับผิดชอบงานประจำติดต่อกับรัฐบาลกลาง
ไม่เกี่ยวกับการบริหารงานในท้องถิ่นเช่นนี้จะเป็นทางออกที่ดีที่สุดของทุกฝ่ายได้

เดชวิญญูเจริญ (2539) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการเลือกตั้ง
ผู้ว่าราชการจังหวัดศึกษาเฉพาะกรณีนิสิตชั้นปริญญาตรีสาขารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์”
ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้พบว่านิสิตชั้นปริญญาตรีสาขารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีความคิด
เห็นต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดอยู่ในระดับปานกลางส่วนปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นของ
นิสิตชั้นปริญญาตรีสาขารัฐศาสตร์ได้แก่ภูมิฐานะและการเข้าร่วมกิจกรรมส่วนปัจจัยด้านเพศอายุ
ฐานะทางครอบครัวชั้นปีที่ศึกษาและความสนใจข่าวสารทางการเมืองการปกครองไม่มีผลต่อความ
คิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด

นงนภัทรฐไพฑ (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ทัศนคติของอาจารย์โรงเรียนมัธยมศึกษา
ในจังหวัดเชียงใหม่ต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด” ผลการวิจัยพบว่า 1. ภูมิหลังของประชากร
ศึกษาเป็นเพศหญิงร้อยละ 78.8 เป็นเพศชายร้อยละ 21.1 ส่วนใหญ่อายุระหว่าง 41-50 ปีคือร้อยละ
58.8 และครึ่งหนึ่งเกิดในเชียงใหม่คือร้อยละ 52.4 ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลคือ 67.2 และอยู่
ในเชียงใหม่มานาน 1-10 ปีและนาน 41 ปีขึ้นไปมีจำนวนมากพอๆกันคือร้อยละ 25 ในด้านการศึกษา
ร้อยละ 88.4 จบการศึกษาระดับปริญญาตรีปริญญาโทมีร้อยละ 9.2 ผู้ตอบส่วนใหญ่มีอายุราชการ 11-
20 ปีมีมากที่สุดคือร้อยละ 53.2 2. จากตัวชี้วัดนี้ใช้ในการวัดความรู้ความเข้าใจและความสนใจและ
ความสนใจในด้านการเมืองการปกครองพบว่าผู้สามารถตอบคำถามในข้อที่ถูกต้องที่สุดเพียงคา
ตอบเดียวได้ถึงร้อยละ 55.80 ซึ่งมีคำถามทั้งหมด 15 ข้อก่อนหน้านี้ตอบถูกบ้างและไม่ถูกบ้างรวมแล้วมี

ร้อยละ 44.20 เท่ากับทำให้ทราบว่าประชากรที่ใช้ส้อมตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจและมีความสนใจในด้านการเมืองการปกครองดีเป็นส่วนใหญ่อย่างไรก็ตามเป็นตัวเลขที่ไม่สูงมากนักเนื่องจากมีกฎหมายเกี่ยวกับการปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่งประกาศใช้หลายฉบับเช่นกฎหมายเกี่ยวกับสภาตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลและสุขาภิบาล เป็นต้น 3. ทศนคติเกี่ยวกับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด เชียงใหม่ได้ผลในภาพรวมว่าจังหวัดเชียงใหม่ขณะนี้ยังไม่พร้อมที่จะให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการ จังหวัดโดยมีน้ำหนักและเหตุผลคืออาจมีข้อขัดแย้งไม่ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐมีการแทรกแซงการ ทำงานของข้าราชการประจำมีการซื้อเสียงมากกว่าการเลือกตั้งส.ส. เพราะเขตเลือกตั้งกว้างขวางกว่า โดยเฉพาะผู้ตอบมีความคิดเห็นว่าจะมีการเล่นพรรคเล่นพวกมากกว่าผู้ว่าแต่งตั้งซึ่งข้อมูลที่ไม่เห็น ด้วยกับการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดจะสอดคล้องกับข้อมูลจากคำถามที่เปิดโอกาสให้ แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้คือไม่เห็นด้วยเรื่องเลือกตั้งผู้ว่าเชียงใหม่ 68 รายเห็นด้วยมี 43 รายมี 67 รายบอกว่ามีทั้งข้อดีและเสียอย่างไรก็ตามเมื่อถามถึงความเห็นว่าจะถึงเวลาแล้วที่จะยกเลิกระบบ ราชการบริหารส่วนภูมิภาคและเพื่อเปลี่ยนระบบราชการบริหารส่วนท้องถิ่นกลับได้ความคิดเห็น ที่ใกล้เคียงกันมากคือร้อยละ 36 เห็นด้วยร้อยละ 37.6 ไม่เห็นด้วยที่จะยกเลิกระบบภูมิภาคผู้ศึกษาวิจัย มีข้อสังเกตว่าปัญหาการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประเด็นปัญหาใหญ่ของประเทศเพราะเป็น การเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองของบ้านเมืองสิ่งที่น่าคิดก็คือว่าระบบภูมิภาคมีข้อเสียหยา ถึงกับต้องเปลี่ยนแปลงหรือไม่และเมื่อเปลี่ยนเป็นระบบท้องถิ่นแล้วผู้ว่าราชการจังหวัดเลือกตั้งจะ แก้ไขปัญหาต่างๆได้ดีกว่าระบบเก่าหรือไม่ไม่มีผู้ใดสามารถให้คำตอบได้เพราะเป็นแนวความคิด ใหม่ที่ยังไม่ได้นำมาใช้โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนซึ่งถือว่าเป็นผู้ตัดสินใจควรจะต้องศึกษาและม ีความรู้ความเข้าใจในเรื่องระบบการเมืองการปกครองอย่างถ่องแท้เพราะก่อนที่จะแสดงความคิดเห็นในเรื่องใดอย่างน้อยก็ควรที่จะมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นบ้างไม่มากก็น้อยมิเช่นนั้น ข้อมูลที่ได้ก็ไร้ค่าและอาจทาความเสียหายได้

พัฒนา พุดตาน (2537) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การกระจายอำนาจ : แนวโน้มและความ เป็นไปได้ในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด” ผลการศึกษาพบว่าการพิจารณาสภาพการกระจาย อำนาจกรณีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นควรให้ความสำคัญกับปัจจัยทางการเมืองเป็นประการ แรกโดยพิจารณาความตื่นตัวของประชาชนในการไปใช้สิทธิในการเลือกตั้งประการต่อมาจำนวน ประชากรควรมีจำนวนไม่น้อยกว่า 700,000 คนโดยมีจำนวนประชากรผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่ต่ำกว่า 300,000 คนทั้งนี้เพื่อขจัดปัญหาการใช้อำนาจเงินในการซื้อเสียงเข้ามาในการเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด อันเป็นผลเสียต่อการบริหารได้ขนาดพื้นที่ในความรับผิดชอบของจังหวัดไม่ควรกว้างขวางมากนัก ทั้งนี้เพื่อความคล่องตัวในการให้บริการแก่ประชาชนในจังหวัดนอกจากนั้นแล้วจังหวัดที่เหมาะสม ควรมีความเป็นเมืองสูงซึ่งได้แก่ความหนาแน่นของประชากรมากเพื่อให้บริการที่จังหวัดดำเนินการ

สามารถมีผลที่สอดคล้องกับการใช้จ่ายงบประมาณของจังหวัดประการสุดท้ายความสำคัญด้านรายได้จังหวัดควรมีรายได้ที่เหมาะสมเพื่อสามารถมีงบประมาณเพื่อแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาด้านต่างๆ ของจังหวัดนั้นๆ ได้สำหรับกรณีการสนับสนุนของพรรคการเมืองเพื่อผลักดันกฎหมายการเลือกตั้งผู้ว่าฯพบว่าพรรคการเมืองต่างๆในประเทศไทยมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันต่อการกระจายอำนาจกรณีการเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดกล่าวคือพรรคประชาธิปัตย์พรรคพลังธรรมพรรคเอกภาพพรรคเสรีธรรมมีนโยบายที่ค่อนข้างชัดเจนต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดขณะที่พรรคการเมืองอื่นๆ ไม่มีนโยบายที่ชัดเจนต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเพียงแต่กำหนดไว้ว่ามีนโยบายการกระจายอำนาจการปกครองซึ่งการมีนโยบายที่ขัดแย้งกันย่อมทำให้การผลักดันกฎหมายที่กำหนดให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดย่อมไม่สามารถผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภาออกมาเป็นกฎหมายเพื่อบังคับใช้ได้ดังเห็นได้จากการเกิดวิกฤตการณ์แก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา 198- 199 ที่เป็นบทบัญญัติที่สำคัญต่อกฎหมายอื่นในเรื่องการกระจายอำนาจการปกครองเพราะทั้งนี้ก็เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้มีการเลือกผู้บริหารและสภาท้องถิ่นโดยตรงและไม่ให้มีการแต่งตั้งผู้บริหารหรือสภาท้องถิ่นเข้ามาทำการบริหารท้องถิ่นต่างๆ ได้และสุดท้ายการเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดของประเทศไทยจะเกิดขึ้นได้อย่างลำบากหากไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้าราชการ โดยเฉพาะกระทรวงมหาดไทยทั้งนี้เพราะกระทรวงมหาดไทยยังมีลักษณะของศักดิ์นาที่หวงแหนอำนาจในการควบคุมดูแลการบริหารโดยผ่านบรรดาข้าราชการกระทรวงมหาดไทยที่บริหารงานกำกับดูแลการปฏิบัติราชการด้านต่างๆ อยู่ในอำเภอจังหวัดต่าง ๆ นั้นเองอย่างไรก็ตามความคิดเห็นของบรรดาประชาชนกลุ่มต่างๆ ที่มีต่อการเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดพบว่ามีแนวโน้มสนับสนุนการเลือกผู้ว่าฯทั้งนี้เพราะเชื่อว่าสามารถทำให้การบริหารการปกครองการบริการแก่ประชาชนในจังหวัดเกิดประสิทธิภาพขึ้นได้อันเป็นผลดีต่อประชาชนสรุปการกระจายอำนาจกรณีการเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดจะเกิดเป็นรูปธรรมได้ยากยิ่งในระบอบนี้ทั้งนี้จากการขาดความสนับสนุนจากพรรคการเมืองกระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นกลุ่มที่สำคัญที่ควบคุมอำนาจอยู่ในขณะนี้กระนั้นก็ตามกระแสโลกาวิวัฒน์ทางเศรษฐกิจโลกเป็นเงื่อนไขสำคัญ โดยเฉพาะองค์การการค้าโลกที่เกิดขึ้นตามการเจรจาขององค์กรแกตต์ซึ่งเป็นตัวเร่งที่สำคัญอันส่งผลให้เกิดการกระจายอำนาจการปกครองกรณีการเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดเกิดขึ้นได้ทั้งนี้สืบเนื่องจากระบบเศรษฐกิจที่พัฒนามีความต้องการระบบการเมืองที่เพิ่มประสิทธิภาพให้กับท้องถิ่นในการบริหารเพื่อเอื้อต่อประโยชน์ของประชาชนท้องถิ่น

อุมพรคัทตะจันทร์ (2542) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ในเชิงกฎหมายที่เกี่ยวกับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด” การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบถึง (1) ประวัติความเป็นมาของตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดตลอดจนบทบาทและอำนาจหน้าที่ (2) แนวคิดเกี่ยวกับการเสนอให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด (3) ผลกระทบในทางกฎหมายวิธีดำเนินการ

ศึกษาเป็นการศึกษาจากเอกสาร โดยเน้นกฎหมายสำคัญๆที่เกี่ยวข้องกับหลักการบริหารราชการแผ่นดินและยังได้เปรียบเทียบตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดกับต่างประเทศในด้านประวัติความเป็นมาที่มาและอำนาจหน้าที่อีกด้วยผลการศึกษาได้ความว่าผู้ว่าราชการจังหวัดมีลักษณะเป็นสถาบันเก่าแก่มากตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยตามระบอบศักดินาเรียกว่าผู้ว่าราชการเมืองและวิวัฒนาการมาเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดในปัจจุบันผู้ว่าราชการจังหวัดหรือชื่อที่เรียกกันเป็นอย่างอื่นในต่างประเทศอาจมาจากการแต่งตั้งบ้างมาจากการเลือกตั้งมีบทบาทอำนาจหน้าที่ที่แตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับเหตุผลทางประวัติศาสตร์เหตุผลทางการเมืองการปกครองของประเทศนั้นๆผู้ว่าราชการจังหวัดของไทยมีฐานะเป็นตัวแทนของรัฐบาลในการนำเอานโยบายไปปฏิบัติในการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเป็นหัวหน้าของราชการบริหารส่วนภูมิภาคจากการที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจมากทำให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับที่มาของตำแหน่งดังกล่าวอย่างหลากหลายแนวคิดที่น่าสนใจคือการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยยกเลิกภูมิภาคซึ่งผู้วิจัยไม่เห็นด้วยเพราะไม่สอดคล้องกับหลักการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินหลักการบริหารราชการทั้งยังส่งผลกระทบในทางกฎหมายหลายประการเช่นจะต้องเสนอร่างพระราชบัญญัติจำนวนมากเพื่อรองรับปัญหาการขาดเอกภาพในการบังคับบัญชาจากรัฐบาลปัญหาเรื่องสถานะภาพของข้าราชการในจังหวัดนั้นๆปัญหาความมั่นคงภายในผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่ารัฐควรกระจายอำนาจด้านการตัดสินใจเรื่องการปกครองตนเองการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่นด้านการศึกษาการให้ความสำคัญกับเศรษฐกิจให้มากขึ้นและผู้ว่าราชการจังหวัดควรปรับเปลี่ยนบทบาทของตนเองเสียใหม่จากนักปกครองมาเป็นนักบริหารจากนักสั่งการมาเป็นนักจัดการเป็นผู้อำนวยความสะดวกมากกว่าผู้ควบคุมเป็นผู้ประสานมากกว่าเป็นผู้กำกับและการเป็นผู้มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล

เอกนิษฐ ประสานสุข (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ทัศนคติของข้าราชการตำรวจต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด : ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่”จากการศึกษาวิจัยพบว่า 1. อายุชั้นยศระดับการศึกษาตำแหน่งหน้าที่ของข้าราชการตำรวจที่แตกต่างกันมีทัศนคติและความคิดเห็นต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดไม่แตกต่างกันส่วนอายุราชการของข้าราชการตำรวจที่แตกต่างกันมีทัศนคติและความคิดเห็นต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดจะแตกต่างกัน 2. ข้าราชการตำรวจมีแนวโน้มเห็นด้วยต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่มีเงื่อนไขว่าต้องรอให้มีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่การให้ความรู้แก่ประชาชนและวิธีการเลือกตั้งเสียก่อนถึงจะมีการดำเนินการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด 3. ข้าราชการตำรวจมีทัศนคติในแง่ความเห็นเกี่ยวกับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดแตกต่างกันคือเห็นด้วยกับผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งจะมีบทบาทต่อความริเริ่มในการพัฒนาและแก้ไขปัญหของจังหวัดและความรับผิดชอบที่มีต่อประชาชนและทรัพยากรสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นส่วนผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งจะมีบทบาทความรู้ความสามารถ

ในการบริหารงานและการประสานงานกับหน่วยราชการต่างๆและการนำนโยบายของรัฐบาลไปปฏิบัติ

4. ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับการปกครองข้าราชการตำรวจมีทัศนคติเห็นด้วยต่อรูปแบบการปกครองท้องถิ่นทุกรูปแบบเพราะสามารถตอบสนองต่อความต้องการของท้องถิ่นและการกระตุ้นให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในทางการเมือง

5. ข้าราชการตำรวจมีความคิดเห็นว่าหากมีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดแทนการแต่งตั้งจะส่งผลกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการตำรวจการเลื่อนตำแหน่งการพิจารณาความดีความชอบประจำปีและโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่ราชการส่วนการบรรจุแต่งตั้งไม่มีผลกระทบแต่อย่างใด

6. ข้าราชการตำรวจเห็นว่า การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดแทนการแต่งตั้งเป็นไปได้ในอนาคตเพราะการขยายตัวของเมืองทำให้เกิดปัญหาต่างๆดังนั้นจำเป็นต้องให้บุคคลในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาได้ดีที่สุด

(8) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ตรีภพ คริสต์รักษา (2542) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความเหมาะสมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในฐานะที่เป็นรูปแบบการปกครองส่วนท้องถิ่น ผลการศึกษาพบว่า

1. การปกครองท้องถิ่นรูปแบบองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 เป็นไปตามหลักการกระจายอำนาจในการปกครองท้องถิ่นกล่าวคือมีความเป็นนิติบุคคล มีความอิสระในการบริหารงานประชาชนมีส่วนร่วมในการเลือกผู้บริหารและผู้ทำหน้าที่นิติบัญญัติ และมีงบประมาณของตนเอง
2. โครงสร้างหน้าที่ขององค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้กำหนดขอบเขตพื้นที่ความรับผิดชอบซ้ำซ้อนกับองค์กรปกครองท้องถิ่นอื่น ได้แก่ เทศบาลสุขาภิบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลอันเป็นผลให้เกิดองค์กรท้องถิ่นครอบทับซ้อน องค์กรปกครองท้องถิ่นในพื้นที่เดียวกันแม้ว่าตามกฎหมายจะกำหนดให้มีพื้นที่ครอบคลุมทั้งจังหวัดก็ตามแต่ในทางปฏิบัติไม่มีพื้นที่จริงๆสำหรับรับผิดชอบและทำงานจึงไม่เหมาะสมตามหลักการปกครองท้องถิ่นและทฤษฎีโครงสร้างหน้าที่ เพราะว่าหลักการของการกระจายอำนาจในการปกครองท้องถิ่นจะต้องให้แต่ละองค์กรท้องถิ่นมีพื้นที่รับผิดชอบแยกจากกันชัดเจนเพื่อให้ท้องถิ่นมีอำนาจอิสระในการดูแลหรือจัดการกิจการของตนเอง
3. การปกครองท้องถิ่นรูปแบบองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้กำหนดขอบเขตหน้าที่ความรับผิดชอบไว้เหมือนและใกล้เคียงกับหน้าที่ขององค์กรปกครองท้องถิ่นอื่น ได้แก่ เทศบาลสุขาภิบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลทำให้เกิดความซ้ำซ้อนและสิ้นเปลืองงบประมาณแม้ว่าความขัดแย้งที่แท้จริงจะยังไม่เกิดขึ้นก็ตามและการกำหนดหน้าที่หลักให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดทำหน้าที่ประสานแผนและสนับสนุนองค์กรท้องถิ่นต่างๆภายในจังหวัดก็พบว่าไม่จำเป็นต้องให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพราะแต่ละท้องถิ่นเองก็สามารถประสานแผนและประสานงานกันได้จากผลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะว่าในสภาวะที่

ผลการศึกษาปัจจัยประเมินความพร้อมของอบจ. พบว่าปัจจัยที่สามารถใช้ประเมินความพร้อมของ อบจ.ประกอบด้วย 4 ตัวแปรคือ

1. ตัวแปรด้านสมรรถนะขององค์การประกอบด้วยปัจจัยด้านกำลังคนปัจจัยด้านงบประมาณและความคล่องตัวในการจัดซื้อจัดจ้าง

2. ตัวแปรด้านความซับซ้อนของงานซึ่งสรุปได้ว่าการถ่ายโอนภารกิจที่มีความซับซ้อนน้อยไปหอบจ. จะมีความเป็นไปได้มากกว่าการถ่ายโอนภารกิจที่ยังยากซับซ้อนใช้เทคนิควิชาการสูง

3. ตัวแปรด้านการเมือง “ความนิ่ง” ของการเมืองท้องถิ่นและการมีผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำสูงทำให้อบจ.มีความพร้อมในการปฏิบัติงานตามภารกิจที่จะได้รับถ่ายโอนสูงไปด้วย

4. ตัวแปรด้านความชัดเจนของแผนการกระจายอำนาจที่ไม่มีความชัดเจนทั้งในเรื่องเนื้อหาระยะเวลาการถ่ายโอนงานงบประมาณเงินเดือนของบุคลากรที่จะโอนมาจากราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคอาคารสถานที่พัสดุครุภัณฑ์ที่จะถ่ายโอนตลอดจนการทำความเข้าใจกันระหว่างหน่วยงานที่จะถ่ายโอนงานกับอบจ. จากผลการศึกษาดังกล่าวมีข้อเสนอแนะดังนี้

(1) รัฐบาลควรกำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบของโครงสร้างองค์กรของอบจ. ให้สอดคล้องเหมาะสมและชัดเจนต้องกำหนดนโยบายให้แน่นอนในการถ่ายโอนและพัฒนาศักยภาพของอบจ. ให้สูงขึ้นเพื่อรองรับการถ่ายโอนงานด้านที่ใช้เทคนิควิชาการสูง

(2) อบจ. ต้องพัฒนาองค์กรทรัพยากรบุคคลวิธีการบริหารจัดการและจัดสรรงบประมาณวิธีการติดตามประเมินผลการดำเนินงานให้รัดกุมและเข้มข้นกว่าเดิมรวมทั้งระบบบริหารงานด้านต่างๆให้มีความโปร่งใสตรวจสอบได้ (Good Governance)

(3) ควรสร้างความชัดเจนในเรื่องเขตพื้นที่กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบต่างๆและควรทำในรูปแบบของโครงการนำร่องก่อนที่จะถ่ายโอนงานให้พร้อมกันทุกอบจ. โดยกำหนดงานและแผนการถ่ายโอนงานให้อบจ. ตามศักยภาพขนาดและลักษณะพิเศษโดยรัฐบาลควรจัดให้มีหน่วยงานสนับสนุนทางวิชาการแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย

(4) ควรจัดการอบรมเกี่ยวกับการบริหารงานและระเบียบการปกครองท้องถิ่นเพื่อให้ผู้นำทางการเมืองท้องถิ่นมีประสิทธิภาพในการบริหารงานและมีบทลงโทษสำหรับคนที่ไม่รับผิดชอบรวมทั้งการปฏิบัติที่ผิดระเบียบ

สมคิด เลิศไพฑูรย์ (2543) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การปรับปรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด” การวิจัยนี้ได้แนวคิดจากการเกิดขึ้นขององค์การบริหารส่วนตำบลและสภาตำบลตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลและสภาตำบลพ.ศ. 2537 ที่ทำให้เกิดปัญหาต่อความรับผิดชอบในอำนาจหน้าที่ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งเกิดความซ้ำซ้อนกันทั้งในด้านหน้าที่ความรับผิดชอบกับรายได้จากแหล่งภาษีด้วยสาเหตุอันเป็นสภาพปัญหาดังกล่าวจึงนำมาสู่การ

วิจัยฉบับนี้ด้วยวัตถุประสงค์คือ (1) เพื่อศึกษาแนวทางในการแก้ปัญหาอันเนื่องมาจากความซ้ำซ้อนระหว่างอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบและรายได้จากแหล่งภาษีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีต่อการเกิดขึ้นขององค์การบริหารส่วนตำบลและสภาตำบล (2) เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงโครงสร้างอำนาจหน้าที่และรายได้ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดองค์การบริหารส่วนตำบลและสภาตำบลตามสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงในอนาคตวิธีการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยผสมผสานกันทั้งการศึกษาค้นคว้าจากบทบัญญัติกฎหมายและเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง (Documentary Research) ประกอบกับการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ครบถ้วนในทุกๆ ด้านการวิจัยค้นพบผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดมี 3 ประการคือ

1. ด้านรายได้ : มีรายได้ที่สำคัญของอบจ.เดิมลดลงคือภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีธุรกิจเฉพาะที่อบจ. จะต้องแบ่งฐานรายได้ประเภทภาษีการค้าในปี 2530 ที่มีอยู่ให้กับอบต. ที่จัดตั้งขึ้นใหม่ และในกรณีที่มีการจัดตั้งอบต.เต็มทั้งจังหวัดรายได้ในส่วนนี้ของอบจ.ก็จะหมดไป , สำหรับภาษีสุราและภาษีสรรพสามิตก็จะลดลงด้วยเนื่องจากภาษีประเภทนี้จัดสรรให้ท้องถิ่นตามสัดส่วนจำนวนประชากรดังนั้นเมื่อมีการจัดตั้งอบต.ทำให้ประชากรในเขตอบจ.ลดลงตามไปด้วยและหากจังหวัดใดมีการจัดตั้งเป็นอบต.ทั้งจังหวัดอบจ.ก็จะไม่มีรายได้ประเภทนี้อีกต่อไปโดยเป็นของอบต.ทั้งหมด , นอกจากนี้ยังมีระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยรายได้สภาตำบลซึ่งได้รับจัดสรรจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ.ศ. 2538 ที่กำหนดให้อบจ. จะต้องแบ่งปันรายได้ส่วนหนึ่งให้สภาตำบลโดยผลของระเบียบดังกล่าวอบจ. จะมีรายได้ลดลงอย่างน้อยที่สุดร้อยละ 35 ของรายได้ที่มีอยู่เดิม

2. ด้านเขตพื้นที่รับผิดชอบและการบริหารงานตามอำนาจหน้าที่ : ในกรณีที่มีการประกาศจัดตั้งสภาตำบลเป็นอบต. เป็นผลทำให้เขตพื้นที่อบจ. ที่จะบริหารงานตามอำนาจหน้าที่เดิมลดลงและหากในจังหวัดใดมีการประกาศจัดตั้งอบต. ขึ้นเต็มพื้นที่ของอำเภอหรือเพิ่มพื้นที่ของจังหวัดก็จะทำให้เขตพื้นที่รับผิดชอบของอบจ. ในส่วนอำเภอหรือทั้งพื้นที่อบจ. แล้วแต่กรณีหมดไปด้วย

3. ด้านโครงสร้างองค์กรและบริหารงานบุคคล : ประเด็นที่น่าทบทวนโครงสร้างองค์กรของอบจ. คือยังมีส่วนอำเภอในเขตพื้นที่อำเภอที่มีการจัดตั้งอบต.เต็มพื้นที่หรือไม่เพราะหากยังคงมีอยู่ก็ไม่แน่ว่าจะสามารถปฏิบัติการกิจตามอำนาจหน้าที่ได้หรือไม่นอกจากนั้นด้านการบริหารงานบุคคลจะต้องมีการปรับปรุงให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงด้านอำนาจหน้าที่และรายได้ที่ลดลงของอบจ. ที่อาจจะไม่มีเงินจ่ายเป็นเงินเดือนค่าจ้างหรือค่าใช้จ่ายในการบริหารเลขณนำเป็นห่วงว่ากรณีนี้อาจนำไปสู่การเกิดปัญหาทางการเมืองต่อไปได้แนวทางแก้ปัญหาดังกล่าวการวิจัยค้นพบว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการกระจายอำนาจจะยังคงอยู่ต่อไปแต่ทั้งนี้จะต้องมีการปรับเปลี่ยนบทบาทในเชิงอำนาจหน้าที่ใหม่ซึ่งแต่เดิมองค์การบริหารส่วน

จังหวัดจะเป็นผู้ดูแลการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำบริการสาธารณะต่อจนการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมต่างๆมาเป็นผู้ประสานงานให้กับส่วนราชการท้องถิ่นระดับตำบลกับราชการส่วนภูมิภาคเช่นการประสานงานการจัดทำแผนพัฒนาตำบลการประสานการปฏิบัติงานระหว่างท้องถิ่น การดำเนินกิจกรรมที่ส่วนท้องถิ่นอื่นไม่สามารถกระทำได้ตลอดจนมีหน้าที่ในการแบ่งสรรเงินให้กับส่วนราชการท้องถิ่นต่างๆนอกจากนี้ผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างยังต้องการให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีหน้าที่ในการดูแลและจัดการด้านสิ่งแวดล้อมอีกด้วย

ในประเด็นรายได้ที่เป็นข้อถกเถียงกันระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดกับองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นกลุ่มตัวอย่างได้เสนอแนวทางให้มีการจัดแบ่งรายได้ระหว่างอบจ. และอบต. ในสัดส่วน 70:30 อนึ่งตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพ.ศ. 2540 มาตรา 282-290 ถือได้ว่าเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าวของการปกครองท้องถิ่นที่ครอบคลุมทั้งปัญหาเรื่องอำนาจหน้าที่การเงินการคลังและการบริหารงานบุคคลผู้บริหารท้องถิ่นหรือสมาชิกสภาท้องถิ่นยังไม่ได้มาจากการเลือกตั้งของประชาชนอย่างแท้จริงการควบคุมจากส่วนกลางที่มีมากเกินไปและประชาชนยังไม่มีส่วนร่วมเท่าที่ควรรวมทั้งกรณีของอบจ. ด้วยดังนั้นการดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ หากสามารถทำได้เสร็จครบถ้วนตามเจตนารมณ์ของสภาร่างรัฐธรรมนูญที่เล็งเห็นปัญหาการปกครองท้องถิ่นไทยและมีการแก้ไขพ.ร.บ.องค์การบริหารส่วนจังหวัดพ.ศ. 2540 พร้อมกันไปด้วย ผู้วิจัยเชื่อว่าจะมีส่วนสำคัญที่จะทำให้การแก้ไขปัญหาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปได้

(9) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

กฤษเพิ่มทันจิตต์ (2537) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การแสวงหารูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการปกครองเทศบาลไทย” เป็นงานวิจัยที่มุ่งศึกษาปัญหาข้อจำกัดและศักยภาพของรูปแบบองค์กรเทศบาลแบบคณะเทศมนตรีและสภาได้ดำเนินการภายใต้กรอบของปัญหา 2 กรอบคือ (1) ปัญหาของเทศบาลปัจจุบันในวงกว้างประกอบด้วยประเด็นที่ศึกษาได้แก่สถานภาพทางการเมืองการบริหารของเทศบาลภายใต้ระบบการปกครองแบบรับเดี่ยวเสถียรภาพทางการเมืองภายในของเทศบาลทางสองแพร่งของการปกครองเทศบาลในฐานะที่เป็นสถาบันทางการเมืองที่สมบูรณ์และหน่วยผลิตบริการสาธารณะ (2) ปัญหาของรูปแบบองค์กรเทศบาลตามพ.ร.บ.เทศบาลพ.ศ. 2496 ประกอบด้วยประเด็นที่ศึกษาได้แก่การบริหารงานภายในเทศบาลการกระจายอำนาจและการควบคุมจากส่วนกลางการเมืองและความขัดแย้งในองค์กรเทศบาลและการมีส่วนร่วมของประชาชนผลการศึกษาปัญหาด้านต่างๆนำไปสู่ข้อสรุป 3 ประการคือหนึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นจะเกิดขึ้นเฉพาะเทศบาลบางแห่งทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางการเมืองที่ค่อนข้างจะเด่นชัดกว่าปัจจัยทางด้านอื่นๆสองปัญหาทางด้านการเมืองและความขัดแย้งในองค์กรมีส่วนสัมพันธ์กับโครงการองค์กรเทศบาลมากที่สุดสาม

เทศบาลที่ประสบความสำเร็จในการบริหารกิจการเทศบาลมิได้เกิดจากการจัดระบบโครงสร้างหรือองค์กรเทศบาลแต่เพียงอย่างเดียวแต่ยังประกอบด้วยปัจจัยทางองค์กรและทรัพยากรการบริหารอื่นๆ การศึกษารูปแบบความเหมาะสมขององค์กรเทศบาลผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้ประการที่หนึ่งการแก้ไขให้ระบบองค์กรของการปกครองเทศบาลที่มีลักษณะหลากหลายจะไม่บรรลุเจตนารมณ์ของการปกครองตนเองถ้าไม่มีการมอบหมายอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการกิจของเทศบาลไว้อย่างชัดเจนประการที่สองสืบเนื่องมาจากประการแรกถ้าไม่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายระเบียบและคำสั่งเกี่ยวกับการบริหารการคลังและทรัพย์สินการบริหารงานบุคคลและการบริหารการพัฒนาต่างๆของเทศบาลซึ่งในปัจจุบันกฎหมายเหล่านี้เอื้อประโยชน์ต่อหน่วยงานปกครองทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคมากกว่าความหลากหลายของระบบองค์กรเทศบาลก็มิได้มีประโยชน์อันใดประการที่สามการโอนอำนาจบางเรื่องจากตัวรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยไปสู่ผู้ว่าราชการจังหวัดยังเป็นประเด็นที่ควรแก่การพิจารณาว่าจะเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้ท้องถิ่นถูกควบคุมมากขึ้นหรือน้อยลงประการที่สี่การแสดงประชามติของประชาชนจะเป็นประโยชน์มากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับระดับความเข้าใจหรือการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อความสำคัญของการปกครองจึงเป็นหน้าที่ของผู้เกี่ยวข้องต้องชี้แจงแก่ประชาชนให้ทราบโดยกว้างขวาง

ธนศวร์ เจริญเมือง (บรรณาธิการ) (2541) ได้อภิปรายในหัวข้อ “เทศบาลในศตวรรษที่ 21” ในการประชุมนายกเทศมนตรีและปลัดเทศบาลกลุ่มภาคเหนือครั้งที่ 3 ประจำปี 2540 วันที่ 10 ตุลาคม 2540 ณ บ้านสวนคันทรี่คลับ.เมืองจ.ลำพูน โดยมีเนื้อหาสรุปว่าผู้อภิปรายมีความเห็น 5 ประเด็นคือ ก) ผู้บริหารเทศบาลส่วนใหญ่เป็นทาสกรรมการปกครองยากที่จะหาใครต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ของเทศบาลคิดแต่ผลประโยชน์ของตนเอง ข) ผู้นำของเทศบาลส่วนใหญ่ไม่เคยต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ของเทศบาลทำให้เทศบาลประสบปัญหาด้านโครงสร้างมานานองค์กรของเทศบาลตกอยู่ภายใต้นโยบายแบ่งแยกแล้วปกครอง (Divide and Rule Policy) ค) มีแนวโน้มที่องค์กรบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) และองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) จะมีงบประมาณและอำนาจเพิ่มมากขึ้นเทียบกับเทศบาลซึ่งจะล้าหลังองค์กรปกครองท้องถิ่นอื่นๆ ในอนาคต ง) ทางออกของเทศบาลคือการจัดตั้งสมาคมใหม่ที่เป็นอิสระไม่ควรอาศัยสันนิบาตเทศบาลอีกต่อไปสมาชิกควรมีการรวมตัวกันและร่วมมือกันทำงานอย่างเข้มแข็งเพื่อผลักดันให้เทศบาลมีอำนาจและบทบาทมากขึ้นกว่าเดิม จ) แนวทางการปรับปรุงโครงสร้างของเทศบาลก็คือการกำหนดให้นายกเทศมนตรีมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเพื่อให้นโยบายการบริหารงานมีความชัดเจนเข้มแข็งไม่ต้องขอคะแนนจากสมาชิกสภาเทศบาลและสามารถบริหารงานให้แก่ท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าระบบเดิม

นรนิติ เศรษฐบุตรและคณะ (2545) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “โครงการวิจัยร่วมระหว่างประเทศไทยและญี่ปุ่นเรื่องการเสริมสร้างสมรรถนะให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” ซึ่งโครงการวิจัยนี้เป็นการวิจัยร่วมระหว่างนักวิชาการไทยและญี่ปุ่นนักวิชาการฝ่ายไทยคือนรนิติ เศรษฐบุตร , สมคิดเลิศไพฑูรย์ , จรัสสุวรรณมมาลา , นิยมรัฐอมฤต , ปธานสุวรรณมงคล , สรสิทธิ์วัชรจิรจนนักวิชาการฝ่ายญี่ปุ่นคือมิชิโอะมูรามัทสึ , โนบุกิโมชิตะ , ชูทาเกคาทายามา , มาซาฮิซะฮายาชิ , เคนโกะอิกิชิ , ฟูมิโอะนากาอิการศึกษามี 4 ประเด็นซึ่งแต่ละประเด็นคณะผู้วิจัยมีข้อสรุปของการศึกษาและให้ข้อเสนอแนะดังนี้ 1. การจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นการวิจัยประเด็นนี้เพื่อประเมินความสามารถในการประยุกต์ใช้หลักการการจัดแบ่งชั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศไทย(เทศบาลกับอบต.) ผลการศึกษาพบว่าหลักการและเหตุผลของการแบ่งชั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งยังมีการควบคุมจากส่วนกลางในปัจจุบันยังไม่เหมาะสมกับหลักการกระจายอำนาจที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีอำนาจในการบริหารงานเพิ่มขึ้นหน่วยงานกลางได้แก่คณะกรรมการกระจายอำนาจกรรมการปกครองและสำนักงบประมาณซึ่งรับผิดชอบในการตรวจสอบความก้าวหน้าของการกระจายอำนาจและการจัดสรรงบประมาณให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรมีระบบข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภาพท้องถิ่นและความสามารถในการคลังที่ทันสมัยผู้วิจัยเสนอให้มีระบบการประเมินดัชนีผลิตภาพท้องถิ่นและดัชนีความแตกต่างทางการคลังเพื่อเป็นทางเลือกของส่วนกลางในการใช้เป็นข้อมูลเพื่อบริหารงานระดับประเทศการศึกษา(กรณีจังหวัดชลบุรี)พบว่าขนาดของท้องถิ่น(จำนวนผู้อยู่อาศัย) ไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับผลิตภาพและความแตกต่างด้านการคลังของท้องถิ่นขนาดของท้องถิ่นไม่ได้เป็นตัวพยากรณ์ผลผลิตและความแตกต่างด้านการคลังของท้องถิ่นที่ดีการวิจัยเสนอว่าขนาดของเทศบาลและอบต. ไม่ใช่การประเมินผลิตภาพและความแตกต่างด้านการคลังท้องถิ่นที่ดีเทศบาลและอบต. ไม่ได้มีความแตกต่างในเรื่องระดับของผลิตภาพและความแตกต่างด้านการคลังโดยไม่ต้องคำนึงถึงการแบ่งชั้นผลการวิจัยจึงปฏิเสธความเชื่อที่ว่าเทศบาลชั้นหนึ่งหรือชั้นสองที่มีขนาดใหญ่จะมีผลิตภาพและความแตกต่างด้านการคลังสูงผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ (1) ระบบการแบ่งชั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศไทยในปัจจุบันควรยกเลิก (2) กรณีที่หน่วยงานส่วนกลางซึ่งมีหน้าที่ตรวจสอบนโยบายการกระจายอำนาจและการจัดสรรเงินอุดหนุนให้แก่ท้องถิ่นต้องการข้อมูลเกี่ยวกับดัชนีความแตกต่างทางการคลังและดัชนีผลิตภาพท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรพัฒนาระบบ Digital Ranking เพื่อการจัดชั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น2. ความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดบริการสาธารณะข้อสรุปคือ (1) นโยบายรัฐบาลเป็นปัจจัยภายนอกที่สำคัญในการสนับสนุนให้มีการร่วมมือกัน (2) การพัฒนาระบบประชาธิปไตยและการกระจายอำนาจการบริหารจะส่งผลให้การพัฒนาการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นหยุดชะงัก (3) การเมืองท้องถิ่นที่มีการแข่งขันทาง

การเมื่องอย่างรุนแรงในแนวทางที่ไม่เป็นประชาธิปไตยเป็นปัจจัยทำให้ความร่วมมือในการบริหารจัดการท้องถิ่นไม่ประสบความสำเร็จ (4) ปัญหาขะเป็นกรณีตัวอย่างที่ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการร่วมมือกันระหว่างกลุ่มที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดการแก้ปัญหาที่ประสบผลสำเร็จ (5) การสร้างความตระหนักในเรื่องความรับผิดชอบให้กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการกรณีขะหน่วยงานราชการต้องมีมาตรการ “ผู้ใดทำให้เกิดมลพิษต้องเป็นผู้จ่าย- polluted pay” ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับนโยบาย (1) นโยบายรัฐบาลต้องชัดเจนในเรื่องการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรัฐบาลควรมีมาตรการกระตุ้นให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นร่วมมือกันโดยใช้ระบบการให้งบประมาณพิเศษสนับสนุน (2) รัฐบาลควรส่งเสริมและสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ปรับปรุงการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาลท้องถิ่นใดปรับปรุงได้ระดับมาตรฐานจะได้รับงบประมาณมากขึ้นแต่ถ้าไม่สามารถปรับปรุงให้เสร็จในระยะเวลาที่กำหนดก็จะได้รับงบประมาณน้อยลง

ข้อเสนอแนะทางปฏิบัติ (1) คณะกรรมการกระจายอำนาจจัดทำแนวทางและขั้นตอนในการรวมตัวกันจัดตั้งองค์กรเพื่อความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น(ตั้งสหการ) , ปรับปรุงกฎระเบียบการจัดสรรเงินเพื่อกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือ , จัดทำแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนฯ (2) องค์การบริหารส่วนจังหวัดควรมีบทบาทเพิ่มมากขึ้นโดยทำหน้าที่ประสานงานในแนวราบกับส่วนกลางและส่วนภูมิภาคและประสานแนวตั้งกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัด (3) ส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดจัดประชุมสัมมนาแลกเปลี่ยนความคิดและกำหนดแนวทางการพัฒนาท้องถิ่นในแนวทางเดียวกัน (4) ให้คำแนะนำสำหรับการแก้ไขปัญหาของท้องถิ่นที่ทุกฝ่ายพอใจกับประโยชน์ที่ได้รับ(ชนะ-ชนะ) (5) องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นควรแจ้งข้อมูลข่าวสารที่ชัดเจนและถูกต้องให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบเกี่ยวกับโครงการและพื้นที่ที่กำหนดให้เป็นสถานที่ตั้งโครงการ (6) มีโครงการรื่องทุกๆ ส่วนของประเทศเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเห็นถึงผลประโยชน์ของความร่วมมือ 3. การยุบรวมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นข้อเสนอแนะเพื่อยุบรวมองค์กร (อบต.)อย่างมีประสิทธิภาพ (1) จำเป็นต้องเข้าใจโดยชัดเจนว่าการยุบรวมองค์กรหมายถึงอะไรเพื่อจะได้มองเห็นประโยชน์ในการมีหน่วยการปกครองขนาดใหญ่โดยขกรณีตัวอย่างของญี่ปุ่น (2) ต้องรู้แน่ชัดว่าอบต.จะได้รับมอบหมายหน้าที่ใดคือเป็นเวทีชุมชน (ไม่ต้องยุบรวม) หรือหน่วยบริหารและการเมืองแทนที่การทำงานของอำเภอจำเป็นต้องมีทีมงานมืออาชีพขนาดใหญ่เข้มแข็ง (ต้องยุบรวม) (3) ขนาดที่เหมาะสมประชากรของอบต. 2,000คนน้อยไป 5,000 คนก็ยังไม่พอซึ่งไม่มีความแตกต่างในแง่ของประสิทธิภาพในการบริหารงานการยุบรวมควรมีประชากร 10,000 คนที่กำหนดไว้สำหรับเทศบาลเมื่องน่าจะเหมาะสมกว่าดังนั้นควรพิจารณายุบรวมอบต. 3-5 แห่งเพื่อสร้างอบต.ที่เข้มแข็ง (4) ควรใช้

มาตรการให้เงินอุดหนุนกระตุ้นให้ อบต. ขนาดเล็กและอ่อนแอเข้าร่วมกับองค์กรเพื่อนบ้าน (5) เพื่อเอาชนะการต่อต้านของผู้นำท้องถิ่นและประชาชนซึ่งเป็นผู้สูญเสียตำแหน่งและผลประโยชน์ให้กำหนดมาตรการชดเชยความสูญเสียโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อชักจูงให้นักการเมืองเห็นชอบกับการยุบรวม (6) บุคลากรของรัฐบาลกลางควรเลิกทำวาทะและไม่ว่าเกี่ยวข้องควรตั้งคณะกรรมการยุบรวมองค์กรในแต่ละจังหวัดและอำเภอให้เป็นผู้นำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ (7) เจตนารมณ์ทางการเมืองช่วยให้เกิดความร่วมมือในหมู่ประชาชนช่วยให้สามารถกำหนดมาตรการลงโทษผู้ต่อต้านให้รางวัลผู้สนับสนุนความล้มเหลวนโยบายการยุบรวมองค์กรเนื่องจากมีฐานสนับสนุนแคบ (8) ใช้มาตรา 40 ของกฎหมายสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลในการเปลี่ยนเกณฑ์จัดตั้ง อบต. ด้านรายได้และปรับมาตรฐานรายได้ท้องถิ่นให้สูงกว่าปัจจุบัน (9) ควรพิจารณาตีความมาตรา 78 มาตรา 282 มาตรา 283 ของรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับสิทธิการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้องค์กรที่ไม่มีคุณสมบัติจะไม่ได้รับสิทธิปกครองตนเองและจะยุบรวมกัน

4. การประสานแผนพัฒนาการศึกษาพบว่ามีปัญหาอุปสรรค 3 ประการ (1) หน้าที่และความรับผิดชอบที่ซ้ำซ้อนระหว่างหน่วยงานของรัฐบาล (2) มีระบบคู่ขนานในการวางแผน 2 ระบบในจังหวัดคือแผนของภูมิภาคกับแผนท้องถิ่น (3) คณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นและศูนย์ประสานการพัฒนาของ อบต. มีขนาดใหญ่เกินกว่าจะทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ (1) รัฐบาลไทยคณะกรรมการกระจายอำนาจควรทบทวนกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องเพื่อขจัดความซ้ำซ้อนในเรื่องภารกิจและความรับผิดชอบของส่วนราชการระดับจังหวัดและท้องถิ่น (2) ควรมีการทบทวนระบบคู่ขนานของแผนพัฒนาระดับภูมิภาคและท้องถิ่นโดยใช้นโยบายกระจายความเจริญสู่ภูมิภาคและท้องถิ่นภายใต้ระบบของคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเป็นกรอบในการประสานโดยแผนพัฒนาจังหวัด (3) ควรเปลี่ยนองค์ประกอบของคณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นระดับจังหวัดที่ใหญ่เกินไปและให้ออบจ. ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นไม่ได้รับการยอมรับจากเทศบาลและ อบต. ด้าน อบจ. ก็มีขีดความสามารถไม่เพียงพอทางเลือกกรณีหากให้ออบจ. ทำหน้าที่ประสานแผนเหมือนเดิมต้องพัฒนาความรู้เจ้าหน้าที่อบจ. และกำหนดองค์ประกอบใหม่อีกทางเลือกคือโอนบุคคลภายนอก (อาจเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด) มาทำหน้าที่เป็นประธานคณะกรรมการประสานแผนท้องถิ่นและให้หัวหน้าสำนักงานจังหวัดเป็นเลขานุการ

ประธานสุวรรณมงคลและอิสระสุวรรณพล (2536) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การบริหารการปกครองภูเก็ทในอนาคต” ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้การกำหนดรูปแบบการบริหารงานภูเก็ทในอนาคตควรตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักการสำคัญคือการพัฒนาขีดความสามารถทางการบริหารเพื่อให้ภูเก็ทสามารถบริหารจัดการกับความเปลี่ยนแปลงที่ภูเก็ทต้องเผชิญในอนาคต โดยมีเป้าหมายหลักอยู่ที่การ

ประชาชนในชีวิตประจำวันทั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบในการพิจารณาปฏิรูประบบบริหารราชการกรุงเทพมหานครโดยอาศัยหลักเกณฑ์ว่ารูปแบบในการปฏิรูปควรมีผลดีคือทำให้ทุกส่วนได้เข้ามาร่วมกันแก้ไขปัญหาและพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นการกระจายอำนาจและสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมเป็นรูปแบบที่มีประสิทธิภาพสามารถสร้างรากฐานทางประชาธิปไตยและเป็นศูนย์กลางของภูมิภาคในเอเชีย

พินิจเสถียร (2539) จากการศึกษาเรื่อง “การกระจายอำนาจ : ปัจจัยที่มีต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการกระจายอำนาจในรูปองค์การบริหารส่วนตำบล” ผลการศึกษาพบว่าองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจอิสระในการปฏิบัติงานและสามารถเป็นหน่วยการบริหารปกครองไม่ว่าจะพิจารณาโครงสร้างหรืออำนาจหน้าที่สามารถร่วมกับหลักการกระจายอำนาจและหลักการปกครองท้องถิ่นและปัจจัยที่ทำให้้องค์การบริหารส่วนตำบลประสบผลสำเร็จคือความพร้อมของประชาชนและการคลังท้องถิ่นซึ่งตรงกับสมมติฐานที่กำหนดไว้

สุเทพชาวลิต (2536) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การบริหารการพัฒนาเมืองพัทยา : รูปแบบที่ควรจะเป็น” ผลจากการศึกษาพบว่ารูปแบบการบริหารที่นำมาใช้กับเมืองพัทยานั้นได้นำมาใช้ในลักษณะที่แตกต่างไปจากแนวความคิดเดิมภายใต้ระเบียบการบริหารราชการของไทยที่มีการรวมศูนย์อำนาจไว้ส่วนกลางในด้านกฎระเบียบวิธีการปฏิบัติการบริหารบุคคลการบริหารการคลังนั้นได้ใช้กฎเกณฑ์เช่นเดียวกับที่ใช้กับเทศบาลต่างๆไปของไทยโดยไม่ได้นำถึงสภาพความเป็นจริงของเมืองพัทยาเป็นปัญหาด้านตัวแปรระบบย่อยขององค์การเช่น โครงสร้างกิจกรรมการบริหารบุคคลการบริหารการคลังและเทคโนโลยีทางการบริหารที่ขาดความเป็นอิสระและความคล่องตัวในอำนาจการตัดสินใจประกอบกับอิทธิพลด้านผลประโยชน์ทางธุรกิจที่มีมากมายในเมืองพัทยาที่เข้ามาเป็นอุปสรรคต่อการบริหาร

อีกทั้งตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมภายนอกของเมืองพัทยาเช่นด้านเศรษฐกิจสังคมการเมืองที่ไม่มีเสถียรภาพที่มั่นคงรวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีโครงสร้างที่ไม่เอื้ออำนวยและมีนโยบายแน่วแน่ในการประสานงานกับเมืองพัทยาจากผลการศึกษาจึงนำไปสู่แนวความคิดในการแสวงหารูปแบบที่เหมาะสมในการบริหารการพัฒนาเมืองพัทยาโดยอยู่บนฐานคติที่ว่าเมืองพัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์พิเศษไม่เหมือนท้องถิ่นทั่วไปดังนั้นรูปแบบการบริหารจึงต้องมีโครงสร้างที่เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงจากการวิเคราะห์ภายใต้เงื่อนไขของสภาพสังคมปัจจุบันรูปแบบที่ควรจะเป็นในการบริหารการพัฒนาเมืองพัทยาก็คือรูปแบบตามแนวความคิดรูปแบบผู้จัดการโดยมีข้อเสนอในการพัฒนาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมในประเด็นต่างๆดังนี้ 1. รูปแบบการบริหารใช้ตามแนวความคิดรูปแบบผู้จัดการ โดยให้การบริหารการเงินเป็นไปในเชิงธุรกิจ 2. ชื่อตำแหน่ง “นายกเมืองพัทยา” เดิมเปลี่ยนเป็น “ประธานสภาเมืองพัทยา “ชื่อตำแหน่ง”

ปลัดเมืองพญา” เดิมเปลี่ยนเป็น “นายกเมืองพญา” 3. ผู้บริหาร (นายกเมืองพญา) ให้มาจากการสรรหาของคณะกรรมการสรรหาและเสนอสภาเมืองพญาเห็นชอบและลงนามว่าจ้างโดยประธานสภาเมืองพญามีอำนาจการตัดสินใจในการวางนโยบายการวางแผนพัฒนาการป้องกันแก้ไขปัญหาต่างๆภายใต้การควบคุมของสภาเมือง 4. ให้มีคณะกรรมการสรรหานายกเมืองพญาขึ้นมาชุดหนึ่งมีจำนวน 10 คน 5. สมาชิกเมืองพญามีจำนวน 24 คนประกอบด้วยประเภทเลือกตั้ง 16 คนและประเภทแต่งตั้ง 8 คนโดยให้กำหนดคุณสมบัติของสมาชิกประเภทแต่งตั้งให้ชัดเจนสอดคล้องกับภารกิจของเมืองพญามีอำนาจในการกำหนดนโยบายแผนพัฒนาเมืองการพิจารณาให้สัมปทานแก่เอกชนเข้ามาร่วมในการพัฒนาโดยความเห็นชอบของกระทรวงมหาดไทยรวมทั้งการมีอำนาจในการกำหนดเทศบัญญัติข้อกำหนดกฎระเบียบการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นและการควบคุมการบริหารงานของนายกเมือง 6. ให้มีคณะที่ปรึกษาทางวิชาการแก่ผู้บริหาร (นายกเมือง) จำนวน 6 คน 7. ปรับปรุงค่าตอบแทนทั้งฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหารให้สอดคล้องกับภาวะค่าครองชีพและภารกิจที่เป็นจริง 8. ให้มีตำแหน่ง “ปลัดเมืองพญา” ทำหน้าที่หัวหน้าข้าราชการประจำ 9. การบริหารราชการส่วนกลางต้องกระจายอำนาจอย่างแท้จริงให้เมืองพญามีอิสระในอำนาจการตัดสินใจในการกำหนดนโยบายการวางแผนพัฒนาการให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการกำหนดกฎระเบียบวิธีปฏิบัติการบริหารบุคคลการบริหารการคลังการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นให้มีความคล่องตัวในทางการบริหาร 10. รัฐบาลต้องมีนโยบายส่งเสริมสนับสนุนการท่องเที่ยวและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ชัดเจนตลอดทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการประสานงานร่วมกัน 11. การบริหารการพัฒนาเมืองพญาซึ่งมีเอกลักษณ์เฉพาะไม่เหมือนท้องถิ่นเทศบาลทั่วไปจึงไม่เห็นด้วยในการใช้รูปแบบที่ใช้กับเทศบาลทั่วไปคือรูปแบบคณะเทศมนตรีและสภามบริหาร

สำนักบริหารราชการส่วนท้องถิ่นกรมการปกครองและบริษัทที่ปรึกษาเออร์สแอนด์ไลแบรด์แอสโซซิเอตส์จำกัด (2535) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “โครงการศึกษาเพื่อหารูปแบบการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคเอกชนในกิจการสาธารณะของเทศบาล” โครงการศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทำการศึกษาหาวิธีการที่จะให้ภาคเอกชนเข้ามาจัดทำกิจการเกี่ยวกับการให้บริการสาธารณะแก่ประชาชนแทนเทศบาลและหาวิธีปรับปรุงและเสริมสร้างประสิทธิภาพการให้บริการสาธารณะประเภทต่างๆของเทศบาลด้วยการให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมลงทุนหรือจัดบริการ โดยดำเนินการศึกษาในเทศบาลนาร่อง 3 แห่งคือเทศบาลนครเชียงใหม่เทศบาลเมืองเชียงรายและเทศบาลเมืองนครปฐมโครงการวิจัยพบว่ากิจกรรมที่สามารถให้ภาคเอกชนเข้ามาดำเนินการและมีความเป็นไปได้มากในทางปฏิบัติและสมควรจะให้เอกชนเข้าร่วมดำเนินการมี 7 กิจกรรมคืองานเก็บขยะมูลฝอยงานกวาดถนนและทางเท้างานกำจัดสิ่งปฏิกูลงานบำรุงรักษาสวนสาธารณะงานซ่อมบำรุงรถยนต์งานซ่อมบำรุงรักษาไฟฟ้าสาธารณะและงานถ่ายเอกสารผู้วิจัยเห็นว่าเรื่องนี้เป็นสิ่งใหม่เทศบาลจึงอยู่

ระหว่างการปรับตัวให้เข้ากับแนวคิดนี้อีกทั้งเอกชนที่มีความรู้ความชำนาญและประสบการณ์ยังมีน้อยทำให้ขาดการแข่งขันในการให้บริการการจะให้แนวคิดประสบผลสำเร็จต้องคำนึงเรื่องต่อไปนี้คือ

1. การทำสัญญาโดยให้ภาคเอกชนร่วมดำเนินการสาธารณะของเทศบาลควรกำหนดระยะเวลาสัญญา 7 ปีจะทำให้ภาคเอกชนถึงจุดคุ้มทุนแต่คิดที่ระเบียบกฎหมายที่ให้เทศบาลทำสัญญาได้ไม่เกิน 5 ปีควรแก้ไขระเบียบและกฎหมายนั้น

2. การประเมินผลประสิทธิภาพการดำเนินงานของภาคเอกชนควรมีหลักเกณฑ์ในการประเมินผลที่ชัดเจนเพราะหากพิจารณาในภาพรวมจะทำให้การประเมินผลไม่ตรงกับข้อเท็จจริง

3. การคำนวณอัตราค่าจ้างที่เหมาะสมต้องมีการพิจารณาข้อมูลอย่างละเอียดเพื่อป้องกันความผิดพลาดในการกำหนดอัตราค่าจ้างที่สูงหรือต่ำเกินไปอาจทำให้เทศบาลเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นหรืออาจเป็นภาระให้กับผู้รับจ้างทำให้ประสิทธิภาพการทำงานต่ำลง

เทศบาลที่ประสงค์ให้ภาคเอกชนเข้ามาดำเนินการในกิจการสาธารณะของเทศบาลควรใช้หลักเกณฑ์พิจารณาดังนี้ (1) ให้ดำเนินการในพื้นที่ที่เทศบาลมีการขยายเขตใหม่เพราะจะทำให้สามารถเปรียบเทียบกับพื้นที่เทศบาลดำเนินการอยู่ก่อนแล้ว (2) เทศบาลริเริ่มกิจการใหม่นอกเหนือจากกิจการเทศบาลได้ดำเนินการมาแล้ว (3) เป็นกิจการที่เทศบาลดำเนินการแล้วเกิดปัญหาหรือความล้มเหลวหลักเกณฑ์ทั้ง 3 ประการทำให้เห็นผลของความแตกต่างในการให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจการสาธารณะของเทศบาลได้อย่างชัดเจนและไม่เป็นการกระทบกระเทือนกิจการที่เทศบาลได้ดำเนินการอยู่ก่อนแล้วและเนื่องจากประชาชนเป็นผู้รับผลกระทบจากการที่เทศบาลให้ภาคเอกชนเข้าดำเนินการแทนประชาชนจะมีบทบาทสนับสนุนการดำเนินงานด้วยการให้ความร่วมมือกับเทศบาลและภาคเอกชนที่ทำหน้าที่ให้บริการสาธารณะโดยการรักษาทrophicส่วนรวมให้ความร่วมมือในการเก็บค่าธรรมเนียมสอดคล้องดูแลการทำงานของภาคเอกชนและแจ้งให้เทศบาลทราบเพื่อการแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้อง

อรพินท์สพโชคชัยและคณะ (2540) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “โครงการศึกษารูปแบบและแนวทางการส่งเสริมความเข้มแข็งขององค์การบริหารส่วนตำบล” ผลการศึกษาผู้วิจัยมีข้อเสนอสรุปได้ดังนี้

1. ความเข้มแข็งของอบต. และการกระจายอำนาจการส่งเสริมความเข้มแข็งของอบต. ในการพัฒนาชุมชนควรมีแนวทางดังนี้ : การพัฒนาทักษะที่จำเป็น , การสร้างกระบวนการทำงานร่วมกัน , การกระจายอำนาจหน้าที่ให้องค์การบริหารส่วนตำบล , การพัฒนารูปแบบการบริหารที่ทันสมัย , พัฒนาองค์กรบนพื้นฐานของการเป็น Good Governance

2. การสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการพัฒนา : สร้างให้ชุมชนมีความเป็นเจ้าของอบต. , การสร้างเงื่อนไขที่เอื้ออำนวยให้ประชาชนมีโอกาสเสนอข้อคิดเห็นในการ

พัฒนา , เพิ่มโอกาสสร้างกลไกและเพิ่มศักยภาพให้ประชาชนในการดูแลตรวจสอบองค์การบริหารส่วนตำบลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ภาคราชการและการส่งเสริมความเข้มแข็งขององค์การบริหารส่วนตำบล : ส่งเสริมการพัฒนาจากระดับหมู่บ้าน , การฝึกพลังการพัฒนาของนักพัฒนาภาคราชการ , การพัฒนากระบวนการ AIC ให้เป็นกลไกเพื่อสร้างการมีส่วนร่วม , สนับสนุนรูปแบบการพัฒนาที่เป็นการพัฒนาร่วมกัน (หุ้นส่วนการพัฒนา) , มีการวิจัยและพัฒนาที่ต่อเนื่อง

อลงกตวรกี (2540) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างการกระจายอำนาจในองค์การและประสิทธิผลขององค์การ : ศึกษาเฉพาะกรณีเทศบาล” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านการกระจายอำนาจในองค์การอื่นได้แก่ขอบเขตในการควบคุมกำกับดูแลการมีส่วนร่วมการมีเอกภาพและอิสระและการใช้อำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาตามขอบเขตที่ได้รับมอบหมายและประสิทธิผลขององค์การเทศบาลเพื่อแสวงหาแนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพของเทศบาลเนื่องจากการบริหารงานขององค์การปกครองท้องถิ่นโดยเฉพาะเทศบาลมีวิวัฒนาการมาอย่างยาวนานและจากการที่ผู้ดำเนินการบริหารงานเทศบาลล้วนเป็นคนในท้องถิ่นมีข้อจำกัดด้านความชำนาญการเกี่ยวกับตัวบทกฎหมายระเบียบข้อบังคับของราชการและโดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดต่อกับหน่วยงานอื่นงานดังกล่าวจึงถูกกำหนดให้อยู่ในความรับผิดชอบดูแลของปลัดเทศบาลก่อนเป็นอันดับแรกจึงไม่อาจกล่าวได้ว่าเทศบาลมีการบริหารงานโดยใช้หลักการกระจายอำนาจในองค์การและไม่อาจยืนยันได้ว่าวิธีการดังกล่าวก่อให้เกิดประสิทธิผลในการบริหารงานซึ่งเป็นมูลเหตุของการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการกระจายอำนาจในองค์การกับประสิทธิผลองค์การการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจสามารถสรุปการกระจายอำนาจว่าประกอบด้วยปัจจัยพื้นฐาน 4 ประการสำคัญคือการมีขอบเขตในการควบคุมกำกับดูแลการมีส่วนร่วมในการใช้อำนาจหน้าที่และการตัดสินใจการมีเอกภาพและอิสระและการใช้อำนาจหน้าที่ตามขอบเขตที่ได้รับมอบหมายส่วนประสิทธิผลขององค์การสามารถอธิบายได้ 3 แนวทางคือประสิทธิผลในแง่เป้าหมาย (THE GOAL APPROACH) ประสิทธิผลในแง่ของระบบทรัพยากร (THE SYSTEM RESOURCE APPROACH) และประสิทธิผลโดยใช้หลายเกณฑ์ (THE MULTIPLE CRITERIA OF EFFECTIVENESS) องค์การที่มีประสิทธิผลได้ต้องสามารถปฏิบัติงานได้สำเร็จตามวัตถุประสงค์สอดคล้องกับงบประมาณให้บริการประชาชนได้อย่างทั่วถึงสร้างความพึงพอใจกับประชาชนมีการปรับปรุงแผนการทำงานโดยทาเทคโนโลยีวิธีการใหม่ๆมาใช้นอกจากนี้พนักงานจะต้องเป็นผู้มีสุขภาพจิตดีมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจะก่อให้เกิดความราบรื่นในหน่วยงานพนักงานต้องยอมรับกฎระเบียบบางประการที่กำหนดขึ้นและพัฒนาการให้รับรู้การให้สามารถพึ่งพาตนเองได้แม้ไม่ได้รับการสนับสนุนการทบทวนวรรณกรรมของการกระจายอำนาจในองค์การและประสิทธิผลขององค์การพบว่า

ประสิทธิผลขององค์การเกิดจากการปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ของบุคลากรในการแปรทรัพยากรต่างๆ เป็นสินค้าและบริการอย่างมีประสิทธิภาพโดยบุคลากรจะต้องมีความพร้อมความพึงพอใจในการปฏิบัติงานและยอมรับกฎระเบียบข้อบังคับขององค์การซึ่งสิ่งดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อผู้บังคับบัญชาไม่ควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิดจนเกินไปใช้อำนาจในขอบเขตต่างๆอย่างจำกัดให้ผู้ใต้บังคับบัญชามีอิสระและเสรีภาพตามสมควรระดับความกระจายอำนาจในองค์การจึงเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงระดับประสิทธิผลขององค์การเนื่องจากการกระจายอำนาจผู้ปฏิบัติมักมีทัศนคติที่ดีต่อองค์การเนื่องจากการกระจายอำนาจผู้ปฏิบัติมักมีทัศนคติที่ดีต่อองค์การและมุ่งมั่นทำงานมากขึ้น เพราะประสิทธิผลขององค์การมาจากความเต็มใจของบุคคลมากกว่าการบังคับการศึกษามีกรอบการศึกษามุ่งวิเคราะห์องค์การในระดับมหภาค (MACRO ORGANIZATION) คือเทศบาลต่างๆ จำนวน 144 เทศบาลใน 76 จังหวัดและในการจัดสร้างมาตรวัดผู้วิจัยได้หาการศึกษาแนวคิดทางทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิผลขององค์การและการกระจายอำนาจในองค์การแล้วเลือกเกณฑ์ที่ใช้วัดแนวคิดพิจารณาความเที่ยงตรงจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านการปกครองท้องถิ่น ในกรมการปกครองทำการตัดสินใจเลือกเกณฑ์ที่จะใช้ในมาตรวัดแล้วนำผลการตัดสินใจเฉพาะเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องมีความเห็นพ้องกันมาใช้ในการสร้างข้อคำถามและกำหนดรายการที่จะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลไปทดสอบความเชื่อมั่น (RELIABILITY) จากกลุ่มตัวอย่างคือเจ้าหน้าที่งานปกครองระดับ 6 ขึ้นไปของสำนักบริหารราชการส่วนท้องถิ่นกรมการปกครองกระทรวงมหาดไทยจำนวน 33 ท่านจากนั้นได้ส่งแบบสอบถามแก่ผู้ที่มีบทบาทมากที่สุดในการปกครองท้องถิ่นแบบเทศบาล ได้แก่หัวหน้ากอง/ฝ่าย/สำนักปลัดเทศบาลซึ่งคลุกคลีปฏิบัติงานร่วมกับพนักงานเทศบาลในขณะเดียวกันก็ต้องร่วมประชุมปรึกษาหารือและรับนโยบายจากผู้บริหารด้วยเช่นกันการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบการเลือกแบบบังเอิญ (HAPHAZARD OR ACCIDENTAL SAMPLING) ตามความร่วมมือที่ได้รับจากผู้ตอบแบบสอบถามโดยผู้ศึกษากำหนดให้ศึกษาเทศบาลละ 3-8 คนเพื่อป้องกันการเกิดอคติในระดับบุคคลในการประเมินหนึ่งเพื่อป้องกันการเกิดอคติในระดับกลุ่มผู้ศึกษากำหนดให้มีการตรวจสอบแบบประเมินที่ได้รับกลับคืนโดยการตรวจสอบความเหมือนและความสอดคล้องของการตอบคำถามหากบุคคลใดในกลุ่ม 3-8 คนในแต่ละเทศบาลตอบคำถามเบี่ยงเบนออกจากกลุ่มผู้ศึกษาได้ตัดแบบสอบถามของบุคคลนั้นออกไปผลการศึกษาพบว่าเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อการประมวลและวิเคราะห์ข้อมูล 514 คนจาก 144 เทศบาลการประมวลผลการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อประมวลข้อมูลพื้นฐานจากการสำรวจภาคสนามการใช้ค่าสถิติ CHI-SQUARE เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆและใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (MULTIPLE REGRESSION ANALYSIS) เพื่อทดสอบอิทธิพลของตัวแปรย่อยด้านการกระจายอำนาจที่มีต่อตัวแปรด้านประสิทธิผลขององค์การผลการศึกษาพบว่าผู้แทน

ขององค์กรเทศบาลส่วนใหญ่ประเมินตนเองว่าเทศบาลของตนมีระดับประสิทธิผลภายในหน่วยงานระดับมากจำนวน 85 เทศบาล (ร้อยละ59.0) ระดับขอบเขตในการควบคุมกำกับดูแลระดับมากจำนวน 71 เทศบาล (ร้อยละ49.3) ระดับการมีส่วนร่วมระดับมากจำนวน 80 เทศบาล (ร้อยละ55.6) ระดับการมีเอกภาพและอิสระระดับมากจำนวน 87 เทศบาล (ร้อยละ60.4) ระดับการใช้อำนาจหน้าที่ตามขอบเขตที่ได้รับมอบหมายระดับมากจำนวน 98 เทศบาล (ร้อยละ68.0) ระดับการกระจายอำนาจระดับมาก 84 เทศบาล (ร้อยละ58.3) และสาเหตุที่เทศบาลโดยส่วนมากมีการประเมินระดับประสิทธิผลรวมถึงระดับการกระจายอำนาจส่วนหนึ่งน่าจะมาจากความต้องการปกป้ององค์กรของตนเองซึ่งหมายถึงการมองว่าเทศบาลมีระดับประสิทธิผลและการกระจายอำนาจมากเป็นส่วนใหญ่ซึ่งเป็นการสะท้อนถึงอคติในการตอบแบบสอบถามนอกจากนี้ข้อมูลดังกล่าวมีขนาดของข้อมูลที่มีจำนวนน้อยซึ่งเมื่อนำไปหาค่าความสัมพันธ์ทำให้ค่าในแต่ละกลุ่มมีจำนวนต่ำกว่า 5 ซึ่งโดยทั่วไปจะต้องไม่ควรมีมากกว่าร้อยละ20 ของจำนวนกลุ่มทั้งหมดเพื่อเป็นการแก้ปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้ทำการปรับแต่งค่าตัวเลขโดยรวมความถี่น้อยพวกที่อยู่ติดกันทั้งนี้โดยได้อาศัยการแบ่งเกณฑ์ตัวเลขใหม่ซึ่งกำหนดให้ใช้ช่องเกณฑ์ช่วงละ 0.25 ซึ่งผลจากการปรับแต่งตัวเลขขององค์กรเทศบาลส่วนใหญ่มีระดับประสิทธิผลภายในหน่วยงานระดับสูงจำนวน 73 เทศบาล (ร้อยละ50.7) มีระดับขอบเขตในการควบคุมกำกับดูแลระดับมากจำนวน 73 เทศบาล (ร้อยละ50.7) มีระดับการมีส่วนร่วมระดับมากจำนวน 66 เทศบาล (ร้อยละ45.8) มีระดับการมีเอกภาพและอิสระระดับมากจำนวน 64 เทศบาล (ร้อยละ44.4) มีระดับการใช้อำนาจหน้าที่ตามขอบเขตที่ได้รับมอบหมายระดับมากจำนวน 83 เทศบาล (ร้อยละ57.6) และมีระดับการกระจายอำนาจระดับมากจำนวน 70 เทศบาล (ร้อยละ48.6) นอกจากนี้ผลการศึกษาพบว่าขอบเขตในการควบคุมกำกับดูแลการมีส่วนร่วมการมีเอกภาพและอิสระการใช้อำนาจหน้าที่ตามขอบเขตที่ได้รับมอบหมายซึ่งเป็นปัจจัยย่อยและการกระจายอำนาจในองค์กรมีผลต่อประสิทธิผลขององค์กร

การทดสอบของระดับความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยย่อยของการกระจายอำนาจกับประสิทธิผลขององค์กรเทศบาลโดยการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (MULTIPLE REGRESSION ANALYSIS) ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยการกระจายอำนาจในองค์กรทุกตัวได้ส่งผลต่อประสิทธิผลขององค์กรในเชิงบวกหลักจากควบคุมตัวแปรโดยการวิเคราะห์ถดถอยพหุ(MULTIPLE REGRESSION) แล้วปรากฏผลพบว่าตัวแปรย่อยด้านการกระจายอำนาจสามารถอธิบายความผันแปรของประสิทธิผลภายในองค์กรได้ร้อยละ 38 โดยมีระดับนัยสำคัญที่ 0.01 สำหรับระดับความแตกต่างของปัจจัยย่อยด้านการกระจายอำนาจแต่ละตัวที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลภายในองค์กรเทศบาลพบว่าการใช้อำนาจหน้าที่ตามขอบเขตที่ได้รับมอบหมายจะมีอิทธิพลสูงสุด (BETA = 0.221) รองลงมาคือการมีส่วนร่วม (BETA = 0.141) รองลงมาคือขอบเขตในการควบคุมกำกับดูแล

(BETA = 0.134) และปัจจัยที่มีอิทธิพลน้อยที่สุดคือการมีเอกภาพและอิสระ (BETA = .0126) อย่างไรก็ตามผู้ศึกษาได้ตั้งข้อสังเกตว่าตัวแปรด้านการกระจายอำนาจนั้นได้ส่งผลกระทบต่อความผันแปรของประสิทธิผลขององค์กรเทศบาลโดยรวมเพียง 38 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นจึงเป็นไปได้ว่ายังมีปัจจัยอื่นๆนอกเหนือจากการกระจายอำนาจที่ได้ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลขององค์กรเทศบาลดังนั้นในการพัฒนาปรับปรุงคุณภาพการบริหารและการปฏิบัติงานของหน่วยงานเทศบาลจึงควรมีการให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านอื่นเช่นความรู้ความเข้าใจของผู้ปฏิบัติงานประมาณฯการวิจัยครั้งนี้เป็นการประเมินองค์กรโดยวิธีการสอบถามความคิดเห็นของบุคลากรภายในองค์กรจึงอาจจะทำให้ผลการศึกษาที่พบเป็นไปในทิศทางบวกมากกว่าความเป็นจริงซึ่งจะทำให้ข้อสรุปที่ค้นพบเชื่อถือได้ไม่ดีเท่าที่ควร

(10) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ไกรยุทธธีรตยาคินันท์ (2528) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “แนวทางการปฏิรูปการคลังท้องถิ่นในประเทศไทย”งานวิจัยนี้มีสาระสำคัญคือตอนแรกเป็นเรื่องการคลังท้องถิ่นการปกครองส่วนท้องถิ่นและการพัฒนาชนบทโดยเสนอเนื้อหาสาระของกรอบมโนทัศน์ที่ใช้กำกับการเสนอแนะนโยบายการคลังท้องถิ่นตอนที่สองกล่าวถึงสภาพของการปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทยที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน(พ.ศ. 2528) เพื่อใช้เป็นกรอบด้านสถาบันสำหรับวิเคราะห์ประเด็นของการคลังท้องถิ่นตอนที่สามสรุปวิเคราะห์การคลังท้องถิ่นในรูปของประเด็นสำคัญอันต้องมีการเสนอแนะนโยบายเพื่อปรับปรุงสถานการณ์ให้ดีขึ้นการสำรวจผลงานวิชาการในด้านการคลังท้องถิ่นโดยมีรายละเอียดการศึกษาในเรื่อง (1) ภาษีที่รัฐบาลท้องถิ่นจัดเก็บเอง (2) ภาษีเสริม : ภาษีการค้าภาษีสุราและเครื่องดื่มภาษีการพนันอากรมหรสพภาษีน้ำมันและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมภาษีปูนซีเมนต์ (3) ภาษีท้องถิ่นที่รัฐบาลช่วยจัดเก็บ : ภาษียรถยนต์หรือล้อเลื่อนภาษีที่เก็บจากข้าวส่งออก (4) ค่าธรรมเนียมค่าปรับและค่าใบอนุญาต (5) รายได้จากทรัพย์สิน (6) รายได้จากสาธารณูปโภคและเทศพาณิชย์ (7) รายได้เบ็ดเตล็ด (8) เงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลาง (9) เงินกู้ (10) เงินสะสม (11) การให้บริการในระดับท้องถิ่น (12) รายจ่ายของรัฐบาลท้องถิ่น (13) ประเด็นหลักเกี่ยวกับการคลังท้องถิ่นในประเทศไทยตอนที่สี่เป็นการอภิปรายแนวทางปฏิรูปการคลังท้องถิ่น (1) แนวการเสนอนโยบายสาธารณะ (2) นโยบายการคลังท้องถิ่น : นโยบายหลักการกับนโยบายเฉพาะเรื่อง (3) นโยบายการคลังท้องถิ่น : การจัดหาเงินเพื่อให้บริการการหาเงินมาดำเนินการและการกำหนดการระการเงิน , การปรับปรุงภาษีที่รัฐบาลท้องถิ่นจัดเก็บอยู่แล้ว , การปรับปรุงการจัดเก็บภาษีเสริมและภาษีร่วม , การปรับปรุงระบบค่าธรรมเนียมและอัตราค่าธรรมเนียม , การปรับปรุงประเภทและ

เกณฑ์การจัดสรรเงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลาง , การจัดหาแหล่งรายได้ใหม่ , การปรับปรุงสถาบันการเงินเพื่อเอื้อการกู้ยืมของรัฐบาลท้องถิ่น , การปรับปรุงขอบข่ายการให้บริการเพื่อเสริมฐานะการคลัง

(4) นโยบายการปกครองส่วนท้องถิ่น

จรัสสุวรรณมาลา (2539) จากการศึกษาเรื่อง “เงินอุดหนุนท้องถิ่นระบบงบประมาณเพื่อการกระจายอำนาจทางการคลัง : ประสพการณ์นานาชาติและแนวทางการพัฒนาระบบเงินอุดหนุนท้องถิ่นเพื่อการกระจายอำนาจในประเทศไทย” ผลการศึกษาผู้วิจัยให้ข้อสรุปไว้ว่าระบบเงินอุดหนุนท้องถิ่นที่พึงปรารถนาควรมีคุณสมบัติหลักๆ 4 ประการคือ (1) ระบบเงินอุดหนุนควรมีลักษณะเชิงบูรณาการในระดับพื้นที่ปฏิบัติการ (Area-Integrated-Program Budgeting) โดยมีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาของจังหวัดและท้องถิ่นเป็นเครื่องชี้นำ (2) ระบบเงินอุดหนุนท้องถิ่นควรสามารถช่วยลดช่องว่างทางการคลังทั้งในด้านรายได้และรายจ่ายอย่างมีดุลยภาพ (3) ระบบเงินอุดหนุนควรสามารถช่วยให้หน่วยการปกครองท้องถิ่นมีความคล่องตัวและมีเสถียรภาพทางการคลังสูง (4) ระบบเงินอุดหนุนที่เน้นการควบคุมทางการคลังโดยวิธีการประเมินผลงาน (Performance audit) เป็นหลักผู้วิจัยเสนอให้รัฐบาลใช้ระบบเงินอุดหนุนหลายประเภทร่วมกันโดยหลักการแล้วรัฐบาลควรพัฒนาระบบการคลังของหน่วยการปกครองท้องถิ่นให้มีรายได้จากภาษีร่วมในสัดส่วนที่สูงพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของหน่วยการปกครองท้องถิ่นระดับล่างนั้นควรจะให้มียาได้จากภาษีร่วมและรายได้อื่นๆที่ท้องถิ่นจัดเก็บได้ในท้องถิ่นรวมกันไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของรายจ่ายประจำสำหรับจัดบริการสาธารณะพื้นฐานของท้องถิ่นสำหรับเงินอุดหนุนที่ผ่านระบบงบประมาณประจำปีประเภท block grants และ specific/project grants นั้นควรมีสัดส่วนน้อยกว่าเงินอุดหนุนประเภท Revenue sharing (เพื่อป้องกันมิให้ท้องถิ่นต้องพึ่งพาเงินอุดหนุนประเภทนี้จากรัฐบาลมากเกินไป) และควรใช้เงินอุดหนุนประเภทนี้เป็นเครื่องมือสร้างความเท่าเทียมและความเป็นธรรมในการจัดบริการสาธารณะพื้นฐานระหว่างชุมชนในภูมิภาคต่างๆหรืออาจใช้เป็นเครื่องมือในกระตุ้นหรือส่งเสริมให้ท้องถิ่นดำเนินกิจกรรมใดๆตามนโยบายของรัฐบาลเท่านั้นไม่ใช่เพื่อให้เป็นรายได้หลักในการดำเนินกิจกรรมขั้นพื้นฐานของท้องถิ่น

(11) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการพัฒนากฎหมายท้องถิ่น

โภคินพลกุลและคณะ(2538) จากการศึกษาเรื่อง“แนวทางการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่นจากการศึกษาพบว่าในความเป็นมาของระบบการปกครองและบริหารราชการแผ่นดินของประเทศไทยนั้นเพื่อต่อสู้ให้รอดพ้นจากลัทธิล่าอาณานิคม (colonization) จึงจำเป็นต้องรวมศูนย์อำนาจปกครองเพื่อสร้างรัฐชาติ (nation state) สมัยใหม่อันเป็นผลให้มีการปกครองส่วนภูมิภาคและเมื่อเข้าสู่การปกครองท้องถิ่นในรูปเทศบาลขึ้นและขยายต่อไป

เป็นสุขาภิบาลองค์การบริหารส่วนจังหวัดฯในการก่อกำเนิดองค์กรปกครองท้องถิ่นของไทยนั้นเป็นการจัดตั้งโดยรัฐด้วยการออกกฎหมายสร้างองค์กรปกครองท้องถิ่นขึ้นซึ่งแตกต่างจากของต่างประเทศที่พัฒนาแล้วเช่นอังกฤษและฝรั่งเศสที่ท้องถิ่นถือกำเนิดขึ้น โดยธรรมชาติของชุมชนเองระบบท้องถิ่นจึงเป็นพื้นฐานที่ทำให้เกิดระบบการปกครองในระดับชาติขึ้นตรงข้ามกับของประเทศไทยที่การปกครองระดับชาติกลับเป็นกรอบที่กำหนดระบบและโครงสร้างของการปกครองท้องถิ่นความแตกต่างดังกล่าวนี้มีผลต่อการดำเนินการของท้องถิ่นทั้งในแง่ความสัมพันธ์กับรัฐการคลังท้องถิ่นและการให้ความสนใจมีส่วนร่วมของประชาชนเมื่อรัฐเป็นผู้สร้างองค์กรปกครองท้องถิ่นรัฐจึงกำหนดหลักเกณฑ์ที่จะให้เกิดองค์กรปกครองท้องถิ่นขึ้นโดยพิจารณาจาก 3 ปัจจัยคือรายได้จำนวนและความหนาแน่นของประชากรตลอดจนความสำคัญของพื้นที่ซึ่งเห็นได้จากเกณฑ์การจัดตั้งเทศบาลระดับต่างๆต่อมาเพื่อให้พื้นที่การปกครองท้องถิ่นขยายมากขึ้นรัฐจึงได้ลดระดับของเกณฑ์ลงมาซึ่งปรากฏให้เห็นในรูปของสุขาภิบาลและในที่สุดก็ขยายครอบคลุมพื้นที่ชนบทที่เหลือทั้งหมดโดยไม่ใช้เกณฑ์ใดเลยอันได้แก่รูปแบบองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะสังเกตได้ว่ายิ่งรัฐลดเกณฑ์ลงมารัฐก็ยิ่งเข้าไปแทรกแซงมากขึ้นทั้งในด้านการควบคุมกำกับและการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเข้าไปมีบทบาทสำคัญในการบริหารแม้แต่เทศบาลซึ่งบริหารโดยผู้ที่มาจากการเลือกตั้งรับก็ยังเข้าไปควบคุมอย่างเข้มงวดในเรื่องการเงินการคลังและการบริหารงานบุคคลมีแต่กรุงเทพมหานครที่หลังจากการปรับปรุงใหม่ในพ.ศ.2528 นับเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นเดียวที่มีความเป็นอิสระทั้งในแง่ของการบริหารการเงินการคลังตลอดจนการบริหารงานบุคคล

จากการศึกษาแนวทางการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่นของประเทศฝรั่งเศสอังกฤษและญี่ปุ่นซึ่งเป็นรับเดียวเช่นเดียวกับประเทศไทยพบว่าการที่ฝรั่งเศสมีการปกครองส่วนภูมิภาคก็เพราะมาจากประวัติศาสตร์ที่กษัตริย์ฝรั่งเศสปราบปรามและเลิกระบบศักดินารวมศูนย์อำนาจการปกครองไว้ที่ส่วนกลางด้วยการแบ่งประเทศออกเป็นจังหวัดอำเภอและส่งเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ไปปกครองทั้งนี้เพื่อสร้างรัฐชาติ (nation state) ขึ้นส่วนการปกครองท้องถิ่นในรูปของคอมมูนก็เกิดขึ้น โดยธรรมชาติควบคู่กันไปเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงระบบการผลิตแบบศักดินามาเป็นแบบทุนนิยมเช่นเดียวกับประเทศอังกฤษสำหรับประเทศอังกฤษนั้นกษัตริย์ยอมรับการดำรงอยู่ของเจ้าเมืองต่างๆที่มอยู่เดิมแม้จะได้พยายามรวมศูนย์อำนาจด้วยการสร้างระบบกฎหมายที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเรียกว่า common law แต่ไม่อาจเลิกสืมระบบเจ้าเมืองการปกครองท้องถิ่นของอังกฤษจึงพัฒนาจากชุมชนที่เกิดขึ้นตามระบบการผลิตใหม่ภายใต้แคว้นต่างๆส่วนประเทศญี่ปุ่นนั้นหลังจากสิ้นสุดยุคศักดินาแบบ “โชกุน” ในสมัยเมจิได้มีการรวมศูนย์อำนาจเข้าสู่ส่วนกลางภายใต้องค์จักรพรรดิโดยยกเลิกระบบเจ้าเมืองทั้งหมดการปกครองท้องถิ่นเริ่มเกิดขึ้นเมื่อมีกระแสเรียกร้องให้มีสภาผู้แทนราษฎรและสภาท้องถิ่นรัฐบาลไม่ต้องการให้มีสภาผู้แทนราษฎรจึงผ่อนคลาด้วย

การให้มีสภาท้องถิ่นแต่ผู้ว่าราชการจังหวัดต่าง ๆ มาจากการแต่งตั้งของรัฐบาลและมีอำนาจมากสภาจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งเป็นเพียงสภาที่ปรึกษาจวบจนกระทั่งหลังสงครามโลกครั้งที่สองรัฐธรรมนูญที่สหรัฐอเมริกาจัดทำให้จึงกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมาจากการเลือกตั้งซึ่งเปรียบได้กับเป็น “นายกเทศมนตรีระดับจังหวัด” นั้นเองดังนั้นตัวแบบของต่างประเทศจึงมีอยู่ 2 ระบบใหญ่ๆ คือระบบที่คงให้มีการปกครองส่วนภูมิภาคควบคู่กับการปกครองส่วนท้องถิ่นอันได้แก่ประเทศฝรั่งเศสกับระบบที่ไม่มีการปกครองส่วนภูมิภาคอันได้แก่ประเทศอังกฤษและญี่ปุ่นปัจจุบันประเทศฝรั่งเศสได้ปรับบทบาทเจ้าหน้าที่ของรัฐในส่วนภูมิภาคจากการเป็นผู้บริหารสั่งการและควบคุมกำกับท้องถิ่นโดยเคร่งครัดไปสู่การเป็นผู้ประสานนโยบายแผนช่วยเหลือและส่งเสริมสนับสนุนการปฏิบัติการกิจของท้องถิ่นในขณะที่ประเทศอังกฤษรับได้จัดตั้งคณะกรรมการวางแผนเพื่อจัดทำและประสานแผนทั้งของรัฐและของท้องถิ่นในแต่ละภาคซึ่งประธานคณะกรรมการจะทำหน้าที่คล้ายกับผู้ว่าราชการภาคของฝรั่งเศสส่วนผู้ว่าราชการจังหวัดของประเทศญี่ปุ่นจะทำหน้าที่เป็นตัวแทนของรัฐมากกว่าของท้องถิ่นแนวนอนในอนาคตนั้นประเทศต่างๆ กำลังก้าวเข้าสู่จุดร่วมที่เหมือนกันในยุคโลกาภิวัตน์ (globalization) นั่นคือรัฐเข้าไปมีบทบาทมากขึ้นในเรื่องของแผนการประสานงานการสนับสนุนช่วยเหลือและการจัดทำภารกิจใหญ่ๆ ที่จำเป็นในขณะที่ท้องถิ่นรับผิดชอบในการตอบสนองต่อความต้องการในชีวิตประจำวันของประชาชนโดยประเทศที่รวมศูนย์อำนาจมากก็ผ่อนคลายด้วยการปรับบทบาทความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับท้องถิ่นเสียใหม่ส่วนประเทศที่กระจายการรวมศูนย์อำนาจมาก็เพิ่มบทบาทเจ้าหน้าที่ของรัฐในการเข้าไปกำหนดและประสานแผนประสานงานร่วมกับท้องถิ่นจากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดแล้วคณะผู้วิจัยจึงเห็นว่าแนวทางในการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นควรที่จะให้มีระบบภูมิภาคและระบบท้องถิ่นอยู่ควบคู่กันไปโดยปรับบทบาทและอำนาจหน้าที่ในลักษณะทานองเดียวกับของประเทศฝรั่งเศสซึ่งจะสอดคล้องกับสภาพข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่ในขณะนี้คณะผู้วิจัยได้เสนอแนวทางการปรับปรุงดังนี้

1. การปรับปรุงโครงสร้างขององค์กรปกครองท้องถิ่นให้ใช้รูปแบบของระบบรัฐสภาและระบบเทศบาลเป็นตัวแทนทั้งนี้เนื่องจากพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลที่เพิ่งประกาศใช้ได้วางตัวแบบองค์กรระดับล่างสุดไว้ในลักษณะดังกล่าวแต่อย่างไรก็ตามหากเป็นนโยบายของรัฐจะให้องค์กรปกครองท้องถิ่นมีโครงสร้างรูปแบบอื่นเช่นระบบคณะกรรมการก็สามารถทำได้ตามความเหมาะสมและความจำเป็น

2. ในท้องถิ่นชนบทหรือกึ่งชนบทซึ่งมีสภาตำบลองค์การบริหารส่วนตำบลและสุขาภิบาลอยู่นั้นคณะผู้วิจัยเห็นว่ายังต้องคงบทบาทของกำนันผู้ใหญ่บ้านเอาไว้เพื่อเป็นจุดเชื่อมจุด

ประสานระหว่างรัฐกับท้องถิ่นในการปฏิบัติงานจนกว่าจะมีการยกฐานะสภาตำบลองค์การบริหารส่วนตำบลและสุขาภิบาลนั้นขึ้นเป็นเทศบาลบทบาทของกำนันผู้ใหญ่บ้านจึงหมดไป

3. นอกเหนือจากองค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษที่จัดตั้งขึ้นเป็นการเฉพาะแล้ว คณะผู้วิจัยเห็นว่าการปกครองท้องถิ่นในระดับจังหวัดนั้นควรแยกเป็น 2 ระดับคือท้องถิ่นขนาดใหญ่ ระดับจังหวัดได้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งจะทำหน้าที่จัดทำแผนนโยบายประสานแผนและนโยบายจัดทำกิจการขนาดใหญ่ที่มีลักษณะร่วมหรือผลกระทบร่วมเช่นการจราจรสิ่งแวดล้อม การศึกษาและกิจการอื่นๆ ที่องค์กรปกครองท้องถิ่นอื่นไม่สามารถกระทำได้และท้องถิ่นขนาดเล็ก ได้แก่เทศบาลองค์การบริหารส่วนตำบลและสุขาภิบาลซึ่งจะรอการพัฒนาเป็นเทศบาลในอนาคต ดังนั้นการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดจะมีระดับเทศบาลและระดับจังหวัดเหมือนกับประเทศทั้งสาม ที่ได้กล่าวมาสำหรับกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษซึ่งมีขนาดใหญ่ นั้นคณะผู้วิจัยเห็นว่าควรจะจัดให้มี 2 ระดับเช่นเดียวกันโดยอาจแบ่งให้มีท้องถิ่นขนาดเล็กประมาณ 7-8 องค์กรอยู่ภายใต้กรุงเทพมหานครทั้งนี้โดยให้กรุงเทพมหานครเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่คล้ายกับ องค์การบริหารส่วนจังหวัดงานวิจัยนี้เน้นแนวทางในการปรับปรุงโครงสร้างองค์กรให้มีภาพรวมที่เป็นระบบสอดคล้องและต่อเนื่องเพื่อให้เป็นจุดเริ่มต้นที่จะได้มีการศึกษาวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับการกระจายอำนาจในด้านการแบ่งแยกภารกิจและอำนาจหน้าที่ด้านการเงินการคลังระหว่างรัฐกับท้องถิ่นหรือในระหว่างท้องถิ่นด้วยกันรวมทั้งด้านการบริหารงานบุคคลการถ่ายโอนพนักงานเจ้าหน้าที่ระหว่างรัฐกับท้องถิ่นหรือระหว่างท้องถิ่นกับท้องถิ่นซึ่งจะต้องมีการศึกษาวิจัยโดยละเอียดต่อไป

2.9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Osborne and Gaebler (1992) ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงการบริหารจัดการภาครัฐไว้ในหนังสือ “การประดิษฐ์รัฐบาลใหม่” หรือ “Reinventing Government” ว่าระบบราชการแบบเดิมเป็นระบบการบริหารงานที่สร้างปัญหามากกว่าแก้ปัญหาซึ่งระบบราชการมี ปัญหาใหญ่สองด้านด้วยกันคือระบบราชการมีกฎระเบียบที่ไม่สมเหตุสมผลและข้าราชการขาดแรงจูงใจดังนั้นควรแก้ไขด้วยการกระจายอำนาจและเพิ่มแรงจูงใจตามวิธีของภาคธุรกิจและที่สำคัญระบบราชการหรือรัฐบาลต้องปรับบทบาทใหม่ด้วยการ 1) เป็นรัฐบาลที่ทำหน้าที่อำนวยความสะดวกมากกว่า การปฏิบัติ 2) เป็นรัฐบาลที่มีชุมชนเป็นเจ้าของ 3) เป็นรัฐบาลที่มุ่งการแข่งขัน 4) เป็นรัฐบาลที่ขับเคลื่อนด้วยภารกิจ 5) เป็นรัฐบาลที่มุ่งปฏิบัติงานให้เกิดผลสัมฤทธิ์ 6) เป็นรัฐบาลที่เน้นลูกค้าหรือ ผู้ใช้บริการ 7) เป็นรัฐบาลที่มีลักษณะของผู้ประกอบการ 8) เป็นรัฐบาลที่มองอนาคตได้ล่วงหน้า 9) เป็นรัฐบาลที่กระจายอำนาจ 10) เป็นรัฐบาลที่มุ่งกลไกตลาดซึ่งทั้งหมดเป็นความพยายามในการนำ

หลักการการบริหารของภาคเอกชนมาใช้กับภาครัฐเพื่อให้การบริหารงานภาครัฐมุ่งเน้นไปที่การปรับปรุงคุณภาพการบริการสาธารณะและทำให้ประชาชนผู้รับบริการได้รับความพึงพอใจสูงสุด

2.10 การสังเคราะห์กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดในการศึกษาครั้งนี้มีแนวคิดที่จะศึกษาการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทยโดยใช้หลักนิยามอุดมคติตามความของพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ณ วันที่ 21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2500 ประกอบกับความหมายตามกำหนดในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ซึ่งประกอบด้วยความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่า และสิ่งที่เป็นคติ ความคิด และความเชื่อ

นอกจากนี้ยังใช้ทฤษฎีความคาดหวังของวิกเตอร์เฮช. วรูม (Victor H. Vroom) โดยปรับปรุงให้มีความสอดคล้องกับการวิจัย ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก ได้แก่

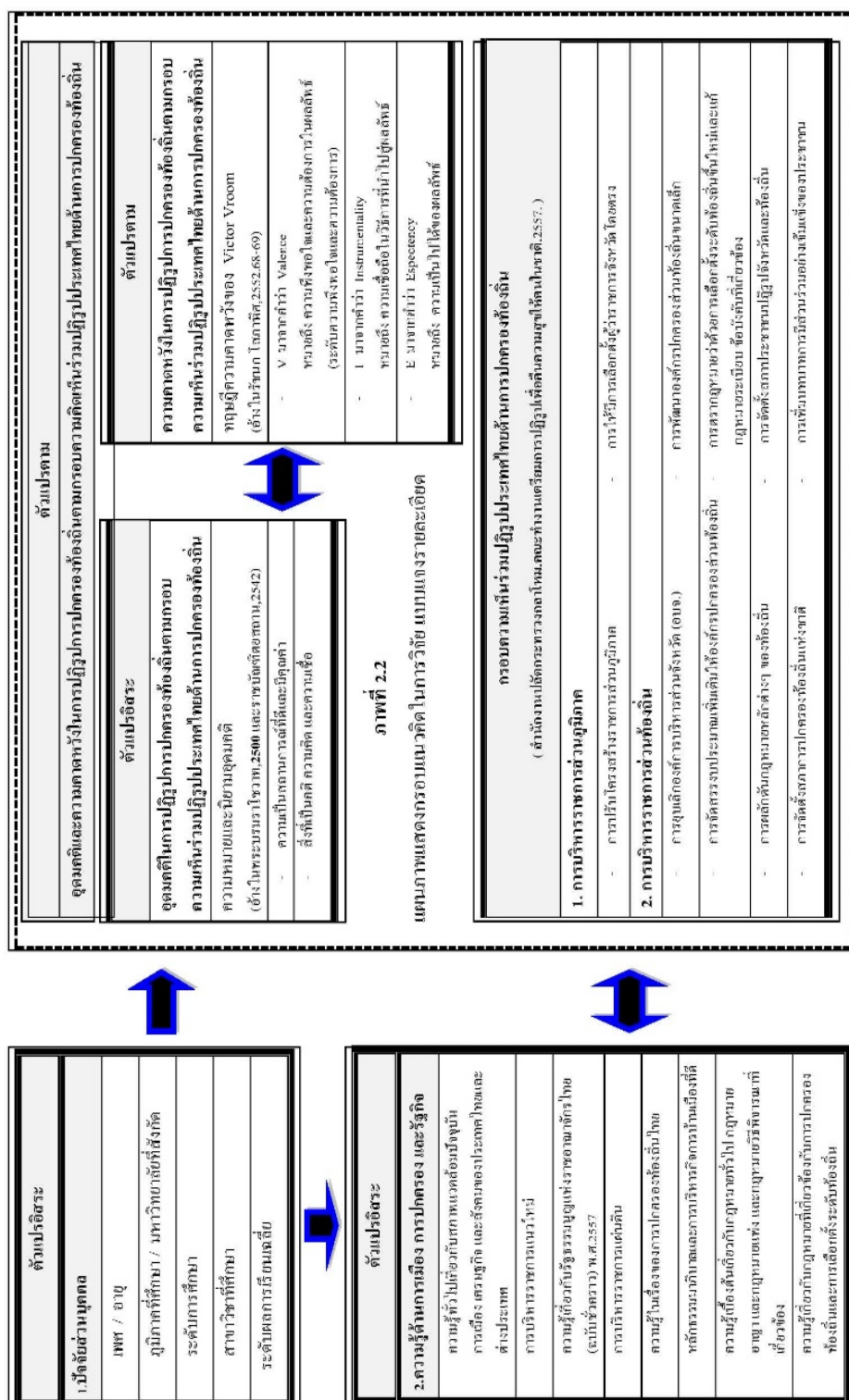
- Valance หมายถึงความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์
- Instrumentality หมายถึงความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์
- Expectancy หมายถึงความเป็นไปได้ของผลลัพธ์

สำหรับกรอบแนวคิดของหลักการปกครองท้องถิ่นไทยข้างต้น ผู้วิจัยยึดตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ที่ศึกษาโดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ สำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม ซึ่งเป็นเอกสารข้อมูลที่จัดทำขึ้นเพื่อรวบรวมข้อมูลสภาพปัญหาและกรอบความเห็นร่วมของประชาชนสำหรับนำเสนอเป็นทางเลือกให้สภาพัฒน์แห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 นำไปใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาและเสนอแนะเพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่นที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของประเทศไทยในปัจจุบันและอนาคตและนำมาจำแนกรายละเอียดลงตามประเด็นองค์ประกอบหลักตามนิยามของอุดมคติและทฤษฎีความคาดหวังและแปลงค่าเป็นระดับอุดมคติและความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นต่อไป เพื่อนำมาประมวลผลหาระดับความแตกต่างและความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรอิสระ อันประกอบด้วยปัจจัยส่วนบุคคล และระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

ดังนั้น จากคำอธิบายกรอบแนวคิดข้างต้น จะทำให้ทราบถึงระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครอง

ท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น อีกทั้งปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

นอกจากนี้ยังทำให้ทราบปัจจัยเกื้อกูลตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ก่อให้เกิดทางเลือกต่อสภาพปฏิรูปแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 และต่อวงงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปและพัฒนาระบบบริหารงานภาครัฐไทย ในการนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการศึกษาและเสนอแนะ ตลอดจนเติมเต็มข้อมูลทางวิชาการในมิติการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่นต่อไปรายละเอียดตามแผนภาพที่ 2.2 แผนภาพแสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพ 2.2 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา สู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษารวบรวมและนำเสนอข้อมูลสภาพปัญหากรอบความเห็นร่วม อุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ได้ในมิติการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทยเพื่อใช้เป็นข้อมูลทางเลือกประกอบการศึกษาและเสนอแนะของสภาพปฏิรูปแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 และต่อวงงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปและพัฒนาระบบบริหารงานภาครัฐไทย ตลอดจนเติมเต็มข้อมูลทางวิชาการของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษาเพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่น โดยเป็นการศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้ออกแบบการวิจัย (Research Design) โดยมีการกำหนดระเบียบวิธีวิจัยไว้ดังนี้

3.1 วิธีการศึกษาวิจัย

เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) โดยมุ่งศึกษาเนื้อหาทั้งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) และข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยเริ่มจากการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อพิสูจน์ข้อสมมุติฐาน ศึกษาเปรียบเทียบ ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์และปัจจัยที่ส่งผลตามกรอบแนวคิดในการวิจัย ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น และใช้การศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อหารายละเอียด ข้อมูล และข้อเท็จจริงต่างๆ เพิ่มเติม โดยมุ่งให้เกิดแนวทางและข้อสรุปถึงการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่เวทีปฏิรูปประเทศไทยและท้องถิ่นไทย ผ่านการศึกษารอบแนวคิดและหลักการในการบริหารราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น นำมาสู่วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน

โอกาส และอุปสรรคในการบริหารราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น ทั้งที่เป็นปัจจัย
เกื้อกูล ตลอดจนที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย

3.2 การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ กำหนดขอบเขตการวิจัยด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็น
กลุ่มเป้าหมายกลุ่มประชากรนิสิต นักศึกษาระดับอุดมศึกษาช่วงอายุ 16-48 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ใน
ระดับปริญญาตรี และระดับปริญญาโท โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.2.1 ด้านปริมาณสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ :จำนวนประชากรกลุ่มเป้าหมาย 394คน
โดยวิธีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน คำนวณจากสูตรการ
คำนวณตามวิธีของ ยามาเน่(Taro Yamane)และใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ความน่าจะเป็น
(Probability Sampling)แบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling) และกระจายตามในสัดส่วนของ
สถาบันการศึกษากลุ่มเป้าหมาย ซึ่งประกอบระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 ขึ้นไป (รหัสนักศึกษา 55 ขึ้น
ไป) จำนวน 352 คน และระดับปริญญาโทจำนวน 43 คนโดยใช้การคำนวณขนาดตัวอย่างดังนี้

3.2.2 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นิสิต นักศึกษาที่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง
16-48 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 ขึ้นไป (รหัสนักศึกษา 55 ขึ้นไป) และระดับ
ปริญญาโท ในสาขาวิชานิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์และบริหารรัฐกิจหรือในสาขา
วิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวนทั้งสิ้น 28,071ราย โดยแบ่งออกเป็น 9กลุ่ม ในสถาบันอุดมศึกษากลุ่มเป้าหมาย
สังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย(ทปอ.) ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยขอนแก่น
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่และ
วิทยาเขตปัตตานีและมหาวิทยาลัยทักษิณรายละเอียดตามตารางที่ 3.1 ตารางแสดงจำนวนนักศึกษา
จำแนกตามมหาวิทยาลัย คณะ ระดับการศึกษา และรหัสปีที่ศึกษา (ข้อมูล ณ วันที่ 12 มิถุนายน
2558)ดังนี้

ตารางที่ 3.1 ตารางแสดงจำนวนนักศึกษา จำแนกตามมหาวิทยาลัย คณะ ระดับการศึกษา และรหัสปีที่ศึกษา

(ข้อมูล ณ วันที่ 12 มิถุนายน 2558)

มหาวิทยาลัย	จำนวน รวม	จำนวน แบบสอบถาม	ปริญญาตรี		ปริญญาโท	
สาขาวิชา			รวม	จำนวน แบบสอบถาม	รวม	จำนวน แบบสอบถาม
	(คน)	(ชุด)	(คน)	(ชุด)	(คน)	(ชุด)
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	2792	39	2341	33	451	6
- คณะนิติศาสตร์	1509	21	1320	19	189	2
- คณะรัฐศาสตร์	1283	18	1021	14	262	4
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	5223	73	4345	61	878	12
- คณะนิติศาสตร์ (ศูนย์รังสิต)	2061	29	2061	29	0	0
- คณะรัฐศาสตร์ (ศูนย์รังสิต)	1229	17	1142	16	87	1
- คณะนิติศาสตร์ (ศูนย์ท่าพระจันทร์)	1407	20	809	11	598	9
- คณะรัฐศาสตร์ (ศูนย์ท่าพระจันทร์)	526	7	333	5	193	2
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	1820	26	1610	23	210	3
- คณะนิติศาสตร์	770	11	734	10	36	1
- คณะรัฐศาสตร์ และรัฐประศาสนศาสตร์	1050	15	876	13	174	2
มหาวิทยาลัยนครสวรรค์	1123	16	1105	15	18	1
- คณะนิติศาสตร์	874	12	874	12	0	0
- คณะสังคมศาสตร์ ภาควิชารัฐศาสตร์	249	4	231	3	18	1

ตารางที่ 3.1 ตารางแสดงจำนวนนักศึกษา จำแนกตามมหาวิทยาลัย คณะ ระดับการศึกษา และรหัสปีที่ศึกษา

(ข้อมูล ณ วันที่ 12 มิถุนายน 2558)

มหาวิทยาลัย	จำนวน รวม	จำนวน แบบสอบถาม	ปริญญาตรี		ปริญญาโท	
สาขาวิชา			รวม	จำนวน แบบสอบถาม	รวม	จำนวน แบบสอบถาม
	(คน)	(ชุด)	(คน)	(ชุด)	(คน)	(ชุด)
มหาวิทยาลัยขอนแก่น	3355	47	2488	35	867	12
- คณะนิติศาสตร์	1329	19	1329	19	0	0
- คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	302	4	295	4	7	0
- วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น	1724	24	864	12	860	12
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	4671	66	4514	63	157	3
- คณะนิติศาสตร์	1636	23	1636	23	0	0
- วิทยาลัยการเมืองการปกครอง	3035	43	2878	40	157	3
มหาวิทยาลัยบูรพา (วิทยาเขตบางแสน)	5698	80	5358	76	340	4
- หลักสูตรนิติศาสตร์	1121	16	1042	15	79	1
- หลักสูตรรัฐศาสตร์ และรัฐประศาสนศาสตร์	4481	63	4316	61	165	2
- วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ	96	1	0	0	96	1
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	1691	24	1611	23	80	1
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่	931	13	851	12	80	1
- คณะนิติศาสตร์	535	8	535	8	0	0
- คณะวิทยาการจัดการ ภาควิหารัฐประศาสนศาสตร์	396	5	316	4	80	1

ตารางที่ 3.1 ตารางแสดงจำนวนนักศึกษา จำแนกตามมหาวิทยาลัย คณะ ระดับการศึกษา และรหัสปีที่ศึกษา

(ข้อมูล ณ วันที่ 12 มิถุนายน 2558)

มหาวิทยาลัย	จำนวน รวม	จำนวน แบบสอบถาม	ปริญญาตรี		ปริญญาโท	
สาขาวิชา			รวม	จำนวน แบบสอบถาม	รวม	จำนวน แบบสอบถาม
	(คน)	(ชุด)	(คน)	(ชุด)	(คน)	(ชุด)
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	760	11	760	11	0	0
วิทยาเขตปัตตานี						
- คณะรัฐศาสตร์	760	11	760	11	0	0
มหาวิทยาลัยทักษิณ	1698	24	1698	24	0	0
- คณะนิติศาสตร์	1328	19	1328	19	0	0
- คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์สาขาวิชาการ ปกครองท้องถิ่น	370	5	370	5	0	0
รวม	28071	394	25070	352	3001	43

ผู้วิจัยใช้การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างด้วยการคำนวณจากสูตรของ Taro

Yamane

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากรที่ใช้ในการวิจัย

e = ค่าเปอร์เซ็นต์ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่าง (0.5)

$$n = \frac{28,071}{1 + 28,071(0.5)^2}$$

$$n = 394.38$$

สรุปขนาดกลุ่มตัวอย่างเป้าหมาย จำนวน 394.38 คน ทั้งนี้ ผู้วิจัยบังคับตนขึ้นเพื่อ
ทดแทนทศนิยมการกระจายจำนวนประชากรที่ศึกษา เป็น 395 คน

จากนั้น ใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ความน่าจะเป็น (Probability Sampling) แบบชั้น
ภูมิ (Stratified Sampling) และกระจายตามในสัดส่วนของนักศึกษาในแต่ละสถาบันการศึกษา
กลุ่มเป้าหมาย โดยคำนวณการกระจายกลุ่มตัวอย่างเป้าหมายลงพื้นที่ที่เทียบตามอัตราส่วนร้อยละของ
จำนวนประชากรในแต่ละหน่วยศึกษา รายละเอียดตามตารางที่ 3.2 ตารางแสดงกระจายสัดส่วนของ
กลุ่มเป้าหมายในการศึกษา ตามจำนวนนักศึกษา จำแนกตามมหาวิทยาลัย คณะ ระดับการศึกษา และ
รหัสปีที่ศึกษา (ข้อมูล ณ วันที่ 19 มีนาคม 2558) ดังนี้

ตารางที่ 3.2 ตารางแสดงกระจายสัดส่วนของกลุ่มเป้าหมายในการศึกษา ตามจำนวนนักศึกษา จำแนก
ตามมหาวิทยาลัย คณะ ระดับการศึกษา และรหัสปีที่ศึกษา

(ข้อมูล ณ วันที่ 12 มิถุนายน 2558)

มหาวิทยาลัย	จำนวน รวม	สัดส่วนกลุ่มเป้าหมาย		ระดับปริญญาตรี			ระดับปริญญาโท		
สาขาวิชา		สัดส่วนกลุ่มเป้าหมาย	จำนวนแบบสอบถาม	รวม	สัดส่วน	จำนวนแบบสอบถาม	รวม	สัดส่วน	จำนวนแบบสอบถาม
	(คน)	(ร้อยละ)	(ชุด)	(คน)	(ร้อยละ)	(ชุด)	(คน)	(ร้อยละ)	(ชุด)
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	2792	9.95	39	2341	83.85	33	451	16.15	6
- คณะนิติศาสตร์	1509	54.0	21	132	56.39	19	189	41.91	2
		5		0					
- คณะรัฐศาสตร์	1283	45.9	18	102	43.61	14	262	58.09	4
		5		1					
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	5223	18.61	73	4345	83.19	61	878	16.81	12
- คณะนิติศาสตร์ (ศูนย์ รังสิต)	2061	39.4	29	2061	47.43	29	0	0.00	0
		6							
- คณะรัฐศาสตร์ (ศูนย์ รังสิต)	1229	23.53	17	114	26.28	16	87	9.91	1
				2					
- คณะนิติศาสตร์ (ศูนย์ ท่าพระจันทร์)	1407	26.94	20	809	18.62	11	598	68.11	9

ตารางที่ 3.2 ตารางแสดงกระจายสัดส่วนของกลุ่มเป้าหมายในการศึกษา ตามจำนวนนักศึกษา จำแนกตามมหาวิทยาลัย คณะ ระดับการศึกษา และรหัสปีที่ศึกษา

(ข้อมูล ณ วันที่ 12 มิถุนายน 2558)

มหาวิทยาลัย	จำนวนรวม	สัดส่วนกลุ่มเป้าหมาย	จำนวนแบบสอบถาม	ระดับปริญญาตรี			ระดับปริญญาโท		
สาขาวิชา				รวม	สัดส่วนรวม	จำนวนแบบสอบถาม	รวม	สัดส่วนรวม	จำนวนแบบสอบถาม
	(คน)	(ร้อยละ)	(ชุด)	(คน)	(ร้อยละ)	(ชุด)	(คน)	(ร้อยละ)	(ชุด)
- คณะรัฐศาสตร์ (ศูนย์ทำพระจันทร์)	526	10.07	7	333	7.66	5	193	21.98	2
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	1820	6.48	26	1610	88.46	23	210	11.54	3
- คณะนิติศาสตร์	770	42.31	11	734	45.59	10	36	17.14	1
- คณะรัฐศาสตร์และ รัฐประศาสนศาสตร์	1050	57.69	15	876	54.41	13	174	82.86	2
มหาวิทยาลัยนเรศวร	1123	4.00	16	1105	98.40	15	18	1.60	1
- คณะนิติศาสตร์	874	77.83	12	874	79.10	12	0	0.00	0
- คณะสังคมศาสตร์ ภาควิชารัฐศาสตร์	249	22.17	4	231	20.90	3	18	100.00	1
มหาวิทยาลัยขอนแก่น	3355	11.95	47	2488	74.16	35	867	25.84	12
- คณะนิติศาสตร์	1329	39.61	19	1329	53.42	19	0	0.00	0
- คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	302	9.00	4	295	11.86	4	7	0.81	0
- วิทยาลัยการ ปกครองท้องถิ่น	1724	51.39	24	864	34.73	12	860	99.19	12

ตารางที่ 3.2 ตารางแสดงกระจายสัดส่วนของกลุ่มเป้าหมายในการศึกษา ตามจำนวนนักศึกษา จำแนกตามมหาวิทยาลัย คณะ ระดับการศึกษา และรหัสปีที่ศึกษา

(ข้อมูล ณ วันที่ 12 มิถุนายน 2558)

มหาวิทยาลัย	จำนวนรวม	สัดส่วนกลุ่มเป้าหมาย	จำนวนแบบสอบถาม	ระดับปริญญาตรี			ระดับปริญญาโท		
สาขาวิชา				รวม	สัดส่วนรวม	จำนวนแบบสอบถาม	รวม	สัดส่วนรวม	จำนวนแบบสอบถาม
	(คน)	(ร้อยละ)	(ชุด)	(คน)	(ร้อยละ)	(ชุด)	(คน)	(ร้อยละ)	(ชุด)
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	4671	16.64	66	4514	96.64	63	157	3.36	3
- คณะนิติศาสตร์	1636	35.02	23	1636	36.24	23	0	0.00	0
-วิทยาลัยการเมืองการปกครอง	3035	64.98	43	2878	63.76	40	157	100.00	3
มหาวิทยาลัยบูรพา (วิทยาเขตบางแสน)	5698	20.30	80	5358	94.03	76	340	5.97	4
- หลักสูตรนิติศาสตร์	1121	19.67	16	1042	19.45	15	79	23.24	1
- หลักสูตรรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์	4481	78.64	63	4316	80.55	61	165	48.53	2
-วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ	96	1.68	1	0	0.00	0	96	28.24	1
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	1691	6.02	24	1611	95.27	23	80	4.73	1
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่	931	55.06	13	851	52.82	12	80	100.00	1
- คณะนิติศาสตร์	535	57.47	8	535	62.87	8	0	0.00	0
-คณะวิทยาการจัดการภาคบริหารรัฐประศาสนศาสตร์	396	42.53	5	316	37.13	4	80	100.00	1

ตารางที่ 3.2 ตารางแสดงกระจายสัดส่วนของกลุ่มเป้าหมายในการศึกษา ตามจำนวนนักศึกษา จำแนกตามมหาวิทยาลัย คณะ ระดับการศึกษา และรหัสปีที่ศึกษา

(ข้อมูล ณ วันที่ 12 มิถุนายน 2558)

มหาวิทยาลัย	จำนวนรวม	สัดส่วนกลุ่มเป้าหมาย	จำนวนแบบสอบถาม	ระดับปริญญาตรี			ระดับปริญญาโท		
สาขาวิชา				รวม	สัดส่วนรวม	จำนวนแบบสอบถาม	รวม	สัดส่วนรวม	จำนวนแบบสอบถาม
				(คน)	(ร้อยละ)	(ชุด)	(คน)	(ร้อยละ)	(ชุด)
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี	760	44.94	11	760	47.18	11	0	0.00	0
- คณะรัฐศาสตร์	760	100.00	11	760	100.00	11	0	0.00	0
มหาวิทยาลัยทักษิณ	1698	6.05	24	1698	100.00	24	0	0.00	0
- คณะนิติศาสตร์	1328	78.21	19	1328	78.21	19	0	0.00	0
- คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	370	21.79	5	370	21.79	5	0	0.00	0
สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น									
รวม	28071	100	394	25070	=	352	3001	=	43

3.2.1 ด้านปริมาณสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ :จำนวนประชากรกลุ่มเป้าหมาย 85 คน โดยการใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้ความน่าจะเป็น (No probability Sampling) แบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้ลักษณะตัวแทนผู้นำนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมสัมมนาผู้นำนิสิตนักศึกษารวมพลังต่อต้านการทุจริต ในความร่วมมือกับที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย และสำนักงาน ป.ป.ช. ประจำปี 2558 ซึ่งผู้วิจัยจะใช้วิธีการสัมภาษณ์กลุ่มผู้นำนักศึกษาและตัวแทนนักศึกษาของสถาบันการศึกษากลุ่มเป้าหมายการสัมมนาฯ จำนวน 27 สถาบันอุดมศึกษาสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) รายละเอียดตามตารางที่ 3.3 ตารางแสดงกลุ่มเป้าหมายในการศึกษาเชิงคุณภาพ จำแนกตามมหาวิทยาลัย ดังนี้

ตารางที่ 3.3 ตารางแสดงจำนวนกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Focus group) และจำนวนผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

(n=85)

กลุ่มที่	สถาบันอุดมศึกษา	จำนวนนักศึกษา(คน)	หมายเหตุ
1	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
2	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
3	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	2	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
4	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
5	มหาวิทยาลัยทักษิณ	2	สัมภาษณ์เพิ่มเติมด้วยตนเอง
6	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
7	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
8	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
9	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	2	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
10	มหาวิทยาลัยนครพนม	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
11	มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์	2	สัมภาษณ์เพิ่มเติมทางโทรศัพท์
12	มหาวิทยาลัยนเรศวร	2	สัมภาษณ์เพิ่มเติมด้วยตนเอง
13	มหาวิทยาลัยบูรพา	2	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
14	มหาวิทยาลัยพะเยา	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
15	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
16	มหาวิทยาลัยมหิดล	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
17	มหาวิทยาลัยแม่โจ้	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
18	มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
19	มหาวิทยาลัยรามคำแหง	3	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
20	มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์	2	สัมภาษณ์เพิ่มเติมทางโทรศัพท์
21	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรจน์	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
22	มหาวิทยาลัยศิลปากร	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
23	มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี	2	สัมภาษณ์เพิ่มเติมด้วยตนเอง
24	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
25	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช	2	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
26	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง	2	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
27	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	2	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) ซึ่งเป็นการศึกษาวิจัยทั้งในเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงออกแบบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎีต่างๆ จำแนกออกได้เป็น 2 ชุดเครื่องมือประกอบด้วยชุดเครื่องมือสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณและชุดเครื่องมือสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.3.1 ชุดเครื่องมือสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ :

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) ผสมกับแบบทดสอบ (Testing) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลซึ่งผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบถามจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎีต่างๆ จำนวน 117 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 5 ข้อ

เป็นแบบสอบถาม (Questionnaires) แบบให้เลือกตอบเพียง 1 คำตอบมีจำนวน 7 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ภูมิภาคที่ศึกษา มหาวิทยาลัยที่สังกัด ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา และระดับผลการเรียนเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบทดสอบระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ จำนวน 40 ข้อ

เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ (Zero one Method) 2 ตัวเลือกมีจำนวน 40 ข้อ คือข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิด ไม่ตอบหรือตอบเกิน 1 คำตอบในข้อเดียวกันให้ 0 คะแนน ในประเด็นที่ศึกษาและรายละเอียดสัดส่วนดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.4 ตารางแสดงสัดส่วนข้อคำถาม

ความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจ	จำนวนรวม	40	ข้อ
1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบันการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศ	จำนวน	5	ข้อ
2. การบริหารราชการแนวใหม่	จำนวน	5	ข้อ
3. ความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557	จำนวน	5	ข้อ
4. การบริหารราชการแผ่นดิน	จำนวน	5	ข้อ

ตารางที่ 3.4 ตารางแสดงสัดส่วนข้อคำถาม (ต่อ)

ความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจ	จำนวนรวม	40	ข้อ
5. ความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทย	จำนวน	5	ข้อ
6. หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี	จำนวน	5	ข้อ
7. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมายวิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้อ	จำนวน	5	ข้อ
8. ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น	จำนวน	5	ข้อ

(1) การแปลผลคะแนนระดับความรู้ทางการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

รายด้าน

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ ในการแปลผลคะแนนระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ในแต่ละด้าน คะแนนเต็ม1 คะแนน คำนวณจาก

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{จำนวนข้อที่ทำได้}}{\text{จำนวนข้อทั้งหมดในแต่ละด้าน (5 ข้อ)}}$$

(2) การแปลผลคะแนนระดับความรู้ทางการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

ภาพรวม

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ ในการแปลผลคะแนนระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ในภาพรวม คะแนนเต็ม1 คะแนน คำนวณจาก

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{จำนวนคะแนนด้านที่ 1} + \text{จำนวนคะแนนด้านที่ 2} + \dots + \text{จำนวนคะแนนด้านที่ 8}}{\text{จำนวนด้าน (8 ด้าน)}}$$

จากนั้นนำมาเข้ากระบวนการแปลผล โดยแบ่งการแปลผลออกเป็น 5 ระดับ ซึ่งมีการคำนวณเกณฑ์การวัดระดับคะแนนดังนี้

$$\begin{aligned} \text{เกณฑ์การวัดระดับคะแนน} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนขั้นที่ต้องการ}} \\ \text{เกณฑ์การวัดระดับคะแนน} &= \frac{1 - 0}{5} \\ \text{เกณฑ์การวัดระดับคะแนน} &= 0.20 \end{aligned}$$

เกณฑ์การวัดระดับคะแนนคำนวณได้ค่าเท่ากับ 0.20 ดังนั้นการแปลผล 5 ระดับได้ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	0.81 – 1.00	หมายถึง มีระดับความรู้ อยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	0.61 – 0.80	หมายถึง มีระดับความรู้ อยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	0.41 – 0.60	หมายถึง มีระดับความรู้ อยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	0.21 – 0.40	หมายถึง มีระดับความรู้ อยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	0.00 – 0.20	หมายถึง มีระดับความรู้ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำนวน 68 ข้อ 2 ตอนย่อย ได้แก่

ตอนที่ 3.1 แบบสอบถามอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (ความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่า และสิ่งที่เป็นคติ ความคิด และความเชื่อ) ตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 56 ข้อ

เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ (Zero one Method) 2 ตัวเลือกมีจำนวน 56 ข้อ คือข้อที่ตอบเป็น/ตรงให้ค่า 1 คะแนน ข้อที่ตอบไม่เป็น/ไม่ตรงให้ค่า 0 คะแนน ในประเด็นอุดมคติซึ่งประกอบด้วยความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่า และสิ่งที่เป็นคติ ความคิด และความเชื่อ ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นหลัก 10 ประเด็นย่อย ประกอบด้วยการบริหารราชการส่วนภูมิภาคจำนวน 2 ประเด็นย่อย และการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นจำนวน 8 ประเด็นย่อย ตามรายละเอียดดังนี้

กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนภูมิภาค)

- (1) การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค
- (2) การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง

กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น)

- (1) การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (2) การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก
- (3) การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- (4) การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง
- (5) การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น
- (6) การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น
- (7) การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ
- (8) การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน

(1) การแปลผลค่าอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นรายด้าน

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ ในการแปลผลในประเด็นอุดมคติ ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นในแต่ละด้าน ค่าคะแนนเต็ม1 คะแนนซึ่งมีองค์ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบได้แก่

- องค์ประกอบที่ 1 ความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่า และ
 - องค์ประกอบที่ 2 สิ่งที่เป็นคติ ความคิด และความเชื่อ
- โดยคำนวณค่าองค์ประกอบจาก

$$\text{ค่าองค์ประกอบ} = \frac{\text{จำนวนข้อที่ให้ค่า 1 ในแต่ละองค์ประกอบ}}{\text{จำนวนข้อทั้งหมดในแต่ละองค์ประกอบ}}$$

(ตามตารางที่ 3.4)

จากนั้นนำมาคำนวณค่าอุดมคติรายด้านจาก

$$\text{ค่าอุดมคติรายด้าน} = \frac{\text{ค่าองค์ประกอบที่ 1} + \text{ค่าองค์ประกอบที่ 2}}{\text{จำนวนองค์ประกอบ (2 องค์ประกอบ)}}$$

(2) การแปลผลค่าอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นรายด้านภาพรวม

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ ในการแปลผลในประเด็นอุดมคติ ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นในภาพรวม คะแนนเต็ม1 คะแนน คำนวณจาก

$$\text{ค่าอุดมคติรวม} = \frac{\text{ค่าอุดมคติด้านที่ 1} + \text{ค่าอุดมคติด้านที่ 2} + \dots + \text{ค่าอุดมคติด้านที่ 10}}{\text{จำนวนด้าน (10 ด้าน)}}$$

จากนั้นนำมาเข้ากระบวนการแปลผล โดยแบ่งการแปลผลออกเป็น5 ระดับ ซึ่งมีการคำนวณเกณฑ์การวัดระดับคะแนนดังนี้

$$\begin{aligned} \text{เกณฑ์การวัดระดับคะแนน} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้นที่ต้องการ}} \\ \text{เกณฑ์การวัดระดับคะแนน} &= \frac{1 - 0}{5} \\ \text{เกณฑ์การวัดระดับคะแนน} &= 0.20 \end{aligned}$$

เกณฑ์การวัดระดับคะแนนคำนวณได้ค่าเท่ากับ 0.20ดังนั้นการแปลผล 5ระดับได้ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	0.81 – 1.00	หมายถึง เป็นภาพอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	0.61 – 0.80	หมายถึง เป็นภาพอุดมคติที่ต้องการมาก
ค่าเฉลี่ย	0.41 – 0.60	หมายถึง เป็นภาพอุดมคติที่ต้องการปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	0.21 – 0.40	หมายถึง เป็นภาพอุดมคติที่ต้องการน้อย
ค่าเฉลี่ย	0.00 – 0.20	หมายถึง เป็นภาพอุดมคติที่ต้องการน้อยที่สุด

ตารางที่ 3.5 ตารางแสดงจำนวนข้อขององค์ประกอบสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่า และสิ่งที่เป็นคติ ความคิด และความเชื่อ ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ในแต่ละด้าน

ข้อที่	ประเด็นที่ศึกษา	จำนวนข้อ
1-10	การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค	10
11-25	การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง	15
26-30	การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด	5
31-33	การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก	3
34-37	การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	4
38-41	การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง	4
42-46	การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น	5
47-50	การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น	4
51-53	การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ	3
54-56	การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน	3

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (ระดับความพึงพอใจและความต้องการ ระดับความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และระดับความเป็นไปได้) ตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 56 ข้อ

เป็นแบบเลือกระดับในการตอบ มีช่วงระดับอยู่ 5 ระดับ ในประเด็นของความพึงพอใจและความต้องการ ความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และความเป็นไปได้ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นหลัก 10 ประเด็นย่อย ประกอบด้วยการบริหารราชการส่วนภูมิภาคจำนวน 2 ประเด็นย่อย และการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นจำนวน 8 ประเด็นย่อย ตามรายละเอียดดังนี้

กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนภูมิภาค)

- (1) การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค
- (2) การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง

กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น)

- (1) การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (2) การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก
- (3) การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- (4) การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง
- (5) การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น
- (6) การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น
- (7) การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ
- (8) การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน

โดยกำหนดแบบตัวเลขมาตรวัดประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ กำหนดระดับความคิดเห็นของผู้ตอบคำถามที่แสดงระดับความมากน้อย (Scale Question) ดังนี้

5	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจและความต้องการ ระดับความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และระดับความเป็นไปได้มากที่สุด
4	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจและความต้องการ ระดับความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และระดับความเป็นไปได้มาก
3	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจและความต้องการ ระดับความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และระดับความเป็นไปได้อverage
2	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจและความต้องการ ระดับความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และระดับความเป็นไปได้น้อย
1	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจและความต้องการ ระดับความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และระดับความเป็นไปได้น้อยที่สุด

สำหรับเกณฑ์ ในการแปลผลคะแนนระดับความพึงพอใจและความต้องการ ระดับความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และระดับความเป็นไปได้ผู้วิจัยได้นำค่าเฉลี่ยแต่ละแบบวัด มาแบ่งการแปลผลออกเป็น 5 ระดับ ซึ่งมีการคำนวณเกณฑ์การวัดระดับคะแนนดังนี้

เกณฑ์การวัดระดับคะแนน

=

คะแนนสูงสุด – คะแนนต่ำสุด

จำนวนชั้นที่ต้องการ

เกณฑ์การวัดระดับคะแนน

=

5 - 1

5

เกณฑ์การวัดระดับคะแนน

=

0.8

เกณฑ์การวัดระดับคะแนนคำนวณได้ค่าเท่ากับ 0.8ดังนั้นการแปลผล 5ระดับได้ดังนี้			
ค่าเฉลี่ย	4.24 – 5.00	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจและความต้องการระดับความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และระดับความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.43 – 4.23	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจและความต้องการระดับความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และระดับความเป็นไปได้อยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	2.62 – 3.42	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจและความต้องการระดับความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และระดับความเป็นไปได้อยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.81 – 2.61	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจและความต้องการระดับความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และระดับความเป็นไปได้อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย **1.00 – 1.80** **หมายถึง** มีระดับความพึงพอใจและความต้องการระดับความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และระดับความเป็นไปได้อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3.2 แบบสอบถามลำดับความต้องการให้ดำเนินการปฏิรูปตามลำดับก่อนหลังตามทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 12 ข้อ

เป็นแบบสอบถามแบบให้เรียงลำดับในการตอบ โดยกำหนดให้ 1 หมายถึงมีความต้องการมากที่สุด และน้อยลงตามลำดับ ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ประกอบไปด้วย 3 ส่วน ได้แก่ ภาพรวมตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย การบริหารราชการส่วนภูมิภาค และการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 2 ข้อ

เป็นคำถามปลายเปิด ใน 2 ประเด็น เพื่อนำมาประมวลประกอบข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการต่อไปได้แก่

- (1) ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถาม
- (2) ปัจจัยเกื้อหนุนสนับสนุนตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถาม

3.3.2 ชุดเครื่องมือสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ :

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์ (Interview Form) โดยผสมผสานระหว่างแบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง และไม่มีโครงสร้าง ในการสัมภาษณ์กลุ่มผู้นำนักศึกษาและตัวแทนนักศึกษาของสถาบันการศึกษากลุ่มเป้าหมาย จำนวน 30 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 5 ข้อ เป็นแบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง แบบให้เลือกตอบเพียง 1 คำตอบมีจำนวน 5 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ สถานะภาพนักศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา และระดับผลการเรียนเฉลี่ยของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์ระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น พร้อมเหตุผลประกอบ จำนวน 5 ข้อ 10 ตอนเป็นแบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง ที่ให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญให้ข้อมูลและตอบคำถาม 5 คำถามดังนี้

- (1) ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อกรอบความเห็นร่วม
- (2) ท่านคิดว่ากรอบความเห็นร่วมดังกล่าวมีความเป็นไปได้หรือไม่อย่างไร
- (3) ตามทัศนะและอุดมคติของท่านคิดว่า กรอบความเห็นร่วมดังกล่าวเป็นภาพการณ์ที่ดีและมีคุณค่าและสิ่งที่เป็นคติ ความคิด และความเชื่อ หรือไม่ อย่างไร
- (4) ตามทัศนะและอุดมคติของท่าน มีข้อเสนอเพิ่มเติมต่อกรอบความเห็นร่วมดังกล่าวหรือไม่ อย่างไร

ซึ่งเนื้อหาในการสอบถามจะเป็นไปตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นหลัก 10 ประเด็นย่อย ประกอบด้วยการบริหารราชการส่วนภูมิภาคจำนวน 2 ประเด็นย่อย และการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นจำนวน 8 ประเด็นย่อย ตามรายละเอียดดังนี้

กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนภูมิภาค)

- (1) การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค
- (2) การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง

กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น)

- (1) การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (2) การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก
- (3) การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- (4) การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมายระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง
- (5) การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น
- (6) การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น
- (7) การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ
- (8) การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน

ตอนที่ 3 แบบสัมภาษณ์ลำดับความต้องการในการปฏิรูป พร้อมให้เหตุผลประกอบจำนวน 12 ข้อเป็นแบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง แบบให้เรียงลำดับในการตอบ โดยกำหนดให้ 1 หมายถึงมีความต้องการมากที่สุด และน้อยลงตามลำดับ ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ประกอบไปด้วย 3 ส่วน ได้แก่ ภาพรวมตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย การบริหารราชการส่วนภูมิภาค และการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พร้อมเหตุผลประกอบ

ตอนที่ 4 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามทัศนของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 8 ข้อเป็นแบบสัมภาษณ์ที่ไม่มีโครงสร้าง เป็นคำถามปลายเปิดใน 8 ประเด็น เพื่อนำมาประมวลประกอบข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการต่อไปได้แก่

- (1) ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามทัศนของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ
- (2) ปัจจัยเกื้อกูลสนับสนุนต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามทัศนของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ
- (3) ปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามทัศนของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ
- (4) การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ
- (5) วิธีการหรือกระบวนการที่ได้มาซึ่งการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ
- (6) ปัจจัยเกื้อกูลสนับสนุนซึ่งการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ
- (7) ปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดซึ่งการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ
- (8) โอกาสและความเป็นไปได้ในการเกิดขึ้นของการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

3.4 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูล โดยมีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.4.1 ดำเนินการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นจึงนำมาสู่การกำหนดขอบข่ายในการสร้างเครื่องมือให้มีความสอดคล้องกัน ระหว่างวัตถุประสงค์ของการวิจัย กรอบแนวคิด คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการออกแบบและสร้างแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

3.4.2 ดำเนินการสร้างแบบสอบถาม (ไม่รวมตอนที่ 2 ของแบบสอบถามเนื่องจากเป็นลักษณะแบบทดสอบ) และแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย และตรวจสอบเนื้อหาของแบบสอบถาม (ไม่รวมตอนที่ 2 ของแบบสอบถามเนื่องจากเป็นลักษณะแบบทดสอบ) และแบบ

สัมภาษณ์ว่าครอบคลุมตามวัตถุประสงค์หรือไม่ จากนั้นนำไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบหาความตรง (Content Validity) โดยใช้ IOC โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน โดยกำหนดค่าเฉลี่ย 0.5 ขึ้นไป โดยแบ่งออกเป็นความตรงด้านโครงสร้าง (Construct Validity) ความตรงด้านเนื้อหา (Content Validity) และความตรงด้านภาษา (Verbal Validity)

3.4.3 นำแบบสอบถาม (ไม่รวมตอนที่ 2 ของแบบสอบถามเนื่องจากเป็นลักษณะแบบทดสอบ) และแบบสัมภาษณ์ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาในสาขาวิชานิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์หรือบริหารรัฐกิจ หรือในสาขาวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยการหาค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถาม ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach Coefficient Alpha) ซึ่งเป็นค่าที่ยอมรับได้โดยทั่วไป

3.4.4 นำแบบสอบถาม (ไม่รวมตอนที่ 2 ของแบบสอบถามเนื่องจากเป็นลักษณะแบบทดสอบ) และแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแก้ไขขั้นสุดท้ายเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอความเห็นชอบก่อนนำไปใช้จริง และจัดพิมพ์แบบสอบถามเป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป

สำหรับแบบสอบถามตอนที่ 2 ที่มีลักษณะเป็นแบบทดสอบ มีวิธีการดำเนินการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูล

3.4.5 ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.4.6 ศึกษาเนื้อหาความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจที่จำเป็นในการบริหารราชการแผ่นดิน โดยเฉพาะที่มีความเกี่ยวเนื่องกับการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและท้องถิ่น

3.4.7 วิเคราะห์เนื้อหาออกมาในรูปของหัวข้อและประเด็นของความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจ

3.4.8 สร้างแบบทดสอบความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจ แบบปรนัยชนิดเลือกตอบถูกผิด จำนวน 2 ตัวเลือก ให้ครอบคลุมเนื้อหาและวัตถุประสงค์ในการวิจัย จำนวน 1 ชุด 40 ข้อ

3.4.9 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านช่วยตรวจสอบและพิจารณาความเหมาะสมและตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาว่าข้อสอบแต่ละข้อสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการวิจัย ตามที่วิเคราะห์ไว้หรือไม่

3.4.10 นำแบบทดสอบความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามวัตถุประสงค์ในการวิจัย (IOC) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ในการวิจัย (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

3.4.11 นำข้อทดสอบที่ได้จากการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองทดสอบ (Try Out) กับนักศึกษาใน สาขาวิชานิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์หรือบริหารรัฐกิจ หรือในสาขาวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30คน

3.4.12 นำผลการสอบมาตรวจให้คะแนนให้น้ำหนักคะแนน ศูนย์-หนึ่ง (Zero one Method) คือ ข้อที่ตอบถูกให้ 1คะแนน ข้อที่ตอบผิด ไม่ตอบหรือตอบเกิน 1 คำตอบในข้อเดียวกันให้ 0คะแนน

3.4.13 นำผลในข้อ 3.4.12มาวิเคราะห์รายข้อ หาค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (D)แล้วคัดเลือกข้อที่มีความง่าย (P)ระหว่าง 0.27-0.77และมีค่าอำนาจจำแนก(D) ตั้งแต่0.20-0.73โดยคำนึงถึงความครอบคลุมของเนื้อหากับวัตถุประสงค์ในการวิจัย ตามที่วิเคราะห์ไว้

3.4.14 นำแบบทดสอบความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจที่คัดเลือกแล้วไปทดสอบกับนักศึกษาใน สาขาวิชานิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์หรือบริหารรัฐกิจ หรือในสาขาวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง และไม่ซ้ำกับกลุ่มเป้าหมายในการทดสอบทดสอบ (Try Out) ก่อนหน้านั้นในข้อ 3.4.11 แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR-20ของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson)

3.4.15 นำแบบทดสอบความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจที่ได้ผ่านการหาค่าความเชื่อมั่นแล้ว จัดทำเป็นฉบับสมบูรณ์ แล้วนำไปบรรจุลงในตอนที่ 2 ของชุดแบบสอบถามเพื่อใช้ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยต่อไป

3.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.5.1 การรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ

(1) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนิสิต นักศึกษาที่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 16-48 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 ขึ้นไป (รหัสนักศึกษา 55 ขึ้นไป) และระดับปริญญาโท ในสาขาวิชานิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์และบริหารรัฐกิจหรือในสาขาวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยขอความร่วมมือเพื่อทำการตอบแบบสอบถาม พร้อมทั้งขอรับแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง

(2) ผู้วิจัยจัดทำแบบสอบถามออนไลน์ เพื่อเพิ่มช่องทางการตอบแบบสอบถามให้แก่กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนิสิต นักศึกษาที่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 16-48 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 ขึ้นไป (รหัสนักศึกษา 55 ขึ้นไป) และระดับปริญญาโท ในสาขาวิชานิติศาสตร์

รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์และบริหารรัฐกิจหรือในสาขาวิจัยที่เกี่ยวข้องและขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม เพื่อทำการตอบแบบสอบถาม ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต

3.5.2 การรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ไปทำการสัมภาษณ์โดยตรงกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง ซึ่งเป็นกลุ่มผู้นำนักศึกษาและตัวแทนนักศึกษาของสถาบันการศึกษากลุ่มเป้าหมาย และอาจมีการสัมภาษณ์เพิ่มเติมทางโทรศัพท์ ในกรณีที่ยังได้ข้อมูลไม่ครบถ้วนหรือไม่สามารถเดินทางมาให้ข้อมูลได้

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.6.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดกระบวนการและวิธีการในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

- (1) ตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูลแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้
- (2) บันทึกข้อมูลในกระดาษบันทึกรหัส (Coding Sheet)
- (3) ในการวิจัยครั้งนี้ สำหรับข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ประมวลผลข้อมูล ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSS (Statistical Package for the Social Science)
- (4) สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยใช้จะเป็นการตีความและวิเคราะห์เชิงบรรยาย โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา Content Analysis อย่างมีความเป็นระบบ และอิงกรอบแนวคิดทฤษฎี ตลอดจนใช้การตีความ สร้างข้อสรุปแบบอุปมัย (Induction) จากปรากฏการณ์ที่มองเห็น หรือข้อมูลที่ได้รับ

3.6.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย

- (1) สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ค่าความถี่ จำนวน (N) ค่าร้อยละ (Percentage ; %) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อใช้ประกอบในการพรรณนาและประมวลผลข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ระดับความรู้ด้านการเมือง การ

ปกครอง และบริหารรัฐกิจ ค่าอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(2) สถิติวิเคราะห์ (Analytical Statistics) เพื่อเปรียบเทียบและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจค่าอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ในกรณีที่ตัวแปรกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ใช้สถิติ T-test และในกรณีที่ตัวแปรกลุ่มย่อยมีมากกว่า 2 กลุ่ม จะใช้สถิติวิเคราะห์การผันแปรทางเดียว One - way ANOVA (F-test) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product- Moment Correlation Coefficient) เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์และระดับทิศทางระหว่างตัวแปรอิสระด้านอายุ และระดับผลการเรียนเฉลี่ยและตัวแปรตาม และใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบSpearman rank-order correlation ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพื่อทดสอบสมมติฐานหาความสัมพันธ์ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นสำหรับค่านัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ กำหนดไว้ที่ระดับ 0.05

จากรายละเอียดทั้งหมดนี้สามารถจำแนกรายละเอียดสถิติที่จะต้องใช้โดยจำแนกตามวัตถุประสงค์ในการวิจัย รายละเอียดตามตารางที่ 3.5 ตารางแสดงสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล จำแนกตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

ตารางที่ 3.6 ตารางแสดงสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล จำแนกตามวัตถุประสงค์

ประเภท สมมุติฐาน	ระดับการวัดตัว แปรอิสระ	จำนวนตัว แปร	ระดับการ วัดตัวแปร ตาม	จำนวนตัว แปร	สถิติที่ใช้
วัตถุประสงค์ที่ 1 :เพื่อศึกษาลักษณะปัจจัยส่วนบุคคล ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น					
พรรณนา	-	-	Nominal	1 ตัว	(N)
			Ordinal		(%)(\bar{X})(S.D.)(MIN)
			Interval		(MAX)
			Ratio		

ตารางที่ 3.6 ตารางแสดงสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล จำแนกตามวัตถุประสงค์(ต่อ)

ประเภท สมมุติฐาน	ระดับการวัดตัว แปรอิสระ	จำนวนตัว แปร	ระดับการ วัดตัวแปร ตาม	จำนวนตัว แปร	สถิติที่ใช้
วัตถุประสงค์ที่ 2 :เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล กับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น					
แตกต่าง/ สัมพันธ์	Nominal/Ordinal Interval/Ratio	1 ตัว	Interval	1 ตัว	t-test / ONEWAY ANOVA (F-test) / Correlation (r) ²
วัตถุประสงค์ที่ 3 :เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ กับระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น					
สัมพันธ์	Interval	1 ตัว	Interval	1 ตัว	Correlation (r) ²

บทที่ 4

ผลการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูล เรื่อง“การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ครั้งนี้ เป็นการศึกษาศึกษารวบรวมและนำเสนอข้อมูลสภาพปัญหา กรอบความเห็นร่วม อุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในมิติการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทย เพื่อใช้เป็นข้อมูลทางเลือกประกอบการศึกษาและเสนอแนะของสภาปฏิรูปแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 และต่อวงงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปและพัฒนากระบวนการบริหารงานภาครัฐไทย ตลอดจนเพิ่มเติมข้อมูลทางวิชาการของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่นต่อไป โดยผู้วิจัยใช้การศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลเชิงปริมาณ จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 395 คน จาก 9 มหาวิทยาลัย และข้อมูลเชิงคุณภาพ จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างจำนวน 85 คน จาก 27 มหาวิทยาลัย โดยมีลำดับการนำเสนอตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

ส่วนที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น แบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 4.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 4.1.2 ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

ตอนที่ 4.1.3 ระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ตอนที่ 4.1.4 ระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ส่วนที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล กับระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ส่วนที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ส่วนที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ ปัจจัยเกื้อหนุนสนับสนุน ปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นแบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 4.4.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อหนุนต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ตอนที่ 4.4.2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ส่วนที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์ทักษะและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นแบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 4.5.1 ผลการวิเคราะห์ทักษะและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ตอนที่ 4.5.2 ผลการวิเคราะห์ลำดับความต้องการในการปฏิรูปการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ส่วนที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์แนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ส่วนที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากวัตถุประสงค์ในข้อที่ 1 ที่ต้องการศึกษาระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นผู้วิจัยจึงได้สรุปผลการศึกษาที่ได้ในประเด็นต่าง โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 4.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 4.1.2 ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

ตอนที่ 4.1.3 ระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ตอนที่ 4.1.4 ระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ตอนที่ 4.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างสำหรับตอบแบบสอบถาม จำนวน 7 ปัจจัย ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลเชิงกลุ่ม จำนวน 5 ปัจจัย ได้แก่ เพศ ภูมิภาค สังกัดมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา และข้อมูลเชิงปริมาณ จำนวน 2 ปัจจัย ได้แก่ อายุ และระดับผลการเรียนเฉลี่ย โดยมีผลการศึกษจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 395 คน ตามรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 4.1 ตารางแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเชิงกลุ่มของผู้ตอบแบบสอบถาม

(n=395)

ข้อมูลส่วนบุคคลเชิงกลุ่ม		จำนวน (n)	ร้อยละ (%)
1. เพศ			
	ชาย	184	46.60
	หญิง	211	53.40
2. ภูมิภาค			
	ภาคเหนือ	42	10.60
	ภาคกลาง	112	28.40
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	113	28.60
	ภาคตะวันออก	80	20.30
	ภาคใต้	48	12.20
3. สังกัดมหาวิทยาลัย			
	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	26	6.60
	มหาวิทยาลัยนเรศวร	16	4.10
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	39	9.90
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	73	18.50
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	47	11.90
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	66	16.70
	มหาวิทยาลัยบูรพา	80	20.30
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	24	6.10
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	24	6.10

ตารางที่ 4.1 ตารางแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเชิงกลุ่มของผู้ตอบแบบสอบถาม

(n=395)

ข้อมูลส่วนบุคคลเชิงกลุ่ม		จำนวน (n)	ร้อยละ (%)
4. ระดับการศึกษา			
	ระดับปริญญาตรี	353	89.40
	ระดับปริญญาโท	42	10.60
5. สาขาวิชาที่ศึกษา			
	นิติศาสตร์	180	45.60
	รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ หรือบริหารรัฐกิจ	215	54.40

จากตารางที่ 4.1 ที่แสดงข้อมูลส่วนบุคคลเชิงกลุ่มของผู้ตอบแบบสอบถาม สามารถสรุปรายละเอียดได้ดังนี้

4.1.1 เพศ

จากการศึกษาเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่าเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเพศหญิงมีจำนวนทั้งสิ้น 211 คน คิดเป็นร้อยละ 53.40 และเพศชายมีจำนวนทั้งสิ้น 184 คน คิดเป็นร้อยละ 46.60 จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 395 คน ตามลำดับ

4.1.2 ภูมิภาคที่อาศัย

จากการศึกษาภูมิภาคของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยอ้างอิงตามที่ตั้งของมหาวิทยาลัยที่ผู้ตอบแบบสอบถามสังกัดพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากถึง 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.60 รองลงมาคือภาคกลางที่จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 28.40 ภาคตะวันออกที่จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.30 ภาคใต้ที่จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12.20 และภาคเหนือเป็นลำดับสุดท้ายที่จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.60 จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 395 คน ตามลำดับ

4.1.3 สังกัดมหาวิทยาลัย

จากการศึกษาต้นสังกัดมหาวิทยาลัยของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนิสิต นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยบูรพาที่จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.30 รองลงมาคือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 18.50 มหาวิทยาลัย

มหาสารคามที่จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.70 มหาวิทยาลัยขอนแก่นที่จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 11.90 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9.90 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.60 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.10 มหาวิทยาลัยทักษิณที่จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.10 และในมหาวิทยาลัยนเรศวรเป็นลำดับสุดท้ายที่จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.10 จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 395 คน ตามลำดับ

4.1.4 ระดับการศึกษา

จากการศึกษาระดับการศึกษาที่ผู้ตอบแบบสอบถามกำลังศึกษาอยู่พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีที่จำนวน 353 คน คิดเป็นร้อยละ 89.40 รองลงมาคือระดับปริญญาโทที่จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.60 จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 395 คนตามลำดับ

4.1.5 สาขาวิชาที่ศึกษา

จากการศึกษาสาขาวิชาที่ผู้ตอบแบบสอบถามกำลังศึกษาอยู่พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ กำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชารัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์และบริหารรัฐกิจที่จำนวน 215 คน คิดเป็นร้อยละ 54.40 รองลงมาคือสาขาวิชานิติศาสตร์ที่จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 45.60 จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 395 คนตามลำดับ

ตารางที่ 4.2 ตารางแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเชิงปริมาณของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลส่วนบุคคลเชิงกลุ่ม		จำนวน (n)	Minimum	Maximum	Mean (\bar{X})
1.	อายุ	395	18	46	21.85
2.	ระดับผลการเรียนเฉลี่ย	395	2.13	3.95	3.11

จากตารางที่ 4.2 ที่แสดงข้อมูลส่วนบุคคลเชิงปริมาณของผู้ตอบแบบสอบถาม สามารถสรุปรายละเอียดได้ดังนี้

4.1.6 อายุ

จากการศึกษาพบว่าจากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 395 คน ผู้ตอบแบบสอบถามมีช่วงอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 22 ปี (21.85) โดยมีอายุน้อยที่สุดที่ 18 ปี และมากที่สุดอยู่ที่ 46 ปี

4.1.7 ระดับผลการเรียนเฉลี่ย

จากการศึกษาพบว่าจากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 395 คน ผู้ตอบแบบสอบถามมีช่วงระดับผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.11 โดยมีระดับผลการเรียนเฉลี่ยน้อยที่สุดที่ 2.13 และมากที่สุดอยู่ที่ 3.95

ดังนั้นจากผลการศึกษาข้อมูลส่วนบุคคลทั้งเชิงกลุ่มและเชิงปริมาณ จึงสามารถสรุปได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีจำนวนทั้งสิ้น 211 คน คิดเป็นร้อยละ 53.40 โดยมีช่วงอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 22 ปีซึ่งศึกษาอยู่ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากถึง 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.60 แต่เมื่อจำแนกออกเป็นรายมหาวิทยาลัยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามกลับเป็นนิสิต นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยบูรพาที่จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.30 เนื่องจากจำนวนมหาวิทยาลัยในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจำนวนมากกว่าภาคตะวันออกซึ่งได้แก่มหาวิทยาลัยขอนแก่นและมหาวิทยาลัยมหาสารคาม นอกจากนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีที่จำนวน 353 คน คิดเป็นร้อยละ 89.40 โดยศึกษาอยู่ในสาขาวิชารัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์และบริหารรัฐกิจที่จำนวน 215 คน คิดเป็นร้อยละ 54.40 และมีช่วงระดับผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.11 จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 395 คน

ตอนที่ 4.1.2 ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบทดสอบเพื่อวัดระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ จำนวน 40 ข้อ แบ่งออกเป็น 8 ประเด็นความรู้ประเด็นละ 5 ข้อ โดย มีผลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 395 คน ตามรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 4.3 ตารางแสดงภาพรวมระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

(n=395)

ลำดับ	ประเด็นความรู้	ผลรวมระดับความรู้			ข้อที่ 1		ข้อที่ 2		ข้อที่ 3		ข้อที่ 4		ข้อที่ 5	
		(\bar{X})	(S.D.)	ระดับความรู้	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)
1	ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบัน การเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศ (ข้อที่ 1-5)	0.35	0.19	น้อย	0.17	0.38	0.65	0.48	0.19	0.39	0.35	0.48	0.36	0.48
2	การบริหารราชการแนวใหม่ (ข้อที่ 6-10)	0.59	0.19	ปานกลาง	0.77	0.42	0.80	0.40	0.30	0.46	0.23	0.42	0.86	0.34
3	ความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557 (ข้อที่ 11-15)	0.49	0.21	ปานกลาง	0.67	0.47	0.28	0.45	0.25	0.43	0.88	0.33	0.38	0.49
4	การบริหารราชการแผ่นดิน (ข้อที่ 16-20)	0.43	0.18	ปานกลาง	0.27	0.45	0.86	0.35	0.31	0.47	0.15	0.35	0.58	0.50
5	ความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทย (ข้อที่ 21-25)	0.75	0.19	มาก	0.81	0.40	0.51	0.50	0.72	0.45	0.77	0.42	0.95	0.22
6	หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (ข้อที่ 26-30)	0.46	0.16	ปานกลาง	0.14	0.34	0.37	0.48	0.78	0.41	0.12	0.33	0.86	0.34
7	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไปกฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมายวิธีพิจารณาที่เกี่ยวกับข้อ (ข้อที่ 31-35)	0.58	0.19	ปานกลาง	0.15	0.36	0.51	0.50	0.83	0.38	0.95	0.21	0.46	0.50
8	ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น (ข้อที่ 36-40)	0.48	0.21	ปานกลาง	0.31	0.47	0.35	0.48	0.75	0.44	0.42	0.50	0.59	0.49
9	ระดับความรู้โดยรวม	0.52	0.09	ปานกลาง										

จากตารางที่ 4.3 สามารถสรุปผลการศึกษาได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐโดยรวมในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.09 เมื่อพิจารณาภาพรวมระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐในแต่ละประเด็นพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้ตามรายละเอียดดังนี้

ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 1 ระดับความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบันการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศในระดับน้อย ที่ระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 0.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19 เมื่อพิจารณาผลรวมระดับความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบันการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศในแต่ละข้อพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้มากที่สุดในข้อที่ 2 (2) ก่อน พ.ศ. 2504 การเปลี่ยนแปลงทางสังคมไทยที่มีแบบแผนแน่ชัด ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 0.65 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.48 และน้อยที่สุดในข้อที่ 1 (1) ความสัมพันธ์ของกลุ่มคนที่มีบรรทัดฐานทางสังคมร่วมกัน

เรียกว่าสถาบันสังคมในระดับน้อยที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.17 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.38

ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 2 ระดับความความรู้ด้านการบริหารราชการแนวใหม่ ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.59 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19 เมื่อพิจารณาผลรวมระดับความรู้ด้านการบริหารราชการแนวใหม่ในแต่ละข้อพบว่ากลุ่มตัวอย่างในแต่ละข้อพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้มากที่สุดในข้อที่ 5 (10) แผนปฏิรูประบบบริหารภาครัฐเป็นการปฏิรูปในลักษณะองค์รวม เพื่อเปลี่ยนแปลงระบบบริหารภาครัฐไปสู่ระบบการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ ที่เน้นการทำงานโดยวัดผลสัมฤทธิ์ / มีการวัดผลที่เป็นรูปธรรมโปร่งใส มีการบริหารงาน ที่รวดเร็ว และคล่องตัว สามารถตอบสนองความต้องการของสังคมได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.34 และน้อยที่สุดในข้อที่ 4 (9) แนวโน้มของ “การจัดการภาครัฐ” ในอนาคตจึงมุ่งไปสู่ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการใช้ “บุคคลที่สาม” (Third Party) ในการดำเนินการต่างๆ แทนภาครัฐเพิ่มมากขึ้นซึ่งทำให้ภาครัฐจำเป็นต้องอาศัย “ แนวความคิดและวิธีการบริหารจัดการของภาคธุรกิจเอกชน” มาใช้มากขึ้นทุกที ในระดับน้อยที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.42

ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 3 ระดับความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557 ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 เมื่อพิจารณาผลรวมระดับความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557 ในแต่ละข้อพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้มากที่สุดในข้อที่ 4 (14) สภาพปฏิรูปแห่งชาติมีหน้าที่ศึกษาและเสนอแนะเพื่อให้เกิดการปฏิรูปในด้านต่าง ๆ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.88 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.33 และน้อยที่สุดในข้อที่ 3 (13) สถานิติบัญญัติแห่งชาติ ประกอบด้วยสถานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) ทำหน้าที่แทนสภาผู้แทนราษฎร และสภาพปฏิรูปแห่งชาติ (สปช.) ทำหน้าที่วุฒิสภา ในระดับน้อยที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.43

ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 4 ระดับความรู้เกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดิน ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.43 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.18 เมื่อพิจารณาผลรวมระดับความรู้เกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดินในแต่ละข้อพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้มากที่สุดในข้อที่ 2 (17) พ.ร.บ. ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 ได้วางแนวทางการจัดสรรงบประมาณและการบรรจุแต่งตั้ง บุคคลเข้าดำรงตำแหน่ง หรือปฏิบัติหน้าที่ตาม พ.ร.บ. จะต้องเป็นไปตามหลักความมีประสิทธิภาพ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.35 และน้อยที่สุดในข้อที่ 4 (19) การกำหนดตำแหน่งและอัตราเงินเดือน ของ

ส่วนราชการต่างๆ ตาม พ.ร.บ. ระเบียบบริหารราชการแผ่นดินพ.ศ. 2534 จะต้องคำนึงถึงประสิทธิภาพของภารกิจที่รับผิดชอบ ในระดับน้อยที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.15 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.35

ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 5 ระดับความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทย ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19 เมื่อพิจารณาผลรวมระดับความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทยในแต่ละข้อพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้มากที่สุดข้อที่ 5 (25) หลักการปกครองท้องถิ่นใช้หลักการกระจายอำนาจ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.95 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.22 และน้อยที่สุดในข้อที่ 2 (22) ปัจจุบันรูปแบบเทศบาลมี 2 รูปแบบ ได้แก่ เทศบาลตำบล และเทศบาลเมือง ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.50

ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 6 ระดับความรู้ในเรื่องหลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.16 เมื่อพิจารณาผลรวม ระดับความรู้ในเรื่องของหลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ในแต่ละข้อพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้มากที่สุดข้อที่ 5 (30) การบริหารราชการเพื่อให้เกิดประโยชน์สุขของประชาชน หมายถึงการปฏิบัติราชการที่มีเป้าหมายให้เกิดความผาสุกและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน เกิดความสงบและปลอดภัยของสังคมส่วนรวม เกิดประโยชน์สูงสุดของประเทศ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.34 และน้อยที่สุดในข้อที่ 4 (29) การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีนั้น จะต้องบริหารราชการให้บรรลุเป้าหมายทั้งหมด 6 ประการโดยเป้าหมายสูงสุดคือเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับประชาชนในระดับน้อยที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.12 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.33

ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 7 ระดับความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมาย วิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้อ ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19 เมื่อพิจารณาผลรวม ระดับความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมาย วิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้อในแต่ละข้อพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้มากที่สุดข้อที่ 4 (34) สภาพบุคคลเริ่มตั้งแต่เมื่อคลอดแล้วอยู่รอดเป็นทารกในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.95 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 และน้อยที่สุดในข้อที่ 1 (31) โทษตามประมวลกฎหมายอาญาได้แก่ ประหารชีวิต จำคุก กักกัน ปรับ ริบทรัพย์สิน ในระดับน้อยที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.15 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.36

ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 8 ระดับความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.48 และ

ความรู้ด้านองค์ประกอบทางสังคม การวิเคราะห์หลักการทางสังคมตามระบอบประชาธิปไตย และความรู้ด้านเศรษฐกิจ ยังอยู่ในเกณฑ์น้อยถึงน้อยที่สุด

ตอนที่ 4.1.3 ระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ตารางที่ 4.4 ตารางแสดงภาพรวมระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ประเด็นตามกรอบความเห็นร่วมฯ		ภาพรวมระดับอุดมคติ			องค์ประกอบที่ 1		องค์ประกอบที่ 2	
		(\bar{X})	(S.D.)	ระดับ อุดมคติ	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)
1	การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค	0.79	0.20	มาก	0.84	0.17	0.74	0.27
2	การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง	0.76	0.19	มาก	0.80	0.20	0.72	0.24
3	การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด	0.74	0.21	มาก	0.75	0.21	0.73	0.25
4	การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก	0.64	0.29	มาก	0.68	0.31	0.60	0.34
5	การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	0.84	0.23	มากที่สุด	0.86	0.25	0.82	0.28
6	การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง	0.89	0.21	มากที่สุด	0.89	0.26	0.88	0.25
7	การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น	0.75	0.26	มาก	0.77	0.28	0.73	0.28
8	การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น	0.89	0.20	มากที่สุด	0.90	0.21	0.88	0.23
9	การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ	0.82	0.25	มากที่สุด	0.84	0.26	0.79	0.31
10	การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน	0.79	0.25	มาก	0.80	0.27	0.78	0.28
11	ผลรวมระดับอุดมคติโดยรวม	0.79	0.16	มาก	0.81	0.17	0.77	0.18

จากตารางที่ 4.4 สามารถสรุปผลการศึกษาได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีผลรวมระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.16 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.17 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.18 ตามลำดับ และเมื่อจำแนกรายด้านพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นดังนี้

ประเด็นที่ 1 การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.20 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.17 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.74 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.27 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 2 การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.20 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.72 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.24 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 3 การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.74 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.25 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 4 การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.29 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.68 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.31 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.34 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 5 การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.23 โดยมีองค์ประกอบ

ของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.25 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.28 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 6 การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.89 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.89 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.26 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.88 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.25 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 7 การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.26 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.28 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.28 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 8 การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.89 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.20 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.88 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.23 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 9 การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.25 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.26 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.31 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 10 การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.25 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.27 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.28 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาผลรวมระดับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นในแต่ละประเด็นพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับอุดมคติตามลำดับดังนี้

1. การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.89 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 และการจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.89 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.20

2. การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.23

3. การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.25

โดยลำดับสุดท้ายคือการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.29

ดังนั้น จากข้อมูลผลการศึกษาในเรื่องของระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จึงสามารถสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าการกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปดังกล่าวเป็นแนวทางที่เป็นไปตามอุดมคติของกลุ่มตัวอย่างในระดับมาก โดยประเด็นที่ตรงกับอุดมคติที่กลุ่มตัวอย่างต้องการคือการตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง และการจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นโดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่า ตลอดจนความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุด

ในทางตรงกันข้าม จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นต่อประเด็นของการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กน้อยที่สุด

ซึ่งเมื่อพิจารณาภาพรวมตามองค์ประกอบของอุดมคติแล้ว จากผลการศึกษาสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าการกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปดังกล่าวเป็นแนวทางที่เป็นไปตามอุดมคติของกลุ่มตัวอย่างในระดับมากโดยมองว่าการกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปดังกล่าวเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่สถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่า ตลอดจนความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อในของกลุ่มตัวอย่างระดับมากถึงมากที่สุด

**ตอนที่ 4.1.4 ระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบ
ความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น**

ตารางที่ 4.5 ตารางแสดงภาพรวมระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบ
ความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ประเด็นตามกรอบความเห็นร่วมฯ	ระดับความคาดหวัง			องค์ประกอบที่ 1 (V)		องค์ประกอบที่ 2 (I)		องค์ประกอบที่ 3 (E)	
	(\bar{X})	(S.D.)	ค่าระดับ	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)
1 การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค	3.40	0.64	ปานกลาง	3.33	0.85	3.61	0.67	3.25	0.72
2 การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง	3.36	0.58	ปานกลาง	3.41	0.73	3.50	0.61	3.17	0.67
3 การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด	3.30	0.66	ปานกลาง	3.20	1.06	3.51	0.71	3.19	0.80
4 การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก	3.30	0.78	ปานกลาง	3.36	1.17	3.51	0.84	3.04	0.86
5 การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	3.38	0.72	ปานกลาง	3.48	0.89	3.43	0.88	3.23	0.90
6 การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง	3.50	0.76	มาก	3.75	0.97	3.61	0.93	3.13	0.90
7 การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆของท้องถิ่น	3.45	0.67	มาก	3.54	0.83	3.58	0.92	3.23	0.81
8 การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น	3.49	0.64	มาก	3.52	0.87	3.63	0.81	3.34	0.71
9 การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ	3.44	0.79	มาก	3.54	1.01	3.55	0.88	3.23	0.88
10 การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน	3.39	0.72	ปานกลาง	3.66	0.86	3.31	0.95	3.19	0.97
11 ผลรวมระดับอุดมคติ	3.41	0.57	ปานกลาง	3.49	0.65	3.52	0.58	3.20	0.69

จากตารางที่ 4.5 สามารถสรุปผลการศึกษาได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีผลรวมระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.57 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.58 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.65 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.69 ตามลำดับ และเมื่อจำแนกรายด้านพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นดังนี้

ประเด็นที่ 1 การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.40 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.64 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.61 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.67 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.33 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.85 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.72 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 2 การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.36 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.58 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.61 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.73 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.17 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.67 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 3 การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.66 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.71 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 1.06 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.19 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.80 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 4 การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.78 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

(SD) = 0.84 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X)=3.36 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 1.17 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.04 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.86ตามลำดับ

ประเด็นที่ 5 การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.38 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.72 โดยมีองค์ประกอบของความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.48 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.89รองลงมาคือความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.43 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.88 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.90 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 6 การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.76 โดยมีองค์ประกอบของความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.97รองลงมาคือความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.61 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.93 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.13 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.90 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 7 การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.67 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.92 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.83และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.81ตามลำดับ

ประเด็นที่ 8 การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.64 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.81 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.87และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.71ตามลำดับ

ประเด็นที่ 9 การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.79 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่

นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.88 รองลงมา คือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 1.01 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.88 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 10 การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.39 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.72 โดยมีองค์ประกอบของความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.66 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.86 รองลงมาคือความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.31 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.95 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.19 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.97 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาผลรวมระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นในแต่ละประเด็นพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความหวังตามลำดับดังนี้

1. การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.76
2. การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.64
3. การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.67

โดยลำดับสุดท้ายคือการยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.66 และการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.78

ดังนั้น จากข้อมูลผลการศึกษาในเรื่องของระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จึงสามารถสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความหวังต่อแนวทางตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังมากที่สุดคือการตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง โดยมีองค์ประกอบของความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ อีกทั้งความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุด และมีความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลาง

ในทางตรงกันข้าม จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นต่อประเด็นของการยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กน้อยที่สุด

ซึ่งเมื่อพิจารณาภาพรวมตามองค์ประกอบของความหวังแล้ว จากผลการศึกษาสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความหวังต่อแนวทางตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมองว่ากรอบความเห็นร่วมปฏิรูปดังกล่าวเป็นแนวทางที่มีความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์และความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมาก ตลอดจนความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลาง

ส่วนที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล กับระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากวัตถุประสงค์ในข้อที่ 2 ที่ต้องการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ผู้วิจัยจึงได้สรุปผลการศึกษาที่ได้ในประเด็นต่างๆ ตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยเปรียบเทียบกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และการบริหารงานภาครัฐ ซึ่งประกอบด้วย 8 ด้าน ได้แก่

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบัน การเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศ
2. การบริหารราชการแนวใหม่
3. ความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557
4. การบริหารราชการแผ่นดิน
5. ความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทย
6. หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี
7. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมายวิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้อง
8. ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น

และระดับอุดมคติและความคาดหวังตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นซึ่งประกอบด้วย 10 ด้าน ได้แก่

กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนภูมิภาค)

- (1) การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค
- (2) การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง

กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น)

- (3) การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (4) การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก
- (5) การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- (6) การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมาย

ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

- (7) การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น
- (8) การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น
- (9) การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ
- (10) การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน

4.2.1 เพศ

ผู้วิจัยได้กำหนดให้เพศเป็นตัวแปรอิสระ (Independent Variables) และระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variables) ในการกำหนดและศึกษาตามสมมติฐานการวิจัยใน 3 ประเด็นดังนี้

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2.1.1= เพศที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0 : \mu_1 = \mu_2$ เพศชายและเพศหญิงมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$ เพศชายและเพศหญิงมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.1.2= เพศที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานทางสถิติ

$H_0 : \mu_1 = \mu_2$ เพศชายและเพศหญิงมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$ เพศชายและเพศหญิงมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.1.3= เพศที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานทางสถิติ

$H_0 : \mu_1 = \mu_2$ เพศชายและเพศหญิงมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$ เพศชายและเพศหญิงมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.6 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจำแนกตามสถานภาพด้านเพศ

ระดับ ความรู้	เพศ	ระดับความรู้				ระดับอุดมคติ/ ความคาดหวัง	เพศ	ระดับอุดมคติ				ระดับความคาดหวัง				
		(\bar{X})	(S.D.)	<i>t</i>	P Sig. (2 tailed)			(\bar{X})	(S.D.)	<i>t</i>	P Sig. (2 tailed)	(\bar{X})	(S.D.)	<i>t</i>	P Sig. (2 tailed)	
ด้านที่ 1	ชาย	0.34	0.18	-0.90	0.37	ด้านที่ 1	ชาย	0.78	0.19	-1.03	0.30	3.58	0.69	5.40	0.00	
	หญิง	0.35	0.21				หญิง	0.80	0.20			3.24	0.54			
ด้านที่ 2	ชาย	0.60	0.19	0.43	0.67	ด้านที่ 2	ชาย	0.76	0.18	-0.11	0.91	3.56	0.47	6.73	0.00	
	หญิง	0.59	0.18				หญิง	0.76	0.21			3.19	0.61			
ด้านที่ 3	ชาย	0.48	0.20	-1.24	0.22	ด้านที่ 3	ชาย	0.77	0.20	2.84	0.00	3.55	0.62	7.59	0.00	
	หญิง	0.50	0.22				หญิง	0.71	0.22			3.08	0.61			
ด้านที่ 4	ชาย	0.43	0.19	-0.53	0.60	ด้านที่ 4	ชาย	0.69	0.28	3.24	0.00	3.65	0.62	9.31	0.00	
	หญิง	0.44	0.18				หญิง	0.59	0.29			3.00	0.78			
ด้านที่ 5	ชาย	0.76	0.21	0.84	0.40	ด้านที่ 5	ชาย	0.85	0.24	0.46	0.65	3.62	0.53	6.68	0.00	
	หญิง	0.74	0.18				หญิง	0.84	0.22			3.17	0.79			
ด้านที่ 6	ชาย	0.46	0.17	0.87	0.39	ด้านที่ 6	ชาย	0.86	0.24	-1.92	0.06	3.71	0.65	5.39	0.00	
	หญิง	0.45	0.14				หญิง	0.91	0.18			3.31	0.81			
ด้านที่ 7	ชาย	0.56	0.21	-1.70	0.09	ด้านที่ 7	ชาย	0.77	0.24	1.50	0.13	3.61	0.55	4.70	0.00	
	หญิง	0.60	0.18				หญิง	0.73	0.27			3.31	0.74			
ด้านที่ 8	ชาย	0.48	0.22	-0.32	0.75	ด้านที่ 8	ชาย	0.87	0.23	-1.41	0.16	3.65	0.59	4.71	0.00	
	หญิง	0.49	0.20				หญิง	0.90	0.18			3.36	0.66			
ผลรวม	ชาย	0.52	0.11	0.18	0.86	ด้านที่ 9	ชาย	0.86	0.19	3.76	0.00	3.70	0.65	6.36	0.00	
	หญิง	0.52	0.08				หญิง	0.77	0.28			3.21	0.84			
						ด้านที่ 10	ชาย	0.83	0.25	3.57	0.00	3.66	0.66	7.51	0.00	
							หญิง	0.75	0.24			3.15	0.70			
จำนวน (N)	ชาย	184					ผลรวม	ชาย	0.81	0.18	1.80	0.07	3.63	0.48	7.80	0.00
	หญิง	211						หญิง	0.78	0.14			3.21	0.57		

* แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการศึกษาโดยใช้สถิติ Independent-Sample *t*-test พบว่าในการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจำแนกตามสถานภาพด้านเพศ ได้ผลการศึกษาดังนี้

ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.1.1 = เพศที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน

ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.86 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับไม่ Sig.) จึงยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1

สรุปได้ว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครองและบริหารภาครัฐที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครองและบริหารภาครัฐจำแนกตามเพศพบว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับความรู้ที่เท่ากันในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.11 และ 0.08 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.1.2= เพศที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.07 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับไม่ Sig.) จึงยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1

สรุปได้ว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจำแนกตามเพศพบว่า เพศชายและเพศหญิงมีอุดมคติที่ต้องการตามกรอบความเห็นร่วมที่แตกต่างกัน โดยเพศชายมีระดับอุดมคติที่ต้องการในระดับมากที่สุดในที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.18 ซึ่งมากกว่าเพศหญิงที่มีอุดมคติที่ต้องการในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.14 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.1.3= เพศที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1

สรุปได้ว่าเพศชายและเพศหญิงมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีความแตกต่างกันในทุกประเด็นความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ค่าความน่าจะเป็น $(P) = 0.00$ ระดับนัยสำคัญ $(\alpha) = 0.05$

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจำแนกตามเพศพบว่าเพศชายและเพศหญิงมีระดับความคาดหวังตามกรอบความเห็นร่วมที่แตกต่างกัน โดยเพศชายมีระดับอุดมคติที่ต้องการในระดับมากในที่ระดับค่าเฉลี่ย $(X) = 3.63$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $(SD) = 0.48$ ซึ่งมากกว่าเพศหญิงที่มีความหวังในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย $(X) = 3.21$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $(SD) = 0.57$ ตามลำดับ

4.2.2 อายุ

ผู้วิจัยได้กำหนดให้อายุเป็นตัวแปรอิสระ (Independent Variables) และระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variables) ในการกำหนดและศึกษาตามสมมติฐานการวิจัยใน 3 ประเด็นดังนี้

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2.2.1= อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0 : \rho = 0$ อายุไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

$H_1 : \rho \neq 0$ อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2.2.2 = อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการ
ปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0: \rho = 0$ อายุไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการ
ปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้าน
การปกครองท้องถิ่น

$H_1: \rho \neq 0$ อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการ
ปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้าน
การปกครองท้องถิ่น

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2.2.3 = อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความคาดหวังใน
การปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0: \rho = 0$ อายุไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความคาดหวังในการ
ปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศ
ไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

$H_1: \rho \neq 0$ อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความคาดหวังในการปฏิรูป
การปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทย
ด้านการปกครองท้องถิ่น

และเนื่องจากการทดสอบสมมติฐานเพื่อการหาสาเหตุที่มีตัวแปรอิสระและตัวแปรตามเป็นเชิงปริมาณ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้สถิติการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร Pearsons's Product Moment Correlation ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพื่อทดสอบสมมติฐานหาความสัมพันธ์ระหว่างอายุและระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น โดยผู้วิจัยได้กำหนดการแปลค่าเพื่อบอกระดับหรือขนาดของความสัมพันธ์ จะใช้ตัวเลขของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเข้าใกล้ -1 หรือ 1 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง แต่หากมีค่าเข้าใกล้ 0 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อย หรือไม่มีเลย สำหรับการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยทั่วไปอาจใช้เกณฑ์ดังนี้ (Hinkle D. E. 1998, p.118)

$r = 0.90 - 1.00$	มีความสัมพันธ์กันสูงมาก
$r = 0.70 - 0.90$	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
$r = 0.50 - 0.70$	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
$r = 0.30 - 0.50$	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
$r = 0.00 - 0.30$	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

เครื่องหมาย +,- หน้าตัวเลขสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จะบอกถึงทิศทางของความสัมพันธ์ โดยที่หาก

- r มีเครื่องหมาย + หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางเดียวกัน (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง อีกตัวหนึ่งจะมีค่าสูงไปด้วย)
- r มีเครื่องหมาย - หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางตรงกันข้าม (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง ตัวแปรอีกตัวหนึ่งจะมีค่าต่ำ)

ยกเว้นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางชนิดที่มีลักษณะ $0 \leq r \leq 1$ ซึ่งจะบอกได้เพียงขนาดหรือระดับของความสัมพันธ์เท่านั้น ไม่สามารถบอกทิศทางของความสัมพันธ์ได้

ตารางที่ 4.7 ตารางแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอายุและระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ประเด็นความรู้		ระดับความรู้		ระดับอุดมคติ/ความคาดหวัง		ระดับอุดมคติ		ระดับความคาดหวัง	
		อายุ	ระดับความสัมพันธ์			อายุ	ระดับความสัมพันธ์	อายุ	ระดับความสัมพันธ์
ด้านที่ 1	Pearson Correlation	0.05	ไม่มีความสัมพันธ์	ด้านที่ 1	Pearson Correlation	0.10*	ต่ำมาก	0.02	ไม่มีความสัมพันธ์
	Sig. (2-tailed)	0.30			Sig. (2-tailed)	0.05		0.77	
ด้านที่ 2	Pearson Correlation	0.11*	ต่ำมาก	ด้านที่ 2	Pearson Correlation	0.01	ไม่มีความสัมพันธ์	-0.08	ไม่มีความสัมพันธ์
	Sig. (2-tailed)	0.04			Sig. (2-tailed)	0.83		0.09	
ด้านที่ 3	Pearson Correlation	0.05	ไม่มีความสัมพันธ์	ด้านที่ 3	Pearson Correlation	0.00	ไม่มีความสัมพันธ์	-0.08	ไม่มีความสัมพันธ์
	Sig. (2-tailed)	0.34			Sig. (2-tailed)	0.99		0.13	

ตารางที่ 4.7 ตารางแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอายุและระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

ประเด็นความรู้		ระดับความรู้		ระดับอุดมคติ/ความคาดหวัง		ระดับอุดมคติ		ระดับความคาดหวัง	
		อายุ	ระดับความสัมพันธ์			อายุ	ระดับความสัมพันธ์	อายุ	ระดับความสัมพันธ์
ด้านที่ 4	Pearson Correlation	0.12 [*]	ต่ำมาก	ด้านที่ 4	Pearson Correlation	0.09	ไม่มีความสัมพันธ์	-0.09	ไม่มีความสัมพันธ์
	Sig. (2-tailed)	0.02			Sig. (2-tailed)	0.06		0.07	
ด้านที่ 5	Pearson Correlation	0.09	ไม่มีความสัมพันธ์	ด้านที่ 5	Pearson Correlation	-0.02	ไม่มีความสัมพันธ์	-0.11 [*]	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.09			Sig. (2-tailed)	0.72		0.02	
ด้านที่ 6	Pearson Correlation	0.15 [*]	ต่ำมาก	ด้านที่ 6	Pearson Correlation	-0.02	ไม่มีความสัมพันธ์	-0.05	ไม่มีความสัมพันธ์
	Sig. (2-tailed)	0.00			Sig. (2-tailed)	0.71		0.33	
ด้านที่ 7	Pearson Correlation	-0.02	ไม่มีความสัมพันธ์	ด้านที่ 7	Pearson Correlation	0.03	ไม่มีความสัมพันธ์	-0.11 [*]	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.65			Sig. (2-tailed)	0.50		0.03	
ด้านที่ 8	Pearson Correlation	0.06	ไม่มีความสัมพันธ์	ด้านที่ 8	Pearson Correlation	0.06	ไม่มีความสัมพันธ์	0.03	ไม่มีความสัมพันธ์
	Sig. (2-tailed)	0.21			Sig. (2-tailed)	0.24		0.59	
ผลรวม	Pearson Correlation	0.15 [*]	ต่ำมาก	ด้านที่ 9	Pearson Correlation	0.01	ไม่มีความสัมพันธ์	-0.03	ไม่มีความสัมพันธ์
	Sig. (2-tailed)	0.00			Sig. (2-tailed)	0.78		0.62	
				ด้านที่ 10	Pearson Correlation	-0.03	ไม่มีความสัมพันธ์	-0.03	ไม่มีความสัมพันธ์
					Sig. (2-tailed)	0.57		0.6	
จำนวน (N)				ผลรวม	Pearson Correlation	0.04	ไม่มีความสัมพันธ์	-0.06	ไม่มีความสัมพันธ์
	นักศึกษา	395			Sig. (2-tailed)	0.46		0.23	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการศึกษาโดยใช้สถิติ Pearsons's Product Moment Correlation ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพื่อทดสอบสมมติฐานหาความสัมพันธ์ระหว่างอายุและระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ได้ผลการศึกษาดังนี้

ผลการวิเคราะห์สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2.2.1= อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

จากการศึกษาพบว่าอายุและระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.15$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 และยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ว่า อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่าประเด็นที่อายุมีความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีเพียงประเด็นเดียวคือหลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.15$) และพบประเด็นที่อายุมีความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ใน 2 ประเด็นได้แก่การบริหารราชการแผ่นดิน และ การบริหารราชการแนวใหม่ โดยเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.12$) และ ($r=0.11$) ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2.2.2 = อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากการศึกษาพบว่าอายุและระดับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น โดยภาพรวม ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r=0.04$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.46 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ ไม่ Sig.) จึงยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1 และยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ผลการวิเคราะห์สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2.2.3 = อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากการศึกษาพบว่าอายุและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r=0.06$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.23 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับไม่ Sig.) จึงยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1 และยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

4.2.3 ภูมิภาคที่ศึกษา

ผู้วิจัยได้กำหนดให้ภูมิภาคที่ศึกษาเป็นตัวแปรอิสระ (Independent Variables) และระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variables) ในการกำหนดและศึกษาตามสมมติฐานการวิจัยใน 3 ประเด็นดังนี้

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2.3.1 = ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$ ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2 \neq \mu_3 \neq \mu_4$ ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.3.2 = ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานทางสถิติ

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกัน

$$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2 \neq \mu_3 \neq \mu_4$$

ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.3.3 = ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานทางสถิติ

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกัน

$$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2 \neq \mu_3 \neq \mu_4$$

ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.8 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ จำแนกตามภูมิภาคที่ศึกษา

ความรู้	ภูมิภาค	ระดับความรู้								
		(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่นำมาสำคัญ			Mean Difference	
ด้านที่ 1	ภาคเหนือ	0.32	0.22	1.98	0.10	ไม่ Sig				
	ภาคกลาง	0.35	0.21							
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.37	0.18							
	ภาคตะวันออก	0.37	0.20							
	ภาคใต้	0.28	0.16							
	ผลรวม	0.35	0.19							
ด้านที่ 2	ภาคเหนือ	0.57	0.13	1.56	0.18	ไม่ Sig				
	ภาคกลาง	0.62	0.16							
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.57	0.22							
	ภาคตะวันออก	0.58	0.19							
	ภาคใต้	0.61	0.17							
	ผลรวม	0.59	0.19							
ด้านที่ 3	ภาคเหนือ	0.43	0.20	5.05	0.00	1 < 2,3 > 4	1 -	2	(-,+) 0.10*	
	ภาคกลาง	0.53	0.20				1 -	3	(-,+) 0.10*	
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.53	0.20				2 -	4	(+,-) 0.10*	
	ภาคตะวันออก	0.43	0.23				3 -	4	(+,-) 0.10*	
	ภาคใต้	0.47	0.17							
	ผลรวม	0.49	0.21							
ด้านที่ 4	ภาคเหนือ	0.47	0.15	1.73	0.14	ไม่ Sig				
	ภาคกลาง	0.44	0.20							
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.42	0.19							
	ภาคตะวันออก	0.45	0.16							
	ภาคใต้	0.38	0.17							
	ผลรวม	0.43	0.18							
ด้านที่ 5	ภาคเหนือ	0.69	0.20	3.26	0.01	1 < 2,(4) > (5)	1- 2	(-,+) 0.08*		
	ภาคกลาง	0.76	0.19				1- 4	(-,+) 0.11*		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.75	0.20				4- 5	(+,-) 0.09*		
	ภาคตะวันออก	0.80	0.18							
	ภาคใต้	0.70	0.18							
	ผลรวม	0.75	0.19							
ด้านที่ 6	ภาคเหนือ	0.44	0.09	5.53	0.00	1,3 (2 > 5) < 4	1 - 4	(-,+) 0.08*		
	ภาคกลาง	0.45	0.14				2 - 4	(-,+) 0.07*		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.44	0.15				2 - 5	(+,-) 0.05*		
	ภาคตะวันออก	0.52	0.21				3 - 4	(-,+) 0.08*		
	ภาคใต้	0.40	0.11				4 - 5	(+,-) 0.12*		
	ผลรวม	0.46	0.16							

จำนวนผู้	ภูมิภาค	ระดับความรู้						
		(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่มีนัยสำคัญ		Mean Difference
คำถามที่ 7	ภาคเหนือ	0.54	0.17	8.88	0.00	1,4 (2 > 3) < 5	1 - 5	(-,+) 0.17 ^a
	ภาคกลาง	0.60	0.18				2 - 3	(+,-) 0.07 ^a
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.53	0.22				2 - 5	(-,+) 0.11 ^a
	ภาคตะวันออก	0.56	0.15				3 - 5	(-,+) 0.18 ^a
	ภาคใต้	0.71	0.19				4 - 5	(-,+) 0.15 ^a
	ผลรวม	0.58	0.19					
คำถามที่ 8	ภาคเหนือ	0.43	0.16	2.32	0.06	ไม่ Sig		
	ภาคกลาง	0.47	0.22					
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.50	0.24					
	ภาคตะวันออก	0.47	0.17					
	ภาคใต้	0.55	0.16					
	ผลรวม	0.48	0.21					
ผลรวม	ภาคเหนือ	0.49	0.07	1.99	0.10	ไม่ Sig		
	ภาคกลาง	0.53	0.08					
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.53	0.11					
	ภาคตะวันออก	0.52	0.09					
	ภาคใต้	0.51	0.07					
	ผลรวม	0.52	0.09					
จำนวน (N)	ภาคเหนือ	42	** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05					
	ภาคกลาง	112						
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	113						
	ภาคตะวันออก	80	<div> <div>เมื่อกำหนดให้</div> <div> <div>1 = ภาคเหนือ</div> <div>2 = ภาคกลาง</div> <div>3 = ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ</div> <div>4 = ภาคตะวันออก</div> <div>5 = ภาคใต้</div> </div> </div>					
	ภาคใต้	48						
	ผลรวม	395						

ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.3.1 = ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน

จากการศึกษาโดยใช้สถิติ F-test Analysis Variance ด้วยวิธี LSD (Least significant difference) พบว่าในการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้จำแนกตามภูมิภาคที่ศึกษาได้ผลการศึกษาดังนี้

ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.10 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับไม่ Sig.) จึงยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1

สรุปได้ว่า ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความรู้จำแนกรายภูมิภาคที่ศึกษา ทำให้สามารถจัดลำดับระดับความรู้ในแต่ละภูมิภาค โดยภูมิภาคที่มีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐได้แก่ภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ยความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ (X) = 0.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.08 และ 0.11 ตามลำดับ รองลงมาคือภาคตะวันออก ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ยความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ (X) = 0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.09 ภาคใต้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ยความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ (X) = 0.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.07 และในลำดับสุดท้ายคือภาคเหนือ ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ยความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ (X) = 0.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.07 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามภูมิภาคที่ศึกษา

อุดมคติ / ความ คาดหวัง	ภูมิภาค	ระดับความอุดมคติ							ระดับความคาดหวัง						
		(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่นัยสำคัญ		Mean Difference	(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่นัยสำคัญ		Mean Difference
ด้านที่ 1	ภาคเหนือ	0.85	0.19	2.99	0.02	1, 2 > 3, 5	1 - 3	(+,-) 0.09 [*]	3.49	0.64	3.19	0.01	1,2,4 > 3	1 - 3	(+,-) 0.25 [*]
	ภาคกลาง	0.82	0.17				1 - 5	(+,-) 0.11 [*]	3.42	0.67				2 - 3	(+,-) 0.18 [*]
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.76	0.23				2 - 3	(+,-) 0.06 [*]	3.24	0.74				3 - 4	(+,-) 0.31 [*]
	ภาคตะวันออก	0.79	0.15				2 - 5	(+,-) 0.08 [*]	3.55	0.49					
	ภาคใต้	0.74	0.22						3.40	0.41					
	ผลรวม	0.79	0.20						3.40	0.64					
ด้านที่ 2	ภาคเหนือ	0.84	0.16	4.90	0.00	5 < (1 > 3,4),2	1 - 3	(+,-) 0.07 [*]	3.36	0.48	2.96	0.02	2 < 4,5	2 - 4	(+,-) 0.25 [*]
	ภาคกลาง	0.78	0.19				1 - 4	(+,-) 0.08 [*]	3.24	0.58				2 - 5	(+,-) 0.25 [*]
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.77	0.20				1 - 5	(+,-) 0.17 [*]	3.33	0.61					
	ภาคตะวันออก	0.76	0.18				2 - 5	(+,-) 0.11 [*]	3.49	0.57					
	ภาคใต้	0.67	0.22				3 - 5	(+,-) 0.10 [*]	3.49	0.50					
	ผลรวม	0.76	0.19				4 - 5	(+,-) 0.09 [*]	3.36	0.58					
ด้านที่ 3	ภาคเหนือ	0.80	0.17	3.16	0.01	1,2,5 > 4	1 - 4	(+,-) 0.12 [*]	3.33	0.61	2.92	0.02	2 < 4,(5) > (3)	2 - 4	(+,-) 0.23 [*]
	ภาคกลาง	0.76	0.18				2 - 4	(+,-) 0.09 [*]	3.17	0.69				2 - 5	(+,-) 0.33 [*]
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.73	0.24				4 - 5	(+,-) 0.09 [*]	3.26	0.63				3 - 5	(+,-) 0.25 [*]
	ภาคตะวันออก	0.68	0.21						3.40	0.69					
	ภาคใต้	0.76	0.21						3.51	0.54					
	ผลรวม	0.74	0.21						3.30	0.66					
ด้านที่ 4	ภาคเหนือ	0.75	0.23	4.38	0.00	(5) < (1),2,3 > 4	1 - 4	(+,-) 0.20 [*]	3.39	0.72	1.42	0.23	ไม่ Sig		
	ภาคกลาง	0.65	0.29				1 - 5	(+,-) 0.16 [*]	3.21	0.86					
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.66	0.31				2 - 4	(+,-) 0.11 [*]	3.24	0.74					
	ภาคตะวันออก	0.55	0.23				3 - 4	(+,-) 0.11 [*]	3.40	0.80					
	ภาคใต้	0.59	0.34						3.44	0.66					
	ผลรวม	0.64	0.29						3.30	0.78					
ด้านที่ 5	ภาคเหนือ	0.90	0.17	4.02	0.00	1,2 > 3,4	1 - 3	(+,-) 0.10 [*]	3.28	0.63	3.49	0.01	1,2,3 < 4	1 - 4	(+,-) 0.33 [*]
	ภาคกลาง	0.89	0.16				1 - 4	(+,-) 0.11 [*]	3.29	0.70			2 - 4	(+,-) 0.32 [*]	
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.80	0.28				2 - 3	(+,-) 0.09 [*]	3.30	0.67			3 - 4	(+,-) 0.32 [*]	
	ภาคตะวันออก	0.79	0.24				2 - 4	(+,-) 0.10 [*]	3.62	0.83					
	ภาคใต้	0.85	0.23						3.48	0.68					
	ผลรวม	0.84	0.23						3.38	0.72					
ด้านที่ 6	ภาคเหนือ	0.98	0.07	6.90	0.00	1 > (4 > (3), 5) < 2	1 - 3	(+,-) 0.15 [*]	3.55	0.78	4.77	0.00	2,3 < 4	2 - 4	(+,-) 0.37 [*]
	ภาคกลาง	0.93	0.13				1 - 4	(+,-) 0.09 [*]	3.42	0.85			3 - 4	(+,-) 0.46 [*]	
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.83	0.26				1 - 5	(+,-) 0.16 [*]	3.33	0.73					
	ภาคตะวันออก	0.89	0.21				2 - 3	(+,-) 0.10 [*]	3.79	0.68					
	ภาคใต้	0.82	0.26				2 - 5	(+,-) 0.11 [*]	3.55	0.59					

อันดับคดี / หมวด คดี	ภูมิภาค	ระดับความอุดมคติ							ระดับความคาดหวัง								
		(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่มีนัยสำคัญ			Mean Difference	(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่มีนัยสำคัญ			Mean Difference
ค้ำที่ 7	ผลรวม	0.89	0.21					3 - 4	(-,+) 0.06'	3.50	0.76						
	ภาคเหนือ	0.74	0.32	3.68	0.01	1,2,3 < 4	1 - 4	(-,+) 0.11'	3.31	0.76	19.77	0.00	1,2,3 < (4 > 5)	1 - 4	(-,+) 0.64'		
	ภาคกลาง	0.71	0.28				2 - 4	(-,+) 0.13'	3.21	0.69				1 - 5	(-,+) 0.31'		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.73	0.27				3 - 4	(-,+) 0.12'	3.32	0.57				2 - 4	(-,+) 0.73'		
	ภาคตะวันออก	0.85	0.18						3.94	0.54				2 - 5	(-,+) 0.48'		
	ภาคใต้	0.76	0.20						3.62	0.51				3 - 4	(-,+) 0.62'		
	ผลรวม	0.75	0.26						3.45	0.67				3 - 5	(-,+) 0.30'		
														4 - 5	(-,+) 0.31'		
ค้ำที่ 8	ภาคเหนือ	1.00	0.00	11.97	0.00	1 > 3,4,5 < 2	1 - 3	(+,+) 0.15'	3.39	0.66	5.28	0.00	1,2,3,5 > 4	1 - 4	(-,+) 0.38'		
	ภาคกลาง	0.96	0.10				1 - 4	(+,+) 0.16'	3.41	0.74				2 - 4	(-,+) 0.36'		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.85	0.25				1 - 5	(+,+) 0.20'	3.40	0.61				3 - 4	(-,+) 0.37'		
	ภาคตะวันออก	0.84	0.21				2 - 3	(+,+) 0.11'	3.77	0.50				4 - 5	(+,+) 0.24'		
	ภาคใต้	0.80	0.23				2 - 4	(+,+) 0.11'	3.53	0.57							
	ผลรวม	0.89	0.20				2 - 5	(+,+) 0.15'	3.49	0.64							
ค้ำที่ 9	ภาคเหนือ	0.87	0.30	2.51	0.04	1,2,3 > 5	1 - 5	(-,+) 0.14'	3.33	0.91	2.75	0.03	4 > 1,(2,3) < (5)	1 - 4	(-,+) 0.30'		
	ภาคกลาง	0.84	0.26				2 - 5	(+,+) 0.11'	3.35	0.92				2 - 4	(-,+) 0.28'		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.82	0.25				3 - 5	(+,+) 0.08'	3.36	0.75				2 - 5	(-,+) 0.28'		
	ภาคตะวันออก	0.79	0.22						3.63	0.66				3 - 4	(-,+) 0.27'		
	ภาคใต้	0.74	0.19						3.63	0.60				3 - 5	(-,+) 0.27'		
	ผลรวม	0.82	0.25						3.44	0.79							
ค้ำที่ 10	ภาคเหนือ	0.74	0.26	1.08	0.37	ไม่ Sig				3.19	0.69	3.28	0.01	1,2 < 4	1 - 4	(-,+) 0.40'	
	ภาคกลาง	0.79	0.22			3.27	0.81				2 - 4	(-,+) 0.32'					
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.80	0.27			3.42	0.71										
	ภาคตะวันออก	0.76	0.26			3.59	0.65										
	ภาคใต้	0.83	0.23			3.43	0.59										
	ผลรวม	0.79	0.25			3.39	0.72										
ผลรวม	ภาคเหนือ	0.85	0.12	3.26	0.01	1 > 3, (4,5) < (2)	1 - 3	(+,+) 0.07'	3.36	0.59	4.72	0.00	4 > 1,3,(2) < (5)	1 - 4	(-,+) 0.26'		
	ภาคกลาง	0.81	0.12				1 - 4	(+,+) 0.08'	3.32	0.63				2 - 4	(-,+) 0.30'		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.77	0.20				1 - 5	(+,+) 0.09'	3.32	0.54				2 - 5	(-,+) 0.19'		
	ภาคตะวันออก	0.77	0.13				2 - 4	(+,+) 0.05'	3.62	0.50				3 - 4	(-,+) 0.30'		

จากการศึกษาโดยใช้สถิติ F-test Analysis Variance ด้วยวิธี LSD (Least significant difference) พบว่าในการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามภูมิภาคที่ศึกษา ได้ผลการศึกษาดังนี้

ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.3.2 = ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

จากการศึกษาพบว่าค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.01 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1

สรุปได้ว่า ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ มีระดับอุดมคติที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก และภาคใต้ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคกลาง มีระดับอุดมคติที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้

และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติที่มีคุณนัยสำคัญได้แก่ การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น และการจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่พบดังนี้

การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือและภาคกลาง มีระดับอุดมคติมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้

การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคใต้ มีระดับอุดมคติน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคตะวันออก โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือมีระดับอุดมคติมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก และภาคใต้

การขุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ มีระดับอุดมคติมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออก

การพัฒนาองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคใต้ มีระดับอุดมคติที่น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีระดับอุดมคติมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออก

การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือและภาคกลาง มีระดับอุดมคติที่มากกว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคตะวันออก

การตรากฎหมายด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ มีระดับอุดมคติที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตะวันออก และภาคใต้ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคกลาง มีระดับอุดมคติที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ และกลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกมีระดับอุดมคติที่มากกว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีระดับอุดมคติที่น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออก

การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือมีระดับอุดมคติมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก และภาคใต้ โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก และภาคใต้ มีระดับอุดมคติที่น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคกลาง

การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีระดับอุดมคติมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคใต้

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจำแนกรายภูมิภาคที่ศึกษา ทำให้สามารถจัดลำดับระดับอุดมคติในแต่ละภูมิภาค โดยภูมิภาคที่มีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นมากที่สุดคือ

ภาคเหนือ ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ยอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 0.85 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.12 รองลงมาคือภาคกลาง ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ยอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 0.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.12 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคตะวันออก ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ยอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 0.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.20 และ 0.13 ตามลำดับ และภาคใต้ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ยอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 0.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.17 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.3.3 = ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

จากการศึกษาพบว่าค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1

สรุปได้ว่า ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออก มีระดับความคาดหวังมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคกลางมีระดับความคาดหวังน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคใต้

และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังที่มีค่านัยสำคัญได้แก่ การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติและการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่พบดังนี้

การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออก มีระดับความคาดหวังมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคกลาง มีระดับความคาดหวังน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกและภาคใต้

การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคกลาง มีระดับความคาดหวังที่น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกและภาคใต้ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีระดับความคาดหวังน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคใต้

การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีระดับความคาดหวังน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออก

การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีระดับความคาดหวังน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออก

การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออก มีระดับความคาดหวังมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคใต้ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีระดับความคาดหวังน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกและภาคใต้

การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีระดับความคาดหวังมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออก

การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออก มีระดับความคาดหวังมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีระดับความคาดหวังน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคใต้

การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือและภาคกลาง มีระดับความคาดหวังน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออก

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจำแนกภูมิภาคที่ศึกษา ทำให้สามารถจัดลำดับระดับความคาดหวังในแต่ละภูมิภาค โดยภูมิภาคที่มีระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นมากที่สุดคือภาคตะวันออก ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ยความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) =3.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.50 ภาคใต้ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ยความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) =3.51และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.50 ภาคเหนือ ในระดับปานกลางระดับค่าเฉลี่ยความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) =3.36 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.59 และภาคกลาง และ ภาคตะวันออกเหนือในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ยความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) =3.32 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.63 และ 0.54 และ ตามลำดับ

4.2.4 มหาวิทยาลัยที่สังกัด

ผู้วิจัยได้กำหนดให้มหาวิทยาลัยที่สังกัดเป็นตัวแปรอิสระ (Independent Variables) และระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นเป็นตัวแปรตาม (dependent Variables) ในการกำหนดและศึกษาตามสมมติฐานการวิจัยดังนี้

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2.4.1 = มหาวิทยาลัยที่สังกัดที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครอง และบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$ มหาวิทยาลัยที่สังกัดที่ต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2 \neq \mu_3 \neq \mu_4$ มหาวิทยาลัยที่สังกัดที่ต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.4.2 = มหาวิทยาลัยที่สังกัดที่ต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$ มหาวิทยาลัยที่สังกัดที่ต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2 \neq \mu_3 \neq \mu_4$ มหาวิทยาลัยที่สังกัดที่ต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.4.3 = มหาวิทยาลัยที่สังกัดที่ต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$ มหาวิทยาลัยที่สังกัดที่ต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2 \neq \mu_3 \neq \mu_4$ มหาวิทยาลัยที่สังกัดที่ต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ต่างกัน

ตารางที่ 4.10 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ทางการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ จำแนกตามมหาวิทยาลัยที่สังกัด

ความรู้	มหาวิทยาลัย	ระดับความรู้					
		(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่มีนัยสำคัญ	Mean Difference
ด้านที่ 1	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.31	0.23	1.24	0.28	ไม่ Sig	
	มหาวิทยาลัยนเรศวร	0.34	0.20				
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.33	0.21				
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.36	0.21				
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.35	0.20				
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.38	0.16				
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.37	0.20				
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.30	0.14				
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.27	0.17				
	ผลรวม	0.35	0.19				
ด้านที่ 2	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.57	0.12	2.84	0.00	6 > 3,4,8,9, (5 > 7)	3 - 6 (+,-) 0.11*
	มหาวิทยาลัยนเรศวร	0.58	0.14				4 - 6 (+,-) 0.11*
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.62	0.16				5 - 6 (+,-) 0.14*
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.62	0.17				5 - 7 (+,-) 0.07*
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.65	0.17				6 - 7 (-,+) 0.07*
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.51	0.23				6 - 8 (-,+) 0.11*
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.58	0.19				6 - 9 (-,+) 0.09*
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.63	0.16				
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.60	0.19				
	ผลรวม	0.59	0.19				

ตารางที่ 4.10 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ทางการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ จำแนกตามมหาวิทยาลัยที่สังกัด (ต่อ)

ความรู้	มหาวิทยาลัย	ระดับความรู้						
		(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่มีนัยสำคัญ		Mean Difference
ด้านที่ 3	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.41	0.19	2.74	0.01	4,5,6 > 1,(7) < (3)	1 - 4	(-,+) 0.13*
	มหาวิทยาลัยนเรศวร	0.48	0.22				1 - 5	(-,+) 0.12*
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.51	0.18				1 - 6	(-,+) 0.12*
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.54	0.21				3 - 7	(+,-) 0.08*
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.53	0.19				4 - 7	(+,-) 0.11*
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.53	0.21				5 - 7	(+,-) 0.10*
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.43	0.23				6 - 7	(+,-) 0.10*
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.48	0.14					
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.47	0.20					
	ผลรวม	0.49	0.21					
ด้านที่ 4	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.45	0.15	1.45	0.18	ไม่ Sig		
	มหาวิทยาลัยนเรศวร	0.50	0.15					
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.48	0.21					
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.42	0.20					
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.40	0.19					
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.43	0.19					
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.45	0.16					
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.37	0.16					
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.40	0.18					
	ผลรวม	0.43	0.18					

ตารางที่ 4.10 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ทางการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ จำแนกตามมหาวิทยาลัยที่สังกัด(ต่อ)

ความรู้	มหาวิทยาลัย	ระดับความรู้					
		(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่มีนัยสำคัญ	Mean Difference
ด้านที่ 5	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.66	0.21	1.90	0.06	ไม่ Sig	
	มหาวิทยาลัยนเรศวร	0.73	0.18				
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.78	0.18				
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.75	0.19				
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.75	0.19				
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.74	0.21				
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.80	0.18				
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.73	0.20				
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.68	0.17				
	ผลรวม	0.75	0.19				
ด้านที่ 6	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.42	0.08	3.88	0.00	7 > 1,4, (6,9, (8 < 3)) < (5)	1 - 7 (-,+) 0.10*
	มหาวิทยาลัยนเรศวร	0.48	0.10				3 - 8 (+,-) 0.08*
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.47	0.13				4 - 7 (-,+) 0.08*
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.44	0.15				5 - 6 (+,-) 0.07*
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.49	0.15				5 - 8 (+,-) 0.09*
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.42	0.14				5 - 9 (+,-) 0.08*
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.52	0.21				6 - 7 (-,+) 0.10*
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.39	0.09				7 - 8 (+,-) 0.13*
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.41	0.12				7 - 9 (+,-) 0.11*
	ผลรวม	0.46	0.16				

ตารางที่ 4.10 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ทางการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ จำแนกตามมหาวิทยาลัยที่สังกัด(ต่อ)

ความรู้	มหาวิทยาลัย	ระดับความรู้					
		(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่มีนัยสำคัญ	Mean Difference
ด้านที่ 8	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.45	0.17	1.53	0.15	ไม่ Sig	
	มหาวิทยาลัยนเรศวร	0.39	0.15				
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.44	0.20				
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.49	0.23				
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.51	0.22				
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.49	0.26				
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.47	0.17				
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.54	0.16				
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.56	0.16				
	ผลรวม	0.48	0.21				
ผลรวม	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.47	0.07	1.16	0.32	ไม่ Sig	
	มหาวิทยาลัยนเรศวร	0.50	0.08				
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.53	0.08				
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.53	0.08				
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.53	0.08				
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.52	0.14				
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.52	0.09				
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.51	0.08				
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.52	0.07				
	ผลรวม	0.52	0.09				

ตารางที่ 4.10 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ทางการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ จำแนกตามมหาวิทยาลัยที่สังกัด(ต่อ)

ความรู้	มหาวิทยาลัย	ระดับความรู้					
		(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่มีนัยสำคัญ	Mean Difference
จำนวน (N)	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	26	**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05				
	มหาวิทยาลัยนเรศวร	16					
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	39					
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	73	เมื่อกำหนดให้				
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	47					
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	66					
	มหาวิทยาลัยบูรพา	80					
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	24					
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	24					
	ผลรวม	395					

ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานการวิจัยที่ 5.2.4.1 = มหาวิทยาลัยที่สังกัดที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน

จากการศึกษาโดยใช้สถิติ F-test Analysis Variance ด้วยวิธี LSD (Least significant difference) พบว่าในการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้จำแนกตามมหาวิทยาลัยที่สังกัดได้ผลการศึกษาดังนี้

ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.32 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับไม่ Sig.) จึงยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1

สรุปได้ว่า มหาวิทยาลัยที่สังกัดที่ต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.11 ตารางตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามมหาวิทยาลัยที่สังกัด

อุดมคติ/ ความ คาดหวัง	มหาวิทยาลัย	ระดับความอุดมคติ								ระดับความคาดหวัง							
		(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่น้อยสำคัญ			Mean Difference	(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่น้อยสำคัญ			Mean Difference
ด้านที่ 1	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.89	0.16	3.99	0.00	6,9 < (1 > 7), 3,4,5,8			(-,) 0.18*	3.48	0.57	2.64	0.01	6 < 1,2,3,4,5,7,8			(-,) 0.38
	มหาวิทยาลัยนครสวรรค์	0.78	0.21			1 - 7			(-,) 0.11*	3.49	0.74			2 - 6			(-,) 0.40
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.82	0.18			1 - 9			(-,) 0.21*	3.39	0.60			3 - 6			(-,) 0.29
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.82	0.17			3 - 6			(-,) 0.10*	3.44	0.71			4 - 6			(-,) 0.34
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.83	0.18			3 - 9			(-,) 0.14*	3.43	0.60			5 - 6			(-,) 0.33
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.71	0.25			4 - 6			(-,) 0.11*	3.10	0.81			6 - 7			(-,) 0.45
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.79	0.15			4 - 9			(-,) 0.14*	3.55	0.49			6 - 8			(-,) 0.35
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.81	0.19			5 - 6			(-,) 0.12*	3.45	0.40						
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.68	0.23			5 - 9			(-,) 0.15*	3.35	0.42						
	ผลรวม	0.79	0.20			6 - 7			(-,) 0.07*	3.40	0.64						
						6 - 8			(-,) 0.09*								
						7 - 9			(-,) 0.11*								
ด้านที่ 2	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.87	0.15	2.88	0.00	9 < 2,3, (6,7 < (1), 4, 5) > 8			(-,) 0.12*	3.36	0.44	1.55	0.14	ไม่ Sig			
	มหาวิทยาลัยนครสวรรค์	0.79	0.18			1 - 7			(-,) 0.11*	3.37	0.55						
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.77	0.19			1 - 8			(-,) 0.18*	3.21	0.53						
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.78	0.19			1 - 9			(-,) 0.22*	3.26	0.61						
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.79	0.21			2 - 9			(-,) 0.15*	3.29	0.63						
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.75	0.19			3 - 9			(-,) 0.13*	3.35	0.60						
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.76	0.18			4 - 8			(-,) 0.09*	3.49	0.57						
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.69	0.22			4 - 9			(-,) 0.14*	3.52	0.49						
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.64	0.22			5 - 8			(-,) 0.10*	3.47	0.53						
	ผลรวม	0.76	0.19			5 - 9			(-,) 0.15*	3.36	0.58						
						6 - 9			(-,) 0.11*								
						7 - 9			(-,) 0.12*								
ด้านที่ 3	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.80	0.17	2.01	0.04	7 < 1,3,4,5,8			(-,) 0.13*	3.39	0.50	1.68	0.10	ไม่ Sig			
	มหาวิทยาลัยนครสวรรค์	0.79	0.17			3 - 7			(-,) 0.09*	3.24	0.77						
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.76	0.19			4 - 7			(-,) 0.08*	3.17	0.69						
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.76	0.18			5 - 7			(-,) 0.08*	3.18	0.70						
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.76	0.20			7 - 8			(-,) 0.13*	3.17	0.73						
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.71	0.26							3.32	0.55						
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.68	0.21							3.40	0.69						
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.81	0.21							3.50	0.55						
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.72	0.21							3.51	0.54						
	ผลรวม	0.74	0.21							3.30	0.66						

ตารางที่ 4.11 ตารางตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามมหาวิทยาลัยที่สังกัด(ต่อ)

อุดมคติ/ ทศทวิ	มหาวิทยาลัย	ระดับความอุดมคติ							ระดับความคาดหวัง								
		(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่มีนัยสำคัญ		Mean Difference	(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่มีนัยสำคัญ		Mean Difference		
ด้านที่ 4	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.79	0.21	3.01	0.00	1 > 4, (6 > (7), 9) < (5,3)		1 - 4	(+,-) 0.17*	3.40	0.57	0.77	0.63	ไม่ Sig			
	มหาวิทยาลัยนครสวรรค์	0.68	0.26					1 - 6	(+,-) 0.15*	3.38	0.94						
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.71	0.27					1 - 7	(+,-) 0.25*	3.20	0.85						
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.62	0.29					1 - 9	(+,-) 0.26*	3.22	0.87						
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.68	0.30					3 - 7	(+,-) 0.17*	3.18	0.81						
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.65	0.31					3 - 9	(+,-) 0.18*	3.28	0.70						
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.55	0.23					5 - 7	(+,-) 0.14*	3.40	0.80						
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.64	0.34					5 - 9	(+,-) 0.15*	3.40	0.57						
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.53	0.35					6 - 7	(+,-) 0.10*	3.48	0.74						
	ผลรวม	0.64	0.29							3.30	0.78						
ด้านที่ 5	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.86	0.20	4.35	0.00	6 < 1,8,9 (2,3,4,5) > (7)		1 - 6	(+,-) 0.13*	3.28	0.65	1.99	0.05	1,3,4,5,6 < 7		1 - 7	(+,-) 0.34 ¹
	มหาวิทยาลัยนครสวรรค์	0.96	0.09					2 - 6	(+,-) 0.23*	3.29	0.60			3 - 7		(+,-) 0.42 ¹	
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.91	0.16					2 - 7	(+,-) 0.17*	3.19	0.63			4 - 7		(+,-) 0.27 ¹	
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.88	0.16					3 - 6	(+,-) 0.18*	3.34	0.73			5 - 7		(+,-) 0.26 ¹	
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.90	0.16					3 - 7	(+,-) 0.12*	3.35	0.66			6 - 7		(+,-) 0.36 ¹	
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.73	0.32					4 - 6	(+,-) 0.15*	3.26	0.69						
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.79	0.24					4 - 7	(+,-) 0.09*	3.62	0.83						
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.85	0.26					5 - 6	(+,-) 0.17*	3.42	0.76						
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.86	0.21					5 - 7	(+,-) 0.11*	3.55	0.59						
	ผลรวม	0.84	0.23					6 - 8	(+,-) 0.12*	3.38	0.72						
								6 - 9	(+,-) 0.13*								
ด้านที่ 6	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.99	0.05	6.01	0.00	5,4,3,2,1 > (7) > 6,8,9		1 - 6	(+,-) 0.23*	3.49	0.74	2.89	0.00	7 > 3,4,5, (6) < (8,2)		2 - 6	(+,-) 0.42 ¹
	มหาวิทยาลัยนครสวรรค์	0.97	0.09					1 - 7	(+,-) 0.10*	3.65	0.86			3 - 7		(+,-) 0.40 ¹	
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.94	0.12					1 - 8	(+,-) 0.17*	3.39	0.87			4 - 7		(+,-) 0.35 ¹	
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.92	0.13					1 - 9	(+,-) 0.17*	3.44	0.85			5 - 7		(+,-) 0.30 ¹	
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.93	0.14					2 - 6	(+,-) 0.21*	3.48	0.80			6 - 7		(+,-) 0.56 ¹	
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.76	0.30					2 - 8	(+,-) 0.15*	3.22	0.67			6 - 8		(+,-) 0.37 ¹	
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.89	0.21					2 - 9	(+,-) 0.15*	3.79	0.68						
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.82	0.28					3 - 6	(+,-) 0.18*	3.59	0.63						
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.82	0.24					3 - 8	(+,-) 0.12*	3.52	0.55						
	ผลรวม	0.89	0.21					3 - 9	(+,-) 0.12*	3.50	0.76						
								4 - 6	(+,-) 0.16*								
								4 - 8	(+,-) 0.10*								
								4 - 9	(+,-) 0.10*								
								5 - 6	(+,-) 0.16*								
								5 - 8	(+,-) 0.11*								
								5 - 9	(+,-) 0.11*								
							6 - 7	(+,-) 0.13*									

ตารางที่ 4.11 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามมหาวิทยาลัยที่สังกัด(ต่อ)

อุดมคติ / ความ คาดหวัง	มหาวิทยาลัย	ระดับความอุดมคติ						ระดับความคาดหวัง								
		(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่น้อยสำคัญ		Mean Difference	(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่น้อยสำคัญ		Mean Difference	
ด้านที่ 7	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.77	0.34	2.85	0.00	2,3,4,9 < 7 > 6 < 5,8	2 - 7	(+,-) 0.17*	3.35	0.70	9.95	0.00	7 > (1,2,5 (3,4,6 < 8,9))	1 - 7	(-,-) 0.59*	
	มหาวิทยาลัยนครสวรรค์	0.68	0.29				3 - 7	(+,-) 0.12*	3.24	0.86				2 - 7	(-,-) 0.71*	
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.73	0.31				4 - 7	(+,-) 0.14*	3.20	0.77				3 - 7	(+,-) 0.74*	
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.70	0.27				5 - 6	(+,-) 0.11*	3.22	0.65				3 - 8	(+,-) 0.42*	
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.79	0.26				6 - 7	(+,-) 0.16*	3.38	0.65				3 - 9	(+,-) 0.41*	
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.68	0.27				6 - 8	(+,-) 0.12*	3.28	0.50				4 - 7	(+,-) 0.73*	
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.85	0.18				7 - 9	(+,-) 0.12*	3.94	0.54				4 - 8	(+,-) 0.40*	
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.80	0.21						3.62	0.48				4 - 9	(+,-) 0.40*	
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.73	0.20						3.61	0.54				5 - 7	(+,-) 0.56*	
	ผลรวม	0.75	0.26						3.45	0.67				6 - 7	(+,-) 0.67*	
														6 - 8	(+,-) 0.34*	
														6 - 9	(+,-) 0.34*	
														7 - 8	(+,-) 0.33*	
														7 - 9	(+,-) 0.33*	
ด้านที่ 8	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	1.00	0.00	10.35	0.00	1,2,3,4,5 > (6 < 7) ,8,9	1 - 6	(+,-) 0.23*	3.40	0.56	4.03	0.00	7 > 1,2,3,4,9, (6) < (8,5)	1 - 7	(+,-) 0.37*	
	มหาวิทยาลัยนครสวรรค์	1.00	0.00				1 - 7	(+,-) 0.16*	3.39	0.81				2 - 7	(+,-) 0.39*	
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.98	0.08				1 - 8	(+,-) 0.17*	3.41	0.76				3 - 7	(+,-) 0.36*	
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.95	0.11				1 - 9	(+,-) 0.22*	3.41	0.74				4 - 7	(+,-) 0.36*	
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.96	0.10				2 - 6	(+,-) 0.23*	3.62	0.71				5 - 6	(+,-) 0.38*	
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.77	0.29				2 - 7	(+,-) 0.16*	3.24	0.48				6 - 7	(+,-) 0.53*	
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.84	0.21				2 - 8	(+,-) 0.17*	3.77	0.50				6 - 8	(+,-) 0.36*	
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.83	0.22				2 - 9	(+,-) 0.22*	3.60	0.64				7 - 9	(+,-) 0.31*	
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.78	0.25				3 - 6	(+,-) 0.21*	3.46	0.49						
	ผลรวม	0.89	0.20				3 - 7	(+,-) 0.13*	3.49	0.64						
							3 - 8	(+,-) 0.14*								
							3 - 9	(+,-) 0.20*								
							4 - 6	(+,-) 0.18*								
							4 - 7	(+,-) 0.10*								
							4 - 8	(+,-) 0.12*								
							4 - 9	(+,-) 0.17*								
							5 - 6	(+,-) 0.19*								
							5 - 7	(+,-) 0.12*								
							5 - 8	(+,-) 0.13*								
							5 - 9	(+,-) 0.18*								
							6 - 7	(+,-) 0.08*								

ตารางที่ 4.11 ตารางตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามมหาวิทยาลัยที่สังกัด(ต่อ)

อุดมคติ / ความ คาดหวัง	มหาวิทยาลัย	ระดับความอุดมคติ							ระดับความคาดหวัง						
		(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	ผู้ที่ไม่มีสำคัญ		Mean Difference	(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	ผู้ที่ไม่มีสำคัญ		Mean Difference
ด้านที่ 9	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.90	0.29	1.97	0.05	7,6 < 1 > 9 < 4,5	1 - 6	(+,-) 0.11*	3.37	0.90	2.28	0.02	3 < 5,7,8 > 6 < 9	3 - 5	(-,-) 0.34 ¹
	มหาวิทยาลัยนเรศวร	0.83	0.32				1 - 7	(+,-) 0.11*	3.26	0.96				3 - 7	(-,-) 0.41 ¹
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.82	0.30				1 - 9	(+,-) 0.20*	3.22	0.97				3 - 8	(-,-) 0.45 ¹
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.85	0.24				4 - 9	(+,-) 0.15*	3.42	0.89				5 - 6	(+,-) 0.34 ¹
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.87	0.22				5 - 9	(+,-) 0.17*	3.56	0.81				6 - 7	(-,-) 0.41 ¹
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.78	0.27						3.22	0.68				6 - 8	(+,-) 0.45 ¹
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.79	0.22						3.63	0.66				6 - 9	(-,-) 0.38 ¹
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.77	0.21						3.66	0.61					
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.70	0.17						3.59	0.59					
	ผลรวม	0.82	0.25						3.44	0.79					
ด้านที่ 10	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.74	0.29	0.74	0.66	ไม่ Sig			3.19	0.55	1.72	0.09	ไม่ Sig		
	มหาวิทยาลัยนเรศวร	0.73	0.21						3.19	0.90					
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.78	0.21						3.20	0.82					
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.80	0.22						3.30	0.81					
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.83	0.22						3.41	0.77					
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.77	0.30						3.42	0.67					
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.76	0.26						3.59	0.65					
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.83	0.24						3.48	0.64					
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.84	0.22						3.38	0.55					
	ผลรวม	0.79	0.25						3.39	0.72					
ผลรวม	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	0.86	0.11	3.52	0.00	6 < 2,4,3,(1,5) > (7,9)	1 - 6	(+,-) 0.13*	3.37	0.54	2.54	0.01	3,4,5,6 < 7	3 - 7	(-,-) 0.33 ¹
	มหาวิทยาลัยนเรศวร	0.82	0.13				1 - 7	(+,-) 0.09*	3.35	0.68				4 - 7	(-,-) 0.28 ¹
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.82	0.12				1 - 9	(+,-) 0.13*	3.28	0.64				5 - 7	(-,-) 0.23 ¹
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	0.81	0.12				2 - 6	(+,-) 0.09*	3.34	0.63				6 - 7	(-,-) 0.35 ¹
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	0.83	0.13				3 - 6	(+,-) 0.09*	3.39	0.57					
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	0.73	0.23				3 - 9	(+,-) 0.09*	3.27	0.50					
	มหาวิทยาลัยบูรพา	0.77	0.13				4 - 6	(+,-) 0.08*	3.62	0.50					
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	0.79	0.16				4 - 9	(+,-) 0.08*	3.52	0.51					
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	0.73	0.18				5 - 6	(+,-) 0.10*	3.49	0.50					
	ผลรวม	0.79	0.16				5 - 7	(+,-) 0.06*	3.41	0.57					
						5 - 9	(+,-) 0.10*								

ตารางที่ 4.11 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามมหาวิทยาลัยที่สังกัด(ต่อ)

อุดมคติ / ควม คาดหวัง	มหาวิทยาลัย	ระดับความอุดมคติ						ระดับความคาดหวัง						
		(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่มีนัยสำคัญ	Mean Difference	(\bar{X})	(S.D.)	F	Sig.	คู่ที่มีนัยสำคัญ	Mean Difference	
จำนวน (๑)	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	26	** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05											
	มหาวิทยาลัยนครสวรรค์	16												
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	39	เมื่อกำหนดให้ 1 = มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2 = มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ 3 = จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 4 = มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 5 = มหาวิทยาลัยขอนแก่น 6 = มหาวิทยาลัยมหาสารคาม 7 = มหาวิทยาลัยบูรพา 8 = มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ 9 = มหาวิทยาลัยทักษิณ											
	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	73												
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	47												
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	66												
	มหาวิทยาลัยบูรพา	80												
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	24												
	มหาวิทยาลัยทักษิณ	24												
	ผลรวม	395												

จากการศึกษาโดยใช้สถิติ F-test Analysis Variance ด้วยวิธี LSD (Least significant difference) พบว่าในการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามมหาวิทยาลัยที่สังกัด ได้ผลการศึกษาดังนี้

ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.4.2 = มหาวิทยาลัยที่สังกัดที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1

สรุปได้ว่ามหาวิทยาลัยที่สังกัดที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีระดับอุดมคติน้อยกว่ามหาวิทยาลัยนครสวรรค์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยกลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่และมหาวิทยาลัยขอนแก่น มีระดับอุดมคติที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยบูรพาและมหาวิทยาลัยทักษิณ

และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติที่มีนัยสำคัญได้แก่ การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น และการจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่พบดังนี้

การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยมหาสารคามและมหาวิทยาลัยทักษิณ มีระดับอุดมคติที่น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยบูรพา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีระดับอุดมคติที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยบูรพา

การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยทักษิณ มีระดับอุดมคติน้อยกว่า มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยมหาสารคาม และมหาวิทยาลัยบูรพา โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีระดับอุดมคติที่น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น และกลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีระดับอุดมคติมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยมหาสารคามและมหาวิทยาลัยบูรพา

การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยบูรพา มีระดับอุดมคติที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีระดับอุดมคติมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม และมหาวิทยาลัยบูรพา โดยกลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยขอนแก่น และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีระดับอุดมคติที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยบูรพา และมหาวิทยาลัยทักษิณ

การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีระดับอุดมคติที่น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และมหาวิทยาลัยทักษิณ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยบูรพา มีระดับอุดมคติน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยนเรศวร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น

การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น มีระดับอุดมคติมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และมหาวิทยาลัยทักษิณ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยบูรพา มีระดับอุดมคติน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แต่มากกว่ามหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยนเรศวร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ และมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีระดับอุดมคติน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยบูรพา โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีระดับอุดมคติน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น มีระดับอุดมคติมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และมหาวิทยาลัยทักษิณ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีระดับอุดมคติน้อยกว่ามหาวิทยาลัยบูรพา

การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีระดับอุดมคติที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยบูรพา และมหาวิทยาลัยทักษิณ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยทักษิณ มีระดับอุดมคติน้อยกว่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกรายมหาวิทยาลัยที่สังกัด ทำให้สามารถจัดลำดับระดับอุดมคติในแต่ละมหาวิทยาลัย โดยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นมหาวิทยาลัยที่มีระดับอุดมคติเป็นอันดับแรก ที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) = 0.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.11 รองลงมาคือมหาวิทยาลัยขอนแก่นที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) = 0.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.13 มหาวิทยาลัยนเรศวร และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่

ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) = 0.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.13 และ 12 ตามลำดับและมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) = 0.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.12 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) = 0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.16 มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) = 0.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.13 มหาวิทยาลัยมหาสารคามและมหาวิทยาลัยทักษิณ ที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) = 0.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.23 และ 0.18 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.4.3 = มหาวิทยาลัยที่สังกัดที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.01 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1

สรุปได้ว่ามหาวิทยาลัยที่สังกัดที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยบูรพา มีระดับความคาดหวังมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดมหาวิทยาลัยที่ต่างกันมีประเด็นที่เป็นความคาดหวังที่ต้องการได้แก่ การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลายๆ ของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น และการจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่พบดังนี้

การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยบูรพา และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีระดับความคาดหวังมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีระดับความคาดหวังน้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยบูรพา

การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยบูรพา มีระดับความคาดหวังมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีระดับความคาดหวังน้อยกว่ามหาวิทยาลัยนเรศวร และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยบูรพา มีระดับความคาดหวังมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และมหาวิทยาลัยทักษิณ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และมหาวิทยาลัยทักษิณ มีระดับความคาดหวังมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม และมหาวิทยาลัยทักษิณ มีระดับความคาดหวังน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยบูรพา โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีระดับความคาดหวังน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และมหาวิทยาลัยขอนแก่น

การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยบูรพา และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีระดับความคาดหวังมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีระดับความคาดหวังน้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และมหาวิทยาลัยทักษิณ

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกรายมหาวิทยาลัยที่สังกัด ทำให้สามารถจัดลำดับระดับความหวังในแต่ละมหาวิทยาลัย โดยมหาวิทยาลัยบูรพาที่ระดับความหวังที่ต้องการมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.50 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่ระดับความหวังที่ต้องการ

มากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.51 มหาวิทยาลัยทักษิณที่ระดับความหวังที่ต้องการมาก ที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.50 มหาวิทยาลัยขอนแก่นที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลางที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.39 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.57 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลาง ที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.37 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.54 มหาวิทยาลัยนเรศวรที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลางที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.68 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลางที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.63 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลางที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.28 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.64 และน้อยที่สุดมหาวิทยาลัยมหาสารคามที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลาง ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.50 ตามลำดับ

4.2.5 ระดับการศึกษา

ผู้วิจัยได้กำหนดให้ระดับการศึกษาเป็นตัวแปรอิสระ (Independent Variables) และระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นเป็นตัวแปรตาม (dependent Variables) ในการกำหนดและศึกษาตามสมมติฐานการวิจัยดังนี้

สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.5.1 = ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานทางสถิติ

$H_0 : \mu_1 = \mu_2$ ระดับการศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโทมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$ ระดับการศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโทมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.5.2 = ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานทางสถิติ

$H_0 : \mu_1 = \mu_2$ ระดับการศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโทมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$ ระดับการศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโทมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.5.3 = ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานทางสถิติ

$H_0 : \mu_1 = \mu_2$ ระดับการศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโทมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$ ระดับการศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโทมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.12 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ระดับการศึกษา	ระดับความรู้				ระดับอุดมคติ/ ความคาดหวัง	ระดับการศึกษา	ระดับอุดมคติ				ระดับความคาดหวัง				
		(X̄)	(S.D.)	t	P			(X̄)	(S.D.)	t	P	(X̄)	(S.D.)	t	P	
					Sig. (2 tailed)						Sig. (2 tailed)				Sig. (2 tailed)	Sig. (2 tailed)
ด้านที่ 1	ปริญญาตรี	0.35	0.19	-0.04	0.97	ด้านที่ 1	ปริญญาตรี	0.79	0.20	-1.72	0.09	3.40	0.66	-0.33	0.74	
	ปริญญาโท	0.35	0.25				ปริญญาโท	0.84	0.17			3.42	0.39			
ด้านที่ 2	ปริญญาตรี	0.58	0.19	-2.59	0.01	ด้านที่ 2	ปริญญาตรี	0.76	0.19	-0.70	0.48	3.38	0.59	1.50	0.13	
	ปริญญาโท	0.66	0.13				ปริญญาโท	0.78	0.20			3.23	0.47			
ด้านที่ 3	ปริญญาตรี	0.49	0.21	-0.57	0.57	ด้านที่ 3	ปริญญาตรี	0.74	0.21	0.39	0.70	3.32	0.66	2.07	0.04	
	ปริญญาโท	0.51	0.18				ปริญญาโท	0.73	0.21			3.10	0.60			
ด้านที่ 4	ปริญญาตรี	0.43	0.18	-1.48	0.15	ด้านที่ 4	ปริญญาตรี	0.63	0.29	-1.20	0.23	3.33	0.79	1.95	0.05	
	ปริญญาโท	0.48	0.23				ปริญญาโท	0.69	0.28			3.08	0.67			
ด้านที่ 5	ปริญญาตรี	0.74	0.19	-2.65	0.01	ด้านที่ 5	ปริญญาตรี	0.84	0.22	-0.56	0.58	3.41	0.71	2.09	0.04	
	ปริญญาโท	0.82	0.18				ปริญญาโท	0.86	0.28			3.16	0.76			
ด้านที่ 6	ปริญญาตรี	0.44	0.15	-4.37	0.00	ด้านที่ 6	ปริญญาตรี	0.89	0.21	-0.30	0.76	3.50	0.76	0.46	0.64	
	ปริญญาโท	0.55	0.16				ปริญญาโท	0.90	0.23			3.45	0.79			
ด้านที่ 7	ปริญญาตรี	0.58	0.20	0.13	0.90	ด้านที่ 7	ปริญญาตรี	0.74	0.26	-2.70	0.01	3.45	0.66	-0.03	0.98	
	ปริญญาโท	0.58	0.17				ปริญญาโท	0.85	0.25			3.45	0.74			
ด้านที่ 8	ปริญญาตรี	0.48	0.20	-2.13	0.03	ด้านที่ 8	ปริญญาตรี	0.88	0.21	-1.58	0.12	3.48	0.63	-1.52	0.13	
	ปริญญาโท	0.55	0.24				ปริญญาโท	0.93	0.17			3.64	0.71			
ผลรวม	ปริญญาตรี	0.52	0.09	-3.16	0.00	ด้านที่ 9	ปริญญาตรี	0.81	0.24	-0.28	0.78	3.45	0.79	0.53	0.60	
	ปริญญาโท	0.56	0.10				ปริญญาโท	0.83	0.27			3.38	0.85			
						ด้านที่ 10	ปริญญาตรี	0.79	0.25	0.57	0.57	3.39	0.72	0.49	0.62	
							ปริญญาโท	0.77	0.26			3.33	0.78			
จำนวน (N)	ปริญญาตรี	353					ผลรวม	ปริญญาตรี	0.79	0.16	-1.17	0.24	3.41	0.58	0.69	0.49
	ปริญญาโท	42						ปริญญาโท	0.82	0.16			3.35	0.51		
* แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05																

* แสดงค่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการศึกษาโดยใช้สถิติ Independent-Sample t-testพบว่าในการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามระดับการศึกษาได้ผลการศึกษาดังนี้

ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.5.1 = ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน

จากผลการศึกษาพบว่าค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1

สรุปได้ว่า ระดับการศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโทมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่า มีประเด็นที่ระดับความรู้และระดับการศึกษามีความแตกต่างกันที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ด้านการบริหารราชการแนวใหม่(P) = 0.01 ความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทย(P) = 0.01 หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (P) = 0.00 และความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น(P) = 0.03

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความรู้จำแนกตามระดับการศึกษาพบว่า ผู้ศึกษาในระดับปริญญาโทมีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=0.56 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.10 มากกว่าผู้ศึกษาระดับปริญญาตรีมีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.09

ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.5.2 = ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

จากผลการศึกษาพบว่าค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.24 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับไม่ Sig.) จึงยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1

สรุปได้ว่า ระดับการศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโทมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติจำแนกตามระดับการศึกษาพบว่า ผู้ศึกษาในระดับปริญญาโทมีระดับอุดมคติในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=0.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.16 มากกว่าผู้ศึกษาระดับปริญญาตรีมีระดับอุดมคติในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.16

ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.5.3 = ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

จากผลการศึกษาพบว่าค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.49 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับไม่ Sig.) จึงยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1

สรุปได้ว่า ระดับการศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโทมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความหวังจำแนกตามระดับการศึกษาพบว่า ผู้ศึกษาในระดับปริญญาตรีมีระดับความหวังในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.58 มากกว่าผู้ศึกษาระดับปริญญาโทมีระดับอุดมคติในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.51

4.2.6 สาขาวิชาที่ศึกษา

ผู้วิจัยได้กำหนดให้สาขาวิชาที่ศึกษาเป็นตัวแปรอิสระ (Independent Variables) และระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นเป็นตัวแปรตาม (dependent Variables) ในการกำหนดและศึกษาตามสมมุติฐานการวิจัยดังนี้

สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.6.1 = สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานทางสถิติ

$H_0 : \mu_1 = \mu_2$ สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$ สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.6.2 = สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0 : \mu_1 = \mu_2$ สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$ สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.6.3 = สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0 : \mu_1 = \mu_2$ สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกัน

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$ สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.13 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

ระดับความรู้	สาขาวิชา	ระดับความรู้				ระดับอุดมคติ/ความคาดหวัง	สาขาวิชา	ระดับอุดมคติ				ระดับความคาดหวัง			
		ค่าเฉลี่ย	(S.D.)	t	P Sig. (2 tailed)			ค่าเฉลี่ย	(S.D.)	t	P Sig. (2 tailed)	ค่าเฉลี่ย	(S.D.)	t	P Sig. (2 tailed)
ด้านที่ 1	นิติศาสตร์	0.36	0.21	-1.28	0.20	ด้านที่ 1	นิติศาสตร์	0.79	0.19	-0.58	0.56	3.41	0.71	0.44	0.66
	รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.33	0.18				รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.80	0.20			3.39	0.57		
ด้านที่ 2	นิติศาสตร์	0.58	0.18	-1.11	0.27	ด้านที่ 2	นิติศาสตร์	0.77	0.19	0.25	0.81	3.32	0.60	-1.43	0.15
	รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.60	0.19				รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.76	0.20			3.40	0.55		
ด้านที่ 3	นิติศาสตร์	0.52	0.21	2.46	0.01	ด้านที่ 3	นิติศาสตร์	0.76	0.18	2.13	0.03	3.31	0.67	0.12	0.90
	รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.47	0.20				รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.72	0.23			3.30	0.65		
ด้านที่ 4	นิติศาสตร์	0.43	0.19	-0.67	0.50	ด้านที่ 4	นิติศาสตร์	0.61	0.29	-1.85	0.06	3.32	0.86	0.36	0.72
	รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.44	0.17				รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.66	0.28			3.29	0.70		
ด้านที่ 5	นิติศาสตร์	0.71	0.18	-4.05	0.00	ด้านที่ 5	นิติศาสตร์	0.88	0.16	2.98	0.00	3.35	0.77	-0.85	0.39
	รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.79	0.19				รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.81	0.27			3.41	0.67		
ด้านที่ 6	นิติศาสตร์	0.41	0.14	-5.19	0.00	ด้านที่ 6	นิติศาสตร์	0.91	0.15	2.42	0.02	3.43	0.85	-1.67	0.10
	รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.49	0.16				รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.86	0.24			3.56	0.68		
ด้านที่ 7	นิติศาสตร์	0.66	0.19	8.18	0.00	ด้านที่ 7	นิติศาสตร์	0.63	0.27	-8.85	0.00	3.25	0.70	-5.59	0.00
	รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.51	0.17				รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.85	0.20			3.62	0.60		
ด้านที่ 8	นิติศาสตร์	0.46	0.19	-1.94	0.05	ด้านที่ 8	นิติศาสตร์	0.92	0.16	2.82	0.01	3.35	0.66	-3.99	0.00
	รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.50	0.21				รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.86	0.23			3.61	0.60		
ผลรวม	นิติศาสตร์	0.52	0.07	-0.88	0.38	ด้านที่ 9	นิติศาสตร์	0.79	0.28	-1.61	0.10	3.36	0.94	-1.77	0.08
	รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.52	0.10				รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.83	0.22			3.51	0.64		
จำนวน (N)	นิติศาสตร์	180				ด้านที่ 10	นิติศาสตร์	0.78	0.23	-0.17	0.87	3.28	0.78	-2.67	0.01
	รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	215					รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.79	0.26			3.48	0.66		
จำนวน (N)	นิติศาสตร์	180				ผลรวม	นิติศาสตร์	0.78	0.13	-0.72	0.47	3.34	0.65	-2.16	0.03
	รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	215					รัฐศาสตร์/รัฐประศาสนศาสตร์	0.80	0.18			3.46	0.49		

* แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการศึกษาโดยใช้สถิติ Independent-Sample t-testพบว่าในการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา ได้ผลการศึกษา ดังนี้

ผลวิเคราะห์สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.6.1 = สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน

ผลการศึกษาพบว่าค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.38 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับไม่ Sig.) จึงยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1

สรุปได้ว่า สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครองและบริหารภาครัฐจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษาพบว่า การศึกษาในสาขานิติศาสตร์และรัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ หรือการบริหารรัฐกิจมีระดับความรู้ที่เท่ากันในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.07 และ 0.10 ตามลำดับ

ผลวิเคราะห์สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.6.2 = สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

ผลการศึกษาพบว่าค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.47 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับไม่ Sig.) จึงยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1

สรุปได้ว่า สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น พบว่าการศึกษาในสาขานิติศาสตร์มีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=0.78 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.13 ซึ่งมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และการบริหารภาครัฐ น้อยกว่า กลุ่มที่ศึกษาในสาขาวิชารัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ หรือการบริหารรัฐกิจมีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)= 0.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)= 0.18 ตามลำดับ

ผลวิเคราะห์สมมุติฐานการวิจัยที่ 4.2.6.3 = สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

ผลการศึกษาพบว่าค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.03 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1

สรุปได้ว่า สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่า มีประเด็นที่ระดับความคาดหวังและสาขาวิชาที่ศึกษา มีความแตกต่างกันที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น ที่ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ที่ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.01

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น พบว่าการศึกษาในสาขาวิชา รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ หรือการบริหารรัฐกิจมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.49 ซึ่งมากกว่าในสาขาวิชานิติศาสตร์ ที่มีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.65 ตามลำดับ

4.2.7 ระดับผลการเรียนเฉลี่ย

ผู้วิจัยได้กำหนดให้ระดับผลการเรียนเฉลี่ยเป็นตัวแปรอิสระ (Independent Variables) และระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variables) ในการกำหนดและศึกษาตามสมมุติฐานการวิจัยดังนี้

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2.7.1= ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0: \rho = 0$ ระดับผลการเรียนเฉลี่ยไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

$H_1: \rho \neq 0$ ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2.7.2= ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0: \rho = 0$ ระดับผลการเรียนเฉลี่ยไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

$H_1: \rho \neq 0$ ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2.7.3= ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0: \rho = 0$ ระดับผลการเรียนเฉลี่ยไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

$H_1: \rho \neq 0$ ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

และเนื่องจากการทดสอบสมมติฐานเพื่อหาสาเหตุที่มีตัวแปรอิสระและตัวแปรตามเป็นเชิงปริมาณ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้สถิติการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร Pearsons's Product Moment Correlation ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพื่อทดสอบสมมติฐานหาความสัมพันธ์ระหว่างระดับผลการเรียนเฉลี่ยและระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น โดยผู้วิจัยได้กำหนดการแปลค่าเพื่อบอกระดับหรือขนาดของความสัมพันธ์ จะใช้ตัวเลขของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเข้าใกล้ -1 หรือ 1 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง แต่หากมีค่าเข้าใกล้ 0 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อย หรือไม่มีเลย สำหรับการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยทั่วไปอาจใช้เกณฑ์ดังนี้ (Hinkle D. E. 1998, p.118)

$r = 0.90 - 1.00$	มีความสัมพันธ์กันสูงมาก
$r = 0.70 - 0.90$	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
$r = 0.50 - 0.70$	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
$r = 0.30 - 0.50$	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
$r = 0.00 - 0.30$	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

เครื่องหมาย +, - หน้าตัวเลขสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จะบอกถึงทิศทางของความสัมพันธ์ โดยที่หาก

r มีเครื่องหมาย +	หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางเดียวกัน (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง อีกตัวหนึ่งจะมีค่าสูงไปด้วย)
r มีเครื่องหมาย -	หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางตรงกันข้าม (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง ตัวแปรอีกตัวหนึ่งจะมีค่าต่ำ)

ยกเว้นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางชนิดที่มีลักษณะ $0 \leq r \leq 1$ ซึ่งจะบอกได้เพียงขนาดหรือระดับของความสัมพันธ์เท่านั้น ไม่สามารถบอกทิศทางของความสัมพันธ์ได้

ตารางที่ 4.14 ตารางแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระดับผลการเรียนเฉลี่ยกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ประเด็นความรู้		ระดับความรู้		ระดับอุดมคติ/ความคาดหวัง		ระดับอุดมคติ		ระดับความคาดหวัง	
		GPAX	ระดับความสัมพัทธ์			GPAX	ระดับความสัมพัทธ์	GPAX	ระดับความสัมพัทธ์
ด้านที่ 1	Pearson Correlation	0.15**	ต่ำมาก	ด้านที่ 1	Pearson Correlation	0.19**	ต่ำมาก	-0.16**	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.00			Sig. (2-tailed)	0.00		0.00	
ด้านที่ 2	Pearson Correlation	0.29**	ต่ำมาก	ด้านที่ 2	Pearson Correlation	0.07	ไม่มีความสัมพันธ์	-0.22**	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.00			Sig. (2-tailed)	0.16		0.00	
ด้านที่ 3	Pearson Correlation	0.28**	ต่ำมาก	ด้านที่ 3	Pearson Correlation	-0.05	ไม่มีความสัมพันธ์	-0.25**	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.00			Sig. (2-tailed)	0.35		0.00	
ด้านที่ 4	Pearson Correlation	-0.07	ไม่มีความสัมพันธ์	ด้านที่ 4	Pearson Correlation	0.05	ไม่มีความสัมพันธ์	-0.31**	ต่ำ
	Sig. (2-tailed)	0.19			Sig. (2-tailed)	0.29		0.00	
ด้านที่ 5	Pearson Correlation	0.01	ไม่มีความสัมพันธ์	ด้านที่ 5	Pearson Correlation	-0.13*	ต่ำมาก	-0.26**	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.82			Sig. (2-tailed)	0.01		0.00	
ด้านที่ 6	Pearson Correlation	0.10	ไม่มีความสัมพันธ์	ด้านที่ 6	Pearson Correlation	-0.15**	ต่ำมาก	-0.29**	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.06			Sig. (2-tailed)	0.00		0.00	
ด้านที่ 7	Pearson Correlation	0.14**	ต่ำมาก	ด้านที่ 7	Pearson Correlation	0.02	ไม่มีความสัมพันธ์	-0.10*	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.00			Sig. (2-tailed)	0.63		0.05	
ด้านที่ 8	Pearson Correlation	0.18**	ต่ำมาก	ด้านที่ 8	Pearson Correlation	-0.02	ไม่มีความสัมพันธ์	0.06	ไม่มีความสัมพันธ์
	Sig. (2-tailed)	0.00			Sig. (2-tailed)	0.74		0.23	
ผลรวม	Pearson Correlation	0.32**	ต่ำ	ด้านที่ 9	Pearson Correlation	-0.18**	ต่ำมาก	-0.03	ไม่มีความสัมพันธ์
	Sig. (2-tailed)	0.00			Sig. (2-tailed)	0.00		0.62	
				ด้านที่ 10	Pearson Correlation	-0.06	ไม่มีความสัมพันธ์	-0.06	ไม่มีความสัมพันธ์
					Sig. (2-tailed)	0.24		0.25	
				ผลรวม	Pearson Correlation	-0.04	ไม่มีความสัมพันธ์	-0.19**	ต่ำมาก
					Sig. (2-tailed)	0.44		0.00	
จำนวน (น)	นักศึกษา	395							
				** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01					
				* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05					

ดังนั้นจากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ แบบ **Pearsons's Product Moment Correlation** ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพื่อทดสอบสมมติฐานหาความสัมพันธ์ระหว่างระดับผลการเรียนเฉลี่ยและระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นได้ผลการศึกษาดังนี้

ผลวิเคราะห์สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2.7.1= ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

จากการศึกษาพบว่าผลการเรียนเฉลี่ยและระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ ($r=0.32$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 และยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่าทุกประเด็นที่ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์จะมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ประกอบด้วยการบริหารราชการแนวใหม่($r=0.29$) ความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557($r=0.28$) ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่น และการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น($r=0.18$) ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบันการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศ($r=0.15$) และ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมายวิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้อ ($r=0.14$) ตามลำดับ

ผลวิเคราะห์สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2.7.2= ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากการศึกษาพบว่าผลการเรียนเฉลี่ยและระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.44 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับไม่ Sig.) จึงยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1 และยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ผลวิเคราะห์สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2.7.3= ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากการศึกษาพบว่าผลการเรียนเฉลี่ยและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปและเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม ($r = -0.19$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 และยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่าทุกประเด็นที่ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ มีระดับความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01-0.05 ในระดับต่ำ-ต่ำมากและเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม ยกเว้นใน 3 ประเด็นได้แก่ การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนที่ไม่มีความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากวัตถุประสงค์การวิจัยในข้อที่ 3 ที่ต้องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นผู้วิจัยจึงได้การศึกษาตามสมมติฐานการวิจัยดังนี้

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.3.1 = ระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0 : \rho = 0$ ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

$H_1 : \rho \neq 0$ ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.3.2 = ระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0 : \rho = 0$ ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

$H_1 : \rho \neq 0$ ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.3.3 = อุดมคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0 : \rho = 0$ อุดมคติไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

$H_1 : \rho \neq 0$ อุดมคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Spearman rank-order correlation ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพื่อทดสอบสมมติฐานหาความสัมพันธ์ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยผู้วิจัยได้กำหนดการแปลค่าเพื่อบอกระดับหรือขนาดของความสัมพันธ์ จะใช้ตัวเลขของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเข้าใกล้ -1 หรือ 1 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง แต่หากมีค่าเข้าใกล้ 0 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อย หรือไม่มีเลย สำหรับการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยทั่วไปอาจใช้เกณฑ์ดังนี้ (Hinkle D. E. 1998, p.118)

$r = 0.90 - 1.00$	มีความสัมพันธ์กันสูงมาก
$r = 0.70 - 0.90$	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
$r = 0.50 - 0.70$	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
$r = 0.30 - 0.50$	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
$r = 0.00 - 0.30$	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

เครื่องหมาย +, - หน้าตัวเลขสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จะบอกถึงทิศทางของความสัมพันธ์ โดยที่หาก

r มีเครื่องหมาย +	หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางเดียวกัน (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง อีกตัวหนึ่งจะมีค่าสูงไปด้วย)
r มีเครื่องหมาย -	หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางตรงกันข้าม (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง ตัวแปรอีกตัวหนึ่งจะมีค่าต่ำ)

ยกเว้นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางชนิดที่มีลักษณะ $0 \leq r \leq 1$ ซึ่งจะบอกได้เพียงขนาดหรือระดับของความสัมพันธ์เท่านั้น ไม่สามารถบอกทิศทางของความสัมพันธ์ได้

ตารางที่ 4.15 ตารางแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(n=395)

Spearman's rho		ด้านที่ 1	ด้านที่ 2	ด้านที่ 3	ด้านที่ 4	ด้านที่ 5	ด้านที่ 6	ด้านที่ 7	ด้านที่ 8	ด้านที่ 9	ด้านที่ 10	ผลรวม	แปลผลระดับความสัมพันธ์
ประเด็นความรู้		ประเด็นอุดมคติ											
ด้านที่ 1	Correlation Coefficient	-0.10	-0.02	0.05	-0.05	-0.05	-0.17**	-0.14**	-0.14**	-0.21**	-0.12*	-0.12*	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.06	0.68	0.36	0.28	0.33	0.00	0.00	0.01	0.00	0.02	0.02	
ด้านที่ 2	Correlation Coefficient	-0.07	-0.14**	-0.08	-0.09	-0.19**	-0.11*	0.09	0.05	-0.08	-0.15**	-0.06	NR.
	Sig. (2-tailed)	0.19	0.01	0.09	0.06	0.00	0.03	0.08	0.36	0.09	0.00	0.21	
ด้านที่ 3	Correlation Coefficient	0.13**	0.03	0.05	0.02	-0.12*	-0.06	-0.13**	-0.03	-0.16**	-0.11*	-0.04	NR.
	Sig. (2-tailed)	0.01	0.58	0.28	0.75	0.01	0.22	0.01	0.59	0.00	0.03	0.43	
ด้านที่ 4	Correlation Coefficient	-0.18**	-0.28**	-0.10*	0.04	-0.08	-0.16**	-0.32**	-0.39**	-0.28**	-0.42**	-0.32**	ต่ำ
	Sig. (2-tailed)	0.00	0.00	0.05	0.38	0.09	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	
ด้านที่ 5	Correlation Coefficient	0.11*	0.00	0.10	0.06	0.19**	0.23**	0.27**	0.19**	0.22**	0.32**	0.21**	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.02	0.93	0.05	0.21	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	
ด้านที่ 6	Correlation Coefficient	-0.03	-0.22**	0.02	0.01	0.20**	-0.04	0.18**	0.10*	0.15**	0.07	0.10*	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.49	0.00	0.63	0.86	0.00	0.44	0.00	0.05	0.00	0.17	0.05	
ด้านที่ 7	Correlation Coefficient	0.07	0.09	0.07	-0.04	0.07	-0.01	-0.19**	0.03	-0.07	-0.06	-0.05	NR.
	Sig. (2-tailed)	0.14	0.07	0.14	0.38	0.14	0.80	0.00	0.56	0.18	0.24	0.35	
ด้านที่ 8	Correlation Coefficient	-0.01	0.03	0.10	0.04	0.05	0.02	0.05	0.03	-0.01	0.00	0.06	NR.
	Sig. (2-tailed)	0.91	0.60	0.06	0.48	0.32	0.68	0.28	0.52	0.82	0.96	0.21	
ผลรวม	Correlation Coefficient	0.00	-0.12*	0.08	-0.03	0.04	-0.08	-0.11*	-0.03	-0.15**	-0.14**	-0.08	NR.
	Sig. (2-tailed)	0.95	0.02	0.12	0.57	0.48	0.13	0.03	0.50	0.00	0.00	0.13	
แปลผลระดับความสัมพันธ์		NR.	ต่ำมาก	NR.	NR.	NR.	NR.	ต่ำมาก	NR.	ต่ำมาก	ต่ำมาก	NR.	

ตารางที่ 4.15 ตารางแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

Spearman's rho		ด้านที่ 1	ด้านที่ 2	ด้านที่ 3	ด้านที่ 4	ด้านที่ 5	ด้านที่ 6	ด้านที่ 7	ด้านที่ 8	ด้านที่ 9	ด้านที่ 10	ผลรวม	แปลผลระดับความสัมพันธ์
ประเด็นความรู้		ประเด็นความคาดหวัง											
ด้านที่ 1	Correlation Coefficient	-0.07	-0.07	0.06	-0.13 [*]	-0.06	-0.17 ^{**}	0.01	-0.08	-0.13 ^{**}	-0.07	-0.06	NR.
	Sig. (2-tailed)	0.14	0.15	0.22	0.01	0.22	0.00	0.92	0.14	0.01	0.18	0.21	
ด้านที่ 2	Correlation Coefficient	0.10	0.05	0.06	0.06	0.04	0.00	0.09	0.11 [*]	0.13 ^{**}	0.04	0.07	NR.
	Sig. (2-tailed)	0.06	0.30	0.20	0.21	0.48	0.95	0.08	0.03	0.01	0.45	0.16	
ด้านที่ 3	Correlation Coefficient	-0.24 ^{**}	-0.29 ^{**}	-0.16 ^{**}	-0.26 ^{**}	-0.14 ^{**}	-0.20 ^{**}	-0.22 ^{**}	-0.19 ^{**}	-0.22 ^{**}	-0.19 ^{**}	-0.25 ^{**}	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.00	0.00	0.00	0.00	0.01	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	
ด้านที่ 4	Correlation Coefficient	-0.20 ^{**}	-0.22 ^{**}	-0.01	-0.02	-0.24 ^{**}	-0.14 ^{**}	-0.18 ^{**}	-0.23 ^{**}	-0.32 ^{**}	-0.30 ^{**}	-0.23 ^{**}	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.00	0.00	0.83	0.76	0.00	0.01	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	
ด้านที่ 5	Correlation Coefficient	-0.05	-0.06	-0.21 ^{**}	-0.14 ^{**}	-0.11 [*]	0.05	-0.02	0.02	-0.05	-0.05	-0.08	NR.
	Sig. (2-tailed)	0.37	0.27	0.00	0.00	0.03	0.35	0.63	0.74	0.33	0.32	0.12	
ด้านที่ 6	Correlation Coefficient	0.15 ^{**}	-0.08	-0.04	0.03	0.16 ^{**}	0.15 ^{**}	0.15 ^{**}	0.19 ^{**}	0.09	0.02	0.14 ^{**}	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.00	0.11	0.39	0.59	0.00	0.00	0.00	0.00	0.08	0.68	0.01	
ด้านที่ 7	Correlation Coefficient	-0.06	-0.18 ^{**}	0.00	-0.06	-0.05	-0.22 ^{**}	-0.06	-0.17 ^{**}	-0.13 ^{**}	-0.20 ^{**}	-0.16 ^{**}	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.25	0.00	0.99	0.24	0.37	0.00	0.24	0.00	0.01	0.00	0.00	
ด้านที่ 8	Correlation Coefficient	0.03	0.01	-0.13 [*]	-0.15 ^{**}	0.05	-0.02	0.01	0.03	0.01	-0.07	-0.02	NR.
	Sig. (2-tailed)	0.52	0.77	0.01	0.00	0.28	0.62	0.90	0.51	0.85	0.20	0.75	
ผลรวม	Correlation Coefficient	-0.11 [*]	-0.29 ^{**}	-0.12 [*]	-0.21 ^{**}	-0.14 ^{**}	-0.22 ^{**}	-0.12 [*]	-0.16 ^{**}	-0.23 ^{**}	-0.29 ^{**}	-0.23 ^{**}	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.03	0.00	0.02	0.00	0.00	0.00	0.01	0.00	0.00	0.00	0.00	
แปลผลระดับความสัมพันธ์		ต่ำมาก	ต่ำมาก	ต่ำมาก	ต่ำมาก	ต่ำมาก	ต่ำมาก	ต่ำมาก	ต่ำมาก	ต่ำมาก	ต่ำมาก	ต่ำมาก	
ประเด็นอุดมคติ		ประเด็นความคาดหวัง											
ด้านที่ 1	Correlation Coefficient	0.26 ^{**}	0.11 [*]	0.18 ^{**}	0.06	0.05	0.20 ^{**}	0.08	0.26 ^{**}	0.23 ^{**}	0.22 ^{**}	0.20 ^{**}	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.00	0.03	0.00	0.27	0.36	0.00	0.09	0.00	0.00	0.00	0.00	
ด้านที่ 2	Correlation Coefficient	0.13 [*]	0.27 ^{**}	0.15 ^{**}	0.09	0.02	0.13 [*]	0.05	0.17 ^{**}	0.15 ^{**}	0.24 ^{**}	0.15 ^{**}	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.01	0.00	0.00	0.09	0.62	0.01	0.30	0.00	0.00	0.00	0.00	
ด้านที่ 3	Correlation Coefficient	0.25 ^{**}	0.14 ^{**}	0.36 ^{**}	0.25 ^{**}	0.18 ^{**}	0.13 ^{**}	0.01	0.07	0.08	0.03	0.17 ^{**}	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.00	0.01	0.00	0.00	0.00	0.01	0.78	0.18	0.10	0.52	0.00	
ด้านที่ 4	Correlation Coefficient	0.01	0.09	0.16 ^{**}	0.23 ^{**}	-0.04	0.09	0.00	0.08	-0.05	-0.06	0.05	NR.
	Sig. (2-tailed)	0.81	0.09	0.00	0.00	0.39	0.08	0.95	0.10	0.33	0.28	0.31	
ด้านที่ 5	Correlation Coefficient	0.19 ^{**}	0.12 [*]	0.10	0.08	0.07	0.20 ^{**}	-0.02	0.09	0.05	-0.04	0.10	NR.
	Sig. (2-tailed)	0.00	0.01	0.05	0.12	0.18	0.00	0.70	0.09	0.32	0.39	0.06	
ด้านที่ 6	Correlation Coefficient	0.21 ^{**}	0.21 ^{**}	0.10	0.11 [*]	0.12 [*]	0.26 ^{**}	0.09	0.16 ^{**}	0.14 ^{**}	0.04	0.17 ^{**}	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.00	0.00	0.05	0.03	0.02	0.00	0.07	0.00	0.01	0.43	0.00	

ตารางที่ 4.15 ตารางแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (ต่อ)

Spearman's rho		ด้านที่ 1	ด้านที่ 2	ด้านที่ 3	ด้านที่ 4	ด้านที่ 5	ด้านที่ 6	ด้านที่ 7	ด้านที่ 8	ด้านที่ 9	ด้านที่ 10	ผลรวม	แปลผลระดับความสัมพันธ์
ด้านที่ 7	Correlation Coefficient	0.14**	0.21**	0.03	0.08	0.12*	0.27**	0.40**	0.36**	0.25**	0.26**	0.26**	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.01	0.00	0.58	0.14	0.02	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	
ด้านที่ 8	Correlation Coefficient	0.27**	0.22**	0.07	0.10*	0.09	0.30**	0.04	0.17**	0.15**	0.02	0.19**	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.00	0.00	0.17	0.04	0.08	0.00	0.46	0.00	0.00	0.66	0.00	
ด้านที่ 9	Correlation Coefficient	0.32**	0.27**	0.09	0.19**	0.26**	0.37**	0.09	0.25**	0.28**	0.13*	0.28**	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.00	0.00	0.06	0.00	0.00	0.00	0.08	0.00	0.00	0.01	0.00	
ด้านที่ 10	Correlation Coefficient	0.19**	0.23**	0.12*	0.12*	0.21**	0.21**	0.13*	0.31**	0.27**	0.39**	0.26**	ต่ำมาก
	Sig. (2-tailed)	0.00	0.00	0.02	0.02	0.00	0.00	0.01	0.00	0.00	0.00	0.00	
ผลรวม	Correlation Coefficient	0.29**	0.31**	0.22**	0.23**	0.19**	0.35**	0.19**	0.33**	0.28**	0.24**	0.32**	ต่ำ
	Sig. (2-tailed)	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	
แปลผลระดับความสัมพันธ์		ต่ำมาก	ต่ำ	ต่ำมาก	ต่ำมาก	ต่ำมาก	ต่ำ	ต่ำมาก	ต่ำ	ต่ำมาก	ต่ำมาก	ต่ำ	
** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01													
* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05													
เมื่อกำหนดให้ NR = ไม่มีความสัมพันธ์ (Non Relation)													

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Spearman rank-order correlation ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพื่อทดสอบสมมติฐานหาความสัมพันธ์ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 395 คน ได้ผลการศึกษาวเคราะห์ดังนี้

ผลการวิเคราะห์สมมติฐานการวิจัยที่ 4.3.1 = ระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครอง และการบริหารภาครัฐ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากการศึกษาพบว่าระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ และระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามที่ระดับต่ำ ($r = -0.08$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.13 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับไม่ Sig.) จึงยอมรับ H_0 และ

ปฏิเสธ H_1 จึงยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ว่า ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหาร ภาครัฐไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบ ความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ผลการวิเคราะห์สมมติฐานการวิจัยที่ 4.3.2 = ระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครอง และการบริหารภาครัฐ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตาม กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากการศึกษาพบว่าระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ และ ระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองท้องถิ่น โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.23$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับ นัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 และจึงยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ว่า ระดับความรู้ด้านการเมืองการ ปกครองและการบริหารภาครัฐ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความหวังในการปฏิรูปการปกครอง ท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ซึ่งเมื่อพิจารณาในรายมิติของความสัมพันธ์ พบว่าในมิติของความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูป การปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น มีประเด็น ระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐที่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังใน การปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ในทุกประเด็นโดยมีรายละเอียดเรียงลำดับได้ดังนี้

การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกันที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.11$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.03ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

การขุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกันที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.12$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.02ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ 0.05 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกันที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.12$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.01ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกันที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.14$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกันที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.16$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกันที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.21$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกันที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.22$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกันที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.23$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกันที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.29$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกันที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.29$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

ในส่วนมิติของความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นกับระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐมีประเด็นระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐที่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังใน 4 ประเด็นโดยมีรายละเอียดเรียงลำดับได้ดังนี้

หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r = 0.14$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.01ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมายวิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้อมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกันที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.16$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การบริหารราชการแผ่นดินมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกันที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.23$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

ความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกันที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.25$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

ผลการวิเคราะห์สมมติฐานการวิจัยที่ 4.3.3 = อุดมคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากการศึกษาพบว่าอุดมคติและความหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ ($r=0.32$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 และจึงยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ว่า อุดมคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทย

ซึ่งเมื่อพิจารณาในรายมิติของความสัมพันธ์ พบว่าในมิติของความสัมพันธ์ระหว่างอุดมคติและความคาดหวัง มีประเด็นความคาดหวังที่มีความสัมพันธ์กับอุดมคติในทุกประเด็น โดยมีรายละเอียดเรียงลำดับได้ดังนี้

การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ ($r=0.35$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ ($r=0.33$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ ($r=0.31$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การปรับปรุงโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.29$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.28$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.24$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.23$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.22$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.19$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.19$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

ในส่วนมิติของความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังกับอุดมคติมีประเด็นอุดมคติที่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังใน 8 ประเด็นโดยมีรายละเอียดเรียงลำดับได้ดังนี้

การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.28$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.26$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.26$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.20$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.19$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.17$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.17$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.15$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α)= 0.05

ส่วนที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ ปัจจัยเกื้อหนุนสนับสนุน ปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากวัตถุประสงค์ในข้อที่ 4 ที่ต้องการศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อหนุนตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ซึ่งได้จากข้อมูลเชิงปริมาณในการสรุปผลจากตอนที่ 4 ของแบบสอบถามในประเด็นของข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม ผนวกกับข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 85 คน จาก 27

มหาวิทยาลัยในสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) และมีจำนวนผู้ให้ข้อมูลสำคัญในแต่ละกลุ่มดังนี้

ตารางที่ 4.16 ตารางแสดงจำนวนกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Focus group) และจำนวนผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

(n=85)

กลุ่มที่	สถาบันอุดมศึกษา	จำนวนนักศึกษา(คน)	หมายเหตุ
1	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
2	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
3	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	2	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
4	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
5	มหาวิทยาลัยทักษิณ	2	สัมภาษณ์เพิ่มเติมด้วยตนเอง
6	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
7	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
8	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
9	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	2	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
10	มหาวิทยาลัยนครพนม	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
11	มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์	2	สัมภาษณ์เพิ่มเติมทางโทรศัพท์
12	มหาวิทยาลัยนเรศวร	2	สัมภาษณ์เพิ่มเติมด้วยตนเอง
13	มหาวิทยาลัยบูรพา	2	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
14	มหาวิทยาลัยพะเยา	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
15	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
16	มหาวิทยาลัยมหิดล	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
17	มหาวิทยาลัยแม่โจ้	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
18	มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
19	มหาวิทยาลัยรามคำแหง	3	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
20	มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์	2	สัมภาษณ์เพิ่มเติมทางโทรศัพท์
21	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรจน์	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม

ตารางที่ 4.16 ตารางแสดงจำนวนกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Focus group) และจำนวนผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

(n=85)

กลุ่มที่	สถาบันอุดมศึกษา	จำนวนนักศึกษา(คน)	หมายเหตุ
22	มหาวิทยาลัยศิลปากร	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
23	มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี	2	สัมภาษณ์เพิ่มเติมด้วยตนเอง
24	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	4	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
25	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช	2	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
26	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง	2	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม
27	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	2	สัมภาษณ์ระหว่างกิจกรรม

ผู้วิจัยจึงได้สรุปผลการศึกษาที่ได้ในประเด็นต่าง โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 4.4.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อกูลต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ตอนที่ 4.4.2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ตอนที่ 4.4.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อกูลต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่เกื้อกูลต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น พบว่าได้แก่

(1) ความพยายามเสริมสร้างและส่งเสริมการพัฒนาระบบอบประชาธิปไตยในท้องถิ่น ตลอดจนการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมและเกื้อต่อการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น ผ่านการกระตุ้นการตื่นตัวของประชาชนให้เกิดความรู้สึกในการมีส่วนร่วมและเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งควรมีการมอบอำนาจให้กับภาคประชาชนมากขึ้น ผ่านการทำหน้าที่ในการบริหารและพัฒนาท้องถิ่นที่ป็นอิสระมากขึ้นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

(2) สังคมท้องถิ่นไทย เป็นสังคมที่มีวัฒนธรรมชุมชนและภูมิสังคมของท้องถิ่น สังคมไทยที่มีความเกื้อกูลและช่วยเหลือกัน เป็นสังคมแห่งความถ้อยทีถ้อยอาศัย และมี

ความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดของสมาชิกในสังคมท้องถิ่นทั้งในลักษณะของพี่น้อง เครือญาติ หรือ ในลักษณะไพร่ฟ้า ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้จึงเป็นปัจจัยเกื้อกูลให้สังคมท้องถิ่นเป็นสังคมที่น่ายุและ พร้อมเปิดใจรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ตลอดจนเป็นสังคมที่สามารถแก้ไขความขัดแย้งใน สังคมที่อาจเกิดจากแนวความคิดหรือทัศนคติที่ไม่ตรงกัน และสามารถทำความเข้าใจหรือปรับ ทัศนคติได้ง่าย แต่ในทิศทางตรงกันข้ามสิ่งเหล่านี้อาจเป็นมูลเหตุจูงใจหรือเป็นบริบทแวดล้อมทาง สังคมที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของบุคคลที่มีบทบาทหน้าที่ในสังคมท้องถิ่นนั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

(3) ในการปฏิรูปหรือการเปลี่ยนแปลงระบบราชการไทยทั้งราชการส่วนกลาง ส่วน ภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น รัฐบาลมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งทั้งในฐานะผู้ขับเคลื่อนและสนับสนุนการ เปลี่ยนแปลงนั้นๆ ให้เกิดขึ้น ซึ่งรัฐบาลในสภาวะปรกติอาจมีข้อจำกัดในการปฏิรูปอันเนื่องมาจาก ความพะวงในฐานะคนและผลประโยชน์ ฯลฯ ดังนั้นในสภาวะปัจจุบันที่มีรัฐบาลทหารที่มี ความเด็ดขาดและจริงจังในการปฏิรูประบบราชการและท้องถิ่นจึงเป็นปัจจัยสนับสนุนที่สร้างสภาพ การที่ดีต่อการปฏิรูปและการบริหารราชการแผ่นดิน

(4) การพัฒนาด้านการศึกษาและการส่งเสริมค่านิยมในความซื่อสัตย์สุจริต และการ สร้างค่านิยมและจิตสำนึกของการเป็นพลเมืองที่ดีภายใต้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ซึ่งภาครัฐใน ปัจจุบันพยายามสร้างและรื้อฟื้นการสร้างความรู้ความเข้าใจและตระหนักในหน้าที่ของพลเมืองที่ดี ของประเทศผ่านการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศ ภายใต้ความ ร่วมมือจากภาคส่วนต่างๆ ทั้งภาครัฐภาคเอกชน ภาคประชาสังคมให้เกิดขึ้น จึงเป็นปัจจัยเกื้อกูลหนึ่ง จำเป็นและมีความสำคัญในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่น

(5) ความพยายามในการสร้างบรรยากาศของสังคมให้มีความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียว ไม่ แบ่งแยกฝักฝ่ายเป็นภายใต้กระบวนการปรับทัศนคติและมุมมองของการเป็นพลเมืองที่ดีที่มีค่านิยม และวัฒนธรรมที่ดีงาม ภายหลังจากที่สังคมไทยได้เรียนรู้จากบทเรียนแห่งความบอบช้ำของความ แตกแยกทางความคิด อันเกิดจากทัศนคติทางการเมืองที่ไม่ตรงกัน ที่นำมาสู่การใช้ความรุนแรงและ สร้างความร้าวลึกถึงสถาบันครอบครัว ซึ่งเป็นสถาบันพื้นฐานของสังคมอย่างเห็นได้ชัดเจน

(6) ในปัจจุบันประชาชนคนเริ่มมีการศึกษาเข้าถึงมากขึ้น รู้จักสิทธิของตนมากขึ้น อีกทั้งช่องทางการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็ว ทั้งระหว่างสมาชิกในสังคม กับหน่วยงานหรือองค์กรต่างๆ ทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน ทั้งที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยน ข่าวสารและข้อมูล ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ เพื่อสร้างกระแสให้สังคมได้เกิดการตื่นตัวหรือเข้ามามี ส่วนร่วมในกิจกรรมใดๆ ของทั้งระดับท้องถิ่นหรือในระดับประเทศต่อไป

(7) ความพยายามภายใต้ความร่วมมือจากภาคส่วนต่างๆ ทั้งภาครัฐภาคเอกชน ภาค ประชาสังคมในการขจัดอิทธิพลของผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นและให้ท้องถิ่นปลอดจากการทุจริตคอร์

รับชั้น เป็นปัจจัยเกื้อกูลที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้การปฏิรูปและการพัฒนาท้องถิ่นสามารถขับเคลื่อนได้อย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง นอกจากนี้ยังส่งผลต่อภาพลักษณ์ในการบริหารราชการที่ดีทั้งขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตลอดจนของประเทศตามหลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีต่อไป

(8) การมีกลไกการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพและโครงสร้างการบริหารราชการที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรอิสระต่างๆ ที่มีหน้าที่ตรวจสอบ อาทิสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (ส.ต.ง.) เป็นต้น ต้องมีการพัฒนาระบบการตรวจสอบเพื่อเป็นการป้องปรามการทุจริตคอร์รัปชันทั้งในแวดวงภาคการเมือง ภาครัฐ ภาคเอกชน โดยส่งเสริมให้ภาคประชาสังคมเข้ามามีส่วนร่วมในการเป็นกลไกตรวจสอบ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการตรวจสอบ นอกจากนี้ยังต้องจำกัดโครงสร้างให้เป็นหน่วยงานที่เล็กแต่มีความแข็งแกร่ง สามารถทำงานให้ตอบวัตถุประสงค์ได้อย่างรวดเร็ว เพื่อประสิทธิภาพและความรวดเร็วในการตรวจสอบและการปราบปรามการทุจริต

(9) การปรับปรุงกฎหมายให้มีความเข้มงวดและรัดกุมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการบริหารราชการใดหรือการดำเนินการใดของภาครัฐ จำเป็นต้องดำเนินการภายใต้บทบัญญัติของกฎหมาย ดังนั้นการที่มีความพยายามในการปรับปรุงกฎหมายให้มีความเข้มงวดและรัดกุมมากยิ่งขึ้น ก็เพื่อเป็นเครื่องมือในการบริหารงาน อำนาจความยุติธรรม และส่งเสริมการบังคับใช้เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาท้องถิ่นนอกจากนี้ยังเป็นการคัดคนชั่ว กรองคนดีให้สามารถมีที่บทบาทมากยิ่งขึ้นในสังคมท้องถิ่นเพื่อช่วยกันพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นไทยต่อไป

(10) ความพยายามในการกระจายอำนาจและการพัฒนาให้แก่ท้องถิ่น เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในสังคม เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท้องถิ่นได้รับการพัฒนาอย่างทั่วถึง อีกทั้งเป็นรากฐานในการพัฒนาระบบประชาธิปไตยของท้องถิ่น นอกจากนี้ยังทำให้ประชาชนในท้องถิ่นได้เกิดการเรียนรู้ในการจัดการบริหารและพัฒนาท้องถิ่นของตนเองผ่านการทำหน้าที่ของการเป็นพลเมืองที่ดีของท้องถิ่น และใช้สิทธิของตนเองอย่างถูกต้องและเหมาะสม เพื่อให้ท้องถิ่นเกิดการพัฒนาในทุกๆ มิติ อย่างต่อเนื่องและทั่วถึง

ตอนที่ 4.4.2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากการศึกษาพบว่าปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น พบว่าได้แก่

(1) ในสภาพของการพัฒนาประเทศและการพัฒนาท้องถิ่นไทยในปัจจุบัน ยังมีลักษณะของการกระจุกตัวในการพัฒนาและการกระจายความเจริญที่มีเฉพาะจุด เช่นความแตกต่างระหว่างท้องถิ่นที่มีความเจริญในเขตเทศบาลนคร กับเทศบาลตำบลที่มีความแตกต่างกันด้วยบริบทและสภาพภูมิสังคม ตลอดจนการพัฒนาในด้านต่างๆอย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนที่ยังไม่ได้รับการพัฒนา ซึ่งเป็นปัจจัยที่กีดกร่อนรากฐานความพร้อมของประชาชนและการพัฒนาท้องถิ่น

(2) วัฒนธรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่สำคัญในการบริหารและพัฒนาท้องถิ่นมักทำงานแบบเช้าชามเย็นชาม เกิดจากความล่าช้าของระบบราชการไทยที่ขาดความกระตือรือร้นในการทำหน้าที่ของข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐและไม่ใส่ใจในการกิจส่วนรวมทำหน้าที่ไม่เต็มศักยภาพ และการขาดความตระหนักในหน้าที่และการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมของข้าราชการนักการเมือง และประชาชนในท้องถิ่น ทำให้ความพยายามในการขับเคลื่อนการสร้างควมมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคมท้องถิ่นไม่สามารถที่จะเกิดขึ้นได้อย่างเต็มประสิทธิภาพหรือความคาดหวังเท่าที่ควร อีกทั้งยังก่อให้เกิดภาพลักษณ์ในทางลบต่อระบบราชการส่วนท้องถิ่นและความล่าช้าในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่น ซึ่งกลายเป็นปัญหาและจุดอ่อนเกินจะแก้ไข

(3) การขาดความรู้ความเข้าใจของประชาชน ในการปฏิรูปท้องถิ่น ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นพื้นฐานที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในช่วงระหว่างการเปลี่ยนถ่ายและการเปลี่ยนแปลงต่างๆในสังคม ซึ่งจะนำมาสู่การที่จะเป็นการลดแรงต้าน และป้องกันสถานการณ์ที่อาจก่อให้เกิดความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นได้ในสังคม เนื่องจากความไม่เข้าใจในตรรกะฐานคติของการปฏิรูปและการพัฒนาในด้านต่างๆ หรือการชี้นำของกลุ่มคนบางกลุ่มที่อาศัยโอกาสในการแสวงหาผลประโยชน์จากความไม่รู้และไม่เข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ความเข้าใจของประชาชน ซึ่งจะนำมาสู่การเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นของท้องถิ่นไทยต่อไป

(4) ปัญหาในการทุจริตคอร์รัปชันของกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผลประโยชน์ในท้องถิ่น มีการทุจริตประพฤติดมิชอบ ซึ่งตัวอย่างของกรอบแนวทางในการขุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะเป็นอีกหนึ่งแนวทางในการลดและแก้ไขปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันในวงราชการ อันสืบเนื่องมาจากการที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้กลายเป็นแหล่งกอบโกยผลประโยชน์ของนักการเมืองทั้งระดับประเทศและระดับท้องถิ่น ตลอดจนขาดการตรวจสอบอย่างจริงจังเนื่องจากบริบทสังคมไทยยังเป็นสังคมที่เป็นระบบทุจริตอุปถัมภ์ ที่ยังมีการยึดติดพี่น้อง พวกพ้อง เส้นสายทำให้กลไกการปราบปรามการทุจริตและการตรวจสอบขาดความเข้มแข็งและเข้มข้นในการดำเนินการบังคับใช้มาตรการต่างๆตามกฎหมายหรือวิธีการตรวจสอบเป็นต้น นอกจากนี้ในการจัดสรร

งบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ยังขาดในเรื่องของแผนปฏิบัติการและแผนการใช้จ่ายงบประมาณในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชัน

(5) ในส่วนของงบประมาณที่ได้รับนั้นในบางท้องถิ่นมีไม่เพียงพอต่อการพัฒนาท้องถิ่นเพียงพอแต่จ่ายงบบุคลากรและงบบริหารจัดการภายในสำนักงานเท่านั้นจึงไม่มีงบหรือเหลืองบประมาณสำหรับการพัฒนาน้อยกว่าที่ควรจะเป็นจนไม่เพียงพอกับการพัฒนา ซึ่งไม่เป็นผลดีสำหรับการพัฒนาที่ต้องการเป้าประสงค์ให้เกิดความยั่งยืน เพราะการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้นมีความจำเป็นที่จะต้องมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับงบประมาณของการพัฒนาที่ควรจะได้รับในจำนวนที่เพียงพอและต่อเนื่อง ซึ่งหากไม่สามารถจัดสรรงบประมาณได้อย่างเพียงพอและต่อเนื่องแล้วผลของการพัฒนาจะไม่สามารถตอบโจทย์ของการพัฒนาที่ยั่งยืนได้และเป็นการเสี่ยงงบประมาณที่เป็นภาษีของประชาชนไปโดยเปล่าประโยชน์

(6) ปัญหาในการเลือกตั้งท้องถิ่นที่ในบางกรณียังขาดการตรวจสอบที่จริงจังและยังมีช่องทางทุจริตของเหล่าผู้มีอิทธิพลท้องถิ่น ทั้งเพื่อวัตถุประสงค์ในการรัฐฐานอำนาจในการบริหารท้องถิ่น และในลักษณะของความพยายามในการก้าวเข้ามาสู่เส้นทางแห่งอำนาจ ซึ่งไม่ว่าจะด้วยรูปแบบใดนั้น ก็เพื่อเพียงประโยชน์ส่วนตนและของพวกพ้องของตนเองเท่านั้น อีกทั้งเป็นการเบียดบังและตัดช่องทางในการให้คนดีที่มีความซื่อสัตย์ สุจริต มีความรู้ ความสามารถ ได้มีโอกาสเข้ามาพัฒนาท้องถิ่นให้เกิดการพัฒนามากยิ่งขึ้น ซึ่งย่อมส่งผลให้การพัฒนาและการปฏิรูปท้องถิ่นไทยเป็นไปอย่างช้าๆ และกระต่อนกระแท่น ภายใต้โครงสร้างทางสังคมและสถาบันการปกครองท้องถิ่นไทยที่ขาดความเข้มแข็งและเต็มไปด้วยปัญหาการทุจริตและความล้มเหลวในการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งถือเป็นเป็นกลไกพื้นฐานของระบอบการเมืองทั้งประเทศ

(7) ในส่วนของการบริหารราชการส่วนภูมิภาค ซึ่งเป็นรูปแบบการบริหารแบบดั้งเดิมและประชาชนในท้องถิ่นรู้จักและคุ้นเคย แต่ในแท้ที่จริงแล้ววิวัฒนาการของการพัฒนาระบบราชการที่การบริหารราชการแผ่นดินมีการแบ่งออกมาเป็นกระทรวง ทบวง กรม และหน่วยงานต่างๆ ใหม่ๆ ขึ้นมาอยู่เสมอเพื่อตอบรับกับภาระกิจของการพัฒนาประเทศ สิ่งเหล่านี้กลับเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้โครงสร้างของราชการส่วนภูมิภาคมีความซับซ้อนตามมามากยิ่งขึ้นไปด้วย ทั้งในมิติของบทบาทหน้าที่ ตลอดจนภารกิจที่ได้รับมอบหมายที่มีเพิ่มขึ้นและแตกต่างกันออกไปในแต่ละภาระกิจ ซึ่งในการบังคับใช้โครงสร้างของส่วนภูมิภาคระดับจังหวัด อำเภอนั้น การพัฒนาของระบบและโครงสร้างของราชการส่วนภูมิภาคยังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควรในบางระบบ นอกจากนี้ยังขาดการมีส่วนร่วมจากประชาชนในท้องถิ่นในระดับเพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพภูมิสังคมต่างๆ ของท้องถิ่น ตลอดจนการประชาสัมพันธ์และทำความเข้าใจในบทบาทภารกิจที่เปลี่ยนแปลง

ไป นำมาสู่ปัญหาของความสับสนในบทบาทและภารกิจทั้งของระหว่างหน่วยงานส่วนภูมิภาคและท้องถิ่นหรือแม้กระทั่งประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานก็อาจเกิดความสับสนเช่นเดียวกัน

(8) ศักยภาพของผู้นำเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นในการบริหารองค์กรทั้งภาคราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น แต่หากเมื่อเปรียบเทียบกันแล้วในส่วนของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในหลายแห่งยังขาดผู้นำที่มีความรู้ความสามารถและยังมีศักยภาพที่ไม่เพียงพอ เมื่อเทียบกับผู้บริหารของส่วนราชการภูมิภาคที่ได้รับการคัดสรรและแต่งตั้งมา ซึ่งเป็นจุดอ่อนที่ต้องยอมรับและทำให้ภาคท้องถิ่นไม่สามารถที่จะบริหารหรือตัดสินใจได้ทั้งหมด ซึ่งส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์และความไว้วางใจในการบริหารราชการของส่วนราชการต่างๆ ที่มีต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และทำให้กลายเป็นผู้บริหารชั้นรองโดยเฉพาะอย่างยิ่งในท้องถิ่นที่อยู่ห่างไกล

(9) ความล้มเหลวในการตีความและบังคับใช้กฎหมายที่มีความหละหลวมไม่มีความเข้มงวด ความลำสมัยของกฎหมายที่ไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข ตลอดจนขาดกลไกในการตรวจสอบ ที่มีความรัดกุมและจริงจัง ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่งผลให้กลายเป็นโอกาสและช่องโหว่ในการกระทำผิดของทั้งเจ้าหน้าที่และผู้ที่ต้องการแสวงหาประโยชน์จากช่องโหว่ทางกฎหมายและระบบการบังคับใช้กฎหมายที่เกิดขึ้น ซึ่งย่อมส่งผลกระทบต่อการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่น อีกทั้งกระทบต่อสิทธิและผลประโยชน์ของประชาชนและประเทศชาติโดยรวม

(10) ศักยภาพและความสามารถในการเข้าถึงการให้บริการและการรับรู้ด้านกฎหมายของประชาชนที่มีข้อจำกัด เข้าถึงยาก และไม่ได้รับการให้ความสำคัญจากหน่วยงานภาครัฐทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น รวมทั้งทัศนคติของประชาชนที่มองว่ากฎหมายเป็นเรื่องไกลตัวและไม่อยากมีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นแนวความคิดและทัศนคติที่ผิด และนำมาซึ่งการขาดความรู้ความเข้าใจ การมีส่วนร่วมที่ถูกต้อง และความสับสนในบทบาทภารกิจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานของภาครัฐอื่นๆ อีกทั้งเป็นปัจจัยที่ฉุดรั้งการพัฒนาและการปฏิรูปท้องถิ่นไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

(11) แม้ว่าภาพลักษณ์ของภาครัฐจะมีความพยายามในการกระจายอำนาจในด้านต่างๆ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น แต่ในทางปฏิบัติจริงภาครัฐกลับไม่เห็นความสำคัญกับการกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นอย่างจริงจังและจริงใจ และถึงแม้จะมีการกระจายอำนาจทางกฎหมายในภาระกิจต่างๆ ก็ตามและภาครัฐก็ไม่ได้มีการกระจายทรัพยากรต่างๆ ที่จำเป็นและมีความสำคัญเช่น การจัดสรรงบประมาณ การกระจายบุคลากร เป็นต้น ตามมาพร้อมกับการกิจที่ถ่ายโอนมาด้วย ซึ่งทำให้การขับเคลื่อนในการปฏิบัติ จำเป็นต้องพึ่งพิงส่วนราชการของราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ นอกจากนี้ถึงแม้จะมีการกระจายอำนาจลงมาสู่หน่วยงานต่างๆ มากขึ้น หรือมีการจัดตั้งหน่วยงานต่างๆ เพื่อรองรับภารกิจอันเกี่ยวเนื่องกับการ

กระจายอำนาจ ก็มีความเป็นไปได้ยากที่ประชาชนจะสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในองค์กรทั้งสองได้อย่างแท้จริงซึ่งหากประชาชนไม่ให้ความร่วมมือแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแล้วความสำเร็จในการปฏิรูปท้องถิ่นก็จะเป็นไปไม่ได้โดยยาก

(12) ปัญหาของทัศนคติและความเชื่อในระบบอาวุโสของระบบราชการไทย ซึ่งผู้น้อยต้องให้ความเคารพต่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้ที่มีอาวุโสมากกว่า ส่งผลให้คนรุ่นใหม่ตลอดจนแนวความคิดใหม่ๆ ที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นนั้นอาจไม่ได้รับการยอมรับ และเฉพาอย่างยิ่งหากแนวความคิดดังกล่าวกระทบต่อผลประโยชน์ของผู้ที่มีอำนาจหรืออิทธิพลย่อมเกิดการต่อต้านแนวทางในการพัฒนาและปฏิรูปในด้านต่างๆ

ส่วนที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์ทัศนคติและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากวัตถุประสงค์ในข้อที่ 5 ที่ต้องการศึกษาข้อเสนอแนะเชิงนโยบายของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาต่อกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ซึ่งได้จากข้อมูลเชิงปริมาณในการสรุปผลจากตอนที่ 3.2 ประเด็นของลำดับความต้องการในการดำเนินการปฏิรูปตามลำดับก่อนหลังตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม และ ตอนที่ 4 ประเด็นของข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม ผสมกับข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 85 คน จาก 27 มหาวิทยาลัยในสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) ผู้วิจัยจึงได้สรุปผลการศึกษาที่ได้ในประเด็นต่าง โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 4.5.1 ผลการวิเคราะห์ทัศนคติและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ตอนที่ 4.5.2 ผลการวิเคราะห์ลำดับความต้องการในการปฏิรูปการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ตอนที่ 4.5.1 ผลการวิเคราะห์ทัศนคติและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ในส่วนของการวิเคราะห์ทัศนคติและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นในส่วนนี้ ผู้วิจัยของแบ่งรายละเอียดและเนื้อหาออกเป็น 3 ประเด็นได้แก่การวิเคราะห์กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย

ด้านการบริหารราชการส่วนภูมิภาคด้านการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นและการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะอื่นๆ เพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย

4.5.1.1 การวิเคราะห์กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย ด้านการบริหารราชการส่วนภูมิภาค ประกอบด้วย 2 หัวข้อย่อยได้แก่การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาคและการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง

(1) การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค

จากการศึกษา ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีข้อเสนอแนะว่าในการปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิกานั้น ควรส่งเสริมให้เกิดการเชื่อมโยงและบูรณาการการทำงาน ตลอดจนมีการให้ความรู้ความเข้าใจให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย บนพื้นฐานของข้อมูลครบถ้วน ถูกต้อง และชัดเจน อีกทั้งต้องเน้นการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนบนหลักการของการส่งเสริมประชาธิปไตยให้เกิดขึ้นในการทำงาน เพื่อเป็นการพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการสาธารณะแก่ประชาชน ตลอดจนเป็นการเพิ่มความโปร่งใสและความเชื่อถือในการบริหารราชการเพื่อประโยชน์ของประชาชน อีกทั้งเพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของทิศทางการพัฒนาการบริหารราชการและการปกครองที่มีแนวโน้มในการกระจายอำนาจการบริหารและการปกครองและทรัพยากรลงสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการลดภารกิจของราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ตลอดจนทำให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการที่รวดเร็วในการรับบริการสาธารณะ ซึ่งในการดำเนินการปรับโครงสร้างของราชการส่วนภูมิภาคในครั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความเห็นเพิ่มเติมว่า ควรมีการดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไปเพื่อลดแรงต่อต้าน โดยต้องมีการสอบถามความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งให้ประชาชนเข้ามามีบทบาทมากยิ่งขึ้น โดยการสร้างความรู้สึกร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาและความกล้าที่จะเปลี่ยนแปลงและพัฒนาสู่สภาพการณ์ที่ดีขึ้นของท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ในการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนภูมิภาค

ทั้งนี้ ในการปรับโครงสร้างของราชการส่วนภูมิภาค ควรมีการปรับปรุงในเรื่องของความรับผิดชอบของเจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่ของราชการเป็นวาระเพิ่มเติม อีกทั้งควรมีการกำหนดแผนการดำเนินงานและการจัดส่วนราชการอย่างเป็นระบบ เพื่อลดความซ้ำซ้อนและความสับสนในหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องและประชาชนผู้มาติดต่อประสานราชการอย่างที่เคยเป็นมาในอดีต โดยคำนึงถึงสภาพบริบททางสังคมท้องถิ่นและสภาพการบริหารราชการแผ่นดิน เพื่อให้ส่วนราชการส่วนภูมิภาค สามารถพัฒนาในการทำหน้าที่ของการเป็นแหล่งวิชาการ

หรือคลังความรู้เพื่อให้ข้อเสนอแนะแก่ส่วนราชการท้องถิ่น ส่วนราชการต่างที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนเป็นที่พึ่งพาของประชาชนในท้องถิ่นต่อไป

(2) การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง

จากการศึกษาผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความเห็นว่าผู้นำหรือผู้บริหารจังหวัดต้องมีความยึดโยงกับความสัมพันธ์กับอำนาจอธิปไตยของประชาชน โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีโอกาสเลือกผู้นำของตนเองเพื่อตอบสนองต่อการแก้ไขปัญหาของท้องถิ่น ซึ่งการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศและท้องถิ่นมากยิ่งขึ้นนั้น จะมีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาบทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งจากประชาชนเพื่อที่จะได้รับความไว้วางใจจากประชาชนและปณิธานของประชาชนอย่างแท้จริง แต่สิ่งหนึ่งที่สำคัญและรัฐต้องแก้ไขเพื่อรองรับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงนั้นคือการแก้ไขระบบที่เป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบันให้พร้อมและสอดคล้องกับการปฏิบัติหน้าที่ในบทบาทของผู้แทนจากประชาชนได้ในอนาคต ควรส่งเสริมระบบการตรวจสอบการใช้อำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งจากประชาชนเพื่อป้องกันการทุจริตเชิงนโยบายและการสืบทอดตำแหน่งดังกล่าวผ่านระบบอุปถัมภ์ในระบบเส้นสาย

สำหรับในระยะเริ่มต้นนี้ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเห็นว่าควรมีการปรับเปลี่ยนอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยควรนำประเด็นดังกล่าวเข้าสู่กระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน และเริ่มต้นในจังหวัดที่มีประชาชนและชุมชนท้องถิ่นที่มีความพร้อมก่อนตัวอย่างเช่น จังหวัดเชียงใหม่ซึ่งมีการเสนอแนวคิดในการที่จะให้ยกเป็นการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษตามที่ได้มีการเสนอร่าง พ.ร.บ.มหานครเชียงใหม่ แล้วเป็นต้น แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตามผู้ให้ข้อมูลสำคัญเห็นตรงกันว่าสิ่งที่เป็จุดเริ่มต้นและพื้นฐานสำคัญที่สุดนั้นต้องเริ่มต้นจากการปลูกจิตสำนึกของการเป็นพลเมืองที่ดีแก่ประชาชนและผู้ลงสมัครผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งต้องสร้างให้เกิดขึ้น ภายใ้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ควรมีการศึกษาถึงผลดี ผลเสียโอกาส ความเหมาะสม และความเป็นไปได้ ตลอดจนถึงความต้องการของประชาชนก่อนเนื่องจากในหลายๆ ท้องถิ่นประชาชนยังขาดความรู้ความเข้าใจเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเลือกตั้งเพื่อให้ได้ผู้นำท้องถิ่นระดับจังหวัดที่เป็นที่ยอมรับจากคนในสังคมท้องถิ่นให้มีความสำคัญในการศึกษาผลดีผลเสีย และความต้องการของประชาชนในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดตลอดจนความพร้อมของส่วนราชการและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตพื้นที่จังหวัดให้รอบด้านในแต่ละมิติ

แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่กลับมีความเห็นเพิ่มเติมว่า การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงยังไม่มีคามจำเป็นเพราะในส่วนของผู้ว่าราชการที่มาจากการแต่งตั้งโดยกระทรวงมหาดไทยก็เป็นคนดีมีคุณธรรมและไม่สามารถ

สร้างอิทธิพลได้ในท้องถิ่นแต่ควรเปลี่ยนเป็นในลักษณะของการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมหรือเลือกผู้นำระดับกลุ่มต่างๆ โดยประชาชนผู้มีส่วนได้เสียด้วยตนเอง

4.5.1.2 การวิเคราะห์กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย ด้านการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย 8 หัวข้อย่อยได้แก่การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน

(1) การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด

จากการศึกษาผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่า การบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด มีความทับซ้อนกับการบริหารราชการส่วนภูมิภาค อีกทั้งในมุมมองของประชาชนมองว่าการทำงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ได้ทำหน้าที่ในการพัฒนาจังหวัดอย่างจริงจังตามที่ควรจะเป็นและเป็นการสร้างความสับสนในบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานทั้งในระดับส่วนภูมิภาคและในระดับท้องถิ่นอื่นๆในพื้นที่ ปัจจัยต่างๆเหล่านี้จึงก่อให้เกิดกระแสของสังคมที่ต้องการให้ลดความทับซ้อนในการบริหารราชการ เพิ่มการป้องกันและลดปัญหาของการทุจริตคอร์รัปชัน เนื่องจากที่ผ่านมาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นหน่วยงานที่มีงบประมาณและผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องค่อนข้างมากเนื่องจากบริบทสังคมไทยยังเป็นสังคมที่เป็นระบบทุจริตอุปถัมภ์ซึ่งการยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะเป็นอีกหนึ่งแนวทางในการลดและแก้ไขปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันในวงราชการ และลดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในระดับท้องถิ่นได้อีกทางหนึ่ง

ดังนั้นการยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด จึงเป็นการกระจายอำนาจและลดระดับการปกครองท้องถิ่นไทยให้เหลือเพียง 2 ระดับ คือระดับจังหวัดและเทศบาลซึ่งจะทำให้การบริหารท้องถิ่นและการบริการสาธารณะแก่ประชาชนเป็นไปอย่างทั่วถึงและทำให้ราษฎรได้มีอำนาจในการบริหารตนเองอันจะทำให้ปัญหาในท้องถิ่นต่างๆสามารถแก้ไขได้อย่างรวดเร็วเหมาะสมกับสภาพภูมิสังคม และตรงจุด นอกจากนี้ยังเป็นการส่งเสริมและพัฒนาระบบประชาธิปไตยให้เกิดขึ้นในท้องถิ่น ตลอดจนเป็นการลดความทับซ้อนในเรื่องของพื้นที่งบประมาณและการเก็บภาษีกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับอื่นๆเช่นเทศบาล หรือองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นต้นซึ่งเป็นการผลักดันการกระจายงบประมาณไปให้ท้องถิ่นต่างๆ ในระดับเทศบาลและ

องค์การบริหารส่วนตำบลที่มีหน้าที่ในการรับผิดชอบโดยตรง โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจาก การเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนในจังหวัดเป็นผู้บริหารท้องถิ่นเอง

แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตามผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความเห็นเพิ่มเติมในบาง ประเด็นว่าแม้ว่าจะเป็นการยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะการลดปัญหาความซับซ้อนของการ บริหารราชการแผ่นดินก็จริงอยู่ในบางประเด็น แต่ในอีกมิติของการบริหารราชการ องค์การบริหาร ส่วนจังหวัดยังมีประโยชน์ในการประสานงานที่ดี ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และท้องถิ่น ดังนั้นจึงไม่ควรยุบเลิกแต่ควรพัฒนาและปรับบทบาท หน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแทน โดยมีการกำหนดขอบเขตและบทบาทหน้าที่ใหม่เพื่อลดความทับซ้อน และมีความเห็นร่วมกันว่า ควรมีการปรับเปลี่ยนอย่างค่อยเป็นค่อยไปซึ่งต้องมีการวางแผนรับมือและทำความเข้าใจกับ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องโดยต้องเริ่มต้นจากการปลูกจิตสำนึกของการเป็น พลเมืองที่ดีแก่ประชาชนและผู้บริหารท้องถิ่น ตลอดจนสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่ผู้มีส่วน เกี่ยวข้องในทุกฝ่าย ทั้งในส่วนของผู้บริหาร และเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วน จังหวัด ตลอดจนประชาชนในจังหวัด เพื่อลดแรงต่อต้านและสร้างความร่วมมือเพื่อการพัฒนาและ ปฏิรูปท้องถิ่นไทยต่อไป

(2) การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก

จากการศึกษาพบว่า ผู้ให้ความสำคัญมีความเห็นว่าจากแนวทางการ ปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นและการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีขนาดเล็ก โดย จะลดระดับของการปกครองท้องถิ่นไทยให้เหลือเพียง 2 ระดับคือระดับจังหวัดและระดับเทศบาล โดยยุบรวมองค์การบริหารส่วนตำบลและเทศบาลขนาดเล็ก ที่มีพื้นที่ติดกันให้เป็นเทศบาลที่ใหญ่ ขึ้นอย่างเหมาะสม นั้น ควรเสริมสร้างให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีขีดความสามารถในการ พึ่งพาตนเองในด้านรายได้และงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากขึ้น ตลอดจน มุ่งเน้นการประหยัดงบประมาณในการบริหารงานและงบประมาณสำหรับบริหารบุคลากรของส่วน ราชการท้องถิ่น เพื่อนำงบประมาณส่วนต่างนั้นนำมาเพิ่มเติมเป็นงบประมาณสำหรับพัฒนาท้องถิ่น และจัดบริการสาธารณะมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะนำมาสู่การลดความเหลื่อมล้ำในการพัฒนาท้องถิ่น

ในขณะเดียวกัน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความกังวลใจในศักยภาพของ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นว่าอาจจะไม่สามารถที่จะบริหารงาน และกระจายงบประมาณเพื่อการ พัฒนาท้องถิ่นและจัดให้มีบริการสาธารณะได้อย่างทั่วถึงหากมีพื้นที่รับผิดชอบมากขึ้น ภายใต้ รายรับที่ไม่แตกต่างจากเดิมซึ่งการที่มีการขยายขอบเขตพื้นที่การดูแล อาจมีการหยิบบกประเด็น ดังกล่าวเพื่อเพิ่มกรอบจำนวนบุคลากรและเจ้าหน้าที่เพิ่มขึ้น ส่งผลกระทบต่อการบริหารองค์การ

และบุคลากรที่มีวัฒนธรรมองค์การแตกต่างกันในแต่ละท้องถิ่น ที่ต้องมีการปรับเปลี่ยนเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น จึงควรมีการปรับเปลี่ยนอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยเริ่มต้นจากการปลูกจิตสำนึกของการเป็นพลเมืองที่ดี ตลอดจนสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่ประชาชน เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และผู้บริหารท้องถิ่น เพื่อลดแรงต่อต้านและสร้างความร่วมมือเพื่อการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นไทยต่อไป

(3) การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

จากการศึกษาผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีข้อเสนอในการจัดสรรงบประมาณว่า ต้องมีการพิจารณาส่วนในการจัดสรรงบประมาณอย่างเหมาะสม โดยมุ่งเน้นการประหยัดงบประมาณในการบริหารงานและงบประมาณสำหรับบริหารบุคลากรของส่วนราชการท้องถิ่น เพื่อนำงบประมาณส่วนต่างนั้นนำมาเพิ่มเติมเป็นงบประมาณสำหรับพัฒนาท้องถิ่นและจัดบริการสาธารณะมากยิ่งขึ้นซึ่งเป็นการกระจายงบประมาณและทรัพยากรเพื่อการพัฒนา เพื่อให้ท้องถิ่นขนาดเล็กได้มีงบประมาณสำหรับการพัฒนาเพิ่มเติมก่อให้เกิดการกระจายความเจริญ ความเท่าเทียมในการพัฒนามาสู่การลดความเหลื่อมล้ำในการพัฒนาท้องถิ่น อีกทั้งเป็นการเสริมสร้างให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีขีดความสามารถในการพึ่งพาตนเองในด้านรายได้และงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันต้องมีการพัฒนาระบบการตรวจสอบและบริหารการใช้จ่ายงบประมาณอย่างจริงจังเพื่อเป็นการป้องกันและป้องปรามการทุจริตคอร์รัปชันขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงควรมีการปรับเปลี่ยนอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยเริ่มต้นจากการปลูกจิตสำนึกของการเป็นพลเมืองที่ดี ตลอดจนสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่ประชาชน เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และผู้บริหารท้องถิ่น เพื่อลดแรงต่อต้านและสร้างความร่วมมือเพื่อการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นไทยต่อไป

(4) การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษา ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่า ควรอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐภาคเอกชนภาคชุมชนสังคม และภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมพร้อมกันในการพัฒนาระบบกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น อีกทั้งต้องสร้างการรับรู้กฎหมายของประชาชนเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและป้องกันความสับสนในบทบาทภารกิจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตลอดจนเป็นการปลูกฝังกระบวนการประชาธิปไตยในท้องถิ่นให้เกิดขึ้น

ในการพัฒนาระบบกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ต้องเป็นกฎหมายที่มีการพัฒนาให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้น สามารถควบคุมการซื้อเสียงเน้นการเพิ่มการตรวจสอบนักการเมืองท้องถิ่นอย่างจริงจังตลอดจนการเลือกตั้งและเส้นทางการก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งของนักการเมืองท้องถิ่น โดยควรมีการกำหนดขอบเขตและกรอบที่ชัดเจนในการดำเนินการหรือในการกำหนดนโยบาย การบริหารงาน ตลอดจนมีการพิจารณาถึงการใช้งบประมาณสำหรับการเลือกตั้ง เพื่อมุ่งให้เกิดการบังคับใช้อย่างจริงจังและสามารถอำนวยความสะดวกและบรรเทาความยุ่งยากในการเลือกตั้งท้องถิ่นได้ ส่งผลให้การบริหารราชการท้องถิ่นเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและปราศจากการทุจริตอย่างแท้จริง

(5) การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น

จากการศึกษาผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่า กฎหมายหลักของท้องถิ่นควรได้รับการพัฒนาและแก้ไข โดยเฉพาะกฎหมายว่าด้วยการกระจายและถ่ายโอนอำนาจให้แก่ท้องถิ่นโดยให้ประชาชนเข้ามาจับเคลื่อนและมีส่วนร่วมตรวจสอบความพยายามในการกระจายอำนาจของภาครัฐแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผ่านการกระตุ้นกระบวนการนิติบัญญัติเพื่อเร่งให้ความเห็นชอบและบังคับใช้กฎหมาย ตลอดจนสร้างการรับรู้กฎหมายของประชาชนเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและป้องกันความสับสนในบทบาทภารกิจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไปซึ่งการตรากฎหมายต้องให้มีความเหมาะสมกับบริบทและสภาพภูมิสังคมของท้องถิ่นนั้นๆพัฒนาให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้นเพื่อให้การบริหารราชการท้องถิ่นเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและสามารถอำนวยความสะดวกให้เกิดขึ้นอีกทั้งเป็นเครื่องมือในการจัดบริการสาธารณะ

(6) การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น

จากการศึกษาผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่า การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ควรเป็นเวทีสาธารณะในการพัฒนาและปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นแก่ประชาชน ในการสร้างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นผ่านกลไกการจัดการตนเองในแต่ละท้องถิ่น ซึ่งควรมีการตรวจสอบการบริหารงานของสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นและพัฒนามาตรฐานในการตรวจสอบให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน เพื่อป้องกันมิให้เป็นแหล่งกบฏโดยผลประโยชน์ของนักการเมืองทั้งระดับประเทศและระดับท้องถิ่น แต่ความเป็นไปได้ในทางปฏิบัตินั้นภาครัฐคงยังไม่เห็นความสำคัญกับท้องถิ่นอย่างจริงจังและเป็นไปได้ยากที่ประชาชนจะสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง

(7) การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ

จากการศึกษาผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่าสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ ควรทำหน้าที่เป็นหน่วยงานกลางในการประสานงานระหว่างราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อีกทั้งเป็นตัวแทนสื่อกลางตัวแทนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศในการออกนโยบายหรือกำหนดทิศทางการดำเนินการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของประเทศให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันตลอดจนดูแลเรื่องงานบริหารบุคคลท้องถิ่น จัดสรร ติดตาม ตรวจสอบประเมินผลการใช้จ่ายงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นการใช้กลไกการตรวจสอบการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเอง เพื่อสร้างความเข้มแข็งของกลไกการตรวจสอบภาคประชาชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และพัฒนามาตรฐานในการตรวจสอบให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน เพื่อป้องกันมิให้เป็นแหล่งกอบโกยผลประโยชน์ของนักการเมืองทั้งระดับประเทศและระดับท้องถิ่น โดยอาศัยกลไกการตรวจสอบและการมีส่วนร่วมจากภาคประชาชนแต่ความเป็นไปได้ในทางปฏิบัตินั้นภาครัฐคงยังไม่เห็นความสำคัญกับท้องถิ่นอย่างจริงจังและเป็นไปได้ยากที่ประชาชนจะสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติได้อย่างแท้จริง

(8) การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน

จากการศึกษา ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่า ประชาชนเป็นกลไกที่สำคัญในการพัฒนาประเทศภายใต้การร่วมมือกับภาคีภาคส่วนต่างๆ ในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่น ดังนั้นภาครัฐทุกภาคส่วน ทั้งในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่นจึงควรร่วมสร้างกลไกการตรวจสอบภาคประชาชนที่เข้มแข็งให้เกิดขึ้นมากกว่าการใช้เครื่องมือของหน่วยงานภาครัฐเพียงอย่างเดียว ดังนั้นผู้ให้ข้อมูลสำคัญจึงเห็นด้วยว่าควรมีการลดบทบาทของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) และอาศัยกลไกภาคประชาชนเป็นผู้ดำเนินการในรูปแบบคณะทำงานร่วม ซึ่งจะเป็นการความโปร่งใสในการตรวจสอบให้เกิดขึ้น และเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจสอบการบริหารงานของภาครัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างแท้จริง นอกจากนี้ในการดำเนินการตรวจสอบของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) นั้น ควรมีการสร้างระเบียบและมาตรฐานในการตรวจให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน บนพื้นฐานของความคล่องตัวในการบริหารราชการและการให้บริการประชาชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีความแตกต่างกับส่วนราชการในระดับส่วนกลางและภูมิภาคในบริบทสภาพแวดล้อมทางการบริหารราชการที่แตกต่างกัน เพื่อไม่ให้การทำงานถูกมองว่าเป็นการทำงานที่ไม่มีกฎเกณฑ์และดำเนินการอย่างสอง

มาตรฐาน ซึ่งย่อมส่งผลในทางลบต่อความเชื่อมั่นในระบบการตรวจสอบของภาครัฐ และความเชื่อมั่นต่อการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นไทย

4.5.1.3 การวิเคราะห์ข้อเสนอแนะอื่นๆ เพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย

จากการศึกษาพบว่าข้อเสนอแนะอื่นๆ เพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น พบว่าได้แก่

(1) ในการปฏิรูปควรดำเนินการปฏิรูปให้เกิดความเท่าเทียม และควรเริ่มต้นโดยการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม และพัฒนาระบบประชาธิปไตยในท้องถิ่น โดยการสร้างบรรยากาศของสังคมประชาธิปไตยให้เกิดขึ้นในสังคมท้องถิ่นซึ่งต้องเริ่มปลูกฝังจากการสร้างจิตสำนึกของการเป็นพลเมืองที่ดีก่อนเป็นอันดับแรกตั้งแต่สถาบันครอบครัวตลอดจนเด็กและเยาวชน ควรให้เสรีภาพในการปกครองแก่ราษฎรลดความเหลื่อมล้ำและกระจายการพัฒนาอย่างเท่าเทียม

(2) ควรรับฟังตลอดจนเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่น โดยส่งเสริมกันตั้งแต่เด็กเยาวชน และครอบครัว ตลอดจนเครือข่ายภาครัฐ ภาคเอกชนและประชาชนในท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาและการปฏิรูปท้องถิ่น ด้วยการเปิดเวทีสาธารณะในการเสนอความคิดเห็นและแนวทางในการแก้ปัญหาแต่ละด้านของท้องถิ่น ตลอดจนส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นที่ควรมีอำนาจในการตัดสินใจในบริหารท้องถิ่นของตนเองให้มากกว่านี้ในเรื่องสำคัญๆ ของท้องถิ่น ไม่ใช่เพียงแค่ผู้ที่ยอมทำตามนโยบายที่ไม่เป็นธรรมกับตนเอง แต่เมื่อ NGO หรือกลุ่มนายทุนและผู้มีอิทธิพล เช่น การลงประชามติ เป็นต้น

(3) ยึดหลักการของการกระจายอำนาจและการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่างๆ ในการดำเนินการปฏิรูป ทั้งมิติของการกระจายอำนาจทางการปกครอง และทรัพยากรต่างๆ เช่นงบประมาณ บุคลากรที่เชี่ยวชาญ เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับการพัฒนาท้องถิ่น และมีอำนาจตัดสินใจ ตลอดจนบริหารงานภายในท้องถิ่นเอง อีกทั้งให้ท้องถิ่นได้รับการถ่ายโอนอำนาจและภารกิจในการให้บริการสาธารณะ ทั้งในมิติของอำนาจหน้าที่บทบาทภารกิจงบประมาณ บุคลากร และทรัพยากร แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างแท้จริงในทางปฏิบัติ

(4) ควรกำหนดมาตรการส่งเสริมและพัฒนาขีดความสามารถให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถจัดเก็บรายได้เพิ่มมากขึ้น เพื่อนำมาพัฒนาท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง และควรจัดสรรงบประมาณอย่างเท่าเทียมตามความจำเป็น และจำนวนประชากรของแต่ละพื้นที่ โดยต้องการให้มีงบประมาณการปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้นเพื่อประชาชนจะได้รับประโยชน์อย่างสูงสุด และมีการตรวจสอบงบประมาณอย่างเคร่งครัด

(5) ควรพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน โดยปรับเปลี่ยนเนื้อหาในระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นและการเป็นพลเมืองที่ดี เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นเกิดความตระหนักรู้และรักท้องถิ่น

(6) ควรมีการกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นอย่างชัดเจน และเห็นผลได้ในทางปฏิบัติ โดยมีกลไกของภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน เป็นปัจจัยเกื้อกูลและสนับสนุนตลอดจนมีกลไกการตรวจสอบการใช้อำนาจและการบริหารราชการที่เข้มแข็ง ซึ่งในการตรวจสอบการบริหารราชการท้องถิ่นต้องให้ความสำคัญกับประชาชนเพื่อนำมาสู่การป้องกันและปราบปรามการทุจริตไม่ให้เกิดขึ้น ด้วยการส่งเสริมและเพิ่มบทบาทภาคพลเมืองในการเข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจสอบการบริหารราชการท้องถิ่น การใช้ยั้งงบประมาณและการจัดบริการสาธารณะ ตลอดจนมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนติดตาม เสนอความคืบหน้าและชี้แจงการบริหารราชการท้องถิ่น

(7) ประเทศไทยมีพื้นฐานวัฒนธรรมการเมืองแบบไพร่ฟ้ายาวนาน ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการปฏิรูปประเทศค่อนข้างมาก ถ้ามีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมประชาชนให้มีความ "วัฒนธรรมทางการเมืองแบบใหม่" ก็จะช่วยให้การปฏิรูปประเทศเป็นไปได้ง่าย และตอบสนองความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง

(8) ควรมีการปฏิรูปแบบค่อยเป็นค่อยไปเพราะปัญหาในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นเป็นปัญหาเรื้อรังที่มีมานานและมีความละเอียดอ่อนต่อความรู้สึกของประชาชนในท้องถิ่นบนพื้นฐานของการทำความเข้าใจกับประชาชนท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง โดยควรมีการจัดทำรายละเอียดย่อยและการชี้แจงในประเด็นต่างๆที่เกี่ยวข้องให้มากขึ้น เพื่อก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติที่ดีของประชาชนที่มีต่อรัฐและท้องถิ่น

(9) ผู้นำท้องถิ่นเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างและกำหนดแนวทางการพัฒนาร่วมกับประชาชนในท้องถิ่น ควรมีการอบรม ให้ความรู้และดูแลผู้นำเหล่านั้น เพื่อให้ผู้นำเหล่านั้นมีความรู้ ความสามารถอันจะนำไปสู่ความสามารถในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ตอนที่ 4.5.2 ผลการวิเคราะห์ลำดับความต้องการในการปฏิรูปการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากวัตถุประสงค์ในข้อที่ 5 ที่ต้องการศึกษาข้อเสนอแนะเชิงนโยบายของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาต่อกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ซึ่งได้จากข้อมูลเชิงปริมาณในการสรุปผลจากตอนที่ 3.2 ประเด็นของลำดับความต้องการในการดำเนินการปฏิรูป

ตามลำดับก่อนหลังตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถามตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่ากับข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 85 คน จาก 27 มหาวิทยาลัยในสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปลำดับของความต้องการในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น โดยมีลักษณะของค่าข้อมูลที่แปรผกผันซึ่งกันและกันระหว่างค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ซึ่งหมายความว่าเมื่อค่าเฉลี่ย (\bar{X}) มีค่าน้อย จะแสดงถึงค่าความต้องการในการปฏิรูปที่มาก โดยมีรายละเอียดผลการศึกษาดังนี้

ตารางที่ 4.17 ตารางแสดงลำดับความต้องการในการการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(n=395)

ประเด็นตามกรอบความเห็นร่วมฯ		(\bar{X})	(S.D.)	ลำดับความต้องการ
1.	การบริหารราชการส่วนภูมิภาค	1.74	0.44	2
2.	การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	1.26	0.44	1
การบริหารราชการส่วนภูมิภาค				
1	การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค	1.32	0.47	1
2	การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง	1.68	0.47	2
การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น				
1	การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด	6.23	2.30	8
2	การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก	3.60	2.25	1
3	การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	4.45	2.10	5
4	การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่ และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง	3.98	2.11	3
5	การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น	4.14	1.99	4
6	การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น	4.70	1.82	6
7	การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ	5.03	2.03	7
8	การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน	3.85	2.55	2

จากตารางที่ 4.17 เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (X) ของลำดับความต้องการการปฏิรูปจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 395 คน สามารถสรุปผลได้ว่า ในส่วนของการปฏิรูปโดยภาพรวม กลุ่มตัวอย่างต้องการให้มีการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นมาเป็นลำดับแรก ที่ค่าเฉลี่ย (X)=1.29 ตามมาด้วยการบริหารราชการส่วนภูมิภาคที่ค่าเฉลี่ย (X) =1.74 ซึ่งทั้งสองประเด็นมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.44 ตามลำดับ โดยใช้การแปรค่าในลักษณะการแปลผลผกผันซึ่งกันระหว่างลำดับกับค่าเฉลี่ย (X) เพื่อใช้ในการจัดลำดับ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า สาเหตุที่ต้องการให้มีการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นก่อนการบริหารราชการส่วนภูมิภาคนั้น เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยพื้นฐานของการปกครองที่มีความใกล้ชิดกับประชาชน ตลอดจนเป็นหน่วยจัดบริการสาธารณะพื้นฐานแก่ประชาชนในท้องถิ่นทั่วประเทศ จึงควรเริ่มในจุดเล็กๆหรือในส่วนท้องถิ่นให้ประชาชนและท้องถิ่นสามารถจัดการตนเองได้อย่างเข้มแข็งก่อน อีกทั้งเป็นการส่งเสริมการกระจายอำนาจแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะเป็นไปตามเจตนารมณ์แห่งการปกครองระบอบประชาธิปไตย

ในส่วนของการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนภูมิภาค กลุ่มตัวอย่างต้องการให้มีการปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาคมาเป็นลำดับแรกที่ค่าเฉลี่ย (X)= 1.32 ตามมาด้วยการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงที่ค่าเฉลี่ย (X)= 1.68 ตามลำดับ ซึ่งทั้งสองประเด็นมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.47 ตามลำดับ โดยใช้การแปรค่าในลักษณะการแปลผลผกผันซึ่งกันระหว่างลำดับกับค่าเฉลี่ย (X) เพื่อใช้ในการจัดลำดับ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า สาเหตุที่ต้องการให้มีการปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาคก่อนการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงนั้น เนื่องจากโครงสร้างเป็นสิ่งสำคัญและเป็นกรอบในการกำหนดตำแหน่งหน้าที่ และการบริหารราชการโดยภาพรวม ตลอดจนเป็นกรอบการกำหนดการพัฒนาของหน่วยงานส่วนภูมิภาคว่าจะมีการดำเนินการในทิศทางใดเป็นการจัดกระบวนการให้สอดคล้องกับงานและภาระกิจตามยุทธศาสตร์ที่ได้รับ แม้ว่าผู้ว่าราชการจังหวัดจะเป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญ หากแต่ก็เป็นเพียงหนึ่งภายใต้โครงสร้างการบริหารราชการ ดังนั้นจึงควรมีการปรับโครงสร้างก่อนการดำเนินการปฏิรูปด้านอื่นๆภายใต้การให้ความรู้และความเข้าใจแก่ประชาชน โดยควรเปิดโอกาสให้ประชาชนในจังหวัดหรือหน่วยบริหารราชการจังหวัดสามารถที่จะออกแบบโครงสร้างการบริหารได้ตามความเหมาะสมของลักษณะภูมิสังคมของแต่ละจังหวัด เพื่อความคล่องตัวในการบริหารราชการภายใต้แกนนำของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงที่เป็นที่ยอมรับและเป็นตัวแทนของประชาชนอย่างแท้จริงในระยะต่อไป อีกทั้งเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตามตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะในการบริหารราชการจังหวัดในทุกๆ มิติ เพื่อเป็นการส่งเสริมการมีส่วนร่วม สร้างความโปร่งใส และปรามการทุจริตมิให้เกิดขึ้น

นอกจากนี้สำหรับประเด็นของการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างได้จัดลำดับความต้องการตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.25 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า เป็นการส่งเสริมและปรับบทบาทให้ท้องถิ่นขนาดเล็กสามารถพึ่งพาตนเองได้และสามารถจัดเก็บรายได้ให้เพียงพอต่อความจำเป็นในการใช้จ่ายงบประมาณและการพัฒนาท้องถิ่นมากขึ้น ซึ่งเป็นการสร้างความเข้มแข็งแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเปรียบเสมือนรากฐานของการพัฒนาประเทศตลอดจนเป็นเครื่องมือในการกระจายความเจริญและลดความเหลื่อมล้ำของแต่ละท้องถิ่น

ลำดับที่ 2 การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.85 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.55 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า เป็นการให้ประชาชนและทุกภาคส่วนในสังคมและท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตลอดจนจูงใจให้ภาคีการตรวจสอบภาคประชาชนที่มีความเข้มแข็งภายใต้กระบวนการในการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนแต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการพัฒนาคุณภาพของประชาชนให้มีความรู้ ความเข้าใจและความตระหนักในหน้าที่ของการเป็นพลเมืองที่ดี โดยมุ่งเน้นให้เกิดขึ้นจริง โดยเฉพาะคำว่า “เข้มแข็ง” เพราะในปัจจุบันแม้ประชาชนจะมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจการต่างๆ ของท้องถิ่นมากขึ้นแต่การมีส่วนร่วมนั้นยังขาดความต่อเนื่องและความเข้มแข็งของกลุ่มเครือข่ายภาคประชาชนซึ่งจะเป็นเป็นรากฐานในการพัฒนาต่อๆ ไป

ลำดับที่ 3 การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.98 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.11 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า ควรแก้ไขกฎหมายและพัฒนาให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้นมีความชัดเจนและเป็นธรรม มีช่องโหว่ทางกฎหมายน้อยลง และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิสังคมที่ทันสมัยและเป็นที่ยอมรับของประชาชนในท้องถิ่น อีกทั้งส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ได้ตัวแทนที่เป็นคนดีมีคุณธรรมจริยธรรม และพร้อมทำงานอย่างแท้จริง

ลำดับที่ 4 การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่นที่ค่าเฉลี่ย (X) = 4.14 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 1.99 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า ควรผลักดันพัฒนากฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่นมีความรัดกุม มีความยุติธรรมและสามารถอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนในท้องถิ่นได้ เพื่อเป็นเครื่องมือในการจัดระเบียบสังคม

รักษาและสร้างความสงบสุขให้เกิดขึ้นในท้องถิ่น ตลอดจนใช้ในการอำนวยความสะดวกแก่ท้องถิ่นอีกทั้งสามารถตรวจสอบการบริหารราชการท้องถิ่นให้มีความโปร่งใสเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในพัฒนาท้องถิ่นให้ดียิ่งขึ้น

ลำดับที่ 5 การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ค่าเฉลี่ย (X) = 4.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.10 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า งบประมาณเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาและบริหารงาน อีกทั้งเป็นเครื่องมือสำคัญในการกระจายโอกาสในการพัฒนาท้องถิ่น ตลอดจนลดความเหลื่อมล้ำในการพัฒนา งบประมาณที่ได้รับในบางท้องถิ่นมีไม่เพียงพอต่อการพัฒนาท้องถิ่นเพียงพอแต่จ่ายงบบุคลากรเท่านั้นจึงไม่เพียงพอหรือเหลืองบประมาณสำหรับการพัฒนาย่อยกว่าที่ควรจะเป็นจนไม่เพียงพอต่อการพัฒนา ดังนั้นจึงควรมีการจัดสรรงบประมาณให้ตรงกับความต้องการและวัตถุประสงค์ในการใช้จ่าย ตลอดจนดูความจำเป็นของการให้งบประมาณที่เหมาะสมเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างแท้จริง จึงเป็นการเพิ่มสภาพคล่องในการบริหารงานและพัฒนาท้องถิ่นและเมื่อจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ย่อมส่งผลให้งบประมาณสามารถเข้าถึงประชาชนได้เพิ่มมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันควรมีระบบการตรวจสอบการใช้จ่ายงบประมาณที่รัดกุมและมีการดูความคุ้มค่าและจำเป็นในการใช้จ่ายงบ ตลอดจนมีการพัฒนาระบบการตรวจสอบและบริหารจัดการงบประมาณให้ดี โดยให้ประชาชนเป็นผู้บริหารและตรวจสอบโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะส่งผลให้มีการพัฒนาชุมชนและท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น

ลำดับที่ 6 การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นที่ค่าเฉลี่ย (X) = 4.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 1.82 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นเป็นเวทีสาธารณะในการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นตลอดจนเวทีสาธารณะในการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนโดยประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งอาจถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการตรวจสอบการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผ่านกลไกประชาชน

ลำดับที่ 7 การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติที่ค่าเฉลี่ย (X) = 5.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.03 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน่วยงานกลางในการประสานงานราชการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศ ตลอดจนดูแลเรื่องงานบริหารบุคคลท้องถิ่น จัดสรร ติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลการใช้จ่ายงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นการใช้กลไกการตรวจสอบกันเอง เพื่อสร้างความเข้มแข็งของกลไกการตรวจสอบภาคประชาชน นอกจากนี้ยังทำให้มีตัวแทนของขององค์กรปกครองส่วน

ท้องถิ่นในการประสานราชการหรือชี้แจงแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศ เพื่อลดความเลื่อมล้ำในท้องถิ่นตามหลักของการกระจายอำนาจทางการปกครอง

ลำดับที่ 8 การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 6.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.30 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า แม้ว่าจะเป็นการลดปัญหาความซับซ้อนของการบริหารราชการแผ่นดินก็จริงอยู่ในบางประเด็น แต่ในอีกมิติของการบริหารราชการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดยังมีประโยชน์ในการประสานงานที่ดี ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และท้องถิ่น ดังนั้นจึงไม่ควรยุบเลิกแต่ควรพัฒนาและปรับบทบาทหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแทน โดยมีการกำหนดขอบเขตและบทบาทหน้าที่ใหม่เพื่อลดความทับซ้อน ซึ่งต้องมีการวางแผนรับมือและทำความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องและควรใช้เวลาอย่างค่อยเป็นค่อยไปในการปรับเปลี่ยน

ส่วนที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์แนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

จากวัตถุประสงค์ในข้อที่ 5 ที่ต้องการค้นหาแนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาซึ่งจากข้อมูลเชิงคุณภาพในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 85 คน จาก 27 มหาวิทยาลัยในสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) พบว่า การปกครองท้องถิ่นในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษานั้น ต้องเป็นการปกครองที่มีความเท่าเทียมกันของประชาชนอย่างแท้จริงโดยการลดอำนาจผู้มีอิทธิพลและกระจายสิทธิเสรีภาพ และความเท่าเทียมกันให้เกิดขึ้นในสังคมบนพื้นฐานของหลักธรรมาภิบาลและความเป็นนิติรัฐที่มีการจัดบริการสาธารณะเพื่อให้การบริการแก่ประชาชนอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ ตลอดจนสามารถสร้างมาตรฐานชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดียิ่งขึ้นครอบคลุมทุกช่วงชีวิต อีกทั้งควรเป็นการปกครองที่มีการเปิดโอกาสให้ทุกคนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาและบริหารท้องถิ่นอย่างจริงจัง โดยมีการบูรณาการการทำงานทรัพยากร และองค์ความรู้กับทุกหน่วยงานในท้องถิ่น เพื่อความยั่งยืนในการพัฒนาและการปฏิรูปท้องถิ่นไทย จนเกิดความตระหนักรู้ในหน้าที่ของพลเมืองและนึกถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมของท้องถิ่นและประเทศชาติของประชาชนในท้องถิ่น

นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญยังมีความคิดเห็นเพิ่มเติมว่าการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังนั้น ควรเป็นการปกครองที่เน้นการสร้างคนดีคนเก่ง และสนับสนุนคนเหล่านี้ให้ขึ้นเป็นผู้นำหรือผู้บริหารองค์กร เป็นการปกครองที่ปราศจากการทุจริตคอร์รัปชัน

การปกครองท้องถิ่นไทยที่เป็นองค์กรสีขาวและปลอดการทุจริตอย่างแท้จริง มีกลไกการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพและการสร้างการศึกษาเพื่อสร้างความเป็นพลเมืองที่ดีของรัฐที่ประชาชนในชุมชนท้องถิ่นมีความสามัคคีมีความสงบเรียบร้อยเป็นแบบแผนและเป็นสังคมที่ประชาชนมีระเบียบวินัยผ่านระบบการศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และทุกภาคส่วนที่มีบทบาทและอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 5

การอภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง“การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาสู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ครั้งนี้ เป็นการศึกษาศึกษารวบรวมและนำเสนอ ข้อมูลสภาพปัญหา กรอบความเห็นร่วม อุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มประชากรนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา ในมิติการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทย เพื่อใช้เป็นข้อมูลทางเลือกประกอบการ ศึกษาและเสนอแนะของสภาพปฏิรูปแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 และต่อวงงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปและพัฒนา ระบบบริหารงานภาครัฐไทย ตลอดจนเพิ่มเติมข้อมูลทางวิชาการของกลุ่มประชากรนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา เพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่นต่อไปโดยมุ่งหาความสัมพันธ์ เชื่อมโยงระหว่างระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และ ระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองท้องถิ่น บนพื้นฐานของหลักนิยามอุดมคติตามความของพระบรมราโชวาทของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ณ วันที่ 21พฤศจิกายน พ.ศ. 2500 ประกอบกับความหมายตามกำหนดในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ซึ่งประกอบด้วยความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่า และสิ่งที่เป็น คติ ความคิด และความเชื่อ นอกจากนี้ยังใช้ทฤษฎีความคาดหวังของวิกเตอร์เอช. วรูม (Victor H. Vroom) โดยปรับปรุงให้มีความสอดคล้องกับการวิจัย ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ **Valance** หมายถึงความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ **Instrumentality** หมายถึงความ เชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์และ **Expectancy** หมายถึงความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ ประกอบ กับการมุ่งศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลอันประกอบด้วยข้อมูลเชิงกลุ่ม จำนวน 5 ปัจจัย ได้แก่ เพศ ภูมิภาค สังกัดมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา และข้อมูลเชิงปริมาณ จำนวน 2 ปัจจัย ได้แก่ อายุ และระดับผลการเรียนเฉลี่ย ที่มีอาจมีผลต่อระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและ การบริหารภาครัฐซึ่งประกอบด้วย 8 ด้าน ได้แก่ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบัน การเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศการบริหารราชการแนวใหม่ ความรู้ เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557 การบริหารราชการแผ่นดิน

ความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทย หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมายวิธีพิจารณาที่ เกี่ยวข้อง และความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับ ท้องถิ่น ประกอบกับระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตาม กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นซึ่งประกอบด้วย 10 ด้าน ได้แก่

กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนภูมิภาค)

- (1) การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค
- (2) การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง

กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น)

- (3) การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (4) การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก
- (5) การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- (6) การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบ

ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

- (7) การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น
- (8) การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น
- (9) การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ
- (10) การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน

โดยผู้วิจัยใช้การศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) ซึ่งประกอบด้วยข้อมูล เชิงปริมาณ จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 395 คน จาก 9 มหาวิทยาลัยสังกัดที่ประชุมอธิการบดี แห่งประเทศไทย และข้อมูลเชิงคุณภาพ จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างจำนวน 85 คน จาก 27 มหาวิทยาลัยในสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย ซึ่งสามารถลำดับการนำเสนอผลการ อภิปรายได้ตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

การอภิปรายผลส่วนที่ 1 การอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1

จากวัตถุประสงค์ในข้อที่ 1 ที่ต้องการศึกษาระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบ ความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นผู้วิจัยจึงได้สรุปและอภิปรายผลการศึกษา ที่ได้ในประเด็นต่างๆ โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง**ตอนที่ 1.2 ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ****ตอนที่ 1.3 ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น**
ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น**ตอนที่ 1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง**

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างสำหรับตอบแบบสอบถาม จำนวน 7 ปัจจัย ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลเชิงกลุ่ม จำนวน 5 ปัจจัย ได้แก่ เพศ ภูมิภาค สังกัดมหาวิทยาลัย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา และข้อมูลเชิงปริมาณ จำนวน 2 ปัจจัย ได้แก่ อายุ และระดับผลการเรียนเฉลี่ย โดยมีผลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 395 คน พบว่า

(1) เพศ

จากการศึกษาเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่าเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเพศหญิงมีจำนวนทั้งสิ้น 211 คน คิดเป็นร้อยละ 53.40 และเพศชายมีจำนวนทั้งสิ้น 184 คน คิดเป็นร้อยละ 46.60 จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 395 คน ตามลำดับสืบเนื่องมาจากลักษณะโครงสร้างทางประชากรที่มีความเปลี่ยนแปลงไปของสังคมที่มีประชากรหญิงมากกว่าประชากรชาย ส่งผลให้มีจำนวนนิสิตนักศึกษาที่เป็นเพศหญิงมากกว่า เพศชาย จึงอาจนำมาสู่การตั้งข้อสังเกตเชิงปรากฏการณ์ทางสังคมศาสตร์ได้ถึงการเข้ามามีบทบาทและการเข้ามีส่วนร่วมของของนิสิต นักศึกษาเพศหญิงมากขึ้น

ดังนั้นจากผลการศึกษาและงานวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องข้างต้น จึงอาจสรุปอย่างมีนัยสำคัญได้ว่า ในกลุ่มของนิสิต นักศึกษาในปัจจุบัน ผู้หญิงเริ่มเข้ามามีบทบาท ตลอดจนเข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคมมากยิ่งขึ้น อันเนื่องมาจากลักษณะโครงสร้างทางประชากรที่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากในอดีตที่มีผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ตลอดจนเพศหญิงยังได้รับการส่งเสริมสนับสนุนให้ได้รับการศึกษามากขึ้นกว่าในอดีต จึงส่งผลให้มีจำนวนโครงสร้างทางประชากรของจำนวนนิสิต นักศึกษาที่เป็นหญิงมากยิ่งขึ้นตามมา และจากข้อสรุปข้างต้น ผู้วิจัยทำการค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนในส่วนของการงานจำนวนนิสิต นักศึกษาของประเทศไทย พบว่ามีความสอดคล้องกับข้อมูลรายงานสถานการณ์จำนวนนิสิต นักศึกษาของประเทศไทย ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ณ วันที่ 30 มีนาคม 2559 พบว่า มีจำนวนนิสิต นักศึกษาทั้งสิ้น 2,062,413 คน เป็นเพศชายจำนวน 817,328 คน คิดเป็นร้อยละ 39.63 และเพศหญิงจำนวน 1,245,085 คน คิดเป็นร้อยละ 60.37 หรือคิดเป็น 1.52 เท่าของจำนวนประชากรนิสิต นักศึกษาชาย

จากข้อค้นพบและบทอภิปรายข้างต้น มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ **กนกนุชนาท สุวรรณ (2547)** ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมืองของสตรีศึกษาเฉพาะสตรีในเขตดอนเมือง กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่าการมีส่วนร่วมทางการเมืองส่วนใหญ่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าทางการเมืองในลักษณะปัจเจกบุคคลและรูปแบบของการเลือกตั้งมากที่สุดส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมทางการเมืองได้แก่อาชีพสถานภาพสมรสระดับการศึกษาความถี่ในการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองจากสื่อมวลชนและการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง

(2) ภูมิภาคที่อาศัย

จากการศึกษาภูมิภาคของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยอ้างอิงตามที่ตั้งของมหาวิทยาลัยที่ผู้ตอบแบบสอบถามสังกัดพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากถึง 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.60 รองลงมาคือภาคกลางที่จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 28.40 ภาคตะวันออกที่จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.30 ภาคใต้ที่จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12.20 และภาคเหนือเป็นลำดับสุดท้ายที่จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.60 จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 395 คน ตามลำดับ

ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์ โดยอาวิเคราะห์ได้ใน 2 มิติ ได้แก่ มิติของการกระจายตัวของกลุ่มประชากรตัวอย่างที่ทำการศึกษา จะสังเกตได้ว่าเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมหาวิทยาลัยในเขตภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งประกอบด้วยมหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีสัดส่วนจำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่างรวมนิสิต นักศึกษาในเขตภูมิภาคนี้เมื่อเทียบกับกลุ่มมหาวิทยาลัยในเขตภูมิภาคอื่นแล้ว มีผลรวมของจำนวนของกลุ่มประชากรตัวอย่างที่มากกว่า จึงทำให้มีจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามมากกว่าในภูมิภาคอื่นๆ แต่เมื่อวิเคราะห์ถึงมิติปรากฏการณ์ทางสังคมศาสตร์จะพบว่ามีความสอดคล้องกับแนวทางในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงของ **วิรัช วิรัชนิภาพรรณ (2540)**ในงานวิจัย “ผู้ว่าราชการจังหวัดไทย : วิเคราะห์เปรียบเทียบกับผู้ว่าราชการจังหวัดสหรัฐอเมริกาฝรั่งเศสและญี่ปุ่น ที่ได้รับบุถึงความสำเร็จในด้านการปฏิบัติให้ “จังหวัดบริหารจัดการตัวเอง”ของ ซึ่งกลุ่มจังหวัดต่างๆ โดยเฉพาะในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นกลุ่มจังหวัดใหญ่ที่สุดพบว่า จังหวัดอำนาจเจริญมีการขับเคลื่อนโดยเน้นกำหนดอนาคตตนเองผ่านการสร้างธรรมนูญของประชาชน เช่นเดียวกับแนวทางการขับเคลื่อนอนาคตด้วยการพัฒนานโยบายหรือยุทธศาสตร์จังหวัดได้แก่จังหวัดเลย ที่มีการยกร่างแนวทางกำหนดอนาคตคนเมืองเลย จังหวัดขอนแก่นที่มีการเสนอปฏิญญาขอนแก่นนำเสนอ 8 ยุทธศาสตร์ขอนแก่นทศวรรษหน้า จังหวัดอุบลราชธานีที่มีการยกร่างนโยบายและยุทธศาสตร์จังหวัด (อนาคตเมืองอุบลฯ) ในอีก10ปีข้างหน้า

หรือในจังหวัดชัยภูมิที่มีการสร้างความร่วมมือร่วมกับเครือข่ายจัดเวทีสมัชชาปฏิรูปในระดับจังหวัด พัฒนากลไกการทำงานและนำมติสมัชชาปฏิรูปไปขับเคลื่อน เป็นต้น

จากความเคลื่อนไหวและปรากฏการณ์ดังกล่าว จึงอาจเป็นปัจจัยกระตุ้นการมีส่วนร่วม ในการให้ข้อมูลและตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างในภูมิภาคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นอกจากนี้ยังสามารถสะท้อนได้จากจำนวนหลักสูตรการเรียนการสอนที่เปิดและจำนวนผู้เข้าเรียน ในสาขาวิชาที่มีความเกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่น โดยเฉพาะของมหาวิทยาลัยกลุ่มตัวอย่างใน เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั้งมหาวิทยาลัยขอนแก่นและมหาวิทยาลัยมหาสารคาม อาทิวิทยาลัย การปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัย มหาสารคาม เป็นต้น ล้วนแต่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อพลวัตของการมีส่วนร่วมในการปกครอง ส่วนท้องถิ่นของนักศึกษาในมิติต่างๆ อย่างมีนัยสำคัญ

สำหรับภูมิภาคอื่นๆ รองลงมาซึ่งได้แก่ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคใต้ และ ภาคเหนือเป็นลำดับสุดท้ายจากการศึกษาก็พบว่ามีความสอดคล้องกับความเคลื่อนไหวในด้านการ ปฏิรูปให้ “จังหวัดบริหารจัดการตัวเอง” ของ **วิรัชวิรัชนิภาพรรณ (2540)** ดังที่กล่าวมาข้างต้น เช่นกัน ทั้งในแนวทางการขับเคลื่อนและผลักดันเพื่อให้เกิด “จังหวัดจัดการตนเอง” ผ่านการยกร่าง กฎหมาย ของจังหวัดเชียงใหม่ ภูเก็ต กรุงเทพมหานคร และปัตตานี เช่นเดียวกับแนวทางการ ขับเคลื่อนอนาคตด้วยการพัฒนานโยบายหรือยุทธศาสตร์จังหวัด ได้แก่จังหวัดลำปางที่มีการใช้ สมัชชาปฏิรูปรวมภาคเครือข่ายและพัฒนานโยบายสาธารณะระดับจังหวัดลำปางและจังหวัด สมุทรสาครในการสร้างกลไกพหุภาคีพัฒนานโยบายสาธารณะมุ่งสู่เมืองสมุทรสาครอยู่มีสุข นอกจากนี้ยังมีการกำหนดอนาคตตนเองผ่านพัฒนานโยบายสาธารณะทั้งในระดับจังหวัดและ ระดับท้องถิ่นของจังหวัดสระแก้ว นนทบุรี และสงขลา การพัฒนากลไกการปฏิรูปในระดับจังหวัด ของจังหวัดเชียงราย และการร่วมกับเครือข่ายจัดเวทีสมัชชาปฏิรูปในระดับจังหวัดพัฒนากลไกการทำงานและนำมติสมัชชาปฏิรูปไปขับเคลื่อนของจังหวัดสุโขทัย เป็นต้น ด้วยปัจจัยของพลวัตความ เคลื่อนไหวดังที่อภิปรายมานี้ จึงมีผลต่อการมีส่วนร่วมของกลุ่มประชากรตัวอย่างในแต่ละภูมิภาค อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

(3) สังกัดมหาวิทยาลัย

จากการศึกษาต้นสังกัดมหาวิทยาลัยของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า ผู้ตอบ แบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนิสิต นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยบูรพาที่จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.30 รองลงมาคือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 18.50 มหาวิทยาลัย มหาสารคามที่จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.70 มหาวิทยาลัยขอนแก่นที่จำนวน 47 คน คิดเป็น

ร้อยละ 11.9 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่จำนวน 39 คน คัดเป็นร้อยละ 9.90 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่จำนวน 26 คน คัดเป็นร้อยละ 6.60 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่จำนวน 24 คน คัดเป็นร้อยละ 6.10 มหาวิทยาลัยทักษิณที่จำนวน 24 คน คัดเป็นร้อยละ 6.10 และในมหาวิทยาลัยนเรศวรเป็นลำดับสุดท้ายที่จำนวน 16 คน คัดเป็นร้อยละ 4.10 จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 395 คน ตามลำดับ

เมื่อนำข้อมูลดังกล่าวมาอภิปรายผลจะสามารถวิเคราะห์ได้ใน 2 มิติ ได้แก่ มิติของการกระจายตัวของกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีความสัมพันธ์กับจำนวนนักศึกษาของแต่ละมหาวิทยาลัยในการเป็นฐานของการคำนวณเพื่อการกระจายกลุ่มตัวอย่างดังที่อธิบายไว้ในบทที่ 3 นั้นหมายความว่ามหาวิทยาลัยใดที่มีจำนวนนักศึกษามาก ก็จะมีจำนวนกลุ่มประชากรตัวอย่างที่มากขึ้นตามมาด้วย ส่งผลให้มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามและให้ข้อมูลมากกว่ามหาวิทยาลัยอื่นๆ

ดังนั้นจึงนำมาสู่การวิเคราะห์ในแง่ของปรากฏการณ์ทางสังคมศาสตร์ที่มีความเกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ในประเด็นแรกเมื่อพิจารณาถึงพื้นที่ที่ตั้งมหาวิทยาลัยจะพบว่า ในส่วนของมหาวิทยาลัยบูรพา เป็นมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดชลบุรี จึงมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของ **ปิยะนุชเงินคล้าย(2540)** จากการศึกษาเรื่อง “การสำรวจทัศนคติและความพร้อมของประชาชนต่อการกระจายอำนาจ” โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจและมุ่งศึกษาประชาชนที่อยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลจากจังหวัดชลบุรี เชียงใหม่ นครราชสีมา และ สงขลา ผลการศึกษาพบว่าประชาชนมีระดับของการไปใช้สิทธิเลือกตั้งค่อนข้างสูงและมีระดับของความเข้าใจในการกระจายอำนาจและผลของการกระจายอำนาจค่อนข้างถูกต้องโดยประชาชนให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมตัดสินใจปัญหาและแก้ไขปัญหาท้องถิ่นด้วยตนเองและให้ความสำคัญกับสภาพความเป็นจริงของท้องถิ่นอีกทั้งประชาชนต้องการใช้สิทธิในการเลือกผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งมีความสอดคล้องกับพลวัตความเคลื่อนไหวในแนวคิดการปฏิรูปท้องถิ่นในแนวคิดทางของการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงของ **จรัสสุวรรณมาลาคณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ม.ป.ป.)** ที่กล่าวว่า “การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดปกครองตนเองทำให้ทหารกลัวเรื่องความมั่นคงซึ่งจะทำให้ไม่มีผู้ว่าราชการจังหวัดจากการแต่งตั้งทั้งนี้ไม่จำเป็นต้องขับเคลื่อนจังหวัดปกครองตนเองพร้อมกันทั้งประเทศแต่ให้ทำเฉพาะจังหวัดที่มีความพร้อมก่อนเช่น จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัด สงขลา จังหวัดขอนแก่น จังหวัดระยอง จังหวัดชลบุรีให้มีรูปแบบการปกครองแบบกรุงเทพมหานครที่มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดทำหน้าที่ไม่ต่างจากนายกเทศมนตรีระดับจังหวัดซึ่งที่ผ่านมาก็ไม่เห็นจะเกิดอะไรขึ้นรัฐจัดสรรงบประมาณปีละไม่ต่ำกว่า 1.5 หมื่นล้านบาทแทนที่จะจัดสรรผ่านกรมก็สามารถผ่านจังหวัดได้เลยซึ่งในปัจจุบันมี 2 แห่งคือกรุงเทพมหานครกับเมืองพัทยา” นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวทางของ **โกวิทย์พวงงามรองศาสตราจารย์ประจำคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์(2554)** ที่ได้มีการเสนอให้เร่งรัดจัดตั้งหรือยกระดับพื้นที่องค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่นเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ โดยเร่งรัดการออกกฎหมายการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษและยกฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นรูปแบบพิเศษเช่นแม่สอดถูกเกิดเมืองพัทยาแหลมฉบังมาบตาพุดแม่สายเกาะสมุยและสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นต้น ซึ่งทั้งเมืองพัทยา และแหลมฉบังก็เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อยู่ในเขตพื้นที่ของจังหวัดชลบุรีทั้งสิ้น

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าบริบทของสถานะแวดล้อมและพลวัตของการเคลื่อนไหวในการกระจายอำนาจที่สูงกว่าจังหวัดอื่นๆ ส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างได้รับอิทธิพลและมีพฤติกรรมสัมพันธ์กับสถานที่ตั้ง ซึ่งหมายถึงจังหวัดชลบุรี และเมืองพัทยา ที่เป็นพื้นที่การปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษแห่งหนึ่งของไทยที่มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจและความเจริญสูง อีกทั้งเป็นเมืองท่องเที่ยวติดอันดับโลก และ เป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นต้นแบบในการบริหารจัดการตนเอง นอกจากนี้จังหวัดชลบุรียังเป็นจังหวัดที่มีพื้นที่ทางการค้าและอุตสาหกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญหลายแห่ง เช่นท่าเรือแหลมฉบัง เป็นต้น

ปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ สามารถตอบย้ำความชัดเจนได้จากกลุ่มตัวอย่างของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่มีจำนวนรองลงมาจากมหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งเป็นที่รับทราบของสังคมถึงบทบาทของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่มีต่อการเมือง การปกครองของไทย ทั้งในมิติของสถานที่ตั้งมหาวิทยาลัยซึ่งตั้งอยู่ที่กรุงเทพมหานครศูนย์กลางทางการเมืองของประเทศ อีกทั้งเป็นสถานที่ที่มีความสำคัญต่อหน้าประวัติศาสตร์ทางการเมืองของไทยมาตลอด ย่อมส่งผลต่อการถ่ายทอดจากอุดมการณ์ความคิดจากรุ่นสู่รุ่น ซึ่งเมื่อกล่าวถึงมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์หรือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และการเมือง ชื่อของ “ปรีดี พนมยงค์” ได้ปรากฏขึ้นในฐานะของผู้นำสายพลเรือนคนสำคัญและเป็น “มันสมอง” ของคณะราษฎร อีกทั้งยังเป็นผู้ที่มีส่วนสำคัญยิ่งในการโอนถ่ายหลักวิชาของตะวันตกเข้ามาอบรมสั่งสอนผู้คนในประเทศไทย ในฐานะผู้ประสานการของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง รวมทั้งนำเอาหลักวิชาดังกล่าวเป็นพื้นฐานในการสร้างและสถาปนาสถาบันการเมืองและปรับปรุงโครงสร้างของรัฐในระบอบประชาธิปไตย โดยสถาปนารัฐธรรมนูญกำหนดให้มีฐานะเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ วางรากฐานของระบอบรัฐสภาโดยแบ่งแยกอำนาจออกเป็น 3 ฝ่ายได้แก่ นิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ และได้สถาปนาองค์กรขึ้นมาใช้อำนาจที่มีลักษณะถ่วงดุลและตรวจสอบดังกล่าว และดำเนินการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินที่ให้อำนาจแก่ท้องถิ่นในการบริหารจัดการกิจการของตนเอง รวมทั้งได้สร้างหน่วยการปกครองท้องถิ่นที่เป็นรูปแบบสากลซึ่งเป็นที่นิยมในนานาอารยประเทศเพื่อให้สอดคล้องกับการปกครองระบอบประชาธิปไตย ที่พึงจะได้รับการสถาปนาขึ้นในขณะนั้นเป็นต้นเช่นเดียวกับในส่วนของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยและ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่มีที่ตั้งของมหาวิทยาลัยอยู่ในภูมิภาคที่มีพลวัตความเคลื่อนไหวในด้านการปฏิรูปให้ “จังหวัดบริหารจัดการตัวเอง”

ที่สอดคล้องกับแนวคิดของวิชววิชฌนภพพรณ (2540) ดังที่กล่าวมาข้างต้นในปัจฉิมด้านภูมิภาคที่อาศัยลิ่งต่างๆ เหล่านี้ จึงล้วนมีผลต่อการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลและตอบแบบสอบถามอย่างมีนัยสำคัญ

ในส่วนของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แม้ว่าจะไม่มีงานวิจัยใดที่ระบุไว้อย่างชัดเจน แต่ด้วยประวัติศาสตร์ของการเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกของประเทศไทยจึงทำให้มีผลงานทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นเป็นจำนวนมากซึ่งกลายเป็นฐานข้อมูลวิจัยและใช้ต่อยอดในทางวงการวิชาการไว้อย่างมากมาย ตลอดจนเป็นสถาบันอุดมศึกษาอันดับต้นๆ ของรัฐที่ผลิตบุคลากรเพื่อให้บริการในเชิงวิชาการและวิจัยภายใต้โครงการความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ อาทิ ศาตราจารย์สุภชัยยะวะประภาสและคณะ(2546) ที่ได้เสนอในงานวิจัยเรื่อง “โครงการศึกษาเพื่อปรับปรุงระเบียบการบริหารราชการแผ่นดิน” เสนอว่าช่วงแรก (ภายในระยะ 5 ปี) ควรคงรูปแบบการมีราชการบริหารส่วนกลางราชการบริหารส่วนภูมิภาคและราชการบริหารส่วนท้องถิ่นไว้แต่ให้ถ่ายโอนงานงบประมาณและบุคลากรของส่วนกลางไปยังภูมิภาค ช่วงที่สอง (ภายในระยะเวลา 10 ปี) ยังคงให้มีราชการบริหารส่วนภูมิภาคแต่ให้มีเฉพาะเพียงระดับจังหวัดส่วนอำเภอตำบลและหมู่บ้านนั้นให้แปรสภาพเป็นเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลให้หมด ช่วงที่สาม (ภายในพ.ศ. 2563) ควรปรับให้เหลือเพียงราชการบริหารส่วนกลางและราชการบริหารส่วนท้องถิ่นซึ่งแนวทางดังกล่าวเป็นประโยชน์ต่อการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทยอย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งพื้นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยเป็นพื้นที่ใจกลางกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเขตการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ ที่มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยประชาชนโดยตรง จึงทำให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีนักวิชาการที่ศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดของการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงในหลายแนวคิด ซึ่งสอดคล้องกับ จักกพันธุ์พิวงม (2535) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจฉิมกำหนดความพร้อมในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยใช้กรุงเทพมหานครเป็นรูปแบบ” ผลการวิจัยสรุปได้ว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและอาจารย์คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความเห็นสอดคล้องตรงกันว่าปัจฉิมกำหนดความพร้อมควรประกอบด้วย 10 ประการคือส่วนจังหวัดที่เห็นว่ามีความพร้อมในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด 3 จังหวัดแรกคือจังหวัดเชียงใหม่จังหวัดภูเก็ตและจังหวัดนครราชสีมา ดังนั้นด้วยการถ่ายทอดลักษณะอุดมการณ์และวัฒนธรรมองค์การในการเป็น “เสาหลักของแผ่นดิน” ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงส่งผลให้มีอิทธิพลต่อความร่วมมือในการให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยในครั้งนี้

เช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มหาวิทยาลัยทักษิณ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยหลักของในแต่ละภูมิภาค ซึ่งมีที่ตั้งอยู่ในจังหวัดที่มีความตื่นตัวในการกระจายอำนาจเพื่อเป็นจังหวัดจัดการตนเองที่จะมีผู้ว่าราชการจังหวัดมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจาก

ประชาชน จึงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเข้าร่วมในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ ซึ่งสอดคล้องกับ จักกพันธุ์ผิงงาม (2535) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยกำหนดความพร้อมในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด โดยใช้กรุงเทพมหานครเป็นรูปแบบ” ผลการวิจัยสรุปได้ว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและอาจารย์คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความเห็นสอดคล้องตรงกันว่าปัจจัยกำหนดความพร้อมควรประกอบด้วย 10 ประการคือ ส่วนจังหวัดที่เห็นว่ามีความพร้อมในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด 3 จังหวัดแรกคือจังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดภูเก็ต และจังหวัดนครราชสีมา และสอดคล้องกับ วิรัชวิรัชนิภาพรหม (2540) ในงานวิจัย “ผู้ว่าราชการจังหวัดไทย : วิเคราะห์เปรียบเทียบกับผู้ว่าราชการจังหวัดสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส และญี่ปุ่น” พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าจังหวัดที่มีแนวโน้มว่ามีความพร้อมในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดได้แก่ เชียงใหม่ ขอนแก่น นครราชสีมา นครศรีธรรมราช สงขลา และภูเก็ต เป็นต้น และมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปิยะนุชเงินคล้าย (2540) จากการศึกษาเรื่อง “การสำรวจทัศนคติและความพร้อมของประชาชนต่อการกระจายอำนาจ” โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจและมุ่งศึกษาประชาชนที่อยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลจากจังหวัดชลบุรี เชียงใหม่ นครราชสีมา และสงขลา ผลการศึกษาพบว่าประชาชนมีระดับของการไปใช้สิทธิเลือกตั้งค่อนข้างสูงและมีระดับของความเข้าใจในการกระจายอำนาจและผลของการกระจายอำนาจค่อนข้างถูกต้อง โดยประชาชนให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมตัดสินใจปัญหาและแก้ไขปัญหาท้องถิ่นด้วยตนเองและให้ความสำคัญกับสภาพความเป็นจริงของท้องถิ่นอีกทั้งประชาชนต้องการใช้สิทธิในการเลือกผู้บริหารท้องถิ่น ตลอดจนสอดคล้องกับ คีสินกุตสถานภาพ (2541) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “รูปแบบขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นที่ประชาชนชาวจังหวัดสงขลาพึงประสงค์ : ศึกษาความต้องการของประชาชนในการปกครองตนเองโดยการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด ผลการศึกษาพบว่า : กลุ่มตัวอย่างเสนอว่าปัจจัยที่ควรใช้ในการพิจารณาความพร้อมของจังหวัดสงขลาในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดคือเจตนารมณ์ทางการเมืองของประชาชนและพิจารณาจากรายได้ของท้องถิ่นสำหรับจังหวัดสงขลา นั้นมีความพร้อมในด้านต่างๆ เช่น ในด้านการเมืองและการบริหารในด้านเศรษฐกิจในด้านสังคมและในด้านเจตนารมณ์ทางการเมือง ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยนำเข้าที่จะพิสูจน์ว่าจังหวัดสงขลาพร้อมแล้วที่จะปกครองตนเองโดยวิธีการเลือกตัวแทนของตนขึ้นเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อทำหน้าที่บริหารงานบ้านเมืองโดยยึดหลักการบริหารโดยชาวสงขลาของชาวสงขลาเพื่อชาวสงขลา โดยคาดหวังว่าการปกครองตนเองโดยการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดจะเป็นหนทางนำไปสู่ความเป็น “สงขลาสามัคคีประชาคม” ได้ในที่สุด

ส่วนมหาวิทยาลัยนเรศวร จากการวิเคราะห์ถึงสาเหตุการเป็นลำดับสุดท้ายนั้น อาจวิเคราะห์ได้จากสภาพสังคมของจังหวัดพิษณุโลก ซึ่งเป็นจังหวัดที่ตั้งของมหาวิทยาลัยนั้น เมื่อ

เปรียบเทียบกับจังหวัดอื่นๆ นั้น อาจพบว่าพลวัตของการตื่นตัวเรื่องของการกระจายอำนาจและการปกครองท้องถิ่นน้อยกว่า และประชาชนมีความคาดหวังต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภคพรวัฒนดำรงค์ (2544) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความคาดหวังของชุมชนต่อคณะกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อการพัฒนาท้องถิ่น : เฉพาะกรณีจังหวัดพิษณุโลก” ผลการวิจัยพบว่าประชาชนในชุมชนส่วนใหญ่มีความคาดหวังต่อคณะกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลในเรื่องบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของบุคคลที่จะได้รับเลือกเป็นคณะกรรมการขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นอย่างมากขณะเดียวกันก็มีความคาดหวังน้อยต่อการที่จะได้เข้าร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมต่างๆตลอดจนการแสดงความคิดเห็นในการออกข้อบังคับในเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชนเช่นการจัดการสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรในพื้นที่หนึ่ง ชุมชนยังมีความคาดหวังน้อยต่อการได้รับรู้รับทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับแผนงาน โครงการ กิจกรรมในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นของการมีส่วนร่วมในการรับรู้เรื่องราวรายได้และโครงสร้างรายได้ตลอดจนการบริหารงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยมีความคาดหวังให้คณะกรรมการขององค์การบริหารส่วนตำบลได้มีการชี้แจงประชาสัมพันธ์การดำเนินกิจกรรมต่างๆให้กับชุมชนได้ทราบเพื่อที่ชุมชนจะได้ปฏิบัติและทำความเข้าใจได้อย่างเหมาะสมก่อให้เกิดการพัฒนาในชุมชนที่ดีต่อไป

ดังนั้นจากผลการศึกษาและงานวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องข้างต้นในประเด็นที่ 2 ภูมิภาคที่อาศัย และประเด็นที่ 3 มหาวิทยาลัยที่สังกัด จึงอาจสรุปอย่างมีนัยสำคัญได้ว่าพื้นที่จังหวัดและภูมิภาคที่ตั้งของมหาวิทยาลัยมีผลต่อการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลและตอบแบบสอบถามของประชากรตัวอย่าง ผ่านพลวัตความเคลื่อนไหวและความต้องการของประชาชนในการกระจายอำนาจและการจัดตั้งจังหวัดตนเอง ซึ่งจะนำไปสู่การเลือกตั้งผู้ว่าโดยตรงจากประชาชนในเขตจังหวัดนั้นๆ ซึ่งเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัย ซึ่งอาจมีผลต่อความรู้สึก ความคาดหวัง และอุดมคติทางการเมืองการปกครอง ซึ่งจะอภิปรายเพิ่มเติมในส่วนต่อไปภายหลัง

(4) ปัจจัยส่วนบุคคลอื่นๆ (ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษาอายุ ระดับผลการเรียนเฉลี่ย)

จากการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีที่จำนวน 353 คน คิดเป็นร้อยละ 89.40 รองลงมาคือระดับปริญญาโทที่จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.60 โดยกำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชารัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์และบริหารรัฐกิจที่จำนวน 215 คน คิดเป็นร้อยละ 54.40 รองลงมาคือสาขาวิชานิติศาสตร์ที่จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 45.60 จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 395 คนตามลำดับซึ่งเป็นไปตามการกระจายตัวของกลุ่มตัวอย่างซึ่งมี

ความสัมพันธ์กับจำนวนนักศึกษาของแต่ละหน่วยคำนวณในการเป็นฐานของการคำนวณเพื่อการกระจายกลุ่มตัวอย่างดังที่อธิบายไว้ในบทที่ 3 โดยมีช่วงอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 22 ปี (21.85) โดยมีอายุน้อยที่สุดที่ 18 ปี และมากที่สุดอยู่ที่ 46 ปี และมีช่วงระดับผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.11 โดยมีระดับผลการเรียนเฉลี่ยน้อยที่สุดที่ 2.13 และมากที่สุดอยู่ที่ 3.95 จากระบบ 4 แต้ม

ตอนที่ 1.2 ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

ในการศึกษานี้ผู้วิจัยได้ออกแบบทดสอบเพื่อวัดระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ จำนวน 40 ข้อ แบ่งออกเป็น 8 ประเด็นความรู้ประเด็นละ 5 ข้อ โดยมีผลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 395 คน สรุปผลการศึกษาได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐโดยรวมในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.09 ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของวิศิษฐ์มานะคิด (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความรู้ความเข้าใจและความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีเทศบาลตำบลห่มสักจังหวัดเพชรบูรณ์” ผลการศึกษาพบว่าประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในแง่ทฤษฎีการปกครองท้องถิ่นอยู่ในระดับปานกลางมีความรู้ความเข้าใจในการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลของตนเองโดยจำนวนที่มีความรู้ต่างกับผู้มีความรู้สูงมีจำนวนที่ใกล้เคียงกันและมีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพของเทศบาลของตนเองค่อนข้างสูง และไกรสรทองฉลาด (2539) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของข้าราชการสังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาคที่มีต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด : ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดขอนแก่น” ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการบริหารราชการแผ่นดินข้าราชการกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการบริหารราชการบริหารราชการแผ่นดินในระดับปานกลาง

โดยเมื่อพิจารณาภาพรวมระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐในแต่ละประเด็นพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้โดยจัดกลุ่มเรียงตามลำดับดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มของประเด็นที่ผู้ตอบมีระดับความรู้อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ลำดับที่ 1 ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 5 ระดับความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทย พบว่ามีระดับความรู้อยู่ในระดับมาก (\bar{X}) = 0.75 (SD) = 0.19)

กลุ่มที่ 2 กลุ่มของประเด็นที่ผู้ตอบมีระดับความรู้อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ลำดับที่ 2 ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 2 ระดับความรู้ด้านการบริหารราชการแนวใหม่ ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 0.59 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19 ในส่วนของลำดับที่ 3-5 เป็นความรู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับกฎหมายต่างๆ ซึ่งจากข้อเท็จจริงที่พบว่า ลำดับที่ 3 ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 7 ระดับความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และ

กฎหมาย วิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้อง ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19 **ลำดับที่ 4** ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 3 ระดับความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557 ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 และ**ลำดับที่ 5** ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 8 ระดับความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.48 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 **ลำดับที่ 6** ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 6 ระดับความรู้ในเรื่องหลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.16 และ **ลำดับที่ 7** ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 4 ระดับความรู้เกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดิน ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.43 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.18

กลุ่มที่ 3กลุ่มของประเด็นที่ผู้ตอบมีระดับความรู้อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ **ลำดับที่ 8** ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 1 ระดับความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบันการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศในระดับน้อย ที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19

ดังนั้น จากข้อมูลผลการศึกษาในเรื่องของระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ จึงสามารถสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจในระดับปานกลาง โดยมีความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทยมากที่สุดกว่าด้านอื่นๆ ทั้งความรู้ในหลักของการกระจายอำนาจ ความรู้ในเรื่องของกฎหมายปกครองท้องถิ่น ความรู้ในการมองความสัมพันธ์ระหว่างส่วนภูมิภาคและท้องถิ่น ตลอดจนรูปแบบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในแต่ละรูปแบบ นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างยังมีความรู้ในประเด็นอื่นๆ สนับสนุนเช่นความรู้เกี่ยวกับการบริหารราชการแนวใหม่ และความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมายวิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้องอันเนื่องมาจากพลวัตของความพยายามในการกระจายอำนาจของภาครัฐ ผนวกกับความต้องการกระจายอำนาจและการเรียกร้องในการเป็นจังหวัดจัดการตนเองและมีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงจากประชาชน จึงทำให้ประชาชนมีความรู้ในประเด็นของการปกครองท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในประเด็นของการกระจายอำนาจ ซึ่งสะท้อนได้จากแนวความคิดในการปฏิรูปและปรับปรุงการปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยในประเด็นต่างๆ ตลอดจนความพร้อมของประชาชนและท้องถิ่นในการรับการถ่ายโอนภารกิจ ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ**สุเมธชัยเลิศวิมลกุล(ม.ป.ป.)**ที่ได้ระบุว่าแนวนโยบายด้านการบริหารราชการแผ่นดินตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันกำหนดให้มีการจัดระบบบริหารราชการส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นให้มีขอบเขตอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบที่ชัดเจนเหมาะสมแก่การพัฒนาประเทศรวมทั้งให้มี

แผนพัฒนาจังหวัดและงบประมาณในการบริหารงานตามแผนดังกล่าวด้วยจึงควรเร่งรัดการดำเนินการให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายรัฐธรรมนูญโดยเร่งด่วนโดยเฉพาะอย่างยิ่งควรเร่งรัดการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปให้องค์กรปกครองท้องถิ่นที่มีความพร้อมรับไปดำเนินการให้มากขึ้น และแนวคิดการกระจายอำนาจเชิงคุณภาพเพื่อการจัดตั้งจังหวัดจัดการตนเองของ **ชัชวาลย์ ทองดีเลิศ(2557)** ที่ว่าสาเหตุที่นำเสนอเรื่องจังหวัดปกครองตนเองเพราะเป็นกระบวนการกระจายอำนาจเชิงคุณภาพที่ประชาชนจะได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลตนเองรวมทั้งมีส่วนร่วมในการปกครองมากขึ้น “จังหวัดปกครองตนเอง” เป็นทิศทางสำคัญของโลกเพราะประชาชนโตขึ้นและเรียนรู้มากขึ้นต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการตนเองมากขึ้นหรือว่าจะเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคมมากขึ้นเรียกว่าเป็นพัฒนาการโดยธรรมชาติซึ่งเมื่อสังคมโตขึ้นก็เป็นแบบนี้ซึ่งจริงๆแล้วสังคมไทยควรพัฒนาการไปจุดนั้นเมื่อถามถึงความคาดหวังตั้งจังหวัดปกครองตนเองเชื่อว่าประชาชนจะเรียกร้องสิ่งนี้เสียงดังมากขึ้นเรื่อยๆจากการประเมินในปัจจุบันเพราะช่วงที่ผ่านมาไม่น้อยกว่า 50 จังหวัดมีการขับเคลื่อนเรื่องนี้และเชื่อในที่สุดหากเป็นรัฐบาลที่ดีก็ต้องทำตามเสียงเรียกร้องหรือความต้องการของประชาชนแต่ใช้ระยะเวลายาวนานเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยถ้ารัฐบาลยังรวมศูนย์ไว้ที่ส่วนกลางก็จะเกิดความขัดแย้งระหว่างตรงกลางกับท้องถิ่นมากขึ้นเพราะว่าการกำหนดโครงการที่ตรงกลางส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นต่างๆจริงๆแล้วต้องให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมมากขึ้นโดยการกระจายอำนาจจะทำให้ประชาชนในท้องถิ่นกับรัฐกลางเกิดความขัดแย้งลดลงและปรองดองกันได้อย่างแท้จริงมิใช่เป็นแค่ภาพหรือแนวคิดในการปรับโครงสร้างอำนาจรัฐและการใช้งบประมาณของ **จรัสสุวรรณ มาลา (2557)** ที่สนับสนุนการลดการรวมศูนย์อำนาจเพิ่มการกระจายอำนาจให้กว้างขวางและเข้มข้นมากขึ้นเพราะจะสามารถแก้ปัญหาต่างๆได้และ **โกวิทย์ พวงงาม (2554)** ที่เสนอให้เร่งรัดกระจายอำนาจให้มี “การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด” และปฏิรูปจังหวัดทั้งจังหวัดให้เป็นหน่วยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยอาจจะทดลองเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดที่มีความพร้อมทั้งระบบ สาธารณูปโภคและสาธารณูปการโดยเฉพาะจังหวัดเขตปริมณฑลเช่น นครปฐม สมุทรปราการ สมุทรสาคร ปทุมธานี นนทบุรี และภูเก็ต เป็นต้นและควรต้องดำเนินการจัดให้มีกฎหมายเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดปรับเปลี่ยนโครงสร้างจังหวัดให้แล้วเสร็จภายในปี

นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับกรอบการปฏิรูปการกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ (2557) ที่ให้ความสำคัญในการฟื้นฟูรากฐานของชุมชนและท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็ง ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นแนวทางสำคัญในการแก้ไขปัญหาของประเทศโดยภาครัฐต้องลดการผูกขาดอำนาจจากเดิมที่รวมศูนย์อยู่ในส่วนกลางมาเป็นการกระจายอำนาจลงสู่ส่วนภูมิภาคและส่วน

ท้องถิ่นให้มากขึ้นรวมทั้งต้องมีการถ่ายโอนอำนาจการตัดสินใจในกิจการงานที่สำคัญต่างๆสู่ประชาชนเป็นสำคัญทั้งนี้แนวความคิดเรื่องการกระจายอำนาจดังกล่าวจะสัมฤทธิ์ได้ผลดีก็ต่อเมื่อมีการปรับโครงสร้างหน้าที่และความสัมพันธ์ระหว่างราชการส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นให้เป็นไปอย่างเหมาะสมมีการสร้างความเข้มแข็งให้กับส่วนภูมิภาคขึ้นในระดับหนึ่งรวมทั้งส่งเสริมท้องถิ่นให้สามารถจัดการตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง กรณีนี้จึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องทำการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นอย่างบูรณาการผ่านทางการกระจายอำนาจบริหารสั่งการรวมถึงบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถลงไปในส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นต่างๆให้มากขึ้น รวมทั้งต้องมีการปรับโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างราชการบริหารส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น ไม่ให้เกิดช่องว่างหรือความทับซ้อนกันในการกิจและหน้าที่ต่างๆทั้งนี้เพื่อให้บังเกิดประสิทธิภาพและผลสำเร็จดังที่ประชาชนคาดหวัง

ทั้งนี้ยังสอดคล้องในส่วนของผลการวิจัยของ **วิชัยบุญอุดมพร(2538)** ความรู้ความเข้าใจทางการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของประชาชนผู้มีอายุระหว่าง 18-19 ปี ในเขตอำเภอสารภีจังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่าประชากรที่ทำการศึกษามีความรู้ความเข้าใจเรื่องการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยในระดับดีพอสมควร **พัฒนาพุดตาน (2537)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การกระจายอำนาจ : แนวโน้มและความเป็นไปได้ในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด” ผลการศึกษาพบว่า การพิจารณาสภาพการกระจายอำนาจกรณีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดนั้น ควรให้ความสำคัญกับปัจจัยทางการเมืองเป็นประการแรก โดยพิจารณาความตื่นตัวของประชาชนในการไปใช้สิทธิในการเลือกตั้งอย่างไรก็ตามความคิดเห็นของบรรดาประชาชนกลุ่มต่างๆ ที่มีต่อการเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดพบว่า มีแนวโน้มสนับสนุนการเลือกผู้ว่าฯ ทั้งนี้เพราะเชื่อว่าสามารถทำให้การบริหารการปกครองการบริการแก่ประชาชนในจังหวัดเกิดประสิทธิภาพขึ้นได้อันเป็นผลดีต่อประชาชนสรุปการกระจายอำนาจกรณีการเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดจะเกิดเป็นรูปธรรมได้ยากยิ่งในระยะเวลาที่ทั้งนี้จากการขาดความสนับสนุนจากพรรคการเมืองกระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นกลุ่มที่สำคัญที่ควบคุมอำนาจอยู่ในขณะนี้ กระนั้นก็ตามกระแสโลกาวิวัฒน์ทางเศรษฐกิจโลกเป็นเงื่อนไขสำคัญ โดยเฉพาะองค์การการค้าโลกที่เกิดขึ้นตามการเจรจาขององค์กรแกตต์ซึ่งเป็นตัวแรงที่สำคัญอันส่งผลให้เกิดการกระจายอำนาจการปกครองกรณีการเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดเกิดขึ้นได้ ทั้งนี้สืบเนื่องจากระบบเศรษฐกิจที่พัฒนามีความต้องการระบบการเมืองที่เพิ่มประสิทธิภาพให้กับท้องถิ่นในการบริหารเพื่อเอื้อต่อประโยชน์ของประชาชนท้องถิ่น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ **ปิยะนุชเงินคล้าย(2540)** ที่ได้ศึกษาเรื่อง “การสำรวจทัศนคติและความพร้อมของประชาชนต่อการกระจายอำนาจ” ผลการศึกษาพบว่า 1. ประชาชนส่วนใหญ่ได้รับข่าวสารโดยผ่านสื่อมากกว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ 2. ระดับของการไปใช้สิทธิเลือกตั้งค่อนข้างสูง 3.

ระดับของการมีส่วนร่วมทางการเมืองค่อนข้างต่ำ 4. ระดับของความเข้าใจในการกระจายอำนาจค่อนข้างถูกต้องและประชาชนให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมตัดสินใจปัญหาและแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง 5. ระดับความเข้าใจผลของการกระจายอำนาจประชาชนจะให้ความสำคัญกับสภาพความเป็นจริงของท้องถิ่น 6. ระดับความพร้อมในการเข้าไปมีบทบาทต่อการกระจายอำนาจพบว่าประชาชนต้องการใช้สิทธิในการเลือกผู้บริหารท้องถิ่น 7. ระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนต่อการเมืองและการบริหารซึ่งประชาชนส่วนใหญ่สนใจในการติดตามการบริหารงานของรัฐบาล

ในส่วนของประเด็นระดับความรู้ด้านการบริหารราชการแนวใหม่ ซึ่งเป็นประเด็นรองลงมาในระดับปานกลาง ซึ่งสามารถวิเคราะห์และอภิปรายผลได้ว่าสืบเนื่องมาจากการบริหารงานภาครัฐในปัจจุบันมีความพยายามในการพัฒนาระบบราชการและการให้บริการที่มีคุณภาพให้แก่ประชาชน โดยสะท้อนออกมาในรูปของการปรับปรุงระบบการให้บริการให้มีความรวดเร็ว มีความโปร่งใสในการบริหารราชการ มีการทำงานอย่างโปร่งใสและมีวิสัยทัศน์ และตามยุทธศาสตร์โดยมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ที่ชัดเจน การปรับโครงสร้างให้สอดคล้องกับสภาพบริบทสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ตลอดจนการมุ่งไปสู่การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการใช้ “บุคคลที่สาม” (Third Party) ในการดำเนินการต่างๆ แทนภาครัฐเพิ่มมากขึ้นซึ่งทำให้ภาครัฐจำเป็นต้องอาศัย “แนวความคิดและวิธีการบริหารจัดการของภาคธุรกิจเอกชน” มาใช้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ **ธนรัฐสายเทพ (2544)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การปรับโครงสร้างองค์การบริหารส่วนจังหวัด : ศึกษาเฉพาะกรณีการบริหารการปกครองขององค์การบริหารส่วนจังหวัดลำปาง” จากการศึกษาพบว่า การปกครองท้องถิ่นในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนจังหวัดควรมีการปรับบทบาทหน้าที่ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันเพื่อส่งเสริมให้การบริหารการปกครองมีประสิทธิภาพเหมาะสมต่อการพัฒนาการปกครองท้องถิ่นของไทยต่อไปในกรณีการบริหารการปกครองขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีความซ้ำซ้อนในการปฏิบัติงานกับองค์กรปกครองท้องถิ่นอื่นนั้นนับว่าเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการบริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นอย่างมากเนื่องจากก่อให้เกิดความสับสนเปลืองงบประมาณแล้วยังเกิดความขัดแย้งระหว่างหน่วยองค์กรปกครองท้องถิ่นด้วยกันเองซึ่งผลการศึกษาพบว่าแนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าวควรมีการกำหนดบทบาทภารกิจและหน้าที่ความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนจังหวัดให้ชัดเจนรัฐบาลต้องสนับสนุนการกระจายอำนาจรวมทั้งการจัดสรรงบประมาณให้มากกว่านี้แนวโน้มของการบริหารการปกครองขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภายหลังที่ได้มีการปรับโครงสร้างบทบาทและอำนาจหน้าที่แล้วนั้นส่งผลให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีศักยภาพในการบริหารการปกครองท้องถิ่นมีประสิทธิภาพมากขึ้นนอกจากนั้นอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพ.ศ. 2542 ยังมีแนวโน้มส่งผลให้การบริหารการ

ปกครองขององค์การบริหารส่วนจังหวัดมีความสอดคล้องกับการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นตามรัฐธรรมนูญพ.ศ. 2540 อีกด้วยและสอดคล้องกับงานวิจัยของสำนักบริหารราชการส่วนท้องถิ่น กรมการปกครองและบริษัทที่ปรึกษาเคเปอร์สแอนด์ไอบีแอลแอสโซซิเอตส์จำกัด (2535) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “โครงการศึกษาเพื่อหารูปแบบการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคเอกชนในกิจการสาธารณะของเทศบาล”โครงการศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทำการศึกษาวิธีการที่จะให้ภาคเอกชนเข้ามาจัดทำกิจการเกี่ยวกับการให้บริการสาธารณะแก่ประชาชนแทนเทศบาลและหาวิธีปรับปรุงและเสริมสร้างประสิทธิภาพการให้บริการสาธารณะประเภทต่างๆของเทศบาลด้วยการให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมลงทุนหรือจัดบริการโดยดำเนินการศึกษาในเทศบาลนาร่อง 3 แห่งคือเทศบาลนครเชียงใหม่เทศบาลเมืองเชียงรายและเทศบาลเมืองนครปฐมโครงการวิจัยพบว่ากิจกรรมที่สามารถให้ภาคเอกชนเข้ามาดำเนินการและมีความเป็นไปได้มากในทางปฏิบัติและสมควรจะให้เอกชนเข้าร่วมดำเนินการมี 7 กิจกรรมคืองานเก็บขยะมูลฝอยงานกวาดถนนและทางเท้างานกำจัดสิ่งปฏิกูลงานบำรุงรักษาสวนสาธารณะงานซ่อมบำรุงรถยนต์งานซ่อมบำรุงรักษาไฟฟ้าสาธารณะและงานถ่ายเอกสารผู้วิจัยเห็นว่าเรื่องนี้เป็นสิ่งใหม่เทศบาลจึงอยู่ระหว่างการปรับตัวให้เข้ากับแนวคิดนี้อีกทั้งเอกชนที่มีความรู้ความชำนาญและประสบการณ์ยังมีน้อยทำให้ขาดการแข่งขันในการให้บริการการจะให้แนวคิดประสบผลสำเร็จต้องคำนึงเรื่องต่อไปนี้คือ

1. การทำสัญญาโดยให้ภาคเอกชนร่วมดำเนินการกิจการสาธารณะของเทศบาลควรกำหนดระยะเวลาสัญญา 7 ปีจึงจะทำให้ภาคเอกชนถึงจุดคุ้มทุนแต่คิดที่ระเบียบกฎหมายที่ให้เทศบาลทำสัญญาได้ไม่เกิน 5 ปีควรแก้ไขระเบียบและกฎหมายนั้น
2. การประเมินผลประสิทธิภาพการดำเนินงานของภาคเอกชนควรมีหลักเกณฑ์ในการประเมินผลที่ชัดเจนเพราะหากพิจารณาในภาพรวมจะทำให้การประเมินผลไม่ตรงกับข้อเท็จจริง
3. การคำนวณอัตราค่าจ้างที่เหมาะสมต้องมีการพิจารณาข้อมูลอย่างละเอียดเพื่อป้องกันความผิดพลาดในการกำหนดอัตราค่าจ้างที่สูงหรือต่ำเกินไปอาจทำให้เทศบาลเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นหรืออาจเป็นภาระให้กับผู้รับจ้างทำให้ประสิทธิภาพการทำงานต่ำลง

เทศบาลที่ประสงค์ให้ภาคเอกชนเข้ามาดำเนินการในกิจการสาธารณะของเทศบาลควรใช้หลักเกณฑ์พิจารณาดังนี้ (1) ให้ดำเนินการในพื้นที่ที่เทศบาลมีการขยายเขตใหม่เพราะจะทำให้สามารถเปรียบเทียบกับพื้นที่เทศบาลดำเนินการอยู่ก่อนแล้ว (2) เทศบาลริเริ่มกิจการใหม่นอกเหนือจากกิจการเทศบาลได้ดำเนินการมาแล้ว (3) เป็นกิจการที่เทศบาลดำเนินการแล้วเกิดปัญหาหรือความล้มเหลวหลักเกณฑ์ทั้ง 3 ประการทำให้เห็นผลของความแตกต่างในการให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจการสาธารณะของเทศบาลได้อย่างชัดเจนและไม่เป็นการกระทบกระเทือนกิจการที่เทศบาลได้ดำเนินการอยู่ก่อนแล้วและเนื่องจากประชาชนเป็นผู้รับ

ผลกระทบจากการที่เทศบาลให้ภาคเอกชนเข้าดำเนินการแทนประชาชนจะมีบทบาทสนับสนุนการดำเนินงานด้วยการให้ความร่วมมือกับเทศบาลและภาคเอกชนที่ทำหน้าที่ให้บริการสาธารณะโดยการรักษาทรัพย์สินส่วนรวมให้ความร่วมมือในการเก็บค่าธรรมเนียมสวดส่งดูแลการทำงานของภาคเอกชนและแจ้งให้เทศบาลทราบเพื่อการแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้อง

ในทางตรงกันข้าม จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบันการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศน้อยที่สุด ซึ่งเป็นความรู้พื้นฐานเพื่อใช้ในการคิดและวิเคราะห์ตามสถานการณ์อย่างเหมาะสม โดยกลุ่มตัวอย่างค่อนข้างมีความรู้ทั่วไปในเรื่องของการพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แต่ประเด็นของความรู้ด้านองค์ประกอบทางสังคม การวิเคราะห์หลักการทางสังคมตามระบอบประชาธิปไตย และความรู้ด้านเศรษฐกิจ ยังอยู่ในเกณฑ์น้อยถึงน้อยที่สุดดังนั้นภาครัฐจึงควรให้ความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ให้นักศึกษา มีองค์ความรู้พื้นฐานที่จำเป็นบนข้อมูลที่ต้องการตัดสินใจหรือการวิเคราะห์สถานการณ์ของสังคมอย่างเป็นเหตุเป็นผล สมเหตุสมผล เพื่อเป็นพื้นฐานสำคัญในการต่อยอดและพัฒนาระบบการกระจายอำนาจและการพัฒนาการเมืองการปกครองท้องถิ่น ซึ่งเป็นพื้นฐานของระบบการเมืองการปกครองและการพัฒนาของประเทศชาติและสังคมต่อไป

ตอนที่ 1.3 ระดับอุดมคติและความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ในการอภิปรายผลในตอนนี้ จะเป็นการอภิปรายผลเพื่อให้สามารถเห็นประเด็นได้ใน 2 มิติ คือ มิติของการจัดเรียงลำดับของค่าระดับอุดมคติและความคาดหวัง และการเปรียบเทียบรายคู่ประเด็นของการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น เพื่อความชัดเจนในการอภิปรายผลการวิจัย และประโยชน์ในการวิเคราะห์แนวทางในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทยต่อไป

1.3.1 มิติของการจัดเรียงลำดับของค่าระดับอุดมคติและความคาดหวัง

(1) ระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ในส่วนของระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น สามารถสรุปผลการศึกษาได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีผลรวมระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการ

ปกครองท้องถิ่นในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.16 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X)=0.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.17 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.18ตามลำดับ และเมื่อจำแนกรายด้านและจัดเรียงลำดับพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นดังนี้

กลุ่มที่ 1กลุ่มของประเด็นที่ผู้ตอบมีระดับอุดมคติอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ลำดับที่ 1 ประเด็นที่ 6 การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=0.89 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X)=0.89 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.26 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X)=0.88และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.25 ตามลำดับ ลำดับที่ 2 ประเด็นที่ 8 การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.89 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.20 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X)=0.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.88 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.23 ตามลำดับ ลำดับที่ 3 ประเด็นที่ 5 การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.23 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X)=0.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.25 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.82และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.28 ตามลำดับ และลำดับที่ 4 ประเด็นที่ 9 การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=0.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.25 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.26 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X)=0.79และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.31ตามลำดับ

กลุ่มที่ 2กลุ่มของประเด็นที่ผู้ตอบมีระดับอุดมคติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ลำดับที่ 5 ประเด็นที่ 1 การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.20 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X)=0.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.17 รองลงมาคือความ

ตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X) =0.74 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.27 ตามลำดับ ลำดับที่ 6 ประเด็นที่ 10 การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X) =0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.25 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X) =0.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.27 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X) =0.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.28 ตามลำดับ ลำดับที่ 7 ประเด็นที่ 2 การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X) =0.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X) =0.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.20 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X) =0.72 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.24ตามลำดับ ลำดับที่ 8 ประเด็นที่ 7 การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X) =0.75และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.26 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X) =0.77และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.28 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X) =0.73และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.28 ตามลำดับ ลำดับที่ 9 ประเด็นที่ 3 การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X) =0.74 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X) =0.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X) =0.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.25 ตามลำดับ และ ลำดับที่ 10 ประเด็นที่ 4 การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X) =0.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.29 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X) =0.68 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.31 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.34ตามลำดับ

ดังนั้น จากข้อมูลผลการศึกษาในเรื่องของระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นข้างต้น พบการจัดลำดับของกลุ่มระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น อยู่ในระดับมากที่สุด ถึงระดับมาก และทำให้เห็นประเด็นและระดับของอุดมคติของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะเป็นแนวทางในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทยได้เป็นอย่างดี ซึ่งประกอบด้วย การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบ

ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นประเด็นลำดับแรกของการจัดลำดับและเป็นลำดับที่ 1 ของกลุ่มที่ 1 การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค ซึ่งเป็นประเด็นลำดับที่ 1 ของกลุ่มที่ 2 และการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ซึ่งเป็นประเด็นที่อยู่ในลำดับสุดท้าย

ในส่วนของประเด็นของการตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นส่วนราชการที่มีผู้บริหารที่มาจากการเลือกตั้งจากประชาชนในท้องถิ่นนั้นๆ โดยตรง ตลอดจนการดำเนินการต่างๆ ยังต้องเป็นการดำเนินการภายใต้กรอบของกฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้ระบุให้หรือมิให้อำนาจกระทำการใด ดังนั้นอุดมคติในความต้องการเห็นการตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องจึงเป็นประเด็นอันดับแรกที่กลุ่มตัวอย่างต้องการให้เกิดขึ้น และเชื่อว่าจะเป็นสิ่งที่จะช่วยให้การปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทยประสบความสำเร็จและเป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น เนื่องจาก หากกฎหมายดังกล่าวมีการแก้ไขปรับปรุง หรือตราขึ้นใหม่ จะเป็นโอกาสและช่องทางในการที่จะช่วยคัดสรรคนดีที่มีความรู้ความสามารถ เข้ามาเป็นผู้นำหรือผู้บริหารท้องถิ่น ผ่านการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์ยุติธรรม ซึ่งจะประโยชน์ต่อการพัฒนาท้องถิ่นเป็นอย่างมาก เพราะผู้นำมีผลต่อการพัฒนาของท้องถิ่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ตลอดจนป้องกันการอาศัยช่องโหว่ของการเลือกตั้งผู้นำท้องถิ่น ชื่อสิทธิ ชื่อเสียงมาเพื่อหวังเข้ามาดำรงตำแหน่งและกอบโกยผลประโยชน์กลับคืน ตลอดจนใช้การเลือกตั้งเป็นเครื่องมือในการสร้างความชอบธรรมในการดำรงตำแหน่ง ซึ่งหากจะให้ครบทุกมิติแล้ว แนวทางนี้ยังครอบคลุมไปถึงแนวความคิดในการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงจากประชาชน เนื่องจากเชื่อว่าเป็นจุดเริ่มต้นของความสมบูรณ์ในการกระจายอำนาจ โดยให้ประชาชนซึ่งเป็นผู้เลือกบุคคลที่ประชาชนในท้องถิ่นยอมรับและให้ความไว้วางใจเข้ามาดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อเป็นตัวแทนของประชาชนอย่างแท้จริงในการเป็นปากเป็นเสียง ตลอดจนปกป้องและรักษาผลประโยชน์ของประชาชนในจังหวัด ควบคู่ไปกับการพัฒนาท้องถิ่นจังหวัดให้มีการพัฒนาในมิติต่างๆ อย่างรอบด้านและเหมาะสมกับสภาพภูมิสังคมของจังหวัดนั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกรอบการปฏิรูปการกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ (2557) ที่มีข้อเสนอแนะในประเด็นดังกล่าวเกี่ยวกับ “การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดทางตรง” โดยกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนโดยตรงภายใต้แนวคิดแบบ “จังหวัดจัดการตนเอง” โดยใช้เขตจังหวัดจัดการตนเองเป็นเขตเลือกตั้งและเริ่มต้นที่จังหวัดที่ประชาชนและชุมชนท้องถิ่นมีความพร้อมก่อนดังจะเห็นได้จากความสำเร็จในกรณีของกรุงเทพมหานครและเมืองพัทยาตลอดจนเพื่อให้การดำเนินการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นเป็นไปโดยกลไกภาคประชาชนทั้งการจัดการเลือกตั้ง

ผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นรวมถึงการตรวจสอบและรับรองผลการเลือกตั้งครั้งนี้เพื่อให้กระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยท้องถิ่นมีความสมบูรณ์ โกวิทย์พวงงาม(2554)การเคลื่อนไหวเพื่อจัดโครงสร้างอำนาจระดับจังหวัดใหม่ทั้งในแง่การรณรงค์เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและการปฏิรูปจังหวัดจัดการตนเองต้องกระทำไปเพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาจังหวัดและการจัดสรรทรัพยากรในจังหวัดเพื่อเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาจังหวัดให้ก้าวหน้าโดยใช้หลักการมีส่วนร่วมของภาคประชาคมจังหวัดทุกภาคส่วนมิใช่มุ่งเพียงการจัดโครงสร้างอำนาจเพื่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเพียงเท่านั้น **เศรษฐ์อัญญ์ฟรี (2557)** แนวทางของการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยืนยันว่าประชาชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ต้องการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงแต่การดำเนินการจะต้องเปิดเวทีรับฟังความเห็นจากทุกภาคส่วนเพื่อให้ทุกฝ่ายยอมรับผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากตัวแทนชาวมุสลิมทั้งนี้หากมีนาร่องการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้อย่างเป็นรูปธรรมจะเป็นการสร้างโอกาสในการพัฒนาและลดปัญหาความขัดแย้งได้ **ชาติอยู่ประเสริฐ(2557)**และเครือข่ายองค์กรท้องถิ่น, (ม.ป.ป.) ได้เสนอให้มีการตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมายระเบียบข้อบังคับอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การดำเนินการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นเป็นไปโดยกลไกภาคประชาชน ทั้งการจัดการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นรวมถึงการตรวจสอบและรับรองผลการเลือกตั้งครั้งนี้เพื่อให้กระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยท้องถิ่นมีความสมบูรณ์และ**วิรัชวิชนี ภาวรรณ(2540)** ที่ว่าระบบหรือวิธีการแต่งตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดยังไม่บริสุทธิ์ยุติธรรมโดยปัญหาเกิดจากระบบการแต่งตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดมากกว่าตัวบุคคลดังนั้นนอกจากต้องปรับปรุงแก้ไขที่ระบบโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ว่าราชการจังหวัดควรมาจากการเลือกตั้งของประชาชนและควรดำเนินการในบางจังหวัดที่มีความพร้อมแล้วควรนำแนวคิดการเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครมาเป็นแนวทางในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดที่มีความพร้อมอีกด้วยสำหรับคุณสมบัติของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งนั้นอาจเป็นชายหรือหญิงก็ได้ที่มีอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปมีการศึกษาอย่างต่ำระดับปริญญาตรีมีความรู้ความสามารถมีประสบการณ์ทางด้านบริหารและเคยรับราชการมาก่อนในส่วนของการควบคุมและตรวจสอบผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าประชาชนตั้งแต่ 50,000 คนขึ้นไปควรมีสิทธิร่วมลงชื่อเพื่อนำไปสู่ขั้นตอนการถอดถอนหรือโยกย้ายผู้ว่าราชการจังหวัดได้สำหรับคุณสมบัติของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าผู้ว่าราชการจังหวัดควรมาจากข้าราชการประจำของกระทรวงทบวงกรมอื่นได้โดยไม่ต้องมาจากระบบมหาดไทยเท่านั้นและไม่ควรที่จะสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรีในความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งมีอำนาจหน้าที่มากและแม้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งได้สร้างความ

เจริญก้าวหน้าและให้บริการแก่ประชาชนในจังหวัดอย่างมีประสิทธิภาพในระดับปานกลางก็ตามแต่ผู้ว่าราชการจังหวัดดังกล่าวก็ยังไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการได้เหมาะสมกับตำแหน่งและเกียรติยศที่ได้รับผนวกกับการบริหารงานที่เป็นไปในลักษณะไม่ใกล้ชิดกับประชาชนประชาชนในจังหวัดร้องเรียนหรือควบคุมการบริหารงานและเข้าพบขอความช่วยเหลือจากผู้ว่าราชการจังหวัดได้ยากพอสมควรสำหรับความคิดเห็นต่อการเลือกตั้งและการแต่งตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดสอดคล้องกับแนวคิดและหลักการประชาธิปไตยโดยการกระจายอำนาจตลอดจนการปกครองตนเองของประชาชนในท้องถิ่นโดยผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งจะมีส่วนช่วยให้ประชาชนมีรายได้และมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกว่าเดิมการทำตัวเป็นนายประชาชนจะลดน้อยลงและประชาชนจะได้รับการยกย่องมากขึ้นสำหรับข้อเสียของการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าชนบชนนิยมประเพณีและวัฒนธรรมทางการปกครองและการบริหารของไทยไม่สอดคล้องกับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดในเวลาเดียวกันการเลือกตั้งยังไม่บริสุทธิ์ยุติธรรมอันจะมีส่วนสำคัญทำให้ผู้มีอิทธิพลตลอดจนผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ไม่เพียงพอเข้ามาเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดได้ง่ายอย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยว่าการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและจะนำไปสู่การประกาศตัวเป็นจังหวัดหรือรัฐอิสระหรือจะทำให้รัฐบาลในระดับชาติขาดความเข้มแข็งและเมื่อมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติราชการของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งมาเปรียบเทียบกับผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งได้พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติราชการอีกทั้งมีความสัมพันธ์และใกล้ชิดกับประชาชนมากกว่าผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งผู้วิจัยได้เสนอแนะให้มุ่งพัฒนาที่ระบบหรือโครงสร้างใหญ่คือให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงในบางจังหวัดที่มีความพร้อมภายใต้เงื่อนไขของกฎหมายทั้งนี้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ก็ได้เปิดโอกาสให้กระทำเช่นนี้ได้สำหรับตัวอย่างจังหวัดที่มีแนวโน้มว่ามีความพร้อมดังกล่าวเช่นเชียงใหม่ขอนแก่นนครราชสีมานนทบุรีนครศรีธรรมราชสงขลาและภูเก็ต เป็นต้น ส่วนจังหวัดอื่นที่มีแนวโน้มว่ายังไม่มีความพร้อมเช่นจังหวัดฉะเชิงเทราและต่าง ๆ หรือจังหวัดที่มีปัญหาในเรื่องความมั่นคงของชาติจังหวัดใดที่มีโอกาสเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการ.....(ชื่อจังหวัดที่มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด) พ.ศ. มาใช้บังคับหรือแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ.ศ. 2540 แล้วแต่กรณีในเวลาเดียวกันก็ต้องมีมาตรการอื่นเสริมด้วยเช่นรัฐบาลควรสนับสนุนการกระจายอำนาจทั้งทางด้านการเมืองสังคมและเศรษฐกิจให้แก่จังหวัดและหน่วยการบริหารท้องถิ่นส่งเสริมภาคเอกชนให้เข้มแข็งภายใต้การแข่งขันที่เสรีและเป็นธรรมปฏิรูประบบราชการและระบบการเมืองกำหนดกลไกควบคุมตรวจสอบผู้ว่าราชการ

จังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งให้รัดกุมพร้อมทั้งจำกัดวาระการอยู่ในตำแหน่งของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งโดยให้อยู่ในตำแหน่งติดต่อกันไม่เกิน 2 วาระหรือ 8 ปี พร้อมกันนั้นผู้วิจัยได้เสนอตัวแบบ (Models) ที่สำคัญ 3 ตัวแบบซึ่งในอนาคตผู้ที่เห็นด้วยหรือผู้สนับสนุนการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดอาจนำตัวแบบใดตัวแบบหนึ่งหรือหลายตัวแบบไปเป็นแนวทางในการประยุกต์ใช้กับประเทศไทยได้โดย **ตัวแบบที่หนึ่ง**เป็นตัวแบบที่เสนอให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมาจากการเลือกตั้งโดยตรงและยกเลิกผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งในบางจังหวัด **ตัวแบบที่สอง**เป็นตัวแบบที่เสนอให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้งโดยตรงและยกเลิกผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งในบางจังหวัด **ตัวแบบที่สาม**เป็นตัวแบบที่เสนอให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้งทางอ้อมและยกเลิกผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งในบางจังหวัด ส่วนข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนาผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งที่สำคัญนั้นผู้วิจัยไม่เพียงเสนอแนะให้ผู้ว่าราชการจังหวัดลดขั้นตอนที่ไม่จำเป็นในการบริหารราชการพร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการจัดการการให้บริการการประสานงานการอำนวยความสะดวกต่อประชาชนและการพบปะใกล้ชิดประชาชนเพิ่มมากขึ้นเท่านั้นแต่การแต่งตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดควรปราศจากการแทรกแซงจากทุกฝ่ายควบคู่ไปกับการมีมาตรการตรวจสอบประสิทธิภาพในการปฏิบัติราชการของผู้ว่าราชการจังหวัดและผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดที่มีความพร้อมควรพร้อมที่จะถ่ายโอนอำนาจให้กับผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งอีกด้วย

ในประเด็นลำดับรองลงมา ในประเด็นของการปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค ซึ่งเป็นประเด็นที่สังคมและประชาชนให้การจับตาและต้องการให้มีการปฏิรูป หรือจนถึงขั้นกระแสนการให้ยุบเลิกการบริหารราชการส่วนภูมิภาค เนื่องจากมองว่าการบริหารราชการส่วนภูมิภาคในปัจจุบันเป็นรูปแบบการบริหารราชการที่มีโครงสร้าง บทบาท และหน้าที่ที่มีความทับซ้อน และซ้ำซ้อนกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ตลอดจนเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทางด้านการเมืองและการปกครองเพราะแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลยังไม่ไว้วางใจประชาชนในท้องถิ่นก่อให้เกิดความล่าช้าเพราะเป็นการเพิ่มขึ้นขั้นตอนก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมต่อท้องถิ่นเพราะถูกบริหารจัดการจากเจ้าหน้าที่ที่มาจากที่อื่นในบางจังหวัดมีการย้ายผู้ว่าราชการจังหวัดหลายครั้งในปีเดียว อีกทั้งส่งผลต่อการประสานงานระหว่างการบริหารราชการส่วนกลางกับส่วนท้องถิ่นดังจะเห็นได้จากการให้ความเห็นชอบข้อบัญญัติท้องถิ่นต่างๆยังค้างการพิจารณาอยู่ที่จังหวัดเป็นจำนวนมาก (ชานาญจันทร์เรือง, 2554) ซึ่งแนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของกรอบการปฏิรูปการกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ (2557) ที่มีข้อเสนอแนะในประเด็นดังกล่าวเกี่ยวกับ“การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค” เพื่อปรับบทบาทหน่วยราชการระดับจังหวัดให้เป็นหน่วยสนับสนุนทางวิชาการและเป็น

สาขาของส่วนกลางเพื่อให้รัฐปฏิบัติหน้าที่เฉพาะภารกิจที่รัฐต้องดำเนินการเองเท่านั้น โดยมองว่าเป็นวิธีการที่ให้เสรีภาพในการปกครองแก่ราษฎรทำให้ราษฎรมีส่วนในการบริหารกิจการงานของท้องถิ่นตนเองทำให้เกิดความรับผิดชอบในกิจการส่วนรวมของท้องถิ่นมากขึ้น ทำให้มีการสนองความต้องการเฉพาะของท้องถิ่นได้ดีขึ้นเนื่องด้วยราษฎรในแต่ละท้องถิ่นย่อมรู้ความต้องการของตนดีกว่าส่วนกลางนอกจากนั้นกิจการอันเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของแต่ละท้องถิ่นย่อมไม่อาจกำหนดให้เหมือนกันไปหมดทั้งประเทศได้เพราะความจำเป็นของแต่ละท้องถิ่นและสภาพภูมิประเทศย่อมแตกต่างกันไป ตลอดจนเป็นการแบ่งเบาภาระของราชการบริหารส่วนกลางในกิจการอันเกี่ยวกับท้องถิ่นโดยเฉพาะทำให้สามารถจัดทำกิจการใหญ่เกี่ยวกับส่วนรวมได้มากขึ้นนอกจากนี้การกระจายอำนาจการปกครองให้กับท้องถิ่นยังทำให้กิจการต่างๆ สำเร็จลุล่วงไปได้โดยรวดเร็วยิ่งขึ้น

ในทางตรงข้าม กลับมีนักวิชาการหลายท่านในวงการวิชาการได้เสนอข้อคิดเห็นต่อการปรับโครงสร้างการบริหารราชการส่วนภูมิภาคว่าไม่สามารถที่จะยุบเลิกได้ เนื่องจากติดข้อบทบัญญัติทางกฎหมาย ตลอดจนการบริหารราชการส่วนภูมิภาคยังมีประโยชน์ต่อการบริหารราชการแผ่นดินในหลายประเด็น อาทิ แนวคิดของ **ชาติชาย ณ เชียงใหม่ (2555)** มีความคิดเห็นว่าการยกเลิกการปกครองส่วนภูมิภาคคงยังไม่เกิดขึ้นในเวลา 4 – 5 ปีข้างหน้า เพราะยังมีข้อถกเถียงมากมายในเรื่องการกระจายงบประมาณหรือการมอบอำนาจให้กับนักการเมืองท้องถิ่นแต่ต้องมีกลไกมอบอำนาจให้ประชาชนมากขึ้นผ่านหลักคิด 2 อย่างคือจะจัดสรรทรัพยากรในประเทศด้วยวิธีไหนดีที่สุดและการมองเหตุผลในระบบรัฐว่าจะจัดสรรงบประมาณเพื่อพัฒนาท้องถิ่นในรูปแบบใดและจะควบคุมบริการของรัฐให้ดีที่สุดได้อย่างไร สอดคล้องกับ **ชานาญจันทร์ เรือง (2554)** มีความคิดเห็นว่าผู้ที่เห็นด้วยกับการบริหารราชการส่วนภูมิภาคมักจะให้เหตุผลว่ามีข้อดีคือเป็นจุดเริ่มต้นของการกระจายอำนาจการดำเนินงานเป็นไปด้วยความรวดเร็วมากยิ่งขึ้นทำให้มีการประสานงานระหว่างการบริหารราชการส่วนกลางส่วนกับส่วนท้องถิ่นได้ดียิ่งขึ้นตลอดจนเหมาะสมสำหรับสังคมที่ประชาชนยังมีสำนึกในการปกครองตนเองต่ำ **สมาคมนักปกครองแห่งประเทศไทย (2554)** มีความคิดเห็นว่าการบริหารราชการส่วนภูมิภาคเป็นกลไกการบริหารราชการที่ต้องพัฒนาควบคู่ไปกับการปฏิรูปโครงสร้างอำนาจรัฐระหว่างส่วนกลางกับส่วนท้องถิ่นและไม่ใช่ปัญหาแรกหรือปัญหาสำคัญเร่งด่วนที่จะต้องดำเนินการเพื่อการปฏิรูปประเทศไทยอีกทั้งการยกเลิกการบริหารราชการส่วนภูมิภาคเป็นการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของรัฐจากระบบเดี่ยวเป็นสหพันธรัฐและขัดกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550 มาตรา 291 अनुมาตรา 1 วรคสองรวมทั้งยังขัดกับกฎหมายอื่นๆ อีกนับร้อยฉบับการยกเลิกการบริหารราชการส่วนภูมิภาคทั้งหมดจึงไม่สมควรแต่อาจสามารถปรับปรุงรูปแบบให้เหมาะสมยิ่งขึ้นได้ตลอดจนการบริหารราชการส่วนภูมิภาคมีวิวัฒนาการมาเป็นเวลายาวนานและได้มีการพัฒนาให้มีความเหมาะสมกับสังคมไทยในแต่ละยุค

สมัยจวบจนถึงปัจจุบันนี้รวมทั้งยังมีความสัมพันธ์กับเรื่องของความมั่นคงการเมืองการบริหารฯลฯ จึงไม่ควรพิจารณาโดยเน้นแต่เฉพาะเรื่องความอิสระในทางปกครองและการบริหารเท่านั้น และ **สุเมธชัยเลิศฉัตรกุล (ม.ป.ป.)** มีความเห็นว่ารัฐที่สหประชาชาติรับรองเป็นรัฐเอกราชมีทั้งหมด 191 ประเทศรัฐรวมมี 27 ประเทศรัฐเดี่ยวมี 164 ประเทศรัฐเดี่ยวที่มีเฉพาะการบริหารราชการส่วนกลางมี 2 ประเทศคืออิกเตนสไตน์และมอราโกรัฐเดี่ยวที่มีการบริหารราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคโดยไม่มีส่วนท้องถิ่นคือสิงคโปร์(ได้รับการประเมินว่าเป็นประเทศที่มีระบบธรรมาภิบาลอันดับ 1 ในโลก) รัฐเดี่ยวที่มีการบริหารราชการส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นไม่มีส่วนภูมิภาคมี 2 ประเทศคือญี่ปุ่นและอังกฤษนอกนั้นอีก 159 ประเทศจาก 164 ประเทศมีการบริหารราชการส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นหากราชการส่วนภูมิภาคไม่ดีเหตุใดบางประเทศจึงยังคงมีการบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นอยู่การปฏิรูประบบราชการไทยราชการส่วนกลางจะต้องเลิกกะทัดรัดแบบจืดแต่เจ้าการกระจายภารกิจและรายได้ให้แก่ส่วนท้องถิ่นต้องเป็นรูปธรรมและจริงใจ

นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ **คณะกรรมการการปกครองวุฒิสภา (2543)** จาการายงานพิจารณาศึกษาเรื่องบทบาทราชการส่วนภูมิภาคในอนาคตกับการกระจายอำนาจของรัฐ.กองกรรมการสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภามีข้อสังเกตในด้านข้อกฎหมายดังนี้

1. การที่กฎหมายกำหนดให้ท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่มากไปกว่าหลักการแห่งการปกครองตนเองที่อยู่ภายใต้ระบอบประชาธิปไตยของประเทศที่เป็นรัฐเดี่ยวและในขณะเดียวกันกฎหมายยังมีได้ให้อำนาจหน้าที่ราชการส่วนภูมิภาคให้สามารถทำหน้าที่แทนส่วนกลางได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องกับการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นที่เกิดขึ้นเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้รัฐมีภาระต้องสนับสนุนให้ท้องถิ่นมีรายได้เพียงพอแก่การเลี้ยงตนเองในขณะที่ท้องถิ่นไม่มีความพร้อมและการกำกับยังไม่มีประสิทธิภาพ

2. การที่กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินกำหนดให้ส่วนราชการส่วนกลางใดเป็นราชการส่วนภูมิภาคโดยให้ดำเนินการออกเป็นพระราชกฤษฎีกาการแบ่งส่วนราชการเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้มีหน่วยราชการส่วนกลางตั้งอยู่ในภูมิภาคมากยิ่งขึ้นเป็นเหตุทำให้การบริหารงานของผู้ว่าราชการจังหวัดในด้านการกำกับดูแลการสั่งการและการประสานงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การดำเนินงานของจังหวัดเป็นไปตามกฎหมายและนโยบายของรัฐไม่สามารถดำเนินการไปได้อย่างมีประสิทธิภาพเพราะผู้ว่าราชการจังหวัดขาดเอกภาพในการกำกับดูแลอย่างใกล้ชิด

3. การที่รัฐออกกฎหมายการบริหารงานบุคคลของท้องถิ่นจากที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัดไปเป็นในรูปของคณะกรรมการพนักงานส่วนท้องถิ่นในระดับจังหวัดและ

ระดับกลางทำให้บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอในการบริหารงานบุคคลของท้องถิ่นหมดไปซึ่งจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การกำกับดูแลท้องถิ่นอาจไม่ได้ผล

4. การที่รัฐมิได้ดำเนินการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นปกครองตนเองตามที่รับธรรมนูญกำหนดได้อย่างเหมาะสมคือสภาพท้องถิ่นเกินกว่าครึ่งของประเทศยังไม่มีความพร้อมด้านบุคลากรความรู้ความเข้าใจสภาพของความหนาแน่นของประชากรสภาพของพื้นที่และสภาพของแหล่งที่มาของรายได้ของท้องถิ่นอย่างเพียงพอทำให้การกระจายอำนาจเป็นภาระหนักของรัฐบาล

5. เรื่องรายได้ท้องถิ่นแม้กฎหมายจะกำหนดให้ท้องถิ่นมีฐานที่มาของรายได้เพิ่มมากขึ้นแต่ประชากรและทรัพยากรของท้องถิ่นมีน้อยทำให้รายได้ของท้องถิ่นจัดเก็บได้น้อย

6. ตามรัฐธรรมนูญมาตรา 78 ถึงแม้จังหวัดที่ถูกพัฒนาเป็นท้องถิ่นขนาดใหญ่แล้วราชการส่วนภูมิภาคก็ยังคงต้องมียุติไปเพื่อทำหน้าที่แทนราชการส่วนกลางในจังหวัดนั้น

7. แม้รัฐธรรมนูญไม่ได้บัญญัติเรื่องการปกครองส่วนภูมิภาคไว้ก็ไม่จำเป็นต้องเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงถึงแม้จังหวัดใดจะถูกพัฒนาเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่จะมีการเลือกตั้งเฉพาะสมาชิกสภาท้องถิ่นผู้บริหารท้องถิ่นเท่านั้น

8. แม้จะมีการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นมากเพียงใดก็เป็นการกระจายอำนาจหน้าที่ให้ท้องถิ่นตามหลักการปกครองตนเองภายใต้ความเป็นรัฐเดี่ยวเท่านั้นส่วนอำนาจหน้าที่ของรัฐก็ยังคงมีอยู่ราชการส่วนภูมิภาคอันเป็นกลไกสำคัญของรัฐยังคงมีความจำเป็นต้องปฏิบัติหน้าที่แทนรัฐในส่วนภูมิภาคต่อไปในข้อเท็จจริงคณะกรรมการพบว่าผู้ว่าราชการจังหวัดขาดเอกภาพในการบริหารงาน , ศาลากลางจังหวัดไม่ได้เป็นศูนย์กลางการบริหารราชการส่วนภูมิภาคในจังหวัด , นโยบายกระจายอำนาจในทุกพื้นที่ของประเทศเร่งรัดดำเนินการโดยไม่คำนึงถึงความพร้อมของท้องถิ่น , องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซ้อนกันในพื้นที่เดียวกันทำให้ท้องถิ่นไม่อาจพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ , จังหวัดและอำเภอมิได้ใช้อำนาจหน้าที่ในการกำกับหรือควบคุมดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้อย่างจริงจังข้อเสนอแนะจากการศึกษาคณะกรรมการให้ข้อเสนอแนะไว้หลายประการเช่นเรื่องเอกภาพในการบริหารของผู้ว่าราชการจังหวัดให้เลิกการตั้งหน่วยงานส่วนกลางในภูมิภาคให้มีการมอบอำนาจให้จังหวัดมากขึ้นจัดสรรงบประมาณให้จังหวัดเป็นต้น , กรณีนโยบายกระจายอำนาจควรมีการสำรวจความพร้อมของท้องถิ่นหากท้องถิ่นใดไม่พร้อมควรประกาศยกเลิกการจัดตั้งท้องถิ่น (เฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบล) การตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมิใช่การตั้งในลักษณะบังคับซึ่งท้องถิ่นบางท้องถิ่นที่ยังไม่มีสภาพความพร้อม , กรณีท้องถิ่นทับซ้อนพื้นที่กันควรพิจารณาแก้ไขปัญหาก็ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดได้มีโอกาสมีรายได้มีการพัฒนาตนเองๆ

และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ **ศุภชัยยะประภาสและวนิดานวลบุญเรือง (2545)** ได้ทำการเรียบเรียงหนังสือเรื่อง “การบริหารราชการส่วนภูมิภาค : กลยุทธ์บริหารภาครัฐ” อันเป็นงานที่ต่อเนื่องจากการศึกษาวิจัยเรื่อง “โครงการศึกษาเพื่อการปรับปรุงการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน” ที่ดำเนินการเมื่อปี 2540 ในการศึกษาได้มีการเสนอปรับปรุงราชการบริหารส่วนภูมิภาคในประเด็นที่ให้มีหน่วยงานเพื่อปฏิบัติการกิจในเชิงวิชาการการประสานงานกำกับติดตามประเมินผลและให้คำปรึกษาแนะนำเสนอให้ทบทุนออกแบบระบบบริหารงานจังหวัด/อำเภอใหม่บนพื้นฐานของหลักการมีประสิทธิภาพสูงสุดและความรับผิดชอบต่อประชาชนในพื้นที่การทำงานของข้าราชการควรเป็น “ทีมจังหวัด” ส่วนรัฐบาลต้องมีหน้าที่กำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเรื่องคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณะตลอดจนความเท่าเทียมกันของการบริการสาธารณะที่ท้องถิ่นจัดให้แก่ประชาชนและชุมชนด้านที่มาของผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอให้ย้ายสังกัดของผู้ว่าราชการจังหวัดไปสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรีเพื่อให้สามารถสรรหาบุคคลที่จะดำรงตำแหน่งได้จากหลากหลายหน่วยงานเพื่อตอบสนองความต้องการในแต่ละพื้นที่ได้ในเรื่องการกระจายอำนาจผู้เขียนได้เสนอว่าการกระจายอำนาจให้แก่ราชการบริหารส่วนท้องถิ่นต้องดำเนินการควบคู่ไปกับการเพิ่มความเข้มแข็งให้กับราชการส่วนภูมิภาคเพื่อให้การกระจายอำนาจนั้นท้องถิ่นสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพลดความซ้ำซ้อนทั้งเรื่องงบประมาณและบุคลากรและควรเกิดการบูรณาการในการพัฒนาจังหวัดในภาพรวม

ในทางตรงกันข้าม จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นต่อประเด็นของการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กน้อยที่สุด ถึงแม้จะมีผลการศึกษาและสภาพความเป็นจริงที่ชัดเจนถึงความไม่พร้อมและความจำเป็นในการยุบรวมเพื่อการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กก็ตาม การที่จะยุบรวมและลดจำนวนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของไทยนั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่าย อันสืบเนื่องมาจากการพัฒนาท้องถิ่น ในปัจจุบันตามรายงานข้อมูลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไทย ณ วันที่ 6 พฤศจิกายน 2558 โดย ส่วนวิจัยและพัฒนาระบบรูปแบบและโครงสร้าง สำนักพัฒนาระบบ รูปแบบและโครงสร้างกรมการส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่ามีการแบ่งย่อยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากถึง 7,489 แห่ง ซึ่งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ถึง 7,014 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 89.36 จากจำนวนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมดโดยจำแนกออกเป็นระดับเทศบาลเมือง 17 แห่ง ระดับเทศบาลตำบล 1,875 แห่ง และระดับองค์การบริหารส่วนตำบลอีก 5,122 แห่ง ซึ่งขาดความพร้อมทั้งในด้านปัจจัยทางการบริหาร อันประกอบด้วย ทรัพยากรบุคคล งบประมาณในการบริหารและการพัฒนา วัสดุอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกในการทำงานและการให้บริการประชาชน ตลอดจนศักยภาพ ความพร้อม

และภาวะผู้นำท้องถิ่นในการบริหารงาน ซึ่งส่วนแต่ยังไม่มีความพร้อมทั้งสิ้น ขอมส่งผลต่อการจัดบริการสาธารณะแก่ประชาชนและการบริหารราชการและพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ **จุฬาลักษณ์พัฒนศักดิ์ภิญโญและคณะ (2545)**จากการศึกษาเรื่อง “การประเมินความก้าวหน้าของการกระจายอำนาจในประเทศไทย : กรณีศึกษาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคใต้” ผลการวิจัยพบว่าด้านบทบาทหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 53.9 เห็นว่าการจัดตั้งองค์กรปกครองท้องถิ่นขึ้นในเขตพื้นที่ก่อให้เกิดผลดีต่อการพัฒนาท้องถิ่นโดยกลุ่มตัวอย่างในเขตอบต. เห็นว่าก่อให้เกิดผลดีต่อการพัฒนาท้องถิ่นในอัตราส่วนที่มากที่สุดกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่อบจ. เห็นว่าก่อให้เกิดผลดีต่อการพัฒนาท้องถิ่นในอัตราส่วนที่น้อยที่สุดการรับรู้ของประชาชนต่อองค์กรและบุคลากรในองค์กรปกครองท้องถิ่นพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าร้อยละ 50 ไม่เคยได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการบริหารงานจากบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะจากคณะผู้บริหารและหัวหน้าส่วนราชการสูงสุดขององค์กรปกครองท้องถิ่นเป็นกลุ่มบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างไม่เคยพบปะพูดคุยด้วยมากที่สุดส่วนองค์กรปกครองท้องถิ่นที่กลุ่มตัวอย่างไม่เคยได้รับรู้ทราบการจัดทำโครงการพัฒนาท้องถิ่นมากที่สุดคือองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาลนครคือเป็นร้อยละ 65.9 และ 63.4 ตามลำดับทัศนคติของประชาชนต่อองค์กรและบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทัศนคติกลางๆต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยมีทัศนคติที่ดีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลในสัดส่วนที่สูงที่สุดและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดในสัดส่วนที่สูงที่สุดและพบว่าประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสัมพันธ์กับทัศนคติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติความพึงพอใจของประชาชนต่อองค์กรและบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในระดับปานกลางต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตลอดจนบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกกลุ่มนอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าผลการทำงาน of เทศบาลนครที่เป็นตัวอย่างที่ดีกว่าเทศบาลนครอื่นในละแวกใกล้เคียงเป็นสัดส่วนที่สูงกว่าเทศบาลองค์การบริหารส่วนตำบลและองค์การบริหารส่วนจังหวัดเมื่อเปรียบเทียบการทำงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประเภทเดียวกันในเขตพื้นที่ใกล้เคียงการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีส่วนร่วมในระดับพื้นฐานเช่นการไปใช้สิทธิเลือกตั้งแต่มีส่วนร่วมทางการเมืองขั้นสูงเช่นการช่วยรณรงค์หาเสียงการสนับสนุนทางการเงินหรือสิ่งของแก่ผู้สมัครน้อยมากจนถึงไม่มีส่วนร่วมเลยสำหรับการมีส่วนร่วมทางการบริหารนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีส่วนร่วมน้อยมากโดยกลุ่มตัวอย่างกว่าร้อยละ 70 ไม่เคยมีส่วนร่วมเลยบทบาทของราชการส่วนภูมิภาคในการกำกับตรวจสอบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นคณะผู้บริหารส่วนท้องถิ่นส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาในเรื่องความสัมพันธ์หรือความร่วมมือในการประสานงานกับหน่วย

ราชการส่วนภูมิภาคทั้งในระดับจังหวัดและอำเภอ ทั้งนี้ด้วยเหตุผลสำคัญ 2 ประการคือ (1) ลักษณะส่วนบุคคลของผู้บริหารท้องถิ่นที่มีภาวะผู้นำและเป็นผู้มีบารมีในท้องถิ่น ทำให้มีความสะดวกและง่ายในการประสานงานกับหน่วยราชการส่วนภูมิภาค (2) ลักษณะของวัฒนธรรมองค์กรที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีความคุ้นเคยในการยอมรับบทบาทของข้าราชการส่วนภูมิภาคในการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการส่วนภูมิภาคส่วนใหญ่เห็นว่าหน่วยราชการส่วนภูมิภาคมีความสำคัญและมีบทบาทในการสนับสนุนและส่งเสริมการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้การบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นไปตามระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆของราชการเนื่องจากบุคลากรของท้องถิ่นยังมีความอ่อนแอในด้านดังกล่าวข้อเสนอแนะการวิจัยแม้ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตพื้นที่รับผิดชอบขององค์กรปกครองท้องถิ่นจะมีทัศนคติที่ดีและเห็นความสำคัญของการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่พิจารณาด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารความพึงพอใจต่อการปฏิบัติงานขององค์กรปกครองท้องถิ่นและการเข้าไปมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการบริหารงานขององค์กรปกครองท้องถิ่นกลับอยู่ในระดับต่ำดังนั้นหน่วยราชการและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับองค์กรปกครองท้องถิ่นไม่ว่าจะเป็นข้าราชการส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นควรที่จะมีมาตรการหรือกลไกที่จะทำให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนรับรู้และส่วนร่วมต่อการบริหารงานขององค์กรปกครองท้องถิ่นให้มากขึ้นเพื่อให้สอดคล้องและรองรับกับนโยบายแห่งรัฐที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพ.ศ. 2540 รวมทั้งพระราชบัญญัติต่างๆที่กำหนดแผนขั้นตอนและการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการบริหารกิจการของท้องถิ่นต่อไป

และผลงานวิจัยของ ทวีวงศ์ศรีบุรีและคณะ (2544)จากการศึกษาเรื่อง “การประเมินความก้าวหน้าของการกระจายอำนาจในประเทศไทยกรณีศึกษา : ภาคกลาง” ผลการศึกษาพบว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) เป็นองค์กรหลักระดับจังหวัดที่มีความสำคัญมากตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันก่อนมีการเปลี่ยนนายกอบจ. จากผู้ว่าราชการจังหวัดมาเป็นมาจากสมาชิกสภาอบจ.ที่มาจากการเลือกตั้งอบจ.เป็นท้องถิ่นขนาดใหญ่มีอำนาจในพื้นที่จังหวัดสูงเมื่อมีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) คูและรับผิดชอบพื้นที่ระดับตำบลทำให้ลักษณะการบริหารเริ่มเปลี่ยนไป โดยเฉพาะเมื่อมีการประกาศใช้พ.ร.บ.กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพ.ศ. 2542 และหน่วยงานกลางได้เริ่มโอนภารกิจต่างๆให้ท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการผู้วิจัยสรุปผลดังนี้องค์การบริหารส่วนจังหวัดในอดีตพื้นที่ที่อบจ.รับผิดชอบในจังหวัด ยกเว้นเขตเทศบาล , มีหน้าที่ในการร่วมบริหารจัดการระบบต่างๆภายในจังหวัดเพื่อให้ประชาชนมีความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตดีขึ้น , ได้รับการพัฒนาเป็นเวลายาวนานทำให้มีบุคลากรและเครื่องมือที่ค่อนข้างพร้อมในการดำเนินโครงการต่างๆ , สามารถเสนอโครงการต่างๆผ่านทางจังหวัดเพื่อ

ขอรับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐบาลหรือสามารถใช้รายได้ของตนเองในการพัฒนาโครงการต่างๆในพื้นที่ , สามารถหารายได้ในลักษณะต่างๆแต่เมื่อมีอบต. รับผิดชอบพื้นที่ต่างๆทำให้อบจ. บางแห่งขาดรายได้เพราะรายได้เป็นของอบต. องค์การบริหารส่วนตำบลมีหลายอบตงที่ยังมีความใกล้ชิดกับอบจ. เมื่ออบต.มีปัญหาหรือไม่สามารถดำเนินโครงการได้ตามวัตถุประสงค์เพราะไม่มีความรู้ไม่มีบุคลากรไม่มีเครื่องมือทำให้อบต. ต้องขอความช่วยเหลือจากอบจ. , อบต.ส่วนใหญ่คิดว่าตนเองเป็นผู้รับผิดชอบพื้นที่ตำบลตามกฎหมายหน่วยงานอื่นไม่สามารถเข้ามาจัดการใดๆได้ , อบต.คาดว่าจะสามารถดำเนินโครงการตามที่กฎหมายกำหนดด้วยการจัดการภายในอบต.เอง , อบต.คิดว่าตนเองสามารถใกล้ชิดกับประชาชนในพื้นที่มากกว่าหน่วยงานอื่นทำให้สามารถทราบถึงปัญหาและความต้องการของประชาชนในพื้นที่ได้ดีกว่ารวมทั้งสามารถเข้าไปช่วยเหลือประชาชนได้รวดเร็วกว่าเพราะอยู่ในพื้นที่ , ผู้บริหารอบต.ส่วนใหญ่เป็นที่ยอมรับของประชาชนและคนกลุ่มใหญ่ซึ่งในการทำงานต้องมีการประชุมร่วมกับประชามในพื้นที่ปัญหาที่ผู้วิจัยพบคือพื้นที่ต่อเนื่องกันอย่างน้อย 2 อบต. ส่วนใหญ่แล้วอบต.จะไม่สามารถดำเนินการได้ซึ่งอบจ.ควรเข้ามาดำเนินการแทนด้านการจัดทำแผนของอบต. แทบไม่มีหน่วยงานใดเข้าร่วมในการพิจารณาหรือทำการบูรณาการโครงการต่างๆที่อบจ.เสนอร่วมกับอบต. อันทำให้แผนดำเนินโครงการไม่สอดคล้องกัน , ความสามารถในการแก้ปัญหาด้านสาธารณสุขปโรคสาธารณสุขการอบจ.มีความสามารถในการดำเนินการมานานควรให้อบจ.เป็นพี่เลี้ยงอบต.ภายในจังหวัดแทนส่วนกลาง , วิธีปฏิบัติในการก่อสร้างระบบสาธารณสุขปโรคอบจ.สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพรวมถึงการทดสอบวัสดุที่ใช้ในการก่อสร้าง

(2) ระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ในส่วนของระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น สามารถสรุปผลการศึกษาได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีผลรวมระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.57 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.58 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.65 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.20 และส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน (SD) = 0.69 ตามลำดับ และเมื่อจำแนกรายด้านพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นดังนี้

กลุ่มที่ 1กลุ่มของประเด็นที่ผู้ตอบมีระดับความคาดหวังอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ลำดับที่ 1 ประเด็นที่ 6 การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ในระดับมากที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.76 โดยมีองค์ประกอบของความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.97 รองลงมาคือความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.61 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.93 และลำดับสุดท้ายคือความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.13 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.90 ตามลำดับ ลำดับที่ 2 ประเด็นที่ 8 การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ในระดับมากที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.64 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.81 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.87 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.71 ตามลำดับ ลำดับที่ 3 ประเด็นที่ 7 การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น ในระดับมากที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.67 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่ค่าเฉลี่ย (X)=3.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.92 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.83 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.81 ตามลำดับ และลำดับที่ 4 ประเด็นที่ 9 การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ ในระดับมากที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.79 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.88 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 1.01 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.88 ตามลำดับ

กลุ่มที่ 2กลุ่มของประเด็นที่ผู้ตอบมีระดับความคาดหวังอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ลำดับที่ 5 ประเด็นที่ 1 การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.40 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.64 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่

นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.61 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.67 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.33 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.85 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.72 ตามลำดับ ลำดับที่ 6 ประเด็นที่ 10 การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.39 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.72 โดยมีองค์ประกอบของความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.66 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.86 รองลงมาคือความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.31 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.95 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.19 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.97 ตามลำดับ ลำดับที่ 7 ประเด็นที่ 5 การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.38 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.72 โดยมีองค์ประกอบของความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.48 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.89 รองลงมาคือความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.43 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.88 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.90 ตามลำดับ ลำดับที่ 8 ประเด็นที่ 2 การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.36 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.58 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.61 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.73 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.17 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.67 ตามลำดับ ลำดับที่ 9 ประเด็นที่ 3 การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.66 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.71 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 1.06 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.19 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.80 ตามลำดับและลำดับที่ 10 ประเด็นที่ 4 การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.78 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X)

=3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.84 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.36 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 1.17และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.04 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.86ตามลำดับ

ดังนั้น จากข้อมูลผลการศึกษาในเรื่องของระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นข้างต้น พบการจัดลำดับของกลุ่มระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น อยู่ในระดับมาก ถึงระดับปานกลางและทำให้เห็นประเด็นและระดับของความคาดหวังของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะเป็นแนวทางในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทยได้เป็นอย่างดี ซึ่งประกอบด้วย การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่ และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นประเด็นลำดับแรกของการจัดลำดับและเป็นลำดับที่ 1 ของกลุ่มที่ 1 การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค ซึ่งเป็นประเด็นลำดับที่ 1 ของกลุ่มที่ 2 และการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ซึ่งเป็นประเด็นที่อยู่ในลำดับสุดท้าย ซึ่งมีความสอดคล้องกับประเด็นของระดับอุดมคติ ที่มีการจัดกลุ่มแบ่งได้เป็น 2 ระดับ และมีหัวลำดับและท้ายลำดับในประเด็นเดียวกันทั้ง 3 ประเด็นอย่างมีนัยยะสำคัญ แตกต่างกันเพียงลำดับของระดับอุดมคติและความคาดหวัง ซึ่งค่าระดับอุดมคติ มีทิศทางและแนวโน้มมากกว่าค่าระดับความคาดหวังเมื่อเทียบในอัตราส่วนร้อยละแล้ว ดังแผนภูมิที่จะแสดงเปรียบเทียบรายคู่ ในตอนที่ 1.3.2 มิติของการเปรียบเทียบรายคู่ประเด็นของการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ระหว่างอุดมคติ และความคาดหวัง ซึ่งจะแสดงในส่วนต่อไป

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงอาจทำให้สามารถสรุปได้ว่า อุดมคติ อาจเป็นจุดตั้งต้นของความคาดหวัง โดยมีปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม สภาพภูมิสังคมและการเมืองของสังคมและท้องถิ่น ตลอดจนองค์ความรู้ทางการเมือง การปกครองและการบริหารภาครัฐเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการลดลงของความคาดหวังเมื่อเทียบกับระดับอุดมคติ ซึ่งผู้วิจัยจึงได้ทำการเปรียบเทียบรายคู่ประเด็นของการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ระหว่างอุดมคติ และความคาดหวังเพื่อความชัดเจนในการอภิปรายผลการวิจัย และประโยชน์ในการวิเคราะห์แนวทางในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทยต่อไป

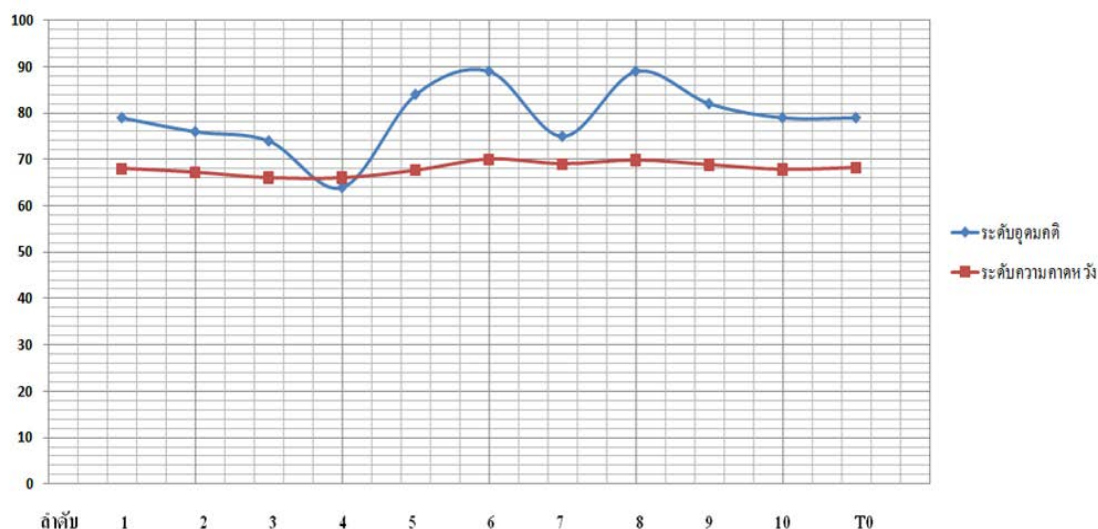
1.3.2 มิติของการเปรียบเทียบรายคู่ประเด็นของการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ระหว่างอุดมคติ และความคาดหวัง

ในการเปรียบเทียบรายคู่ของการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นระหว่างอุดมคติและความคาดหวัง ผู้วิจัยจะแสดงข้อมูล

ในรูปตารางและแผนภูมิเปรียบเทียบระดับอุดมคติและความคาดหวัง ในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น โดยมีการแปรค่าเทียบในอัตราส่วนร้อยละเพื่อให้ค่าอยู่ในระบบฐานเดียวกันที่ร้อยละ 100 ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 5.1 ตารางเปรียบเทียบระดับอุดมคติและความคาดหวัง ในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น โดยมีการแปรค่าเทียบในอัตราส่วนร้อยละ

ลำดับ	ประเด็น	ค่าอุดมคติ		ค่าความคาดหวัง		ร้อยละผลต่าง (%)
		ค่าเฉลี่ย (X)	ร้อยละ (%)	ค่าเฉลี่ย (X)	ร้อยละ (%)	
1	การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค	0.79	79.00	3.40	68.00	11.00
2	การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง	0.76	76.00	3.36	67.20	8.80
3	การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด	0.74	74.00	3.30	66.00	8.00
4	การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก	0.64	64.00	3.30	66.00	-2.00
5	การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	0.84	84.00	3.38	67.60	16.40
6	การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง	0.89	89.00	3.50	70.00	19.00
7	การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น	0.75	75.00	3.45	69.00	6.00
8	การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น	0.89	89.00	3.49	69.80	19.20
9	การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ	0.82	82.00	3.44	68.80	13.20
10	การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน	0.79	79.00	3.39	67.80	11.20
T0	ผลรวมระดับโดยรวม	0.79	79.00	3.41	68.20	10.80
		ค่าเฉลี่ยร้อยละความต่าง (X)				11.08
		ค่าร้อยละความแตกต่างต่ำสุด (Min)				-2.00
		ค่าร้อยละความแตกต่างสูงสุด (Max)				19.20

แผนภูมิที่ 5.1 แผนภูมิเปรียบเทียบระดับอุดมคติและความคาดหวัง ในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น โดยมีการแปรค่าเทียบในอัตราส่วนร้อยละ

จากตารางและแผนภูมิเปรียบเทียบระดับอุดมคติและความคาดหวัง ในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น โดยมีการแปรค่าเทียบในอัตราส่วนร้อยละ พบว่าโดยภาพรวมระดับค่าระดับอุดมคติดี้นั้นค่ามากกว่าค่าระดับความคาดหวังอยู่ที่ร้อยละ 10.80 และเมื่อจำแนกออกเป็นรายประเด็นจะพบว่าในทุกประเด็นค่าระดับอุดมคติดี้นั้นมีแนวโน้มที่สูงกว่าระดับค่าความคาดหวังในทุกประเด็น ยกเว้นประเด็นที่ 4 ประเด็นของการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กที่มีค่าระดับความคาดหวังมากกว่าค่าระดับอุดมคติที่ร้อยละ 2 และนอกจากนี้เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยร้อยละความต่าง (X) ค่าร้อยละความแตกต่างต่ำสุด (Min) และค่าร้อยละความแตกต่างสูงสุด (Max) จะพบว่าอยู่ที่ร้อยละ 11.08 ร้อยละ -2.00 และร้อยละ 19.20 ตามลำดับ โดยประเด็นที่มีค่าใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยร้อยละความต่าง (X) ค่าร้อยละความแตกต่างต่ำสุด (Min) และค่าร้อยละความแตกต่างสูงสุด (Max) ได้แก่ การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาคการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก และการจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นตามลำดับ ซึ่งค่าดังกล่าวมีความสอดคล้องกับผลของการจัดเรียงตามมิติของการจัดเรียงลำดับของค่าระดับอุดมคติและความคาดหวัง ซึ่งประกอบด้วย 3 ประเด็น จากมากไปน้อยได้แก่ การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบ

ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค และการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก

สะท้อนให้เห็นว่า ข้อมูลทั้งสองมิติ ทั้งการจัดเรียงตามมิติของการจัดเรียงลำดับของค่าระดับอุดมคติและความคาดหวัง และการเปรียบเทียบรายคู่ของการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นระหว่างอุดมคติและความคาดหวัง มีความสอดคล้องกันต่างกันเพียงในประเด็นของค่าและค่าร้อยละความแตกต่างสูงสุด (Max) ในประเด็นของการจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นและการตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องซึ่งเมื่อพิจารณาในรายละเอียดของค่าร้อยละตามตารางที่ 5.1 แล้วจะพบว่าค่าร้อยละทั้งสองประเด็นมีความใกล้เคียงกันมาก และต่างมีค่าระดับอุดมคติที่เท่ากันคือร้อยละ 89.00 จะต่างกันก็เพียงค่าระดับความคาดหวัง จึงเป็นจุดที่มีค่าร้อยละของความแตกต่างอยู่ที่เพียงร้อยละ 0.20 เท่านั้น จึงอาจสรุปได้ว่า ประเด็นทั้งสอง เป็นประเด็นที่มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญ และเป็นประเด็นที่มีผลต่ออุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด ซึ่งแนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของกรอบการปฏิรูปการกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ (2557) ที่มีข้อเสนอแนะในประเด็นดังกล่าวเกี่ยวกับ “การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น” เพื่อสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาพื้นที่ระดับจังหวัดและพัฒนาชุมชนท้องถิ่นรวมทั้งเป็นช่องทางในการใช้ประชาธิปไตยทางตรงของพลเมืองซึ่งจะเป็นกลไกหนุนเสริมกระบวนการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นในระยะยาวต่อไป และ “การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมายระเบียบข้อบังคับอื่นที่เกี่ยวข้อง” เพื่อให้การดำเนินการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นเป็นไปโดยกลไกภาคประชาชนทั้งการจัดการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นรวมถึงการตรวจสอบและรับรองผลการเลือกตั้ง ทั้งนี้เพื่อให้กระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยท้องถิ่นมีความสมบูรณ์

นอกจากยังมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา (LDI) โดย วุฒิสารตน์ไชย(2557) ที่สนับสนุนและเข้าร่วมขับเคลื่อนผลักดันในการทบทวนและปรับเปลี่ยน บทบาทส่วนภูมิภาคทั้งระบบ โดยจักผลักดันให้ยุบเลิกราชการส่วนภูมิภาคและปรับบทบาทหน่วย ราชการระดับจังหวัดให้เหลือภารกิจสามรูปแบบคือ 1) เป็นสำนักงานประสานนโยบายหรือ สำนักงานบริหารทางวิชาการเพื่อสนับสนุนงานส่วนกลางหรือท้องถิ่นเช่นศูนย์วิจัยข่าวประมม 2) เป็นสำนักงานสาขาของราชการส่วนกลางเฉพาะในภารกิจที่รัฐบาลเป็นผู้ดำเนินการเองเช่น การจัดเก็บภาษีรายได้และภาษีมูลค่าเพิ่มการจัดทำหนังสือเดินทาง 3) เป็นสำนักงานตรวจสอบและ เสนอแนะการบริหารจัดการท้องถิ่นอีกทั้งพัฒนาศักยภาพองค์กรปกครองท้องถิ่นขนาดเล็ก โดยจัก

ผลักดันให้ในอนาคตการปกครองท้องถิ่นแบ่งแค่สองระดับเท่านั้นคือองค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นองค์การบริหารท้องถิ่นในระดับจังหวัดและเทศบาลเป็นองค์การบริหารท้องถิ่นในระดับที่ต่ำกว่า จังหวัดสำหรับองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอยู่ควรยกระดับเป็นเทศบาลทั้งหมดนอกจากนั้นต้อง พัฒนารูปแบบการควมรวมองค์การบริหารส่วนตำบลและเทศบาลขนาดเล็กที่มีพื้นที่ติดต่อกันให้เป็นเทศบาลขนาดใหญ่ขึ้นอย่างเหมาะสมเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการพึ่งตนเองในด้านรายได้ และงบประมาณดำเนินงานและจะส่งเสริมการจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัด เพื่อสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาพื้นที่และพัฒนาชุมชนท้องถิ่นรวมทั้งเป็นช่องทางในการใช้ ประชาธิปไตยทางตรงของพลเมืองสถาบันจักผลักดันให้มีสภาประชาชนเพื่อการปฏิรูปและ ดำเนินงานพัฒนาในพื้นที่ระดับจังหวัดอันจะเป็นกลไกหนุนเสริมกระบวนการในระยะยาว และสอดคล้องกับแนวคิดของ สุรินทร์พิศสุวรรณ(ม.ป.ป.) ที่ว่าระบบราชการต้องปลอดจาก การเมืองข้าราชการมีศักดิ์ศรีเป็นอิสระมีสิทธิในการบริหารจัดการกิจการภายในองค์กรของตนเอง ตามกรอบและกฎเกณฑ์โดยกฎหมายเฉพาะสำหรับแต่ละหน่วยงานที่ชัดเจนเพื่อมิให้เป็นกลไกเพื่อ เพิ่มพูนแสวงหาและรักษาผลประโยชน์ของครอบครัวและพวกพ้องเหมือนที่เป็นอยู่ตั้งแต่ในอดีต และรุนแรงยิ่งขึ้นเรื่อยๆจนถึงปัจจุบันกลไกการปกครองของรัฐต้องมีการกระจายโอกาสให้ ประชาชนและภาคประชาสังคมมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายของชุมชนและองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นตลอดจนการใช้และเข้าถึงซึ่งทรัพยากรในท้องถิ่นของตนโดยคำนึงถึงการพัฒนาที่ ยั่งยืนเพื่อคุณภาพชีวิตของประชากรของประเทศร่วมกันคือเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด ยกเลิกการปกครองส่วนภูมิภาคกระจายอำนาจราชการสู่ท้องถิ่นกำหนดให้หน่วยงานภายใต้สังกัด ของมหาดไทยการศึกษาการเกษตรการพาณิชย์การส่งเสริมการลงทุนฯลฯอยู่ภายใต้อำนาจของ ท้องถิ่นงบประมาณของแผ่นดินไม่น้อยกว่าร้อยละ 35 ให้อยู่ในการดูแลของรัฐบาลท้องถิ่นในทุก ระดับกำหนดการกระจายอำนาจให้เป็นวาระแห่งชาติที่ทุกรัฐบาลต้องดำเนินการสำรวจสังกัด ท้องถิ่นอยู่ภายใต้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งปฏิรูประบบราชการข้าราชการทำงานเพื่อ ประชาชนอย่างแท้จริงตอบโจทย์สังคมที่เปลี่ยนไปจัดการการแทรกแซงของภาคการเมืองและ ระบบอุปถัมภ์มีการจัดตั้งสภาประชาชนในทุกจังหวัดเพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบหน่วยงานท้องถิ่นและ เป็นภาคีกับองค์กรระหว่างประเทศเพื่อต่อต้านคอร์รัปชันเพื่อผูกพันประเทศไทยต้องมีระบบการ ตรวจสอบป้องกันที่มีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับสากลมากยิ่งขึ้นเช่นอนุสัญญาต่อต้าน คอร์รัปชันของOrganization for Economic Co-operation and Development (OECD) ค.ศ. 2011 และข้อตกลงASEAN Supreme Audit Institutions Assembly และ จรัสสุวรรณมาลา(ม.ป.ป.) กล่าวถึงวิธีป้องกันผู้ว่าราชการจังหวัดรวอำนาจเป็นเจ้าพ่อเสียเองจะต้องอยู่ภายใต้การกำกับของ ประชาชนในจังหวัดโดยมีสภาจังหวัดและสภาประชาชนเปรียบเสมือนเวทีพูดคุยปรึกษาหารือเสนอ

ร่างกฎหมายรวมถึงการถ่วงดุลอำนาจฝ่ายบริหารหากมีการทุจริตคดโกงเกิดขึ้นสภาเหล่านี้จะออกมาไว้วางใจให้เกิดการรับฟังเสียงของประชาชน

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงอาจทำให้สามารถสรุปได้ว่า อุดมคติ อาจเป็นจุดตั้งต้นของความคาดหวัง โดยมีปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม สภาพภูมิสังคมและการเมืองของสังคมและท้องถิ่น ตลอดจนองค์ความรู้ทางการเมือง การปกครองและการบริหารภาครัฐเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการลดลงของความคาดหวังเมื่อเทียบกับระดับอุดมคติ ซึ่งผู้วิจัยจะได้แสดงผลทดสอบเพิ่มเติมในภาคของการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ในการอภิปรายผลส่วนที่ 3 การอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ต่อไป

การอภิปรายผลส่วนที่ 2 การอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2

จากวัตถุประสงค์ในข้อที่ 2 ที่ต้องการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ผู้วิจัยจึงได้สรุปและอภิปรายผลการศึกษาที่ได้ในประเด็นต่างๆ โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 2.1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

ตอนที่ 2.2 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ตอนที่ 2.3 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ตอนที่ 2.1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ประกอบด้วย 3 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านอายุ ระดับการศึกษา และระดับผลการเรียนเฉลี่ย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) ปัจจัยด้านอายุ

จากการศึกษาพบว่าอายุและระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.15$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 และยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ว่า อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่าประเด็นที่อายุมีความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีเพียงประเด็นเดียวคือหลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.15$) และพบประเด็นที่อายุมีความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ใน 2 ประเด็นได้แก่การบริหารราชการแนวใหม่ และการบริหารราชการแผ่นดิน โดยเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.12$) และ ($r=0.11$) ตามลำดับ

(2) ระดับการศึกษา

จากการศึกษาพบว่าระดับการศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโทมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครองและบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่าประเด็นที่ระดับความรู้และระดับการศึกษามีความแตกต่างกันที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ด้านการบริหารราชการแนวใหม่ (P) = 0.01 ความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทย (P) = 0.01 หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (P) = 0.00 และความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น (P) = 0.03 โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความรู้จำแนกตามระดับการศึกษาพบว่า ผู้ศึกษาในระดับปริญญาโทมีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=0.56 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.10 มากกว่าผู้ศึกษาระดับปริญญาตรีมีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.09

(3) ระดับผลการเรียนเฉลี่ย

จากการศึกษาพบว่า ผลการเรียนเฉลี่ยและระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ ($r=0.32$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0

และยอมรับ H_1 และยอมรับสมมุติฐานในการวิจัยที่ว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่าทุกประเด็นที่ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์จะมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมากประกอบด้วยการบริหารราชการแนวใหม่ ($r=0.29$) ความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557 ($r=0.28$) ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ($r=0.18$) ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบันการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศ ($r=0.15$) และ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมายวิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้อง ($r=0.14$) ตามลำดับ

จากผลการศึกษาข้างต้น จึงสามารถสรุปและอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ประกอบด้วย 3 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านอายุ ระดับการศึกษา และระดับผลการเรียนเฉลี่ย ซึ่งหากสังเกตถึงปัจจัยทั้ง 3 จะพบว่า เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กันเนื่องจากระบบการศึกษาของไทยในปัจจุบันมีการเข้าชั้นเรียนตามช่วงอายุในหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับและการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงมีผลต่อช่วงชั้นระดับการศึกษาที่ศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในช่วงอายุใกล้เคียงกันและมีระดับการศึกษาที่อยู่ในช่วงเดียวกันนอกจากนี้ยังเป็นระบบการศึกษาที่มุ่งเน้นการศึกษาเชิงวิชาการเพียงมิติเดียว ผ่านมาตรวัดทางการศึกษาที่เรียกว่าผลการเรียนเฉลี่ย หรือ GPAX ดังนั้นปัจจัยของอายุ ระดับการศึกษา และระดับผลการเรียนเฉลี่ย จึงมีผลต่อการพัฒนาการและการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง โดยเฉพาะความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และการบริหารภาครัฐ ของกลุ่มตัวอย่างซึ่งอยู่ในช่วง Generation Y หรือ Why Generation คือกลุ่มคนที่เกิดในช่วงระหว่างปีพ.ศ. 2523 – 2535 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สถานการณ์ของสังคมและเหตุการณ์ในบ้านเมืองอยู่ในภาวะสงบสุข แต่ในขณะเดียวกันก็เติบโตมาพร้อมกับช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างรวดเร็วและรุนแรงของสภาพแวดล้อมทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและการพัฒนาในด้านต่างๆ ตลอดจนเทคโนโลยีที่มีการพัฒนาอย่างก้าวกระโดด ซึ่งหากเปรียบเทียบกับช่วงอายุในปัจจุบัน ก็ถือได้ว่าเป็นช่วงวัยที่กำลังพร้อมเข้าสู่วัยทำงานและร่วมพัฒนาบ้านเมืองต่อไป ดังนั้นคนกลุ่มนี้จึงมีความกล้าคิด กล้าแสดงออก และมีความเป็นตัวของตัวเองสูง ตลอดจนมีลักษณะที่ตามสมัยนิยม ไม่ชอบที่จะอยู่ภายใต้กรอบหรือเงื่อนไขที่ถูกจำกัดหรือกำหนดไว้ (สารคดีสื่อทคอม, 2554 : ออนไลน์) ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิศิษฐ์มานะดิศ (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความรู้ความเข้าใจและความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีเทศบาลตำบลหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์” ผลการศึกษาพบว่าประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในแง่ทฤษฎีการปกครอง

ท้องถิ่นอยู่ในระดับปานกลางมีความรู้ความเข้าใจในการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลของตนเอง โดยจำนวนที่มีความรู้ต่างกับผู้มีความรู้สูงมีจำนวนที่ใกล้เคียงกันและมีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพของเทศบาลของตนเองค่อนข้างสูงจากการศึกษาพบว่าตัวแปรในเรื่องอายุรายได้การศึกษาและการมีส่วนร่วมในกิจการเทศบาลมีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจในแง่ทฤษฎีการปกครองท้องถิ่น ความรู้ความเข้าใจในการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลของตนเองและความคิดเห็นของประชาชนต่อประสิทธิภาพของเทศบาลของตนเองตลอดจนความรู้ความเข้าใจในแง่ทฤษฎีการปกครองท้องถิ่นมีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจในการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลของตนเองความคิดเห็นของประชาชนต่อประสิทธิภาพของเทศบาลของตนเองและความรู้ความเข้าใจในการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลของตนเองมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของประชาชนต่อประสิทธิภาพของเทศบาลของตนเองการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลของไทยยังมีสาเหตุหลายประการที่ทำให้เทศบาลมีส่วนช่วยในการพัฒนาการเมืองและเศรษฐกิจในระดับประเทศได้นั้น โดยเฉพาะการพัฒนาทางการเมืองการที่จะพัฒนาการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลโดยเฉพาะการส่งเสริมด้านกระจายอำนาจรัฐบาลควรจะเข้าไปควบคุมกิจการเทศบาลน้อยที่สุดเพื่อให้เทศบาลมีความอิสระในการดำเนินงานตลอดจนส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจการของเทศบาลให้สูงขึ้นเมื่อการพัฒนาการเมืองในระดับท้องถิ่นเกิดผลดีการเมืองระดับชาติก็จะได้รับผลดีตามไปด้วย และ**แสงหล้า ศิลปะกิจ (2538)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความรู้เกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นของประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่” ผลการศึกษามีดังนี้ 1. ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นในระดับต่ำ 2. ปัจจัยที่มีผลต่อระดับความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นได้แก่ 2.1 เพศเพศชายมีระดับความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นสูงกว่าเพศหญิงซึ่งเป็นเพราะเพศชายมีความสนใจทางการเมืองสูงกว่าเพศหญิง 2.2 อายุกลุ่มอายุที่สูงกว่ามีระดับความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นสูงกว่ากลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 2.3 ระดับการศึกษาของกลุ่มที่ได้รับการศึกษาค่อนข้างสูงหรือสูงมีระดับความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นสูงกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า 2.4 ระดับรายได้กลุ่มที่มีระดับรายได้สูงมีระดับความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นสูงกว่ากลุ่มที่มีระดับรายได้ต่ำ 2.5 อาชีพกลุ่มอาชีพรับราชการพนักงานรัฐวิสาหกิจและธุรกิจส่วนตัวมีระดับความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นสูงกว่ากลุ่มอาชีพรับจ้างซึ่งปัจจัยนี้มีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษาและรายได้เป็นอย่างมากกล่าวคือเมื่อมีระดับการศึกษาสูงก็ได้โอกาสได้ประกอบอาชีพที่ดีมีรายได้ค่อนข้างสูง 2.6 สถานภาพสมรสกลุ่มที่สถานภาพสมรสคู่มีระดับความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นสูงกว่ากลุ่มที่สถานภาพสมรสโสดหรือหย่าร้าง 2.7 ระดับ

ความรู้พื้นฐานทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นแตกต่างกันตามแขวงการปกครองซึ่งประชาชนในแขวงที่กลุ่มผู้บริหารชุดปัจจุบันได้รับเลือกตั้งสูงสุดมีระดับคะแนนสูงที่สุดได้แก่แขวงศรีวิชัย

ตอนที่ 2.2 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ประกอบด้วย 2 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านภูมิภาคที่ศึกษา และ สังกัดมหาวิทยาลัยที่ศึกษา โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) ปัจจัยด้านภูมิภาคที่ศึกษา

จากการศึกษาพบว่า ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ มีระดับอุดมคติที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก และภาคใต้ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคกลางมีระดับอุดมคติที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกและภาคใต้โดยเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติที่มีนัยสำคัญได้แก่ การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น และการจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจำแนกรายภูมิภาคที่ศึกษา ทำให้สามารถจัดลำดับระดับอุดมคติในแต่ละภูมิภาค โดยภูมิภาคที่มีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นมากที่สุดคือภาคเหนือ ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ยอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นมากที่สุดคือภาคเหนือ ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ยอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 0.85 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.12 รองลงมาคือภาคกลาง ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ยอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(X)=0.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.12 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคตะวันออก ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X)=0.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.20 และ 0.13 ตามลำดับ และภาคใต้ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ยอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) =0.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.17 ตามลำดับ

(2) สังกัดมหาวิทยาลัยที่ศึกษา

จากการศึกษาพบว่า มหาวิทยาลัยที่สังกัดที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีระดับอุดมคติน้อยกว่ามหาวิทยาลัยนเรศวร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยกลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่และมหาวิทยาลัยขอนแก่น มีระดับอุดมคติที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยบูรพาและมหาวิทยาลัยทักษิณ และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดมหาวิทยาลัยที่ต่างกันมีระดับอุดมคติที่มีนัยสำคัญได้แก่ การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น และการจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจำแนกรายมหาวิทยาลัยที่สังกัด ทำให้สามารถจัดลำดับระดับอุดมคติในแต่ละมหาวิทยาลัย โดยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นมหาวิทยาลัยที่มีระดับอุดมคติเป็นอันดับแรก ที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) =0.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.11 รองลงมาคือมหาวิทยาลัยขอนแก่นที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) =0.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.13 มหาวิทยาลัยนเรศวร และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) =0.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.13 และ 12 ตามลำดับและมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) =0.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

= 0.12 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมาก ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้(X) =0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.16 มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมาก ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) =0.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.13 มหาวิทยาลัยมหาสารคามและมหาวิทยาลัยทักษิณ ที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมาก ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) =0.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.23 และ 0.18 ตามลำดับ

จากผลการศึกษาข้างต้น จึงสามารถสรุปและอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ประกอบด้วย 2 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านภูมิภาคที่ศึกษา และ สังกัดมหาวิทยาลัยที่ศึกษา ซึ่งประเด็นปัจจัยทั้ง 2 จะพบว่า มีความสัมพันธ์กันในลักษณะของความสอดคล้องกันในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งในแต่ละมหาวิทยาลัย ย่อมมีการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับบริบทสังคมท้องถิ่นในแต่ละภูมิภาค ซึ่งมีความสอดคล้องและสะท้อนได้จากปรัชญา วิสัยทัศน์ และพันธกิจในการจัดการเรียนการสอนของแต่ละมหาวิทยาลัย ในที่นี้ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างเฉพาะกลุ่มมหาวิทยาลัยกลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาเชิงปริมาณในการวิจัย ดังตามตารางที่ 5.2 ตารางแสดงวิสัยทัศน์ ปณิธาน พันธกิจ เป้าประสงค์ และผลสัมฤทธิ์ในการจัดการเรียนการสอนของสถาบันอุดมศึกษากลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วย

ตารางที่ 5.2ตารางแสดงวิสัยทัศน์ ปณิธาน พันธกิจ เป้าประสงค์ และผลสัมฤทธิ์ในการจัดการเรียนการสอนของสถาบันอุดมศึกษากลุ่มเป้าหมาย

มหาวิทยาลัย	วิสัยทัศน์	พันธกิจ/เป้าประสงค์/ผลสัมฤทธิ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	เสาหลักของแผ่นดินเป็นการสืบสานพระราชปณิธานของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้สถาปนาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้เป็น “มหาวิทยาลัยของแผ่นดิน” โดยทำให้สังคมมั่นใจว่า “เมื่อใดก็ตามที่สังคมมีปัญหา ประเทศชาติต้องการความช่วยเหลือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจะสวมบทบาทเชิงรุก เพื่อร่วมแก้ปัญหาต่างๆ ทุกคนจะนึกถึงจุฬาลงกรณ์เป็นอันดับแรกจุฬาลงกรณ์ต้องเป็น “เรือธง” ของบ้านนี้เมืองนี้ มีบทบาทชี้นำ รวมทั้งเตือนสติสังคมให้เกิดความถูกต้องและเป็นธรรม”	1. เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำที่มีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับโลก 2. เป็นองค์กรแห่งปัญญาที่มีความเป็นเลิศด้านการวิจัย 3. ผลิตภัณฑ์ที่เป็นพลเมืองที่มีคุณค่าของประเทศและของโลก 4. เป็นมหาวิทยาลัยที่มีระบบการบริหารจัดการที่คล่องตัว กระชับ รวดเร็ว และมีเสถียรภาพทางการเงิน 5. เป็นบ้านอันอบอุ่นของคนดีและคนเก่ง และมีความรับผิดชอบต่อสังคม

ตารางที่ 5.2 ตารางแสดงวิสัยทัศน์ ปณิธาน พันธกิจ เป้าประสงค์ และผลสัมฤทธิ์ในการจัดการเรียนการสอนของสถาบันอุดมศึกษากลุ่มเป้าหมาย (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	วิสัยทัศน์	พันธกิจ/เป้าประสงค์/ผลสัมฤทธิ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	"มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เป็นสถาบันวิชาการชั้นนำของเอเชีย ที่ได้มาตรฐานสากลในการผลิตบัณฑิต การสร้างองค์ความรู้ และการแก้ปัญหาของประเทศ โดยยึดมั่นคุณธรรมและประโยชน์ของประชาชน"	ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ.2531 และ "ร่าง พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ในกำกับของ รัฐ พ.ศ." ระบุไว้ใน มาตรา 7 “ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาและวิจัย มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน ทำการวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ส่งเสริมและพัฒนาประชาธิปไตย ศีลธรรม ศิลปะและวัฒนธรรม ภูมิปัญญาไทย วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม”
มหาวิทยาลัยบูรพา	ขุมปัญญาตะวันออกเพื่ออนาคตของแผ่นดิน Wisdom of the East for the Future of the Nation	1. ดำเนินการจัดการศึกษาอย่างเสมอภาคเท่าเทียม ควบคู่กับการเสริมสร้างเสรีภาพ ทางวิชาการและการใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต บนพื้นฐานของหลักคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ 2. ดำเนินการพัฒนาคุณภาพงานวิจัย เพื่อสร้างและพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์แขนงต่าง ๆ และดำเนินการให้บริการทางวิชาการและการถ่ายทอดองค์ความรู้ เพื่อการพัฒนาศักยภาพของหน่วยงาน ภาครัฐและภาคเอกชน ตลอดจนสังคมชุมชน ให้สามารถรองรับต่อการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนา ทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมที่มีความเป็น

ตารางที่ 5.2 ตารางแสดงวิสัยทัศน์ ปณิธาน พันธกิจ เป้าประสงค์ และผลสัมฤทธิ์ในการจัดการเรียน การสอนของสถาบันอุดมศึกษากลุ่มเป้าหมาย (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	วิสัยทัศน์	พันธกิจ/เป้าประสงค์/ผลสัมฤทธิ์
		<p>พลวัตสูงได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>3. ดำเนินการส่งเสริมและสนับสนุน กิจกรรมสาธารณะในรูปแบบต่าง ๆ โดยครอบคลุม การทำนุบำรุง ศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา และการกีฬา รวมทั้งแสดงบทบาทนำในการพัฒนา สังคมชุมชนและสิ่งแวดล้อมอย่าง ต่อเนื่อง</p>
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	<p>วิสัยทัศน์</p> <p>เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำ รับผิดชอบต่อสังคม และ สร้าง การ พัฒนา ที่ ยั่งยืน (A world-class university committed to social engagement and sustainable development)</p> <p>ปณิธาน</p> <p>มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นมหาวิทยาลัย แห่งแรกในส่วนภูมิภาคจัดตั้งขึ้นตาม นโยบายของรัฐ และเจตนารมณ์ของ ประชาชนในภาคเหนือให้เป็ นศูนย์กลาง ทางวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง เพื่อ อำนวยประโยชน์แก่ท้องถิ่นและ ประเทศชาติโดยส่วนรวม มหาวิทยาลัย แห่งนี้เป็นแหล่งสะสม ค้นคว้า วิจัย และ ถ่ายทอดความรู้ ตามหลักแห่งเสรีภาพ ทางวิชาการ โดยยึดมั่นในจรรยาบรรณ และ คุณธรรม เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการ การประยุกต์ เผยแพร่ และการทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม</p>	<p>พันธกิจ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและ วิชาชีพชั้นสูง 2. ทำการวิจัยเพื่อความเป็นเลิศทาง วิชาการและเกิดประโยชน์แก่สังคม เป็นส่วนรวม 3. บริการทางวิชาการแก่สังคม 4. ทำนุบำรุง และ ส่งเสริม ศิลป วัฒนธรรม และ อนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม <p>เป้าหมายวิสัยทัศน์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ได้รับการจัดอันดับมหาวิทยาลัยชั้น นำอยู่ใน 50 อันดับเอเชีย 2. ได้รับการจัดอันดับ 1 – 100 ของ โลก ในระดับสาขา 3. รับผิดชอบต่อสังคมในพื้นที่มหาวิทยาลัย กำหนดเป็นพื้นที่สำคัญ (Key community) 4. เป็นมหาวิทยาลัยสีเขียวที่มีปริมาณ Carbon footprint ลดลง (Zero waste ภายใน 5 ปี)

ตารางที่ 5.2 ตารางแสดงวิสัยทัศน์ ปณิธาน พันธกิจ เป้าประสงค์ และผลสัมฤทธิ์ในการจัดการเรียน การสอนของสถาบันอุดมศึกษากลุ่มเป้าหมาย (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	วิสัยทัศน์	พันธกิจ/เป้าประสงค์/ผลสัมฤทธิ์
มหาวิทยาลัยนเรศวร	<p>วิสัยทัศน์</p> <p>มหาวิทยาลัยนเรศวรเป็นมหาวิทยาลัย นวัตกรรมระดับแนวหน้าในกลุ่ม 10 อันดับแรกของประเทศภายในปีพ.ศ. 2560</p> <p>ปณิธาน</p> <p>มหาวิทยาลัยนเรศวรเป็นมหาวิทยาลัยสห สาขา (Comprehensive University) ที่มุ่ง กระจายโอกาสและความเสมอภาคทาง การศึกษาให้กับประชากรในภูมิภาคตั้งขึ้นใน ภูมิภาค โดยเฉพาะเขตภาคเหนือตอนล่าง 9 จังหวัด ได้แก่ พิษณุโลก พิจิตร สุโขทัย กำแพงเพชร เพชรบูรณ์ อุตรดิตถ์ ตาก นครสวรรค์ และอุทัยธานี โดยการจัดการ เรียนการสอน ผลิตบัณฑิตและพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์ในสาขาต่างๆ ทั้งกลุ่ม สังคมศาสตร์ กลุ่มวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยีและกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ ให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม นำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตและความ เป็นอยู่ของประชาชน ตลอดจนการอนุรักษ์ พื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้ดีขึ้น มุ่งเน้นการพัฒนาวิชาการ และ วิชาชีพชั้นสูง เป็นศูนย์กลางแห่งวิทยาการ ต่างๆ ที่มีคุณค่าต่อมนุษย์ มีปณิธานอัน แน่วแน่ที่จะดำรงความเป็นเลิศทางวิชาการ และความเป็นสากล ในอันที่จะพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพและ ประสิทธิภาพเพื่อเกื้อหนุนต่อการ</p>	<p>พันธกิจทั้ง 4 ด้านของมหาวิทยาลัย นเรศวร ประกอบด้วย การผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการวิชาการ และการทำนุ ติลปะและวัฒนธรรม โดยมหาวิทยาลัย นเรศวรจะยึดแนวทาง 3 ด้านในการ บริหารจัดการและการดำเนินงานเป็นหลัก ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.บริหารและการจัดการการศึกษาทั้ง ระบบในลักษณะการผสมผสาน (Hybrid) เพื่อให้องค์ความรู้ และทักษะมีความ หลากหลาย มีความทันสมัย สามารถ เชื่อมโยงและเป็นที่ยอมรับทั้งในและ ต่างประเทศ 2.บริหารและการจัดการการศึกษาใน รูปแบบการเป็นหุ้นส่วน (Partnerships) เพื่อให้ภาคส่วนต่างๆ เข้ามามีส่วนร่วมใน การผลิตบัณฑิต ผลงานวิจัย และการ บริการวิชาการที่สอดคล้องกับ ความ ต้องการและนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทาง สังคมและเศรษฐกิจอย่างแท้จริง 3.บริหารและการจัดการการศึกษาในรู ปแบบการสร้างเครือข่าย (Networking) เพื่อให้เกิดความร่วมมือของภาคส่วน ต่างๆ ในกระบวนการผลิตบัณฑิต ผลงานวิจัย และการบริการวิชาการ เพื่อ พัฒนาประสิทธิภาพ การจัดการข้อมูล และทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ตารางที่ 5.2ตารางแสดงวิสัยทัศน์ ปณิธาน พันธกิจ เป้าประสงค์ และผลสัมฤทธิ์ในการจัดการเรียน การสอนของสถาบันอุดมศึกษากลุ่มเป้าหมาย (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	วิสัยทัศน์	พันธกิจ/เป้าประสงค์/ผลสัมฤทธิ์
มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ (ต่อ)	พัฒนาประเทศและสามารถแข่งขันในระดับนานาชาติได้แบบยั่งยืน มุ่งสร้างบัณฑิตให้เป็นผู้รอบรู้ทางวิชาการ เชี่ยวชาญวิชาชีพในทุกสรรพวิทยาการ มีความเป็นสากลทั้งในเชิงเทคโนโลยีและภาษาที่จำเป็นรวมถึงมีคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ อีกทั้งเป็นผู้มีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีจิตใจร่วมพัฒนา	
มหาวิทยาลัยขอนแก่น	<p>"มหาวิทยาลัยขอนแก่น เป็นมหาวิทยาลัยวิจัยชั้นนำระดับโลก (World Class Research University)"ภายในปี พ.ศ. 2558 มหาวิทยาลัยขอนแก่นจะเป็นมหาวิทยาลัยวิจัยชั้นนำระดับโลก โดยเทียบเคียงจากการจัดอันดับของสถาบันภายนอกกว่าเป็นอันดับ 1 ใน 3 ของประเทศ อันดับ 1 ใน 80 ของเอเชีย อันดับ 1 ใน 400 ของโลก</p> <p>มหาวิทยาลัยขอนแก่นมีความเป็นเลิศด้านการเรียนการสอน การวิจัยพัฒนา และนวัตกรรม เชื่อมโยงกับการบริการวิชาการ ถ่ายทอดเทคโนโลยี และการแก้ไข พัฒนาในพื้นที่จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและอนุภูมิภาค ลุ่มน้ำโขง โดยการใ้การวิจัยเป็นฐาน</p> <p>มหาวิทยาลัยขอนแก่นได้รับการยกย่องในระดับชาติและระดับนานาชาติว่าเป็น องค์กรที่มีคุณภาพการศึกษา การวิจัย การบริหารจัดการที่ดี มีธรรมาภิบาล ตลอดจนมีความสามารถในการบริหารจัดการทรัพยากร ทรัพยากร</p>	<p>พันธกิจ</p> <p>การผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการ วิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม ให้เป็นที่ยอมรับใน ระดับมาตรฐานสากลที่มุ่งการพัฒนา ชุมชนและสังคมให้เข้มแข็ง</p> <p>เป้าหมาย</p> <p>"เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำ อันดับ 1 ใน 3 ของประเทศ อันดับ 1 ใน 80 ของ เอเชีย อันดับ 1 ใน 400 ของโลก"</p> <p>มหาวิทยาลัยขอนแก่น เป็น มหาวิทยาลัยชั้นนำที่มีอัตลักษณ์ มี คุณภาพ มาตรฐาน ความเป็นเลิศ มี บทบาทในการชี้นำ ตอบสนองความ ต้องการและเดือนสติของสังคม เป็นที่ ยอมรับของสังคมในระดับภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ระดับชาติ และ ระดับนานาชาติ ขณะเดียวกัน เพื่อให้ การขับเคลื่อนมหาวิทยาลัยไปสู่ เป้าหมายดังกล่าว มหาวิทยาลัยยัง คำนึงถึงประเด็นเป้าหมายรองที่สำคัญ และเกี่ยวข้องอีก 3 ประเด็น</p>

ตารางที่ 5.2 ตารางแสดงวิสัยทัศน์ ปณิธาน พันธกิจ เป้าประสงค์ และผลสัมฤทธิ์ในการจัดการเรียนการสอนของสถาบันอุดมศึกษากลุ่มเป้าหมาย (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	วิสัยทัศน์	พันธกิจ/เป้าประสงค์/ผลสัมฤทธิ์
	และทรัพย์สินทางปัญญา เพื่อพัฒนา มหาวิทยาลัยให้เกิดประโยชน์สูงสุดและพึ่งพาตนเองได้ บุคลากรมีความรู้ความสามารถสูง มีคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมที่ดีในการทำงาน เป็นองค์กรที่มีสุขภาวะที่ดี มีบรรยากาศทางวิชาการบนพื้นฐานของความภาคภูมิใจและผูกพันต่อองค์กร	ประกอบด้วย 1. เป็นมหาวิทยาลัยที่ใช้การวิจัยเป็นฐาน 2. เป็นมหาวิทยาลัยที่มีสุขภาวะ และการจัดการองค์กรที่ดี สามารถเป็นต้นแบบที่ดีและ 3. เป็นมหาวิทยาลัยที่มีความสามารถในการบริหารจัดการทรัพยากร ทรัพย์สิน และทรัพย์สินทางปัญญา เพื่อพัฒนา มหาวิทยาลัยให้เกิดประโยชน์สูงสุด และพึ่งพาตนเองได้
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	วิสัยทัศน์ "เป็นมหาวิทยาลัยที่ได้รับการจัดอันดับ 1 ใน 10 ของประเทศ และได้รับการยอมรับ เป็นมหาวิทยาลัยเพื่อชุมชน อันดับ 1 ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" ปณิธาน มหาวิทยาลัยมหาสารคามเป็นสถาบันที่มุ่งมั่นในการส่งเสริมแสวงหาความเป็นเลิศทางวิชาการ โดยศึกษาภูมิปัญญาท้องถิ่น ผสมผสานกับวิทยาการที่เป็นสากลให้เกิดความงอกงามทางสติปัญญา สามารถพัฒนาตนเองให้เทียบพร้อมด้วยวิชาการ จริยธรรมและคุณธรรม	1. จัดการศึกษาและวิชาชีพขั้นสูงโดยมุ่งเน้นพัฒนาคุณภาพการศึกษาการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพตามมาตรฐาน และมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ 2. สร้างผลิตผลจากงานวิจัยที่เป็นองค์ความรู้ใหม่และมีคุณภาพในทุกสาขาวิชา เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน การบริการวิชาการ การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และนำไปใช้ประโยชน์ตามความเหมาะสม 3. ให้บริการวิชาการแก่ชุมชนและสังคม เพื่อให้ชุมชนและสังคมสามารถพึ่งพาตนเองได้อย่างยั่งยืน 4. อนุรักษ์ ฟื้นฟู ปกป้อง เผยแพร่ และพัฒนาศิลปวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีของอีสาน

ตารางที่ 5.2 ตารางแสดงวิสัยทัศน์ ปณิธาน พันธกิจ เป้าประสงค์ และผลสัมฤทธิ์ในการจัดการเรียน การสอนของสถาบันอุดมศึกษากลุ่มเป้าหมาย (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	วิสัยทัศน์	พันธกิจ/เป้าประสงค์/ผลสัมฤทธิ์
มหาวิทยาลัยทักษิณ	<p>วิสัยทัศน์</p> <p>มหาวิทยาลัยสมบูรณ์แบบ ที่ผลิต บัณฑิต พัฒนากำลังคน วิจัยและบริการ วิชาการ เพื่อรับใช้สังคมท้องถิ่นได้ ประเทศชาติ และอาเซียน ให้เป็นสังคม แห่งปัญญาและสันติสุขที่ยั่งยืน</p> <p>ปณิธาน : มหาวิทยาลัยรับใช้สังคม</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. จัดการศึกษาเพื่อผลิตบัณฑิตและ พัฒนากำลังคนคุณภาพรองรับความ ต้องการของพื้นที่ ประเทศ และการ ก้าวสู่ ประชาคมอาเซียน และ ประชาคมโลก 2. สร้างสรรค์ผลงานการวิจัยและพัฒนา เพื่อการรับใช้ ชี้นำการพัฒนาให้กับ สังคม และพัฒนาสู่การเป็นมหาวิทยาลัย วิจัยในอนาคต 3. บริการวิชาการ ถ่ายทอดองค์ความรู้ ผู้สังคม ร่วมสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ ที่เข้มแข็ง 4. ส่งเสริม สนับสนุนการทำนุบำรุง รักษา และพัฒนา ด้าน ศิลปะ วัฒนธรรม ภูมิปัญญา และสิ่งแวดล้อม ของ ภาคใต้ตอนล่าง ให้เกิด คุณค่า มูลค่าเพิ่มแก่การพัฒนาท้องถิ่น ประเทศ และอาเซียน 5. พัฒนามหาวิทยาลัยให้เป็น มหาวิทยาลัยสมบูรณ์แบบในระดับ สากกล ที่คำนึงถึงการสร้างความ เข้มแข็งความเชี่ยวชาญของบุคลากร วัฒนธรรมองค์กร และความสุขแก่ บุคลากรในทุกระดับ

ตารางที่ 5.2 ตารางแสดงวิสัยทัศน์ ปณิธาน พันธกิจ เป้าประสงค์ และผลสัมฤทธิ์ในการจัดการเรียนการสอนของสถาบันอุดมศึกษากลุ่มเป้าหมาย (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	วิสัยทัศน์	พันธกิจ/เป้าประสงค์/ผลสัมฤทธิ์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	"มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำในระดับภูมิภาคเอเชีย ทำหน้าที่ผลิตบัณฑิต บริการวิชาการ และทำนุบำรุงวัฒนธรรม โดยมีการวิจัยเป็นฐาน"	พันธกิจ 1 พัฒนามหาวิทยาลัยให้เป็นสังคมฐานความรู้บนพื้นฐานพหุวัฒนธรรมและหลักเศรษฐกิจพอเพียง โดยให้ผู้ใฝ่รู้ได้มีโอกาสเข้าถึงความรู้ในหลากหลายรูปแบบ พันธกิจ 2 สร้างความเป็นผู้นำทางวิชาการในสาขาที่สอดคล้องกับศักยภาพพื้นฐานของภาคใต้ และเชื่อมโยงสู่เครือข่ายสากล พันธกิจ 3 ผสมผสานและประยุกต์ความรู้บนพื้นฐานประสบการณ์การปฏิบัติสู่การสอนเพื่อสร้างปัญญา คุณธรรม สมรรถนะและโลกทัศน์สากลให้แก่บัณฑิต

จึงทำให้ปัจจัยด้านภูมิภาคที่ศึกษา และมหาวิทยาลัยที่ศึกษาเป็นปัจจัยที่ต้องให้การพิจารณาเป็นพิเศษ ซึ่งอาจมีผลต่ออุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนิสิต และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยนั้นๆ นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับการอภิปรายผลในส่วนที่ 1 ตอนที่ 1.1 (2) ภูมิภาคที่อาศัย และ (3) สังกัดมหาวิทยาลัย ดังที่ได้อภิปรายไว้แล้วข้างต้น

ตอนที่ 2.3 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ประกอบด้วย 5 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านเพศ ภูมิภาคที่ศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา และระดับผลการเรียนเฉลี่ย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) ปัจจัยด้านเพศ

จากการศึกษาพบว่า ในส่วนของระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น พบว่าเพศที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีความแตกต่างกันในทุกประเด็นความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจำแนกตามเพศพบว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับความคาดหวังตามกรอบความเห็นร่วมที่แตกต่างกัน โดยเพศชายมีระดับอุดมคติที่ต้องการในระดับมากในที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.48 ซึ่งมากกว่าเพศหญิงที่มีความหวังในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.21 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.57 ตามลำดับ

(2) ภูมิภาคที่ศึกษา

จากการศึกษาพบว่าในส่วนของระดับความคาดหวัง พบว่า ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายกลุ่มพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออก มีระดับความคาดหวังมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคกลางมีระดับความคาดหวังน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคใต้

และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังที่มีคุณนัยสำคัญได้แก่การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นการจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูป

ประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจำแนกรายภูมิภาคที่ศึกษา ทำให้สามารถจัดลำดับระดับความคาดหวังในแต่ละภูมิภาค โดยภูมิภาคที่มีระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นมากที่สุดคือ ภาคตะวันออก ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ยความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.50 ภาคใต้ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ยความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.50 ภาคเหนือ ในระดับปานกลางระดับค่าเฉลี่ยความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.36 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.59 และภาคกลาง และ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ยความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.32 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.63 และ 0.54 และ ตามลำดับ

(3) สังกัดมหาวิทยาลัยที่ศึกษา

จากการศึกษาพบว่ามหาวิทยาลัยที่สังกัดที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยบูรพา มีระดับความคาดหวังมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกันมีประเด็นที่เป็นอุดมคติที่ต้องการได้แก่ การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น และการจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดย

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกรายมหาวิทยาลัยที่สังกัด ทำให้สามารถจัดลำดับระดับความหวังในแต่ละมหาวิทยาลัย โดย มหาวิทยาลัยบูรพาที่ระดับความหวังที่ต้องการมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

(SD) = 0.50 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ระดับความหวังที่ต้องการมากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.51 มหาวิทยาลัยทักษิณ ที่ระดับความหวังที่ต้องการมาก ที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.50 มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่ระดับความหวังที่ต้องการ ปานกลางที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.39 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.57 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลาง ที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.37 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.54 มหาวิทยาลัยนเรศวร ที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลางที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.68 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลางที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.63 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลางที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.28 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.64 และน้อยที่สุดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลาง ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.50 ตามลำดับ

(4) สาขาวิชาที่ศึกษา

จากการศึกษาพบว่าในส่วนของระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นพบว่า สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่า มีประเด็นที่ระดับความคาดหวังและสาขาวิชาที่ศึกษามีความแตกต่างกันที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น ที่ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น

ที่ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.01

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น พบว่าการศึกษาในสาขาวิชารัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ หรือการบริหารรัฐกิจมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X)=3.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.49 ซึ่งมากกว่าในสาขาวิชานิติศาสตร์ ที่มีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.65 ตามลำดับ

(5) ระดับผลการเรียนเฉลี่ย

จากการศึกษา พบว่าผลการเรียนเฉลี่ยและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปและเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม ($r = -0.19$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 และยอมรับสมมุติฐานในการวิจัยที่ว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่าทุกประเด็นที่ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ มีระดับความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01-0.05 ในระดับต่ำ-ต่ำมากและเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม ยกเว้นใน 3 ประเด็นได้แก่ การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนที่ไม่มีความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการศึกษาข้างต้น จึงสามารถสรุปและอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ประกอบด้วย 5 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านเพศ ภูมิภาคที่ศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา และระดับผลการเรียนเฉลี่ย ซึ่งมีประเด็นที่น่าสังเกตว่า ปัจจัยด้านภูมิภาคที่ศึกษา และสังกัดมหาวิทยาลัยที่ศึกษา ซึ่งเป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น เป็นปัจจัยส่วนบุคคลร่วมที่มีผลความแตกต่างใน

ระดับความคาดหวังร่วมด้วยทั้ง 2 ประเด็น ดังนั้นจึงสามารถอภิปรายได้ว่า ภูมิภาคที่ศึกษา และสังกัดมหาวิทยาลัยที่ศึกษา เป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างทั้งในระดับอุดมคติและระดับความคาดหวัง อันสืบเนื่องมาจากปรัชญา วิสัยทัศน์ และพันธกิจในการจัดการเรียนการสอน จึงมีผลต่อทั้งค่าระดับอุดมคติและความคาดหวังร่วมด้วยทั้งสองประเด็น ซึ่งมีความสอดคล้องกับการอภิปรายผลดังที่ได้อภิปรายแล้วในตอนที 2.2

นอกจากนี้ สำหรับปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับความคาดหวังอื่นๆ ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยด้านเพศ สาขาวิชาที่ศึกษา และระดับผลการเรียนเฉลี่ย สามารถอภิปรายได้ว่าความคาดหวังของบุคคลในแต่ละเพศ สาขาวิชา และระดับผลการเรียนเฉลี่ย มีความแตกต่างกัน ซึ่งอาจจะด้วยสาเหตุอันเกิดจากเพศสภาพ การได้รับโอกาสและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ตลอดจนถึงองค์ความรู้ที่ได้รับ อีกทั้งการมีส่วนร่วมของกลุ่มตัวอย่างจึงมีผลต่อการรับรู้ที่แตกต่างกัน และมีอาจมีผลต่อระดับความคาดหวังที่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่ม ซึ่งมีความแตกต่างกับงานวิจัยของภคพรวัฒนดำรงค์ (2544) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความคาดหวังของชุมชนต่อคณะกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อการพัฒนาท้องถิ่น : เฉพาะกรณีจังหวัดพิษณุโลก” ผลการวิจัยสรุปได้ว่าความคาดหวังของชุมชนต่อคณะกรรมการขององค์การบริหารส่วนตำบลของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาอาชีพตำแหน่งและรายได้ต่างกันพบว่าไม่แตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นความคาดหวังในเรื่องการให้ความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมขององค์การบริหารส่วนตำบล การแสดงความคิดเห็นในการออกข้อบังคับตำบลการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกิจกรรมขององค์การบริหารส่วนตำบล และ อภิชาติโตติลกเวชช์ (2529) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อบทบาทนักรการเมืองท้องถิ่น” ผลการวิจัยพบว่าผลของปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อบทบาทที่เป็นจริงของสมาชิกสภาเทศบาลและคณะเทศมนตรีเมื่อพิจารณาในภาพรวมผลการวิจัยปรากฏว่าตัวแปรด้านเพศอายุการศึกษาและอาชีพไม่มีผลทำให้ประชาชนมีทัศนะต่อบทบาทที่เป็นจริงของสมาชิกสภาเทศบาลคณะเทศมนตรีต่างกันกล่าวอีกนัยหนึ่งประชาชนมีทัศนะต่อบทบาทที่เป็นจริงของสมาชิกสภาเทศบาลและคณะเทศมนตรีไม่ต่างกันไปตามสถานภาพทางเพศอายุการศึกษาและอาชีพและผลของปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อบทบาทที่คาดหวังของสมาชิกสภาเทศบาลและคณะเทศมนตรีเมื่อพิจารณาในภาพรวมผลการวิจัยพบว่าตัวแปรเพศอายุการศึกษาและอาชีพไม่มีผลทำให้ประชาชนมีทัศนะต่อบทบาทที่คาดหวังของสมาชิกสภาเทศบาลและคณะเทศมนตรีต่างกันกล่าวอีกนัยหนึ่งประชาชนมีทัศนะต่อบทบาทที่คาดหวังของสมาชิกสภาเทศบาลและคณะเทศมนตรีไม่ต่างกันตามสถานภาพทางเพศอายุการศึกษาและอาชีพ

การอภิปรายผลส่วนที่ 3 การอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3

จากวัตถุประสงค์การวิจัยในข้อที่ 3 ที่ต้องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นผู้วิจัยจึงได้สรุปและอภิปรายผลการศึกษาที่ได้ในประเด็นต่างๆ โดยพบว่า ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

นอกจากนี้ยังพบว่าระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.23$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 และจึงยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ว่า ระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นซึ่งเมื่อพิจารณาในรายมิติของความสัมพันธ์ พบว่าในมิติของความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น มีประเด็นระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐที่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นในทุกประเด็นและในส่วนมิติของความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นกับระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐมีประเด็นระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐที่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังใน 4 ประเด็น ได้แก่หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมายวิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้อ การบริหารราชการแผ่นดิน และความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557

จากการศึกษายังพบว่าอุดมคติและความหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ ($r=0.32$) โดยมีค่าความ

น่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 และจึงยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ว่าอุดมคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยซึ่งเมื่อพิจารณาในรายมิติของความสัมพันธ์ พบว่าในมิติของความสัมพันธ์ระหว่างอุดมคติและความคาดหวัง มีประเด็นความคาดหวังที่มีความสัมพันธ์กับอุดมคติในทุกประเด็น และในส่วนมิติของความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังกับอุดมคติมีประเด็นอุดมคติที่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังใน 8 ประเด็น ได้แก่การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติการผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนการปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาคการจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องและการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง

ดังนั้นจากการประมวลผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทั้งหมดข้างต้น ประกอบกับผลการวิจัยในส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 จึงสามารถสรุปและสร้างเป็นมโนภาพของผลการศึกษาและความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นได้ดังนี้ เมื่อกำหนดให้

P = Personal factorsปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งประกอบด้วย

P 1 เพศ

P 2 ภูมิภาค

P 3 สังกัดมหาวิทยาลัย

P 4 ระดับการศึกษา

P 5 สาขาวิชาที่ศึกษา

P 6 อายุ

P 7 ระดับผลการเรียนเฉลี่ย

K =Knowledge level ความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ซึ่งประกอบด้วย 8 ด้าน ได้แก่

K 1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบัน การเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศ

K 2 การบริหารราชการแนวใหม่

K 3 ความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557

K 4 การบริหารราชการแผ่นดิน

K 5 ความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทย

K 6 หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

K 7 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมายวิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้อ

K 8 ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น

และ **I = Ideal level** ระดับอุดมคติและ **E = Expectancy level** ระดับความคาดหวังตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นซึ่งประกอบด้วย 10 ด้าน ได้แก่ กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนภูมิภาค)

I/E (1) การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค

I/E (2) การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง

กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น)

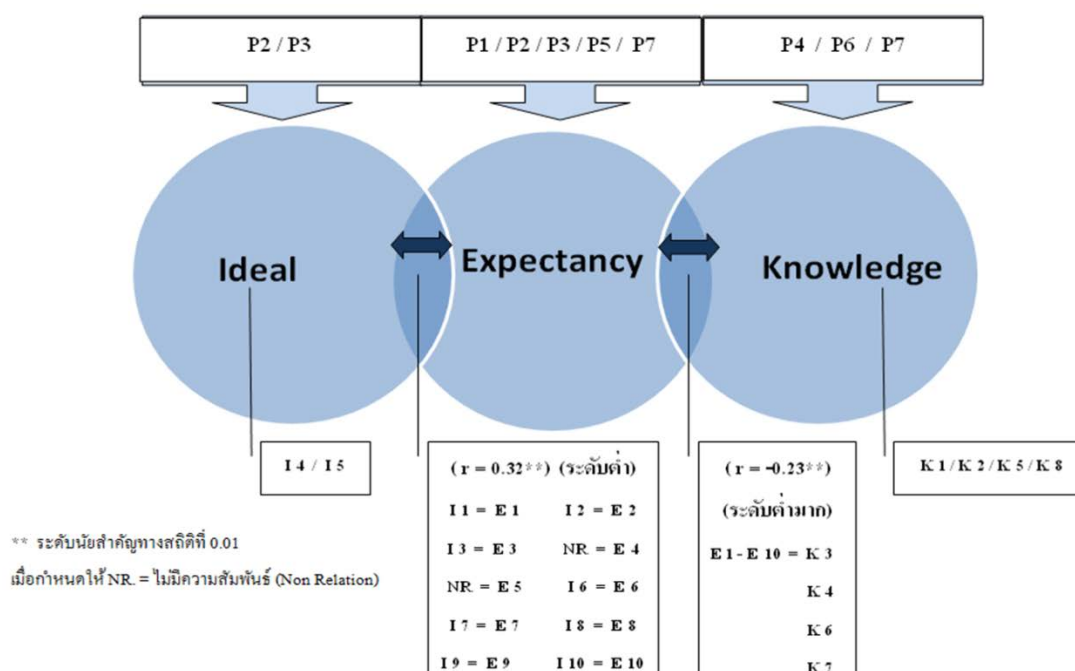
I/E (3) การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด

I/E (4) การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก

I/E (5) การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

I/E (6) การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

I/E (7) การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น

ภาพที่ 5.1 มโนภาพของผลการศึกษาและความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ดังนั้น จากมโนภาพของผลการศึกษาและความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จึงสามารถสรุปผลและอภิปรายได้ว่าระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น นอกจากนี้ยังพบว่าระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.23$) และยังพบว่าอุดมคติและความหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ ($r = 0.32$) นำมาซึ่งข้อสรุปได้ว่า การปกครองท้องถิ่นในอุดมคติและความคาดหวังของนิสิต นักศึกษา ได้แก่การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การให้มีการ

เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฎิรูปจังหวัดและท้องถิ่น การจัดตั้งสภาปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน ซึ่งอยู่บนความแตกต่างกันของลักษณะปัจจัยส่วนบุคคลและระดับความรู้ทางการเมือง การปกครอง และการบริหารภาครัฐที่มีผลต่อความคาดหวังในการปกครองท้องถิ่นได้แก่ความรู้ในเรื่องของรัฐธรรมนูญ การบริหารราชการแผ่นดิน หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี และความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้และก่อให้เกิดอุดมคติและความคาดหวัง เพื่อผลสำเร็จในการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ต่อไปซึ่งมีความสอดคล้องกับข้อสันนิฐานในการอภิปรายไว้ในส่วนที่ 1 ตอนที่ 1.3 ที่ว่า อุดมคติ อาจเป็นจุดตั้งต้นของความคาดหวัง โดยมีปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม สภาพภูมิสังคมและการเมืองของสังคมและท้องถิ่น ตลอดจนองค์ความรู้ทางการเมือง การปกครองและการบริหารภาครัฐเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการลดลงของความคาดหวังเมื่อเทียบกับระดับอุดมคติ ดังที่ได้อภิปรายไว้ข้างต้นแล้ว นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของโกลินพลกุลและคณะ(2538) จากการศึกษาเรื่อง“แนวทางการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่นซึ่งคณะผู้วิจัยได้เสนอแนวทางการปรับปรุงดังนี้ 1. การปรับปรุงโครงสร้างขององค์กรปกครองท้องถิ่นให้ใช้รูปแบบของระบบรัฐสภาและระบบเทศบาลเป็นตัวแทนทั้งนี้เนื่องจากพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลที่เพิ่งประกาศใช้ได้วางตัวแทนองค์กรระดับล่างสุดไว้ในลักษณะดังกล่าวแต่อย่างไรก็ตามหากเป็นนโยบายของรัฐจะให้องค์กรปกครองท้องถิ่นมีโครงสร้างรูปแบบอื่นเช่นระบบคณะกรรมการก็สามารถทำได้ตามความเหมาะสมและความจำเป็น 2. ในท้องถิ่นชนบทหรือกึ่งชนบทซึ่งมีสภาตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลและสุขาภิบาลอยู่นั้นคณะผู้วิจัยเห็นว่ายังต้องคงบทบาทของกำนันผู้ใหญ่บ้านเอาไว้เพื่อเป็นจุดเชื่อมจุดประสานระหว่างรัฐกับท้องถิ่นในการปฏิบัติงานจนกว่าจะมีการยกฐานะสภาตำบลองค์การบริหารส่วนตำบลและสุขาภิบาลนั้นขึ้นเป็นเทศบาลบทบาทของกำนันผู้ใหญ่บ้านจึงหมดไป และ 3. นอกเหนือจากองค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษที่จัดตั้งขึ้นเป็นการเฉพาะแล้วคณะผู้วิจัยเห็นว่า การปกครองท้องถิ่นในระดับจังหวัดนั้นควรแยกเป็น 2 ระดับคือท้องถิ่นขนาดใหญ่ระดับจังหวัดได้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งจะทำหน้าที่จัดทำแผนนโยบายประสานแผนและนโยบายจัดทำกิจการขนาดใหญ่ที่มีลักษณะร่วมหรือผลกระทบร่วมเช่นการจราจร สิ่งแวดล้อมการศึกษาและกิจการอื่นๆที่องค์กรปกครองท้องถิ่นอื่นไม่สามารถกระทำได้และท้องถิ่นขนาดเล็กได้แก่เทศบาลองค์การบริหารส่วนตำบลและสุขาภิบาลซึ่งจะรอการพัฒนาเป็นเทศบาลในอนาคตดังนั้นการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดจะมีระดับเทศบาลและระดับจังหวัดเหมือนกับประเทศ

ทั้งสามที่ได้กล่าวมาสำหรับกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษซึ่งมีขนาดใหญ่ขึ้นคณะผู้วิจัยเห็นว่าควรจัดให้มี 2 ระดับเช่นเดียวกันโดยอาจแบ่งให้มีท้องถิ่นขนาดเล็กประมาณ 7-8 องค์กรอยู่ภายใต้กรุงเทพมหานครทั้งนี้โดยให้กรุงเทพมหานครเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่คล้ายกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดงานวิจัยนี้เน้นแนวทางในการปรับปรุงโครงสร้างองค์กรให้มีภาพรวมที่เป็นระบบสอดคล้องและต่อเนื่องเพื่อให้เป็นจุดเริ่มต้นที่จะได้มีการศึกษาวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับการกระจายอำนาจในด้านการแบ่งแยกภารกิจและอำนาจหน้าที่ด้านการเงินการคลังระหว่างรัฐกับท้องถิ่นหรือในระหว่างท้องถิ่นด้วยกันรวมทั้งด้านการบริหารงานบุคคลการถ่ายโอนพนักงานเจ้าหน้าที่ระหว่างรัฐกับท้องถิ่นหรือระหว่างท้องถิ่นกับท้องถิ่นซึ่งจะต้องมีการศึกษาวิจัยโดยละเอียดต่อไป

การอภิปรายผลส่วนที่ 4 การอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 4

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 4 ที่ต้องการศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อหนุนตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ซึ่งได้จากข้อมูลเชิงปริมาณในการสรุปผลจากตอนที่ 4 ของแบบสอบถามในประเด็นของข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม ผนวกกับข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 85 คน จาก 27 มหาวิทยาลัยในสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) ผู้วิจัยจึงได้สรุปและอภิปรายผลการศึกษาที่ได้ในประเด็นต่างๆ โดยนำข้อมูลทั้งหมดมาทำการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis) ในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นซึ่งเป็นประโยชน์ในการกำหนดจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค/ภัยคุกคาม โดยมีรายละเอียดได้แก่

(1) จุดแข็ง (Strengths)

สังคมท้องถิ่นไทยเป็นสังคมที่มีวัฒนธรรมชุมชนและภูมิสังคมของท้องถิ่นสังคมไทยที่มีความเกื้อกูลและช่วยเหลือกัน เป็นสังคมแห่งความเอื้อเฟื้อถ้อยทัก และมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดของสมาชิกในสังคมท้องถิ่นทั้งในลักษณะของพี่น้อง เครือญาติ หรือในลักษณะไพร่ฟ้า นอกจากนี้ในปัจจุบันประชาชนยังสามารถเข้าถึงการศึกษามากขึ้น รู้จักสิทธิของตนมากขึ้น อีกทั้งช่องทางการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็ว ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข่าวสารและข้อมูล ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ เพื่อสร้างกระแสให้สังคมได้เกิดการตื่นตัวหรือเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมใดๆ ของ

ทั้งระดับท้องถิ่นหรือในระดับประเทศต่อไป ตลอดจนการมีกลไกการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพ และโครงสร้างการบริหารราชการที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กิริสระต่างๆ ที่มีหน้าที่ ตรวจสอบ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา (2548) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ทัศนคติและความพึงพอใจเกี่ยวกับการปฏิรูประบบราชการ” ผลการวิจัยพบว่าทั้งข้าราชการและประชาชนส่วนใหญ่ต่างเห็นด้วยที่จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงหรือปฏิรูประบบราชการเนื่องจากการได้รับข้อมูลข่าวสารทำให้ทั้งข้าราชการและประชาชนต่างตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาในระบบราชการและเห็นเป็นความจำเป็นที่จะต้องปฏิรูปซึ่งผลการสำรวจความพึงพอใจเกี่ยวกับการปฏิรูประบบราชการยังพบว่าทั้งข้าราชการและประชาชนส่วนใหญ่ต่างมีความพึงพอใจในการปฏิรูประบบราชการโดยปัจจัยมูลเหตุแห่งความพึงพอใจในการปฏิรูประบบราชการของข้าราชการคือมีการปรับปรุงประสิทธิภาพของกลไกการทำงานและพฤติกรรมบริการแก่ประชาชนกล่าวคือได้ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลางโดยคำนึงถึงความยุติธรรมและเสมอภาคในการให้บริการแก่ประชาชนมากขึ้นรวมทั้งมีการปรับปรุงกฎระเบียบและการบริหารบุคคลให้เกิดความคล่องตัวเปิดเผยโปร่งใสสามารถตรวจสอบได้ขณะที่ปัจจัยมูลเหตุแห่งความไม่พึงพอใจในการปฏิรูประบบราชการในส่วน of ข้าราชการคือการปฏิรูปยังไม่สามารถลดความสลับซับซ้อนและยุ่งยากในระบบราชการได้และข้าราชการบางส่วนยังเห็นว่าการปฏิรูประบบราชการในครั้งนี้เป็นการเปิดโอกาสให้นักการเมืองมีอำนาจและแสวงหาประโยชน์จากราชการมากขึ้นด้วยนอกจากนี้ยังมีข้าราชการบางส่วนที่ยังไม่แน่ใจว่าการปฏิรูประบบราชการครั้งนี้จะสามารถลดความซ้ำซ้อนของหน่วยงานราชการได้จริงหรือไม่ด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิเชษฐกุลสรรัตน์ (2548) ศึกษาเรื่อง “ความคาดหวังจากการปฏิรูประบบราชการของข้าราชการกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่” ผลการศึกษาพบว่าข้าราชการกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่มีความคาดหวังจากการปฏิรูประบบราชการใน 5 ประเด็น ได้แก่ 1) เรื่องระบบปฏิบัติงานว่าระบบ **One Stop Service** ที่นำมาใช้จะช่วยอำนวยความสะดวกในการให้บริการประชาชนมากขึ้น 2) ขนาดขององค์กรซึ่งจะมีการจัดส่วนงานตามโครงสร้างการปฏิรูประบบราชการใหม่จะทำให้การบริหารจัดการมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและการปรับขนาดองค์กรภายหลังการปฏิรูประบบราชการจะช่วยให้การทำงานมีความคล่องตัวมากขึ้นเช่นกัน 3) ด้านพฤติกรรมของข้าราชการภายหลังการปฏิรูประบบราชการจะส่งผลให้การดำเนินงานบรรลุประสิทธิผลยิ่งขึ้น 4) ด้านประสิทธิผลในการบริหารงานการปฏิรูประบบราชการจะส่งผลให้กระบวนการให้บริการแก่ประชาชนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและ 5) ด้านค่าตอบแทนและสวัสดิการคาดหวังว่าจะได้รับเงินเดือนเพิ่มขึ้นซึ่งสามารถสรุปภาพรวมของระดับความคาดหวังจากการปฏิรูประบบราชการของกลุ่มตัวอย่างได้ว่าอยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์กลางในทุกๆด้าน

(2) จุดอ่อน (Weaknesses)

วัฒนธรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่สำคัญในการบริหารและพัฒนาท้องถิ่นมักทำงานแบบเช้าชามเย็นชาม เกิดจากความล่าช้าของระบบราชการไทยที่ขาดความกระตือรือร้นในการทำหน้าที่ของข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐและไม่ใส่ใจในการกิจส่วนรวม ทำหน้าที่ไม่เต็มศักยภาพ และการขาดความตระหนักในหน้าที่และการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมของข้าราชการนักการเมือง และประชาชนในท้องถิ่น ประกอบกับการขาดความรู้ความเข้าใจของประชาชน ในการปฏิรูปท้องถิ่น และศักยภาพและความสามารถในการเข้าถึงการให้บริการและการรับรู้ด้านกฎหมายของประชาชนที่มีข้อจำกัด เข้าถึงยาก และไม่ได้รับการให้ความสำคัญจากหน่วยงานภาครัฐทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น รวมทั้งทัศนคติของประชาชนที่มองว่ากฎหมายเป็นเรื่องไกลตัวและไม่อยากมีส่วนเกี่ยวข้อง นอกจากนี้ปัญหาในการทุจริตคอร์รัปชันของกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผลประโยชน์ในท้องถิ่นอีกทั้งในการจัดสรรงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ยังขาดในเรื่องของแผนปฏิบัติการและแผนการใช้จ่ายงบประมาณในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชัน ประกอบกับขาดผู้นำท้องถิ่นที่มีความรู้ความสามารถและยังมีศักยภาพที่ไม่เพียงพอ เมื่อเทียบกับผู้บริหารของส่วนราชการภูมิภาคที่ได้รับการคัดสรรและแต่งตั้งยังส่งผลต่อความเชื่อมั่นและประสิทธิภาพในการบริหารราชการท้องถิ่น อีกทั้งความล้มเหลวในการตีความและบังคับใช้กฎหมายที่มีความหละหลวมไม่มีความเข้มงวด ความล่าช้าของกฎหมายที่ไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข ตลอดจนขาดกลไกในการตรวจสอบ ที่มีความรัดกุมและจริงจัง ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสุดท้ายคือปัญหาของทัศนคติและความเชื่อในระบบอาวุโสของระบบราชการไทย ที่ส่งผลให้คนรุ่นใหม่ตลอดจนแนวความคิดใหม่ๆ อาจไม่ได้รับการยอมรับ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกรอบการปฏิรูปการกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ (2557) ที่มีระบุว่าความคาดหวังที่สำคัญประการสุดท้ายคือการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นที่เกิดขึ้นควรจะต้องทำให้กระบวนการและกลไกต่างๆ ในการปกครองท้องถิ่นของผู้บริหารทุกระดับเป็นไปอย่างโปร่งใสมีประสิทธิภาพและสามารถตรวจสอบได้อย่างชัดเจนรวมทั้งต้องทำให้ผู้บริหารผู้ปฏิบัติงานรวมไปถึงข้าราชการทุกคนที่เกี่ยวข้องมีจิตสำนึกในการให้บริการประชาชนตั้งใจสนองตอบความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริงมีเกียรติและศักดิ์ศรีมีขวัญและกำลังใจในการทำงานไม่มุ่งหวังผลประโยชน์ส่วนตนที่อาจนำไปสู่การประพฤติดมิชอบและการทุจริตคอร์รัปชันได้ และสอดคล้องกับสภาพปัญหาสำคัญเกี่ยวกับ “การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น” ซึ่งหมายรวมถึงการปกครองของกรุงเทพมหานครและพื้นที่ซึ่งมีการบริหารรูปแบบพิเศษที่ทำให้ต้องมีการปฏิรูปในครั้งนี้ประกอบด้วยปัญหาการขาดความอิสระอย่างแท้จริงในการบริหารจัดการตนเองเนื่องจากอำนาจรวมถึงทรัพยากรส่วนใหญ่ยังถูก

คงไว้ที่ศูนย์กลางขณะที่การบริหารในระดับท้องถิ่นมักถูกควบคุมตรวจสอบอย่างเข้มงวดจากราชการส่วนกลางที่ไม่ได้รับรู้ปัญหาอย่างแท้จริงนอกจากนั้นความไม่ชัดเจนในเรื่องอำนาจหน้าที่บางส่วนระหว่างราชการบริหารส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นที่ยังคงทับซ้อนกันอยู่มากก็ทำให้ประสิทธิภาพและความโปร่งใสในการบริหารลดน้อยลงไปอย่างยิ่งสุดท้ายในส่วนของกลไกในการคัดเลือกผู้เข้ารับตำแหน่งผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเองก็ยังถูกมองว่าไม่เข้มแข็งและมีประสิทธิภาพเพียงพออันนำไปสู่คำถามเกี่ยวกับความโปร่งใสและความบริสุทธิ์ยุติธรรมในกระบวนการเข้าสู่อำนาจของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับต่างๆ รวมไปถึงเรื่องของการประพฤติผิดมิชอบและการทุจริต คอร์รัปชันในกระบวนการบริหารเพื่อประโยชน์ส่วนตนและพวกพ้องของผู้ที่ได้รับเลือกตั้งก็นับเป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้การปกครองส่วนท้องถิ่นของไทยยังไม่สามารถตอบสนองและดูแลความต้องการต่างๆของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง

(3) โอกาส (Opportunities)

ความพยายามเสริมสร้างและส่งเสริมการพัฒนาระบบประชาธิปไตยในท้องถิ่น ตลอดจนการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น การกระจายอำนาจและการพัฒนาให้แก่ท้องถิ่น เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในสังคม ประกอบกับสภาวะปัจจุบันที่มีรัฐบาลทหารที่มีความเด็ดขาดและจริงจังในการปฏิรูประบบราชการและท้องถิ่น การปรับปรุงกฎหมายให้มีความเข้มงวดและรัดกุมมากยิ่งขึ้น การพัฒนาด้านการศึกษาและการส่งเสริมค่านิยมในความซื่อสัตย์สุจริต และการสร้างค่านิยมและจิตสำนึกของการเป็นพลเมืองที่ดีภายใต้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ความพยายามในการสร้างบรรยากาศของสังคมให้มีความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียว ไม่แบ่งแยกฝักฝ่ายเป็น ภายใต้กระบวนการปรับทัศนคติและมุมมองของการเป็นพลเมืองที่ดีที่มีค่านิยมและวัฒนธรรมที่ดีงาม ตลอดจนความพยายามในการจัดอิทธิพลของผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นและให้ท้องถิ่นปลอดจากการทุจริตคอร์รัปชัน ซึ่งมีความสอดคล้องกับ**พริ้นซิเพิล (2539)** จากการศึกษาเรื่อง “การกระจายอำนาจ : ปัจจัยที่มีต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการกระจายอำนาจในรูปองค์การบริหารส่วนตำบล” ผลการศึกษาพบว่าองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจอิสระในการปฏิบัติงานและสามารถเป็นหน่วยการบริหารปกครองไม่ว่าจะพิจารณาโครงสร้างหรืออำนาจหน้าที่สามารถร่วมกับหลักการกระจายอำนาจและหลักการปกครองท้องถิ่นและปัจจัยที่ทำให้้องค์การบริหารส่วนตำบลประสบผลสำเร็จคือความพร้อมของประชาชนและการคลังท้องถิ่นซึ่งตรงกับสมมติฐานที่กำหนดไว้

(4) อุปสรรค (Threats)

การกระจุกตัวในการพัฒนาและการกระจายความเจริญที่มีเฉพาะจุด และสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนที่ยังไม่ได้รับการพัฒนา นอกจากนี้ในส่วนของงบประมาณที่ได้รับนั้นในบางท้องถิ่นมีไม่เพียงพอต่อการพัฒนาท้องถิ่นเพียงพอแต่จ่ายงบบุคลากรและงบบริหารจัดการภายในสำนักงานเท่านั้นจึงไม่มีงบหรือเหลืองบประมาณสำหรับการพัฒนาน้อยกว่าที่ควรจะเป็นจนไม่เพียงพอต่อการพัฒนา ปัญหาในการเลือกตั้งท้องถิ่นที่ในบางกรณียังขาดการตรวจสอบที่จริงจังและยังมีช่องทางทุจริตของเหล่าผู้มีอิทธิพลท้องถิ่น ประกอบกับโครงสร้างของราชการส่วนภูมิภาคมีความซับซ้อน ทั้งในมิติของบทบาท หน้าที่ ตลอดจนภารกิจที่ได้รับมอบหมาย และสำคัญที่สุดคือภาครัฐไม่ให้ความสำคัญกับการกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นอย่างจริงจังและจริงใจ ตลอดจนไม่ได้มีการกระจายทรัพยากรต่างๆ ที่จำเป็นและมีความสำคัญเช่น การจัดสรรงบประมาณ การกระจายบุคลากร เป็นต้น ตามมาพร้อมกับการที่ถ่ายโอนมาด้วย ซึ่งทำให้การขับเคลื่อนในการปฏิบัติจำเป็นต้องพึ่งพิงส่วนราชการของราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ สวิงตันอุด(2557) เห็นความสำคัญในการเคลื่อนจังหวัดปกครองตนเองหรือจังหวัดจัดการตนเองว่าปัญหาความเหลื่อมล้ำความไม่เท่าเทียมกันในสังคมที่ผ่านมาเกิดจากปัญหาเชิงโครงสร้างอำนาจเป็นแบบรวมศูนย์อย่างยาวนานซึ่งเราไม่ปฏิเสธการมีส่วนกลางแต่มันต้องเกิดการเปลี่ยนแปลงโดยเจ้าของพื้นที่เจ้าของปัญหาเป็นผู้บริหารจัดการตนเองอย่างครอบคลุม นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุญเสริม นาคสาร (2543) จากการศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีองค์การบริหารส่วนตำบล” ผลการวิจัยพบว่า 1. ภารกิจที่รัฐบาลกลางได้กระจายไปให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลมีจำนวนน้อยแต่ความเป็นอิสระขององค์การบริหารส่วนตำบลในการจัดการกิจหรือจัดบริการสาธารณะมีมาก 2. การกระจายอำนาจของรัฐบาลกลางด้านการบริหารการคลังไปให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลมีน้อยและองค์การบริหารส่วนตำบลมีความเป็นอิสระในการบริหารการคลังน้อย 3. การกระจายอำนาจของรัฐบาลกลางด้านการบริหารองค์กรไปให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลมีน้อยและองค์การบริหารส่วนตำบลมีความเป็นอิสระในการบริหารองค์กรน้อยจากการศึกษาพบว่ามีปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญในการกระจายอำนาจสู่องค์กรบริหารส่วนตำบลดังนี้ 1. การจัดแบ่งภารกิจระหว่างรัฐบาลกลางกับองค์การบริหารส่วนตำบลตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายระเบียบและนโยบายของรัฐบาลกลางยังขาดความชัดเจน 2. รัฐบาลกลางยังไม่ดำเนินการแก้ไขกฎระเบียบเพื่อให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีรายได้ตามที่กฎหมายกำหนดได้แก่ภาษีมูลค่าเพิ่มภาษีธุรกิจเฉพาะภาษีรถยนต์และล้อเลื่อน เป็นต้น 3. รัฐบาลกลางมีอำนาจให้คณะให้โทษในกระบวนการบริหารงานบุคคลของพนักงานส่วนตำบลทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลขาดความเป็นอิสระในการบริหารงานบุคคล

พนักงานส่วนตำบล **ประกาศิตเสวตธรรม (2543)** จากการศึกษาเรื่อง “การถ่ายโอนอำนาจจากรัฐบาลส่วนกลางส่วนภูมิภาคสู่ท้องถิ่น : กรณีศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมของส่วนกลางศักยภาพของท้องถิ่นและการมีส่วนร่วมของประชาชน” ผลการศึกษาพบว่าราชการส่วนกลางยังมีอำนาจมากในการกำหนดทิศทางการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีอำนาจในการออกระเบียบและแนวทางการปฏิบัติให้ราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ปฏิบัติรวมทั้งส่วนกลางยังมอบอำนาจให้ส่วนภูมิภาคเป็นผู้ควบคุมดูแลการปฏิบัติตัวของสมาชิกการดำเนินงานและพนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนการดำเนินงานของผู้บริหารส่วนท้องถิ่นพบว่ามีความเพียงพอในการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายโดยใช้วิธีบริหารทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการแต่ยังขาดความเข้มแข็งในการยืนยันสิทธิของตนรวมทั้งยังลังเลที่จะให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานส่วนภาคประชาชนในท้องถิ่นเองยังคาดหวังที่จะให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้แก้ปัญหาให้ตนมากกว่าที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาของตนเองและการควบคุมตรวจสอบการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีเพียงการลงคะแนนเลือกตั้งสมาชิกการวิพากษ์วิจารณ์ในชุมชนการร้องเรียนตามสายงานเพื่อให้หน่วยงานอื่นดำเนินการตรวจสอบแทนตนเองแต่ไม่มีการรวมกลุ่มเพื่อตรวจสอบการดำเนินงานของผู้บริหารส่วนท้องถิ่นแต่อย่างใดดังนั้นในช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษานี้ (พ.ศ. 2540-2542) ปรากฏการณ์การเกิดขึ้นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลอย่างองค์กรบริหารส่วนตำบล (อบต.) ยังอยู่ในช่วงของการโอนหน้าที่จากรัฐบาลส่วนกลางและส่วนภูมิภาคให้กับท้องถิ่นโดยรักษาอำนาจในการควบคุมและกำหนดทิศทางการดำเนินงานของราชการส่วนท้องถิ่นไว้ยังไม่ใช่ช่วงของการกระจายอำนาจในความหมายของการให้หน่วยงานในระดับล่างสุดมีอิสระในการตัดสินใจอย่างกว้างขวางแต่กระนั้นราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาควางบทบาทหน้าที่ของตนเองไว้ที่การเป็นพี่เลี้ยงมากกว่าที่จะเป็นผู้ควบคุมกำกับดูแลตามข้อกำหนดเดียวกันส่วนท้องถิ่นเองยังไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานและการควบคุมตรวจสอบอย่างกว้างขวางฉะนั้นการดำเนินงานส่วนใหญ่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงเป็นไปตามความต้องการของรัฐบาลส่วนกลางส่วนภูมิภาคและผู้บริหารส่วนท้องถิ่นมากกว่าจะเป็นไปตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นเอง **อลงกรณ์พลบุตร (2541)** จากการศึกษาเรื่อง “แนวทางการจัดแบ่งและการถ่ายโอนภารกิจระหว่างราชการส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น : ศึกษากรณีจังหวัดเพชรบุรี” ผลการศึกษาพบว่าในการจัดแบ่งและการถ่ายโอนกิจจากราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคไปสู่ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นมีข้อจำกัดจากอุปสรรคสำคัญ 3 ประการคือ (1) อุปสรรคทางการเมือง (2) อุปสรรคทางการบริหาร (3) อุปสรรคทางผลประโยชน์สำหรับแนวทางการจัดแบ่งภารกิจนั้นพบว่าบทบาทของราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคซึ่งกระจุกรวมศูนย์อำนาจอย่างเข้มแข็งมาแต่อดีต

นั้นจะต้องเริ่มต้นถอนตัวทั้งอำนาจบริหารและอำนาจการปกครองออกจากพื้นที่เสียก่อนเป็นลำดับแรกแล้วจึงผ่อนคลายให้องค์กรท้องถิ่นเข้าไปทดแทนอย่างค่อยเป็นค่อยไปในครรลองที่องค์กรท้องถิ่นมีความสมัครใจมีความพร้อมและพึงพาตนเองได้ในระยะยาวส่วนแนวทางการถ่ายโอนภารกิจนั้นพบว่าจะต้องเริ่มต้นที่ภารกิจซึ่งหน่วยปกครองท้องถิ่นมีความเรียกร้องต้องการเป็นสิทธิและการความรับผิดชอบที่ท้องถิ่นสามารถรองรับการขยายตัวของความต้องการทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพในระยะยาวได้อย่างยั่งยืนการศึกษาที่มีข้อเสนอแนะคือ (1) ราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคควรปรับบทบาทใหม่จากเป็นผู้ผลิตบริการเป็นผู้กำกับให้ประชาชนได้รับบริการสาธารณะ (2) การเตรียมความพร้อมของหน่วยปกครองท้องถิ่นถือเป็นกุญแจสำคัญในการรับช่วยภารกิจต่อจากส่วนกลางและท้องถิ่น (3) ควรเพิ่มการขยายองค์ความรู้ในเรื่องระบบและวิธีปฏิบัติในการถ่ายโอนภารกิจให้มีความครอบคลุมเจาะลึกและต่อเนื่องเพิ่มเติมมากขึ้น และ **กรณีศึกษา (2545)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “โครงการวิจัยร่วมระหว่างประเทศไทยและญี่ปุ่นเรื่องการเสริมสร้างสมรรถนะให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น”ซึ่งโครงการวิจัยนี้เป็นการวิจัยร่วมระหว่างนักวิชาการไทยและญี่ปุ่นนักวิชาการฝ่ายไทยคือนรนิติเศรษฐบุตร , สมคิดเลิศไพฑูรย์ , จรัสสุวรรณมาลา , นิยมรัฐอมฤต , ปธานสุวรรณมงคล , สรสิทธิ์วัชรขจรนักวิชาการฝ่ายญี่ปุ่นคือนิชิมิโอะมุราหมัทสุ , โนบุกิโมชิยะ , ยูทาเกะคาทายามา , มาซาฮิซะฮายาชิ , เคนโกะอิกิซุกิ , ฟูมิโอะนากาอิการศึกษามี 4 ประเด็นซึ่งแต่ละประเด็นคณะผู้วิจัยมีข้อสรุปของการศึกษาและให้ข้อเสนอแนะดังนี้ 1. **การจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น**การวิจัยประเด็นนี้เพื่อประเมินความสามารถในการประยุกต์ใช้หลักการการจัดแบ่งชั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศไทย(เทศบาลกับอบต.) ผลการศึกษาพบว่าหลักการและเหตุผลของการแบ่งชั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งยังมีการควบคุมจากส่วนกลางในปัจจุบันยังไม่เหมาะสมกับหลักการกระจายอำนาจที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีอำนาจในการบริหารงานเพิ่มขึ้นหน่วยงานกลางได้แก่คณะกรรมการกระจายอำนาจกรรมการปกครองและสำนักงานงบประมาณซึ่งรับผิดชอบในการตรวจสอบความก้าวหน้าของการกระจายอำนาจและการจัดสรรงบประมาณให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรมีระบบข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภาพท้องถิ่นและความสามารถในการคลังที่ทันสมัยผู้วิจัยเสนอให้มีระบบการประเมินดัชนีผลิตภาพท้องถิ่นและดัชนีความแตกต่างทางการคลังเพื่อเป็นทางเลือกของส่วนกลางในการใช้เป็นข้อมูลเพื่อบริหารงานระดับประเทศการศึกษา(กรณีจังหวัดชลบุรี)พบว่าขนาดของท้องถิ่น(จำนวนผู้อยู่อาศัย) ไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับผลิตภาพและความแตกต่างด้านการคลังของท้องถิ่นขนาดของท้องถิ่นไม่ได้เป็นตัวพยากรณ์ผลผลิตและความแตกต่างด้านการคลังของท้องถิ่นที่ดีการวิจัยเสนอว่าขนาดของเทศบาลและอบต. ไม่ใช่การประเมินผลิตภาพและความแตกต่างด้านการคลังท้องถิ่นที่ดีเทศบาลและอบต. ไม่ได้มีความแตกต่างในเรื่องระดับของผลิตภาพและความแตกต่างด้านการคลังโดยไม่ต้อง

คำนึงถึงการแบ่งชั้นผลการวิจัยจึงปฏิเสธความเชื่อที่ว่าเทศบาลชั้นหนึ่งหรือชั้นสองที่มีขนาดใหญ่จะมีผลิตภาพและความแตกต่างด้านการคลังสูงผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ (1) ระบบการแบ่งชั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศไทยในปัจจุบันควรยกเลิก (2) กรณีที่หน่วยงานส่วนกลางซึ่งมีหน้าที่ตรวจสอบนโยบายการกระจายอำนาจและการจัดสรรเงินอุดหนุนให้แก่ท้องถิ่นต้องการข้อมูลเกี่ยวกับดัชนีความแตกต่างทางด้านการคลังและดัชนีผลิตภาพท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรพัฒนาระบบ Digital Ranking เพื่อการจัดชั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 2. ความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดบริการสาธารณะข้อสรุปคือ (1) นโยบายรัฐบาลเป็นปัจจัยภายนอกที่สำคัญในการสนับสนุนให้มีการร่วมมือกัน (2) การพัฒนาระบบประชาธิปไตยและการกระจายอำนาจการบริหารจะส่งผลให้การพัฒนาการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นหยุดชะงัก (3) การเมืองท้องถิ่นที่มีการแข่งขันทางการเมืองอย่างรุนแรงในแนวทางที่ไม่เป็นประชาธิปไตยเป็นปัจจัยทำให้ความร่วมมือในการบริหารจัดการท้องถิ่นไม่ประสบความสำเร็จ (4) ปัญหาขยะเป็นกรณีตัวอย่างที่ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการร่วมมือกันระหว่างกลุ่มที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดการแก้ปัญหาที่ประสบผลสำเร็จ (5) การสร้างความตระหนักในเรื่องความรับผิดชอบให้กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการกรณีขยะหน่วยงานราชการต้องมีมาตรการ “ผู้ใดทำให้เกิดมลพิษต้องเป็นผู้จ่าย- polluted pay” ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับนโยบาย (1) นโยบายรัฐบาลต้องชัดเจนในเรื่องการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรัฐบาลควรมีมาตรการกระตุ้นให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นร่วมมือกันโดยใช้ระบบการให้งบประมาณพิเศษสนับสนุน (2) รัฐบาลควรส่งเสริมและสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ปรับปรุงการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาลท้องถิ่นใดปรับปรุงได้ระดับมาตรฐานจะได้รับงบประมาณมากขึ้นแต่ถ้าไม่สามารถปรับปรุงให้เสร็จในระยะเวลาที่กำหนดก็จะได้รับงบประมาณน้อยลง

การอภิปรายผลส่วนที่ 5 การอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 5

จากวัตถุประสงค์ในข้อที่ 5 ที่ต้องการศึกษาข้อเสนอแนะเชิงนโยบายของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาต่อกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ซึ่งได้จากข้อมูลเชิงปริมาณในการสรุปผลจากตอนที่ 3.2 ประเด็นของลำดับความต้องการในการดำเนินการปฏิรูปตามลำดับก่อนหลังตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม และ ตอนที่ 4 ประเด็นของข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม ผนวกกับข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 85 คน จาก 27 มหาวิทยาลัยในสังกัดที่ประชุม

อธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) ผู้วิจัยจึงได้สรุปและอภิปรายผลผลการศึกษาที่ได้ในประเด็นต่าง
โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 5.1 ผลการวิเคราะห์ทัศนคติและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อการปฏิรูปท้องถิ่น
ไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ตอนที่ 5.2 ผลการวิเคราะห์แนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ตอนที่ 5.3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ เพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วม
ปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ตอนที่ 5.1 ผลการวิเคราะห์ทัศนคติและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อการปฏิรูปท้องถิ่น
ไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิเคราะห์หัตถ์สนะและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อการปฏิรูปท้องถิ่น
ไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นการศึกษาที่ได้ในประเด็น
ตาม ลำดับความต้องการในการปฏิรูป ดังนี้

ผลการศึกษาวិจัยพบว่า เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (X) ของลำดับความต้องการการปฏิรูปจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 395 คน สามารถสรุปผลได้ว่า ในส่วนของการปฏิรูปโดยภาพรวม กลุ่มตัวอย่างต้องการให้มีการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นมาเป็นลำดับแรก ที่ค่าเฉลี่ย (X) = 1.29 ตามมาด้วยการบริหารราชการส่วนภูมิภาคที่ค่าเฉลี่ย (X) = 1.74 ซึ่งทั้งสองประเด็นมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.44 ตามลำดับ โดยใช้การแปรค่าในลักษณะการแปลผลผกผันซึ่งกันระหว่างลำดับกับค่าเฉลี่ย (X) เพื่อใช้ในการจัดลำดับ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า สาเหตุที่ต้องการให้มีการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นก่อนการบริหารราชการส่วนภูมิภาคนั้น เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยพื้นฐานของการปกครองที่มีความใกล้ชิดกับประชาชน ตลอดจนเป็นหน่วยจัดบริการสาธารณะพื้นฐานแก่ประชาชนในท้องถิ่นทั่วประเทศ จึงควรเริ่มในจุดเล็กๆหรือในส่วนท้องถิ่นให้ประชาชนและท้องถิ่นสามารถจัดการตนเองได้อย่างเข้มแข็งก่อน อีกทั้งเป็นการส่งเสริมการกระจายอำนาจแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะนำไปตามเจตนารมณ์แห่งการปกครองระบอบประชาธิปไตย

ในส่วนของการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนภูมิภาค กลุ่มตัวอย่างต้องการให้มีการปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาคมาเป็นลำดับแรกที่สุดค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 1.32 ตามมาด้วยการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงที่สุดค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 1.68 ตามลำดับ ซึ่งทั้งสองประเด็นมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.47 ตามลำดับ โดยใช้การแปรค่าในลักษณะการแปลผลผกผันซึ่งกันระหว่างลำดับกับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เพื่อใช้ในการจัดลำดับ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้

เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า สาเหตุที่ต้องการให้มีการปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค ก่อนการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงนั้น เนื่องจากโครงสร้างเป็นสิ่งที่สำคัญและเป็นกรอบในการกำหนดตำแหน่งหน้าที่ และการบริหารราชการโดยภาพรวม ตลอดจนเป็นกรอบการกำหนดการพัฒนาของหน่วยงานส่วนภูมิภาคว่าจะมีการดำเนินการในทิศทางใดเป็นการจัดกระบวนการให้สอดคล้องกับงานและภาระกิจตามยุทธศาสตร์ที่ได้รับ แม้ว่าผู้ว่าราชการจังหวัดจะเป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญ หากแต่ก็เป็นเพียงหนึ่งภายใต้โครงสร้างการบริหารราชการ ดังนั้นจึงควรมีการปรับโครงสร้างก่อนการดำเนินการปฏิรูปด้านอื่นๆภายใต้การให้ความรู้และความเข้าใจแก่ประชาชน โดยควรเปิดโอกาสให้ประชาชนในจังหวัดหรือหน่วยบริหารราชการจังหวัดสามารถที่จะออกแบบโครงสร้างการบริหารได้ตามความเหมาะสมของลักษณะภูมิสังคมของแต่ละจังหวัด เพื่อความคล่องตัวในการบริหารราชการภายใต้แกนนำของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงที่เป็นที่ยอมรับและเป็นตัวแทนของประชาชนอย่างแท้จริงในระยะต่อไป อีกทั้งเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตามตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะในการบริหารราชการจังหวัดในทุกๆ มิติ เพื่อเป็นการส่งเสริมการมีส่วนร่วม สร้างความโปร่งใส และปรามการทุจริตมิให้เกิดขึ้น

นอกจากนี้จากการศึกษาวิเคราะห์กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย ด้านการบริหารราชการส่วนภูมิภาคซึ่งประกอบด้วย 2 หัวข้อย่อยได้แก่การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค และการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงทำให้ได้รับทราบประเด็นและข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนภูมิกาดังนี้

(1) การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค

จากการศึกษา ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีข้อเสนอแนะว่าในการปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิกานั้น ควรส่งเสริมให้เกิดการเชื่อมโยงและบูรณาการการทำงาน ตลอดจนมีการให้ความรู้ความเข้าใจให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย บนพื้นฐานของข้อมูลครบถ้วน ถูกต้อง และชัดเจน อีกทั้งต้องเน้นการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนบนหลักการของการส่งเสริมประชาธิปไตยสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของทิศทางการพัฒนาการบริหารราชการและการปกครองที่มีแนวโน้มในการกระจายอำนาจการบริหารและการปกครองและทรัพยากรลงสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น โดยควรมีการดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไปเพื่อลดแรงต่อต้าน ตลอดจนควรมีการปรับปรุงในเรื่องของความรับผิดชอบของเจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่ของราชการเป็นวาระเพิ่มเติม และมีการกำหนดแผนการดำเนินงานและการจัดส่วนราชการอย่างเป็นระบบ ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ สมาคมนักปกครองแห่งประเทศไทย (2554) การปฏิรูปหรือการเปลี่ยนแปลงใดๆกับกลไกการทำงานของสังคมจำเป็นต้องพิจารณาในบริบทต่างๆให้รอบด้านทั้งในด้านสภาพแวดล้อม

ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมประเพณีภูมิสังคมและผลสะท้อนว่าการปรับเปลี่ยนจะก่อให้เกิดความยั่งยืนในการแก้ไขปัญหาหรือไม่อย่างไรและต้องไม่สร้างความขัดแย้งหรือความรุนแรงให้เกิดขึ้นในสังคมการเสริมสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมในการบริหารราชการแผ่นดินของประชาชนและการพัฒนาการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นสามารถดำเนินการได้ในหลายลักษณะไม่จำเป็นต้องเริ่มโดยการยกเลิกการบริหารส่วนภูมิภาคทั้งหมด และผลการศึกษาวิจัยของ **ปธานสุวรรณมงคล และคณะ (2538)** จากการศึกษาเรื่อง “การกำหนดอำนาจหน้าที่และความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น” ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางปรับปรุงดังนี้บทบาทหน้าที่ (1) ส่วนกลางเน้นบทบาทด้านนโยบายด้านอำนาจการกำกับดูแล ด้านช่วยอำนาจการ(การให้คำปรึกษาด้านเทคนิควิธีการหน้าที่หลักรัฐ 10 กลุ่มคือนโยบายแผนและอำนาจการทั่วไปเศรษฐกิจและโครงสร้างพื้นฐานทั่วไปการต่างประเทศและธุรกิจการค้าระหว่างประเทศการป้องกันประเทศความมั่นคงภายในและกระบวนการยุติธรรมทรัพยากรมนุษย์และสวัสดิการสังคมทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีพัฒนาชนบทชุมชนเมือง (2) ส่วนภูมิภาคเน้นบทบาทด้านอำนาจการ(การมอบอำนาจจากส่วนกลางที่มากขึ้น) ด้านปฏิบัติการเพิ่มการจัดสรรด้านบุคลากรงบประมาณวัตถุประสงค์) ด้านช่วยอำนาจการมีหน้าที่นานโยบายการตัดสินใจของรัฐบาลและงานของกระทรวงทบวงกรมไปปฏิบัติให้บรรลุผลรวมถึงการริเริ่มแผนแผนงานโครงการเพื่อพัฒนาหรือแก้ไขปัญหาในพื้นที่การกำกับดูแลประสานงานกับราชการบริหารส่วนท้องถิ่นและรัฐวิสาหกิจ (3) ส่วนท้องถิ่นเน้นภารกิจที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของคนในท้องถิ่นที่สอดคล้องกับขีดความสามารถในการบริหารงานของหน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้นๆ โครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น (1) ราชการบริหารส่วนกลางต้องมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดโดยคำนึงถึงกลุ่มหน้าที่มากกว่าหน่วยงานความสัมพันธ์กับท้องถิ่นควรเป็นการส่งเสริมมากกว่าการควบคุม (2) การบริหารงานบุคคลส่วนกลางเน้นเรื่องนโยบายและการกำหนดมาตรฐานมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจในการบรรจุแต่งตั้งลงโทษให้มีความคิดความชอบข้าราชการอย่างเพียงพอและมีมาตรฐานเดียวกันส่วนท้องถิ่นควรมีการบริหารงานบุคคลเป็นมาตรฐานเดียวกัน (3) งบประมาณควรมีการจัดงบประมาณให้กลุ่มจังหวัดตามพันธกิจที่กลุ่มจังหวัดกำหนดขึ้นโดยชัดเจน เน้นการกระจายอำนาจการบริหารงบประมาณให้ส่วนท้องถิ่น และ **ประกาศิตเสวตธรรม (2543)** จากการศึกษาเรื่อง “การถ่ายโอนอำนาจจากรัฐบาลส่วนกลางส่วนภูมิภาคสู่ท้องถิ่น : กรณีศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมของส่วนกลางศักยภาพของท้องถิ่นและการมีส่วนร่วมของประชาชน” ผลการศึกษาพบว่าราชการส่วนกลางยังมีอำนาจมากในการกำหนดทิศทางการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยมีอำนาจในการออกระเบียบและแนวทางการปฏิบัติให้ราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ปฏิบัติรวมทั้งส่วนกลางยังมอบอำนาจให้ส่วนภูมิภาคเป็นผู้ควบคุมดูแลการปฏิบัติ

ตัวของสมาชิกการดำเนินงานและพนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนการดำเนินงานของผู้บริหารส่วนท้องถิ่นพบว่ามีศักยภาพเพียงพอในการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายโดยใช้วิธีบริหารทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการแต่ยังขาดความเข้มแข็งในการยืนยันสิทธิของตนรวมทั้งยังลังเลที่จะให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานส่วนภาคประชาชนในท้องถิ่นเองยังคาดหวังที่จะให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้แก้ปัญหาให้ตนมากกว่าที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาของตนเองและการควบคุมตรวจสอบการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีเพียงการลงคะแนนเลือกตั้งสมาชิกการวิพากษ์วิจารณ์ในชุมชนการร้องเรียนตามสายงานเพื่อให้หน่วยงานอื่นดำเนินการตรวจสอบแทนตนเองแต่ไม่มีการรวมกลุ่มเพื่อตรวจสอบการดำเนินงานของผู้บริหารส่วนท้องถิ่นแต่อย่างใดดังนั้นในช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษาค้นคว้า (พ.ศ. 2540-2542) ปรากฏการณ์การเกิดขึ้นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลอย่างองค์กรบริหารส่วนตำบล (อบต.) ยังอยู่ในช่วงของการโอนหน้าที่จากรัฐบาลส่วนกลางและส่วนภูมิภาคให้กับท้องถิ่นโดยรักษาอำนาจในการควบคุมและกำหนดทิศทางการดำเนินงานของราชการส่วนท้องถิ่นไว้ยังไม่ใช่ช่วงของการกระจายอำนาจในความหมายของการให้หน่วยงานในระดับล่างสุดมีอิสระในการตัดสินใจอย่างกว้างขวางแต่กระนั้นราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาควางบทบาทหน้าที่ของตนเองไว้ที่การเป็นพี่เลี้ยงมากกว่าที่จะเป็นผู้ควบคุมกำกับดูแลตามข้อกำหนดขณะเดียวกันส่วนท้องถิ่นเองยังไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานและการควบคุมตรวจสอบอย่างกว้างขวางฉะนั้นการดำเนินงานส่วนใหญ่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงเป็นไปตามความต้องการของรัฐบาลส่วนกลางส่วนภูมิภาคและผู้บริหารส่วนท้องถิ่นมากกว่าจะเป็นไปตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นเองข้อเสนอแนะจากการศึกษาค้นคว้าเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีประสิทธิภาพในการบริหารมากขึ้นควรปรับปรุงดังนี้คือ 1) ให้มีการแยกฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติออกจากกันอย่างเด็ดขาด 2) ให้มีผู้นำที่เป็นทางการในหมู่บ้านเพียงตำแหน่งเดียว 3) ให้ประชาชนส่วนน้อยร้องขอให้เกิดกระบวนการถอดถอนสมาชิกได้ 4) ให้ท้องถิ่นที่มีความพร้อมสามารถออกแนวทางปฏิบัติเองได้และ 5) ให้กลุ่มประชาชนสามารถขอรับเงินอุดหนุนจากราชการส่วนท้องถิ่นได้แม้มิใช่อำนาจหน้าที่ของท้องถิ่นก็ตาม และ **อลงกรณ์ พลบุตร (2541)** จากการศึกษาเรื่อง “แนวทางการจัดแบ่งและการถ่ายโอนภารกิจระหว่างราชการส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น : ศึกษากรณีจังหวัดเพชรบุรี” ผลการศึกษาพบว่าในการจัดแบ่งและการถ่ายโอนกิจจากราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคไปสู่ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นมีข้อจำกัดจากอุปสรรคสำคัญ 3 ประการคือ (1) อุปสรรคทางการเมือง (2) อุปสรรคทางการบริหาร (3) อุปสรรคทางผลประโยชน์สำหรับแนวทางการจัดแบ่งภารกิจนั้นพบว่าบทบาทของราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคซึ่งกระจุกรวมศูนย์อำนาจอย่างเข้มแข็งมาแต่อดีตนั้นจะต้องเริ่มต้นถอนตัวทั้งอำนาจ

บริหารและอำนาจการปกครองออกจากพื้นที่เสียก่อนเป็นลำดับแรกแล้วจึงผ่อนคลายให้องค์กรท้องถิ่นเข้าไปทดแทนอย่างค่อยเป็นค่อยไปในครรลองที่องค์กรท้องถิ่นมีความสมัครใจมีความพร้อมและพึ่งพาตนเองได้ในระยะยาวส่วนแนวทางการถ่ายโอนภารกิจนั้นพบว่าจะต้องเริ่มต้นที่ภารกิจซึ่งหน่วยปกครองท้องถิ่นมีความเรียกร้องต้องการเป็นสิทธิและการความรับผิดชอบที่ท้องถิ่นสามารถรองรับการขยายตัวของความต้องการทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพในระยะยาวได้อย่างยั่งยืนการศึกษาที่มีข้อเสนอแนะคือ (1) ราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคควรปรับบทบาทใหม่จากผู้ผลิตบริการเป็นผู้กำกับให้ประชาชนได้รับบริการสาธารณะ (2) การเตรียมความพร้อมของหน่วยปกครองท้องถิ่นถือเป็นกุญแจสำคัญในการรับช่วยภารกิจต่อจากส่วนกลางและท้องถิ่น (3) ควรเพิ่มการขยายองค์ความรู้ในเรื่องระบบและวิธีปฏิบัติในการถ่ายโอนภารกิจให้มีความครอบคลุมเจาะลึกและต่อเนื่องเพิ่มเติมมากขึ้น และ **ธนวัฒน์ วงะกิจกุลพัฒน์ (2544)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ราชการส่วนภูมิภาคที่เหมาะสมต่อการปกครองท้องถิ่นในความคิดเห็นของนายอำเภอ” ผลการวิจัยพบว่านายอำเภอมีความคิดเห็นต่อราชการส่วนภูมิภาคในเชิงบวกในระดับปานกลางปัจจัยที่มีผลทำให้ความคิดเห็นของนายอำเภอเกี่ยวกับราชการส่วนภูมิภาคที่เหมาะสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคืออายุภูมิภาคที่ดำรงตำแหน่งประสบการณ์ทำงานเกี่ยวกับหน่วยการปกครองท้องถิ่นและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการกระจายอำนาจส่วนปัจจัยที่ไม่มีผลทำให้ความคิดเห็นของนายอำเภอแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งรายได้ระดับการศึกษาและความรู้ข่าวสารทางการเมืองการปกครอง และ **ศุภชัย ภาวะประภาสและวนิดานวลบุญเรือง (2545)** ได้ทำการศึกษาเรียบเรียงหนังสือเรื่อง “การบริหารราชการส่วนภูมิภาค : กลยุทธ์บริหารภาครัฐ” อันเป็นงานที่ต่อเนื่องจากการศึกษาวิจัยเรื่อง “โครงการศึกษาเพื่อการปรับปรุงการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน” ที่ดำเนินการเมื่อปี 2540 ในการศึกษาได้มีการเสนอปรับปรุงราชการบริหารส่วนภูมิภาคในประเด็นที่ให้มีหน่วยงานเพื่อปฏิบัติการกิจในเชิงวิชาการการประสานงานกำกับติดตามประเมินผลและให้คำปรึกษาแนะนำเสนอให้ทบทวนออกแบบระบบบริหารงานจังหวัด/อำเภอใหม่บนพื้นฐานของหลักการมีประสิทธิภาพสูงสุดและความรับผิดชอบต่อประชาชนในพื้นที่การทำงานของข้าราชการควรเป็น “ทีมจังหวัด” ส่วนรัฐบาลต้องมีหน้าที่กำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเรื่องคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณะตลอดจนความเท่าเทียมกันของการบริการสาธารณะที่ท้องถิ่นจัดให้แก่ประชาชนและชุมชนด้านที่มาของผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอให้ย้ายสังกัดของผู้ว่าราชการจังหวัดไปสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรีเพื่อให้สามารถสรรหาบุคคลที่จะดำรงตำแหน่งได้จากหลากหลายหน่วยงานเพื่อตอบสนองความต้องการในแต่ละพื้นที่ได้ในเรื่องการกระจายอำนาจผู้เขียนได้เสนอว่าการกระจายอำนาจให้แก่ราชการบริหารส่วนท้องถิ่นต้องดำเนินการควบคู่ไปกับการเพิ่มความเข้มแข็งให้กับราชการส่วนภูมิภาคเพื่อให้การกระจายอำนาจนั้นท้องถิ่นสามารถ

ดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพลดความซ้ำซ้อนทั้งเรื่องงบประมาณและบุคลากรและควรเกิดการบูรณาการในการพัฒนาจังหวัดในภาพรวม

(2) การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง

จากการศึกษา ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความเห็นว่าผู้นำหรือผู้บริหารจังหวัดต้องมีความยึดโยงกับความสัมพันธ์กับอำนาจอธิปไตยของประชาชน โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีโอกาสเลือกผู้นำของตนเองเพื่อตอบสนองต่อการแก้ไขปัญหาของท้องถิ่น แต่สิ่งหนึ่งที่สำคัญและรัฐต้องแก้ไขเพื่อรองรับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงนั้นคือการแก้ไขระบบที่เป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบันให้พร้อมและสอดคล้องกับการปฏิบัติหน้าที่ในบทบาทของผู้แทนจากประชาชนได้ในอนาคต ควรส่งเสริมระบบการตรวจสอบการใช้อำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งจากประชาชน สำหรับในระยะเริ่มต้นนี้ควรมีการปรับเปลี่ยนอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยควรนำประเด็นดังกล่าวเข้าสู่กระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ควรมีการศึกษาถึงผลดี ผลเสียโอกาส ความเหมาะสม และความเป็นไปได้ ตลอดจนถึงความต้องการของประชาชนก่อนและเริ่มต้นในจังหวัดที่มีประชาชนและชุมชนท้องถิ่นที่มีความพร้อมก่อน โดยต้องเริ่มต้นจากการปลูกจิตสำนึกของการเป็นพลเมืองที่ดีแก่ประชาชนและผู้ลงสมัครผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกรอบการปฏิรูปการกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ (2557) ที่มีระบุข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ “การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดทางตรง” โดยกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนโดยตรงภายใต้แนวคิดแบบ “จังหวัดจัดการตนเอง” โดยใช้เขตจังหวัดจัดการตนเองเป็นเขตเลือกตั้งและเริ่มต้นที่จังหวัดที่ประชาชนและชุมชนท้องถิ่นมีความพร้อมก่อนดังจะเห็นได้จากความสำเร็จในกรณีของกรุงเทพมหานครและเมืองพัทยาการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยราษฎรในท้องถิ่นทำให้เกิดพันธะสัญญาโดยตรงกับประชาชนในพื้นที่ผู้ได้รับเลือกมักจะต้องผลักดันนโยบายต่างๆที่ใช้ในการหาเสียงให้บังเกิดผลเป็นรูปธรรมดังจะเห็นได้จากกรณีของกรุงเทพมหานครและเมืองพัทยาทั้งยังทำให้ได้ผู้รับเลือกเกิดความสนใจในการปกครองท้องถิ่นอย่างจริงจังกระทั่งเกิดการเรียนรู้และฝึกฝนวิธีการปกครองให้ดีขึ้นนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวความคิดของ **ชัชวาลย์ ทองดีเลิศ (2557)** สาเหตุที่นำเสนอเรื่องจังหวัดปกครองตนเองเพราะเป็นกระบวนการกระจายอำนาจเชิงคุณภาพที่ประชาชนจะได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลตนเองรวมทั้งมีส่วนร่วมในการปกครองมากขึ้น “จังหวัดปกครองตนเอง” เป็นทิศทางสำคัญของโลกเพราะประชาชนโตขึ้นและเรียนรู้มากขึ้นต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการตนเองมากขึ้นหรือว่าจะเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคมมากขึ้นเรียกว่าเป็นพัฒนาการโดยธรรมชาติซึ่งเมื่อสังคม

โตขึ้นก็เป็นแบบนี้ซึ่งจริงๆแล้วสังคมไทยควรพัฒนาการไปจุดนั้น เมื่อถามถึงความคาดหวังตั้งจังหวัดปกครองตนเองเชื่อว่าประชาชนจะเรียกร้องสิ่งนี้เสียงดังมากขึ้นเรื่อยๆจากการประเมินในปัจจุบันเพราะช่วงที่ผ่านมาไม่น้อยกว่า 50 จังหวัดมีการขับเคลื่อนเรื่องนี้และเชื่อในที่สุดหากเป็นรัฐบาลที่ดีก็ต้องทำตามเสียงเรียกร้องหรือความต้องการของประชาชนแต่ใช้ระยะเวลายาวนานเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยถ้ารัฐบาลยังรวมศูนย์ไว้ที่ส่วนกลางก็จะเกิดความขัดแย้งระหว่างตรงกลางกับท้องถิ่นมากขึ้นเพราะว่าการกำหนดโครงการที่ตรงกลางส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นต่างๆจริงๆแล้วต้องให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมมากขึ้นโดยการกระจายอำนาจจะทำให้ประชาชนในท้องถิ่นกับรัฐกลางเกิดความขัดแย้งลดลงและปรองดองกันได้อย่างแท้จริงมิใช่เป็นแค่ภาพไฟโรจน์พลเพชร (ม.ป.ป.) นับแต่ต้นพ.ศ. 2552 เริ่มมีกระแสแนวคิดจังหวัดปกครองตนเอง (หรือจังหวัดจัดการตนเอง) ขึ้นมาเป็นประเด็นแลกเปลี่ยนในเวทีขับเคลื่อนพัฒนาการเมืองเพื่อแลกเปลี่ยนประเด็นการเมืองท้องถิ่นแนวคิดการปฏิรูปประเทศเพื่อปรับเปลี่ยนโครงสร้างการปกครองท้องถิ่นโดยแลกเปลี่ยนถึงการเมืองและการปกครองท้องถิ่นไทยที่มีปัญหาต่อเนื่องจึงเกิดการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้โดยนำแนวคิดการพึ่งตนเองมาบูรณาการในการแก้ปัญหาดังกล่าวดังนั้น “ร่างพระราชบัญญัติการบริหารจังหวัดปกครองตนเอง” เกิดขึ้นตามสิทธิภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 เป็นพื้นฐานมีฐานจากสิทธิชุมชนแนวนโยบายบริหารราชการแผ่นดินและการปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งนี้การพัฒนาร่างพระราชบัญญัตินี้ให้เป็นจริงและเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นอยู่กับความพร้อมของจังหวัดโดยที่ผ่านมามีจังหวัดที่นำร่องได้แก่เชียงใหม่ปัตตานีอำนาจเจริญเป็นต้นนอกจากนี้ยังมีจังหวัดที่เตรียมขยับต่อสู่การเป็นจังหวัดจัดการตนเองหรือจังหวัดปกครองตนเองโกวิทวิทยางาม (2554) การเคลื่อนไหวเพื่อจัดโครงสร้างอำนาจระดับจังหวัดใหม่ทั้งในแง่การรณรงค์เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและการปฏิรูปจังหวัดจัดการตนเองต้องกระทำไปเพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาจังหวัดและการจัดสรรทรัพยากรในจังหวัดเพื่อเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาจังหวัดให้ก้าวหน้าโดยใช้หลักการมีส่วนร่วมของภาคประชาคมจังหวัดทุกภาคส่วนมิใช่มุ่งเพียงการจัดโครงสร้างอำนาจเพื่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเพียงเท่านั้น เศรษฐ์อัญญ์ (2557) แนวทางของการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยืนยันว่าประชาชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ต้องการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงแต่การดำเนินการจะต้องเปิดเวทีรับฟังความเห็นจากทุกภาคส่วนเพื่อให้ทุกฝ่ายยอมรับผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากตัวแทนชาวมุสลิมทั้งนี้หากมีนาร่องการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้อย่างเป็นรูปธรรมจะเป็นการสร้างโอกาสในการพัฒนาและลดปัญหาความขัดแย้งได้ และ จรัสสุวรรณมาลา (ม.ป.ป.) การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดปกครองตนเองทำให้ทหารกลัวเรื่องความมั่นคงซึ่งจะทำให้ไม่มีผู้ว่าราชการจังหวัดจากการแต่งตั้งทั้งนี้ไม่จำเป็นต้องขับเคลื่อน

จังหวัดปกครองตนเองพร้อมกันทั้งประเทศแต่ให้เฉพาะจังหวัดที่มีความพร้อมก่อนเช่นจังหวัดเชียงใหม่จังหวัดสงขลาจังหวัดขอนแก่นจังหวัดระยอง จังหวัดชลบุรีให้มีรูปแบบการปกครองแบบกรุงเทพมหานครที่มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดทำหน้าที่ไม่ต่างจากนายกเทศมนตรีระดับจังหวัดซึ่งที่ผ่านมาก็ไม่เห็นจะเกิดอะไรขึ้น “รัฐจัดสรรงบประมาณปีละไม่ต่ำกว่า 1.5 หมื่นล้านบาท แทนที่จะจัดสรรผ่านกรมก็สามารถผ่านจังหวัดได้เลยซึ่งในปัจจุบันมี 2 แห่งคือกรุงเทพมหานครกับเมืองพัทยา” และว่าคราวนี้จะจัดรูปแบบการปกครองพิเศษอีก 10 จังหวัดจะเป็นอะไรไปแล้วค่อยคุยกันอีกครั้งว่าจังหวัดไหนมีความพร้อมก่อนลงประชามติเมื่อถามว่าจังหวัดปกครองตนเองจะต้องยุบเลิกกำนันผู้ใหญ่บ้านหรือไม่ระบุว่าจะมีหรือไม่มีขึ้นอยู่กับแต่ละจังหวัดแต่จะต้องทำหน้าที่ในฐานะตัวแทนองค์กรภาคประชาชนระดับล่างไม่จำเป็นต้องตั้งสถาบันซึ่งสามารถออกแบบภายในจังหวัดกันได้เช่นเลือกยุบองค์การบริหารส่วนตำบลรวมกับเทศบาลเพื่อให้มีเขตพื้นที่ใหญ่ขึ้นก็ทำได้ไม่ต้องมาทำที่ส่วนกลาง

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ **กนิฐฐิฐนทรเทศ (2538)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด: ศึกษากรณีจังหวัดนครราชสีมาโดยพิจารณาความคิดเห็นต่อการการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเป็น 3 ด้านได้แก่การพัฒนาความเจริญของจังหวัดการสนองตอบต่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตยและรูปแบบการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดผลการวิจัยพบว่าประชากรเห็นด้วยกับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดทั้งปัจจัยทางสังคมเศรษฐกิจ (ยกเว้นอายุเฉพาะด้านรูปแบบการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด) ปัจจัยด้านการติดต่อสื่อสารและปัจจัยด้านความเข้าใจเรื่องการกระจายอำนาจเพื่อการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความคิดเห็นในเรื่องการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดแตกต่างกันโดยที่ประชาชนมีความคิดเห็นในเชิงเห็นด้วยต่อเรื่องการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดอยู่ในระดับค่อนข้างสูงและมีความเข้าใจเรื่องการกระจายอำนาจเพื่อการปกครองท้องถิ่นอยู่ในระดับสูง **กรสร กองฉลาด (2539)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของข้าราชการสังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาคที่มีต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด : ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดขอนแก่น” ผลการวิจัยพบว่าระดับความคิดเห็นของข้าราชการสังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาคที่มีต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดรวมทุกด้านอยู่ในระดับปานกลางซึ่งหมายถึงส่วนใหญ่ยังไม่แน่ใจต่อแนวทางการกระจายอำนาจโดยการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยมีระดับความคิดเห็นด้านวัตถุประสงค์ของการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดในระดับบวกหรือเห็นด้วยกับวัตถุประสงค์ของการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและมีความคิดเห็นด้านประสิทธิภาพของราชการบริหารส่วนภูมิภาคและด้านผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดในระดับปานกลางหรือไม่แน่ใจเกี่ยวกับประสิทธิภาพของราชการบริหารส่วนภูมิภาคและผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด **คิสิณกุล**

ลาภภาพ (2541) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “รูปแบบขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นที่ประชาชนชาว จังหวัดสงขลาพึงประสงค์ : ศึกษาความต้องการของประชาชนในการปกครองตนเองโดยการ เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดผลการศึกษาพบว่าจังหวัดสงขลานั้นมีความพร้อมในด้านต่างๆเช่นใน ด้านการเมืองและการบริหารในด้านเศรษฐกิจในด้านสังคมและในด้านเจตนารมณ์ทางการเมืองซึ่ง ถือว่าเป็นปัจจัยนำเข้าที่จะพิสูจน์ว่าจังหวัดสงขลาพร้อมแล้วที่จะปกครองตนเองโดยวิธีการเลือก ตัวแทนของตนขึ้นเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อทำหน้าที่บริหารงานบ้านเมืองโดยยึดหลักการบริหาร โดยชาวสงขลาของชาวสงขลาเพื่อชาวสงขลาโดยคาดหวังว่าการปกครองตนเองโดยการเลือกตั้งผู้ว่า ราชการจังหวัดจะเป็นหนทางนำไปสู่ความเป็น “สงขลาสาธิตประชาคม” ได้ในที่สุดผู้วิจัยเสนอให้ ประชาชนร่วมมือกันสร้างชุมชนในระดับที่เล็กให้เข้มแข็งด้วยวิธีการที่ใช้ภูมิปัญญาชาวบ้านเพื่อ รักษาวิถีชีวิตเดิมที่เคยเข้มแข็งให้กลับมาเข้มแข็งขึ้นเพื่อว่าชุมชนที่เข้มแข็งจะนำไปสู่ความเป็นสังคม ที่เข้มแข็งและเมื่อสังคมเข้มแข็งจะมีพลังในการต่อรองกับระบบเศรษฐกิจและระบบการเมืองใน ระดับสูงที่เข้มแข็งกว่าและเมื่อทุกระบบย่อยในระบบใหญ่ที่เรียกว่าประเทศไทยเข้มแข็งจะนำไปสู่ การอยู่ร่วมกันอย่างเท่าเทียมอย่างเป็นธรรมชาติให้หลักการสิทธิมนุษยชนสิทธิชุมชนและภายใต้ หลักการประชาธิปไตยสมบูรณ์ต่อไป**จักกพันธุ์ผิงงาม (2535)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยกำหนด ความพร้อมในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยใช้กรุงเทพมหานครเป็นรูปแบบ” ผลการวิจัยสรุป ได้ว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและอาจารย์คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความเห็นสอดคล้องตรงกันว่าปัจจัยกำหนดความพร้อมควรประกอบด้วย 10 ประการคือส่วนจังหวัดที่เห็นว่ามีความพร้อมในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด 3 จังหวัดแรกคือจังหวัดเชียงใหม่จังหวัดภูเก็ตและ จังหวัดนครราชสีมา**เจนศิริจันทร์ศิริ (2538)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ทัศนคติของกำนันและผู้ใหญ่บ้าน อำเภอดอยสะเก็ดต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่” ผลการศึกษาพบว่า กำนันผู้ใหญ่บ้าน เห็นว่าการปกครองเมืองเชียงใหม่ไม่มีความเหมาะสมเพราะผู้ว่าราชการจังหวัดไม่มีอิสระและ อำนาจอย่างเต็มที่จึงขัดต่อหลักการกระจายอำนาจด้านความรู้ความเข้าใจต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการ จังหวัดเชียงใหม่นั้นพบว่าส่วนใหญ่ได้ทราบข่าวการเสนอให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด โดยเฉพาะจังหวัดใหญ่ๆเช่นเชียงใหม่ที่เห็นว่ามีความพร้อมและให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่เพื่อจะ ได้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากประชาชนโดยตรงขณะเดียวกันถ้าให้พิจารณาความพร้อมของจังหวัด เชียงใหม่ในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วควรจะพิจารณาด้านเศรษฐกิจและความเจริญเป็น อันดับแรกและเชื่อมั่นว่าผู้มีอิทธิพลหรือผู้ซื้อเสียงจะไม่สามารถกำหนดและมีบทบาทการเลือกตั้ง ได้หากว่ามีการธรรมาภิบาลอย่างทั่วถึงโดยพรรคการเมืองต้องพิจารณาผู้สมัครที่มีความรู้และความสามารถให้ประชาชนตัดสินใจเพราะเห็นว่าผู้สมัครต้องสังกัดพรรคการเมืองด้วยที่สำคัญต้อง เป็นคนเชียงใหม่และเพื่อให้การทำงานมีประสิทธิภาพควรที่จะกำหนดวาระดำรงตำแหน่งเป็นคราวละ

4 ปีส่วนอุปสรรคสำคัญที่สุดในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่คือพรรครัฐบาลมีความเห็นขัดแย้งกันรองลงไปคือข้าราชการกระทรวงมหาดไทยคัดค้านด้านความคิดเห็นที่มีต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่พบว่ากำนันผู้ใหญ่บ้านส่วนใหญ่เห็นด้วยทุกประเด็นของคำถามโดยเมื่อนำมาวิเคราะห์ภาพรวมของความเห็นทุกประเด็นแล้วก็พบว่าเห็นด้วยมากที่สุดอีกเช่นกันด้านความคิดเห็นต่อการเปรียบเทียบผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ที่มาจากการแต่งตั้งและเลือกตั้งรูปแบบใดจะดีกว่ากันพบว่าส่วนใหญ่เห็นว่าผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ที่มาจากการเลือกตั้งจะดีกว่าการแต่งตั้งเพราะจะทำงานตอบสนองประชาชนได้ดีกว่าท้ายที่สุดกำนันผู้ใหญ่บ้านได้ให้ความเห็นต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ในทหวรรษหน้าว่าควรมีบทบาทเป็นทั้งนักพัฒนานักเศรษฐศาสตร์นักบริหารงานบุคคลนักอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมศิลปวัฒนธรรมนักประชาสัมพันธ์ที่สำคัญจะต้องไม่เป็นผู้มีอิทธิพลในจังหวัดเชียงใหม่ **ชาติชายสุขัคคานนท์ , พ.ต.ท. (2538)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความแตกต่างในแนวความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้ง” ผลการศึกษาพบว่าตลอดเวลาระยะเวลา 2 ปี 7 เดือนของรัฐบาลภายใต้การนำของนายชวน หลีกภัย ประเด็นปัญหาในเรื่องการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดได้กลายเป็นประเด็นปัญหาสำคัญทางการเมืองที่มีการอภิปรายถกเถียงกันอย่างกว้างขวางและจริงจังโดยความแตกต่างในแนวความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งระหว่างกลุ่มข้าราชการประจำฝ่ายปกครองกับพรรคการเมืองที่ร่วมรัฐบาลผสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรคพลังธรรมมีสาเหตุหลักมาจากการที่ข้าราชการประจำฝ่ายปกครองเกรงกลัวจะสูญเสียอำนาจในขณะที่พรรคการเมืองที่ร่วมรัฐบาลผสมก็ต้องการที่จะใช้การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นวิธีการในการสร้างฐานอำนาจทางการเมืองในท้องถิ่น ทางออกของเรื่องนี้ได้แก่การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดที่รับผิดชอบการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ส่วนผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการแต่งตั้งเดิมก็คงเอาไว้และให้รับผิดชอบงานประจำติดต่อกับรัฐบาลกลางไม่เกี่ยวกับการบริหารงานในท้องถิ่นเช่นนี้จะเป็นทางออกที่ดีที่สุดของทุกฝ่ายได้ **เดชวิญญูเจริญ (2539)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดศึกษาเฉพาะกรณีนิสิตชั้นปริญญาตรีสาขารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้พบว่านิสิตชั้นปริญญาตรีสาขารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีความเห็นต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดอยู่ในระดับปานกลางส่วนปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นของนิสิตชั้นปริญญาตรีสาขารัฐศาสตร์ได้แก่ภูมิฐานะและการเข้าร่วมกิจกรรมส่วนปัจจัยด้านเพศอายุฐานะทางครอบครัวชั้นปีที่ศึกษาและความสนใจข่าวสารทางการเมืองการปกครองไม่มีผลต่อความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด **พัฒนาพุดตาน (2537)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การกระจายอำนาจ : แนวโน้มและความเป็นไปได้ในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด” ผลการศึกษาพบว่าการศึกษาสภาพการกระจายอำนาจกรณีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นควรให้

ความสำคัญกับปัจจัยทางการเมืองเป็นประการแรกโดยพิจารณาความตื่นตัวของประชาชนในการไปใช้สิทธิในการเลือกตั้งประจำคราวมีจำนวนไม่น้อยกว่า 700,000 คนโดยมีจำนวนประชากรผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่ต่ำกว่า 300,000 คนทั้งนี้เพื่อขจัดปัญหาการใช้อำนาจเงินในการซื้อเสียงเข้ามาในการเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดอันเป็นผลเสียต่อการบริหารได้ขนาดพื้นที่ในความรับผิดชอบของจังหวัดไม่ควรกว้างขวางมากนักทั้งนี้เพื่อความคล่องตัวในการให้บริการแก่ประชาชนในจังหวัดนอกจากนั้นแล้วจังหวัดที่เหมาะสมควรมีความเป็นเมืองสูงซึ่งได้แก่ความหนาแน่นของประชากรมากเพื่อให้บริการที่จังหวัดดำเนินการสามารถมีผลที่สอดคล้องกับการใช้จ่ายงบประมาณของจังหวัดประการสุดท้ายความสำคัญด้านรายได้จังหวัดควรมีรายได้ที่เหมาะสมเพื่อสามารถมีงบประมาณเพื่อแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาในด้านต่างๆของจังหวัดนั้นๆได้ สำหรับกรณีการสนับสนุนของพรรคการเมืองเพื่อผลักดันกฎหมายการเลือกตั้งผู้ว่าฯพบว่าพรรคการเมืองต่างๆในประเทศไทยมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันต่อการกระจายอำนาจกรณีการเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดกล่าวคือพรรคประชาธิปัตย์พรรคพลังธรรมพรรคเอกภาพพรรคเสรีธรรมมีนโยบายที่ค่อนข้างชัดเจนต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดขณะที่พรรคการเมืองอื่นๆไม่มีนโยบายที่ชัดเจนต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเพียงแต่กำหนดไว้ว่ามีนโยบายการกระจายอำนาจการปกครองซึ่งการมีนโยบายที่ขัดแย้งกันย่อมทำให้การผลักดันกฎหมายที่กำหนดให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดย่อมไม่สามารถผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภาออกมาเป็นกฎหมายเพื่อบังคับใช้ได้และสุดท้ายการเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดของประเทศไทยจะเกิดขึ้นได้อย่างลำบากหากไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้าราชการโดยเฉพาะกระทรวงมหาดไทยทั้งนี้เพราะกระทรวงมหาดไทยยังมีลักษณะของศักดินาที่หวงแหนอำนาจในการควบคุมดูแลการบริหารโดยผ่านบรรดาข้าราชการกระทรวงมหาดไทยที่บริหารงานกำกับดูแลการปฏิบัติราชการด้านต่างๆอยู่ในอำเภอจังหวัดต่างๆนั่นเองอย่างไรก็ตามความคิดเห็นของบรรดาประชาชนกลุ่มต่างๆที่มีต่อการเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดพบว่ามีแนวโน้มสนับสนุนการเลือกผู้ว่าฯทั้งนี้เพราะเชื่อว่าสามารถทำให้การบริหารการปกครองการบริการแก่ประชาชนในจังหวัดเกิดประสิทธิภาพขึ้นได้อันเป็นผลดีต่อประชาชนสรุปการกระจายอำนาจกรณีการเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดจะเกิดเป็นรูปธรรมได้ยากยิ่งในระยะเวลาที่ทั้งนี้จากการขาดความสนับสนุนจากพรรคการเมืองกระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นกลุ่มที่สำคัญที่ควบคุมอำนาจอยู่ในขณะนี้ กระนั้นก็ตามกระแสโลกาวิวัฒน์ทางเศรษฐกิจโลกเป็นเงื่อนไขสำคัญโดยเฉพาะองค์การการค้าโลกที่เกิดขึ้นตามการเจรจาขององค์กรเกดตซ์ซึ่งเป็นตัวเร่งที่สำคัญอันส่งผลให้เกิดการกระจายอำนาจการปกครองกรณีการเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดเกิดขึ้นได้ทั้งนี้สืบเนื่องจากระบบเศรษฐกิจที่พัฒนามีความต้องการระบบการเมืองที่เพิ่มประสิทธิภาพให้กับท้องถิ่นในการบริหารเพื่อเอื้อต่อประโยชน์ของประชาชนท้องถิ่น และ เอกกนิษฐประสานสุข (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ทัศนคติของข้าราชการ

สำรวจต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด : ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่”จากการศึกษาวิจัยพบว่า ข้าราชการตำรวจมีแนวโน้มเห็นด้วยต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่มีเงื่อนไขว่าต้องรอให้มีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่การให้ความรู้แก่ประชาชนและวิธีการเลือกตั้งเสียก่อนถึงจะมีการดำเนินการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดนอกจากนี้ยังเห็นด้วยกับผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งจะมีบทบาทต่อความริเริ่มในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาของจังหวัดและความรับผิดชอบที่มีต่อประชาชนและทรัพยากรสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นส่วนผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากแต่งตั้งจะมีบทบาทความรู้ความสามารถในการบริหารงานและการประสานงานกับหน่วยราชการต่างๆและการนานโยบายของรัฐบาลไปปฏิบัติด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับการปกครอง ข้าราชการตำรวจมีทัศนคติเห็นด้วยต่อรูปแบบการปกครองท้องถิ่นทุกรูปแบบเพราะสามารถตอบสนองต่อความต้องการของท้องถิ่นและการกระตุ้นให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในทางการเมือง ข้าราชการตำรวจมีความคิดเห็นว่าหากมีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดแทนการแต่งตั้งจะส่งผลกระทบต่อการศึกษาปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการตำรวจการเลื่อนตำแหน่งการพิจารณาความดีความชอบประจำปีและโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่ราชการส่วนการบรรจุแต่งตั้งไม่มีผลกระทบแต่อย่างใด ข้าราชการตำรวจเห็นว่าการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดแทนการแต่งตั้งเป็นไปได้ในอนาคต เพราะการขยายตัวของเมืองทำให้เกิดปัญหาต่างๆดังนั้นจำเป็นต้องให้บุคคลในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาได้ดีที่สุด

ในขณะเดียวกัน ก็มีข้อเสนอแนะและแนวคิดในทิศทางตรงกันข้ามต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง และสภาพการณ์และความเป็นไปได้ของแนวทางดังกล่าว ตลอดจนข้อพิจารณาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง ได้แก่ **วิชัย บรรดาศักดิ์ (2557)** การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยประชาชนโดยตรงนั้นสัมพันธ์อย่างยิ่งที่จะสวนทางกับแนวทางปรองดองและเกิดความแตกแยกในหมู่มวลชนประชาชนเนื่องจากพรรคการเมืองต่างก็จะส่งคนของตัวเองลงสมัครรับเลือกตั้งการ โจมตีคู่แข่งก็จะมีความต่อเนื่องรวมไปถึงการพาดพิงการทำงานของคณะรักษาความสงบแห่งชาติด้วยนั้นหมายความว่าความการคอนโทรลจากส่วนกลางที่มีคณะรักษาความสงบแห่งชาติเป็นแกนหลักจะไม่ได้ผลมีความเป็นไปได้สูงที่ผู้สมัครชิงผู้ว่าราชการจังหวัดจะโจมตีการทำงานของคณะรักษาความสงบแห่งชาติรวมไปถึงการหาเสียงที่จะนำโครงการประชานิยมต่างๆของรัฐบาลที่ผ่านมาหาเสียงเพื่อชิงคะแนนนิยมจากพี่น้องประชาชน อันจะเป็นบรรยากาศของการให้ร้ายกล่าวโจมตีและจะสร้างความเกลียดชังให้กับฝ่ายต่างๆในสังคมไทยเชื่อว่าแนวทางการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงจากประชาชนนั้นแม้ส่วนลึกคณะรักษาความสงบแห่งชาติจะเห็นด้วยและแนวโน้มว่าในอนาคตอาจจะมีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงตามกระแสของสังคมแต่ไม่ใช่ห้วงเวลาและบรรยากาศเช่นทุกวันนี้ทุกอย่างต้อง

เคลื่อนคล้อยไปสู่ห้วงเวลาที่เหมาะสมนั้นหมายความว่าห้วงเวลาที่เหมาะสมคงไม่ใช่ระยะเวลาอันสั้นหรืออย่างน้อย 1 - 2 ปีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงจะยังไม่เกิดขึ้นต้องเลิกคิดเรื่องนี้ไปก่อนเหลือแต่ความปรองดองสมานฉันท์ระบบเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและการทำความเข้าใจกับประชาคมโลกถึงเหตุผลในการเข้าควบคุมการปกครองและโรคเมปของประเทศส่วนเรื่องอื่นนอกจากนี้ต้องรอเวลาที่เหมาะสมเชื่อว่าแนวทางการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงจากประชาชนนั้นแม้ส่วนลึกคณะรักษาความสงบแห่งชาติจะเห็นด้วยแต่ไม่ใช่ห้วงเวลาและบรรยากาศเช่นทุกวันนี้ทุกอย่างต้องเคลื่อนคล้อยไปสู่ห้วงเวลาที่เหมาะสมนงนัฏรัฐไพฑ (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ทัศนคติของอาจารย์โรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด” ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติเกี่ยวกับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ได้ผลในภาพรวมว่าจังหวัดเชียงใหม่ขณะนี้ยังไม่พร้อมที่จะให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยมีน้ำหนักและเหตุผลคืออาจมีข้อขัดแย้งไม่ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐมีการแทรกแซงการทำงานของข้าราชการประจำมีการซื้อเสียงมากกว่าการเลือกตั้งส.ส. เพราะเขตเลือกตั้งกว้างขวางกว่าโดยเฉพาะผู้ตอบมีความคิดเห็นว่าจะมีการเล่นพรรคเล่นพวกมากกว่าผู้ว่าแต่งตั้งซึ่งข้อมูลที่ไม่เห็นด้วยกับการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดผู้ศึกษาวิจัยมีข้อสังเกตว่าปัญหาการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประเด็นปัญหาใหญ่ของประเทศเพราะเป็นการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองของบ้านเมืองสิ่งที่นำคิดก็คือว่าระบบภูมิภาคมีข้อเสียหายถึงกับต้องเปลี่ยนแปลงหรือไม่และเมื่อเปลี่ยนเป็นระบบท้องถิ่นแล้วผู้ว่าราชการจังหวัดเลือกตั้งจะแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ดีกว่าระบบเก่าหรือไม่ไม่มีผู้ใดสามารถให้คำตอบได้เพราะเป็นแนวความคิดใหม่ที่ยังไม่ได้นำมาใช้โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนซึ่งถือว่าเป็นผู้ตัดสินใจควรจะต้องศึกษาและมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องระบบการเมืองการปกครองอย่างถ่องแท้เพราะก่อนที่จะแสดงความคิดเห็นในเรื่องใดอย่างน้อยก็ควรที่จะมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นบ้างไม่มากก็น้อยมิเช่นนั้นข้อมูลที่ได้ก็ไร้ค่าและอาจทำความเสียหายได้อุมาพรคันทะจันทร์ (2542) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ในเชิงกฎหมายที่เกี่ยวกับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด” พบว่าผู้ว่าราชการจังหวัดของไทยมีฐานะเป็นตัวแทนของรัฐบาลในการนำเสนอนโยบายไปปฏิบัติในการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเป็นหัวหน้าของราชการบริหารส่วนภูมิภาคจากการที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจมากทำให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับที่มาของตำแหน่งดังกล่าวอย่างหลากหลายแนวคิดที่น่าสนใจคือการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยยกเลิกภูมิภาคซึ่งผู้วิจัยไม่เห็นด้วยเพราะไม่สอดคล้องกับหลักการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินหลักการบริหารราชการทั้งยังส่งผลกระทบในทางกฎหมายหลายประการเช่นจะต้องเสนอร่างพระราชบัญญัติจำนวนมากเพื่อรองรับปัญหาการขาดเอกภาพในการบังคับบัญชาจากรัฐบาลปัญหาเรื่องสถานะภาพของข้าราชการในจังหวัดนั้นๆ ปัญหาความมั่นคงภายในผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่ารัฐควรกระจายอำนาจด้านการตัดสินใจเรื่องการ

ปกครองตนเองการจัดหาทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่นด้านการศึกษาก่อให้เกิดความสำคัญกับเศรษฐกิจให้มากขึ้นและผู้ว่าราชการจังหวัดควรปรับเปลี่ยนบทบาทของตนเองเสียใหม่จากนักปกครองมาเป็นนักบริหารจากนักสั่งการมาเป็นนักจัดการเป็นผู้อำนวยความสะดวกมากกว่าผู้ควบคุมเป็นผู้ประสานมากกว่าเป็นผู้กำกับและการเป็นผู้มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลในส่วนของของการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างได้จัดลำดับความต้องการตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.60 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.25 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่าเป็นการส่งเสริมและปรับเปลี่ยนบทบาทให้ท้องถิ่นขนาดเล็กสามารถพึ่งพาตนเองได้และสามารถจัดเก็บรายได้ให้เพียงพอต่อความจำเป็นในการใช้จ่ายงบประมาณและการพัฒนาท้องถิ่นมากขึ้น ซึ่งเป็นการสร้างความเข้มแข็งแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเปรียบเสมือนรากฐานของการพัฒนาประเทศตลอดจนเป็นเครื่องมือในการกระจายความเจริญและลดความเหลื่อมล้ำของแต่ละท้องถิ่น

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าว ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความเห็นว่าควรเสริมสร้างให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสามารถในการพึ่งพาตนเองในด้านรายได้และงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากขึ้น ตลอดจนมุ่งเน้นการประหยัดงบประมาณในการบริหารงานและงบประมาณสำหรับบริหารบุคลากรของส่วนราชการท้องถิ่น เพื่อนำงบประมาณส่วนต่างนั้นนำมาเพิ่มเติมเป็นงบประมาณสำหรับพัฒนาท้องถิ่นและจัดบริการสาธารณะมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะนำมาสู่การลดความเหลื่อมล้ำในการพัฒนาท้องถิ่นและควรพิจารณาศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้สามารถที่จะบริหารงาน และกระจายงบประมาณเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นและจัดให้มีบริการสาธารณะได้อย่างทั่วถึงหากมีพื้นที่รับผิดชอบมากขึ้น ภายใต้รายรับที่ไม่แตกต่างจากเดิมซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกรอบการปฏิรูปการกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ (2557) ในประเด็นของ“การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก” เพื่อเสริมอำนาจขยายบทบาทและเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการท้องถิ่นโดยในอนาคตการปกครองส่วนท้องถิ่นควรมีเพียง 2 ระดับเท่านั้นคือ “อบจ.” เป็นองค์กรบริหารท้องถิ่นในระดับจังหวัดและ “เทศบาล” เป็นองค์กรบริหารท้องถิ่นในระดับต่ำกว่าจังหวัดสำหรับ “อบต.” และ “เทศบาลขนาดเล็ก” ที่มีพื้นที่ติดต่อกันให้ยุบรวมเป็นเทศบาลขนาดใหญ่ขึ้นอย่างเหมาะสมเพื่อเพิ่มขีดความสามารถการพึ่งพาตนเองในด้านรายได้และงบประมาณดำเนินงานต่างๆ

นอกจากนี้ ยังมีความสอดคล้องกับแนวคิดของนักวิชาการหัวปฏิรูปอีกหลายท่าน อาทิ **จรัสสุวรรณมาลา (2557)** การลดการรวมศูนย์อำนาจเพิ่มการกระจายอำนาจให้กว้างขวางและเข้มข้นมากขึ้นเพราะจะสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้การขับเคลื่อนทิศทางการกระจายอำนาจจะต้องจำกัดการกระจายอำนาจลงสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กเพราะข้อเท็จจริงพบว่าหลายแห่งทำอะไรไม่ได้มากฉะนั้นในอนาคตต้องให้มีหน้าที่เฉพาะบางเรื่องที่สามารถดำเนินการได้และต้องรวมพื้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก (เทศบาลตำบล - องค์การบริหารส่วนตำบล) เข้ากับเทศบาลขนาดใหญ่และขนาดกลางทิศทางต่อไปต้องเพิ่มการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่เช่นการเพิ่มอำนาจให้เทศบาลขนาดใหญ่และขนาดกลางให้มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารจัดการเมืองของตนเองได้อย่างกว้างขวางครอบคลุมมากยิ่งขึ้นอีกทั้งเพิ่มอำนาจให้แก่องค์กรบริหารส่วนจังหวัดด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและการศึกษาการผังเมือง การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยการจัดการมลพิษและทรัพยากรธรรมชาติ**สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา(LDI) (2557)**พัฒนาศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก จักผลักดันให้ในอนาคตการปกครองท้องถิ่นแบ่งแค่สองระดับเท่านั้นคือองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นองค์กรบริหารท้องถิ่นในระดับจังหวัดและเทศบาลเป็นองค์กรบริหารท้องถิ่นในระดับที่ต่ำกว่าจังหวัดสำหรับองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอยู่ควรยกระดับเป็นเทศบาลทั้งหมดคนนอกจากนั้นต้องพัฒนารูปแบบการควบคุมองค์การบริหารส่วนตำบลและเทศบาลขนาดเล็กที่มีพื้นที่ติดต่อกันให้เป็นเทศบาลขนาดใหญ่ขึ้นอย่างเหมาะสมเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการพึ่งตนเองในด้านรายได้และงบประมาณดำเนินงาน

อีกทั้งมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นรนิติ เศรษฐบุตรและคณะ (2545) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “โครงการวิจัยร่วมระหว่างประเทศไทยและญี่ปุ่น เรื่องการเสริมสร้างสมรรถนะให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” ซึ่งโครงการวิจัยนี้เป็นการวิจัยร่วมระหว่างนักวิชาการไทยและญี่ปุ่น นักวิชาการฝ่ายไทยคือนรนิติ เศรษฐบุตร , สมคิด เลิศไพฑูรย์ , จรัส สุวรรณมาลา , นิยม รัฐมณฑิต , ปธาน สุวรรณมงคล , สรสิทธิ์ วัชรขจร นักวิชาการฝ่ายญี่ปุ่นคือ มิชิโอะ มูราโมะ , โนบุกิ โมชิโอะ , ยูทาเค คาทายามา , มาซาฮิสะ ฮายาชิ , เคน โกะอิกะซึกิ , ฟูมิโอะ นากาอิ การศึกษามี 4 ประเด็นซึ่งแต่ละประเด็นคณะผู้วิจัยมีข้อสรุปของการศึกษาและให้ข้อเสนอแนะทางปฏิบัติ (1) คณะกรรมการกระจายอำนาจควรจัดทำแนวทางและขั้นตอนในการรวมตัวกันจัดตั้งองค์กรเพื่อความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ต้งสหการ) , ปรับปรุงกฎระเบียบการจัดสรรเงินเพื่อกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือ , จัดทำแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนฯ (2) องค์การบริหารส่วนจังหวัดควรมีบทบาทเพิ่มมากขึ้นโดยทำหน้าที่ประสานงานในแนวราบกับส่วนกลางและส่วนภูมิภาคและประสานแนวตั้งกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัด (3) ส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดจัดประชุมสัมมนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและกำหนดแนวทางการพัฒนาท้องถิ่นใน

แนวทางเดียวกัน (4) ให้คำแนะนำสำหรับการแก้ไขปัญหาของท้องถิ่นที่ทุกฝ่ายพอใจกับประโยชน์ที่ได้รับ(ชนะ-ชนะ) (5) องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นควรแจ้งข้อมูลข่าวสารที่ชัดเจนและถูกต้องให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบเกี่ยวกับโครงการและพื้นที่ที่กำหนดให้เป็นสถานที่ตั้งโครงการ (6) มีโครงการรณรงค์ทุกๆส่วนของประเทศเพื่อให้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเห็นถึงผลประโยชน์ของความร่วมมือ 3. *การยุบรวมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น* ข้อเสนอแนะเพื่อยุบรวมองค์กร (อปต.)อย่างมีประสิทธิภาพ (1) จำเป็นต้องเข้าใจโดยชัดเจนว่าการยุบรวมองค์กรหมายถึงอะไรเพื่อจะได้มองเห็นประโยชน์ในการมีหน่วยการปกครองขนาดใหญ่โดยยกกรณีตัวอย่างของญี่ปุ่น (2) ต้องรู้แน่ชัดว่าอปต.จะได้รับมอบหมายหน้าที่ใดคือเป็นเวทีชุมชน (ไม่ต้องยุบรวม) หรือหน่วยบริหารและการเมืองแทนที่การทำงานของอำเภอจำเป็นต้องมีทีมงานมืออาชีพขนาดใหญ่เข้มแข็ง (ต้องยุบรวม) (3) ขนาดที่เหมาะสมประชากรของอปต.2,000คนน้อยไป 5,000 คนก็ยังไม่พอซึ่งไม่มีความแตกต่างในแง่ของประสิทธิภาพในการบริหารงานการยุบรวมควรมีประชากร 10,000 คนที่กำหนดไว้สำหรับเทศบาลเมืองน่าจะเหมาะสมกว่าดังนั้นควรพิจารณายุบรวมอปต. 3-5 แห่งเพื่อสร้างอปต.ที่เข้มแข็ง (4) ควรใช้มาตรการให้เงินอุดหนุนกระตุ้นให้อปต. ขนาดเล็กและอ่อนแอเข้าร่วมกับองค์กรเพื่อนบ้าน (5) เพื่อเอาชนะการต่อต้านของผู้นำท้องถิ่นและประชาชนซึ่งเป็นผู้สูญเสียตำแหน่งและผลประโยชน์ให้กำหนดมาตรการชดเชยความสูญเสียโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อชักจูงให้นักการเมืองเห็นชอบกับการยุบรวม (6) บุคลากรของรัฐบาลกลางควรเลิกทำวาทะและไม่ต้องเกี่ยวข้องควรตั้งคณะกรรมการยุบรวมองค์กรในแต่ละจังหวัดและอำเภอให้เป็นผู้นำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ (7) เจตนารมณ์ทางการเมืองช่วยให้เกิดความร่วมมือในหมู่ประชาชนช่วยให้สามารถกำหนดมาตรการลงโทษผู้ต่อต้านให้รางวัลผู้สนับสนุนความล้มเหลวนโยบายการยุบรวมองค์กรเนื่องจากมีฐานสนับสนุนแคบ (8) ใช้มาตรา 40 ของกฎหมายสภาพาบลและองค์การบริหารส่วนตำบลในการเปลี่ยนเกณฑ์จัดตั้งอปต.ด้านรายได้และปรับมาตรฐานรายได้ท้องถิ่นให้สูงกว่าปัจจุบัน (9) ควรพิจารณาตีความมาตรา 78 มาตรา 282 มาตรา 283 ของรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับสิทธิการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้้องค์กรที่ไม่มีคุณสมบัติจะไม่ได้รับสิทธิปกครองตนเองและจะยุบรวมกัน 4. *การประสานแผนพัฒนาการศึกษา* พบว่ามีปัญหาอุปสรรค 3ประการ (1) หน้าที่และความรับผิดชอบที่ซ้ำซ้อนระหว่างหน่วยงานของรัฐบาล (2) มีระบบคู่ขนานในการวางแผน 2 ระบบในจังหวัดคือแผนของภูมิภาคกับแผนท้องถิ่น (3) คณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นและศูนย์ประสานการพัฒนาของอปต. มีขนาดใหญ่เกินกว่าจะทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ**โศกนิพพลกุลและคณะ(2538)** จากการศึกษาเรื่อง“แนวทางการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่นจากการศึกษาพบว่า นอกเหนือจากองค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษที่จัดตั้งขึ้นเป็นการเฉพาะแล้วคณะผู้วิจัยเห็นว่าการปกครองท้องถิ่นในระดับจังหวัดนั้นควรแยกเป็น 2 ระดับคือท้องถิ่นขนาดใหญ่ระดับจังหวัด

ได้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งจะทำหน้าที่จัดทำแผนนโยบายประสานแผนและนโยบายจัดทำกิจการขนาดใหญ่ที่มีลักษณะร่วมหรือผลกระทบร่วมเช่นการจราจรสิ่งแวดล้อมการศึกษาและกิจการอื่นๆที่องค์กรปกครองท้องถิ่นอื่นไม่สามารถกระทำได้และท้องถิ่นขนาดเล็กได้แก่เทศบาลองค์การบริหารส่วนตำบลและสุขาภิบาลซึ่งจะรอการพัฒนาเป็นเทศบาลในอนาคตดังนั้นการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดจะมีระดับเทศบาลและระดับจังหวัดเหมือนกับประเทศทั้งสามที่ได้กล่าวมาสำหรับกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษซึ่งมีขนาดใหญ่นั้นคณะผู้วิจัยเห็นว่าควรจัดให้มี 2 ระดับเช่นเดียวกันโดยอาจแบ่งให้มีท้องถิ่นขนาดเล็กประมาณ 7-8 องค์การอยู่ภายใต้กรุงเทพมหานครทั้งนี้โดยให้กรุงเทพมหานครเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่คล้ายกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดงานวิจัยนี้เน้นแนวทางในการปรับปรุงโครงสร้างองค์กรให้มีภาพรวมที่เป็นระบบสอดคล้องและต่อเนื่องเพื่อให้เป็นจุดเริ่มต้นที่จะได้มีการศึกษาวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับการกระจายอำนาจในด้านการแบ่งแยกภารกิจและอำนาจหน้าที่ด้านการเงินการคลังระหว่างรัฐกับท้องถิ่นหรือในระหว่างท้องถิ่นด้วยกันรวมทั้งด้านการบริหารงานบุคคลการถ่ายโอนพนักงานเจ้าหน้าที่ระหว่างรัฐกับท้องถิ่นหรือระหว่างท้องถิ่นกับท้องถิ่นซึ่งจะต้องมีการศึกษาวิจัยโดยละเอียดต่อไป

ลำดับที่ 2 การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.85 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.55 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า เป็นการให้ประชาชนและทุกภาคส่วนในสังคมและท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตลอดจนสร้างกลไกการตรวจสอบภาคประชาชนให้มีความเข้มแข็งภายใต้กระบวนการในการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนแต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการพัฒนาคุณภาพของประชาชนให้มีความรู้ ความเข้าใจ และความตระหนักในหน้าที่ของการเป็นพลเมืองที่ดี โดยมุ่งเน้นให้เกิดขึ้นจริง โดยเฉพาะคำว่า “เข้มแข็ง” เพราะในปัจจุบันแม้ประชาชนจะมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจการต่างๆของท้องถิ่นมากขึ้นแต่การมีส่วนร่วมนั้นยังขาดความต่อเนื่องและความเข้มแข็งของกลุ่มเครือข่ายภาคประชาชนซึ่งจะเป็นเป็นรากฐานในการพัฒนาต่อไป

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่า ภาครัฐทุกภาคส่วน ทั้งในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่นจึงควรร่วมสร้างกลไกการตรวจสอบภาคประชาชนที่เข้มแข็งให้เกิดขึ้นมากกว่าการใช้เครื่องมือของหน่วยงานภาครัฐเพียงอย่างเดียว โดยควรมีการลดบทบาทของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) และอาศัยกลไกภาคประชาชนเป็นผู้ดำเนินการในรูปแบบคณะทำงานร่วม นอกจากนี้ในการดำเนินการตรวจสอบของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) นั้น ควรมีการสร้างระเบียบและมาตรฐานในการตรวจให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดขอ สมาคมนัก

ปกครองแห่งประเทศไทย (2554) การปฏิรูปหรือการเปลี่ยนแปลงใดๆกับกลไกการทำงานของสังคมจำเป็นต้องพิจารณาในบริบทต่างๆให้รอบด้านทั้งในด้านสภาพแวดล้อมประวัติศาสตร์วัฒนธรรม ประเพณีภูมิสังคมและผลสะท้อนว่าการปรับเปลี่ยนจะก่อให้เกิดความยั่งยืนในการแก้ไขปัญหาหรือไม่อย่างไรและต้องไม่สร้างความขัดแย้งหรือความรุนแรงให้เกิดขึ้นในสังคมการเสริมสร้างกระบวนการการมีส่วนร่วมในการบริหารราชการแผ่นดินของประชาชนและการพัฒนาการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นสามารถดำเนินการได้ในหลายลักษณะไม่จำเป็นต้องเริ่มโดยการยกเลิกราชการบริหารส่วนภูมิภาคทั้งหมด และ**โกวิทพวงงาม (2554)** การเคลื่อนไหวเพื่อจัดโครงสร้างอำนาจระดับจังหวัดใหม่ทั้งในแง่การรณรงค์เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและการปฏิรูปจังหวัดจัดการตนเองต้องกระทำไปเพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาจังหวัดและการจัดสรรทรัพยากรในจังหวัดเพื่อเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาจังหวัดให้ก้าวหน้าโดยใช้หลักการมีส่วนร่วมของภาคประชาคมจังหวัดทุกภาคส่วนมิใช่มุ่งเพียงการจัดโครงสร้างอำนาจเพื่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเพียงเท่านั้น

นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ **อรพินท์สพโชคชัยและคณะ (2540)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “โครงการศึกษารูปแบบและแนวทางการส่งเสริมความเข้มแข็งขององค์การบริหารส่วนตำบล” ผลการศึกษาผู้วิจัยมีข้อเสนอสรุปได้ดังนี้

1. ความเข้มแข็งของอบต. และการกระจายอำนาจการส่งเสริมความเข้มแข็งของอบต. ในการพัฒนาชุมชนควรมีแนวทางดังนี้ : การพัฒนาทักษะที่จำเป็น , การสร้างกระบวนการทำงานร่วมกัน , การกระจายอำนาจหน้าที่ให้องค์การบริหารส่วนตำบล , การพัฒนารูปแบบการบริหารที่ทันสมัย , พัฒนาองค์กรบนพื้นฐานของการเป็น Good Governance

2. การสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการพัฒนา : สร้างให้ชุมชนมีความเป็นเจ้าของอบต. , การสร้างเงื่อนไขที่เอื้ออำนวยให้ประชาชนมีโอกาสเสนอข้อคิดเห็นในการพัฒนา , เพิ่มโอกาสสร้างกลไกและเพิ่มศักยภาพให้ประชาชนในการดูแลตรวจสอบองค์การบริหารส่วนตำบลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ภาคราชการและการส่งเสริมความเข้มแข็งขององค์การบริหารส่วนตำบล : ส่งเสริมการพัฒนาจากระดับหมู่บ้าน , การฝึกพลังการพัฒนาของนักพัฒนาภาคราชการ , การพัฒนากระบวนการ AIC ให้เป็นกลไกเพื่อสร้างการมีส่วนร่วม , สนับสนุนรูปแบบการพัฒนาที่เป็นการพัฒนาาร่วมกัน (หุ้นส่วนการพัฒนา) , มีการวิจัยและพัฒนาที่ต่อเนื่อง

ลำดับที่ 3 การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.98 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.11 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า ควรแก้กฎหมายและ

พัฒนาให้มีความรักคุณมากยิ่งขึ้นมีความชัดเจนและเป็นธรรม มีช่องโหว่ทางกฎหมายน้อยลง และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิสังคมที่ทันสมัยและเป็นที่ยอมรับของประชาชนในท้องถิ่น อีกทั้งส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ได้ตัวแทนที่เป็นคนดีมีคุณธรรมจริยธรรม และพร้อมทำงานอย่างแท้จริง

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่า ควรอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ ภาคเอกชนภาคชุมชนสังคม และภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมพร้อมกันในการพัฒนาระบบกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ให้เป็นกฎหมายที่มีการพัฒนาให้มีความรักคุณมากยิ่งขึ้นสามารถควบคุมการซื้อเสียงเน้นการเพิ่มการตรวจสอบนักการเมืองท้องถิ่นอย่างจริงจังตลอดจนการเลือกตั้งและเส้นทางการก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งของนักการเมืองท้องถิ่น โดยควรมีการกำหนดขอบเขตและกรอบที่ชัดเจนในการดำเนินการหรือในการกำหนดนโยบาย การบริหารงาน ตลอดจนมีการพิจารณาถึงการใช้งบประมาณสำหรับการเลือกตั้ง อีกทั้งต้องสร้างการรับรู้กฎหมายของประชาชนเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและป้องกันความสับสนในบทบาทภารกิจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตลอดจนเป็นการปลูกฝังกระบวนการประชาธิปไตยในท้องถิ่นให้เกิดขึ้น

ลำดับที่ 4 การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่นที่ค่าเฉลี่ย (X) = 4.14 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 1.99 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า ควรผลักดันพัฒนากฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่นมีความรักคุณ มีความยุติธรรมและสามารถอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนในท้องถิ่นได้ เพื่อเป็นเครื่องมือในการจัดระเบียบสังคมรักษาและสร้างความสงบสุขให้เกิดขึ้นในท้องถิ่น ตลอดจนใช้ในการอำนวยความสะดวกให้บริการสาธารณะแก่ท้องถิ่น อีกทั้งสามารถตรวจสอบการบริหารราชการท้องถิ่นให้มีความโปร่งใสเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในพัฒนาท้องถิ่นให้ดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่า กฎหมายหลักของท้องถิ่นควรได้รับการพัฒนาและแก้ไข โดยเฉพาะกฎหมายว่าด้วยการกระจายและถ่ายโอนอำนาจให้แก่ท้องถิ่นให้มีความเหมาะสมกับบริบทและสภาพภูมิสังคมของท้องถิ่นนั้นๆ พัฒนาให้มีความรักคุณมากยิ่งขึ้นโดยให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมตรวจสอบความพยายามในการกระจายอำนาจของภาครัฐแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตลอดจนสร้างการรับรู้กฎหมายของให้เกิดขึ้น

ในส่วนของลำดับที่ 3 และลำดับที่ 4 เป็นประเด็นข้อเสนอแนะที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาและปรับปรุงระบบกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ

กรอบการปฏิรูปการกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ (2557) ในประเด็นของ “การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมายระเบียบข้อบังคับอื่นที่เกี่ยวข้อง” เพื่อให้การดำเนินการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นเป็นไปโดยกลไกภาคประชาชนทั้งการจัดการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นรวมถึงการตรวจสอบและรับรองผลการเลือกตั้งทั้งนี้เพื่อให้กระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยท้องถิ่นมีความสมบูรณ์ และ“การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆของท้องถิ่น”ได้แก่ประมวลกฎหมายท้องถิ่นกฎหมายรายได้ท้องถิ่นกฎหมายกระจายอำนาจกฎหมายบริหารงานบุคคลของท้องถิ่นเป็นต้นซึ่งอยู่ในระเบียบวาระการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรชุดที่ผ่านมาให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ วุฒิสถาบันไทย (2550) การปฏิรูปองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องทำ 3 ส่วนคือ 1) ปฏิรูปกฎหมายรัฐธรรมนูญใหม่ต้องคงเจตนารมณ์การกระจายอำนาจและการปกครองท้องถิ่น 2) ปฏิรูปการบริหารโดยสร้างความสมดุลระหว่าง“การกำกับดูแล” กับ “ความเป็นอิสระ” ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งจำเป็นต้องมีหน่วยงานที่มากำกับดูแลโดยเฉพาะและเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นเป็นรูปแบบพิเศษโดยไม่จำเป็นต้องมีทั้งสภาและผู้บริหาร (ตามมาตรา 285) ควรจะมีอำนาจบริหารซึ่งภาคประชาชนจะทำได้ดีที่สุด 3) ปรับปรุงให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้นและง่ายต่อการเข้าถึงเช่นเรื่องการถอดถอนเป็นต้น **ชาติรัฐอยู่ประเสริฐ (2557)** ที่เสนอให้มีการตรากฎหมายเลือกตั้งระดับท้องถิ่นใหม่และแก้ไขระเบียบข้อบังคับอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การเลือกตั้งเป็นไปตามกลไกประชาชนตลอดจนผลักดันกฎหมายหลักของท้องถิ่นประมวลกฎหมายท้องถิ่นกฎหมายกระจายอำนาจกฎหมายบริหารงานบุคคลท้องถิ่นซึ่งกำลังอยู่ในวาระการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร และ **สุรินทร์พิศสุวรรณ (ม.ป.ป.)** ที่มีแนวคิดว่าการบริหารราชการต้องปลอดจากการเมืองข้าราชการมีศักดิ์ศรีเป็นอิสระมีสิทธิ์ในการบริหารจัดการกิจการภายในองค์กรของตนเองตามกรอบและกฎเกณฑ์โดยกฎหมายเฉพาะสำหรับแต่ละหน่วยงานที่ชัดเจนเพื่อมิให้เป็นกลไกเพื่อเพิ่มพูนแสวงหาและรักษาผลประโยชน์ของครอบครัวและพวกพ้องเหมือนที่เป็นอยู่ตั้งแต่ในอดีตและรุนแรงยิ่งขึ้นเรื่อยๆจนถึงปัจจุบันกลไกการปกครองของรัฐต้องมีการกระจายโอกาสให้ประชาชนและภาคประชาสังคมมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายของชุมชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตลอดจนการใช้และเข้าถึงซึ่งทรัพยากรในท้องถิ่นของตนโดยคำนึงถึงการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อคุณภาพชีวิตของประชากรของประเทศร่วมกัน และ **โกศลพลกุลและคณะ (2538) อ้างในตระกูล มิชัย (2546)** ในงานวิจัยเรื่อง “แนวทางการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่น” เสนอว่าประเทศไทยควรยึดรูปแบบการจัดระเบียบการปกครองที่มีทั้งราชการส่วนกลางราชการส่วนภูมิภาคและราชการส่วนท้องถิ่นเช่นเดียวกับ

ประเทศฝรั่งเศสต่อไปโดยในส่วนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นระบอบลำนั้นควรให้มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบต่างๆ คือเทศบาลองค์การบริหารส่วนตำบลและสุขาภิบาลที่มีอยู่ในขณะนั้นต่อไปเพื่อพัฒนาไปสู่การมีเฉพาะรูปแบบเทศบาลเพียงอย่างเดียวและประณิตถาวร (2555) ที่ได้เสนอการแก้ไขกฎหมาย 4 เรื่องคือ(1) ร่างพระราชบัญญัติประมวลกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นคือ“การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ” (ส.ท.ช.) ดำเนินงานในรูปของคณะกรรมการที่มีฐานะเป็นส่วนราชการเทียบเท่ากระทรวงมีนายกรัฐมนตรีหรือรองนายกรัฐมนตรีเป็นประธานซึ่งสภานี้จะประกอบด้วยคณะกรรมการ 4 ฝ่ายคือรัฐมนตรีกระทรวงต่างๆที่มีภารกิจเกี่ยวข้องผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรวมทั้งผู้ทรงคุณวุฒิด้านการปกครองท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดแผนและขั้นตอนกระจายอำนาจเสนอให้สภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติเป็นองค์กรอิสระมีคณะกรรมการสรรหาสมาชิกจากภาคส่วนต่างๆพร้อมกับเสนอให้ยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัดเหลือเพียงเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง (2) ร่างพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเสนอให้มี “คณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” (กกด.) ทำหน้าที่กำหนดแนวทางและขั้นตอนการถ่ายโอนภารกิจและทรัพยากรต่างๆที่เกี่ยวข้องให้แก่องค์การปกครองท้องถิ่นและมีสำนักงานคณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นฝ่ายเลขานุการมีฐานะเป็นส่วนราชการเทียบเท่ากรมโดยกกด. ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีหรือรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายเป็นประธานคณะกรรมการผู้แทนส่วนราชการผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้ทรงคุณวุฒิประเภทละ 12 คน(3) ร่างพระราชบัญญัติรายได้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเสนอให้มี “คณะกรรมการการคลังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” ซึ่งเป็นคณะกรรมการไตรภาคีประกอบด้วยผู้แทนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผู้แทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้องและผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนเท่าๆกันเพื่อทำหน้าที่กำหนดนโยบายการพัฒนารายได้และการบริหารการเงินการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีเป้าหมายที่ชัดเจนและมีมาตรการรองรับอย่างเป็นรูปธรรมโดยคณะกรรมการการคลังมีหน้าที่จัดทำแผนพัฒนารายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและกำหนดมาตรการรองรับจัดทำหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขในการจัดสรรรายได้และเงินอุดหนุนให้แก่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจัดทำหลักเกณฑ์ขั้นตอนแนวปฏิบัติและการตรวจสอบการก่อหนี้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดทำระเบียบประกาศหรือหลักเกณฑ์ต่างๆด้านการเงินการคลังและงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นต้นและ (4) ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารข้าราชการท้องถิ่นเสนอให้มี “คณะกรรมการข้าราชการส่วนท้องถิ่น” (ก.ถ.) มีนายกรัฐมนตรีหรือรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายเป็นประธานคณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการโดยตำแหน่ง 7 คนผู้แทนจากผู้บริหาร

ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 8 คนผู้แทนจากข้าราชการส่วนท้องถิ่น 8 คนและผู้ทรงคุณวุฒิ 8 คน คณะกรรมการข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ออกกฎระเบียบและมาตรฐานเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลท้องถิ่นและกำหนดมาตรฐานกรอบอัตรากำลังกำหนดมาตรการส่งเสริมฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรท้องถิ่นและตรวจสอบติดตามผลแต่งตั้งข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือให้พ้นจากตำแหน่งให้ความเห็นชอบในการโอนย้ายข้าราชการส่วนท้องถิ่นระหว่างจังหวัดและรับโอนจากข้าราชการประเภทอื่นจัดทำทะเบียนประวัติบัญชีเงินเดือนเงินประจำตำแหน่งและค่าตอบแทนต่างๆ พิจารณาการโอนย้ายข้าราชการส่วนท้องถิ่นระหว่างจังหวัด และ **เครือข่ายองค์กรท้องถิ่น (ม.ป.ป.)** ที่มีแนวคิดว่าต้องมีการตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมายระเบียบข้อบังคับอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การดำเนินการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นเป็นไปโดยกลไกภาคประชาชนทั้งการจัดการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นรวมถึงการตรวจสอบและรับรองผลการเลือกตั้งทั้งนี้เพื่อให้กระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยท้องถิ่นมีความสมบูรณ์และผลักดันกฎหมายหลักของท้องถิ่นได้แก่ประมวลกฎหมายท้องถิ่นกฎหมายรายได้ท้องถิ่นกฎหมายกระจายอำนาจกฎหมายบริหารงานบุคคลของท้องถิ่นเป็นต้นซึ่งอยู่ระเบียบวาระการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยในหลายเรื่องได้แก่ **นรนิติ เศรษฐบุตร และคณะ (2545)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “โครงการวิจัยร่วมระหว่างประเทศไทยและญี่ปุ่นเรื่อง การเสริมสร้างสมรรถนะให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” คณะผู้วิจัยมีข้อสรุปของการศึกษาและให้ข้อเสนอแนะให้รัฐบาลไทยคณะกรรมการกระจายอำนาจควรทบทวนกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องเพื่อขจัดความซ้ำซ้อนในเรื่องภารกิจและความรับผิดชอบของส่วนราชการระดับจังหวัดและท้องถิ่น และ **สำนักบริหารราชการส่วนท้องถิ่นกรมการปกครองและบริษัทที่ปรึกษาเคอเปอร์ส แอนด์ไอบีแบรด์แอสโซซิเอตส์จำกัด (2535)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “โครงการศึกษาเพื่อหารูปแบบการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคเอกชนในกิจการสาธารณะของเทศบาล” ได้เสนอแนวคิดว่าการทำสัญญาโดยให้ภาคเอกชนร่วมดำเนินกิจการสาธารณะของเทศบาลควรกำหนดระยะเวลาสัญญา 7 ปีจึงจะทำให้ภาคเอกชนถึงจุดคุ้มทุนแต่คิดที่ระเบียบกฎหมายที่ให้เทศบาลทำสัญญาได้ไม่เกิน 5 ปีควรแก้ไขระเบียบและกฎหมายนั้น

ลำดับที่ 5 การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ค่าเฉลี่ย (X) = 4.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.10 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า งบประมาณเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาและบริหารงาน อีกทั้งเป็นเครื่องมือสำคัญในการกระจายโอกาสในการพัฒนาท้องถิ่น ตลอดจนลดความเหลื่อมล้ำในการพัฒนา งบประมาณที่ได้รับในบางท้องถิ่นมีไม่เพียงพอต่อการพัฒนาท้องถิ่นเพียงพอแต่จ่ายงบ

บุคลากรเท่านั้นจึงไม่มีงบประมาณสำหรับการพัฒนาน้อยกว่าที่ควรจะเป็นจนไม่เพียงพอต่อการพัฒนา ดังนั้นจึงควรมีการจัดสรรงบประมาณให้ตรงกับความต้องการและวัตถุประสงค์ในการใช้จ่าย ตลอดจนดูความจำเป็นของการใช้งบประมาณที่เหมาะสมเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างแท้จริง จึงเป็นการเพิ่มสภาพคล่องในการบริหารงานและพัฒนาท้องถิ่นและเมื่อจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ย่อมส่งผลให้งบประมาณสามารถเข้าถึงประชาชนได้เพิ่มมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันควรมีระบบการตรวจสอบการใช้จ่ายงบประมาณที่รัดกุมและมีการดูความคุ้มค่าและจำเป็นในการใช้จ่ายงบ ตลอดจนมีการพัฒนาระบบการตรวจสอบและบริหารจัดการงบประมาณให้ดี โดยให้ประชาชนเป็นผู้บริหารและตรวจสอบโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะส่งผลให้มีการพัฒนาชุมชนและท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีข้อเสนอในการจัดสรรงบประมาณว่าต้องมีการพิจารณาสัดส่วนในการจัดสรรงบประมาณอย่างเหมาะสม โดยมุ่งเน้นการประหยัดงบประมาณในการบริหารงานและงบประมาณสำหรับบริหารบุคลากรของส่วนราชการท้องถิ่น เพื่อนำงบประมาณส่วนต่างนั้นนำมาเพิ่มเติมเป็นงบประมาณสำหรับพัฒนาท้องถิ่นและจัดบริการสาธารณะมากยิ่งขึ้นในขณะที่เดียวกันต้องมีการพัฒนาระบบการตรวจสอบและบริหารการใช้จ่ายงบประมาณอย่างจริงจังเพื่อเป็นการป้องกันและป้องปรามการทุจริตคอร์รัปชันขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ **ชาติอยู่ประเสริฐ (2557)** มีแนวคิดว่าควรมีการจัดสรรงบประมาณให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างเพียงพอต่อการดูแลประชาชนไม่น้อยกว่าร้อยละ 35 ของรายได้รัฐบาลไทยภายใน 5 ปีนับตั้งแต่ปีงบประมาณพ.ศ. 2555 เป็นต้นไปและให้มีการถ่ายโอนภารกิจให้องค์การปกครองท้องถิ่นมีผลบังคับใน 5 ปีอีกทั้งต้องมีประกันรายได้ขององค์กรปกครองท้องถิ่นไม่ต่ำกว่า 15 ล้านบาทสถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา (LDI) (2557) มีความเห็นว่าการสร้างความเป็นธรรมในระบบงบประมาณเพื่อลดความเหลื่อมล้ำในสังคม รัฐจักสนับสนุนให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการปฏิรูป (คปร.) ที่เสนอให้มีระบบงบประมาณเชิงพื้นที่เพื่อแก้ความเหลื่อมล้ำโดยการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการงบประมาณพ.ศ. เพื่อจัดให้มีระบบการจัดสรรงบประมาณแบบ Area-based เพิ่มเข้ามาจากเดิมที่มีแต่การจัดงบประมาณที่เอากทม. (ส่วนกลาง)เป็นตัวตั้งและยืนยันหลักการสัดส่วนงบประมาณส่วนใหญ่ต้องบริหารจัดการที่ระดับท้องถิ่น อีกทั้งจักผลักดันให้รัฐบาลและรัฐสภาในยุคปฏิรูปแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจพ.ศ. 2542/2549 เพื่อยืนยันในหลักการการจัดงบประมาณเพิ่มให้กับองค์กรปกครองท้องถิ่นอย่างมีเป้าหมายและมีขั้นตอนโดยเสนอให้เพิ่มเป็นสัดส่วนร้อยละ 40 ภายใน 5 ปีและร้อยละ 70 ภายใน 10 ปี และ **เครือข่ายองค์กรท้องถิ่น (ม.ป.ป)** มีแนวคิดว่าต้องจัดสรรงบประมาณแก่องค์กรปกครองส่วน

ท้องถิ่นในระดับที่พอเพียงต่อการดูแลประชาชนโดยเบื้องต้นให้ใช้สัดส่วนงบประมาณไม่น้อยกว่าร้อยละ 35 ของรายได้ของรัฐบาลภายใน 5 ปีนับตั้งแต่ปีงบประมาณพ.ศ. 2555 เป็นต้นไปและให้มีการถ่ายโอนภารกิจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจากส่วนราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคโดยให้มีผลการบังคับใช้ภายใน 5 ปีและมีบทลงโทษบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกรณีที่ไม่ดำเนินการตลอดจนต้องมีการประกันรายได้แต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่น้อยกว่า 15 ล้านบาทเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมใช้มาตรการสมทบงบประมาณให้กับชุมชนท้องถิ่นที่พัฒนาระบบการจัดการตนเองและมีระบบการเงินการคลังของชุมชนด้วยการจัดตั้งเป็นกองทุนที่มีระบบบริหารจัดการที่ได้รับการยอมรับของชุมชนได้แก่กองทุนสวัสดิการชุมชนกองทุนประกันราคาผลผลิตด้านเกษตร เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อแสดงถึงเจตนารมณ์ในการสนับสนุนการจัดการตนเองของชุมชนท้องถิ่นที่ส่งผลต่อความเป็นอยู่ของประชาชน

นอกจากนั้นยังมีความสอดคล้องกับผลการวิจัย อาทิ **ไกรยุทธธีรตยาภินันท์ (2528)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “แนวทางการปฏิรูปการคลังท้องถิ่นในประเทศไทย”งานวิจัยนี้มีสาระสำคัญคือ *ตอนแรก*เป็นเรื่องการคลังท้องถิ่นการปกครองส่วนท้องถิ่นและการพัฒนาชนบทโดยเสนอเนื้อหาสาระของกรอบมโนทัศน์ที่ใช้กำกับการเสนอแนะนโยบายการคลังท้องถิ่น*ตอนที่สอง*กล่าวถึงสภาพของการปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทยที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน(พ.ศ. 2528) เพื่อใช้เป็นกรอบด้านสถาบันสำหรับวิเคราะห์ประเด็นของการคลังท้องถิ่น*ตอนที่สาม*สรุปวิเคราะห์การคลังท้องถิ่นในรูปของประเด็นสำคัญอันต้องมีการเสนอแนะนโยบายเพื่อปรับปรุงสถานการณ์ให้ดีขึ้นการสำรวจผลงานวิชาการในด้านการคลังท้องถิ่นโดยมีรายละเอียดการศึกษาในเรื่อง (1) ภาษีที่รัฐบาลท้องถิ่นจัดเก็บเอง (2) ภาษีเสริม : ภาษีการค้าภาษีสุราและเครื่องดื่มภาษีการพนันอากรมหรสพภาษีน้ำมันและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมภาษีปูนซีเมนต์ (3) ภาษีท้องถิ่นที่รัฐบาลช่วยจัดเก็บ : ภาษียศยนต์หรือล้อเลื่อนภาษีที่เก็บจากข้าวส่งออก (4) ค่าธรรมเนียมค่าปรับและค่าใบอนุญาต (5) รายได้จากทรัพย์สิน (6) รายได้จากสาธารณูปโภคและเทศพาณิชย์ (7) รายได้เบ็ดเตล็ด (8) เงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลาง (9) เงินกู้ (10) เงินสะสม (11) การให้บริการในระดับท้องถิ่น (12) รายจ่ายของรัฐบาลท้องถิ่น (13) ประเด็นหลักเกี่ยวกับการคลังท้องถิ่นในประเทศไทย*ตอนที่สี่*เป็นการอภิปรายแนวทางปฏิรูปการคลังท้องถิ่น (1) แนวการเสนอแนะนโยบายสาธารณะ (2) นโยบายการคลังท้องถิ่น : นโยบายหลักการกับนโยบายเฉพาะเรื่อง (3) นโยบายการคลังท้องถิ่น : การจัดหาเงินเพื่อให้บริการการหาเงินมาดำเนินการและการกำหนดการการเงิน , การปรับปรุงภาษีที่รัฐบาลท้องถิ่นจัดเก็บอยู่แล้ว , การปรับปรุงการจัดเก็บภาษีเสริมและภาษีร่วม , การปรับปรุงระบบค่าธรรมเนียมและอัตราค่าธรรมเนียม , การปรับปรุงประเภทและเกณฑ์การจัดสรรเงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลาง , การจัดหาแหล่งรายได้ใหม่ , การปรับปรุงสถาบันการเงินเพื่อเอื้อการกู้ยืมของรัฐบาลท้องถิ่น , การปรับปรุง

ขอข่ายการให้บริการเพื่อเสริมฐานะการคลัง (4) นโยบายการปกครองส่วนท้องถิ่นและ **จรัส สุวรรณมาลา (2539)** จากการศึกษาเรื่อง “เงินอุดหนุนท้องถิ่นระบบงบประมาณเพื่อการกระจายอำนาจทางการคลัง : ประสพการณ์นานาชาติและแนวทางการพัฒนาระบบเงินอุดหนุนท้องถิ่นเพื่อการกระจายอำนาจในประเทศไทย” ผลการศึกษาผู้วิจัยให้ข้อสรุปไว้ว่าระบบเงินอุดหนุนท้องถิ่นที่พึงปรารถนาควรมีคุณสมบัติหลักๆ 4 ประการคือ (1) ระบบเงินอุดหนุนควรมีลักษณะเชิงบูรณาการในระดับพื้นที่ปฏิบัติการ (Area-Integrated-Program Budgeting) โดยมีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาของจังหวัดและท้องถิ่นเป็นเครื่องชี้นำ (2) ระบบเงินอุดหนุนท้องถิ่นควรสามารถช่วยลดช่องว่างทางการคลังทั้งในด้านรายได้และรายจ่ายอย่างมีดุลยภาพ (3) ระบบเงินอุดหนุนควรสามารถช่วยให้หน่วยการปกครองท้องถิ่นมีความคล่องตัวและมีเสถียรภาพทางการคลังสูง (4) ระบบเงินอุดหนุนที่เน้นการควบคุมทางการคลังโดยวิธีการประเมินผลงาน (**Performance audit**) เป็นหลักผู้วิจัยเสนอให้รัฐบาลใช้ระบบเงินอุดหนุนหลายประเภทร่วมกันโดยหลักการแล้วรัฐบาลควรพัฒนาระบบการคลังของหน่วยการปกครองท้องถิ่นให้มีรายได้จากภาษีร่วมในสัดส่วนที่สูงพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของหน่วยการปกครองท้องถิ่นระดับล่างนั้นควรจะให้มียาได้จากภาษีร่วมและรายได้อื่นๆ ที่ท้องถิ่นจัดเก็บได้ในท้องถิ่นรวมกันไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของรายจ่ายประจำปีสำหรับจัดบริการสาธารณะพื้นฐานของท้องถิ่นสำหรับเงินอุดหนุนที่ผ่านระบบงบประมาณประจำปีประเภท **block grants** และ **specific/project grants** นั้นควรมีสัดส่วนน้อยกว่าเงินอุดหนุนประเภท **Revenue sharing** (เพื่อป้องกันมิให้ท้องถิ่นต้องพึ่งพาเงินอุดหนุนประเภทนี้จากรัฐบาลมากเกินไป) และควรใช้เงินอุดหนุนประเภทนี้เป็นเครื่องมือสร้างความเท่าเทียมและความเป็นธรรมในการจัดบริการสาธารณะพื้นฐานระหว่างชุมชนในภูมิภาคต่างๆ หรืออาจใช้เป็นเครื่องมือในกระตุ้นหรือส่งเสริมให้ท้องถิ่นดำเนินกิจกรรมใดๆ ตามนโยบายของรัฐบาลเท่านั้น ไม่ใช่เพื่อให้เป็นรายได้หลักในการดำเนินกิจกรรมขั้นพื้นฐานของท้องถิ่น

ลำดับที่ 6 การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.70 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 1.82 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นเป็นเวทีสาธารณะในการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นตลอดจนเวทีสาธารณะในการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน โดยประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งอาจถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการตรวจสอบการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผ่านกลไกประชาชน

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่า การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ควร

เป็นเวทีสาธารณะในการพัฒนาและปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นแก่ประชาชน ในการสร้างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นผ่านกลไกการจัดการตนเองในแต่ละท้องถิ่น

ลำดับที่ 7 การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติที่ค่าเฉลี่ย (X) = 5.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.03 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่าการจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน่วยงานกลางในการประสานงานราชการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศ ตลอดจนดูแลเรื่องงานบริหารบุคคลท้องถิ่น จัดสรร ติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผล การใช้จ่ายงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นการใช้กลไกการตรวจสอบกันเอง เพื่อสร้างความเข้มแข็งของกลไกการตรวจสอบภาคประชาชน นอกจากนี้ยังทำให้มีตัวแทนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการประสานราชการหรือชี้แจงแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศ เพื่อลดความเลื่อมล้ำในท้องถิ่นตามหลักของการกระจายอำนาจทางการปกครอง

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่าสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ ควรทำหน้าที่เป็นหน่วยงานกลางในการประสานงานระหว่างราชการ อีกทั้งเป็นตัวแทนสื่อกลางตัวแทนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศในการออกนโยบายหรือกำหนดทิศทางการดำเนินการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้เกิดการพัฒนาท้องถิ่นของประเทศให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ตลอดจนดูแลเรื่องงานบริหารบุคคลท้องถิ่น จัดสรร ติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผล การใช้จ่ายงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ในส่วนของลำดับที่ 6 และลำดับที่ 7 เป็นประเด็นข้อเสนอแนะที่มีความเกี่ยวข้องกับ การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น และสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกรอบการปฏิรูปการครอบคลุมเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทย **ด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ (2557)** ในประเด็นของ “การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น” เพื่อสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาพื้นที่ระดับจังหวัดและพัฒนาชุมชนท้องถิ่นรวมทั้งเป็นช่องทางในการใช้ประชาธิปไตยทางตรงของพลเมืองซึ่งจะเป็นกลไกหนุนเสริมกระบวนการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นในระยะยาวต่อไป และ “การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ” ให้เป็นกลไกกลางในการบริหารราชการส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นให้เกิดการพัฒนากระบวนการปกครองท้องถิ่นและพัฒนาระบบที่มีความยืดหยุ่นตามพื้นฐานทางวัฒนธรรมมีเอกภาพในการบริหารจัดการท้องถิ่นทั้งด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนด้านการงบประมาณและด้านการบริหารจัดการองค์กร ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของนักวิชาการปฏิรูปหลายท่าน หลายแนวทาง อาทิ **ชาติหรืออยู่ประเสริฐ (2557)**

ที่สนับสนุนให้จัดตั้งสภาปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งชาติให้เป็นกลไกกลางในการปฏิบัติราชการส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นให้เกิดการพัฒนาระบบปกครองท้องถิ่นที่มีความยืดหยุ่นตามวัฒนธรรมในแต่ละพื้นที่ที่มีเอกภาพต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนการบริหารจัดการท้องถิ่นและการจัดการงบประมาณสถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา (LDI)(2557) ที่สนับสนุนให้จัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดเพื่อสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาพื้นที่และพัฒนาชุมชนท้องถิ่นรวมทั้งเป็นช่องทางในการใช้ประชาธิปไตยทางตรงของพลเมืองสถาบันจกผลักดันให้มีสภาประชาชนเพื่อการปฏิรูปและดำเนินงานพัฒนาในพื้นที่ระดับจังหวัดอันจะเป็นกลไกหนุนเสริมกระบวนการในระยะยาว **สุรินทร์พิศสุวรรณ (ม.ป.ป.)** ที่สนับสนุนให้มีการจัดตั้งสภาประชาชนในทุกจังหวัดเพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบหน่วยงานท้องถิ่น และ **ประณีตถาวร (2555)** ที่สนับสนุนให้มีร่างพระราชบัญญัติประมวลกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นคือ “การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ” (ส.ท.ช.) ดำเนินงานในรูปของคณะกรรมการที่มีฐานะเป็นส่วนราชการเทียบเท่ากระทรวงมีนายกรัฐมนตรีหรือรองนายกรัฐมนตรีเป็นประธานซึ่งสภานี้จะประกอบด้วยคณะกรรมการ 4 ฝ่ายคือรัฐมนตรีกระทรวงต่างๆที่มีภารกิจเกี่ยวข้องผู้บริหารและปฏิบัติงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรวมทั้งผู้ทรงคุณวุฒิด้านการปกครองท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดแผนและขั้นตอนกระจายอำนาจเสนอให้สภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติเป็นองค์กรอิสระมีคณะกรรมการสรรหาสมาชิกจากภาคส่วนต่างๆพร้อมกับเสนอให้ยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัดเหลือเพียงเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง

ลำดับที่ 8การขุดลึกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ค่าเฉลี่ย(X) =6.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.30 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า แม้ว่าจะเป็นการลดปัญหาความซับซ้อนของการบริหารราชการแผ่นดินก็จริงอยู่ในบางประเด็น แต่ในอีกมิติของการบริหารราชการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดยังมีประโยชน์ในการประสานงานที่ดี ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และท้องถิ่นดังนั้นจึงไม่ควรขุดลึกแต่ควรพัฒนาและปรับบทบาท หน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแทน โดยมีการกำหนดขอบเขตและบทบาทหน้าที่ใหม่เพื่อลดความทับซ้อน ซึ่งต้องมีการวางแผนรับมือและทำความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องและควรใช้เวลาอย่างค่อยเป็นค่อยไปในการปรับเปลี่ยน

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่า การบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด มีความทับซ้อนกับการบริหารราชการส่วนภูมิภาค อีกทั้งในมุมมองของประชาชนมองว่าการทำงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ได้ทำหน้าที่ในการพัฒนาจังหวัดอย่างจริงจังตามที่ควรจะเป็นและเป็นการสร้างความสับสนในบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานทั้งในระดับส่วนภูมิภาคและในระดับท้องถิ่น

อื่นๆในพื้นที่ การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด จึงเป็นการกระจายอำนาจและลดระดับการปกครองท้องถิ่นไทยให้เหลือเพียง 2 ระดับ คือระดับจังหวัดและเทศบาลซึ่งจะทำให้การบริหารท้องถิ่นและการบริการสาธารณะแก่ประชาชนเป็นไปอย่างทั่วถึงและทำให้ราษฎรได้มีอำนาจในการบริหารตนเองและควรพัฒนาและปรับบทบาท หน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยมีการกำหนดขอบเขตและบทบาทหน้าที่ใหม่เพื่อลดความทับซ้อน และมีความเห็นร่วมกันว่า ควรมีการปรับเปลี่ยนอย่างค่อยเป็นค่อยไปซึ่งต้องมีการวางแผนรับมือและทำความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องเพื่อลดแรงต่อต้านและสร้างความร่วมมือเพื่อการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นไทยต่อไปซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกรอบการปฏิรูปการกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ (2557) ในประเด็นของข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ “การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.)” โดยเฉพาะในกรณีที่มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดทางตรงว่าเป็นการลดปัญหาความทับซ้อนกันในเรื่องพื้นที่งบประมาณและการเก็บภาษีระหว่างพื้นที่ของอบจ. กับพื้นที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งเทศบาลและอบต. รวมทั้งยังช่วยลดปัญหาความไม่เข้าใจสับสนหรือเข้าใจผิดของประชาชนที่ทำให้ไม่เกิดประโยชน์แก่ประชาชนและพื้นที่อย่างแท้จริง และทำให้เกิดการกระจายงบประมาณไปให้ท้องถิ่นต่างๆในระดับเทศบาลและอบต.ให้เข้ามาดูแลให้ตรงจุดและชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ซึ่งในขณะเดียวกันก็มีทั้งแนวคิดจากนักวิชาการ ทั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับแนวทางดังกล่าวในการยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งเป็นกล่าวถึงเหตุผลและข้อดีข้อเสียของการควรมิยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัด อาทิ **ชัยมงคลไชยรบ (2557)** การที่จะมีการยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัดในจังหวัดใดก็ต้องมีการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่ก่อนว่าจะยอมรับในการบริหารงานรูปแบบใหม่ที่จะเกิดขึ้นหรือไม่เชื่อมั่นว่าท้องถิ่นของประเทศไทยต้องมีการปฏิรูปท้องถิ่นได้เสนอแนวทางไว้ 3 แนวทางคือ (1) คงปัจจุบันไว้แบบนี้แต่เพิ่มงบประมาณเพราะทุกวันนี้ปัญหาหลักขององค์กรส่วนท้องถิ่นคือเรื่องงบประมาณและอยากให้มีอิสระในการตัดสินใจ(2) ปรับอำนาจขององค์กรปกครองส่วนกลางส่วนภูมิภาคส่วนท้องถิ่นให้ผู้ว่าราชการจังหวัดกับนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดยังอยู่เหมือนเดิมส่วนกลางก็อยู่เพียงแต่ถ่ายเทอำนาจไปอยู่ส่วนท้องถิ่นและ (3) ยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้วเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดตรงการจะยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัดควรจะถามประชามติจากประชาชนในจังหวัดนั้นๆด้วย ส่วนเรื่องการยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยสมาคมของปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมีความคิดอย่างไรคิดว่าเขาอาจจะคิดว่าเป็นข้าราชการส่วนกลางแต่จริงๆแล้วเขาควรจะเข้าใจว่าเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่ดูแลไม่ได้ขึ้นตรงกับผู้ว่าราชการจังหวัดแต่เขากำลังอยากเป็นข้าราชการประจำองค์การบริหารส่วนตำบลไม่ได้เป็นข้าราชการเป็นแค่พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลเทศบาล

ไปเพราะฉะนั้นในวันนี้ถ้าจะมองอย่างมองส่วนปลีกย่อยควรจะมองภาพรวมของประเทศซึ่งคนยืนยันท้องการบริการส่วนตำบลเทศบาลองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ใช่สมบัติของผู้ใดจากนี้ไปหากมีการปฏิรูปองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือจะชื่อใหม่ที่มาจากการเลือกตั้งก็ควรจะดูภาพรวมทั้งหมด

เลียดไทยวงศ์ใหญ่ (2557) การปฏิรูปท้องถิ่นที่จะเกิดขึ้นในอนาคตโดยส่วนตัวคิดว่าองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะได้รับการปรับโครงสร้างคือองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งคงไม่ใช่การยุบองค์กรแต่เป็นเพียงการปรับปรุงโครงสร้างให้กระชับและขับเคลื่อนได้ง่ายขึ้นเพราะถึงอย่างไรองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็เป็นองค์การปกครองท้องถิ่นพี่เลี้ยงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นๆ ในระดับจังหวัดมีเครื่องมือและทรัพยากรที่สามารถให้การสนับสนุนแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นได้อย่างสะดวกซึ่งการปรับโครงสร้างคาดว่าจะปรับมาเป็นเทศบาลจังหวัดแต่จำนวนผู้แทนท้องถิ่นนั้นไม่สามารถคาดเดาได้ว่าจะมีจำนวนเท่าใด **รัฐวิชัยใจกล้า (2557)** เสนอให้จัดการปรับปรุงโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประจำแต่ละตำบลโดยให้เป็น 1 ตำบล 1 องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นป้องกันความซ้ำซ้อนและแก้ไขปัญหาความสับสนของประชาชนในกรณีที่หลายตำบลมาขึ้นตรงกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหนึ่งๆ แต่ก็สวนทางกับเขตพื้นที่การปกครองทำให้เกิดปัญหาเรื่องการจัดสรรทรัพยากรหรืองบประมาณที่ภาครัฐจัดสรรมาให้ไม่เป็นระบบแต่หาก 1 ตำบลมี 1 องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นทำให้สอดคล้องกับเขตการปกครองของกรมการปกครองที่มีอยู่เดิมตำบลใดที่มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากกว่า 1 แห่งก็ยุบรวมกันสะดวกกับการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย **บุญสิงห์วรินทร์รักษ์ (2557)** องค์การบริหารส่วนจังหวัดคือท้องถิ่นพี่เลี้ยงใหญ่ในจังหวัดมีหน้าที่หนุนเสริมหรือเติมเต็มให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กที่กำลังงบประมาณไม่มากพอที่จะบริหารโครงการขนาดใหญ่ได้จึงเป็นหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเข้าไปช่วยเหลือดูแลการทำงานกับงบประมาณคือการทำงานกับเงินหากคนที่ทำงานด้านนี้ไม่มีจิตวิญญาณของผู้ที่มีความซื่อสัตย์คอยแต่จะต้องการโอกาสเอาเปรียบหรือแสวงหาผลประโยชน์จากโครงการต่างๆ ย่อมเป็นอันตรายต่อองค์กรเพราะนั่นหมายถึงการคดโกงคอร์รัปชั่นกระทำการทุจริตงบประมาณแผ่นดิน **สรณะเทพเนาว์ (2557)** คงรูปแบบองค์การบริหารส่วนจังหวัดไว้แต่ปรับบทบาทอำนาจหน้าที่ให้มีหน้าที่รับผิดชอบงานระดับจังหวัดที่เป็นภาพรวมของจังหวัดเช่นงานด้านสิ่งแวดล้อมการจัดการปัญหาขยะมลพิษงานด้านการศึกษางานด้านส่งเสริมการท่องเที่ยว เป็นต้น **พิพัฒน์วรสิทธิ์ดำรง (2557)** ปรับสถานะองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็น “จังหวัดจัดการตนเอง” ในอนาคตเมื่อมีความพร้อมองค์กรข้าราชการส่วนท้องถิ่น (2557) ยุบองค์การบริหารส่วนจังหวัดยุบองค์การบริหารส่วนตำบลยุบเทศบาลนครเทศบาลเมืองและจัดตั้งเทศบาลจังหวัดเทศบาลอำเภอจะเหลือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 865 แห่ง (รวมกรุงเทพมหานครและเมืองพัทยา) **สิริอัญญา (นามแฝง) (2557)** แนวทางการปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนดให้

เป็นแบบเทศบาลเป็นพื้นฐานคือยกเลิกการปกครองแบบสุขาภิบาลทั่วประเทศยกเลิกการปกครองแบบองค์การบริหารส่วนตำบลทั่วประเทศยกฐานะสุขาภิบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลทั่วประเทศขึ้นเป็นเทศบาลตำบลให้เทศบาลตำบลเป็นการปกครองพื้นฐานที่สุดของท้องถิ่นและส่งเสริมสนับสนุนให้เทศบาลตำบลที่มีพื้นที่ติดต่อกันควรรวมกันเป็นเทศบาลอำเภอให้พื้นที่อำเภอเป็นขอบเขตเทศบาลอำเภอพื้นฐานและสำหรับเขตเมืองให้ยกเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดตั้งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแบบพิเศษเช่นเดียวกับกรุงเทพมหานครองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกประเภททุกระดับมีอำนาจหน้าที่เดิมที่และบริหารโดยผู้บริหารที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนในท้องถิ่นนั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถเสนองบประมาณในการพัฒนาท้องถิ่นได้โดยตรง**ประยูรพรหมพันธุ์ (2557)** องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีรูปแบบการบริหารและพื้นที่ที่เข้าซ้อนกับราชการส่วนภูมิภาคการใช้งบประมาณก็เป็นแบบเก่าแต่ก็ยอมรับว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดเองก็มีส่วนทำให้บ้านเมืองเจริญเช่นกันแต่อาจจะต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำงานและใช้งบประมาณให้คุ้มค่าส่วนว่าจะยุบหรือไม่นั้นไม่ขอให้ความเห็นแต่ยืนยันว่าบทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องมีการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับยุคสมัยการช่วงชิงจังหวะการออกหมัดระหว่างฝ่ายภูมิภาคกับฝ่ายท้องถิ่น โดยเฉพาะกระทรวงมหาดไทยกับคนองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีเป็นระยะเข้าเป้าบ้างไม่เข้าบ้างก็ตามแต่ว่าอยู่ถูกที่ถูกเวลาหรือไม่และการปกครองบ้านเมืองขณะนั้นเป็นเช่นไร และ **เชื้ออันจินดา (2557)** ให้เหลือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบเดียวคือเป็นเทศบาลทั้งหมดแต่มี 3 ลักษณะคือเทศบาลตำบล/เทศบาลเมือง/เทศบาลนครยกเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด/องค์การบริหารส่วนตำบลภายใต้หลักหนึ่งตำบลหนึ่งท้องถิ่นเท่านั้นและอาจมีจำนวนประชากรมาเป็นตัวกำหนดเช่นตำบลใดประชากรไม่ถึง 4,000 คนให้ยุบรวม

นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับผลการวิจัย **อาทิตริภพคริสต์รักษา (2542)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความเหมาะสมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในฐานะที่เป็นรูปแบบการปกครองส่วนท้องถิ่น ผลการศึกษาพบว่า การปกครองท้องถิ่นรูปแบบองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ.ศ. 2540 เป็นไปตามหลักการกระจายอำนาจในการปกครองท้องถิ่นกล่าวคือมีความเป็นนิติบุคคลมีความอิสระในการบริหารงานประชาชนมีส่วนร่วมในการเลือกผู้บริหารและผู้ทำหน้าที่นิติบัญญัติและมียบประมาณของตนเองโครงสร้างหน้าที่ขององค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้กำหนดขอบเขตพื้นที่ความรับผิดชอบซ้ำซ้อนกับองค์กรปกครองท้องถิ่นอื่นได้แก่เทศบาลสุขาภิบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลอันเป็นผลให้เกิดองค์กรท้องถิ่นครอบทับซ้อนองค์กรปกครองท้องถิ่นในพื้นที่เดียวกันแม้ว่าตามกฎหมายจะกำหนดให้มีพื้นที่ครอบคลุมทั้งจังหวัดก็ตามแต่ในทางปฏิบัติไม่มีพื้นที่จริงๆสำหรับรับผิดชอบและทำงานจึงไม่เหมาะสมตามหลักการปกครองท้องถิ่นและทฤษฎีโครงสร้างหน้าที่เพราะว่า

หลักการของการกระจายอำนาจในการปกครองท้องถิ่นจะต้องให้แต่ละองค์กรท้องถิ่นมีพื้นที่รับผิดชอบแยกจากกันชัดเจนเพื่อให้ท้องถิ่นมีอำนาจอิสระในการดูแลหรือจัดการกิจการของตนเอง การปกครองท้องถิ่นรูปแบบองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้กำหนดขอบเขตหน้าที่ความรับผิดชอบไว้เหมือนและใกล้เคียงกับหน้าที่ขององค์กรปกครองท้องถิ่นอื่น ได้แก่ เทศบาลสุขาภิบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลทำให้เกิดความซ้ำซ้อนและสิ้นเปลืองงบประมาณแม้ว่าความขัดแย้งที่แท้จริงจะยังไม่เกิดขึ้นก็ตามและการกำหนดหน้าที่หลักให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดทำหน้าที่ประสานแผนและสนับสนุนองค์กรท้องถิ่นต่างๆภายในจังหวัดก็พบว่าไม่จำเป็นต้องให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพราะแต่ละท้องถิ่นเองก็สามารถประสานแผนและประสานงานกันได้จากผลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะว่าในสถานะที่ประเทศกำลังประสบปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจอยู่ในขณะนี้ยิ่งทั้งรัฐบาลเองก็มีนโยบายที่จะควบคุมไม่ให้เกิดหน่วยงานราชการและข้าราชการเพิ่มขึ้นรูปแบบของการปกครองท้องถิ่นของประเทศก็มีหลายรูปแบบฉะนั้นเมื่อพบว่าการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นรูปแบบองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่มีความเหมาะสมเนื่องจากมีพื้นที่และหน้าที่ซ้ำซ้อนกับองค์กรท้องถิ่นอื่นๆดังนั้นเพื่อประหยัดงบประมาณของประเทศควรจะยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและควรกระจายงบประมาณบุคลากรเครื่องมือเครื่องจักรกลขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีอยู่ไปให้กับท้องถิ่นอื่นๆเช่น เทศบาลสุขาภิบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งยังขาดแคลนอยู่เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับท้องถิ่นเล็กๆที่มีพื้นที่และประชาชนมีส่วนร่วมโดยตรงอยู่แล้วหรือเปลี่ยนองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นรูปแบบ “คณะกรรมการ” หรือ “สหการท้องถิ่น” มีหน้าที่เป็นที่ปรึกษาให้กับองค์กรท้องถิ่นและจังหวัดโดยไม่ให้มีโครงสร้างที่เป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่น **ธนารัฐสายเทพ (2544)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การปรับโครงสร้างองค์การบริหารส่วนจังหวัด : ศึกษาเฉพาะกรณีการบริหารการปกครองขององค์การบริหารส่วนจังหวัดลำปาง” จากการศึกษาพบว่า การปกครองท้องถิ่นในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนจังหวัดควรมีการปรับบทบาทหน้าที่ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันเพื่อส่งเสริมให้การบริหารการปกครองมีประสิทธิภาพเหมาะสมต่อการพัฒนาการปกครองท้องถิ่นของไทยต่อไปในกรณีการบริหารการปกครองขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีความซ้ำซ้อนในการปฏิบัติงานกับองค์กรปกครองท้องถิ่นอื่นนั้นนับว่าเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการบริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นอย่างมากเนื่องจากก่อให้เกิดความสิ้นเปลืองงบประมาณแล้วยังเกิดความขัดแย้งระหว่างหน่วยองค์กรปกครองท้องถิ่นด้วยกันเองซึ่งผลการศึกษาพบว่าแนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าวควรมีการกำหนดบทบาทภารกิจและหน้าที่ความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนจังหวัดให้ชัดเจนรัฐบาลต้องสนับสนุนการกระจายอำนาจรวมทั้งการจัดสรรงบประมาณให้มากกว่านี้แนวโน้มของการบริหารการปกครองขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภายหลังที่ได้มีการปรับโครงสร้างบทบาทและอำนาจ

หน้าที่แล้วนั้นส่งผลให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีศักยภาพในการบริหารการปกครองท้องถิ่นมีประสิทธิภาพมากขึ้นนอกจากนั้นอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพ.ศ. 2542 ยังมีแนวโน้มส่งผลให้การบริหารการปกครองขององค์การบริหารส่วนจังหวัดมีความสอดคล้องกับการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นตามรัฐธรรมนูญพ.ศ. 2540 อีกด้วย สมคิด เลิศไพฑูรย์ (2543) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การปรับปรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด” การวิจัยนี้ได้แนวคิดจากการเกิดขึ้นขององค์การบริหารส่วนตำบลและสภาตำบลตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลและสภาตำบลพ.ศ. 2537 ที่ทำให้เกิดปัญหาต่อความรับผิดชอบในอำนาจหน้าที่ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งเกิดความซ้ำซ้อนกันทั้งในด้านหน้าที่ความรับผิดชอบกับรายได้จากแหล่งภาษีและ สถาบันพัฒนานโยบายและการจัดการ คณะรัฐศาสตรจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2546) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “โครงการศึกษาปัจจัยประเมินความพร้อมขององค์การบริหารส่วนจังหวัด(อบจ.)เพื่อรองรับการถ่ายโอนภารกิจตามแนวทางการกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” ผลการศึกษาปัจจัยประเมินความพร้อมของอบจ. พบว่าปัจจัยที่สามารถใช้ประเมินความพร้อมของอบจ. ประกอบด้วย 4 ตัวแปรคือ (1) ตัวแปรด้านสมรรถนะขององค์การประกอบด้วยปัจจัยด้านกำลังคนปัจจัยด้านงบประมาณและความคล่องตัวในการจัดซื้อจัดจ้าง (2) ตัวแปรด้านความซับซ้อนของงานซึ่งสรุปได้ว่าการถ่ายโอนภารกิจที่มีความซับซ้อนน้อยไปให้อบจ. จะมีความเป็นไปได้มากกว่าการถ่ายโอนภารกิจที่ยังยากซับซ้อนใช้เทคนิควิชาการสูง (3) ตัวแปรด้านการเมือง “ความนิ่ง” ของการเมืองท้องถิ่นและการมีผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำสูงทำให้อบจ. มีความพร้อมในการปฏิบัติงานตามภารกิจที่จะได้รับถ่ายโอนสูงไปด้วย (4) ตัวแปรด้านความชัดเจนของแผนการกระจายอำนาจที่ไม่มีความชัดเจนทั้งในเรื่องเนื้อหาระยะเวลาการถ่ายโอนงานงบประมาณเงินเดือนของบุคลากรที่จะโอนมาจากราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคอาคารสถานที่พัสดุครุภัณฑ์ที่จะถ่ายโอนตลอดจนการทำความเข้าใจกันระหว่างหน่วยงานที่จะถ่ายโอนงานกับอบจ.

ตอนที่ 5.2 ผลการวิเคราะห์แนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

จากข้อมูลเชิงคุณภาพในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 85 คน จาก 27 มหาวิทยาลัยในสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) พบว่า การปกครองท้องถิ่นในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษานั้น ต้องเป็นการปกครองที่มีความเท่าเทียมกันของประชาชนอย่างแท้จริงโดยการลดอำนาจผู้มีอิทธิพลและกระจายสิทธิเสรีภาพและความเท่าเทียมกันให้เกิดขึ้นในสังคมบนพื้นฐานของหลักธรรมาภิบาลและความเป็นนิติรัฐที่มีการจัดบริการสาธารณะเพื่อให้การบริการแก่ประชาชนอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ ตลอดจนสามารถ

สร้างมาตรฐานชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้นครอบคลุมทุกช่วงชีวิต อีกทั้งควรเป็น การปกครองที่มีการเปิดโอกาสให้ทุกคนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาและบริหารท้องถิ่นอย่าง จริงจัง โดยมีการบูรณาการการทำงาน ทรัพยากร และองค์ความรู้กับทุกหน่วยงานในท้องถิ่น เพื่อ ความยั่งยืนในการพัฒนาและการปฏิรูปท้องถิ่นไทย จนเกิดความตระหนักรู้ในหน้าที่ของพลเมือง และนึกถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมของท้องถิ่นและประเทศชาติของประชาชนในท้องถิ่น

นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญยังมีความคิดเห็นเพิ่มเติมว่าการปกครองท้องถิ่นไทยใน อุดมคติและความคาดหวังนั้นควรเป็นการปกครองที่เน้นการสร้างคนคิดคนเก่ง และสนับสนุนคน เหล่านี้ ให้ขึ้นเป็นผู้นำหรือผู้บริหารองค์กร เป็นการปกครองที่ปราศจากการทุจริตคอร์รัปชัน การปกครองท้องถิ่นไทยที่เป็นองค์กรสีขาวและปลอดการทุจริตอย่างแท้จริง มีกลไกการตรวจสอบ ที่มีประสิทธิภาพและการสร้างการศึกษาเพื่อสร้างความเป็นพลเมืองที่ดีของรัฐที่ประชาชนในชุมชน ท้องถิ่นมีความสามัคคีมีความสงบเรียบร้อยเป็นแบบแผนและเป็นสังคมที่ประชาชนมีระเบียบวินัย ผ่านระบบการศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐภาคเอกชน ภาค ประชาสังคม และทุกภาคส่วนที่มีบทบาทและอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

จากการประมวลข้อมูลการปกครองท้องถิ่นในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษานั้นทั้งหมด จึงอภิปรายได้ว่ามีความสอดคล้องกับแนวคิดของกรอบการปฏิรูปการ กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคณะทำงานเตรียมการ ปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ (2557) ในประเด็นของผลการศึกษาของคณะทำงานเตรียมการ ปฏิรูปฯได้รับข้อสรุปที่ชัดเจนว่า “ความคาดหวังของประชาชน” ที่ถือเป็นจุดมุ่งหมายหรือเหตุผลที่ มีความสำคัญสูงสุดซึ่งประชาชนและสังคมทุกภาคส่วนมีความเห็นร่วมกันว่าต้องการให้เกิดเป็น ผลสัมฤทธิ์ขึ้นในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นครั้งนี้ได้แก่การให้ความสำคัญกับการบริหาร ราชการส่วนท้องถิ่นด้วยการเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นต่างๆมีอำนาจจัดการดูแลกิจการหลายๆด้านของ ตนเองมากขึ้นอย่างเหมาะสมมีการกระจายอำนาจการตัดสินใจสั่งการบริหารและกำกับดูแลลงไป ในระดับภูมิภาคและท้องถิ่นเพื่อให้ท้องถิ่นสามารถปกครองและบริหารจัดการตนเองได้อย่างเป็นอิสระ และมีประสิทธิภาพประชาชนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้อย่างแท้จริงซึ่งที่ผ่านมาถึงแม้รัฐธรรมนูญ จะเปิดโอกาสให้มีการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นสามารถปกครองและบริหารจัดการตนเองได้อย่าง เป็นอิสระแต่ในทางปฏิบัติอำนาจต่างๆโดยส่วนใหญ่ยังคงถูกรวมศูนย์ไว้ที่ส่วนกลางขณะที่การ บริหารราชการในส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นก็ยังคงมีบางส่วนที่มีอำนาจหน้าที่ทับซ้อนกัน ก่อให้เกิดช่องว่างของการบริหารและการให้บริการประชาชนความคาดหวังที่สำคัญประการ สุดท้ายคือการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นที่เกิดขึ้นควรจะต้องทำให้กระบวนการและกลไกต่างๆใน การปกครองท้องถิ่นของผู้บริหารทุกระดับเป็นไปอย่างโปร่งใสมีประสิทธิภาพและสามารถ

ตรวจสอบได้อย่างชัดเจนรวมทั้งต้องทำให้ผู้บริหารผู้ปฏิบัติงานรวมไปถึงข้าราชการทุกคนที่เกี่ยวข้องมีจิตสำนึกในการให้บริการประชาชนตั้งใจสนองตอบความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริงมีเกียรติและศักดิ์ศรีมีขวัญและกำลังใจในการทำงานไม่มุ่งหวังผลประโยชน์ส่วนตนที่อาจนำไปสู่การประพฤติมิชอบและการทุจริตคอร์รัปชันได้

นอกจากนั้น ยังมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยอาทิ **พิเชษฐสถุลสรรัตน์ (2548)** ศึกษาเรื่อง “ความคาดหวังจากการปฏิรูประบบราชการของข้าราชการกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่” ผลการศึกษาพบว่าข้าราชการกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่มีความคาดหวังจากการปฏิรูประบบราชการของกลุ่มตัวอย่างได้ว่าอยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์กลางในทุกๆด้าน **ภพพรวัฒนดำรงค์ (2544)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความคาดหวังของชุมชนต่อคณะกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อการพัฒนาท้องถิ่น : เฉพาะกรณีจังหวัดพิษณุโลก” ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ประชาชนในชุมชนส่วนใหญ่มีความคาดหวังต่อคณะกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลในเรื่องบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของบุคคลที่จะได้รับเลือกเป็นคณะกรรมการขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นอย่างมากโดยมีความคาดหวังให้คณะกรรมการขององค์การบริหารส่วนตำบลได้มีการชี้แจงประชาสัมพันธ์การดำเนินกิจกรรมต่างๆให้กับชุมชนได้ทราบเพื่อที่ชุมชนจะได้ปฏิบัติและทำความเข้าใจได้อย่างเหมาะสมก่อให้เกิดการพัฒนาในชุมชนที่ดีต่อไป และ **อภิชาติโตติกเวชช์ (2529)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อบทบาทนักการเมืองท้องถิ่น” ผลการวิจัยพบว่าบทบาทของสมาชิกสภาเทศบาลคือบทบาทในด้านการตราเทศบัญญัติการควบคุมฝ่ายบริหารฐานะผู้นำท้องถิ่นและการพัฒนาการเมืองการปกครองท้องถิ่นบทบาทของคณะเทศมนตรีคือบทบาทในด้านการบริหารเทศบาลฐานะผู้นำท้องถิ่นและการพัฒนาการเมืองการปกครองท้องถิ่นเมื่อพิจารณาในภาพรวมพบว่าประชาชนมีทัศนคติต่อบทบาทที่เป็นจริงของสมาชิกสภาเทศบาลและคณะเทศมนตรีไม่ต่างกันไปตามสถานภาพทางเพศอายุ การศึกษาและอาชีพ

ตอนที่ 5.3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ เพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากการศึกษาพบว่าข้อเสนอแนะอื่นๆ เพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น พบว่าได้แก่

- (1) ในการปฏิรูปควรดำเนินการปฏิรูปให้เกิดความเท่าเทียม และควรเริ่มต้นโดยการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม และพัฒนาระบบประชาธิปไตยในท้องถิ่น โดยการสร้างบรรยากาศของสังคมประชาธิปไตยให้เกิดขึ้นในสังคมท้องถิ่นซึ่งต้องเริ่มปลูกฝังจากการสร้างจิตสำนึก

ของการเป็นพลเมืองที่ดีก่อนเป็นอันดับแรกตั้งแต่สถาบันครอบครัว แลตลอดจนเด็กและเยาวชน ควรให้เสรีภาพในการปกครองแก่ราษฎรลดความเหลื่อมล้ำและกระจายการพัฒนาอย่างเท่าเทียมซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ **สมาคมนักปกครองแห่งประเทศไทย (2554)** การปฏิรูปหรือการเปลี่ยนแปลงใดๆ กับกลไกการทำงานของสังคมจำเป็นต้องพิจารณาในบริบทต่างๆ ให้รอบด้านทั้งในด้านสภาพแวดล้อม ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมประเพณีภูมิสังคมและผลสะท้อนว่าการปรับเปลี่ยนจะก่อให้เกิดความยั่งยืนในการแก้ไขปัญหาหรือไม่อย่างไรและต้องไม่สร้างความขัดแย้งหรือความรุนแรงให้เกิดขึ้นในสังคมการเสริมสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมในการบริหารราชการแผ่นดินของประชาชนและการพัฒนาการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นสามารถดำเนินการได้ในหลายลักษณะ

(2) ควรรับฟังตลอดจนเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่น โดยส่งเสริมกันตั้งแต่เด็กเยาวชน และครอบครัว ตลอดจนเครือข่ายภาครัฐ ภาคเอกชนและประชาชนในท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาและการปฏิรูปท้องถิ่น ด้วยการเปิดเวทีสาธารณะในการเสนอความคิดเห็นและแนวทางในการแก้ปัญหาแต่ละด้านของท้องถิ่น ตลอดจนส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นที่ควรมีอำนาจในการตัดสินใจในการบริหารท้องถิ่นของตนเองให้มากกว่านี้ในเรื่องสำคัญๆ ของท้องถิ่น ไม่ใช่เพียงแค่ผู้ที่ยอมทำตามนโยบายที่ไม่เป็นธรรมกับตนเอง แต่เอื้อต่อ NGO หรือกลุ่มนายทุนและผู้มีอิทธิพล เช่น การลงประชามติ เป็นต้น ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ **เศรษฐ์อัญญ์ (2557)** แนวทางของการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยืนยันว่าประชาชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ต้องการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงแต่การดำเนินการจะต้องเปิดเวทีรับฟังความเห็นจากทุกภาคส่วนเพื่อให้ทุกฝ่ายยอมรับผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากตัวแทนชาวมุสลิมทั้งนี้หากมีนาร้องการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้อย่างเป็นรูปธรรมจะเป็นการสร้างโอกาสในการพัฒนาและลดปัญหาความขัดแย้งได้

(3) ยึดหลักการของการกระจายอำนาจและการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่างๆ ในการดำเนินการปฏิรูป ทั้งมิติของการกระจายอำนาจทางการปกครอง และทรัพยากรต่างๆ เช่น งบประมาณ บุคลากรที่เชี่ยวชาญ เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับการพัฒนาท้องถิ่น และมีอำนาจตัดสินใจ ตลอดจนบริหารงานภายในท้องถิ่นเอง อีกทั้งให้ท้องถิ่นได้รับการถ่ายโอนอำนาจและภารกิจในการให้บริการสาธารณะ ทั้งในมิติของอำนาจหน้าที่บทบาทภารกิจ งบประมาณ บุคลากร และทรัพยากร แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างแท้จริงในทางปฏิบัติ ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ **โกวิทย์พวงงาม (2554)** ที่เสนอให้ต้องเร่งรัดปฏิรูประบบราชการให้ตอบสนองการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นโดยการลดกรรมที่ซ้ำซ้อนกับการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

หรือให้ยุบรวมกรมที่มีงานใกล้เคียงกันให้อยู่ด้วยกันที่สำคัญ “ต้องปฏิรูปโครงสร้างจังหวัดใหม่และปฏิรูประบบงบประมาณ”

(4) ควรกำหนดมาตรการส่งเสริมและพัฒนาขีดความสามารถให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถจัดเก็บรายได้เพิ่มมากขึ้น เพื่อนำมาพัฒนาท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง และควรจัดสรรงบประมาณอย่างเท่าเทียมตามความจำเป็น และจำนวนประชากรของแต่ละพื้นที่ โดยต้องการให้มีงบประมาณการปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้นเพื่อประชาชนจะได้รับประโยชน์อย่างสูงสุด และมีการตรวจสอบงบประมาณอย่างเคร่งครัด ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ ศักดิพงษ์ธรรมอาชวกุล (2557) ในการปรับโครงสร้างองค์กรท้องถิ่นให้มีเพียง 2 ระดับประกอบด้วยส่วนบนมีองค์การบริหารส่วนจังหวัดส่วนอีกระดับมีเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งควรมีลักษณะโครงสร้างเดียวกันโดยอาจจะยกระดับองค์การบริหารส่วนตำบลให้เป็นเทศบาลพร้อมกันทั่วประเทศนอกจากนั้นจะต้องกำหนดบทบาทหน้าที่ของท้องถิ่นให้ชัดเจนรวมทั้งการปฏิรูปการจัดเก็บรายได้ระหว่างรัฐบาลกลางกับท้องถิ่น และ **เครือข่ายองค์กรท้องถิ่น (ม.ป.ป.)** ที่เสนอให้ใช้มาตรการสมทบงบประมาณให้กับชุมชนท้องถิ่นที่พัฒนาระบบการจัดการตนเองและมีระบบการเงินการคลังของชุมชนด้วยการจัดตั้งเป็นกองทุนที่มีระบบบริหารจัดการที่ได้รับการยอมรับของชุมชนได้แก่กองทุนสวัสดิการชุมชนกองทุนประกันราคาผลผลิตด้านเกษตรเป็นต้นทั้งนี้เพื่อแสดงถึงเจตนารมณ์ในการสนับสนุนการจัดการตนเองของชุมชนท้องถิ่นที่ส่งผลต่อความเป็นอยู่ของประชาชน

(5) ควรพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน โดยปรับเปลี่ยนเนื้อหาในระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นและการเป็นพลเมืองที่ดี เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นเกิดความตระหนักรู้และรักท้องถิ่น ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ **ชาติอยู่ประเสริฐ (2557)** ที่เสนอให้มีการจัดตั้งทุนการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตพัฒนาคุณภาพของคนในพื้นที่อันมีพื้นฐานของวัฒนธรรมท้องถิ่นและ **เครือข่ายองค์กรท้องถิ่น (ม.ป.ป.)** จัดตั้ง “กองทุนการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต” ให้เป็นกลไกการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้กับคนในชุมชนท้องถิ่นทั้งนี้เพื่อพัฒนาคุณภาพของคนในพื้นที่ที่การศึกษาในระบบเพียงอย่างเดียวไม่สามารถดำเนินการได้และส่งเสริมบทบาทของประชาชนในการจัดการศึกษาที่อยู่บนฐานวัฒนธรรมของตนเองโดยกองทุนดังกล่าวเป็นการสมทบงบประมาณร่วมกันจากรัฐบาลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคประชาชนในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

(6) ควรมีกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นอย่างชัดเจน และเห็นผลได้ในทางปฏิบัติ โดยมีกลไกของภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชนเป็นปัจจัยเกื้อกูลและสนับสนุนตลอดจนมีกลไกการตรวจสอบการใช้อำนาจและการบริหารราชการที่เข้มแข็ง ซึ่งในการตรวจสอบการบริหารราชการท้องถิ่นต้องให้ความสำคัญกับประชาชนเพื่อนำมา

ผู้การป้องกันและปราบปรามการทุจริตไม่ให้เกิดขึ้น ด้วยการส่งเสริมและเพิ่มบทบาทภาคพลเมืองในการเข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจสอบการบริหารราชการท้องถิ่น การใช้จ่ายงบประมาณและการจัดบริการสาธารณะ ตลอดจนมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนติดตาม เสนอความคืบหน้าและชี้แนะการบริหารราชการท้องถิ่นซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ **จรัสสุวรรณมลา (ม.ป.ป.)** ที่ได้กล่าวถึงวิธีป้องกันผู้ว่าราชการจังหวัดรวบอำนาจเป็นเจ้าพ่อเสียเองจะต้องอยู่ภายใต้การกำกับของประชาชนในจังหวัดโดยมีสภาจังหวัดและสภาประชาชนเปรียบเสมือนเวทีพูดคุยปรึกษาหารือเสนอร่างกฎหมายรวมถึงการถ่วงดุลอำนาจฝ่ายบริหารหากมีการทุจริตคดโกงเกิดขึ้นสภาเหล่านี้จะออกมาไว้วางยให้เกิดการรับฟังเสียงของประชาชน และ**มูลนิธิสถาบันอนาคตไทยศึกษา (2557)** การให้อำนาจแก่ประชาชนโดยตรงในการบริหารจัดการตนเองกรณีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็ควรจะเน้น “ความโปร่งใสไร้การทุจริต” และสิ่งที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถดำเนินการได้เลยคือการเปิดเผยข้อมูลแก่ประชาชนให้มากที่สุดเพื่อสร้างการยอมรับมีการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นให้มากขึ้น โดยลดอำนาจของส่วนภูมิภาคและเร่งถ่ายโอนภารกิจและรายได้สู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

(7) ประเทศไทยมีพื้นฐานวัฒนธรรมการเมืองแบบไพร่ฟ้ายาวนาน ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการปฏิรูปประเทศค่อนข้างมาก ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมประชาชนให้มี “วัฒนธรรมทางการเมืองแบบใหม่” ก็จะช่วยให้การปฏิรูปประเทศเป็นไปได้ง่าย และตอบสนองความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริงซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดและผลการวิจัยของ **วิชวิรัชนิภาพรรณ (2540)** ในงานวิจัย “ผู้ว่าราชการจังหวัดไทย : วิเคราะห์เปรียบเทียบกับผู้ว่าราชการจังหวัดสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศสและญี่ปุ่น” พบว่าสำหรับข้อเสียของการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมทางการเมืองและการบริหารของไทยไม่สอดคล้องกับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดในเวลาเดียวกันการเลือกตั้งยังไม่บริสุทธิ์ยุติธรรมอันจะมีผลสำคัญทำให้ผู้มีสิทธิพลตลอดจนผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ไม่เพียงพอเข้ามาเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดได้ง่าย และ**ชาติอยู่ประเสริฐ (2557)** และ**เครือข่ายองค์กรท้องถิ่น (ม.ป.ป.)** จัดตั้งสภาปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งชาติให้เป็นกลไกกลางในการปฏิบัติราชการส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นให้เกิดการพัฒนา ระบบปกครองท้องถิ่นที่มีความยืดหยุ่นตามวัฒนธรรมในแต่ละพื้นที่ที่มีเอกภาพต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนการบริหารจัดการท้องถิ่นและการจัดการงบประมาณ

(8) ควรมีการปฏิรูปแบบค่อยเป็นค่อยไปเพราะปัญหาในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นเป็นปัญหาเรื้อรังที่มีมานานและมีความละเอียดอ่อนต่อความรู้สึกของประชาชนในท้องถิ่นบนพื้นฐานของการทำความเข้าใจกับประชาชนท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง โดยควรมีการจัดทำรายละเอียดและการชี้แจงในประเด็นต่างๆที่เกี่ยวข้องให้มากขึ้น เพื่อก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและทัศนคติที่ดี

ของประชาชนที่มีต่อรัฐและท้องถิ่น ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของ **อลงกรณ์ พลบุตร (2541)** จากการศึกษาเรื่อง “แนวทางการจัดแบ่งและการถ่ายโอนภารกิจระหว่างราชการส่วนกลางส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น : ศึกษากรณีจังหวัดเพชรบุรี” ผลการศึกษาพบว่าแนวทางการจัดแบ่งภารกิจนั้น บทบาทของราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคซึ่งกระจุกรวมศูนย์อำนาจอย่างเข้มแข็งมาแต่อดีต นั้นจะต้องเริ่มต้นถอนตัวทั้งอำนาจบริหารและอำนาจการปกครองออกจากพื้นที่เสียก่อนเป็นลำดับแรก แล้วจึงผ่อนคลายให้องค์กรท้องถิ่นเข้าไปทดแทนอย่างค่อยเป็นค่อยไปในครรลองที่องค์กรท้องถิ่นมีความสมัครใจมีความพร้อมและพึ่งพาตนเองได้ในระยะยาวส่วนแนวทางการถ่ายโอนภารกิจนั้นพบว่า จะต้องเริ่มต้นที่ภารกิจซึ่งหน่วยปกครองท้องถิ่นมีความเรียกร้องต้องการเป็นสิทธิและภาระความรับผิดชอบที่ท้องถิ่นสามารถรองรับการขยายตัวของความต้องการทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพในระยะยาวได้อย่างยั่งยืนการศึกษามีข้อเสนอแนะคือ (1) ราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคควรปรับบทบาทใหม่จากผู้ผลิตบริการเป็นผู้กำกับให้ประชาชนได้รับบริการสาธารณะ (2) การเตรียมความพร้อมของหน่วยปกครองท้องถิ่นถือเป็นกุญแจสำคัญในการรับช่วยภารกิจต่อจากส่วนกลางและท้องถิ่น (3) ควรเพิ่มการขยายองค์ความรู้ในเรื่องระบบและวิธีปฏิบัติในการถ่ายโอนภารกิจให้มีความครอบคลุมเจาะลึกและต่อเนื่องเพิ่มเติมมากขึ้น

(9) ผู้นำท้องถิ่นเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างและกำหนดแนวทางการพัฒนาร่วมกับประชาชนในท้องถิ่น ควรมีการอบรม ให้ความรู้และดูแลผู้นำเหล่านั้น เพื่อให้ผู้นำเหล่านั้นมีความรู้ความสามารถอันจะนำไปสู่ความสามารถในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไปซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดและผลการวิจัยของ **ประณีตถาวร (2555)** ได้เสนอการแก้ไขกฎหมายร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการท้องถิ่นเสนอให้มี “คณะกรรมการข้าราชการส่วนท้องถิ่น” (ก.ถ.) มีนายกรัฐมนตรีหรือรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายเป็นประธาน คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการโดยตำแหน่ง 7 คนผู้แทนจากผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 8 คนผู้แทนจากข้าราชการส่วนท้องถิ่น 8 คนและผู้ทรงคุณวุฒิ 8 คนคณะกรรมการข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ออกกฎระเบียบและมาตรฐานเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลท้องถิ่นและกำหนดมาตรฐานกรอบอัตรากำลังกำหนดมาตรการส่งเสริมฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรท้องถิ่นและตรวจสอบติดตามผลแต่งตั้งข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือให้พ้นจากตำแหน่งให้ความเห็นชอบในการโอนย้ายข้าราชการส่วนท้องถิ่นระหว่างจังหวัดและรับโอนจากข้าราชการประเภทอื่นจัดทำทะเบียนประวัติบัญชีเงินเดือนเงินประจำตำแหน่งและค่าตอบแทนต่างๆพิจารณาการโอนย้ายข้าราชการส่วนท้องถิ่นระหว่างจังหวัด และ **อภิชาติ โตดิลกเวชช์ (2529)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อบทบาทการเมืองท้องถิ่น” ผลการวิจัยพบว่าบทบาทของสมาชิกสภาเทศบาลคือบทบาทในด้านการตราเทศบัญญัติการควบคุมฝ่ายบริหารฐานะผู้นำท้องถิ่น

และการพัฒนาการเมืองการปกครองท้องถิ่นบทบาทของคณะเทศมนตรีคือบทบาทในด้านการบริหารเทศบาลฐานะผู้นำท้องถิ่นและการพัฒนาการเมืองการปกครองท้องถิ่นเมื่อพิจารณาในภาพรวมพบว่าประชาชนมีทัศนะต่อบทบาทที่เป็นจริงของสมาชิกสภาเทศบาลและคณะเทศมนตรีไม่ต่างกันไปตามสถานภาพทางเพศอายุการศึกษาและอาชีพ

นอกจากนั้นจากการประมวลข้อเสนอแนะอื่นๆ เพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นของนักศึกษาระดับอุดมศึกษานั้นทั้งหมดจึงอภิปรายได้ว่ามีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา (2548) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ทัศนคติและความพึงพอใจเกี่ยวกับการปฏิรูประบบราชการ” ผลการวิจัยพบว่าทั้งข้าราชการและประชาชนส่วนใหญ่ต่างเห็นด้วยที่จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงหรือปฏิรูประบบราชการเนื่องจากการได้รับข้อมูลข่าวสารทำให้ทั้งข้าราชการและประชาชนต่างตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาในระบบราชการและเห็นเป็นความจำเป็นที่จะต้องปฏิรูปซึ่งผลการสำรวจความพึงพอใจเกี่ยวกับการปฏิรูประบบราชการยังพบว่าทั้งข้าราชการและประชาชนส่วนใหญ่ต่างมีความพึงพอใจในการปฏิรูประบบราชการโดยปัจจัยมูลเหตุแห่งความพึงพอใจในการปฏิรูประบบราชการของข้าราชการคือมีการปรับปรุงประสิทธิภาพของกลไกการทำงานและพฤติกรรมบริการแก่ประชาชนกล่าวคือได้ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลางโดยคำนึงถึงความยุติธรรมและเสมอภาคในการให้บริการแก่ประชาชนมากขึ้นรวมทั้งมีการปรับปรุงกฎระเบียบและการบริหารบุคคลให้เกิดความคล่องตัวเปิดเผยโปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ขณะที่ปัจจัยมูลเหตุแห่งความไม่พึงพอใจในการปฏิรูประบบราชการในส่วน of ข้าราชการคือการปฏิรูปยังไม่สามารถลดความสลับซับซ้อนและยุ่งยากในระบบราชการได้และข้าราชการบางส่วนยังเห็นว่าการปฏิรูประบบราชการในครั้งนี้เป็นการเปิดโอกาสให้นักการเมืองมีอำนาจและแสวงหาประโยชน์จากราชการมากขึ้นด้วยนอกจากนี้ยังมีข้าราชการบางส่วนที่ยังไม่แน่ใจว่าการปฏิรูประบบราชการครั้งนี้จะสามารถลดความซ้ำซ้อนของหน่วยงานราชการได้จริงหรือไม่ด้วยและ Osborne and Gaebler (1992) ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงการบริหารจัดการภาครัฐไว้ในหนังสือ “การประดิษฐ์รัฐบาลใหม่” หรือ “Reinventing Government” ว่าระบบราชการแบบเดิมเป็นระบบการบริหารงานที่สร้างปัญหามากกว่าแก้ปัญหาซึ่งระบบราชการมีปัญหาใหญ่สองด้านด้วยกันคือระบบราชการมีกฎระเบียบที่ไม่สมเหตุสมผลและข้าราชการขาดแรงจูงใจดังนั้นควรแก้ไขด้วยการกระจายอำนาจและเพิ่มแรงจูงใจตามวิธีของภาครัฐกิจและที่สำคัญระบบราชการหรือรัฐบาลต้องปรับบทบาทใหม่ด้วยการ 1) เป็นรัฐบาลที่ทำหน้าที่อำนวยความสะดวกมากกว่าการปฏิบัติ 2) เป็นรัฐบาลที่มีชุมชนเป็นเจ้าของ 3) เป็นรัฐบาลที่มุ่งการแข่งขัน 4) เป็นรัฐบาลที่ขับเคลื่อนด้วยการกิจ 5) เป็นรัฐบาลที่มุ่งปฏิบัติงานให้เกิดผลสัมฤทธิ์ 6) เป็นรัฐบาลที่เน้นลูกค้าหรือผู้ใช้บริการ 7) เป็นรัฐบาลที่มีลักษณะของผู้ประกอบการ 8) เป็นรัฐบาลที่มองอนาคต

ได้ล่วงหน้า 9) เป็นรัฐบาลที่กระจายอำนาจ 10) เป็นรัฐบาลที่มุ่งกลไกตลาดซึ่งทั้งหมดเป็นความพยายามในการนำหลักการการบริหารของภาคเอกชนมาใช้กับภาครัฐเพื่อให้การบริหารงานภาครัฐมุ่งเน้นไปที่การปรับปรุงคุณภาพการบริการสาธารณะและทำให้ประชาชนผู้รับบริการได้รับความพึงพอใจสูงสุด

การอภิปรายผลส่วนที่ 6 บทอภิปรายสรุป

จากแนวคิดในการปรับปรุงและปฏิรูปการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับการหยิบยกขึ้นมาเป็นวาระแห่งชาติอีกครั้งหนึ่ง ภายหลังการรัฐประหารในปี พ.ศ.2557 โดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่มีพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชาเป็นหัวหน้าคณะ และก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนที่ 29 ของประเทศไทยในเวลาต่อมา ทำให้ทราบถึงแนวทางการปฏิรูปและปรับปรุงการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ซึ่งเป็นกรอบความคิดเห็นที่จัดทำขึ้นโดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ ได้จัดทำขึ้น โดยได้รวบรวมสภาพปัญหาและกรอบความเห็นร่วมของประชาชน สำหรับนำเสนอเป็นทางเลือกให้ สถาปนาปฏิรูปแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 นำไปใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาและเสนอแนะเพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่น ที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของประเทศไทยในปัจจุบันและอนาคต โดยเฉพาะกลุ่มของนิสิต นักศึกษา ซึ่งเป็นกลุ่มประชากรที่เติบโตมาในช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลงในมิติต่างๆ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง อย่างรุนแรงและรวดเร็ว บนเงื่อนไขแห่งยุคโลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าของเทคโนโลยี นอกจากนี้ยังเป็นบุคคลที่มีความตามสมัยนิยม มีความเก่งและกล้าคิด กล้าแสดงออก มุ่งผลจากการทำงานเป็นทีม และไม่ยึดติดอยู่ในกฎระเบียบและเงื่อนไขมากเกินไป นอกจากนี้ยังเป็นพลังสำคัญในฐานะอนาคตและคลังสมองของประเทศชาติ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา นับตั้งแต่มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ. 2475 นิสิต นักศึกษา ได้กลายมาเป็นพลวัตของการขับเคลื่อนและพัฒนา ตลอดจนสร้างจุดเปลี่ยนของระบบการเมืองการปกครองไทยภายใต้ระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขมาอย่างต่อเนื่องและยาวนาน ไม่ว่าจะเป็นในเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ.2516 16 ตุลาคม พ.ศ.2519 หรือแม้กระทั่งการรวมตัวของเครือข่ายนิสิต นักศึกษาในการต่อต้านพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมฉบับสุดซอยในปี พ.ศ.2557อันแสดงให้เห็นพลังของนิสิต นักศึกษา ในการเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาระบบการเมืองการปกครองของประเทศ นอกจากนี้ในส่วนของการพัฒนาท้องถิ่น กลุ่มนิสิต นักศึกษา ได้มีการทำกิจกรรมร่วมกับสังคมท้องถิ่นมาโดยตลอด ทั้งในมิติของการให้บริการเชิง

วิชาการ การอาสาพัฒนาชุมชน ผ่านการจัดกิจกรรมและการออกค่ายอาสา ร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาสังคมท้องถิ่น ซึ่งด้วยคุณลักษณะดังกล่าวจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการสร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้น ผ่านการแสดงความคิด ความเห็น และเติมเต็มข้อมูลทางวิชาการในมิติการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ผู้เวทีปฏิรูปประเทศไทยและท้องถิ่นไทย

ผลจากการศึกษาพบว่า ในการบริหารราชการของประเทศ รัฐจะต้องมีการกำหนดระเบียบวิธีการในเรื่องของระเบียบการปกครอง การบริหารงานระหว่างรัฐกับประชาชน เพื่อให้เกิดความสงบสุข ความสะดวก สามารถตอบสนองและแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ ด้วยความรวดเร็ว คุ่มค่า บนพื้นฐานของการคำนึงถึงสิทธิ เสรีภาพ ความเป็นธรรม และความเท่าเทียมกันของประชาชนในสังคม รัฐจึงต้องมีการออกและพัฒนากฎหมายการปกครอง กฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้ง และกฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่นต่างๆ ออกมา เพื่อเป็นเครื่องมือในการจัดบริการสาธารณะ และอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน ตลอดจนเป็นเครื่องมือทางการบริหารแก่ผู้บริหารราชการในทุกระดับ อีกทั้งมีความสอดคล้องกับกฎหมายในการจัดระเบียบราชการและการบริหารราชการแผ่นดินของประเทศนั้นคือ “พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2534 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม” เพื่อนำมาสู่การปฏิรูปและแก้ไขปัญหาของการปกครองท้องถิ่นไทย อาทิ การลดความซ้ำซ้อนด้านโครงสร้างการบริหารงานของหน่วยราชการ ตลอดจนภารกิจหน้าที่และความรับผิดชอบ โดยเฉพาะระหว่างราชการส่วนภูมิภาคและราชการส่วนท้องถิ่น รวมทั้งการบูรณาการการทำงานของทุกภาคส่วนให้เป็นหนึ่งเดียว ส่งผลให้เกิดเอกภาพในการทำงาน เป็นการลดความสับสนและสร้างความชัดเจนในบทบาทหน้าที่ทั้งต่อตัวเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานและประชาชนที่อาศัยหรือที่มีความหวังที่จะมารับบริการ ส่งผลต่อความคุ้มค่าและคุ้มทุนในเชิงภารกิจรัฐ ตลอดจนคุณภาพ ประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการให้บริการและตอบสนองความต้องการ รวมทั้งการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนในท้องถิ่น บนกระแสด้านความเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และกระแสโลกาภิวัตน์จากสังคมโลกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งภาครัฐไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยง หรือคงอยู่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้อีกต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน่วยงานภาครัฐที่ต้องเข้าถึงและให้บริการกับประชาชนโดยตรงซึ่งได้แก่ราชการส่วนภูมิภาคและราชการส่วนท้องถิ่น

นอกจากนี้ ในการปฏิรูปท้องถิ่นไทย รัฐควรให้ความสำคัญกับแนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทยที่ตรงกับอุดมคติและความคาดหวังได้แก่ การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดัน

กฎหมายหลักต่างๆของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฎิรูปจังหวัดและท้องถิ่น การจัดตั้งสภาปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน บนเงื่อนไขของพื้นฐานความรู้ที่มีผลต่อความคาดหวังในการปกครองท้องถิ่นได้แก่ความรู้ในเรื่องของรัฐธรรมนูญ การบริหารราชการแผ่นดิน หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี และความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป ตลอดจนบริบทสภาพแวดล้อมทั้งจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคเพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้และก่อให้เกิดอุดมคติและความคาดหวัง เพื่อผลสำเร็จในการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ต่อไป โดยมีแนวทางในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทยที่สอดคล้องกับอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาดังต่อไปนี้

การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค ควรส่งเสริมให้เกิดการเชื่อมโยงและบูรณาการการทำงาน ตลอดจนมีการให้ความรู้ความเข้าใจให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย บนพื้นฐานของข้อมูลครบถ้วน ถูกต้อง และชัดเจน อีกทั้งต้องเน้นการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนบนหลักการของการส่งเสริมประชาธิปไตย สอดรับกับการเปลี่ยนแปลงของทิศทางการพัฒนาการบริหารราชการและการปกครองที่มีแนวโน้มในการกระจายอำนาจการบริหารและการปกครองและทรัพยากรลงสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น โดยควรมีการดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไปเพื่อลดแรงต่อต้าน ตลอดจนควรมีการปรับปรุงในเรื่องของความรับผิดชอบของเจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่ของราชการเป็นวาระเพิ่มเติม และมีการกำหนดแผนการดำเนินงานและการจัดส่วนราชการอย่างเป็นระบบ

การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง ผู้นำหรือผู้บริหารจังหวัดต้องมีความยึดโยงกับความสัมพันธ์กับอำนาจอธิปไตยของประชาชน โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีโอกาสเลือกผู้นำของตนเองเพื่อตอบสนองต่อการแก้ไขปัญหาของท้องถิ่น แต่สิ่งหนึ่งที่สำคัญและรัฐต้องแก้ไขเพื่อรองรับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงนั้นคือการแก้ไขระบบที่เป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบันให้พร้อมและสอดคล้องกับการปฏิบัติหน้าที่ในบทบาทของผู้แทนจากประชาชนได้ในอนาคต ควรส่งเสริมระบบการตรวจสอบการใช้อำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งจากประชาชน สำหรับในระยะเริ่มต้นนี้ควรมีการปรับเปลี่ยนอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยควรนำประเด็นดังกล่าวเข้าสู่กระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ควรมีการศึกษาถึงผลดี ผลเสียโอกาส ความเหมาะสม และความเป็นไปได้ ตลอดจนถึงความต้องการของประชาชนก่อนและเริ่มต้นในจังหวัดที่มีประชาชนและชุมชนท้องถิ่นที่มีความพร้อมก่อน โดยต้องเริ่มต้นจากการปลูกจิตสำนึกของการเป็นพลเมืองที่ดีแก่ประชาชนและผู้ลงสมัครผู้ว่าราชการจังหวัด

การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม้ว่าจะเป็นการลดปัญหาความซ้ำซ้อนของการบริหารราชการแผ่นดินก็จริงอยู่ในบางประเด็น แต่ในอีกมิติของการบริหารราชการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดยังมีประโยชน์ในการประสานงานที่ดี ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และท้องถิ่นดังนั้น

จึงไม่ควรยุบเลิกแต่ควรพัฒนาและปรับบทบาท หน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแทน โดยมีการกำหนดขอบเขตและบทบาทหน้าที่ใหม่เพื่อลดความทับซ้อน ซึ่งต้องมีการวางแผนรับมือและทำความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องและควรใช้เวลาอย่างค่อยเป็นค่อยไปในการปรับเปลี่ยนซึ่งต้องมีการวางแผนรับมือและทำความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องเพื่อลดแรงต่อต้านและสร้างความร่วมมือเพื่อการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นไทยต่อไป นอกจากนี้ในมุมมองของประชาชนมองว่าการทำงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ได้ทำหน้าที่ในการพัฒนาจังหวัดอย่างจริงจังตามที่ควรจะเป็นและเป็นการสร้างความสับสนในบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานทั้งในระดับส่วนภูมิภาคและในระดับท้องถิ่นอื่นๆในพื้นที่ การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด จึงเป็นการกระจายอำนาจและลดระดับการปกครองท้องถิ่นไทยให้เหลือเพียง 2 ระดับ คือระดับจังหวัดและเทศบาลซึ่งจะทำให้การบริหารท้องถิ่นและการบริการสาธารณะแก่ประชาชนเป็นไปอย่างทั่วถึงและทำให้ราษฎรได้มีอำนาจในการบริหารตนเอง

การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ควรแก้กฎหมายและพัฒนาให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้นมีความชัดเจนและเป็นธรรม มีช่องโหว่ทางกฎหมายน้อยลง และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิสังคมที่ทันสมัยและเป็นที่ยอมรับของประชาชนในท้องถิ่นอีกทั้งส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ได้ตัวแทนที่เป็นคนดีมีคุณธรรมจริยธรรม และพร้อมทำงานอย่างแท้จริง โดยควรอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐภาคเอกชนภาคชุมชนสังคม และภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมพร้อมกันในการพัฒนาระบบกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ให้เป็นกฎหมายที่มีการพัฒนาให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้นสามารถควบคุมการซื้อเสียงเน้นการเพิ่มการตรวจสอบนักการเมืองท้องถิ่นอย่างจริงจังตลอดจนการเลือกตั้งและเส้นทางการก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งของนักการเมืองท้องถิ่น ควรมีการกำหนดขอบเขตและกรอบที่ชัดเจนในการดำเนินการหรือในการกำหนดนโยบาย การบริหารงาน ตลอดจนมีการพิจารณาถึงการใช้งบประมาณสำหรับการเลือกตั้ง อีกทั้งต้องสร้างการรับรู้กฎหมายของประชาชนเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและป้องกันความสับสนในบทบาทภารกิจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตลอดจนเป็นการปลูกฝังกระบวนการประชาธิปไตยในท้องถิ่นให้เกิดขึ้น

การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆของท้องถิ่น ควรผลักดันพัฒนากฎหมายหลักต่างๆของท้องถิ่นมีความรัดกุม มีความยุติธรรมและสามารถอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนในท้องถิ่นได้ เพื่อเป็นเครื่องมือในการจัดระเบียบสังคมรักษาและสร้างความสงบสุขให้เกิดขึ้นในท้องถิ่น ตลอดจนใช้ในการอำนวยความสะดวกให้บริการสาธารณะแก่ท้องถิ่นอีกทั้งสามารถตรวจสอบการบริหารราชการท้องถิ่นให้มีความโปร่งใสเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในพัฒนาท้องถิ่นให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งกฎหมายหลักของท้องถิ่นควรได้รับการพัฒนาและแก้ไข โดยเฉพาะกฎหมายว่าด้วยการกระจายและ

ถ่ายโอนอำนาจให้แก่ท้องถิ่นให้มีความเหมาะสมกับบริบทและสภาพภูมิสังคมของท้องถิ่นนั้นๆ พัฒนาให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้นโดยให้ประชาชนเข้ามาขับเคลื่อนและมีส่วนร่วมตรวจสอบความพยายามในการกระจายอำนาจของภาครัฐแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตลอดจนสร้างการรับรู้กฎหมายของให้เกิดขึ้น

การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ควรจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นเป็นเวทีสาธารณะในการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ตลอดจนเวทีสาธารณะในการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนโดยประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งอาจถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการตรวจสอบการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผ่านกลไกประชาชน ในการพัฒนาและปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นแก่ประชาชน โดยการสร้างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นผ่านกลไกการจัดการตนเองในแต่ละท้องถิ่น

การจัดตั้งสภาปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน่วยงานกลางในการประสานงานราชการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศ ตลอดจนดูแลเรื่องงานบริหารบุคคลท้องถิ่น จัดสรร ติดตาม ตรวจสอบประเมินผลการใช้จ่ายงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นการใช้กลไกการตรวจสอบกันเอง เพื่อสร้างความเข้มแข็งของกลไกการตรวจสอบภาคประชาชน นอกจากนี้ยังทำให้มีตัวแทนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการประสานราชการหรือชี้แจงแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศ เพื่อลดความเลื่อมล้ำในท้องถิ่นตามหลักของการกระจายอำนาจทางการปกครอง โดยสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ ควรทำหน้าที่เป็นหน่วยงานกลางในการประสานงานระหว่างราชการ อีกทั้งเป็นตัวแทนสื่อกลางตัวแทนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศในการออกนโยบายหรือกำหนดทิศทางการดำเนินการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้การพัฒนาท้องถิ่นของประเทศให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ตลอดจนดูแลเรื่องงานบริหารบุคคลท้องถิ่น จัดสรร ติดตาม ตรวจสอบประเมินผลการใช้จ่ายงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

และในประเด็นสุดท้ายการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน เป็นการให้ประชาชนและทุกภาคส่วนในสังคมและท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตลอดจนสร้างกลไกการตรวจสอบภาคประชาชนให้มีความเข้มแข็งภายใต้กระบวนการในการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนแต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการพัฒนาคุณภาพของประชาชนให้มีความรู้ ความเข้าใจและความตระหนักในหน้าที่ของการเป็นพลเมืองที่ดี โดยมุ่งเน้นให้เกิดขึ้นจริง โดยเฉพาะคำว่า “เข้มแข็ง” เพราะในปัจจุบันแม้ประชาชนจะมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจการต่างๆ ของท้องถิ่นมากขึ้นแต่การมีส่วนร่วมนั้นยังขาดความต่อเนื่องและความเข้มแข็งของกลุ่มเครือข่ายภาคประชาชนซึ่งจะเป็นเป็นรากฐานในการพัฒนาต่อๆ ไป

ซึ่งภาครัฐทุกภาคส่วน ทั้งในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่นจึงควรร่วมสร้างกลไก การตรวจสอบภาคประชาชนที่เข้มแข็งให้เกิดขึ้นมากกว่าการใช้เครื่องมือของหน่วยงานภาครัฐเพียง อย่างเดียว โดยควรมีการลดบทบาทของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) และอาศัยกลไกภาค ประชาชนเป็นผู้ดำเนินการในรูปแบบคณะกรรมการร่วม นอกจากนี้ในการดำเนินการตรวจสอบของ สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) นั้น ควรมีการสร้างระเบียบและมาตรฐานในการตรวจให้เป็น มาตรฐานเดียวกัน บนพื้นฐานของความคล่องตัวในการบริหารราชการและการให้บริการประชาชน ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีความแตกต่างกับส่วนราชการในระดับส่วนกลางและภูมิภาค ในบริบทสภาพแวดล้อมทางการบริหารราชการที่แตกต่างกัน

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา สู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษารวบรวมและนำเสนอข้อมูลสภาพปัญหา กรอบความเห็นร่วม อุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ได้ในมิติการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทย เพื่อใช้เป็นข้อมูลทางเลือกประกอบการศึกษาและเสนอแนะของสภาพปฏิรูปแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 และต่อวงงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปและพัฒนาระบบบริหารงานภาครัฐไทย ตลอดจนเพิ่มเติมข้อมูลทางวิชาการของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษาเพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่น โดยเป็นการศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) ทั้งนี้สามารถสรุปวิธีการดำเนินการวิจัย ผลการวิจัยและข้อเสนอแนะได้ดังนี้

6.1 สรุปวิธีการดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัย ครั้งนี้ เป็นการศึกษาศึกษารวบรวมและนำเสนอข้อมูลสภาพปัญหา กรอบความเห็นร่วม อุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ที่ได้ในมิติการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทย เพื่อใช้เป็นข้อมูลทางเลือกประกอบการศึกษาและเสนอแนะของสภาพปฏิรูปแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 และต่อวงงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปและพัฒนาระบบบริหารงานภาครัฐไทย ตลอดจนเพิ่มเติมข้อมูลทางวิชาการของนิสิต นักศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

(1) เพื่อศึกษาลักษณะของปัจจัยส่วนบุคคล ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล กับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(4) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อกูลตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(5) เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น และค้นหาแนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ในการศึกษาวิจัย ครั้งนี้ ประโยชน์หลักที่ได้รับจากการวิจัยคือ ก่อให้เกิดทางเลือกต่อสภาพปฏิรูปแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 และต่อวงงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปและพัฒนากระบวนการบริหารงานภาครัฐไทย ในการนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการศึกษาและเสนอแนะ ตลอดจนเติมเต็มข้อมูลทางวิชาการในมิติการปกครองท้องถิ่นไทย ในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาเพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่นต่อไป

นอกจากนี้ยังทำให้ทราบถึงข้อมูลและความรู้ที่ได้จากการศึกษาวิจัยดังนี้

(1) ทำให้ทราบถึงปัจจัยส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้อง ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(2) ทำให้ทราบถึงปัจจัยส่วนบุคคล ที่มีผลต่อระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(3) ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ กับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(4) ทำให้ทราบถึงปัจจัยเกื้อกูลตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(5) ทำให้เกิดการประมวลข้อมูลและความรู้ที่ได้ศึกษา เกิดเป็นข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น และแนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ระเบียบวิธีวิจัย

(1) ขอบเขตของการวิจัยด้านเนื้อหาทางวิชาการและวิธีการศึกษาวิจัย :เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) โดยมุ่งศึกษาเนื้อหาทั้งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) และข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยเริ่มจากการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อพิสูจน์ข้อสมมุติฐาน ศึกษาเปรียบเทียบ ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ และปัจจัยที่ส่งผลตามกรอบแนวคิดในการวิจัย ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น และใช้การศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อหารายละเอียด ข้อมูล และข้อเท็จจริงต่างๆ เพิ่มเติม โดยมุ่งให้เกิดแนวทางและข้อสรุปถึงการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่เวทีปฏิรูปประเทศไทยและท้องถิ่นไทย ผ่านการศึกษารอบแนวคิดและหลักการในการบริหารราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น นำมาสู่วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคในการบริหารราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น ทั้งที่เป็นปัจจัยเกื้อกูลตลอดจนที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(2) ขอบเขตของการวิจัยด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง:ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ กำหนดขอบเขตการวิจัยด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มเป้าหมายกลุ่มประชากรนิสิต นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ช่วงอายุ 16-48 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี และระดับปริญญาโท โดยมีรายละเอียดดังนี้

(2.1) ด้านปริมาณสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ : จำนวนประชากรกลุ่มเป้าหมาย 394คน โดยวิธีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน คำนวณจากสูตรการคำนวณตามวิธีของ ยามาเน่ (Taro Yamane) และใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ความน่าจะเป็น (Probability Sampling) แบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling) และกระจายตามในสัดส่วน

ของสถาบันการศึกษากลุ่มเป้าหมาย จำนวน 9 สถาบันอุดมศึกษาสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย(ทปอ.) ประกอบด้วยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่และวิทยาเขตปัตตานีและมหาวิทยาลัยทักษิณ ซึ่งประกอบระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 ขึ้นไป (รหัสนักศึกษา 55 ขึ้นไป) จำนวน 352 คน และระดับปริญญาโทจำนวน 43 คนที่ศึกษาในสาขาวิชานิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์และการบริหารรัฐกิจหรือในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

(2.2) ด้านปริมาณสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ : จำนวนประชากรกลุ่มเป้าหมาย85 คน โดยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้ความน่าจะเป็น(Nonprobability Sampling) แบบเจาะจง(Purposive Sampling) โดยใช้ลักษณะตัวแทนผู้นำนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมสัมมนาผู้นำนิสิตนักศึกษารวมพลังต่อต้านการทุจริต ในความร่วมมือกับที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยและสำนักงาน ป.ป.ช. ประจำปี 2558 ซึ่งผู้วิจัยจะใช้วิธีการสัมภาษณ์กลุ่มผู้นำนักศึกษาและตัวแทนนักศึกษาของสถาบันการศึกษากลุ่มเป้าหมายการสัมมนาฯ จำนวน 27 สถาบันอุดมศึกษาสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.)

(3) ขอบเขตของการวิจัยด้านพื้นที่ที่ใช้ในการศึกษา : ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตการวิจัยด้านพื้นที่ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยประกอบด้วยสถาบันอุดมศึกษาจำนวน 27 สถาบันอุดมศึกษาสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.)ประกอบด้วย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยนครพนม มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์มหาวิทยาลัยนเรศวรมหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยพะเยา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยมหิดลมหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงมหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรจน์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่และวิทยาเขตปัตตานีมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังและสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

(4) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย: เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) ซึ่งเป็นการศึกษาวิจัยทั้งในเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงออกแบบเครื่องมือที่ใช้ใน

การวิจัยจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎีต่างๆ จำแนกออกได้เป็น 2 ชุดเครื่องมือประกอบด้วยชุดเครื่องมือสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) ผสมกับแบบทดสอบ (Testing) จำนวน 117 ข้อ และ ชุดเครื่องมือสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพใช้แบบสัมภาษณ์ (Interview Form) โดยผสมผสานระหว่างแบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง และไม่มีโครงสร้าง จำนวน 30 ข้อ

(5) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย

(5.1) สถิติพรรณนา(Descriptive Statistics) ได้แก่ค่าความถี่ จำนวน (N) ค่าร้อยละ (Percentage ; %) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อใช้ประกอบในการพรรณนาและประมวลผลข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ค่าอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(5.2) สถิติวิเคราะห์ (Analytical Statistics) เพื่อเปรียบเทียบและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจค่าอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ในกรณีที่ตัวแปรกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ใช้สถิติ t-test และในกรณีที่ตัวแปรกลุ่มย่อยมีมากกว่า 2 กลุ่ม จะใช้สถิติวิเคราะห์การผันแปรทางเดียว One - way ANOVA (F-test) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product- Moment Correlation Coefficient) เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์และระดับทิศทางระหว่างตัวแปรอิสระด้านอายุ และระดับผลการเรียนเฉลี่ยและตัวแปรตาม และใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบSpearman rank-order correlation ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพื่อทดสอบสมมติฐานหาความสัมพันธ์ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นสำหรับค่านัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ กำหนดไว้ที่ระดับ 0.05

6.2 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ และสมมติฐานของการวิจัยได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากวัตถุประสงค์ในข้อที่ 1 ที่ต้องการศึกษาระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นผู้วิจัยจึงได้สรุปผลการศึกษาที่ได้ในประเด็นต่าง โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

จากการศึกษาจากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 395 คน พบว่าเพศของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่าเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเพศหญิงมีจำนวนทั้งสิ้น 211 คน คิดเป็นร้อยละ 53.40 และเพศชายมีจำนวนทั้งสิ้น 184 คน คิดเป็นร้อยละ 46.60 มีช่วงอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 22 ปี (21.85) โดยมีอายุน้อยที่สุดที่ 18 ปี และมากที่สุดอยู่ที่ 46 ปี ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากถึง 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.60 รองลงมาคือภาคกลางที่จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 28.40 ภาคตะวันออกที่จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.30 ภาคใต้ที่จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12.20 และภาคเหนือเป็นลำดับสุดท้ายที่จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.60 โดยเมื่อพิจารณาแยกรายมหาวิทยาลัยจะพบว่าเป็นนิสิต นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยบูรพาที่จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.30 รองลงมาคือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 18.50 มหาวิทยาลัยมหาสารคามที่จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.70 มหาวิทยาลัยขอนแก่นที่จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 11.90 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9.90 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.60 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.10 มหาวิทยาลัยทักษิณที่จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.10 และในมหาวิทยาลัยนเรศวรเป็นลำดับสุดท้ายที่จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.10 ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีที่จำนวน 353 คน คิดเป็นร้อยละ 89.40 รองลงมาคือระดับปริญญาโทที่จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.60 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชารัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์และบริหารรัฐกิจที่จำนวน 215 คน คิดเป็นร้อยละ 54.4 รองลงมาคือสาขาวิชานิติศาสตร์ที่จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 45.60 ตามลำดับ และ

มีช่วงระดับผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.11 โดยมีระดับผลการเรียนเฉลี่ยน้อยที่สุดที่ 2.13 และมากที่สุดอยู่ที่ 3.95

ตอนที่ 1.2 ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบทดสอบเพื่อวัดระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ จำนวน 40 ข้อ แบ่งออกเป็น 8 ประเด็นความรู้ประเด็นละ 5 ข้อ โดยมีผลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 395 คนพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐโดยรวมในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19 เมื่อพิจารณาภาพรวมระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐในแต่ละประเด็นพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้ตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 ความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทยมากที่สุด ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19

ลำดับที่ 2 ความรู้ด้านการบริหารราชการแนวใหม่ ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.59 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19

ลำดับที่ 3 ความรู้ด้านการความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมาย วิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้อ ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19

ในส่วนลำดับที่ 4 ถึงลำดับที่ 7 สามารถสรุปได้ตามลำดับดังนี้ ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 3 ระดับความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557 ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 8 ระดับความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.48 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 ผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 6 ระดับความรู้ในเรื่องหลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.16 และผลรวมระดับความรู้ด้านที่ 4 ระดับความรู้เกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดิน ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.43 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.18

โดยลำดับสุดท้ายคือความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบันการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศ ในระดับน้อยที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19

ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของวิศิษฐ์มานะคิด (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความรู้ความเข้าใจและความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น : ศึกษาเฉพาะกรณี เทศบาลตำบลหล่มสักจังหวัดเพชรบูรณ์” ผลการศึกษาพบว่าประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในแง่ ทฤษฎีการปกครองท้องถิ่นอยู่ในระดับปานกลางมีความรู้ความเข้าใจในการปกครองท้องถิ่นรูปแบบ เทศบาลของตนเองโดยจำนวนที่มีความรู้ต่างกับผู้มีความรู้สูงมีจำนวนที่ใกล้เคียงกันและมีความ คิดเห็นต่อประสิทธิภาพของเทศบาลของตนเองค่อนข้างสูง และไกรสรทองฉลาด (2539) ได้ ทำการศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของข้าราชการสังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาคที่มีต่อการเลือกตั้ง ผู้ว่าราชการจังหวัด : ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดขอนแก่น” ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับหลักการบริหารราชการแผ่นดินข้าราชการกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการบริหารราชการบริหารราชการแผ่นดินในระดับปานกลาง

ตอนที่ 1.3 ระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วม ปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากการศึกษาวิจัยสามารถสรุปผลได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีผลรวมระดับอุดมคติในการ ปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นใน ระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.16 โดยมีองค์ประกอบ ของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.81 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD) = 0.17 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.18ตามลำดับ และ เมื่อพิจารณาผลรวม ระดับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองท้องถิ่นในแต่ละประเด็นพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับอุดมคติตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 ประเด็นที่ 6 การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และ แก่กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.89 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าใน ระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.89 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.26 รองลงมาคือความตรง กับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.88และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD) = 0.25 ตามลำดับ

ลำดับที่ 2 ประเด็นที่ 8 การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ในระดับ มากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.89 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.20 โดยมีองค์ประกอบ ของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.90 และส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน (SD) = 0.21 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.88 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.23 ตามลำดับ

ลำดับที่ 3 ประเด็นที่ 5 การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.23 โดยมี องค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.86 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.25 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ใน ระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.28 ตามลำดับ

ในส่วนของลำดับที่ 4 ถึงลำดับที่ 9 สามารถสรุปได้ตามลำดับดังนี้ ประเด็นที่ 9 การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.82 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.25 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าใน ระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.26 รองลงมาคือความตรง กับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.31ตามลำดับ ประเด็นที่ 1 การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค ในระดับมากที่สุดที่ระดับ ค่าเฉลี่ย (X) = 0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.20 โดยมีองค์ประกอบของความเป็น สถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.17 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.74 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.27 ตามลำดับ ประเด็นที่ 10 การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วม อย่างเข้มแข็งของประชาชน ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.25 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.27 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และ ความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.28 ตามลำดับ ประเด็นที่ 2 การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมี คุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.20 รองลงมาคือความ ตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.72 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD) = 0.24ตามลำดับ ประเด็นที่ 7 การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น ในระดับ มากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 0.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.26 โดยมีองค์ประกอบของ ความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.28 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 0.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.28 ตามลำดับ และประเด็นที่ 3 การขุบเลิกองค์การ

บริหารส่วนจังหวัด ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.74 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.21 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.25 ตามลำดับ

โดยลำดับสุดท้ายคือ ประเด็นที่ 4 การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =0.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.29 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.68 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.31 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =0.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.34ตามลำดับ

ดังนั้น จากข้อมูลผลการศึกษาในเรื่องของระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นข้างต้น พบการจัดลำดับของกลุ่มระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น อยู่ในระดับมากที่สุด ถึงระดับมาก และทำให้เห็นประเด็นและระดับของอุดมคติของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะเป็นแนวทางในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทยได้เป็นอย่างดี ซึ่งประกอบด้วย การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นประเด็นลำดับแรกของการจัดลำดับและเป็นลำดับที่ 1 ของกลุ่มที่ 1 กลุ่มของประเด็นที่ผู้ตอบมีระดับอุดมคติอยู่ในระดับมากที่สุด การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค ซึ่งเป็นประเด็นลำดับที่ 1 ของกลุ่มที่ 2 กลุ่มของประเด็นที่ผู้ตอบมีระดับอุดมคติอยู่ในระดับมาก และการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ซึ่งเป็นประเด็นที่อยู่ในลำดับสุดท้าย

ตอนที่ 1.4 ระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากการศึกษาสามารถสรุปผลการศึกษาได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีผลรวมระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) =3.41และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.57 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.52และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.58 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.65 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.69 ตามลำดับเมื่อพิจารณาผลรวมระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบ

ความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นในแต่ละประเด็นพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความหวังตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 ประเด็นที่ 6 การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.76 โดยมีองค์ประกอบของความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.97 รองลงมาคือความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.61 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.93 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.13 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.90 ตามลำดับ

ลำดับที่ 2 ประเด็นที่ 8 การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.64 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.81 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.87 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.71 ตามลำดับ

ลำดับที่ 3 ประเด็นที่ 7 การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.67 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.92 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.83 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.81 ตามลำดับ

ในส่วนของลำดับที่ 4 ถึงลำดับที่ 9 สามารถสรุปได้ตามลำดับดังนี้ ประเด็นที่ 9 การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.79 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.88 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 1.01 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.88 ตามลำดับ ประเด็นที่ 1 การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.40 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.64 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) =3.61 และส่วน

เบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.67 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.33 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.85 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.72 ตามลำดับ ประเด็นที่ 10 การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.39 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.72 โดยมีองค์ประกอบของความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.66 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.86 รองลงมาคือความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.31 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.95 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.19 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.97 ตามลำดับ ประเด็นที่ 5 การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.38 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.72 โดยมีองค์ประกอบของความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.48 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.89 รองลงมาคือความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.43 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.88 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.90 ตามลำดับ ประเด็นที่ 2 การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.36 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.58 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.61 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.73 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.17 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.67 ตามลำดับ และประเด็นที่ 3 การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.66 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.71 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 1.06 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.19 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.66 ตามลำดับ

โดยลำดับสุดท้ายคือประเด็นที่ 4 การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X) = 3.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.78 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.51 และส่วน

เบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.84 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.36 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 1.17 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.04 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.86 ตามลำดับ

ดังนั้น จากข้อมูลผลการศึกษาในเรื่องของระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นข้างต้น พบการจัดลำดับของกลุ่มระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น อยู่ในระดับมาก ถึงระดับปานกลางและทำให้เห็นประเด็นและระดับของความคาดหวังของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะเป็นแนวทางในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทยได้เป็นอย่างดี ซึ่งประกอบด้วย การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่ และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นประเด็นลำดับแรกของการจัดลำดับและเป็นลำดับที่ 1 ของกลุ่มที่ 1 กลุ่มของประเด็นที่ผู้ตอบมีระดับความคาดหวังอยู่ในระดับมาก การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค ซึ่งเป็นประเด็นลำดับที่ 1 ของกลุ่มที่ 2 กลุ่มของประเด็นที่ผู้ตอบมีระดับความคาดหวังอยู่ในระดับปานกลาง และการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ซึ่งเป็นประเด็นที่อยู่ในลำดับสุดท้าย

ซึ่งมีความสอดคล้องกับประเด็นของระดับอุดมคติ ที่มีการจัดกลุ่มแบ่งได้เป็น 2 ระดับ และมีหัวลำดับและท้ายลำดับในประเด็นเดียวกันทั้ง 3 ประเด็นอย่างมีนัยยะสำคัญ แตกต่างกันเพียงลำดับของระดับอุดมคติและความคาดหวัง ซึ่งค่าระดับอุดมคติ มีทิศทางและแนวโน้มมากกว่าค่าระดับความคาดหวัง เมื่อเทียบในอัตราส่วนร้อยละแล้ว ในมิติของการเปรียบเทียบระดับอุดมคติและความคาดหวัง ในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น โดยมีการแปรค่าเทียบในอัตราส่วนร้อยละ พบว่าโดยภาพรวมระดับค่าระดับอุดมคติมีค่ามากกว่าค่าระดับความคาดหวังที่ร้อยละ 10.80 และเมื่อจำแนกออกเป็นรายประเด็นจะพบว่าในทุกประเด็นค่าระดับอุดมคติมีแนวโน้มที่สูงกว่าระดับค่าความคาดหวังในทุกประเด็น ยกเว้นประเด็นที่ 4 ประเด็นของการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กที่มีค่าระดับความคาดหวังมากกว่าค่าระดับอุดมคติที่ร้อยละ 2 และนอกจากนี้เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยร้อยละความต่าง (X) ค่าร้อยละความแตกต่างต่ำสุด (Min) และค่าร้อยละความแตกต่างสูงสุด (Max) จะพบว่าอยู่ที่ร้อยละ 11.08 ร้อยละ -2.00 และร้อยละ 19.20 ตามลำดับ โดยประเด็นที่มีค่าใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยร้อยละความต่าง (X) ค่าร้อยละความแตกต่างต่ำสุด (Min) และค่าร้อยละความแตกต่างสูงสุด (Max) ได้แก่ การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก และการจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นตามลำดับ ซึ่งค่าดังกล่าวมีความสอดคล้องกับผลของ

การจัดเรียงตามมิติของการจัดเรียงลำดับของค่าระดับอุดมคติและความคาดหวัง ซึ่งประกอบด้วย 3 ประเด็น จากมากไปน้อยได้แก่ การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค และการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก

สะท้อนให้เห็นว่า ข้อมูลทั้งสองมิติ ทั้งการจัดเรียงตามมิติของการจัดเรียงลำดับของค่าระดับอุดมคติและความคาดหวัง และการเปรียบเทียบรายชื่อของการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นระหว่างอุดมคติและความคาดหวัง มีความสอดคล้องกันต่างกันเพียงในประเด็นของค่าและค่าร้อยละความแตกต่างสูงสุด (Max) ในประเด็นของการจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นและการตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องซึ่งเมื่อพิจารณาในรายละเอียดของค่าร้อยละตามตารางที่ 5.1 แล้วจะพบว่าค่าร้อยละทั้งสองประเด็นมีความใกล้เคียงกันมาก และต่างมีค่าระดับอุดมคติที่เท่ากันคือร้อยละ 89.00 จะต่างก็เพียงค่าระดับความคาดหวัง จึงเป็นจุดที่มีค่าร้อยละของความแตกต่างอยู่ที่เพียงร้อยละ 0.20 เท่านั้น จึงอาจสรุปได้ว่า ประเด็นทั้งสอง เป็นประเด็นที่มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญ และเป็นประเด็นที่มีผลต่ออุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงอาจทำให้สามารถสรุปได้ว่า อุดมคติ อาจเป็นจุดตั้งต้นของความคาดหวัง โดยมีปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม สภาพภูมิสังคมและการเมืองของสังคมและท้องถิ่น ตลอดจนองค์ความรู้ทางการเมือง การปกครองและการบริหารภาครัฐเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการลดลงของความคาดหวัง ซึ่งผู้วิจัยจะได้แสดงผลทดสอบเพิ่มเติมในภาคของการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ต่อไป

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล กับระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากวัตถุประสงค์ในข้อที่ 2 ที่ต้องการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ผู้วิจัยจึงได้สรุปผลการศึกษาที่ได้ในประเด็นต่างๆ ตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยเปรียบเทียบกับระดับ

ความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และการบริหารงานภาครัฐและระดับอุดมคติและความคาดหวัง ตามตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นพบว่า

1. เพศ

เพศชายและเพศหญิงมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครองและบริหารภาครัฐและระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05เช่นกัน

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครองและบริหาร ภาครัฐจำแนกตามเพศพบว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับความรู้ที่เท่ากันในระดับปานกลางที่ระดับ ค่าเฉลี่ย(\bar{X})=0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.11 และ 0.08 ตามลำดับ

และเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบ เห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจำแนกตามเพศพบว่า เพศชายและเพศหญิง มีอุดมคติที่ต้องการตามกรอบความเห็นร่วมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเพศชายมี ระดับอุดมคติที่ต้องการในระดับมากที่สุดในที่ระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X})=0.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.18 ซึ่งมากกว่าเพศหญิงที่มีอุดมคติที่ต้องการในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X})=0.78 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.14 ตามลำดับ

ในส่วนของระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็น ร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น พบว่าเพศที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังใน การปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีความแตกต่างกันในทุกประเด็นความ คาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการ ปกครองท้องถิ่นที่ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครอง ท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจำแนกตามเพศพบว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับความคาดหวังตามกรอบความเห็นร่วมที่แตกต่างกัน โดยเพศชายมี ระดับอุดมคติที่ต้องการในระดับมากในที่ระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X})=3.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.48 ซึ่งมากกว่าเพศหญิงที่มีความหวังในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X})=3.21 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.57 ตามลำดับ

2. อายุ

จากการศึกษาพบว่าอายุและระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.15$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 และยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ว่า อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ

ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่า มีประเด็นที่อายุมีความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีเพียงประเด็นเดียวคือหลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.15$) และพบประเด็นที่อายุมีความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ใน 2 ประเด็นได้แก่การบริหารราชการแนวใหม่ และการบริหารราชการแผ่นดิน โดยเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.12$) และ ($r=0.11$) ตามลำดับ

ในส่วนของระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น พบว่าอายุไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

3. ภูมิภาคที่ศึกษา

จากการวิจัยสรุปได้ว่า ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความรู้จำแนกรายภูมิภาคที่ศึกษา ทำให้สามารถจัดลำดับระดับความรู้ในแต่ละภูมิภาค โดยภูมิภาคที่มีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐได้แก่ภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ยความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ (X) = 0.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.08 และ 0.11 ตามลำดับ รองลงมาคือภาคตะวันออก ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ยความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ (X) = 0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.09 ภาคใต้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ยความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ (X) = 0.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.07 และในลำดับสุดท้ายคือภาคเหนือ ใน

ระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ยความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ (X) = 0.49 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.07 ตามลำดับ

และพบว่าภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ มีระดับอุดมคติที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก และภาคใต้ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคกลาง มีระดับอุดมคติที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออกและภาคใต้โดยเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติที่มีนัยสำคัญ ได้แก่ การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องการผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น และการจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกรายภูมิภาคที่ศึกษา ทำให้สามารถจัดลำดับระดับอุดมคติในแต่ละภูมิภาค โดยภูมิภาคที่มีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นมากที่สุดคือภาคเหนือ ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ยอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 0.85 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.12 รองลงมาคือภาคกลาง ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ยอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 0.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.12 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคตะวันออก ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ยอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 0.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.20 และ 0.13 ตามลำดับ และภาคใต้ในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ยอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 0.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.17 ตามลำดับ

ในส่วนของระดับความคาดหวัง พบว่า ภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการ

ปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคตะวันออก มีระดับความคาดหวังมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคกลางมีระดับความคาดหวังน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาในภาคใต้

และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังที่มีคุณนัยสำคัญได้แก่ การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจำแนกภูมิภาคที่ศึกษา ทำให้สามารถจัดลำดับระดับความคาดหวังในแต่ละภูมิภาค โดยภูมิภาคที่มีระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นมากที่สุดคือ ภาคตะวันออก ในระดับมากที่สุดคือค่าเฉลี่ยความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.50 ภาคใต้ ในระดับมากที่สุดคือค่าเฉลี่ยความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.50 ภาคเหนือ ในระดับปานกลางระดับค่าเฉลี่ยความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.36 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.59 และภาคกลาง และ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ยความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.32 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.63 และ 0.54 และตามลำดับ

4. มหาวิทยาลัยที่สังกัด

จากการวิจัยสรุปได้ว่ามหาวิทยาลัยที่สังกัดที่ต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความรู้จำแนกรายมหาวิทยาลัยที่สังกัด ทำให้สามารถจัดลำดับระดับความรู้ในแต่ละมหาวิทยาลัย โดยทุกมหาวิทยาลัยมีผลระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐในระดับปานกลาง โดยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น เป็นมหาวิทยาลัยที่มีระดับความรู้อยู่ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ยระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ (X) = 0.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.08 รองลงมาคือมหาวิทยาลัยมหาสารคามมีระดับความรู้อยู่ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ยระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ (X) = 0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.14 มหาวิทยาลัยบูรพามีระดับความรู้อยู่ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ยระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ (X) = 0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.09 มหาวิทยาลัยทักษิณมีระดับความรู้อยู่ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ยระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ (X) = 0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.07 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีระดับความรู้อยู่ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ยระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ (X) = 0.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.08 มหาวิทยาลัยนเรศวรมีระดับความรู้อยู่ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ยระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ (X) = 0.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.08 และในลำดับสุดท้ายคือมหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีระดับความรู้อยู่ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ยระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐ (X) = 0.47 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.07 ตามลำดับ

นอกจากนี้ยังพบว่า มหาวิทยาลัยที่สังกัดที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายกลุ่มพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีระดับอุดมคติน้อยกว่ามหาวิทยาลัยนเรศวร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยกลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่และมหาวิทยาลัยขอนแก่น มีระดับอุดมคติที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และมหาวิทยาลัยทักษิณ และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติที่มีคุณค่าสำคัญได้แก่ การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น การจัดตั้งสภา

ประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น และการจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกรายมหาวิทยาลัยที่สังกัด ทำให้สามารถจัดลำดับระดับอุดมคติในแต่ละมหาวิทยาลัย โดยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นมหาวิทยาลัยที่มีระดับอุดมคติเป็นอันดับแรก ที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) =0.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.11 รองลงมาคือมหาวิทยาลัยขอนแก่นที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) =0.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.13 มหาวิทยาลัยนเรศวรและจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) =0.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.13 และ 12 ตามลำดับและมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) =0.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.12 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) =0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) =0.16 มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) =0.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) =0.13 มหาวิทยาลัยมหาสารคามและมหาวิทยาลัยทักษิณ ที่ระดับอุดมคติที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ (X) =0.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.23 และ 0.18 ตามลำดับ

และยังพบอีกว่ามหาวิทยาลัยที่สังกัดที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในมหาวิทยาลัยบูรพา มีระดับความคาดหวังมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังกัดในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่สังกัดมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกันมีประเด็นที่เป็นความคาดหวังที่ต้องการได้แก่ การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น และการจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกรายมหาวิทยาลัยที่สังกัด ทำให้สามารถจัดลำดับระดับความหวังในแต่ละมหาวิทยาลัย โดยมหาวิทยาลัยบูรพาที่ระดับความหวังที่ต้องการมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) =3.62

และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.50 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่ระดับความหวังที่ต้องการมากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.51 มหาวิทยาลัยทักษิณที่ระดับความหวังที่ต้องการมาก ที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.50 มหาวิทยาลัยขอนแก่นที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลางที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.39 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.57 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลาง ที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.37 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.54 มหาวิทยาลัยนเรศวรที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลางที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.68 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลางที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.63 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลางที่ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.28 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.64 และน้อยที่สุด มหาวิทยาลัยมหาสารคามที่ระดับความหวังที่ต้องการปานกลาง ค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น (X) = 3.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.50 ตามลำดับ

5. ระดับการศึกษา

ระดับการศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโทมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่า มีประเด็นที่ระดับความรู้และระดับการศึกษามีความแตกต่างกันที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ด้านการบริหารราชการแนวใหม่ (P) = 0.01 ความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทย (P) = 0.01 หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (P) = 0.00 และความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น (P) = 0.03 โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความรู้จำแนกตามระดับ

การศึกษาพบว่า ผู้ศึกษาในระดับปริญญาโทมีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย $(\bar{X})=0.56$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $(SD)=0.10$ มากกว่าผู้ศึกษาระดับปริญญาตรีมีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย $(\bar{X})=0.52$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $(SD)=0.09$

นอกจากนี้ยังพบว่า ระดับการศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโทมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติจำแนกตามระดับการศึกษาพบว่า ผู้ศึกษาในระดับปริญญาโทมีระดับอุดมคติในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย $(\bar{X})=0.82$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $(SD)=0.16$ มากกว่าผู้ศึกษาระดับปริญญาตรีมีระดับอุดมคติในระดับมากที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย $(\bar{X})=0.79$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $(SD)=0.16$ และพบว่านอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความหวังจำแนกตามระดับการศึกษาพบว่า ผู้ศึกษาในระดับปริญญาตรีมีระดับความหวังในระดับปานกลางที่สุดที่ระดับค่าเฉลี่ย $(\bar{X})=3.41$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $(SD)=0.58$ มากกว่าผู้ศึกษาระดับปริญญาโทมีระดับอุดมคติในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย $(\bar{X})=3.35$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $(SD)=0.51$

6. สาขาวิชาที่ศึกษา

จากการศึกษาพบว่า สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและบริหารภาครัฐและระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครองและบริหารภาครัฐจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษาพบว่า การศึกษาในสาขาวิชานิติศาสตร์และรัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ หรือการบริหารรัฐกิจมีระดับความรู้ที่เท่ากันในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย $(\bar{X})=0.52$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $(SD)=0.07$ และ 0.10 ตามลำดับและนอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น พบว่าการศึกษาในสาขาวิชานิติศาสตร์มีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย $(\bar{X})=0.78$ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $(SD)=0.13$ ซึ่งมีระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครอง และการบริหารภาครัฐ น้อยกว่า กลุ่มที่ศึกษาในสาขาวิชารัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ หรือการบริหารรัฐกิจมีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย $(\bar{X})=0.80$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $(SD)=0.18$ ตามลำดับ

สำหรับในส่วนของระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นพบว่า สาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่า มีประเด็นที่ระดับความคาดหวังและสาขาวิชาที่ศึกษาแตกต่างกันที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น ที่ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ที่ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.01

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น พบว่าการศึกษาในสาขาวิชารัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ หรือการบริหารรัฐกิจมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย (X)=3.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.49 ซึ่งมากกว่าในสาขานิติศาสตร์ ที่มีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=3.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.65 ตามลำดับ

7. ระดับผลการเรียนเฉลี่ย

จากการศึกษาพบว่า ผลการเรียนเฉลี่ยและระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ ($r=0.32$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 และยอมรับสมมุติฐานในการวิจัยที่ว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่าทุกประเด็นที่ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์จะมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมากประกอบด้วยการบริหารราชการแนวใหม่($r=0.29$) ความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557($r=0.28$) ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น($r=0.18$) ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบันการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศ($r=0.15$) และ

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมายวิธีพิจารณาที่ เกี่ยวข้อง ($r=0.14$) ตามลำดับ

นอกจากนี้ยังพบว่าผลการเรียนเฉลี่ยและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครอง ท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น โดยภาพรวม มี ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปและเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม ($r= -0.19$) โดยมีค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 ดังนั้นค่าความน่าจะเป็น (P) มีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญ (α) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 และยอมรับ สมมุติฐานในการวิจัยที่ว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความคาดหวังใน การปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่าทุกประเด็นที่ระดับผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ มีระดับ ความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01-0.05 ในระดับต่ำ-ต่ำมากและเป็นไปในทิศทาง ตรงกันข้าม ยกเว้นใน 3 ประเด็นได้แก่ การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น การจัดตั้ง สภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนที่ ไม่มีความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แต่สำหรับในส่วนของระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบ ความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น พบว่าระดับผลการเรียนเฉลี่ยไม่มี ความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วม ปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ดังนั้นจากผลการศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลข้างต้น จึงนำผลที่ได้มาจำแนกตามประเด็นที่ ต้องการศึกษาค้นคว้าความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วยระดับความรู้ด้านการเมือง การ ปกครอง และบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตาม กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ผลการวิเคราะห์พบว่า

ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และ บริหารภาครัฐ ประกอบด้วย 3 ปัจจัย ได้แก่

(1) ปัจจัยด้านอายุ โดยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.15$)

(2) ระดับการศึกษา โดยมีความแตกต่างกันที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ด้านการบริหารราชการแนวใหม่(P) = 0.01 ความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทย(P) = 0.01 หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (P) = 0.00 และความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่

เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น($P = 0.03$) โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความรู้จำแนกตามระดับการศึกษาพบว่า ผู้ศึกษาในระดับปริญญาโทมีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=0.56 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.10 มากกว่าผู้ศึกษาในระดับปริญญาตรีมีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย (X)=0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)=0.09 และ

(3) ระดับผลการเรียนเฉลี่ย โดยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ ($r=0.32$)

ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ประกอบด้วย 2 ปัจจัย ได้แก่

(1) ปัจจัยด้านภูมิภาคที่ศึกษา โดยภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกรายภูมิภาคที่ศึกษา ทำให้สามารถจัดลำดับระดับอุดมคติในแต่ละภูมิภาค โดยภูมิภาคที่มีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นมากที่สุดคือภาคเหนือ รองลงมาคือภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ตามลำดับ และ

(2) สังกัดมหาวิทยาลัยที่ศึกษา โดยมหาวิทยาลัยที่สังกัดที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกรายมหาวิทยาลัยที่สังกัด ทำให้สามารถจัดลำดับระดับอุดมคติในแต่ละมหาวิทยาลัย โดยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นมหาวิทยาลัยที่มีระดับอุดมคติเป็นอันดับแรก รองลงมาคือมหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยมหาสารคามและมหาวิทยาลัยทักษิณ ที่ตามลำดับ

(4) สาขาวิชาที่ศึกษา โดยสาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิบัติการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่า มีประเด็นที่ระดับความคาดหวังและสาขาวิชาที่ศึกษามีความแตกต่างกันที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น ที่ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ที่ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.01 และ

(5) ระดับผลการเรียนเฉลี่ย โดยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปและเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม ($r = -0.19$)

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

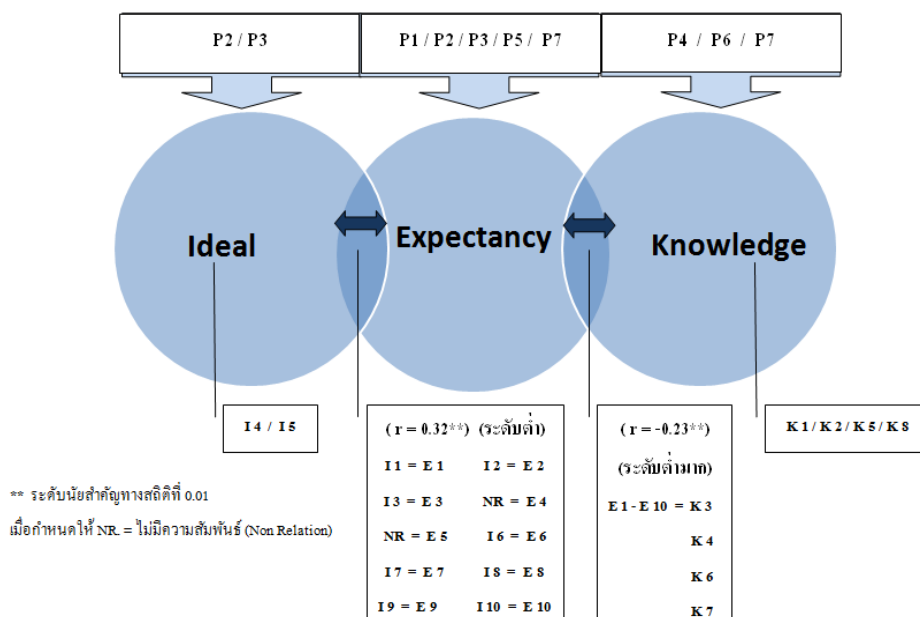
จากวัตถุประสงค์การวิจัยในข้อที่ 3 ที่ต้องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นพบว่า ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

นอกจากนี้ยังพบว่าระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.23$) ซึ่งเมื่อพิจารณาในรายมิติของความสัมพันธ์ พบว่าในมิติของความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น มีประเด็นระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐที่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นในทุกประเด็นและในส่วนมิติของความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นกับระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐมีประเด็นระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐที่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังใน 4 ประเด็น ได้แก่หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมาย วิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้อง การบริหารราชการแผ่นดิน และความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557

จากการศึกษายังพบว่าอุดมคติและความหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ ($r = 0.32$) ซึ่งเมื่อพิจารณาในรายมิติของความสัมพันธ์ พบว่าในมิติของความสัมพันธ์ระหว่างอุดมคติและความคาดหวัง มี

ประเด็นความคาดหวังที่มีความสัมพันธ์กับอุดมคติในทุกประเด็น และในส่วนมิติของความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังกับอุดมคติมีประเด็นอุดมคติที่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังใน 8 ประเด็น ได้แก่การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติการผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนการปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาคการจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องและการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง

ดังนั้นจากการประมวลผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทั้งหมดข้างต้น ประกอบกับผลการวิจัยในส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 จึงสามารถสรุปและสร้างเป็นมโนภาพของผลการศึกษาและความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นได้ดังนี้

ภาพที่ 6.1 มโนภาพของผลการศึกษาและความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

ดังนั้น จากมโนภาพของผลการศึกษาและความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จึงสามารถสรุปผลและอภิปรายได้ว่าระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น นอกจากนี้ยังพบว่าระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.23$) และยังพบว่าอุดมคติและความหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ ($r = 0.32$) นำมาซึ่งข้อสรุปได้ว่า การปกครองท้องถิ่นในอุดมคติและความคาดหวังของนิสิต นักศึกษา ได้แก่การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น การจัดตั้งสภาปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน ซึ่งอยู่บนความแตกต่างกันของลักษณะปัจจัยส่วนบุคคลและระดับความรู้ทางการเมือง การปกครอง และการบริหารภาครัฐที่มีผลต่อความคาดหวังในการปกครองท้องถิ่นได้แก่ความรู้ในเรื่องของรัฐธรรมนูญ การบริหารราชการแผ่นดิน หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี และความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้และก่อให้เกิดอุดมคติและความคาดหวัง เพื่อผลสำเร็จในการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ต่อไปซึ่งมีความสอดคล้องกับข้อสันนิษฐานในการอภิปรายไว้ที่ว่า อุดมคติ อาจเป็นจุดตั้งต้นของความคาดหวัง โดยมีปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม สภาพภูมิสังคมและการเมืองของสังคมและท้องถิ่น ตลอดจนองค์ความรู้ทางการเมือง การปกครองและการบริหารภาครัฐเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการลดลงของความคาดหวังเมื่อเทียบกับระดับอุดมคติ ดังที่ได้อภิปรายไว้ข้างต้นแล้ว

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ ปัจจัยเกื้อหนุนสนับสนุน ปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากวัตถุประสงค์ในข้อที่ 4 ที่ต้องการศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อหนุนสนับสนุนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ซึ่งได้จากข้อมูลเชิงปริมาณในการสรุปผลจากตอนที่ 4 ของแบบสอบถามในประเด็นของข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่าข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 85 คน จาก 27 มหาวิทยาลัยในสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) ผลการศึกษาวิจัยพบว่าปัจจัยที่เกื้อหนุนต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ได้แก่ (1) ความพยายามเสริมสร้างและส่งเสริมการพัฒนาระบบประชาธิปไตยในท้องถิ่น ตลอดจนการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น (2) สังคมท้องถิ่นไทยเป็นสังคมที่มีวัฒนธรรมชุมชนและภูมิสังคมของท้องถิ่นสังคมไทยที่มีความเกื้อกูลและช่วยเหลือกัน เป็นสังคมแห่งความถ้อยทีถ้อยอาศัย และมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดของสมาชิกในสังคมท้องถิ่นทั้งในลักษณะของพี่น้อง เครือญาติ หรือในลักษณะไพร่ฟ้า (3) สถานะปัจจุบันที่มีรัฐบาลทหารที่มีความเด็ดขาดและจริงจังในการปฏิรูประบบราชการและท้องถิ่น (4) การพัฒนาด้านการศึกษาและการส่งเสริมค่านิยมในความซื่อสัตย์สุจริต และการสร้างค่านิยมและจิตสำนึกของการเป็นพลเมืองที่ดีภายใต้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง (5) ความพยายามในการสร้างบรรยากาศของสังคมให้มีความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียว ไม่แบ่งแยกฝักฝ่าย เป็นภายใต้กระบวนการปรับทัศนคติและมุมมองของการเป็นพลเมืองที่ดีที่มีค่านิยมและวัฒนธรรมที่ดีงาม (6) ในปัจจุบันประชาชนเข้าถึงการศึกษามากขึ้น รู้จักสิทธิของตนมากขึ้น อีกทั้งช่องทางการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็ว ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข่าวสารและข้อมูล ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ เพื่อสร้างกระแสให้สังคมได้เกิดการตื่นตัวหรือเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมใดๆ ของทั้งระดับท้องถิ่นหรือในระดับประเทศต่อไป (7) ความพยายามในการจัดอิทธิพลของผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นและให้ท้องถิ่นปลอดจากการทุจริตคอร์รัปชัน (8) การมีกลไกการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพและโครงสร้างการบริหารราชการที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรอิสระต่างๆ ที่มีหน้าที่ตรวจสอบ (9) การปรับปรุงกฎหมายให้มีความเข้มงวดและรัดกุมมากยิ่งขึ้น และ (10) ความพยายามในการกระจายอำนาจและการพัฒนาให้แก่ท้องถิ่น เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

ในส่วนของปัญหาและข้อจำกัดจากการศึกษาพบว่าปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ได้แก่ (1) การกระจุกตัวในการพัฒนาและการกระจายความเจริญที่มีเฉพาะจุด และสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนที่ยังไม่ได้รับการพัฒนา (2) วัฒนธรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่สำคัญ

ในการบริหารและพัฒนาท้องถิ่นมักทำงานแบบเช้าชามเย็นชาม เกิดจากความล่าช้าของระบบราชการไทยที่ขาดความกระตือรือร้นในการทำหน้าที่ของข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐและไม่ใส่ใจในภารกิจส่วนรวม ทำหน้าที่ไม่เต็มศักยภาพ และการขาดความตระหนักในหน้าที่และการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมของข้าราชการนักการเมือง และประชาชนในท้องถิ่น (3) การขาดความรู้ความเข้าใจของประชาชน ในการปฏิรูปท้องถิ่น (4) ปัญหาในการทุจริตคอร์รัปชันของกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผลประโยชน์ในท้องถิ่นนอกจากนี้ในการจัดสรรงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ยังขาดในเรื่องของแผนปฏิบัติการและแผนการใช้จ่ายงบประมาณในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชัน (5) ในส่วนของงบประมาณที่ได้รับนั้นในบางท้องถิ่นมีไม่เพียงพอต่อการพัฒนาท้องถิ่นเพียงพอแต่จ่ายงบบุคลากรและงบบริหารจัดการภายในสำนักงานเท่านั้นจึงไม่มีงบหรือเหลืองบประมาณสำหรับการพัฒนาน้อยกว่าที่ควรจะเป็นจนไม่เพียงพอกับการพัฒนา (6) ปัญหาในการเลือกตั้งท้องถิ่นที่ในบางกรณียังขาดการตรวจสอบที่จริงจังและยังมีช่องทางทุจริตของเหล่าผู้มีอิทธิพลท้องถิ่น (7) โครงสร้างของราชการส่วนภูมิภาคมีความซับซ้อน ทั้งในมิติของบทบาท หน้าที่ ตลอดจนภารกิจที่ได้รับมอบหมาย (8) ขาดผู้นำท้องถิ่นที่มีความรู้ความสามารถและยังมีศักยภาพที่ไม่เพียงพอเมื่อเทียบกับผู้บริหารของส่วนราชการภูมิภาคที่ได้รับการคัดสรรและแต่งตั้ง (9) ความล้มเหลวในการตีความและบังคับใช้กฎหมายที่มีความหละหลวมไม่มีความเข้มงวด ความลำเอียงของกฎหมายที่ไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข ตลอดจนขาดกลไกในการตรวจสอบ ที่มีความรัดกุมและจริงจัง ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (10) ศักยภาพและความสามารถในการเข้าถึงการให้บริการและการรับรู้ด้านกฎหมายของประชาชนที่มีข้อจำกัด เข้าถึงยาก และไม่ได้รับการให้ความสำคัญจากหน่วยงานภาครัฐทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น รวมทั้งทัศนคติของประชาชนที่มองว่ากฎหมายเป็นเรื่องไกลตัวและไม่อยากมีส่วนเกี่ยวข้อง (11) ภาครัฐไม่เห็นความสำคัญกับการกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นอย่างจริงจังและจริงใจ ตลอดจนไม่ได้มีการกระจายทรัพยากรต่างๆ ที่จำเป็นและมีความสำคัญเช่น การจัดสรรงบประมาณ การกระจายบุคลากร เป็นต้น ตามมาพร้อมกับการที่ถ่ายโอนมาด้วย ซึ่งทำให้การขับเคลื่อนในการปฏิบัติ จำเป็นต้องพึ่งพิงส่วนราชการของราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และ (12) ปัญหาของทัศนคติและความเชื่อในระบบอาวุโสของระบบราชการไทย ส่งผลให้คนรุ่นใหม่ตลอดจนแนวความคิดใหม่ๆ อาจไม่ได้รับการยอมรับ

จากผลการศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อกูลตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้สรุปและอภิปรายผลการศึกษาที่ได้ในประเด็นต่างๆ โดยนำข้อมูลทั้งหมดมาทำการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis) ในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทย ตามกรอบ

ความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นซึ่งเป็นประโยชน์ในการกำหนดจุดแข็งจุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค/ภัยคุกคาม โดยมีรายละเอียดได้แก่

(1) **จุดแข็ง (Strengths)** สังคมท้องถิ่นไทยเป็นสังคมที่มีวัฒนธรรมชุมชนและภูมิสังคมของท้องถิ่นสังคมไทยที่มีความเกื้อกูลและช่วยเหลือกัน เป็นสังคมแห่งความถ้อยทีถ้อยอาศัย และมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดของสมาชิกในสังคมท้องถิ่นทั้งในลักษณะของพี่น้อง เครือญาติ หรือในลักษณะไพร่ฟ้า นอกจากนี้ในปัจจุบันประชาชนยังสามารถเข้าถึงการศึกษามากขึ้น รู้จักสิทธิของตนมากขึ้น อีกทั้งช่องทางการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็ว ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข่าวสารและข้อมูล ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ เพื่อสร้างกระแสให้สังคมได้เกิดการตื่นตัวหรือเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมใดๆของทั้งระดับท้องถิ่นหรือในระดับประเทศต่อไป ตลอดจนการมีกลไกการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพและโครงสร้างการบริหารราชการที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรอิสระต่างๆ ที่มีหน้าที่ตรวจสอบ

(2) **จุดอ่อน (Weaknesses)** วัฒนธรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่สำคัญในการบริหารและพัฒนาท้องถิ่นมักทำงานแบบเข้าขามเย็นขาม เกิดจากความล่าช้าของระบบราชการไทยที่ขาดความกระตือรือร้นในการทำหน้าที่ของข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐและไม่ใส่ใจในการกิจส่วนรวม ทำหน้าที่ไม่เต็มศักยภาพ และการขาดความตระหนักในหน้าที่และการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมของข้าราชการนักการเมือง และประชาชนในท้องถิ่น ประกอบกับการขาดความรู้ความเข้าใจของประชาชน ในการปฏิรูปท้องถิ่น และศักยภาพและความสามารถในการเข้าถึงการให้บริการและการรับรู้ด้านกฎหมายของประชาชนที่มีข้อจำกัด เข้าถึงยาก และไม่ได้รับการให้ความสำคัญจากหน่วยงานภาครัฐทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น รวมทั้งทัศนคติของประชาชนที่มองว่ากฎหมายเป็นเรื่องไกลตัวและไม่อยากมีส่วนเกี่ยวข้อง นอกจากนี้ปัญหาในการทุจริตคอร์รัปชันของกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผลประโยชน์ในท้องถิ่นอีกทั้งในการจัดสรรงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ยังขาดในเรื่องของแผนปฏิบัติการและแผนการใช้จ่ายงบประมาณในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชัน ประกอบกับขาดผู้นำท้องถิ่นที่มีความรู้ความสามารถและยังมีศักยภาพที่ไม่เพียงพอ เมื่อเทียบกับผู้บริหารของส่วนราชการภูมิภาคที่ได้รับการคัดสรรและแต่งตั้ง ยังส่งผลต่อความเชื่อมั่นและประสิทธิภาพในการบริหารราชการท้องถิ่น อีกทั้งความล้มเหลวในการตีความและบังคับใช้กฎหมายที่มีความหละหลวมไม่มีความเข้มงวด ความล่าช้าของกฎหมายที่ไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข ตลอดจนขาดกลไกในการตรวจสอบ ที่มีความรัดกุมและจริงจัง ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสุดท้ายคือปัญหาของทัศนคติและความเชื่อในระบบอาวุโสของระบบราชการไทย ที่ส่งผลให้คนรุ่นใหม่ตลอดจนแนวความคิดใหม่ๆ อาจไม่ได้รับการยอมรับ

(3) โอกาส (Opportunities) ความพยายามเสริมสร้างและส่งเสริมการพัฒนาระบบประชาธิปไตยในท้องถิ่น ตลอดจนการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น การกระจายอำนาจและการพัฒนาให้แก่ท้องถิ่น เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในสังคม ประกอบกับสถานะปัจจุบันที่มีรัฐบาลทหารที่มีความเด็ดขาดและจริงจังในการปฏิรูประบบราชการและท้องถิ่น การปรับปรุงกฎหมายให้มีความเข้มงวดและรัดกุมมากยิ่งขึ้น การพัฒนาด้านการศึกษาและการส่งเสริมค่านิยมในความซื่อสัตย์สุจริต และการสร้างค่านิยมและจิตสำนึกของการเป็นพลเมืองที่ดีภายใต้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ความพยายามในการสร้างบรรยากาศของสังคมให้มีความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียว ไม่แบ่งแยกฝักฝ่ายเป็นภายใต้กระบวนการปรับทัศนคติและมุมมองของการเป็นพลเมืองที่ดีที่มีค่านิยมและวัฒนธรรมที่ดีงาม ตลอดจนความพยายามในการขจัดอิทธิพลของผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นและให้ท้องถิ่นปลอดจากการทุจริตคอร์รัปชัน

(4) อุปสรรค (Threats) การกระจุกตัวในการพัฒนาและการกระจายความเจริญที่มีเฉพาะจุด และสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนที่ยังไม่ได้รับการพัฒนา นอกจากนี้ในส่วนของงบประมาณที่ได้รับนั้นในบางท้องถิ่นมีไม่เพียงพอต่อการพัฒนาท้องถิ่นเพียงพอแต่จ่ายบุคลากรและบริหารจัดการภายในสำนักงานเท่านั้นจึงไม่มีงบหรือเหลืองบประมาณสำหรับการพัฒนาน้อยกว่าที่ควรจะเป็นจนไม่เพียงพอต่อการพัฒนา ปัญหาในการเลือกตั้งท้องถิ่นที่ในบางกรณียังขาดการตรวจสอบที่จริงจังและยังมีช่องทางทุจริตของเหล่าผู้มีอิทธิพลท้องถิ่น ประกอบกับโครงสร้างของราชการส่วนภูมิภาคมีความซับซ้อน ทั้งในมิติของบทบาท หน้าที่ ตลอดจนภารกิจที่ได้รับมอบหมาย และสำคัญที่สุดคือภาครัฐไม่เห็นความสำคัญกับการกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นอย่างจริงจังและจริงใจ ตลอดจนไม่ได้มีการกระจายทรัพยากรต่างๆ ที่จำเป็นและมีความสำคัญเช่น การจัดสรรงบประมาณ การกระจายบุคลากร เป็นต้น ตามมาพร้อมกับการกิจที่ถ่ายโอนมาด้วย ซึ่งทำให้การขับเคลื่อนในการปฏิบัติ จำเป็นต้องพึ่งพิงส่วนราชการของราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคอย่างหลีกเลี่ยงมิได้

ส่วนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ทัศนะและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

จากวัตถุประสงค์ในข้อที่ 5 ที่ต้องการศึกษาข้อเสนอแนะเชิงนโยบายของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาต่อกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ซึ่งได้จากข้อมูลเชิงปริมาณในการสรุปผลจากตอนที่ 3.2 ประเด็นของลำดับความต้องการในการดำเนินการปฏิรูปตามลำดับก่อนหลังตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม และ ตอนที่ 4 ประเด็นของข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม ผนวกกับข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการ

สัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 85 คน จาก 27 มหาวิทยาลัยในสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) ผู้วิจัยจึงได้สรุปผลการวิเคราะห์ทัศนคติและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นการศึกษาที่ได้ในประเด็นตาม ลำดับความต้องการในการปฏิรูป ดังนี้

ผลการศึกษาวิจัยพบว่า เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของลำดับความต้องการการปฏิรูปจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 395 คน สามารถสรุปผลได้ว่า ในส่วนของการปฏิรูปโดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างต้องการให้มีการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นมาเป็นลำดับแรก ที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 1.29 ตามมาด้วยการบริหารราชการส่วนภูมิภาคที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 1.74 ซึ่งทั้งสองประเด็นมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.44 ตามลำดับ โดยใช้การแปรค่าในลักษณะการแปลผลผกผันซึ่งกันระหว่างลำดับกับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เพื่อใช้ในการจัดลำดับ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า สาเหตุที่ต้องการให้มีการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นก่อนการบริหารราชการส่วนภูมิภาคนั้น เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยพื้นฐานของการปกครองที่มีความใกล้ชิดกับประชาชน ตลอดจนเป็นหน่วยจัดบริการสาธารณะพื้นฐานแก่ประชาชนในท้องถิ่นทั่วประเทศ จึงควรเริ่มในจุดเล็กๆ หรือในส่วนท้องถิ่นให้ประชาชนและท้องถิ่นสามารถจัดการตนเองได้อย่างเข้มแข็งก่อน อีกทั้งเป็นการส่งเสริมการกระจายอำนาจแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะเป็นไปตามเจตนารมณ์แห่งการปกครองระบอบประชาธิปไตย

ในส่วนของการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนภูมิภาค กลุ่มตัวอย่างต้องการให้มีการปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาคมาเป็นลำดับแรกที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 1.32 ตามมาด้วยการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 1.68 ตามลำดับ ซึ่งทั้งสองประเด็นมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.47 ตามลำดับ โดยใช้การแปรค่าในลักษณะการแปลผลผกผันซึ่งกันระหว่างลำดับกับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เพื่อใช้ในการจัดลำดับ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า สาเหตุที่ต้องการให้มีการปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาคก่อนการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงนั้น เนื่องจากโครงสร้างเป็นสิ่งสำคัญและเป็นกรอบในการกำหนดตำแหน่งหน้าที่ และการบริหารราชการโดยภาพรวม ตลอดจนเป็นกรอบกำหนดการพัฒนาของหน่วยงานส่วนภูมิภาคที่จะมีการดำเนินการในทิศทางใดเป็นการจัดกระบวนการทัศนให้สอดคล้องกับงานและภาระกิจตามยุทธศาสตร์ที่ได้รับ แม้ว่าผู้ว่าราชการจังหวัดจะเป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญ หากแต่ก็เป็นเพียงหนึ่งภายใต้โครงสร้างการบริหารราชการ ดังนั้นจึงควรมีการปรับโครงสร้างก่อนการดำเนินการปฏิรูปด้านอื่นๆภายใต้การให้ความรู้และความเข้าใจแก่ประชาชน โดยควรเปิดโอกาสให้ประชาชนในจังหวัดหรือหน่วยบริหารราชการจังหวัดสามารถที่จะออกแบบโครงสร้างการบริหารได้ตามความเหมาะสมของลักษณะภูมิสังคมของแต่ละจังหวัด เพื่อความคล่อง

ตัวในการบริหารราชการภายใต้แกนนำของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงที่เป็นที่ยอมรับและเป็นตัวแทนของประชาชนอย่างแท้จริงในระยะต่อไป อีกทั้งเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตามตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะในการบริหารราชการจังหวัดในทุกๆ มิติ เพื่อเป็นการส่งเสริมการมีส่วนร่วม สร้างความโปร่งใส และปรามการทุจริตมิให้เกิดขึ้น

นอกจากนี้จากการศึกษาวิเคราะห์กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย ด้านการบริหารราชการส่วนภูมิภาค ซึ่งประกอบด้วย 2 หัวข้อย่อยได้แก่การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค และการให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงทำให้ได้รับทราบประเด็นและข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนภูมิกาดังนี้

6.1 การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค

จากการศึกษา ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีข้อเสนอแนะว่าในการปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิกานั้น ควรส่งเสริมให้เกิดการเชื่อมโยงและบูรณาการการทำงาน ตลอดจนมีการให้ความรู้ความเข้าใจให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย บนพื้นฐานของข้อมูลครบถ้วน ถูกต้อง และชัดเจน อีกทั้งต้องเน้นการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนบนหลักการของการส่งเสริมประชาธิปไตย สอดรับกับการเปลี่ยนแปลงของทิศทางการพัฒนาการบริหารราชการและการปกครองที่มีแนวโน้มในการกระจายอำนาจการบริหารและการปกครองและทรัพยากรลงสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น โดยควรมีการดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไปเพื่อลดแรงต่อต้าน ตลอดจนควรมีการปรับปรุงในเรื่องของความรับผิดชอบของเจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่ของราชการเป็นวาระเพิ่มเติม และมีการกำหนดแผนการดำเนินงานและการจัดส่วนราชการอย่างเป็นระบบ

6.2 การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง

จากการศึกษา ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความเห็นว่าผู้นำหรือผู้บริหารจังหวัดต้องมีความยึดโยงกับความสัมพันธ์กับอำนาจธิปไตยของประชาชน โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีโอกาสเลือกผู้นำของตนเองเพื่อตอบสนองต่อการแก้ไขปัญหาของท้องถิ่น แต่สิ่งหนึ่งที่สำคัญและรัฐต้องแก้ไขเพื่อรองรับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงนั้นคือการแก้ไขระบบที่เป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบันให้พร้อมและสอดคล้องกับการปฏิบัติหน้าที่ในบทบาทของผู้แทนจากประชาชนได้ในอนาคต ควรส่งเสริมระบบการตรวจสอบการใช้อำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งจากประชาชน สำหรับในระยะเริ่มต้นนี้ควรมีการปรับเปลี่ยนอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยควรนำประเด็นดังกล่าวเข้าสู่กระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ควรมีการศึกษาถึงผลดี ผลเสียโอกาส ความเหมาะสม และความเป็นไปได้ ตลอดจนถึงความต้องการของประชาชนก่อนและเริ่มต้นใน

จังหวัดที่มีประชาชนและชุมชนท้องถิ่นที่มีความพร้อมก่อน โดยต้องเริ่มต้นจากการปลูกจิตสำนึกของการเป็นพลเมืองที่ดีแก่ประชาชนและผู้ลงสมัครผู้ว่าราชการจังหวัด

ในส่วนของการปฏิบัติการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างได้จัดลำดับความต้องการตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.25 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า เป็นการส่งเสริมและปรับบทบาทให้ท้องถิ่นขนาดเล็กสามารถพึ่งพาตนเองได้ และสามารถจัดเก็บรายได้ให้เพียงพอต่อความจำเป็นในการใช้จ่ายงบประมาณและการพัฒนาท้องถิ่นมากขึ้น ซึ่งเป็นการสร้างความเข้มแข็งแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเปรียบเสมือนรากฐานของการพัฒนาประเทศตลอดจนเป็นเครื่องมือในการกระจายความเจริญและลดความเหลื่อมล้ำของแต่ละท้องถิ่น

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิบัติการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าว ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความเห็นว่าควรเสริมสร้างให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีขีดความสามารถในการพึ่งพาตนเองในด้านรายได้และงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากขึ้น ตลอดจนมุ่งเน้นการประหยัดงบประมาณในการบริหารงานและงบประมาณสำหรับบริหารบุคลากรของส่วนราชการท้องถิ่น เพื่อนำงบประมาณส่วนต่างนั้นนำมาเพิ่มเติมเป็นงบประมาณสำหรับพัฒนาท้องถิ่นและจัดบริการสาธารณะมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะนำมาสู่การลดความเหลื่อมล้ำในการพัฒนาท้องถิ่นและควรพิจารณาศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้สามารถที่จะบริหารงาน และกระจายงบประมาณเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นและจัดให้มีบริการสาธารณะได้อย่างทั่วถึงหากมีพื้นที่รับผิดชอบมากขึ้น ภายใต้รายรับที่ไม่แตกต่างจากเดิม

ลำดับที่ 2 การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.85 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.55 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า เป็นการให้ประชาชนและทุกภาคส่วนในสังคมและท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตลอดจนสร้างกลไกการตรวจสอบภาคประชาชนให้มีความเข้มแข็งภายใต้กระบวนการในการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนแต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการพัฒนาคุณภาพของประชาชนให้มีความรู้ ความเข้าใจ และความตระหนักในหน้าที่ของการเป็นพลเมืองที่ดี โดยมุ่งเน้นให้เกิดขึ้นจริง โดยเฉพาะคำว่า “เข้มแข็ง” เพราะในปัจจุบันแม้ประชาชนจะมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจการต่างๆ ของท้องถิ่นมากขึ้นแต่การมีส่วนร่วมนั้นยังขาดความต่อเนื่องและความเข้มแข็งของกลุ่มเครือข่ายภาคประชาชนซึ่งจะเป็นเป็นรากฐานในการพัฒนาต่อๆ ไป

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่า ภาครัฐทุกภาคส่วน ทั้งในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่นจึงควรร่วมสร้างกลไกการตรวจสอบภาคประชาชนที่เข้มแข็งให้เกิดขึ้นมากกว่าการใช้เครื่องมือของหน่วยงานภาครัฐเพียงอย่างเดียว โดยควรมีการลดบทบาทของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) และอาศัยกลไกภาคประชาชนเป็นผู้ดำเนินการในรูปแบบคณะทำงานร่วม นอกจากนี้ในการดำเนินการตรวจสอบของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) นั้น ควรมีการสร้างระเบียบและมาตรฐานในการตรวจให้เป็นมาตรฐานเดียวกันบนพื้นฐานของความคล่องตัวในการบริหารราชการและการให้บริการประชาชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีความแตกต่างกับส่วนราชการในระดับส่วนกลางและภูมิภาคในบริบทสภาพแวดล้อมทางการบริหารราชการที่ต่างกัน

ลำดับที่ 3 การตรากฎหมายด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมาย
 ระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องที่ค่าเฉลี่ย (X) = 3.98 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.11 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า ควรแก้กฎหมายและพัฒนาให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้นมีความชัดเจนและเป็นธรรม มีช่องโหว่ทางกฎหมายน้อยลง และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิสังคมที่ทันสมัยและเป็นที่ยอมรับของประชาชนในท้องถิ่นอีกทั้งส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ได้ตัวแทนที่เป็นคนดีมีคุณธรรมจริยธรรม และพร้อมทำงานอย่างแท้จริง

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่า ควรอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ ภาคเอกชนภาคชุมชนสังคม และภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมพร้อมกันในการพัฒนาระบบกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ให้เป็นกฎหมายที่มีการพัฒนาให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้นสามารถควบคุมการซื้อเสียงเน้นการเพิ่มการตรวจสอบนักการเมืองท้องถิ่นอย่างจริงจังตลอดจนการเลือกตั้งและเส้นทางการก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งของนักการเมืองท้องถิ่น โดยควรมีการกำหนดขอบเขตและกรอบที่ชัดเจนในการดำเนินการหรือในการกำหนดนโยบาย การบริหารงาน ตลอดจนมีการพิจารณาถึงการใช้งบประมาณสำหรับการเลือกตั้ง อีกทั้งต้องสร้างการรับรู้กฎหมายของประชาชนเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและป้องกันความสับสนในบทบาทภารกิจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตลอดจนเป็นการปลูกฝังกระบวนการประชาธิปไตยในท้องถิ่นให้เกิดขึ้น

ลำดับที่ 4 การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่นที่ค่าเฉลี่ย (X) = 4.14 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 1.99 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า ควรผลักดันพัฒนากฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่นมีความรัดกุม มีความยุติธรรมและสามารถอำนวยความสะดวกประชาชนในท้องถิ่นได้ เพื่อเป็นเครื่องมือในการจัดระเบียบสังคมรักษาและสร้างความสงบสุขให้เกิดขึ้นในท้องถิ่น ตลอดจนใช้ในการอำนวยความสะดวก

ให้บริการสาธารณะแก่ท้องถิ่นอีกทั้งสามารถตรวจสอบการบริหารราชการท้องถิ่นให้มีความโปร่งใสเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในพัฒนาท้องถิ่นให้ดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่า กฎหมายหลักของท้องถิ่นควรได้รับการพัฒนาและแก้ไข โดยเฉพาะกฎหมายว่าด้วยการกระจายและถ่ายโอนอำนาจให้แก่ท้องถิ่นให้มีความเหมาะสมกับบริบทและสภาพภูมิสังคมของท้องถิ่นนั้นๆพัฒนาให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้นโดยให้ประชาชนเข้ามาขับเคลื่อนและมีส่วนร่วมตรวจสอบความพยายามในการกระจายอำนาจของภาครัฐแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตลอดจนสร้างการรับรู้กฎหมายของให้เกิดขึ้น

ลำดับที่ 5 การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ค่าเฉลี่ย (X) = 4.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.10 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า งบประมาณเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาและบริหารงาน อีกทั้งเป็นเครื่องมือสำคัญในการกระจายโอกาสในการพัฒนาท้องถิ่น ตลอดจนลดความเหลื่อมล้ำในการพัฒนา งบประมาณที่ได้รับในบางท้องถิ่นมีไม่เพียงพอต่อการพัฒนาท้องถิ่นเพียงพอแต่จ่ายงบบุคลากรเท่านั้นจึงไม่มีงบหรือเหลืองบประมาณสำหรับการพัฒนาน้อยกว่าที่ควรจะเป็นจนไม่เพียงพอต่อการพัฒนา ดังนั้นจึงควรมีการจัดสรรงบประมาณให้ตรงกับความต้องการและวัตถุประสงค์ในการใช้จ่าย ตลอดจนดูความจำเป็นของการให้งบประมาณที่เหมาะสมเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างแท้จริง จึงเป็นการเพิ่มสภาพคล่องในการบริหารงานและพัฒนาท้องถิ่นและเมื่อจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ย่อมส่งผลให้งบประมาณสามารถเข้าถึงประชาชนได้เพิ่มมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันควรมีระบบการตรวจสอบการใช้จ่ายงบประมาณที่รัดกุมและมีการดูความคุ้มค่าและจำเป็นในการใช้จ่ายงบ ตลอดจนมีการพัฒนาระบบการตรวจสอบและบริหารจัดการงบประมาณให้ดี โดยให้ประชาชนเป็นผู้บริหารและตรวจสอบโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะส่งผลให้มีการพัฒนาชุมชนและท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีข้อเสนอในการจัดสรรงบประมาณว่าต้องมีการพิจารณาสัดส่วนในการจัดสรรงบประมาณอย่างเหมาะสม โดยมุ่งเน้นการประหยัดงบประมาณในการบริหารงานและงบประมาณสำหรับบริหารบุคลากรของส่วนราชการท้องถิ่น เพื่อนำงบประมาณส่วนต่างนั้นนำมาเพิ่มเติมเป็นงบประมาณสำหรับพัฒนาท้องถิ่นและจัดบริการสาธารณะมากยิ่งขึ้นในขณะที่เดียวกันต้องมีการพัฒนาระบบการตรวจสอบและบริหารการใช้จ่ายงบประมาณอย่างจริงจังเพื่อเป็นการป้องกันและป้องปรามการทุจริตคอร์รัปชันขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ลำดับที่ 6 การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นที่ค่าเฉลี่ย (X) =4.70 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 1.82 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นเป็นเวทีสาธารณะในการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นตลอดจนเวทีสาธารณะในการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนโดยประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งอาจถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการตรวจสอบการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผ่านกลไกประชาชน

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าว ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่า การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ควรเป็นเวทีสาธารณะในการพัฒนาและปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นแก่ประชาชน ในการสร้างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นผ่านกลไกการจัดการตนเองในแต่ละท้องถิ่น

ลำดับที่ 7 การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติที่ค่าเฉลี่ย (X) =5.03 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.03 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่าการจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน่วยงานกลางในการประสานงานราชการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศ ตลอดจนดูแลเรื่องงานบริหารบุคคลท้องถิ่น จัดสรร ติดตาม ตรวจสอบประเมินผลการใช้จ่ายงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นการใช้กลไกการตรวจสอบกันเอง เพื่อสร้างความเข้มแข็งของกลไกการตรวจสอบภาคประชาชน นอกจากนี้ยังทำให้มีตัวแทนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการประสานราชการหรือชี้แจงแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศ เพื่อลดความเลื่อมล้ำในท้องถิ่นตามหลักของการกระจายอำนาจทางการปกครอง

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่าสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ ควรทำหน้าที่เป็นหน่วยงานกลางในการประสานงานระหว่างราชการ อีกทั้งเป็นตัวแทนสื่อกลางตัวแทนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศในการออกนโยบายหรือกำหนดทิศทาง การดำเนินการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้การพัฒนาท้องถิ่นของประเทศให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ตลอดจนดูแลเรื่องงานบริหารบุคคลท้องถิ่น จัดสรร ติดตาม ตรวจสอบประเมินผลการใช้จ่ายงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ลำดับที่ 8 การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ค่าเฉลี่ย (X)=6.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 2.30 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะประกอบว่า แม้ว่าจะเป็นการลดปัญหาความซับซ้อนของการบริหารราชการแผ่นดินก็จริงอยู่ในบางประเด็น แต่ในอีกมิติของการบริหารราชการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดยังมีประโยชน์ในการประสานงานที่ดี ระหว่าง

ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และท้องถิ่น ดังนั้นจึงไม่ควรยุบเลิกแต่ควรพัฒนาและปรับบทบาท หน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแทน โดยมีการกำหนดขอบเขตและบทบาทหน้าที่ใหม่เพื่อลดความทับซ้อน ซึ่งต้องมีการวางแผนรับมือและทำความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องและควรใช้เวลาอย่างค่อยเป็นค่อยไปในการปรับเปลี่ยน

นอกจากนี้สำหรับข้อเสนอต่อการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในประเด็นดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความคิดเห็นว่า การบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด มีความทับซ้อนกับการบริหารราชการส่วนภูมิภาค อีกทั้งในมุมมองของประชาชนมองว่าการทำงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ได้ทำหน้าที่ในการพัฒนาจังหวัดอย่างจริงจังตามที่ควรจะเป็นและเป็นการสร้างความสับสนในบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานทั้งในระดับส่วนภูมิภาคและในระดับท้องถิ่นอื่นๆในพื้นที่ การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด จึงเป็นการกระจายอำนาจและลดระดับการปกครองท้องถิ่นไทยให้เหลือเพียง 2 ระดับ คือระดับจังหวัดและเทศบาลซึ่งจะทำให้การบริหารท้องถิ่นและการบริการสาธารณะแก่ประชาชนเป็นไปอย่างทั่วถึงและทำให้ราษฎรได้มีอำนาจในการบริหารตนเองและควรพัฒนาและปรับบทบาท หน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยมีการกำหนดขอบเขตและบทบาทหน้าที่ใหม่เพื่อลดความทับซ้อน และมีความเห็นร่วมกันว่า ควรมีการปรับเปลี่ยนอย่างค่อยเป็นค่อยไปซึ่งต้องมีการวางแผนรับมือและทำความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องเพื่อลดแรงต่อต้านและสร้างความร่วมมือเพื่อการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นไทยต่อไป

และในส่วนสุดท้าย จากการศึกษาพบว่าข้อเสนอแนะอื่นๆ เพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น พบว่าได้แก่ (1) ในการปฏิรูปควรดำเนินการปฏิรูปให้เกิดความเท่าเทียม และควรเริ่มต้นโดยการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม และพัฒนาระบบประชาธิปไตยในท้องถิ่น ควรให้เสรีภาพในการปกครองแก่ราษฎรลดความเหลื่อมล้ำและกระจายการพัฒนาอย่างเท่าเทียม(2) ควรรับฟังตลอดจนเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่น ตลอดจนส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นที่ควรมีอำนาจในการตัดสินใจในบริหารท้องถิ่นของตนเองให้มากกว่านี้ในเรื่องสำคัญๆ ของท้องถิ่น เช่น การลงประชามติ เป็นต้น (3) ยึดหลักการของการกระจายอำนาจและการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่างๆ ในการดำเนินการปฏิรูป เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับการพัฒนาท้องถิ่น แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างแท้จริงในทางปฏิบัติ (4) ควรกำหนดมาตรการส่งเสริมและพัฒนาขีดความสามารถให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถจัดเก็บรายได้เพิ่มมากขึ้น และควรจัดสรรงบประมาณอย่างเท่าเทียมตามความจำเป็น และจำนวนประชากรของแต่ละพื้นที่ ตลอดจนมีการตรวจสอบงบประมาณอย่างเคร่งครัด (5) ควรพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน โดยปรับเปลี่ยนเนื้อหาในระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นและการเป็นพลเมืองที่ดี เพื่อให้

ประชาชนในท้องถิ่นเกิดความตระหนักรู้และรักท้องถิ่น (6) ควรมีการกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นอย่างชัดเจน และเห็นผลได้ในทางปฏิบัติ ด้วยการส่งเสริมและเพิ่มบทบาทภาคพลเมืองในการเข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจสอบการบริหารราชการท้องถิ่น การใช้จ่ายงบประมาณและการจัดบริการสาธารณะ ตลอดจนมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนติดตาม เสนอความคืบหน้าและชี้แนะการบริหารราชการท้องถิ่น (7) ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมประชาชนให้มี “วัฒนธรรมทางการเมืองแบบใหม่” เพื่อจะช่วยให้การปฏิรูปประเทศเป็นไปได้ง่าย และตอบสนองความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง (8) ควรมีการปฏิรูปแบบค่อยเป็นค่อยไปเพราะปัญหาในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นเป็นปัญหาเรื้อรังที่มีมานานและมีความละเอียดอ่อนต่อความรู้สึกของประชาชนในท้องถิ่นบนพื้นฐานของการทำความเข้าใจกับประชาชนท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง โดยควรมีการจัดทำรายละเอียดและการชี้แจงในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้มากขึ้น เพื่อก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและทัศนคติที่ดีของประชาชนที่มีต่อรัฐและท้องถิ่น (9) ควรมีการอบรม ให้ความรู้และดูแลผู้นำเหล่านั้น เพื่อให้ผู้นำเหล่านั้นมีความรู้ ความสามารถอันจะนำไปสู่ความสามารถในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ส่วนที่ 6 ผลการวิเคราะห์แนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ในส่วนสุดท้ายนี้เป็นส่วนที่เพิ่มเติมจากวัตถุประสงค์ในข้อที่ 5 ที่ต้องการค้นหาแนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยจากข้อมูลเชิงคุณภาพในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 85 คน จาก 27 มหาวิทยาลัยในสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) พบว่า การปกครองท้องถิ่นในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษานั้น ต้องเป็นการปกครองที่มีความเท่าเทียมกันของประชาชนอย่างแท้จริงโดยการลดอำนาจผู้มีอิทธิพลและกระจายสิทธิเสรีภาพ และความเท่าเทียมกันให้เกิดขึ้นในสังคมบนพื้นฐานของหลักธรรมมาภิบาลและความเป็นนิติรัฐที่มีการจัดบริการสาธารณะเพื่อให้การบริการแก่ประชาชนอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ ตลอดจนสามารถสร้างมาตรฐานชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้นครอบคลุมทุกช่วงชีวิต อีกทั้งควรเป็นการปกครองที่มีการเปิดโอกาสให้ทุกคนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาและบริหารท้องถิ่นอย่างจริงจัง โดยมีการบูรณาการการทำงาน ทรัพยากร และองค์ความรู้กับทุกหน่วยงานในท้องถิ่น เพื่อความยั่งยืนในการพัฒนาและการปฏิรูปท้องถิ่นไทย จนเกิดความตระหนักรู้ในหน้าที่ของพลเมืองและนึกถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมของท้องถิ่นและประเทศชาติของประชาชนในท้องถิ่น

นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญยังมีความคิดเห็นเพิ่มเติมว่าการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังนั้น ควรเป็นการปกครองที่เน้นการสร้างคนดีคนเก่ง และสนับสนุนคนเหล่านี้ให้ขึ้นเป็นผู้นำหรือผู้บริหารองค์กร เป็นการปกครองที่ปราศจากการทุจริตคอร์รัปชัน การปกครองท้องถิ่นไทยที่เป็นองค์กรสีขาวและปลอดการทุจริตอย่างแท้จริง มีกลไกการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพและการสร้างการศึกษาเพื่อสร้างความเป็นพลเมืองที่ดีของรัฐที่ประชาชนในชุมชนท้องถิ่นมีความสามัคคีมีความสงบเรียบร้อยเป็นแบบแผนและเป็นสังคมที่ประชาชนมีระเบียบวินัยผ่านระบบการศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และทุกภาคส่วนที่มีบทบาทและอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

6.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทย ในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา สู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ผู้วิจัยได้นำมาสู่การเสนอแนะนโยบายและแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ที่สอดคล้องกับอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาและแนวทางการปฏิรูปประเทศ ดังนี้

(1.1) ข้อเสนอในมิติของการปฏิรูปเชิงโครงสร้างอำนาจ การบริหารและการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เพื่อพัฒนาป้องกันและแก้ไขอุปสรรค (Threats) ที่ได้จากผลการศึกษาในการกระจุกตัวในการพัฒนาและการกระจายความเจริญที่มีเฉพาะจุด และสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนที่ยังไม่ได้รับการพัฒนา ในส่วนนี้ จะเป็นข้อเสนอแนะนโยบายและแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยในเชิงของการปรับปรุงเพื่อเปลี่ยนแปลงโครงสร้างอำนาจของรัฐ ทั้งในเชิงมหภาคและระดับท้องถิ่น สืบเนื่องมาจากปัญหาของระบบการเมืองการปกครองของไทยที่มีการรวมศูนย์อำนาจการเมืองการปกครองไว้ที่ส่วนกลาง ดังนั้นการที่รัฐรวมศูนย์ผูกขาดอำนาจธิปไตย จึงหมายถึงการที่รัฐลดทอนบทบาทของชุมชน ท้องถิ่น เปลี่ยนแปลงอำนาจธิปไตยที่เคยถือร่วมกันของท้องถิ่นหลายๆ แห่งมาเป็นของแต่ตนเพียงฝ่ายเดียว ผ่านกลไกของการบริหารภาครัฐโดยกรมหรือในรูปแบบของ “กรมมาธิปไตย” ตามแนวคิดของศาสตราจารย์อเนก เหล่าธรรมทัศน์ (อเนก เหล่าธรรมทัศน์, 2555) ซึ่งแม้ว่าจะมีความพยายามในการแก้ไขปัญหาความไม่สมดุลหรือความเหลื่อมล้ำในเชิงโครงสร้างอำนาจมาโดยตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตราพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542 เพื่อเป็นเครื่องมือ

ในการถ่ายโอนอำนาจ การกิจและการบริหารต่างๆ ให้กับท้องถิ่นไป แต่ในทางปฏิบัติจริง โครงสร้างเชิงอำนาจของรัฐยังคงอยู่กับส่วนกลาง เนื่องจากการที่รัฐยังคงรวมศูนย์อำนาจทางการเงินการคลังไว้ที่ส่วนกลาง โดยเฉพาะอำนาจทางการเงินในการใช้จ่ายงบประมาณของรัฐที่มีกรมเป็นหน่วยงานนิติบุคคล ซึ่งกฎหมายกำหนดให้เป็นหน่วยในการจัดตั้งค่าของงบประมาณ ดังนั้นอำนาจการตัดสินใจเพื่อการใช้จ่ายงบประมาณจึงกำหนดขึ้นจากส่วนกลาง ซึ่งมักเป็นความต้องการของผู้มีอำนาจมากกว่าความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น อีกทั้งกระทบต่อการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้งในเรื่องของการจัดสรรงบประมาณของท้องถิ่นเพื่อพัฒนาท้องถิ่นหรือการบริหารบุคคลเพื่อให้เหมาะสมกับท้องถิ่นและภารกิจที่ได้รับการกระจายอำนาจ ตลอดจนการได้รับการกระจายอำนาจและภารกิจเฉพาะอำนาจและภารกิจตามกฎหมาย แต่กลับไม่ได้รับการกระจายทรัพยากรและปัจจัยที่จำเป็นในการบริหารงานและพัฒนาท้องถิ่น จึงทำให้ไม่เป็นการกระจายอำนาจอย่างแท้จริง และท้องถิ่นจึงยังถูกมองว่ายังไม่สามารถที่จะพึ่งพาตนเองได้ และยังคงต้องพึ่งพาทรัพยากรและปัจจัยทางการบริหารจากส่วนกลาง ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำในการพัฒนาท้องถิ่นและจังหวัดอย่างสุดขั้ว เนื่องจากท้องถิ่นไม่สามารถกำหนดอนาคตของตนเองได้อย่างสมบูรณ์

(1.1) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ในการปฏิรูปโครงสร้างอำนาจ การบริหารงาน และการกระจายอำนาจ นั้น รัฐต้องลดบทบาทของตนเองด้วยการปรับบทบาทของกรมลง และเพิ่มบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผ่านจังหวัดให้มากขึ้น เพื่อเป็นตัวแทนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมดภายในจังหวัดนั้นๆ โดยเฉพาะในแง่ของการงบประมาณ โดยยกฐานะของจังหวัดเป็นส่วนราชการเทียบเท่ากรม มีหน้าที่ในการของงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแทนหรืออาจดำเนินการผ่านองค์กรบริหารส่วนจังหวัดในการของงบประมาณในการพัฒนาท้องถิ่นจังหวัดได้โดยตรง อีกทั้งส่งเสริมให้เกิดการกระจายอำนาจเพื่อปกครองตนเองและบริหารจัดการตนเอง นอกจากนี้ยังควรส่งเสริมให้มีการกระจายอำนาจเพื่อการบริหารเขตพิเศษจัดการตนเองควบคู่ไปพร้อมกัน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการกระจายความเจริญและลดความเหลื่อมล้ำไปยังท้องถิ่น

(1.2) ข้อเสนอแนะเชิงมาตรการ/เชิงปฏิบัติการ

มาตรการที่ 1 การกระจายอำนาจเพื่อบริหารจัดการตนเองเป็นมาตรการที่เน้นการส่งเสริมให้จังหวัดสามารถที่จะบริหารจัดการตนเองได้ บนพื้นฐานของความเข้มแข็งและความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและบริบทสภาพแวดล้อมทางภูมิสังคมของท้องถิ่น

จังหวัดนั้น ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ต้องมีการจัดอันดับกลุ่มจังหวัดตามระดับความพร้อมในการพัฒนาออกเป็น 3 ระดับได้แก่กลุ่มจังหวัดที่มีความพร้อมในการพัฒนาน้อย ปานกลาง และสูง โดยพิจารณาใน 3 มิติ ได้แก่ ความพร้อมในด้านความก้าวหน้าของทรัพยากรบุคคล ความพร้อมในด้านเจตจำนงของประชาชนในพื้นที่ และความพร้อมด้านมิติของเศรษฐกิจ โดยกำหนดเป้าหมายในการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการสนับสนุนจากรัฐส่วนกลางในลักษณะของการแปรผกผันกับความพร้อมในการพัฒนา ซึ่งหากมีความพร้อมในการพัฒนาน้อยรัฐพึงให้ความสำคัญในระดับสูงกับการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการสนับสนุนจากรัฐส่วนกลาง และให้ความสำคัญในระดับปานกลางสำหรับจังหวัดที่มีความพร้อมในการพัฒนาปานกลาง และให้ความสำคัญในระดับปรกติสำหรับจังหวัดที่มีระดับความพร้อมในการพัฒนาสูง

ในส่วนของการปฏิรูปจังหวัดที่มีความพร้อมในการพัฒนาน้อย ซึ่งประชาชนไม่มีบทบาทและส่วนร่วมที่เข้มแข็ง กระบวนการงบประมาณและทรัพยากรต่างๆ ต้องพึ่งพาส่วนกลางโดยมีกรมเป็นหน่วยขับเคลื่อนภาระกิจเป็นหลัก จึงควรให้มีการดำรงบทบาทหน้าที่ของส่วนกลางและส่วนภูมิภาคไว้ ตลอดจนดำรงโครงสร้างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไว้ดังเดิมก่อน แต่ควรกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นบุคคลที่นอกเหนือการควบคุมของกระทรวงมหาดไทยในภาระกิจที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหรือบริหารงานจังหวัดและผลักดันให้รัฐบาลเร่งผลักดันให้มีการถ่ายโอนภาระกิจและหน้าที่ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2549 และจัดทำแผนปรับโครงสร้างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและการบริหารราชการจังหวัด ส่งเสริมและผลักดันด้านงบประมาณ โดยแยกหมวดงบประมาณออกเป็นงบประมาณที่มีกรมเป็นฐานกลงบประมาณจังหวัดที่พิจารณาจากเขตพื้นที่เป็นฐาน เพื่อนำมาสู่การแบ่งแยกงบประมาณออกจากกรมในลักษณะของ “งบบูรณาการจังหวัดเพื่อลดความเหลื่อมล้ำ” และใช้งบประมาณของรัฐบาลในส่วนที่เป็นของรัฐจัดสรรเพิ่มเติมในลักษณะเงินอุดหนุนเพิ่มเติมเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น โดยมีการกำหนดเงื่อนไขไว้เฉพาะเพื่อใช้ในการกิจการที่เป็นการพัฒนาท้องถิ่นในมิติต่างๆ โดยพิจารณาจากเกณฑ์จำนวนประชากร รายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนต่อปี ฯลฯ เป็นต้น ตลอดจนใช้มาตรการทางภาษีมาสนับสนุนให้เกิดรายได้แก่ท้องถิ่นและลดความเหลื่อมล้ำด้านงบประมาณ โดยปัจจัยที่สำคัญที่สุดคือการเสริมสร้างการมีส่วนร่วมภาคประชาชนและภาคประชาสังคมให้เกิดขึ้นภายใต้การสนับสนุนสำคัญสูงสุดอย่างจริงจังจากรัฐบาล

การปฏิรูปจังหวัดที่มีความพร้อมในการพัฒนาปานกลาง เน้นการเตรียมความพร้อมเชิงโครงสร้างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การจัดสรรงบประมาณ การถ่ายโอนภาระกิจหน้าที่จากส่วนกลางไปสู่ท้องถิ่น พร้อมๆกับการปรับตัวของราชการส่วนภูมิภาค เพื่อปรับลดขนาดของกระทรวงและกรมต่างๆ ในระยะยาว เพื่อรองรับการปกครองท้องถิ่นอย่างเต็มรูปแบบทั่ว

ประเทศ โดยเริ่มต้นจากการปรับเปลี่ยนราชการส่วนภูมิภาคที่เป็นอำเภอให้เหลือเพียงจังหวัด โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดที่เป็นบุคคลที่นอกเหนือไปจากข้าราชการของกระทรวงมหาดไทยมาจากการคัดเลือกจากคณะกรรมการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้ง เพิ่มการจัดสรรงบประมาณและการจัดเก็บรายได้ให้แก่ท้องถิ่น ตลอดจนดำเนินการด้านบริหารงานบุคคล โดยโอนข้าราชการที่สังกัดส่วนกลางและส่วนภูมิภาคซึ่งประจำอยู่ในพื้นที่เป็นข้าราชการจังหวัด โดยเฉพาะหน่วยงานหลักด้านการปฏิบัติเช่นบุคลากรด้านการศึกษา สาธารณสุข นโยบายและแผน ฯลฯ เป็นต้น อีกทั้งสนับสนุนองค์กรภาคประชาสังคมเพื่อการปฏิรูปจังหวัด โดยมีการส่งเสริมและจัดตั้งเครือข่ายภาคพลเมืองในรูปแบบของสภาพลเมืองในทุกระดับต่อไป

การปฏิรูปจังหวัดที่มีความพร้อมในการพัฒนาสูง ซึ่งเป็นจังหวัดที่ภาคประชาสังคมและประชาชนมีเจตนารมณ์ที่จะยกฐานะจังหวัดของตนเองไปเป็น “จังหวัดจัดการตนเอง” (Self-governing Provincial) ซึ่งเป็นการปกครองท้องถิ่นระดับจังหวัด ดังนั้นจึงต้องมีการปรับเปลี่ยนบทบาทหน้าที่ของราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคเป็นหน่วยงานที่ดูแลเฉพาะภารกิจเชิงมหภาพและการบริหารสาธารณะ ได้แก่ด้านการทหาร การต่างประเทศ ระบบเงินตรา ศาสนา ศาสนา การคมนาคมสื่อสารและเป็นหน่วยงานในการให้คำปรึกษา กำกับดูแล ติดตาม ตรวจสอบและประสานนโยบายกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยยุบเลิกองค์กรบริหารส่วนจังหวัดและจัดตั้งจังหวัดตนเอง มีฐานะนิติบุคคล และมีโครงสร้างการบริหารราชการแบบสองชั้น (two-tier system) ได้แก่ระดับบน คือจังหวัด และระดับล่างคือเทศบาล หรืออาจเป็นในลักษณะระบบสามชั้น ในลักษณะของการรวมกลุ่มจังหวัดเป็น “มณฑล” หากจังหวัดทุกจังหวัดมีความพร้อมและประชาชนมีเจตนารมณ์ร่วมกัน โดยให้จังหวัดจัดการตนเองประกอบด้วย “สภาจังหวัดจัดการตนเอง” และ “ผู้ว่าราชการจังหวัดจัดการตนเอง” ซึ่งต่างมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน และให้มีสภาพลเมืองระดับจังหวัดเพื่อเป็นเวทีสาธารณะในการแสดงออกของเจตนารมณ์ร่วมของประชาชนในจังหวัด และมีส่วนร่วมในการวางแผน บริหาร และร่วมพัฒนาท้องถิ่น รวมทั้งให้อำนาจและอิสระในการจัดเก็บภาษีและการจัดการการคลังและงบประมาณเป็นของตนเองในจังหวัดอย่างสมบูรณ์ เพื่อนำงบประมาณที่ได้นำไปสู่การจัดสรรเพื่อพัฒนาท้องถิ่น และจัดสรรอุดหนุนกลับมาสู่รัฐบาลกลางในสัดส่วนที่สมดุลและเหมาะสมกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในแต่ละท้องถิ่น ตลอดจนต้องปรับเปลี่ยนโครงสร้างการบริหารงานบุคคลของทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นให้สอดคล้องกัน ภายใต้หลักแห่งความอิสระของการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

มาตรการที่ 2 การกระจายอำนาจเพื่อการบริหารเขตพิเศษจัดการตนเอง
เป็นมาตรการที่เน้นในการพัฒนาพื้นที่ที่มีบริบทพิเศษ ที่เหมาะสมให้สามารถจัดการตนเองได้มากขึ้น

ตามสภาพบริบทของสภาพภูมิสังคมของพื้นที่นั้นๆ เช่น เขตเศรษฐกิจพิเศษ เขตวัฒนธรรมพิเศษ เขตท่องเที่ยวพิเศษ เขตพัฒนาการศึกษาพิเศษ เป็นต้น เพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาทุนทางเศรษฐกิจและทุนทางสังคมของพื้นที่นั้นๆ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและให้บริหารจัดการแบบพิเศษเพื่อความคล่องตัว รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจเป็นพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งในจังหวัดหรืออาจรวมพื้นที่หลายจังหวัด เข้าด้วยกันตามแต่บริบทของพื้นที่นั้นๆ แล้วจัดการบริหารพิเศษขึ้น โดยท้องถิ่นได้บริหารจัดการด้วยตนเอง กรณีท้องถิ่นหรือจังหวัดขนาดใหญ่ ประชากรหนาแน่น มีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูง หรือมีลักษณะวัฒนธรรมที่เป็นแบบเฉพาะท้องถิ่น อาจผนวกรวมพื้นที่ปกครองท้องถิ่นโดยรอบหรือหลายจังหวัดรวมกันยกฐานะรูปแบบการปกครองท้องถิ่นเป็นมหานคร (Metropolis) เช่นภูเก็ต เชียงใหม่ อุตรธานี อุบลราชธานี และพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นต้น

มาตรการที่ 3 การปฏิรูประบบราชการเป็นมาตรการที่เน้นให้ระบบราชการสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและรักษาผลประโยชน์ของประชาชน ระบบราชการต้องปลอดจากการเมือง ข้าราชการทุกสังกัด ทุกประเภท ทุกระดับ ทุกตำแหน่ง มีศักดิ์ศรีเป็นอิสระ สามารถบริหารจัดการกิจการภายในองค์กรของตนเองตามกรอบและกฎเกณฑ์ โดยกฎหมายเฉพาะสำหรับแต่ละหน่วยงานที่ชัดเจน และเพื่อมิให้ระบบราชการเป็นกลไกเพื่อเพิ่มพูนแสวงหาและรักษาผลประโยชน์ของตนเอง ครอบครัวและพวกพ้อง โดยต้องมีการจัดความสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายข้าราชการประจำและฝ่ายการเมืองเสียใหม่ มีการจัดระบบงานราชการ จัดแบ่งหน้าที่รับผิดชอบ ตลอดจนปรับโครงสร้างของส่วนราชการเสียใหม่ ทั้งของราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นใหม่ให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้นและเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ลดความซ้ำซ้อน โดยมุ่งเน้นแง่ระบบการผลิตและการแข่งขัน มีการจัดระบบวิธีการปฏิบัติราชการให้สั้น คล่องตัว และมีประสิทธิภาพ โดยลดขั้นตอนในการทำงานที่ไม่จำเป็นในลักษณะต่างๆ เช่นการมอบอำนาจ นอกจากนี้ยังต้องมีการปฏิรูปในประเด็นของค่าตอบแทนและสวัสดิการในทุกระดับอย่างเป็นระบบให้เหมาะสมกับประสิทธิภาพการทำงาน ค่าครองชีพ และให้สามารถแข่งขันกับอัตราค่าจ้างภาคเอกชนได้ ตลอดจนการฝึกอบรมพัฒนาข้าราชการและสร้างความเชื่อมั่นและศรัทธาในการให้บริการประชาชน โดยยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง และมีคุณภาพและวัฒนธรรมการให้บริการที่ดี อีกทั้งปรับปรุง พัฒนา และแก้ไขกฎหมายและกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการแก้ไขปัญหาของประชาชน เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาของประชาชนได้โดยไม่ติดอุปสรรคและให้สามารถแก้ไขปัญหาจบลงได้ในขั้นตอนของระบบราชการในพื้นที่เท่านั้น

มาตรการที่ 4 การปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ในการปฏิรูปท้องถิ่นจากฝ่ายรับเป็นฝ่ายรุก เป็นมาตรการในการคืนอำนาจกลับไปให้ชุมชน ท้องถิ่น ประชาสังคม เป็นผู้ที่มีอำนาจในการจัดการตนเองแทนที่รัฐบาลกลาง ซึ่งเป็นการทำให้การปกครองท้องถิ่นเป็นการ

ปกครองตนเองของประชาชนให้มากขึ้น คือการให้ประชาชนร่วมกันบริหารจัดการบ้านเมืองกันเองให้มากยิ่งขึ้น โดยพึ่งพาผู้นำหรือผู้แทนให้น้อยลง ซึ่งควรพลิกกลับมาใช้ชุมชน ท้องถิ่น เป็นกำลังหลักในการปฏิรูปสังคม และเป็นตัวแสดง (Actors) ใหม่ในการเปลี่ยนแปลงสังคมแทนรัฐ ตลอดจนขึ้นมานำรัฐ กำกับรัฐได้ หรือให้รัฐมารับใช้ชุมชนและท้องถิ่นได้ นำรัฐเข้ามาใกล้ชิดกับชุมชน ท้องถิ่นและประชาสังคมมากขึ้น ชุมชนท้องถิ่นจัดการตนเองได้โดยไม่พึ่งพารัฐ ทำให้ท้องถิ่นชุมชน ประชาสังคมมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับรัฐ ทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่กับรัฐได้ เป็นท้องถิ่น ชุมชน ประชาสังคมที่แบบลด ฉลาด ละเอียดอ่อน และว่องไว ในการขับเคลื่อนการปฏิรูปต้องมีการปรับกระบวนการทัศน์และทัศนคติโดยมองท้องถิ่น ชุมชนในเชิงบวกมากยิ่งขึ้น มองเห็นศักยภาพ มองเห็นการสร้างสรรค์ของท้องถิ่น ชุมชนให้มากขึ้น มองท้องถิ่น ชุมชนในแง่ของการสร้างโอกาส การหาสิ่งใหม่ๆ ให้ท้องถิ่น ชุมชนทำมากขึ้น จากการมองชุมชนท้องถิ่นเต็มไปด้วยปัญหา มองสังคมเป็นผู้พิการ เป็นผู้อ่อนแอ ซึ่งส่วนใหญ่ติดความคิดเช่นนี้

นอกจากนี้ ในท้องถิ่นที่มีกลุ่มผู้ที่มีบารมี ให้ปรับทัศนคติและมุมมองใหม่ว่าเป็นทรัพยากรและเป็นกำลังหลักในการทำกิจกรรมต่างๆ ในท้องถิ่น ท้องถิ่นขาดคนเหล่านี้ไม่ได้ เพียงแต่คนเหล่านี้ยังอาจมีข้อจำกัดในการคิดเชิงการพัฒนาพื้นที่ หากได้รับการอบรม ฝึกฝน และได้รับการสนับสนุนทางความคิดจากนักวิชาการในเรื่องทักษะการเป็นผู้นำยุคใหม่ คนเหล่านี้จะพลิกกลับมาเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาเมืองและท้องถิ่นต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว อนึ่งควรแยกแยะท้องถิ่น ชุมชน ประชาสังคมออกมาจากรัฐและสร้างโครงสร้าง องค์กร เครือข่ายของท้องถิ่น ชุมชน ประชาสังคมเพื่อรับรู้ทิศทาง จุดอ่อน จุดแข็ง โดยอาจนำเอาท้องถิ่น ชุมชน ไปเชื่อมต่อกับธุรกิจ องค์กร สถาบัน กลุ่มทางธุรกิจ สังคม หรือนักวิชาการที่ทำด้านนวัตกรรม เพื่อเรียนรู้นวัตกรรมทางสังคมใหม่ๆ ตลอดจนสร้างกรอบความรักในเอกลักษณ์ทั้งของชาติและของท้องถิ่นไปพร้อมๆ กันในรูปแบบของความเป็น “ทวีเอกลักษณ์”

ทั้งนี้ในการขับเคลื่อนการปฏิรูปครั้งนี้ ต้องเป็นการปฏิรูปเพื่อคืนอำนาจให้แก่ชุมชนท้องถิ่น โดยต้องมองข้ามผ่านชุมชนท้องถิ่นที่อ่อนแอไป อันสืบเนื่องมาจากการที่รัฐไทยสร้างวัฒนธรรมการปกครองแบบรวมศูนย์ผูกขาดอธิปไตย แต่ควรมองเห็นว่ายังมีชุมชนท้องถิ่นที่ดีอีกจำนวนมาก เช่น เทศบาลนครเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ เทศบาลนครยะลา จังหวัดยะลา เทศบาลตำบลเกาะคา จังหวัดลำปาง เทศบาลตำบลปากพูน จังหวัดนครศรีธรรมราช และมีท้องถิ่นที่ดีๆ อีกจำนวนมาก ซึ่งได้รับรางวัล Best Practice จากสถาบันพระปกเกล้า ซึ่งหากมีการกระจายอำนาจอย่างแท้จริง จริงจัง และจริงใจในอนาคต ชุมชนท้องถิ่นทั้งที่มีความเข้มแข็งอยู่แล้ว หรือยังอ่อนแออยู่ก็จะใช้ความรักในถิ่นฐานบ้านเกิด ร่วมกันสร้างตัวเองขึ้นมาได้ไม่ยากนัก

มาตรการที่ 5 การปฏิรูประบบการเงินการคลังท้องถิ่นและมาตรฐานการตรวจสอบ เป็นมาตรการที่เสนอขึ้น เพื่อแก้ปัญหาระบบการเงินการคลังท้องถิ่น เนื่องจากเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า รัฐจัดสรรงบประมาณให้ท้องถิ่นยังห่างไกลจากเจตนารมณ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ ที่อย่างน้อยควรได้รับรายได้เป็นสัดส่วนต่อรายได้สุทธิของรัฐบาลที่ร้อยละ 35 แต่ที่ผ่านมาในความเป็นจริงท้องถิ่นกลับได้รับการจัดสรรงบประมาณยังไม่ถึงร้อยละตามที่กฎหมายได้กำหนด นอกจากนั้นในปี พ.ศ.2549 รัฐบาลได้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542 มาตรา 30 (4) ที่กำหนดให้ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2550 ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้คิดเป็นสัดส่วนต่อรายได้สุทธิของรัฐบาล ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 และโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มมากขึ้น คิดเป็นสัดส่วนต่อรายได้สุทธิของรัฐบาล ไม่น้อยกว่าร้อยละ 35 จึงเท่ากับเป็นการหลบเลี่ยงในสิ่งที่รัฐบาลไม่สามารถดำเนินได้ตามที่กฎหมายกำหนด โดยให้ยอมรับสัดส่วนงบประมาณที่รัฐบาลจัดสรรให้ในสัดส่วนที่ต่ำ นอกจากนี้ในแต่ละปีท้องถิ่นยังต้องเสียเวลาไปกับกระบวนการต่อรองงบประมาณซึ่งมีอัตราเพิ่มที่ต่ำมากอีกด้วย

ขณะเดียวกัน ระบบการคลังของไทยยังคงรวมศูนย์อยู่ที่ส่วนกลาง มีการกระจายอำนาจที่ไม่สมบูรณ์ อยู่ในสภาพที่เรียกว่า Hamilton Paradox (จรัส วุวรรณมาลา, 2555) เป็นผลมาจากรัฐบาลยังต้องการควบคุม “พื้นที่” ซึ่งหมายรวมถึงภูมิภาค ท้องถิ่น และชุมชน ที่เป็นเช่นนี้เพราะรัฐบาลคุม “พื้นที่” ด้วยการเอาใจใส่เลี้ยงดูพื้นที่ จนพื้นที่เกิดการเรียนรู้และคิดว่าไม่ต้องพึ่งพาตนเอง พึ่งรัฐบาลก็สามารถอยู่รอดได้ ทั้งๆที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ นอกจากนี้พื้นที่ที่กลับมีพฤติกรรมไม่รับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้น ทั้งพฤติกรรมที่ไม่พยายามเก็บภาษี ก่อหนี้ ใช้จ่าย สร้างภาระทางการเงิน ฯลฯ กลับผลักภาระให้รัฐบาลมากขึ้น โดยเรียกร้องให้จัดบริการ ให้จ่ายหนี้ ปลดหนี้หรือรับภาระหนี้แทน ฯลฯ ส่งผลให้รัฐบาลถูกพื้นที่คุม ตั้งรับ เล่นเกมสัดตามที่พื้นที่กำหนดมากขึ้น หรือเกมสัดแย่งงบประมาณลงพื้นที่ (Theory of Commom-pool) ท้ายที่สุดทั้งรัฐบาลและพื้นที่ต่างค่อยพัฒนาและพึ่งพาตนเองไม่ได้ ส่งผลให้ชุมชน ท้องถิ่น ประชาสังคมและพลเมืองไร้พลังอำนาจอ่อนกำลังลง และไม่สามารถจัดการปัญหาของตนเองได้ ก่อให้เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ฯลฯ ตามม และที่สำคัญได้แปรเปลี่ยนประชาชน ชุมชนท้องถิ่น ที่เคยรับผิดชอบต่อบ้านเมืองให้กลายเป็นผู้คอยรับการบริการจากรัฐแต่เพียงฝ่ายเดียว ความรู้สึกเป็นเจ้าของบ้านเมืองได้ลดน้อยถอยลง เป็นการชี้ให้เห็นถึงความไม่สมดุลทางโครงสร้างอำนาจระหว่างรัฐส่วนกลางกับชุมชนท้องถิ่น รัฐยังคงรวมศูนย์อำนาจ สังคมและชุมชนท้องถิ่นถูกกระทำให้อ่อนแอ จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ตอกย้ำและก่อให้เกิดช่องว่างมากขึ้น อันนำมาสู่ความเหลื่อมล้ำในสังคมไทย ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการปฏิรูป

ในส่วนของระบบการตรวจสอบก็เช่นเดียวกัน สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สต.ง.) ที่ทำหน้าที่ในการตรวจงบประมาณท้องถิ่น ควรมีการปรับปรุงกระบวนการทำงานและวิธีคิดในการทำงาน โดยปรับเปลี่ยนกระบวนการทศน์ในการกำหนดมาตรฐานในการตรวจสอบ โดย สต.ง.จะตรวจงบประมาณท้องถิ่นโดยใช้มาตรฐานเดียวกับที่ใช้สำหรับตรวจกรมกับกระทรวงไม่ได้ การทำให้กรมและกระทรวงกระดุกกระคิกไม่ได้ อาจจะเป็นมาตรฐานของ สต.ง. แต่สำหรับท้องถิ่น สต.ง. ต้องมีการกำหนดมาตรฐานในการตรวจสอบงบประมาณให้ท้องถิ่นมีความคล่องตัว ปรับทักษะใหม่และอย่าใช้มาตรฐานเดียวกันและอย่าคิดว่ามาตรฐานส่วนกลางเท่านั้นที่สูงกว่า สต.ง.ต้องปรับมาตรฐานให้ท้องถิ่นสามารถบริหารงานได้สะดวก ให้ท้องถิ่นสามารถดำเนินการได้เหมือนที่ปล่อยให้เอกชนดำเนินการ รัฐไม่เคยกังวลว่าภาคเอกชนจะมีธรรมาภิบาลอย่างไร ฌรัฐไม่เคยไปตรวจสอบ เป็นเรื่องของเจ้าของธุรกิจหรือผู้ถือหุ้น เปลี่ยนความคิดที่มองว่าราชการส่วนท้องถิ่นก็เป็นเพียงหนึ่งในส่วนราชการคล้ายส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เพราะแท้จริงแล้ว ราชการส่วนท้องถิ่นต้องไม่เหมือนส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ราชการท้องถิ่นต้องมีความยืดหยุ่นไม่เป็นทางการมากนัก ต้องคล่องตัว สะดวก ต้องเน้นผลงาน และต้องอนุญาตให้มีเครือข่าย ให้มีโยงใยตลอดจนอาจมีความโยงใยทางสายเลือดได้

ดังนั้น ระบบการเงินการคลังของท้องถิ่นและมาตรฐานการตรวจสอบ จึงควรมีการกระจายอำนาจและสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชนท้องถิ่นมากขึ้น ในด้านการคลัง ต้องเร่งรัดและเสริมศักยภาพในการจัดเก็บรายได้และภาษีให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น และภาษีที่จัดเก็บได้นั้นควรให้ท้องถิ่นสามารถนำมาใช้เพื่อการพัฒนาในท้องถิ่นนั้นได้ด้วย เพื่อให้ท้องถิ่นนั้นสามารถพึ่งตนเองและแก้ไขปัญหาของตนเองได้ ในด้านการเงินและการใช้จ่ายงบประมาณ ควรปรับระบบการตั้งค้ำของงบประมาณและการจัดสรรงบประมาณให้เน้นมิติเชิงพื้นที่ มากกว่าเน้นที่ประเด็นปัญหา กล่าวคือให้ท้องถิ่นเป็นหน่วยที่สามารถตั้งค้ำของงบประมาณได้ และการจัดสรรงบประมาณควรมีระบบที่สร้างการมีส่วนร่วม เพื่อให้เป็นไปตามความต้องการในการแก้ไขปัญหาของประชาชนในท้องถิ่น และในประเด็นสุดท้าย ด้านมาตรฐานในการตรวจสอบสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สต.ง.) ที่ทำหน้าที่ในการตรวจงบประมาณท้องถิ่น ควรมีการปรับปรุงกระบวนการทำงานและวิธีคิดในการทำงานให้ท้องถิ่นมีความคล่องตัว สามารถบริหารงานได้สะดวก เปลี่ยนความคิดที่มองว่าราชการส่วนท้องถิ่นก็เป็นเพียงหนึ่งในส่วนราชการคล้ายส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ราชการท้องถิ่นต้องมีความยืดหยุ่นไม่เป็นทางการมากนัก ต้องคล่องตัว สะดวก ต้องเน้นผลงาน และต้องอนุญาตให้มีเครือข่าย ให้มีโยงใย ตลอดจนอาจมีความโยงใยทางสายเลือดได้

(2) ข้อเสนอในมิติของการปฏิรูปท้องถิ่นเพื่อความสอดคล้องกับการปฏิรูปกฎหมายและยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ

เพื่อพัฒนา ป้องกันและแก้ไขจุดอ่อน (Weaknesses) ที่ได้จากผลการศึกษาในประเด็นของวัฒนธรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่สำคัญในการบริหารและพัฒนาท้องถิ่นมักทำงานแบบเช้าชามเย็นชาม เกิดจากความล่าช้าของระบบราชการไทยที่ขาดความกระตือรือร้นในการทำหน้าที่ของข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐและไม่ใส่ใจในการกิจส่วนรวม ทำหน้าที่ไม่เต็มศักยภาพ และการขาดความตระหนักในหน้าที่และการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมของข้าราชการ นักการเมือง และประชาชนในท้องถิ่นในส่วนนี้ จะเป็นข้อเสนอแนะนโยบายและแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปท้องถิ่นไทย เพื่อให้สอดคล้องกับการปฏิรูปกฎหมายและยุทธศาสตร์ของประเทศอันประกอบด้วย

1. ทิศทางของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ตามร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับร่างเบื้องต้น วันศุกร์ที่ 29 มกราคม 2559 นั้น มีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการปกครองส่วนท้องถิ่นในหลายส่วน หลายมาตรา โดยเนื้อความประเด็นหลักที่เกี่ยวข้องนั้น ได้ถูกระบุไว้ในหมวดที่ 14 การปกครองส่วนท้องถิ่น มาตราที่ 246 – 251 ประกอบกับมาตราที่ 1 และมาตราอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

2. ทิศทางของพระราชบัญญัติยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งมีโอกาสและความเป็นไปได้สูงที่จะมีการประกาศใช้ เพื่อเป็นกฎหมายเชิงแผนแม่บทในการพัฒนาและกำหนดทิศทางของประเทศอย่างเป็นรูปธรรมในเชิงกฎหมาย เพื่อให้มีสภาพบังคับ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นไทยโดยตรงตามบทบัญญัติตามมาตราที่ 4 มาตรา 6 ซึ่งระบุให้การปกครองท้องถิ่นเป็นสาระสำคัญส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์ชาติ

3. พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2549

4. ทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ประกอบด้วย 10 ยุทธศาสตร์ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเกี่ยวข้องทั้งหมดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

(1) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรติดตามความเคลื่อนไหวในประเด็นต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นเพื่อนำมาประกอบในการวางแผนและกำหนดทิศทางในการพัฒนาท้องถิ่นให้สอดคล้องกับการพัฒนาและปฏิรูปประเทศในด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงแห่งการเปลี่ยนแปลง บนพื้นฐานของการพัฒนาองค์ความรู้ โดยเฉพาะแนวทางการกระจายอำนาจซึ่งมี

ความสำคัญอย่างยิ่งและมีส่วนสำคัญในการที่จะพัฒนาทางการเมืองในระบบประชาธิปไตยอีกทั้งแนวทางในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นที่กล่าวมาจะเป็นแนวทางและเป็นประโยชน์ต่อการปฏิรูปการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2549 ซึ่งเป็นกลไกและมาตรการที่จะพัฒนาขึ้นในอนาคตเพื่อมุ่งหมายให้การกระจายอำนาจบรรลุผลสำเร็จโดยที่ภาคประชาชนจะต้องมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองมีการตัดสินใจในชุมชนท้องถิ่นของตนได้ด้วยตนเองนอกจากนี้ภาครัฐภาคเอกชนหรือทุกภาคส่วนในสังคมจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมทั้งในเชิงนโยบายการกระจายอำนาจมิใช่เป็นเรื่องของนักการเมืองข้าราชการหรือนักวิชาการมีฉะนั้นแล้วจะเป็นการกระจายอำนาจจากภาครัฐและข้าราชการประจำไปสู่ผู้ปกครองท้องถิ่นหรือผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นและจะทำให้การปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นครั้งนี้กลายเป็นความทุกข์ของประชาชนในท้องถิ่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องการความเข้าใจที่ตรงกันและความมุ่งมั่นเชื่อมั่นต่อปรัชญาและคุณค่าของการกระจายอำนาจจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องนับแต่รัฐบาลส่วนราชการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชนที่พร้อมจะร่วมกันพัฒนาการกระจายอำนาจโดยผ่านกระบวนการการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องและมั่นคงต่อไป ซึ่งประกอบด้วยข้อเสนอแนะเชิงนโยบายดังนี้

1. สำหรับแนวทางการกระจายอำนาจของประเทศไทยนั้นส่วนสำคัญคือเรื่องของตัวผู้นำและเสถียรภาพทางการเมืองของรัฐบาลก็มีส่วนสำคัญต่อความต่อเนื่องของการกระจายอำนาจในฐานะที่ผู้นำทางการเมืองเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการกำหนดทิศทางการบริหารบ้านเมืองมีวิสัยทัศน์ในการกระจายอำนาจก็สามารถที่จะผลักดันให้เกิดการกระจายอำนาจรวมทั้งมีเสถียรภาพทางการเมืองสนับสนุนด้วยก็จะทำให้การกระจายอำนาจเกิดขึ้นได้อย่างจริงจังแต่ในทางกลับกันแม้มีเสถียรภาพทางการเมืองแต่หากผู้นำทางการเมืองไม่มีวิสัยทัศน์หรือไม่มีความประสงค์ในเรื่องการกระจายอำนาจก็ทำให้ไม่มีการกระจายอำนาจเกิดขึ้นอย่างจริงจังเช่นกันเนื่องจากที่ผ่านมารัฐบาลดูเหมือนจะไม่จริงจังกับการกระจายอำนาจตามกรอบของรัฐธรรมนูญและตามกรอบของกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเท่าใดเห็นได้จากนโยบายของรัฐจะมุ่งตอบสนองความต้องการของประชาชนผ่านหน่วยงานที่รัฐบาลสามารถควบคุมได้โดยตรงเช่นนโยบายกองทุนหมู่บ้านเป็นต้นโดยมองข้ามความสำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไปและมุ่งหาคะแนนนิยมจากประชาชนมากกว่าส่งผลให้ประชาชนยังคงคิดแต่การพึ่งพาภาครัฐ

2. นอกจากนี้การกระจายอำนาจทางการคลังท้องถิ่นก็มีส่วนสำคัญและนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นในเรื่องความเป็นอิสระในการปกครองตนเองของท้องถิ่นจะเห็นได้ว่าปัญหาทางด้านรายได้ของท้องถิ่นนั้นมีไม่เพียงพอจะต้องอาศัยการจัดสรรเงินอุดหนุนจากภาครัฐ (รัฐบาล

กลาง) เป็นจำนวนมากในแต่ละปีแต่ละท้องถิ่นซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ขาดความเป็นอิสระในการตัดสินใจที่จะดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบายของผู้บริหารท้องถิ่นและความต้องการของประชาชน หากท้องถิ่นมีอำนาจในการจัดเก็บภาษีมากย่อมแสดงให้เห็นว่าท้องถิ่นจะมีรายได้ของตัวเองมากความเป็นอิสระในการตัดสินใจใช้เงินไปในกิจกรรมใดๆมากกว่าการใช้เงินช่วยเหลือจากส่วนกลางสรุปได้ว่า การกระจายอำนาจที่แท้จริงคือการถ่ายโอนอำนาจในการจัดหารายได้ไปให้ตนเอง

3. ในการปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องทำให้ภาคประชาชนมีความเข้มแข็งมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการบริหารงานท้องถิ่นและสามารถที่จะกำกับการบริหารงานท้องถิ่นอย่างจริงจังโดยภาครัฐเป็นเพียงผู้ให้การสนับสนุนและส่งเสริมให้ภาคประชาชนมีความเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น

4. เสนอให้มีการปรับปรุงเรื่องความซ้ำซ้อนระหว่างระบบการปกครองท้องถิ่นที่มีกำนันผู้ใหญ่บ้านกับระบบการปกครองท้องถิ่นที่มีองค์การบริหารส่วนตำบลอยู่โดยกำหนดบทบาทอำนาจหน้าที่ให้ชัดเจนในเรื่องการทำงานโดยแยกหน้าที่สำคัญออกคนละด้านเช่น องค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ในเรื่องการบริหารและพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนรวมทั้งจัดหาและบำรุงรักษาสาธารณูปโภคและสาธารณูปการที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชนในพื้นที่นั้นๆ ส่วนกำนันผู้ใหญ่บ้านทำหน้าที่ด้านการป้องกันปราบปรามและรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนในพื้นที่รับผิดชอบและคอยช่วยเหลือการปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลเช่นทำหน้าที่ประสานงานเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารขององค์การบริหารส่วนตำบลให้ประชาชนทราบ

5. เสนอให้มีการปรับปรุงกฎหมายต่างๆ ให้เอื้อประโยชน์ต่อประชาชนในการตรวจสอบและถอดถอนฝ่ายการเมืองในท้องถิ่นที่มีการทุจริตประพฤติดมิชอบหรือละเลยการปฏิบัติหน้าที่ต่อประชาชนและท้องถิ่นเช่นการเพิ่มบทลงโทษให้หนักกว่าเดิมจากยกเว้นการเล่นการเมือง 5 ปีมาเป็นการห้ามลงเล่นการเมืองตลอดชีวิตการยึดทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน เป็นต้น

(2) ข้อเสนอแนะเชิงมาตรการ/เชิงปฏิบัติการ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรถอดบทเรียนจากการดำเนินการที่ผ่านมา และศึกษาตลอดจนถอดแผนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องออกมาประกอบกับ เพื่อนำมาสู่การวิเคราะห์องค์กรและท้องถิ่นถึงปัจจัยสภาพแวดล้อมทั้งภายใน และภายนอก เพื่อหาจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และอุปสรรค จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ นำมากำหนดหรือปรับปรุงวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไป เพื่อให้การพัฒนาของท้องถิ่นสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและการปฏิรูปในเชิงมหภาพของประเทศอย่างเหมาะสมกับสภาพภูมิสังคมของท้องถิ่น

ต่อไปซึ่งประกอบด้วยข้อเสนอแนะเชิงมาตรการ/เชิงปฏิบัติการในการปฏิรูปท้องถิ่น ที่มีการดำเนินการแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ได้แก่ ข้อเสนอปฏิรูปประเทศไทยระยะเร่งด่วนที่รัฐบาลสามารถดำเนินการได้เอง และข้อเสนอปฏิรูปประเทศไทยที่ควรเสนอให้สภาพัฒนาการแห่งชาติพิจารณา

(1) ข้อเสนอปฏิรูปประเทศไทยระยะเร่งด่วนที่รัฐบาลสามารถดำเนินการได้เอง

- ปรับปรุงแนวทางการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและการแปลงแผนสู่การปฏิบัติให้สอดคล้องกับทิศทางของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ทิศทางของพระราชบัญญัติยุทธศาสตร์ชาติ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2549 ทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ยุทธศาสตร์การวิจัย และแผนพัฒนาจังหวัด/ กลุ่มจังหวัดโดยนำรูปแบบกระบวนการเรียนรู้การจัดทำยุทธศาสตร์และการแปลงแผนสู่การปฏิบัติมาเป็นแบบในการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกลุ่มจังหวัดอย่างบูรณาการภายใต้การมีส่วนร่วมและประสานเชื่อมโยงการจัดทำยุทธศาสตร์ระดับกระทรวงและกรมเพื่อตอบสนองแผนพัฒนาท้องถิ่นตามความต้องการของชุมชนและประชาชนในพื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพ

- ปรับปรุงหลักเกณฑ์วิธีการการจัดสรรเงินอุดหนุนให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีหลักการที่แน่นอนเพื่อลดความล่าช้าการโอนและลดการแทรกแซงจากฝ่ายการเมือง

(2) ข้อเสนอปฏิรูปประเทศไทยที่ควรเสนอให้สภาพัฒนาการแห่งชาติพิจารณา

- เร่งปรับปรุงแก้ไขพ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีสภาพบังคับและเร่งรัดให้ส่วนราชการหรือหน่วยงานที่ยังไม่ปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการโดยเร็ว

- ปรับโครงสร้างหน้าที่และความสัมพันธ์ระหว่างราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นให้เป็นไปอย่างเหมาะสมลดช่องว่างหรือความทับซ้อนของภารกิจและหน้าที่ต่างๆ โดยส่งเสริมการบูรณาการการปกครองท้องถิ่นผ่านการกระจายอำนาจบริหารสั่งการเพื่อให้ท้องถิ่นสามารถพัฒนาการให้บริการสาธารณะตามอำนาจหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริงรวมถึงสนับสนุนการจูงใจบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถให้เข้าไปมีบทบาทในส่วนท้องถิ่นต่างๆมากขึ้น

- ทบทวนบทบาทและความสัมพันธ์ของการบริหารการคลังของประเทศ และการบริหารการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงการคลังสำนักงานงบประมาณและสำนักงานคณะกรรมการการกระจายอำนาจเพื่อสร้างระบบการจัดสรรงบประมาณให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างเป็นธรรมและเพียงพอต่อการให้บริการประชาชนภายใต้หลักพื้นฐานของการกระจายอำนาจที่กำหนดว่าสัดส่วนงบประมาณส่วนใหญ่ของท้องถิ่นต้องถูกบริหารจัดการในระดับท้องถิ่นรวมทั้งมีระบบการตรวจสอบนอกเหนือจากการตรวจเงินแผ่นดิน

- ผลักดันกฎหมายหลักต่างๆของท้องถิ่นได้แก่กฎหมายรายได้ท้องถิ่น กฎหมายกระจายอำนาจกฎหมายบริหารงานบุคคลของท้องถิ่นโดยจัดทำเป็นประมวลกฎหมาย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยมีการกำหนดรูปแบบขั้นตอนกระบวนการมีส่วนร่วมและสัดส่วนของภาคประชาชนในคณะกรรมการ/กลไกการตัดสินใจต่างๆและให้ครอบคลุมการกำหนดรูปแบบและอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่สอดคล้องกับรายได้เพื่อให้สามารถจัดทำบริการสาธารณะได้อย่างมีประสิทธิภาพรวมทั้งการปรับระบบรายได้จากภาษีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยให้หน่วยงานกลางที่มีความเชี่ยวชาญเช่นสำนักงานงบประมาณกรมบัญชีกลางสนับสนุนการออกแบบระบบงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เป็นมาตรฐานและเชื่อมโยงกับระบบการเงินการคลังของประเทศรวมถึงการตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมายระเบียบข้อบังคับอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การดำเนินการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นเป็นไปโดยกลไกภาคประชาชนอย่างชอบธรรมสามารถตรวจสอบและรับรองผลการเลือกตั้งได้

(3) ข้อเสนอในมิติของการปฏิรูปท้องถิ่นเพื่อพัฒนาระบบประชาธิปไตย

เพื่อส่งเสริมและเสริมสร้างโอกาส (Opportunities) ที่ได้จากผลการศึกษาในความพยายามเสริมสร้างและส่งเสริมการพัฒนาระบบประชาธิปไตยในท้องถิ่น ตลอดจนการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น การกระจายอำนาจและการพัฒนาให้แก่ท้องถิ่นในส่วนนี้ จะเป็นข้อเสนอแนะนโยบายและแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปท้องถิ่นไทย โดยใช้การปกครองท้องถิ่นเป็นรากฐานในการพัฒนาระบบประชาธิปไตย โดยมุ่งสร้างกระบวนการความคิดและกระบวนการทัศน์เกี่ยวกับประชาธิปไตยให้เกิดขึ้น เนื่องจากการเข้าถึงการเรียนรู้ทางการเมืองของประชาชนชาวไทยมีขอบเขตที่จำกัดและไม่ทั่วถึง หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งคือขาดโอกาสในการเข้าถึงการเรียนรู้และการมีส่วนร่วมทางการเมือง ดังนั้นกิจกรรมทางการเมืองจึงจำกัดอยู่เฉพาะคนบางกลุ่ม ประชาชนทั่วไปไม่มีความผูกพันในระบบความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับพลเมือง

(3.1) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

การสร้างประชาธิปไตยในท้องถิ่นนั้น ควรลดความสำคัญของการเลียนแบบหรือรูปแบบที่อ้างว่าเป็นประชาธิปไตย ซึ่งเป็นที่เห็นในประชาธิปไตยระดับชาติหรือที่เรียกว่าระชาธิปไตยทางอ้อมหรือประชาธิปไตยทางเลือก เช่นการเลือกตั้ง ฯลฯ เป็นต้น แต่ควรส่งเสริมประชาธิปไตยในอีก 2 รูปแบบ ได้แก่ (1) ประชาธิปไตยทางตรง คือประชาธิปไตยที่เปิดโอกาสให้ประชาชนทุกคนเข้ามามีส่วนร่วม ไม่ใช่เฉพาะการเลือกตั้ง แต่ต้องมีส่วนเข้ามารับรู้ปัญหา แก้ปัญหา เข้ามาพัฒนา มีวิธีการระดมทรัพยากรของท้องถิ่นเอง มีวิธีการจัดการของท้องถิ่นเอง ซึ่งเวทีระดับนี้เป็นเวทีของท้องถิ่นเป็นตัวขับเคลื่อน และ (2) ประชาธิปไตยแบบที่รัฐกับสังคมแบ่งอำนาจสาธารณะกัน เป็นประชาธิปไตยบนหลักของ “หลักอำนาจสาธารณะ” เช่น อำนาจดูแลในความปลอดภัย อำนาจในการจัดการศึกษา อำนาจในการจัดการสิ่งแวดล้อม ฯลฯ เป็นต้น ซึ่งเป็นอำนาจที่รัฐสามารถที่จะแบ่งให้กับสังคมได้ รัฐไม่จำเป็นต้องผูกขาดอำนาจธิปไตย และไม่ได้หมายความว่าจะเป็นผู้ที่อยู่สูงกว่า แต่เป็นผู้ที่จะเสมอกับสังคม เพียงแต่รัฐเป็นหมายเลขหนึ่งในบรรดาผู้เท่าเทียม ซึ่งเป็นการขับเคลื่อนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชน

นอกจากนี้ในการสร้างระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุขให้เกิดขึ้นอย่างแท้จริงและยั่งยืนในสังคมไทยและสังคมท้องถิ่น ต้องมีการพัฒนาคุณภาพของประชาชนให้มีความเป็นพลเมืองที่เหมาะสมและสอดคล้องต่อการดำเนินชีวิตในสังคมท้องถิ่นและสังคมประชาธิปไตย ถ้าพึ่งจะออกแบบเพียงให้โครงสร้างทางการเมืองเบื่องบนมีเสถียรภาพและให้ประชาชนมีสิทธิในกระบวนการประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมของชุมชนและของท้องถิ่น จะไม่สามารถทำให้เป็นระบอบประชาธิปไตยให้เกิดขึ้นอย่างแท้จริงและยั่งยืนในสังคมไทยได้ รากฐานสำคัญของการเป็นประชาธิปไตยที่แท้จริงและยั่งยืนคือคนในประเทศต้องมีความเป็นพลเมือง ซึ่งความเป็นพลเมืองนี้ต้องตั้งใจสร้างขึ้นเพื่อเป็นปัจจัยนำเข้า (Input)สู่กระบวนการประชาธิปไตยทั้งทางตรงและทางอ้อม (Process) หากปัจจัยนำเข้าไม่มีคุณภาพ ย่อมส่งผลกระทบต่อความดี้อยประสิทธิภาพของกระบวนการประชาธิปไตย ซึ่งถือได้ว่าเป็นผลผลิต (Output) ที่ไม่มีประสิทธิภาพและล้มเหลว ในทางตรงกันข้ามหาเรามีพลเมืองที่ดี ก็จะเป็นดังปัจจัยการผลิตที่มีคุณภาพ เราก็จะได้ผลผลิตที่มีคุณภาพ นั่นคือความมีประสิทธิภาพแลประสบความสำเร็จในการสร้างระบอบประชาธิปไตยให้เกิดขึ้นได้อย่างแท้จริงและยั่งยืนในสังคมไทยต่อไป

ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องอาศัยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการขับเคลื่อนการสร้างพลเมืองให้เกิดขึ้นกับประชาชนในท้องถิ่นทั่วประเทศ เพื่อเป็นพื้นฐานรองรับโครงสร้างและกระบวนการทางการเมืองให้ดำเนินได้อย่างยั่งยืน ซึ่งความเป็นพลเมืองของคนในชาติจะเป็นผู้มีความผูกพัน (Obligation) รับผิดชอบ (Responsibility) และรับผิดชอบ

(Accountability) ทางการเมือง โดยแสดงออกในรูปแบบของวิถีชีวิตและวัฒนธรรมแบบประชาธิปไตย เป็นคนที่มีความรู้ความเข้าใจบริบททางการเมืองและสังคมในท้องถิ่นและประเทศของตน เข้าใจบทบาท อำนาจหน้าที่ และความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับพลเมือง รวมไปถึงเข้าใจกระบวนการใช้อำนาจและผลของการใช้อำนาจทั้งทางตรงและทางอ้อมของพลเมือง นอกจากนี้ยังเป็นผู้ที่มีความตระหนัก (Awareness) ตอบทบทวนหน้าที่อันเป็นสิทธิเสรีภาพของตนเอง สามารถใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจและประเมินคุณค่าการกระทำทางการเมืองและสถาบันการเมือง ตลอดจนขององค์กรภาครัฐทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และท้องถิ่นได้ และพร้อมที่จะเข้าไปเป็นผู้กระทำหรือผู้เล่นทางการเมือง (Engage in Politics) จนกระทั่งการเมืองทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่นกลายเป็นวิถีชีวิตหนึ่งในการดำรงชีวิตที่เรียกว่า “วิถีชีวิตและวัฒนธรรมประชาธิปไตย” ซึ่งในหลายประเทศที่มีประชาธิปไตยมีความมั่นคงและยั่งยืน ซึ่งมีปัจจัยหนุนเสริมหรือองค์ประกอบที่สำคัญคือการสร้างคนในชาติให้มีความเป็นพลเมืองที่พร้อมจะดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับสังคมประชาธิปไตย เช่นในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี หรือในประเทศสิงคโปร์ การสร้างคนเป็นพลเมืองอาจทำได้โดยผ่านการเรียนรู้ผ่านวิถีชีวิตที่เป็นบริบทของสังคมและพัฒนาชีวิตขึ้นมาอย่างเหมาะสมตามครรลองแห่งวิถีประชาธิปไตย เป็นการเรียนรู้โดยกระบวนการกล่อมเกลாதาสังคม (Socialization) จากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนรุ่นหนึ่งจนกลายเป็นวัฒนธรรมประชาธิปไตย และการเรียนรู้อีกรูปแบบหนึ่งคือการจงใจให้การศึกษาทางการเมืองแก่ประชาชนในชาติให้เรียนรู้ทางการเมือง การเรียนรู้และการสร้างพลเมืองในประการหลังนี้ กระทำโดยมีสถาบันที่ทำหน้าที่เสริมสร้างการเรียนรู้ทางการเมืองโดยตรง เพื่อผลิตหรือสร้างคนในชาติให้เป็นพลเมืองที่พึงประสงค์เหมาะสมแก่การใช้ชีวิตและดำรงอยู่ของความเป็นประชาธิปไตย ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าควรเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะรับบทบาทและภาระหน้าที่ดังกล่าว เนื่องจากเป็นหน่วยการปกครองระดับพื้นฐานที่มีความใกล้ชิดพื้นที่มากที่สุด ตลอดจนมีทรัพยากรและบุคลากรที่มีความพร้อมในระดับพื้นที่มากที่สุด เพื่อสร้างประชาชนในท้องถิ่นให้เป็นพลเมืองบนวิถีชีวิตและวัฒนธรรมประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ต่อไป

(3.2) ข้อเสนอแนะเชิงมาตรการ/เชิงปฏิบัติการ

- ภาครัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรมีการดำเนินการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการลงประชามติ การเสนอกฎหมาย ให้มีลักษณะที่เป็นไปได้จริงในทางปฏิบัติ และเปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถที่จะเข้าชื่อเสนอกฎหมาย หรือความต้องการด้านกฎหมายให้มากขึ้น
- ควรมีการจัดกิจกรรมและให้ความรู้และส่งเสริมเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยทางตรงและการปกครองท้องถิ่นให้กับประชาชนและเยาวชน ตลอดจน

สนับสนุนการศึกษาแนวทางการพัฒนาเสริมสร้างประชาธิปไตยทางตรงในสังคมไทย โดยศึกษาในทุกมิติโดยอาจนำตัวแบบมาจากต่างประเทศ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบและนำมาสู่การสร้างแนวทางการจัดการ และกลไกในการดำเนินการส่งเสริมประชาธิปไตยทางตรงในสังคมทุกระดับต่อไป

- ควรสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการจัดทำวิจัยและถอดบทเรียนในการขับเคลื่อนประชาธิปไตยทางตรงในท้องถิ่น ร่วมกับประชาชนในชุมชน ตลอดจนเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ และรณรงค์ให้ประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง และลงประชามติ รับรู้ถึงขั้นตอน กระบวนการในการเลือกตั้ง การออกเสียงประชามติ ฯลฯ เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการตรวจสอบและถอดถอนสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น

- รัฐควรส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นหน่วยงานหลักในการวางรากฐานประชาธิปไตยในโครงสร้างระดับพื้นฐาน (Infra Structure) ผ่านกระบวนการให้การศึกษาด้านการเมือง (Political Education) และการให้การศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นพลเมือง (Civic Education) เพื่อสร้างค่านิยมใหม่ของพลเมืองท้องถิ่น รวมถึงการสร้างการมีส่วนร่วมทางการเมือง (Political Participation) ของประชาชนในการเลือกตั้งและการปกครองส่วนท้องถิ่น นอกจากนี้ต้องสร้างความเข้มแข็งให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อเป็นแม่ข่ายในการสร้างเครือข่ายการมีส่วนร่วมกับภาคีพันธมิตร ได้แก่ พรรคการเมือง สื่อมวลชน และองค์กรภาครัฐต่างๆ ก่อให้เกิดเป็นสถาบันที่ช่วยขับเคลื่อนกระบวนการทางการเมืองที่สำคัญในโครงสร้างระดับกลาง (Middle Structure) ที่มีความเข้มแข็ง เพื่อให้้องค์กรเหล่านี้เป็นช่องทางและกลไกผลักดันข้อเรียกร้องและความต้องการของประชาชนเข้าสู่กระบวนการตัดสินใจในการกำหนดนโยบายและออกกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และเป็นช่องทางในการสื่อสารทำความเข้าใจกันระหว่างผู้กำหนดนโยบายและประชาชนที่มีประสิทธิภาพทั้งในระดับประเทศ และระดับท้องถิ่น ต่อไป

- รัฐต้องเร่งการกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เนื่องจากการกระจายอำนาจจากรัฐส่วนกลางให้ถึงมือประชาชนในท้องถิ่น มิใช่เป็นการกระจายและกระจุกไว้ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และกำกับและควบคุมไว้ที่ผู้ได้รับมอบอำนาจจากรัฐส่วนกลาง กล่าวคือ การกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นที่เป็นการปฏิรูประบบการเมืองท้องถิ่นนั้น จะต้องให้ประชาชนในท้องถิ่นมีอำนาจในการตัดสินใจและสามารถใช้กระบวนการประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมในการบริหารกิจการท้องถิ่นได้ด้วย นอกจากนี้การกระจายกิจการกิจของท้องถิ่นให้เป็นภารกิจของท้องถิ่น โดยลดบทบาทการจัดการและการใช้อำนาจของรัฐส่วนกลางลง โดยพิจารณาว่ากิจการการบริหารประเทศทั้งมวล มีภารกิจใดที่รัฐส่วนกลางเป็นผู้ดำเนินการและภารกิจใดที่ท้องถิ่นสามารถบริหารจัดการด้วยท้องถิ่นเองได้ก็ควรกระจายให้แก่ท้องถิ่น โดยหลักการปกครองส่วนท้องถิ่นของนานาประเทศที่มีความเป็นประชาธิปไตย รัฐส่วนกลางจะสนับสนุนและส่งเสริมให้ท้องถิ่นได้บริหาร

จัดการตนเอง เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐส่วนกลาง รัฐส่วนกลางจะสงวนอำนาจหน้าที่การบริหารกิจการของประเทศเฉพาะภารกิจที่สำคัญและจำเป็นเท่านั้น เช่น ความมั่นคงของประเทศ ระบบเงินตรา กิจการความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และกระบวนการทางศาลเป็นต้น อีกทั้งการกระจายอำนาจให้ถึงมือประชาชนและการกระจายภารกิจให้ท้องถิ่นมีอำนาจตัดสินใจดำเนินการได้ ต้องมีการปรับปรุงระบบสนับสนุนการบริหารกิจการท้องถิ่นตามไปด้วย เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถดำเนินการภารกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งสิ่งที่จะต้องปรับปรุงให้สอดคล้องกับการภารกิจคือการกระจายทรัพยากรในการบริหารจัดการให้แก่ท้องถิ่น การปรับปรุงระบบจัดเก็บรายได้ การจัดสรรรายได้และการบริหารงานบุคคล

- รัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องส่งเสริมให้ประชาชนจะต้องมีพื้นที่ปริมณฑลสาธารณะ (Public Sphere) เพื่อแสดงออกทางการเมือง (Political Exercise) เป็นพื้นที่หรือเวทีที่ประชาชนทุกหมู่เหล่าในท้องถิ่นแต่ละระดับมาร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ปรัชญาหรือแสดงความคิดเห็นต่ออนาคตของท้องถิ่น รวมถึงการเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการนโยบายสาธารณะของท้องถิ่น โดยจัดตั้งสภาพลเมืองของท้องถิ่นขึ้นในระดับต่างๆ ตลอดจนมีกฎหมายรองรับในการจัดตั้งและดำเนินการของสภาพลเมืองในระดับท้องถิ่น ซึ่งข้อเสนอดังกล่าวเป็นข้อเสนอเพื่อให้ประชาชนได้มีพื้นที่หรือเวทีทางความคิดมาแสดงเจตจำนงร่วมกัน (General Will) เป็นการใช้กระบวนการประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม เพื่อการตัดสินใจแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่นคู่ขนานไปกับประชาธิปไตยทางอ้อมที่ประชาชนเลือกผู้แทนเข้าไปบริหารท้องถิ่น โดยไม่ปล่อยให้ผู้นำการเมืองท้องถิ่นใช้อำนาจในการตัดสินใจโดยลำพังหรือโดยพรรคพวก การมีสภาพลเมืองขึ้นมาให้ท้องถิ่น นอกจากเป็นการสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมทางการเมืองในท้องถิ่นแล้ว ยังเป็นการยึดโยงระหว่างผู้บริหารท้องถิ่นกับพลเมืองในท้องถิ่น ซึ่งในสังคมประชาธิปไตยที่สมบูรณ์การเมืองแบบตัวแทนจะต้องฟังเสียงการเมืองภาคพลเมือง การมีสภาพลเมืองจึงเป็นการปฏิรูปท้องถิ่นและการปฏิรูปให้พลเมืองได้ใช้สิทธิและเสียง (Voice) อย่างแท้จริงควบคู่กันไป

- รัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรขยายและรับรองสิทธิชุมชนให้สามารถเข้าถึงสิทธินั้นได้ง่ายขึ้น และให้สามารถมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการที่เป็นรูปธรรม โดยมีกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติสิทธิชุมชนในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติมารองรับหลักการที่ได้กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ซึ่งเมื่อประชาชนเข้าถึงและสามารถใช้สิทธิชุมชนได้จริง จะเกิดความรู้สึกผูกพันต่อหลักการของรัฐธรรมนูญและมีความเชื่อมั่นในรัฐธรรมนูญว่า สามารถนำมาปฏิบัติได้จริง

- ในสังคมประชาธิปไตยมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างความเข้มแข็งทางการเมืองให้แก่ประชาชน ซึ่งพิจารณาได้จากการที่ประชาชนต้องมีสำนึกและรับผิดชอบต่อส่วนรวม

ด้วยกันเอง และตระหนักถึงปัญหาของสังคม โดยรัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรเป็นผู้ให้การสนับสนุนโดยมีแผนยุทธศาสตร์และหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการสนับสนุนและส่งเสริมให้ประชาชนมีความเข้มแข็งทั้งในรูปแบบของการให้การศึกษา การสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินกิจกรรมทางการเมือง ซึ่งความเข้มแข็งทางการเมืองของประชาชนถือเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญที่จะทำให้ประชาชนมีสำนึกและความรับผิดชอบที่จะดำเนินกิจกรรมต่างๆ ให้เกิดความมั่นคงแก่ชุมชนท้องถิ่น และต่อประเทศโดยรวมต่อไป

(4) ข้อเสนอในมิติของการปฏิรูปท้องถิ่นเพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

เพื่อส่งเสริมและเสริมสร้างจุดแข็ง (Strengths) ที่ได้จากผลการศึกษาซึ่งในปัจจุบันที่ประชาชนยังสามารถเข้าถึงการศึกษามากขึ้น รู้จักสิทธิของตนมากขึ้น อีกทั้งช่องทางการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็ว ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข่าวสารและข้อมูล ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ เพื่อสร้างกระแสให้สังคมได้เกิดการตื่นตัวหรือเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมใดๆ ของทั้งระดับท้องถิ่นหรือในระดับประเทศต่อไปในส่วนนี้ จะเป็นข้อเสนอแนะนโยบายและแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน การที่จะบรรลุเป้าหมายในการเป็นประชาคมอาเซียนได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ภาครัฐในทุกกระดับ ไม่ว่าจะเป็นระดับประเทศหรือระดับท้องถิ่นจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมผลักดัน ประกอบกับสนับสนุนให้ภาคเอกชนและภาคประชาชนได้ตระหนักถึงความสำคัญ และประโยชน์ที่จะได้รับจากการเป็นประชาคมอาเซียน ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทั้งในแง่มุมของการเป็นประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรม

(4.1) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรติดตามความเคลื่อนไหวในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในส่วนของประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรม เพื่อนำมาเป็นกรอบในการวางแผนและกำหนดทิศทางในการพัฒนาท้องถิ่นให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและการปฏิรูปในเชิงมหภาพของประเทศในการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

เสาหลักที่ 1 ในส่วนของการเข้าสู่ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน ส่งผลให้ต้องมีการสร้างความร่วมมือระหว่างองค์กรภาครัฐ ไม่ว่าจะเป็นระดับประเทศหรือระดับท้องถิ่น ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในประเด็นประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน

ประเด็นความมั่นคงรูปแบบใหม่ เช่น การค้ามนุษย์ เครือข่ายยาเสพติด กลุ่มก่อการร้ายข้ามชาติ และความร่วมมือด้านการจัดการภัยพิบัติเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่ปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชน ปัญหาความมั่นคงรูปแบบใหม่ที่มาพร้อมกับการเคลื่อนย้ายแรงงานโดยเสรี ความเหลื่อมล้ำทางสังคมก็ยิ่งทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน ดังนั้นในการเข้าสู่ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจึงจำเป็นต้องมีการเสริมสร้างและสนับสนุนให้ประชาชนตระหนักถึงหลักประชาธิปไตยและหลักการแห่งสิทธิมนุษยชน สิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชน ตลอดจนต้องมีการจัดทำแผนรองรับปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนและมีแผนความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียงในอาเซียนในการส่งเสริมหลักการประชาธิปไตยและหลักสิทธิมนุษยชน ส่งเสริมความเข้าใจในหลักการประชาธิปไตยระหว่างประชาชนและเยาวชน โดยคำนึงถึงพื้นฐานของระบบการศึกษาของแต่ละประเทศสมาชิกอาเซียน รวมถึงการเพิ่มบทบาทขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีศักยภาพและขีดความสามารถในเวทีระหว่างประเทศในประเด็นที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน เช่น กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา เทศบาลนครเชียงใหม่ เทศบาลนครหาดใหญ่ เป็นต้น

เสาหลักที่ 2 การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สำหรับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น เมื่อเกิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขึ้น จะทำให้ตลาดในระบบเศรษฐกิจทุกระดับ ทุกระบบ มีความหลากหลายและมีขนาดใหญ่ขึ้น ตลอดจนมีผลผลิตที่มีคุณภาพแตกต่างกัน ประชาชนมีทางเลือกในการซื้อสินค้าและบริการเพิ่มมากขึ้น ผ่านช่องทางความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการเปิดตัวของเขตเศรษฐกิจพิเศษ แต่ในขณะเดียวกันองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นทุกระดับ ต้องเผชิญกับการแข่งขันทางตลาดที่สูงเพิ่มมากขึ้น ทั้งทางด้านสินค้า บริการ การดึงดูดการลงทุนและแรงงานฝีมือที่มาจากประเทศสมาชิกอาเซียน รวมทั้งเกิดการแข่งขันกันเป็นศูนย์กลางระหว่างเมืองในอาเซียนด้วยกัน ดังนั้นสำหรับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นของไทยที่มีศักยภาพและความพร้อมในเชิงเศรษฐกิจ เช่น กรุงเทพมหานครและท้องถิ่นในเขตพื้นที่เศรษฐกิจสำคัญ รัฐต้องส่งเสริมให้เป็นศูนย์กลางการค้าและบริการในสาขาที่ไทยมีความได้เปรียบในการแข่งขันกับประเทศสมาชิกอื่นๆ โดยการจัดกิจกรรมประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการค้าผ่านเครือข่ายประเทศเพื่อนบ้านสมาชิก การจัดทำแผนรองรับเพื่อการมุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว การบริการด้านสุขภาพสปาและนวดแผนไทย ตลอดจนการพัฒนาสถานที่เพื่อเป็นแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยวที่เป็นอัตลักษณ์และเอกลักษณ์ของท้องถิ่น นอกจากนี้้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นควรมีบทบาทในการช่วยเหลือเอกชน โดยเฉพาะวิสาหกิจชุมชนขนาดกลางและขนาดเล็กให้มีความสามารถในการพัฒนาสินค้า การบริการ รวมถึงช่องทางการจัดจำหน่ายและการส่งออกไปยังตลาดอาเซียน การพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานและทักษะภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ การจัดทำแผนเพื่อรองรับการเป็น

ศูนย์กลางการคมนาคมขนส่ง โลจิสติกส์ การพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการพัฒนาศักยภาพ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรประสานกับรัฐให้มีการส่งเสริมให้มีการจัดตั้งสำนักงานส่งเสริมการค้าในเมืองสำคัญๆ ของอาเซียน และอาจขยายออกไปในเมืองสำคัญอื่นๆ ของโลก เพื่อเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการระบายสินค้า

เสาหลักที่ 3 การเข้าสู่ประชาสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน ส่งผลให้ประชาชนในท้องถิ่นมีโอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านอาเซียนมากขึ้น ทั้งจากหลักสูตรการเรียนการสอนในสถานศึกษาและจากสื่อต่างๆ มีโอกาสพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนสามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นของประเทศสมาชิกอาเซียนได้มากขึ้น แรงงานฝีมือจากท้องถิ่นต่างๆ มีโอกาสในการพัฒนาตนเองเพื่อแข่งขันไปทำงานในประเทศสมาชิกอาเซียนเพื่อผลตอบแทนที่ดีกว่า นอกจากนี้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังมีโอกาสที่จะเรียนรู้จากท้องถิ่นที่ประสบความสำเร็จในการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพโดยหลักธรรมาภิบาล การคุ้มครองและให้สวัสดิการสังคมอย่างทั่วถึง โดยเฉพาะในกลุ่มเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ ผู้พิการ และแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน การเข้าสู่ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน ยังก่อให้เกิดความร่วมมือด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมกับท้องถิ่นต่างๆ ในอาเซียน ซึ่งอาจก่อให้เกิดการพัฒนาศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการเป็นผู้นำการสร้างอัตลักษณ์ของอาเซียนได้อีกด้วย แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจได้รับผลกระทบจากการเพิ่มขึ้นของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานจากประเทศสมาชิกอาเซียนในเขตท้องถิ่นต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นในด้านการแข่งขันกับแรงงานไทย โรคติดต่อ ปัญหายาเสพติด และการที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่มีมาตรฐานในการคุ้มครองแรงงานเหล่านี้อย่างเป็นระบบ อาจส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ และอาจก่อให้เกิดปัญหาการจัดบริการสาธารณสุขรูปแบบพื้นฐานไม่เพียงพอ ซึ่งเป็นผลมาจากการขาดแคลนแรงงานในบางสาขา เช่น แพทย์ พยาบาล หรือนุเคราะห์ด้านการศึกษา และอาจก่อให้เกิดการต่อต้านจากแรงงานในประเทศ ส่งผลกระทบถึงการสร้างอัตลักษณ์ความเป็นหนึ่งเดียวของอาเซียน ดังนั้นการเข้าสู่ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนต้องส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการพัฒนาในด้านการศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในอาเซียน ซึ่งรวมถึงการพัฒนาหลักสูตรอาเซียนศึกษาในโรงเรียน การสอนภาษาอังกฤษและการฝึกทักษะวิชาชีพ การปฏิรูปการศึกษา และการสร้างความร่วมมือเป็นเครือข่ายระหว่างโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับโรงเรียนในอาเซียน

นอกจากนี้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรส่งเสริมการคุ้มครองและสวัสดิการสังคม และมีบทบาทในประเด็นการแก้ไขปัญหาความยากจน และพัฒนาระบบการเฝ้าระวังยาเสพติด รวมทั้งปรับปรุงการให้บริการสาธารณสุขขั้นพื้นฐานให้มีมาตรฐานเดียวกันกับท้องถิ่น

ชั้นนำในประเทศสมาชิอาเซียน ตลอดจนสร้างร่วมมือระดับท้องถิ่นระหว่างประเทศเพื่อปรับปรุงและเสริมสร้างศักยภาพในการจัดการประเด็นที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมความตระหนักถึงสภาพปัญหา และการให้ข้อมูลที่ครบถ้วนเพื่อประโยชน์ในการกำหนดแนวทางดำเนินนโยบายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการสร้างอัตลักษณ์อาเซียนนั้น ควรมีแผนผลักดันให้ท้องถิ่นเป็นศูนย์กลางการแลกเปลี่ยนศิลปะและวัฒนธรรมอาเซียน สร้างความรู้สึกร่วมกันของความเป็นเจ้าของ และการรวมกันเป็นเอกภาพท่ามกลางความหลากหลาย และส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างท้องถิ่นในประเทศสมาชิอาเซียน ในเรื่องวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ศาสนาและอารยธรรม

(4.2) ข้อเสนอแนะเชิงมาตรการ/เชิงปฏิบัติการ

- องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรถอดบทเรียนจากการดำเนินการที่ผ่านมา และศึกษาถอดจนถอดแผนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในส่วนของการเมืองและการเมืองอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมออกมาประกอบกันเพื่อนำมาสู่การวิเคราะห์องค์การและท้องถิ่นถึงปัจจัยสภาพแวดล้อมทั้งภายใน และภายนอก เพื่อหาจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และอุปสรรค จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ นำมากำหนดหรือปรับปรุงวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไป เพื่อให้การพัฒนาของท้องถิ่นสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและการปฏิรูปในเชิงมหภาพของประเทศในการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างเหมาะสมกับสภาพภูมิสังคมของท้องถิ่นต่อไป

- สำหรับพื้นที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีเขตติดต่อเขตชายแดนหรือจุดผ่านแดน ควรมีการกำหนดยุทธศาสตร์ใหม่ โดยเล็งมองว่าประเทศเพื่อนบ้านอาจจะเป็นศัตรู แต่ให้มองว่าเป็นโอกาสในการพัฒนาท้องถิ่นภายใต้ความแตกต่างเชิงพหุวัฒนธรรม เพื่อลดความขัดแย้งและความไม่ไว้วางใจกันและมีอัตลักษณ์ร่วมกันอย่างแท้จริง โดยให้ภาคประชาสังคมและประชาชนอาเซียน มีส่วนร่วมในการพัฒนาทั้งประชากรการเมืองและความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรม

- ในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีเขตติดต่อเขตชายแดนหรือจุดผ่านแดน ควรมีการจัดทำแผนรองรับพลวัตของการเคลื่อนย้ายของทรัพยากร การเปลี่ยนแปลงระบบการเงินอาเซียน ตลอดจนนโยบายการค้าอาเซียน ที่อาจกระทบต่อวิถีชุมชนของท้องถิ่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

- องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องมีการเตรียมความพร้อม คือ การศึกษาผลกระทบต่อการกีดกันที่ ความรับผิดชอบ พร้อมทั้งจัดเตรียมแนวทางการเตรียมการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในด้านต่างๆ เช่น การปรับโครงสร้าง อำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ

และอัตรากำลังของหน่วยงานและส่วนราชการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การเตรียมแผนงาน โครงการและบุคลากร เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน โดยบุคลากรของ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องมีความพร้อมทั้งในด้านทักษะ สมรรถนะ และทัศนคติ ปรับ โครงสร้างองค์กรที่สร้างโอกาสการทำงานเชิงรุกในระดับอาเซียน ปรับกระบวนการทำงาน และ ปรับการให้บริการให้พร้อมรับและจัดทำข้อมูลสารสนเทศ เพื่อพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

(5) ข้อเสนอในมิติของการปฏิรูปท้องถิ่นสู่การเป็นมหานครแห่งการพึ่งพาตนเองที่ ยั่งยืน

เพื่อพัฒนาป้องกันและแก้ไขจุดอ่อน (Weaknesses) ที่ได้จากผลการศึกษาในประเด็น ของวัฒนธรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่สำคัญในการบริหารและพัฒนาท้องถิ่นมัก ทำงานแบบเช้าชามเย็นชาม เกิดจากความล่าช้าของระบบราชการไทยและศักยภาพและ ความสามารถในการเข้าถึงการให้บริการและการรับรู้ด้านกฎหมายของประชาชนที่มีข้อจำกัด เข้าถึง ยาก และไม่ได้รับการให้ความสำคัญจากหน่วยงานภาครัฐทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น รวมทั้งทัศนคติของประชาชนที่มองว่ากฎหมายเป็นเรื่องไกลตัวและไม่อยากมีส่วนเกี่ยวข้องในส่วน นี้ จะเป็นข้อเสนอแนะนโยบายและแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยเพื่อการเป็น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีศักยภาพและความยั่งยืน และก้าวสู่การเป็นมหานครที่สามารถ ตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง

(5.1) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรมีแนวทางในการพัฒนาท้องถิ่นสู่การ เป็นมหานครใน 6 กระบวนทัศน์ ได้แก่

(1) การสร้างความปลอดภัยภายในท้องถิ่นเป็นนโยบายในการสร้าง ท้องถิ่นที่ปลอดภัยจากมลพิษ ปลอดภัยจากอาชญากรรมและยาเสพติด ปลอดภัยอุบัติเหตุ ปลอดภัยพิบัติ สิ่งก่อสร้างปลอดภัย ปลอดภัยโรค และอาหารปลอดภัย

(2) การสร้างสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตที่ดีเป็นนโยบายในการสร้าง ท้องถิ่นที่มีพื้นที่สาธารณะ พื้นที่สีเขียวในสัดส่วนที่เหมาะสมกับขนาดพื้นที่และจำนวนประชากร ส่งเสริมให้ประชาชนมีวิถีชีวิตที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติและมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ปัน ท้องถิ่นที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานที่ประหยัดพลังงาน ใช้พลังงานสะอาดและเป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อม มีระบบบริการคมนาคมขนส่งที่หลากหลาย สะดวก คล่องตัว และเหมาะสมกับสภาพ ท้องถิ่น มีทัศนียภาพที่สวยงาม เป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่ว่าจะเป็นทางเท้า สายไฟฟ้า หรือสายโทรศัพท์

(3) การสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น เป็นนโยบายในการสร้างท้องถิ่นที่ประชาชนทุกคน ทุกชนชั้น ทุกอาชีพ ทุกเพศ ทุกวัย และทุกสถานภาพ อยู่ร่วมกันอย่างเสมอภาคและสมานฉันท์ เกื้อกูลซึ่งกันและกัน เคารพสิทธิของกันและกัน ได้รับโอกาสที่จะเรียนรู้ พัฒนาตนเอง และเข้าถึงบริการสาธารณะ ในขณะที่เดียวกันประชาชนในแต่ละกลุ่ม แต่ละชุมชน สามารถดำรงรักษาไว้ซึ่งอัตลักษณ์ ประเพณี วัฒนธรรมของตนเอง เป็นท้องถิ่นที่มีความโดดเด่นในเชิงวัฒนธรรมที่หลากหลาย

(4) การสร้างองค์กรให้กะทัดรัดและมีประสิทธิภาพ เป็นนโยบายในการสร้างท้องถิ่นที่มีการวางแผนการเจริญเติบโตของท้องถิ่นและ มีการวางโครงสร้างผังเมืองที่มีการกระจายตัวของความเจริญในมิติต่างๆ อย่างเป็นระบบและทั่วถึง เพื่อป้องกันการเติบโตของท้องถิ่นสู่การเป็นเมืองโตเดี่ยวขนาดใหญ่ที่ไร้ระเบียบ การบังคับใช้ผังเมืองล้มเหลว ซึ่งส่งผลให้การบริหารจัดการเมืองขาดประสิทธิภาพทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการแก้ปัญหาการจราจรติดขัด การจัดระเบียบการใช้ที่ดินให้เกิดประโยชน์สูงสุด การพัฒนาพื้นที่เฉพาะ และการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ฯลฯ ในอนาคต

(5) การสร้างประชาธิปไตยภายในท้องถิ่น เป็นนโยบายในการสร้างท้องถิ่นที่เป็นเมืองประชาธิปไตยและมีธรรมาภิบาล มีระบบการบริหารที่มีประสิทธิภาพ มีการเมืองที่สะอาด ปลอดการทุจริตคอร์รัปชัน อีกทั้งเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมและบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาท้องถิ่นของตนเองอย่างเข้มแข็งและมีความตระหนักและจิตสำนึกในการรักท้องถิ่น

(6) การสร้างการเติบโตทางเศรษฐกิจ สังคมและการเรียนรู้ เป็นนโยบายในการสร้างท้องถิ่นที่เป็นศูนย์กลางการค้า การลงทุน การคมนาคมขนส่ง การบริการ สาธารณสุข การท่องเที่ยว และวัฒนธรรมของชุมชน รวมถึงเป็สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตในวิทยาการต่างๆ เพื่อเป็นจุดบ่มเพาะพลเมืองที่มีคุณภาพที่มีจิตสำนึกรักชุมชนท้องถิ่น ร่วมสืบทอด วัฒนธรรมและอัตลักษณ์ของท้องถิ่น มีระเบียบวินัย มีความรู้และทักษะในการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ

(5.2) ข้อเสนอแนะเชิงมาตรการ/เชิงปฏิบัติการ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรถอดบทเรียนจากการดำเนินการที่ผ่านมา เพื่อนำมาสู่การวิเคราะห์ห้วงการและท้องถิ่นถึงปัจจัยสภาพแวดล้อมทั้งภายใน และภายนอก เพื่อหาจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และอุปสรรค ตลอดจนจะต้องมีการเตรียมความพร้อม คือการศึกษาผลกระทบต่อการกิจหน้าที่ ความรับผิดชอบ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ นำมากำหนดหรือปรับปรุง วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไป พร้อมทั้งมุ่งเน้นการแปรแผนดังกล่าวไปสู่การปฏิบัติจริงและเป็นรูปธรรม มีตัวชี้วัดที่ชัดเจน และจัดเตรียม

แนวทางการเตรียมการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในด้านต่างๆ เช่น การปรับโครงสร้างอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ และอัตรากำลังของหน่วยงานและส่วนราชการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การเตรียมแผนงานโครงการและบุคลากร เพื่อสอดคล้องกับแนวทางในการพัฒนาท้องถิ่นสู่การเป็นมหานครทั้ง 6 กระบวนทัศน์ อันจะนำมาสู่การพัฒนาในทุกด้านของท้องถิ่น และสามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง โดยบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องมีความพร้อมทั้งในด้านทักษะ สมรรถนะ และทัศนคติ ปรับโครงสร้างองค์กรที่สร้างโอกาสการทำงานเชิงรุก ปรับกระบวนการทำงาน และปรับการให้บริการให้พร้อมรับและจัดทำข้อมูลสารสนเทศ เพื่อพร้อมในการพัฒนาท้องถิ่นสู่การเป็นมหานครแห่งการพึ่งพาตนเองที่ยั่งยืน

สุดท้ายนี้ จากข้อเสนอแนะทั้งหมดที่ได้เสนอมานั้น ย่อมส่งผลให้ประชาชนและชุมชนท้องถิ่นสามารถบริหารจัดการชุมชนตนเองให้มีความมั่นคงตามหลักการเสริมสร้างความมั่นคงใน 7 ด้าน อันเป็นหลักการพื้นฐานตามที่กำหนดโดย United Nations Development Programme (UNDP) ได้แก่ (1) ความมั่นคงทางอาหาร (Food Security) (2) ความมั่นคงด้านสุขภาพ (Health Security) (3) ความมั่นคงของชุมชน (Community Security) (4) ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ (Economy Security) (5) ความมั่นคงของบุคคล เช่น เรื่องของสิทธิ เสรีภาพ ความเสมอภาค (Personal Security) (6) ความมั่นคงทางสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ (Environment Security) และ (7) ความมั่นคงทางการเมือง(Political Security)ในที่สุด ก่อให้เกิดแนวทางในการเปลี่ยนแปลงและการปฏิรูปเพื่อการพัฒนาการปกครองท้องถิ่นไทยต่อไป

(6) ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษา สู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

(6.1) ผู้วิจัยควรศึกษาในประเด็นของรายละเอียดขององค์ประกอบและความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ อุดมคติ ความคาดหวัง และปัจจัยส่วนบุคคลที่เพิ่มมากขึ้น เพื่อพัฒนารูปแบบของเครื่องมือการวิจัยให้มีความหลากหลายและเก็บข้อมูลได้ในหลายมิติมากยิ่งขึ้น เพื่อให้สามารถนำมาสู่การได้ข้อเท็จจริงที่จะศึกษา ซึ่งผู้วิจัยควรหยิบยกประเด็นต่างๆ ตลอดจนผลการวิจัยที่ได้ นำไปต่อยอด เพื่อเป็นการพิสูจน์ข้อเท็จจริง ตลอดจนสร้างความสมบูรณ์ทางวิชาการก่อให้เกิดการต่อยอดทางวิชาการมากขึ้น เช่นการสังเกต การเสวนากลุ่ม การสัมภาษณ์ หรือเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

(6.2) ควรศึกษาเพิ่มเติมถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษา เพื่อให้เกิดการพยากรณ์แนวโน้มของความสำเร็จในการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตลอดจนเกิดองค์ความรู้ในการพัฒนาท้องถิ่นไทยในมิติต่างๆ

(6.3) ควรศึกษาเพิ่มเติมถึงปัจจัยของพลวัตของการเปลี่ยนแปลงในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น ภายใต้กระแสของการกระจายอำนาจ การปฏิรูป และการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งอาจนำมาตั้งเป็นปัจจัยเพื่อศึกษาเพิ่มเติมต่อยอดทางวิชาการในมิติต่างๆ ได้

(6.4) การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษากลุ่มมหาวิทยาลัยในสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย ดังนั้นในการศึกษารวิจัยในครั้งต่อไปควรศึกษาหรือวิจัยในท้องถิ่นที่อื่นๆ และควรขยายกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติม เช่น นิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยในสังกัดที่ประชุมอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏแห่งประเทศไทย ที่ประชุมอธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลแห่งประเทศไทย และเครือข่ายมหาวิทยาลัยเอกชน เป็นต้น เพื่อเป็นการเติมเต็มความรู้ในวงการวิชาการให้ครอบคลุมและกว้างขวางมากยิ่งขึ้น ตลอดจนเพื่อเปรียบเทียบผลการศึกษา พิสูจน์ข้อเท็จจริง และสร้างความสมบูรณ์ทางวิชาการ

(6.5) ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการกำหนดกรอบการศึกษาให้มีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็น (1) ด้านเศรษฐกิจพอเพียง (2) ด้านความมั่นคงของรัฐและการเสริมสร้างธรรมาภิบาล (3) ด้านการปฏิรูปการศึกษาและการสร้างสรรค์ความรู้ และ (4) การเป็นประเทศในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งจะเป็นแนวทางในการศึกษา ค้นคว้า วิจัยองค์ความรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาประเทศด้วยนวัตกรรมและการวิจัย เพื่อการพัฒนาการปกครองท้องถิ่นที่ยั่งยืน บนพื้นฐานของนวัตกรรมและองค์ความรู้ใหม่

การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา สู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย

THE IDEALISTIC THAI LOCAL GOVERNMENT AND THE HIGHER EDUCATION STUDENTS' EXPECTATIONS TOWARD THE THAI LOCAL GOVERNMENT REFORM GUIDELINES.

ดิฉันทพ พัฒนะ 5737855 SHPP/M

รป.ม.(นโยบายสาธารณะและการจัดการภาครัฐ)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : สมบูรณ์ ศิริสรริทธิ์, Ph.D., ภัทร์ พลอยแหวน, Ph.D.,
กมลพร สอนศรี, D.P.A.

บทสรุปแบบสมบูรณ์

หลักการและเหตุผล

แนวคิดในการปรับปรุงและปฏิรูปการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและราชการส่วนท้องถิ่นได้รับการหยิบยกขึ้นมาเป็นวาระแห่งชาติอีกครั้งหนึ่ง ภายหลังจากรัฐประหารในปี พ.ศ. 2557 โดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่มีพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชาเป็นหัวหน้าคณะ และก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนที่ 29 ของประเทศไทยในเวลาต่อมา ตลอดจนนำมาสู่การประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557 จึงก่อให้เกิดสภาพปฏิรูปแห่งชาติ ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติที่มาจากแต่งตั้งจากพระมหากษัตริย์ ตามที่คณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติได้ถวายคำแนะนำ โดยได้กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะเข้ามาดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติให้ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 35 ปี โดยกำหนดการปฏิรูปประเทศออกเป็นด้านต่างๆ ทั้งหมด 11 ด้าน ซึ่งหนึ่งในประเด็นปฏิรูปจากทั้ง 11 ด้านคือ ด้านการปกครองท้องถิ่น ซึ่งหมายถึงการปฏิรูปการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น ตลอดจนการปกครองกรุงเทพมหานครและพื้นที่ซึ่งมีการบริหารรูปแบบพิเศษ บทบาทภารกิจของราชการส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น ความสัมพันธ์ระหว่างราชการส่วนต่างๆ การได้มา การควบคุม การตรวจสอบและอำนาจหน้าที่ผู้บริหารและสมาชิกสภาท้องถิ่น (คณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ , 2557) ในมิติของอายุของสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติ อาจส่งผลให้แนวคิด

ตลอดจนแนวทางในการปฏิรูปนั้นขาดความครอบคลุมของความคิดเห็นในแต่ละช่วงอายุ ซึ่งบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 35 ขึ้นไปนั้น จะถูกจำกัดไว้เฉพาะบุคคลที่อยู่ในช่วงของกลุ่มคนยุค Generation X หรือ Extraordinary Generation และ Generation Baby Boomer หรือ Generation B หรือ Gen B เท่านั้น ไม่ได้ครอบคลุมถึงบุคคลที่อยู่ในช่วงอายุใน Generation โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกลุ่มของ Generation Y หรือ Why Generation คนกลุ่มนี้มีบุคลิกลักษณะที่ตามสมัยนิยมและกล้าในการแสดงออกและกล้าที่จะคิด (สารคดีสื่อทคอม, 2554 : ออนไลน์) ซึ่งเป็นข้อได้เปรียบและเป็นจุดแข็งของคนกลุ่มดังกล่าวในการรับฟังความคิดเห็นเพื่อการปฏิรูปประเทศ อีกทั้งเป็นกลุ่มพลเมืองที่จะเป็นอนาคตสำคัญในการพัฒนาประเทศ และยังถือได้ว่าเป็นกลุ่มคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องและได้รับผลกระทบโดยตรงจากการปฏิรูป เนื่องจากเป็นกลุ่มคนที่ต้องอาศัยภายใต้ระบบต่างๆ ที่เกิดจากแนวคิดของการปฏิรูปและเปลี่ยนแปลงในมิติต่างๆ ของประเทศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พลังของนิสิต นักศึกษา ซึ่งเป็นพลังสำคัญในฐานะอนาคตและคลังสมองของประเทศชาติ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะศึกษาวิจัยถึงแนวทางการปฏิรูปและปรับปรุงการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ซึ่งเป็นกรอบความคิดเห็นที่จัดทำขึ้นโดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ ได้จัดทำขึ้น เพื่อรวบรวมสภาพปัญหาและกรอบความเห็นร่วมของประชาชน สำหรับนำเสนอเป็นทางเลือกให้สภาปฏิรูปแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 นำไปใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาและเสนอแนะเพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่น ที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของประเทศไทยในปัจจุบันและอนาคต โดยมุ่งศึกษาในกลุ่มเป้าหมายกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งด้วยคุณลักษณะดังกล่าวผู้วิจัยเชื่อว่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการสร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้น ผ่านการแสดงความคิดเห็น และเพิ่มเติมข้อมูลทางวิชาการในมิติการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา สู่เวทีปฏิรูปประเทศไทยและท้องถิ่นไทย ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

(1) เพื่อศึกษาลักษณะของปัจจัยส่วนบุคคล ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล กับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(4) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อกูลตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(5) เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น และค้นหาแนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ในการศึกษาวิจัย ครั้งนี้ ประโยชน์หลักที่ได้รับจากการวิจัยคือ ก่อให้เกิดทางเลือกต่อสภาพปฏิรูปแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 และต่อวงงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปและพัฒนาระบบบริหารงานภาครัฐไทย ในการนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการศึกษาและเสนอแนะ ตลอดจนเติมเต็มข้อมูลทางวิชาการในมิติการปกครองท้องถิ่นไทย ในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาเพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่นต่อไป

นอกจากนี้ยังทำให้ทราบถึงข้อมูลและความรู้ที่ได้จากการศึกษาวิจัยดังนี้

(1) ทำให้ทราบถึงปัจจัยส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้อง ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(2) ทำให้ทราบถึงปัจจัยส่วนบุคคล ที่มีผลต่อระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(3) ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ กับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(4) ทำให้ทราบถึงปัจจัยเกื้อกูลตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(5) ทำให้เกิดการประมวลข้อมูลและความรู้ที่ได้ศึกษา เกิดเป็นข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น และแนวทางการปกครองท้องถิ่นไทยในอนาคตและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ระเบียบวิธีวิจัย

(1) ขอบเขตของการวิจัยด้านเนื้อหาทางวิชาการและวิธีการศึกษาวิจัย :เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) โดยมุ่งศึกษาเนื้อหาทั้งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) และข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยเริ่มจากการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อพิสูจน์ข้อสมมุติฐาน ศึกษาเปรียบเทียบ ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ และปัจจัยที่ส่งผลตามกรอบแนวคิดในการวิจัย ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น และใช้การศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อหารายละเอียด ข้อมูล และข้อเท็จจริงต่างๆ เพิ่มเติม โดยมุ่งให้เกิดแนวทางและข้อสรุปถึงการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่เวทีปฏิรูปประเทศไทยและท้องถิ่นไทย ผ่านการศึกษารอบแนวคิดและหลักการในการบริหารราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น นำมาสู่วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคในการบริหารราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น ทั้งที่เป็นปัจจัยเกื้อกูล ตลอดจนที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(2) ขอบเขตของการวิจัยด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง:ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ กำหนดขอบเขตการวิจัยด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มเป้าหมายกลุ่มประชากรนิสิต นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ช่วงอายุ 16-48 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี และระดับปริญญาโท โดยมีรายละเอียดดังนี้

(2.1) ด้านปริมาณสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ : จำนวนประชากรกลุ่มเป้าหมาย 394คน โดยวิธีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยทราบจำนวนประชากรที่แน่นอนคำนวณจากสูตรการคำนวณตามวิธีของ ยามาเน่ (Taro Yamane)และใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ความน่าจะเป็น(Probability Sampling)แบบชั้นภูมิ(Stratified Sampling) และกระจายตามในสัดส่วน

ของสถาบันการศึกษากลุ่มเป้าหมาย จำนวน 9 สถาบันอุดมศึกษาสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย(ทปอ.) ประกอบด้วยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่และวิทยาเขตปัตตานีและมหาวิทยาลัยทักษิณ ซึ่งประกอบระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 ขึ้นไป (รหัสนักศึกษา 55 ขึ้นไป) จำนวน 352 คน และระดับปริญญาโทจำนวน 43 คนที่ศึกษาในสาขาวิชานิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์และการบริหารรัฐกิจหรือในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

(2.2) ด้านปริมาณสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ : จำนวนประชากรกลุ่มเป้าหมาย 85 คน โดยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้ความน่าจะเป็น(Nonprobability Sampling) แบบเจาะจง(Purposive Sampling) โดยใช้ลักษณะตัวแทนผู้นำนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมสัมมนาผู้นำนิสิตนักศึกษารวมพลังต่อต้านการทุจริต ในความร่วมมือกับที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย ประจำปี 2558 ซึ่งผู้วิจัยจะใช้วิธีการสัมภาษณ์กลุ่มผู้นำนักศึกษาและตัวแทนนักศึกษาของสถาบันการศึกษากลุ่มเป้าหมายการสัมมนาฯ จำนวน 27 สถาบันอุดมศึกษาสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.)

(3) ขอบเขตของการวิจัยด้านพื้นที่ที่ใช้ในการศึกษา :ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ กำหนดขอบเขตการวิจัยด้านพื้นที่ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยประกอบด้วยสถาบันอุดมศึกษาจำนวน 27 สถาบันอุดมศึกษาสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.)ประกอบด้วย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยนครพนม มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์มหาวิทยาลัยนเรศวรมหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยพะเยา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยมหิดลมหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงมหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรจน์มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่และวิทยาเขตปัตตานีมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังและสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

(4) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย :เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) ซึ่งเป็นการศึกษาวิจัยทั้งในเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงออกแบบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎีต่างๆ จำแนกออกได้เป็น2ชุดเครื่องมือประกอบด้วยชุดเครื่อง

สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) ผสมกับแบบทดสอบ (Testing) จำนวน 117 ข้อ และ ชุดเครื่องสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพใช้แบบสัมภาษณ์ (Interview Form) โดย ผสมผสานระหว่างแบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง และ ไม่มีโครงสร้าง จำนวน 30 ข้อ

(5) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดสถิติที่ใช้ในการ วิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย

(5.1) สถิติพรรณนา(Descriptive Statistics) ได้แก่ค่าความถี่ จำนวน (N) ค่าร้อยละ (Percentage ; %)ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อใช้ประกอบ ในการพรรณนาและประมวลผลข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ระดับความรู้ด้านการเมือง การ ปกครอง และบริหารภาครัฐ ค่าอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตาม กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น

(5.2) สถิติวิเคราะห์ (Analytical Statistics) เพื่อเปรียบเทียบและวิเคราะห์ ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจค่าอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบ ความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ในกรณีที่ตัวแปรกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ใช้สถิติ t-testและในกรณีที่ตัวแปรกลุ่มย่อยมีมากกว่า 2 กลุ่ม จะใช้สถิติวิเคราะห์การผันแปรทางเดียว One - way ANOVA (F-test) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product- Moment Correlation Coefficient) เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์และระดับทิศทางระหว่างตัวแปรอิสระด้านอายุ และระดับผล การเรียนเฉลี่ยและตัวแปรตาม และใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบSpearman rank-order correlation ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพื่อทดสอบสมมติฐานหาความสัมพันธ์ระดับความรู้ด้าน การเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการ ปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นสำหรับค่า นัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ กำหนดไว้ที่ระดับ 0.05

สรุปผลการวิจัย

จากวัตถุประสงค์ที่ 1 ของการวิจัย ที่ต้องการศึกษาลักษณะของปัจจัยส่วนบุคคล ระดับ ความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการ ปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็น ร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐโดยรวม ในระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) =0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.19 ระดับอุดม คติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครอง

ท้องถิ่นในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 0.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.16 โดยมีองค์ประกอบของความเป็นสถานการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 0.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.17 รองลงมาคือความตรงกับอุดมคติ ความคิด และความเชื่อ ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 0.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.18 ตามลำดับ และมีระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.57 โดยมีองค์ประกอบของความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.58 รองลงมาคือความพึงพอใจและความต้องการในผลลัพธ์ในระดับมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.65 และลำดับสุดท้ายคือ ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.69 ตามลำดับ

จากวัตถุประสงค์ที่ 2 ของการวิจัย ที่ต้องการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล กับระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ อุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ผลการวิจัยพบว่า **ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ** ประกอบด้วย 3 ปัจจัย ได้แก่ **(1) ปัจจัยด้านอายุ** โดยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำมาก ($r=0.15$) **(2) ระดับการศึกษา** โดยมีความแตกต่างกันที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ด้านการบริหารราชการแนวใหม่ ($P=0.01$) ความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทย ($P=0.01$) หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ($P=0.00$) และความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ($P=0.03$) โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความรู้จำแนกตามระดับการศึกษาพบว่า ผู้ศึกษาในระดับปริญญาโทมีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 0.56 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.10 มากกว่าผู้ศึกษาระดับปริญญาตรีมีระดับความรู้ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 0.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) = 0.09 และ **(3) ระดับผลการเรียนเฉลี่ย** โดยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ ($r=0.32$)

ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ประกอบด้วย 2 ปัจจัย ได้แก่ **(1) ปัจจัยด้านภูมิภาคที่ศึกษา** โดยภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจําแนกรายภูมิภาคที่ศึกษา ทำให้สามารถจัดลำดับระดับอุดมคติในแต่ละภูมิภาค โดยภูมิภาคที่มีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นมากที่สุดคือภาคเหนือ รองลงมาคือภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคตะวันออก และภาคใต้ตามลำดับ และ (2) สังกัดมหาวิทยาลัยที่ศึกษา โดยมหาวิทยาลัยที่สังกัดที่แตกต่างกันมีระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จําแนกรายมหาวิทยาลัยที่สังกัด ทำให้สามารถจัดลำดับระดับอุดมคติในแต่ละมหาวิทยาลัย โดยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นมหาวิทยาลัยที่มีระดับอุดมคติเป็นอันดับแรก รองลงมาคือมหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยมหาสารคามและมหาวิทยาลัยทักษิณ ที่ตามลำดับ

ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างในระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ประกอบด้วย 5 ปัจจัย ได้แก่ (1) ปัจจัยด้านเพศ โดยเพศที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีความแตกต่างกันในทุกประเด็นความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05 (2) ภูมิภาคที่ศึกษา โดยภูมิภาคที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นจําแนกรายภูมิภาคที่ศึกษา ทำให้สามารถจัดลำดับระดับอุดมคติในแต่ละภูมิภาค โดยภูมิภาคที่มีระดับความหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นมากที่สุดคือภาคตะวันออก รองลงมาคือภาคใต้ ภาคเหนือ ภาคกลาง และ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามลำดับ (3) สังกัดมหาวิทยาลัยที่ศึกษา โดยมหาวิทยาลัยที่สังกัดที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ 0.05 โดยเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำแนกรายมหาวิทยาลัยที่สังกัด ทำให้สามารถจัดลำดับระดับความหวังในแต่ละมหาวิทยาลัย โดยลำดับแรกคือมหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และน้อยที่สุด มหาวิทยาลัยมหาสารคามตามลำดับ (4) สาขาวิชาที่ศึกษา โดยสาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเมื่อแยกเป็นรายประเด็นจะพบว่ามีประเด็นที่ระดับความคาดหวังและสาขาวิชาที่ศึกษามีความแตกต่างกันที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น ที่ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ที่ค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.00 และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนค่าความน่าจะเป็น (P) = 0.01 และ (5) ระดับผลการเรียนเฉลี่ย โดยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปและเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม ($r = -0.19$)

จากวัตถุประสงค์ที่ 3 ของการวิจัย ที่ต้องการศึกษาความสัมพันธ์ ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นพบว่า ระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น นอกจากนี้ยังพบว่าระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.23$) และยังพบว่าอุดมคติและความหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ ($r = 0.32$)

จากวัตถุประสงค์ที่ 4 ของการวิจัย ที่ต้องการ ศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อกูลตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นซึ่งได้จากข้อมูลเชิงปริมาณในการสรุปผลจากตอนที่ 4 ของ

แบบสอบถามในประเด็นของข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม ผสมกับข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่าผลการศึกษาวิจัยพบว่าปัจจัยที่เกื้อกูลต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ได้แก่ (1) ความพยายามเสริมสร้างและส่งเสริมการพัฒนาระบบประชาธิปไตยในท้องถิ่น ตลอดจนการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น (2) สังคมท้องถิ่นไทยเป็นสังคมที่มีวัฒนธรรมชุมชนและภูมิสังคมของท้องถิ่นสังคมไทยที่มีความเกื้อกูลและช่วยเหลือกัน เป็นสังคมแห่งความถ้อยทีถ้อยอาศัย และมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดของสมาชิกในสังคมท้องถิ่นทั้งในลักษณะของพี่น้อง เครือญาติ หรือในลักษณะไพร่ฟ้า (3) สถานะปัจจุบันที่มีรัฐบาลทหารที่มีความเด็ดขาดและจริงจังในการปฏิรูประบบราชการและท้องถิ่น (4) การพัฒนาทางการศึกษาและการส่งเสริมค่านิยมในความซื่อสัตย์สุจริต และการสร้างค่านิยมและจิตสำนึกของการเป็นพลเมืองที่ดีภายใต้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง (5) ความพยายามในการสร้างบรรยากาศของสังคมให้มีความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียว ไม่แบ่งแยกฝักฝ่ายเป็นภายใต้กระบวนการปรับทัศนคติและมุมมองของการเป็นพลเมืองที่ดีที่มีค่านิยมและวัฒนธรรมที่ดีงาม (6) ในปัจจุบันประชาชนเข้าถึงการศึกษามากขึ้น รู้จักสิทธิของตนมากขึ้น อีกทั้งช่องทางการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็ว ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข่าวสารและข้อมูล ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ เพื่อสร้างกระแสให้สังคมได้เกิดการตื่นตัวหรือเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมใดๆ ของทั้งระดับท้องถิ่นหรือในระดับประเทศต่อไป (7) ความพยายามในการขจัดอิทธิพลของผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นและให้ท้องถิ่นปลอดจากการทุจริตคอร์รัปชัน (8) การมีกลไกการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพและโครงสร้างการบริหารราชการที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรอิสระต่างๆ ที่มีหน้าที่ตรวจสอบ (9) การปรับปรุงกฎหมายให้มีความเข้มงวดและรัดกุมมากยิ่งขึ้น และ (10) ความพยายามในการกระจายอำนาจและการพัฒนาให้แก่ท้องถิ่น เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

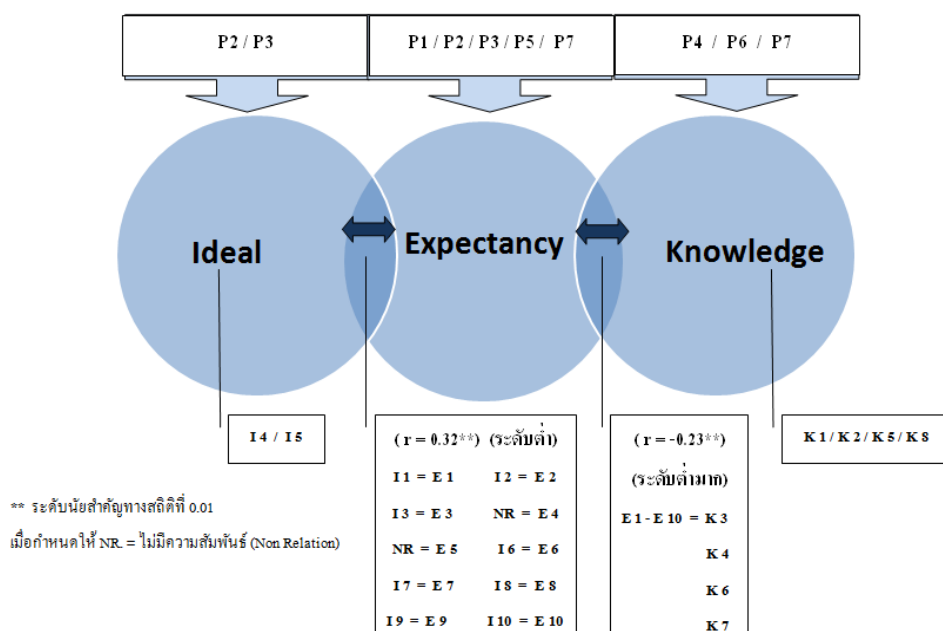
ในส่วนของปัญหาและข้อจำกัดจากการศึกษาพบว่าปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ได้แก่ (1) การกระจุกตัวในการพัฒนาและการกระจายความเจริญที่มีเฉพาะจุด และสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนที่ยังไม่ได้รับการพัฒนา (2) วัฒนธรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่สำคัญในการบริหารและพัฒนาท้องถิ่นมักทำงานแบบเช้าชามเย็นชาม เกิดจากความล่าช้าของระบบราชการไทยที่ขาดความกระตือรือร้นในการทำหน้าที่ของข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐและไม่ใส่ใจในการมีส่วนร่วม ทำหน้าที่ไม่เต็มศักยภาพ และการขาดความตระหนักในหน้าที่และการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมของข้าราชการนักการเมือง และประชาชนในท้องถิ่น (3) การขาดความรู้ความเข้าใจของประชาชน ในการปฏิรูปท้องถิ่น (4) ปัญหาในการทุจริตคอร์รัปชันของกลุ่มผู้บริหารและ

กลุ่มผลประโยชน์ในท้องถิ่นนอกจากนี้ในการจัดสรรงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ยังขาดในเรื่องของแผนปฏิบัติการและแผนการใช้จ่ายงบประมาณในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชัน (5) ในส่วนของงบประมาณที่ได้รับนั้นในบางท้องถิ่นมีไม่เพียงพอต่อการพัฒนาท้องถิ่น เพียงพอแต่จ่ายงบบุคลากรและงบบริหารจัดการภายในสำนักงานเท่านั้นจึงไม่มีงบหรือเหลืองบประมาณสำหรับการพัฒนาน้อยกว่าที่ควรจะเป็นจนไม่เพียงพอกับการพัฒนา (6) ปัญหาในการเลือกตั้งท้องถิ่น ที่ในบางกรณียังขาดการตรวจสอบที่จริงจังและยังมีช่องทางทุจริตของเหล่าผู้มีอิทธิพลท้องถิ่น (7) โครงสร้างของราชการส่วนภูมิภาคมีความซับซ้อน ทั้งในมิติของบทบาท หน้าที่ ตลอดจนภารกิจที่ได้รับ มอบหมาย (8) ขาดผู้นำท้องถิ่นที่มีความรู้ความสามารถและยังมีศักยภาพที่ไม่เพียงพอ เมื่อเทียบกับผู้บริหารของส่วนราชการภูมิภาคที่ได้รับการคัดสรรและแต่งตั้ง (9) ความล้มเหลวในการตีความและ บังคับใช้กฎหมายที่มีความหละหลวมไม่มีความเข้มงวด ความล่าช้าของกฎหมายที่ไม่ได้รับการ ปรับปรุงแก้ไข ตลอดจนขาดกลไกในการตรวจสอบ ที่มีความรัดกุมและจริงจัง ขององค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น (10) ศักยภาพและความสามารถในการเข้าถึงการให้บริการและการรับรู้ด้านกฎหมายของ ประชาชนที่มีข้อจำกัด เข้าถึงยาก และไม่ได้รับการให้ความสำคัญจากหน่วยงานภาครัฐทั้งใน ระดับประเทศและระดับท้องถิ่น รวมทั้งทัศนคติของประชาชนที่มองว่ากฎหมายเป็นเรื่องไกลตัวและไม่ ยากมีส่วนเกี่ยวข้อง (11) ภาครัฐไม่เห็นความสำคัญกับการกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นอย่างจริงจังและ จริงใจ ตลอดจนไม่ได้มีการกระจายทรัพยากรต่างๆ ที่จำเป็นและมีความสำคัญเช่น การจัดสรร งบประมาณ การกระจายบุคลากร เป็นต้น ตามมาพร้อมกับการกิจที่ถ่ายโอนมาด้วย ซึ่งทำให้การ ขับเคลื่อนในการปฏิบัติ จำเป็นต้องพึ่งพิงส่วนราชการของราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคอย่าง หลีกเหลี่ยงมิได้ และ (12) ปัญหาของทัศนคติและความเชื่อในระบบอาวุโสของระบบราชการไทย ส่งผล ให้คนรุ่นใหม่ตลอดจนแนวความคิดใหม่ๆ อาจไม่ได้รับการยอมรับ

บทสรุป

จากผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ทั้ง 4 ข้อ นำมาซึ่งข้อสรุปได้ว่า การปกครองท้องถิ่น ในอุดมคติและความคาดหวังของนิสิต นักศึกษา ได้แก่การปรับ โครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การ ให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การตรากฎหมาย ว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดัน กฎหมายหลักต่างๆของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น การจัดตั้งสภา ปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน ซึ่งอยู่บน ความแตกต่างกันของลักษณะปัจจัยส่วนบุคคลและระดับความรู้ทางการเมือง การปกครอง และการ

บริหารภาครัฐ ซึ่งสามารถสรุปและสร้างเป็นมโนภาพของผลการศึกษาและความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นได้ดังนี้

จากมโนภาพของผลการศึกษาและความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ระดับอุดมคติ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จึงสามารถสรุปผลและอภิปรายได้ว่าระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารภาครัฐ ไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น นอกจากนี้ยังพบว่าระดับความรู้ด้านการเมืองการปกครองและการบริหารภาครัฐ และระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามที่ระดับต่ำมาก ($r = -0.23$) และยังพบว่าอุดมคติและความหวังในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นโดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับต่ำ ($r = 0.32$) นำมาซึ่งข้อสรุปได้ว่า การปกครองท้องถิ่นในอุดมคติและความคาดหวังของนิสิตนักศึกษา ได้แก่การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด

โดยตรง การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น การจัดตั้งสภาปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน ซึ่งอยู่บนความแตกต่างกันของลักษณะปัจจัยส่วนบุคคลและระดับความรู้ทางการเมือง การปกครอง และการบริหารภาครัฐที่มีผลต่อความคาดหวังในการปกครองท้องถิ่นได้แก่ความรู้ในเรื่องของรัฐธรรมนูญ การบริหารราชการแผ่นดิน หลักธรรมาภิบาล และการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี และความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้และก่อให้เกิดอุดมคติและความคาดหวัง เพื่อผลสำเร็จในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยต่อไปซึ่งมีความสอดคล้องกับข้อสันนิฐานในการอภิปรายไว้ที่ว่า อุดมคติ อาจเป็นจุดตั้งต้นของความคาดหวัง โดยมีปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม สภาพภูมิสังคมและการเมืองของสังคมและท้องถิ่น ตลอดจนองค์ความรู้ทางการเมือง การปกครองและการบริหารภาครัฐเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการลดลงของความคาดหวังเมื่อเทียบกับระดับอุดมคติ ดังที่ได้อภิปรายไว้ข้างต้นแล้ว

นอกจากนั้นในทัศนะของนิสิต นักศึกษา ยังศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อกูลตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่นในมิติต่างๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ในการกำหนดจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค/ภัยคุกคาม ได้แก่

จุดแข็ง (Strengths) สังคมท้องถิ่นไทยเป็นสังคมที่มีวัฒนธรรมชุมชนและภูมิสังคมของท้องถิ่นสังคมไทยที่มีความเกื้อกูลและช่วยเหลือกัน เป็นสังคมแห่งความถ้อยทีถ้อยอาศัย และมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดของสมาชิกในสังคมท้องถิ่นทั้งในลักษณะของพี่น้อง เครือญาติ หรือในลักษณะไพร่ฟ้า นอกจากนี้ในปัจจุบันประชาชนยังสามารถเข้าถึงการศึกษามากขึ้น รู้จักสิทธิของตนมากขึ้น อีกทั้งช่องทางการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็ว ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข่าวสารและข้อมูล ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ เพื่อสร้างกระแสให้สังคมได้เกิดการตื่นตัวหรือเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมใดๆของทั้งระดับท้องถิ่นหรือในระดับประเทศต่อไป ตลอดจนการมีกลไกการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพและโครงสร้างการบริหารราชการที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรอิสระต่างๆ ที่มีหน้าที่ตรวจสอบ

จุดอ่อน (Weaknesses) วัฒนธรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่สำคัญในการบริหารและพัฒนาท้องถิ่นมักทำงานแบบเข้าขามเย็นขาม เกิดจากความล่าช้าของระบบราชการไทยที่ขาดความกระตือรือร้นในการทำหน้าที่ของข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐและไม่ใส่ใจในการมีส่วนร่วม ทำหน้าที่ไม่เต็มศักยภาพ และการขาดความตระหนักในหน้าที่และการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมของข้าราชการนักการเมือง และประชาชนในท้องถิ่น ประกอบกับการขาด

ความรู้ความเข้าใจของประชาชน ในการปฏิรูปท้องถิ่น และศักยภาพและความสามารถในการเข้าถึง การให้บริการและการรับรู้ด้านกฎหมายของประชาชนที่มีข้อจำกัด เข้าถึงยาก และไม่ได้รับการให้ ความสำคัญจากหน่วยงานภาครัฐทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น รวมทั้งทัศนคติของ ประชาชนที่มองว่ากฎหมายเป็นเรื่องไกลตัวและไม่อยากมีส่วนเกี่ยวข้อง นอกจากนี้ปัญหาในการ ทุจริตคอร์รัปชันของกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผลประโยชน์ในท้องถิ่นอีกทั้งในการจัดสรรงบประมาณ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ยังขาดในเรื่องของแผนปฏิบัติการและแผนการใช้จ่าย งบประมาณในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชัน ประกอบกับขาดผู้นำท้องถิ่นที่มี ความรู้ความสามารถและยังมีศักยภาพที่ไม่เพียงพอ เมื่อเทียบกับผู้บริหารของส่วนราชการภูมิภาคที่ ได้รับการคัดสรรและแต่งตั้ง ยังส่งผลต่อความเชื่อมั่นและประสิทธิภาพในการบริหารราชการ ท้องถิ่น อีกทั้งความล้มเหลวในการตีความและบังคับใช้กฎหมายที่มีความหละหลวมไม่มีความ เข้มงวด ความล่าช้าของกฎหมายที่ไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข ตลอดจนขาดกลไกในการ ตรวจสอบ ที่มีความรัดกุมและจริงจัง ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสุดท้ายคือปัญหาของ ทัศนคติและความเชื่อในระบบอาวุโสของระบบราชการไทย ที่ส่งผลให้คนรุ่นใหม่ตลอดจน แนวความคิดใหม่ๆ อาจไม่ได้รับการยอมรับ

โอกาส (Opportunities) ความพยายามเสริมสร้างและส่งเสริมการพัฒนาระบบ ประชาธิปไตยในท้องถิ่น ตลอดจนการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น การกระจาย อำนาจและการพัฒนาให้แก่ท้องถิ่น เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในสังคม ประกอบกับสถานะปัจจุบันที่มี รัฐบาลทหารที่มีความเด็ดขาดและจริงจังในการปฏิรูประบบราชการและท้องถิ่น การปรับปรุง กฎหมายให้มีความเข้มงวดและรัดกุมมากยิ่งขึ้น การพัฒนาด้านการศึกษาและการส่งเสริมค่านิยมใน ความซื่อสัตย์สุจริต และการสร้างค่านิยมและจิตสำนึกของการเป็นพลเมืองที่ดีภายใต้ความรู้ความ เข้าใจที่ถูกต้อง ความพยายามในการสร้างบรรยากาศของสังคมให้มีความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียว ไม่ แบ่งแยกฝักฝ่ายเป็นภายใต้กระบวนการปรับทัศนคติและมุมมองของการเป็นพลเมืองที่ดีที่มีค่านิยม และวัฒนธรรมที่ดีงาม ตลอดจนความพยายามในการขจัดอิทธิพลของผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นและให้ ท้องถิ่นปลอดจากการทุจริตคอร์รัปชัน

อุปสรรค (Threats) การกระจุกตัวในการพัฒนาและการกระจายความเจริญที่มีเฉพาะ จุด และสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนที่ยังไม่ได้รับการพัฒนา นอกจากนี้ในส่วนองงบประมาณ ที่ได้รับนั้นในบางท้องถิ่นมีไม่เพียงพอต่อการพัฒนาท้องถิ่นเพียงพอแต่อาจยบบุคลากรและงบ บริหารจัดการภายในสำนักงานเท่านั้นจึงไม่มีงบประมาณสำหรับการพัฒนาน้อยกว่าที่ ควรจะเป็นจนไม่เพียงพอกับการพัฒนา ปัญหาในการเลือกตั้งท้องถิ่นที่ในบางกรณียังขาดการ ตรวจสอบที่จริงจังและยังมีช่องทางทุจริตของเหล่าผู้มีอิทธิพลท้องถิ่น ประกอบกับโครงสร้างของ

ราชการส่วนภูมิภาคมีความซับซ้อน ทั้งในมิติของบทบาท หน้าที่ ตลอดจนภารกิจที่ได้รับมอบหมาย และสำคัญที่สุดคือภาครัฐไม่เห็นความสำคัญกับการกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นอย่างจริงจังและจริงจัง ตลอดจนไม่ได้มีการกระจายทรัพยากรต่างๆ ที่จำเป็นและมีความสำคัญเช่น การจัดสรรงบประมาณ การกระจายบุคลากร เป็นต้น ตามมาพร้อมกับการกิจที่ถ่ายโอนมาด้วย ซึ่งทำให้การขับเคลื่อนในการปฏิบัติ จำเป็นต้องพึ่งพิงส่วนราชการของราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคอย่างหลีกเลี่ยงมิได้

อภิปรายผล / Discussion

จากแนวคิดในการปรับปรุงและปฏิรูปการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับการหยิบยกขึ้นมาเป็นวาระแห่งชาติอีกครั้งหนึ่ง ภายหลังการรัฐประหารในปี พ.ศ. 2557 โดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่มีพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชาเป็นหัวหน้าคณะ และก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนที่ 29 ของประเทศไทยในเวลาต่อมา ทำให้ทราบถึงแนวทางการปฏิรูปและปรับปรุงการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น ตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ซึ่งเป็นกรอบความคิดเห็นที่จัดทำขึ้นโดยคณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ ได้จัดทำขึ้น โดยได้รวบรวมสภาพปัญหาและกรอบความเห็นร่วมของประชาชน สำหรับนำเสนอเป็นทางเลือกให้ สถาปนาปฏิรูปแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 นำไปใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาและเสนอแนะเพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่น ที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของประเทศไทยในปัจจุบันและอนาคต โดยเฉพาะกลุ่มของนิสิต นักศึกษา ซึ่งเป็นกลุ่มประชากรที่เติบโตมาในช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลงในมิติต่างๆ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง อย่างรุนแรงและรวดเร็ว บนเงื่อนไขแห่งยุคโลกภิวัตน์และความก้าวหน้าของเทคโนโลยี นอกจากนี้ยังเป็นบุคคลที่มีความตามสมัยนิยม มีความเก่งและกล้าคิด กล้าแสดงออก มุ่งผลจากการทำงานเป็นทีม และไม่ยึดติดอยู่ในกฎระเบียบและเงื่อนไขมากเกินไป นอกจากนี้ยังเป็นพลังสำคัญในฐานะอนาคตและคลังสมองของประเทศชาติ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา นับตั้งแต่มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ. 2475 นิสิตนักศึกษา ได้กลายมาเป็นพลวัติของการขับเคลื่อนและพัฒนา ตลอดจนสร้างจุดเปลี่ยนของระบบการเมืองการปกครองไทยภายใต้ระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขมาอย่างต่อเนื่องและยาวนาน ไม่ว่าจะเป็นในเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ.2516 16 ตุลาคม พ.ศ.2519 หรือแม้กระทั่งการรวมตัวของเครือข่ายนิสิต นักศึกษาในการต่อต้านพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมฉบับสุดซอยในปี พ.ศ.2557อันแสดงให้เห็นพลังของนิสิต นักศึกษา ในการเข้าไปมีส่วนร่วมในการ

พัฒนาระบบการเมืองการปกครองของประเทศ นอกจากนี้ในส่วนของการพัฒนาท้องถิ่น กลุ่มนิสิตนักศึกษา ได้มีการทำกิจกรรมร่วมกับสังคมท้องถิ่นมาโดยตลอด ทั้งในมิติของการให้บริการเชิงวิชาการ การอาสาพัฒนาชุมชน ผ่านการจัดกิจกรรมและการออกค่ายอาสา ร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาสังคมท้องถิ่น ซึ่งด้วยคุณลักษณะดังกล่าวจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการสร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้น ผ่านการแสดงความคิด ความเห็น และเติมเต็มข้อมูลทางวิชาการในมิติการปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ผู้เวทีปฏิรูปประเทศไทยและท้องถิ่นไทย

ผลจากการศึกษาพบว่า ในการบริหารราชการของประเทศ รัฐจะต้องมีการกำหนดระเบียบวิธีการในเรื่องของระเบียบการปกครอง การบริหารงานระหว่างรัฐกับประชาชน เพื่อให้เกิดความสงบสุข ความสะดวก สามารถตอบสนองและแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล ด้วยความรวดเร็ว คุ่มค่า บนพื้นฐานของการคำนึงถึงสิทธิ เสรีภาพ ความเป็นธรรม และความเท่าเทียมกันของประชาชนในสังคม รัฐจึงต้องมีการออกและพัฒนากฎหมายการปกครอง กฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้ง และกฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่นต่างๆ ออกมา เพื่อเป็นเครื่องมือในการจัดบริการสาธารณะ และอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน ตลอดจนเป็นเครื่องมือทางการบริหารแก่ผู้บริหารราชการในทุกระดับ อีกทั้งมีความสอดคล้องกับกฎหมายในการจัดระเบียบราชการและการบริหารราชการแผ่นดินของประเทศนั้นคือ “พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2534 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม” เพื่อนำมาสู่การปฏิรูปและแก้ไขปัญหาของการปกครองท้องถิ่นไทย อาทิ การลดความซ้ำซ้อนด้านโครงสร้างการบริหารงานของหน่วยราชการ ตลอดจนภารกิจหน้าที่และความรับผิดชอบ โดยเฉพาะระหว่างราชการส่วนภูมิภาคและราชการส่วนท้องถิ่น รวมทั้งการบูรณาการการทำงานของทุกภาคส่วนให้เป็นหนึ่งเดียว ส่งผลให้เกิดเอกภาพในการทำงาน เป็นการลดความสับสนและสร้างความชัดเจนในบทบาทหน้าที่ทั้งต่อตัวเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานและประชาชนที่อาศัยหรือที่มีความหวังที่จะมารับบริการ ส่งผลต่อความคุ้มค่าและคุ้มทุนในเชิงภารกิจรัฐ ตลอดจนคุณภาพ ประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการให้บริการและตอบสนองความต้องการ รวมทั้งการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนในท้องถิ่น บนกระแสแห่งความเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และกระแสโลกาภิวัตน์จากสังคมโลกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งภาครัฐไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยง หรือคงอยู่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้อีกต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน่วยงานภาครัฐที่ต้องเข้าถึงและให้บริการกับประชาชนโดยตรงซึ่งได้แก่ราชการส่วนภูมิภาคและราชการส่วนท้องถิ่น

นอกจากนี้ ในการปฏิรูปท้องถิ่นไทย รัฐควรให้ความสำคัญกับแนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทยที่ตรงกับอุดมคติและความคาดหวังได้แก่ การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค การ

ให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆของท้องถิ่น การจัดตั้งสภาประชาชนปฎิรูปจังหวัดและท้องถิ่น การจัดตั้งสภาปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ และการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน บนเงื่อนไขของพื้นฐานความรู้ที่มีผลต่อความคาดหวังในการปกครองท้องถิ่นได้แก่ความรู้ในเรื่องของรัฐธรรมนูญ การบริหารราชการแผ่นดิน หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี และความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป ตลอดจนบริบทสภาพแวดล้อมทั้งจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคเพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้และก่อให้เกิดอุดมคติและความคาดหวัง เพื่อผลสำเร็จในการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ต่อไป โดยมีแนวทางในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทยที่สอดคล้องกับอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาดังต่อไปนี้

การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค ควรส่งเสริมให้เกิดการเชื่อมโยงและบูรณาการการทำงาน ตลอดจนมีการให้ความรู้ความเข้าใจให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย บนพื้นฐานของข้อมูลครบถ้วน ถูกต้อง และชัดเจน อีกทั้งต้องเน้นการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนบนหลักการของการส่งเสริมประชาธิปไตย สอดรับกับการเปลี่ยนแปลงของทิศทางการพัฒนาการบริหารราชการและการปกครองที่มีแนวโน้มในการกระจายอำนาจการบริหารและการปกครองและทรัพยากรลงสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น โดยควรมีการดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไปเพื่อลดแรงต่อต้าน ตลอดจนควรมีการปรับปรุงในเรื่องของความรับผิดชอบของเจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่ของราชการเป็นวาระเพิ่มเติม และมีการกำหนดแผนการดำเนินงานและการจัดส่วนราชการอย่างเป็นระบบ

การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง ผู้นำหรือผู้บริหารจังหวัดต้องมีความยึดโยงกับความสัมพันธ์กับอำนาจอธิปไตยของประชาชน โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีโอกาสเลือกผู้นำของตนเองเพื่อตอบสนองต่อการแก้ไขปัญหาของท้องถิ่น แต่สิ่งหนึ่งที่สำคัญและรัฐต้องแก้ไขเพื่อรองรับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรงนั้นคือการแก้ไขระบบที่เป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบันให้พร้อมและสอดคล้องกับการปฏิบัติหน้าที่ในบทบาทของผู้แทนจากประชาชนได้ในอนาคต ควรส่งเสริมระบบการตรวจสอบการใช้อำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งจากประชาชน สำหรับในระยะเริ่มต้นนี้ควรมีการปรับเปลี่ยนอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยควรนำประเด็นดังกล่าวเข้าสู่กระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ควรมีการศึกษาถึงผลดี ผลเสียโอกาสความเหมาะสม และความเป็นไปได้ ตลอดจนถึงความต้องการของประชาชนก่อนและเริ่มต้นในจังหวัดที่มีประชาชนและชุมชนท้องถิ่นที่มีความพร้อมก่อน โดยต้องเริ่มต้นจากการปลูกจิตสำนึกของการเป็นพลเมืองที่ดีแก่ประชาชนและผู้ลงสมัครผู้ว่าราชการจังหวัด

การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม้ว่าจะเป็นการลดปัญหาความซับซ้อนของการบริหารราชการแผ่นดินก็จริงอยู่ในบางประเด็น แต่ในอีกมิติของการบริหารราชการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดยังมีประโยชน์ในการประสานงานที่ดี ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และท้องถิ่นดังนั้น จึงไม่ควรยุบเลิกแต่ควรพัฒนาและปรับบทบาท หน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแทน โดยมีการกำหนดขอบเขตและบทบาทหน้าที่ใหม่เพื่อลดความทับซ้อน ซึ่งต้องมีการวางแผนรับมือและทำความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องและควรใช้เวลาอย่างค่อยเป็นค่อยไปในการปรับเปลี่ยนซึ่งต้องมีการวางแผนรับมือและทำความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องเพื่อลดแรงต่อต้านและสร้างความร่วมมือเพื่อการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นไทยต่อไป นอกจากนี้ในมุมมองของประชาชนมองว่าการทำงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ได้ทำหน้าที่ในการพัฒนาจังหวัดอย่างจริงจังตามที่ควรจะเป็นและเป็นการสร้างความสับสนในบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานทั้งในระดับส่วนภูมิภาคและในระดับท้องถิ่นอื่นๆในพื้นที่ การยุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด จึงเป็นการกระจายอำนาจและลดระดับการปกครองท้องถิ่นไทยให้เหลือเพียง 2 ระดับ คือระดับจังหวัดและเทศบาลซึ่งจะทำให้การบริหารท้องถิ่นและการบริการสาธารณะแก่ประชาชนเป็นไปอย่างทั่วถึงและทำให้ราษฎรได้มีอำนาจในการบริหารตนเอง

การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่และแก้ไขกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ควรแก้ไขกฎหมายและพัฒนาให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้นมีความชัดเจนและเป็นธรรม มีช่องโหว่ทางกฎหมายน้อยลง และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิสังคมที่ทันสมัยและเป็นที่ยอมรับของประชาชนในท้องถิ่น อีกทั้งส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ได้ตัวแทนที่เป็นคนดีมีคุณธรรมจริยธรรม และพร้อมทำงานอย่างแท้จริง โดยควรอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐภาคเอกชนภาคชุมชนสังคม และภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมพร้อมกันในการพัฒนาระบบกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ให้เป็นกฎหมายที่มีการพัฒนาให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้น สามารถควบคุมการซื้อเสียงเน้นการเพิ่มการตรวจสอบนักการเมืองท้องถิ่นอย่างจริงจังตลอดจนการเลือกตั้งและเส้นทางการก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งของนักการเมืองท้องถิ่น ควรมีการกำหนดขอบเขตและกรอบที่ชัดเจนในการดำเนินการหรือในการกำหนดนโยบาย การบริหารงาน ตลอดจนมีการพิจารณาถึงการใช้งบประมาณสำหรับการเลือกตั้ง อีกทั้งต้องสร้างการรับรู้กฎหมายของประชาชนเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและป้องกันความสับสนในบทบาทภารกิจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตลอดจนเป็นการปลูกฝังกระบวนการประชาธิปไตยในท้องถิ่นให้เกิดขึ้น

การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆของท้องถิ่น ควรผลักดันพัฒนากฎหมายหลักต่างๆของท้องถิ่นให้มีความรัดกุม มีความยุติธรรมและสามารถอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนในท้องถิ่นได้ เพื่อ

เป็นเครื่องมือในการจัดระเบียบสังคมรักษาและสร้างความสงบสุขให้เกิดขึ้นในท้องถิ่น ตลอดจนใช้ในการอำนวยความสะดวกให้บริการสาธารณะแก่ท้องถิ่นอีกทั้งสามารถตรวจสอบการบริหารราชการท้องถิ่นให้มีความโปร่งใสเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในพัฒนาท้องถิ่นให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งกฎหมายหลักของท้องถิ่นควรได้รับการพัฒนาและแก้ไข โดยเฉพาะกฎหมายว่าด้วยการกระจายและถ่ายโอนอำนาจให้แก่ท้องถิ่นให้มีความเหมาะสมกับบริบทและสภาพภูมิสังคมของท้องถิ่นนั้นๆพัฒนาให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้น โดยให้ประชาชนเข้ามาขับเคลื่อนและมีส่วนร่วมตรวจสอบความพยายามในการกระจายอำนาจของภาครัฐแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตลอดจนสร้างการรับรู้กฎหมายของให้เกิดขึ้น

การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น ควรจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นเป็นเวทีสาธารณะในการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นตลอดจนเวทีสาธารณะในการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนโดยประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งอาจถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการตรวจสอบการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผ่านกลไกประชาชน ในการพัฒนาและปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่นแก่ประชาชน โดยการสร้างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นผ่านกลไกการจัดการตนเองในแต่ละท้องถิ่น

การจัดตั้งสภาปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน่วยงานกลางในการประสานงานราชการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศ ตลอดจนดูแลเรื่องงานบริหารบุคคลท้องถิ่น จัดสรร ติดตาม ตรวจสอบประเมินผลการใช้จ่ายงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นการใช้กลไกการตรวจสอบกันเอง เพื่อสร้างความเข้มแข็งของกลไกการตรวจสอบภาคประชาชน นอกจากนี้ยังทำให้มีตัวแทนของขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการประสานราชการหรือชี้แจงแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศ เพื่อลดความเลื่อมล้ำในท้องถิ่นตามหลักของการกระจายอำนาจทางการปกครอง โดยสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ ควรทำหน้าที่เป็นหน่วยงานกลางในการประสานงานระหว่างราชการ อีกทั้งเป็นตัวแทนสื่อกลางตัวแทนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศในการออกนโยบายหรือกำหนดทิศทางการดำเนินการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของประเทศให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ตลอดจนดูแลเรื่องงานบริหารบุคคลท้องถิ่น จัดสรร ติดตาม ตรวจสอบประเมินผลการใช้จ่ายงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

และในประเด็นสุดท้ายการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน เป็นการให้ประชาชนและทุกภาคส่วนในสังคมและท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาและปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตลอดจนสร้างกลไกการตรวจสอบภาคประชาชนให้มีความเข้มแข็งภายใต้กระบวนการในการเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชนแต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการพัฒนาคุณภาพของประชาชนให้มีความรู้ ความเข้าใจและความตระหนักในหน้าที่ของการเป็น

พลเมืองที่ดี โดยมุ่งเน้นให้เกิดขึ้นจริง โดยเฉพาะคำว่า “เข้มแข็ง” เพราะในปัจจุบันแม้ประชาชนจะมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจการต่างๆของท้องถิ่นมากขึ้นแต่การมีส่วนร่วมนั้นยังขาดความต่อเนื่องและความเข้มแข็งของกลุ่มเครือข่ายภาคประชาชนซึ่งจะเป็นเป็นรากฐานในการพัฒนาต่อยอดต่อไปซึ่งภาครัฐทุกภาคส่วน ทั้งในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่นจึงควรร่วมสร้างกลไกการตรวจสอบภาคประชาชนที่เข้มแข็งให้เกิดขึ้นมากกว่าการใช้เครื่องมือของหน่วยงานภาครัฐเพียงอย่างเดียว โดยควรมีการลดบทบาทของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) และอาศัยกลไกภาคประชาชนเป็นผู้ดำเนินการในรูปแบบคณะทำงานร่วม นอกจากนี้ในการดำเนินการตรวจสอบของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) นั้น ควรมีการสร้างระเบียบและมาตรฐานในการตรวจให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน บนพื้นฐานของความคล่องตัวในการบริหารราชการและการให้บริการประชาชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีความแตกต่างกับส่วนราชการในระดับส่วนกลางและภูมิภาคในบริบทสภาพแวดล้อมทางการบริหารราชการที่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ / Recommendation

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทย ในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา สู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ผู้วิจัยได้นำมาสู่การเสนอแนะนโยบายและแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ที่สอดคล้องกับอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาและแนวทางการปฏิรูปประเทศ ดังนี้

(1) ข้อเสนอในมิติของการปฏิรูปเชิงโครงสร้างอำนาจ การบริหารและการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ในส่วนนี้ จะเป็นข้อเสนอแนะนโยบายและแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยในเชิงของการปรับปรุงเพื่อเปลี่ยนแปลงโครงสร้างอำนาจของรัฐ ทั้งในเชิงมหภาคและระดับท้องถิ่น สืบเนื่องมาจากปัญหาของระบบการเมืองการปกครองของไทยที่มีการรวมศูนย์อำนาจการเมืองการปกครองไว้ที่ส่วนกลาง ตลอดจนการได้รับการกระจายอำนาจและภารกิจเฉพาะอำนาจและภารกิจตามกฎหมาย แต่กลับไม่ได้รับการกระจายทรัพยากรและปัจจัยที่จำเป็นในการบริหารงานและพัฒนาท้องถิ่น จึงทำให้ไม่เป็นการกระจายอำนาจอย่างแท้จริง และท้องถิ่นจึงยังถูกมองว่ายังไม่สามารถที่จะพึ่งพาตนเองได้ และยังคงต้องพึ่งพาทรัพยากรและปัจจัยทางการบริหารจากส่วนกลาง ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำในการพัฒนาท้องถิ่นและจังหวัดอย่างสุดขีด เนื่องจากท้องถิ่นไม่สามารถกำหนดอนาคตของตนเองได้อย่างสมบูรณ์ เพื่อพัฒนาป้องกันและแก้ไขอุปสรรค (Threats)

ในการกระจุกตัวในการพัฒนาและการกระจายความเจริญที่มีเฉพาะจุด และสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนที่ยังไม่ได้รับการพัฒนา โดยข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการปฏิรูปโครงสร้างอำนาจ การบริหารงาน และการกระจายอำนาจนั้น รัฐต้องลดบทบาทของตนเองด้วยการปรับบทบาทของกรมลง และเพิ่มบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผ่านจังหวัดให้มากขึ้น เพื่อเป็นตัวแทนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมดภายในจังหวัดนั้นๆ โดยเฉพาะในแง่ของการงบประมาณ โดยยกฐานะของจังหวัดเป็นส่วนราชการเทียบเท่ากรม มีหน้าที่ในการของงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแทนหรืออาจดำเนินการผ่านองค์กรบริหารส่วนจังหวัดในการของงบประมาณในการพัฒนาท้องถิ่นจังหวัดได้โดยตรง อีกทั้งส่งเสริมให้เกิดการกระจายอำนาจเพื่อปกครองตนเอง และบริหารจัดการตนเอง นอกจากนี้ยังควรส่งเสริมให้มีการกระจายอำนาจเพื่อการบริหารเขตพิเศษจัดการตนเอง ควบคู่ไปพร้อมกัน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการกระจายความเจริญและลดความเหลื่อมล้ำไปยังท้องถิ่น ภายใต้ข้อเสนอแนะเชิงมาตรการดังต่อไปนี้

มาตรการที่ 1 การกระจายอำนาจเพื่อบริหารจัดการตนเอง เป็นมาตรการที่เน้นการส่งเสริมให้จังหวัดสามารถที่จะบริหารจัดการตนเองได้ บนพื้นฐานของความเข้มแข็งและความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและบริบทสภาพแวดล้อมทางภูมิสังคมของท้องถิ่นจังหวัดนั้น

มาตรการที่ 2 การกระจายอำนาจเพื่อการบริหารเขตพิเศษจัดการตนเอง เป็นมาตรการที่เน้นในการพัฒนาพื้นที่ที่มีบริบทพิเศษ ที่เหมาะสมให้สามารถจัดการตนเองได้มากขึ้นตามสภาพบริบทของสภาพภูมิสังคมของพื้นที่นั้นๆ เช่น เขตเศรษฐกิจพิเศษ เขตวัฒนธรรมพิเศษ เขตท่องเที่ยวพิเศษ เขตพัฒนาการศึกษาพิเศษ เป็นต้น เพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาทุนทางเศรษฐกิจและทุนทางสังคมของพื้นที่นั้นให้เกิดประโยชน์สูงสุดและให้บริหารจัดการแบบพิเศษเพื่อความคล่องตัวรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ

มาตรการที่ 3 การปฏิรูประบบราชการ เป็นมาตรการที่เน้นให้ระบบราชการสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและรักษาผลประโยชน์ของประชาชน ระบบราชการต้องปลอดจากการเมือง ข้าราชการทุกสังกัด ทุกประเภท ทุกระดับ ทุกตำแหน่ง มีศักดิ์ศรี เป็นอิสระ สามารถบริหารจัดการกิจการภายในองค์กรของตนเองตามกรอบและกฎเกณฑ์ โดยกฎหมายเฉพาะสำหรับแต่ละหน่วยงานที่ชัดเจน และเพื่อมิให้ระบบราชการเป็นกลไกเพื่อเพิ่มทุนแสวงหาและรักษาผลประโยชน์ของตนเอง ครอบครวและพวกพ้อง

มาตรการที่ 4 การปรับเปลี่ยนกระบวนการทัศน์ในการปฏิรูปท้องถิ่นจากฝ่ายรับเป็นฝ่ายรุก เป็นมาตรการในการคืนอำนาจกลับไปให้ชุมชน ท้องถิ่น ประชาสังคม เป็นผู้ที่มิอำนาจในการจัดการตนเองแทนที่รัฐบาลกลาง ซึ่งเป็นการทำให้การปกครองท้องถิ่นเป็นการปกครองตนเองของประชาชนให้มากขึ้น คือการให้ประชาชนร่วมกันบริหารจัดการบ้านเมืองกันเองให้มากยิ่งขึ้น โดย

พึ่งพาผู้นำหรือผู้แทนให้น้อยลง ซึ่งควรพลิกกลับมาใช้ชุมชน ท้องถิ่น เป็นกำลังหลักในการปฏิรูปสังคม และเป็นตัวแสดง (Actors) ใหม่ในการเปลี่ยนแปลงสังคมแทนรัฐ ตลอดจนขึ้นมามีอำนาจกำกับรัฐได้ หรือให้รัฐมารับใช้ชุมชนและท้องถิ่นได้ นำรัฐเข้ามาใกล้ชิดกับชุมชนท้องถิ่นและประชาสังคมมากขึ้น ชุมชนท้องถิ่นจัดการตนเองได้โดยไม่พึ่งพารัฐ

มาตรการที่ 5 การปฏิรูประบบการเงินการคลังท้องถิ่นและมาตรฐานการตรวจสอบ เป็นมาตรการที่เสนอขึ้น เพื่อแก้ปัญหาระบบการเงินการคลังของท้องถิ่นและมาตรฐานการตรวจสอบ จึงควรมีการกระจายอำนาจและสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชนท้องถิ่นมากขึ้น ในด้านการคลัง ต้องเร่งรัดและเสริมศักยภาพในการจัดเก็บรายได้และภาษีให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น และภาษีที่จัดเก็บได้นั้นควรให้ท้องถิ่นสามารถนำมาใช้เพื่อการพัฒนาในท้องถิ่นนั้นได้ด้วย เพื่อให้ท้องถิ่นนั้นสามารถพึ่งตนเองและแก้ไขปัญหาของตนเองได้ ในด้านการเงินและการใช้จ่ายงบประมาณ ควรปรับระบบการตั้งงบประมาณและการจัดสรรงบประมาณให้นั้นมีมติเชิงพื้นที่ มากกว่าเน้นที่ประเด็นปัญหา กล่าวคือให้ท้องถิ่นเป็นหน่วยที่สามารถตั้งงบประมาณได้ และการจัดสรรงบประมาณควรมีระบบที่สร้างการมีส่วนร่วม เพื่อให้เป็นไปตามความต้องการในการแก้ไขปัญหาของประชาชนในท้องถิ่น และในประเด็นสุดท้าย ด้านมาตรฐานในการตรวจสอบสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (ส.ต.ง.) ที่ทำหน้าที่ในการตรวจงบประมาณท้องถิ่น ควรมีการปรับปรุงกระบวนการทำงานและวิธีคิดในการทำงานให้ท้องถิ่นมีความคล่องตัว สามารถบริหารงานได้สะดวก เปลี่ยนความคิดที่มองว่าราชการส่วนท้องถิ่นก็เป็นเพียงหนึ่งในส่วนราชการคล้ายส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ราชการท้องถิ่นต้องมีความยืดหยุ่นไม่เป็นทางการมากนัก ต้องคล่องตัว สะดวก ต้องเน้นผลงาน และต้องอนุญาตให้มีเครือข่าย ให้มีโยงโย ตลอดจนอาจมีความโยงโยทางสายเลือดได้

(2) ข้อเสนอในมิติของการปฏิรูปท้องถิ่นเพื่อสอดคล้องกับการปฏิรูปกฎหมายและยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ

ในส่วนนี้ จะเป็นข้อเสนอแนะนโยบายและแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปท้องถิ่นไทย เพื่อให้สอดคล้องกับการปฏิรูปกฎหมายและยุทธศาสตร์ของประเทศอันประกอบด้วย (1) ทิศทางของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ตามร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับร่างเบื้องต้น วันศุกร์ที่ 29 มกราคม 2559 นั้น มีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการปกครองส่วนท้องถิ่นในหลายส่วน หลายมาตรา โดยเนื้อความประเด็นหลักที่เกี่ยวข้องนั้น ได้ถูกระบุไว้ในหมวดที่ 14 การปกครองส่วนท้องถิ่น มาตราที่ 246 – 251 ประกอบกับมาตราที่ 1 และมาตราอื่นๆที่เกี่ยวข้อง (2) ทิศทางของพระราชบัญญัติยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งมีโอกาสและความเป็นไปได้สูงที่จะมีการประกาศใช้เพื่อเป็นกฎหมายเชิงแผนแม่บทในการพัฒนาและกำหนดทิศทางของประเทศอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมใน

เชิงกฎหมาย เพื่อให้มีสภาพบังคับ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นไทยโดยตรงตาม บทบัญญัติตามมาตราที่ 4 มาตรา 6 ซึ่งระบุให้การปกครองท้องถิ่นเป็นสาระสำคัญส่วนหนึ่งของ ยุทธศาสตร์ชาติ (3) พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2549 (4) ทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ประกอบด้วย 10 ยุทธศาสตร์ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเกี่ยวข้องทั้งหมดอย่าง หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพื่อพัฒนาป้องกันและแก้ไขจุดอ่อน (Weaknesses) วัฒนธรรมขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่สำคัญในการบริหารและพัฒนาท้องถิ่นมักทำงานแบบเข้าขามเย็นขาม เกิดจาก ความล่าช้าของระบบราชการไทยที่ขาดความกระตือรือร้นในการทำหน้าที่ของข้าราชการหรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐและไม่ใส่ใจในการกิจส่วนรวม ทำหน้าที่ไม่เต็มศักยภาพ และการขาดความ ตระหนักในหน้าที่และการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมของข้าราชการนักการเมือง และประชาชนใน ท้องถิ่นโดยข้อเสนอแนะเชิงนโยบายนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรติดตามความเคลื่อนไหว ในประเด็นต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น เพื่อนำมาเป็นกรอบในการวางแผนและกำหนดทิศทางการ พัฒนาท้องถิ่นให้สอดคล้องกับการพัฒนาและปฏิรูปประเทศในด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วง แห่งการเปลี่ยนแปลง บนพื้นฐานของการพัฒนาองค์ความรู้ ภายใต้ข้อเสนอแนะเชิงมาตรการที่ให้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรถอดบทเรียนจากการดำเนินการที่ผ่านมา และศึกษาตลอดจนถอด แแผนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องออกมาประกอบกับ เพื่อนำมาสู่การวิเคราะห์องค์การและท้องถิ่นถึงปัจจัย สภาพแวดล้อมทั้งภายใน และภายนอก เพื่อหาจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และอุปสรรค จากนั้นนำ ข้อมูลที่ได้ นำมากำหนดหรือปรับปรุงวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และยุทธศาสตร์ขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไป เพื่อให้การพัฒนาของท้องถิ่นสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและการปฏิรูป ในเชิงมหภาคของประเทศอย่างเหมาะสมกับสภาพภูมิสังคมของท้องถิ่นต่อไป

(3) ข้อเสนอในมิติของการปฏิรูปท้องถิ่นเพื่อพัฒนาระบบประชาธิปไตย

ในส่วนนี้ จะเป็นข้อเสนอแนะนโยบายและแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ในการปฏิรูป ท้องถิ่นไทย โดยใช้การปกครองท้องถิ่นเป็นรากฐานในการพัฒนาระบบประชาธิปไตย โดยมุ่ง สร้างกระบวนการคิดและกระบวนการทัศน์เกี่ยวกับประชาธิปไตยให้เกิดขึ้น เพื่อส่งเสริมและ เสริมสร้างโอกาส (Opportunities) ความพยายามเสริมสร้างและส่งเสริมการพัฒนาระบบ ประชาธิปไตยในท้องถิ่น ตลอดจนการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น การกระจาย อำนาจและการพัฒนาให้แก่ท้องถิ่น โดยข้อเสนอแนะเชิงนโยบายการสร้างประชาธิปไตยในท้องถิ่น นั้น ควรลดความสำคัญของการเลียนแบบหรือรูปแบบที่อ้างว่าเป็นประชาธิปไตย ซึ่งเป็นที่เห็นใน ประชาธิปไตยระดับชาติหรือที่เรียกว่าประชาธิปไตยทางอ้อมหรือประชาธิปไตยทางเลือก เช่นการ

เลือกตั้ง ฯลฯ เป็นต้น แต่ควรส่งเสริมประชาธิปไตยในอีก 2 รูปแบบ ได้แก่ (1) ประชาธิปไตยทางตรง คือประชาธิปไตยที่เปิดโอกาสให้ประชาชนทุกคนเข้ามามีส่วนร่วม ไม่ใช่เฉพาะการเลือกตั้ง แต่ต้องมีส่วนเข้ามารับรู้ปัญหา แก้ปัญหา เข้ามาพัฒนา มีวิธีการระดมทรัพยากรของท้องถิ่นเอง มีวิธีการจัดการของท้องถิ่นเอง ซึ่งเวทีระดับนี้เป็นเวทีของท้องถิ่นเป็นตัวขับเคลื่อน และ (2) ประชาธิปไตยแบบที่รัฐกับสังคมแบ่งอำนาจสาธารณะกัน เป็นประชาธิปไตยบนหลักของ “หลักอำนาจสาธารณะ” เช่น อำนาจดูแลความปลอดภัย อำนาจในการจัดการศึกษา อำนาจในการจัดการสิ่งแวดล้อม ฯลฯ เป็นต้น ซึ่งเป็นอำนาจที่รัฐสามารถที่จะแบ่งให้กับสังคมได้ รัฐไม่จำเป็นต้องผูกขาดอำนาจอธิปไตย และไม่ได้หมายความว่าจะเป็นผู้ที่อยู่สูงกว่า แต่เป็นผู้ที่จะเสมอภาคกับสังคม เพียงแต่รัฐเป็นหมายเลขหนึ่งในบรรดาผู้เท่าเทียม นอกจากนี้ยังมีความจำเป็นที่จะต้องอาศัยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการขับเคลื่อนการสร้างพลเมืองให้เกิดขึ้นกับประชาชนในท้องถิ่นทั่วประเทศ เพื่อเป็นพื้นฐานรองรับโครงสร้างและกระบวนการทางการเมืองให้ดำเนินได้อย่างยั่งยืน ซึ่งความเป็นพลเมืองของคนในชาติจะเป็นผู้มีความผูกพัน (Obligation) ตอบสนอง (Responsibility) และรับผิดชอบ (Accountability) ทางการเมือง โดยแสดงออกในรูปแบบของวิถีชีวิตและวัฒนธรรมแบบประชาธิปไตย ซึ่งเป็นการขับเคลื่อนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชน ภายใต้อำนาจและเชิงมาตรการของภาครัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ควรมีการดำเนินการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการลงประชามติ การเสนอกฎหมาย ให้มีลักษณะที่เป็นไปได้จริงในทางปฏิบัติ และเปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถที่จะเข้าเสนอกฎหมาย หรือความต้องการด้านกฎหมายให้มากขึ้น นอกจากนี้ควรมีการจัดกิจกรรมและให้ความรู้และส่งเสริมเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยทางตรงและการปกครองท้องถิ่นให้กับประชาชนและเยาวชน ตลอดจนสนับสนุนการศึกษาแนวทางการพัฒนาเสริมสร้างประชาธิปไตยทางตรงในสังคมไทย โดยศึกษาในทุกมิติโดยอาจนำตัวแบบมาจากต่างประเทศ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบและนำมาสู่การสร้างแนวทาง มาตรการ และกลไกในการดำเนินการส่งเสริมประชาธิปไตยทางตรงในสังคมทุกระดับต่อไป อีกทั้งควรสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการจัดทำวิจัยและถอดบทเรียนในการขับเคลื่อนประชาธิปไตยทางตรงในท้องถิ่น ร่วมกับประชาชนในชุมชน ตลอดจนเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ และรณรงค์ให้ประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง และลงประชามติ รับรู้ถึงขั้นตอน กระบวนการในการเลือกตั้ง การออกเสียงประชามติ ฯลฯ เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการตรวจสอบและถอดถอนสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น

(4) ข้อเสนอในมิติของการปฏิรูปท้องถิ่นเพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ในส่วนนี้ จะเป็นข้อเสนอแนะนโยบายและแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทั้งในแง่มุมมองของการเป็นประชาคม การเมืองและความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรม เพื่อส่งเสริมและเสริมสร้างจุดแข็ง (Strengths) ในปัจจุบันที่ประชาชนยังสามารถเข้าถึงการศึกษา มากขึ้น รู้จักสิทธิของตนมากขึ้น อีกทั้งช่องทางการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็ว ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยน ข่าวสารและข้อมูล ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ เพื่อสร้างกระแสให้สังคมได้เกิดการตื่นตัวหรือเข้ามามี ส่วนร่วมในกิจกรรมใดๆของทั้งระดับท้องถิ่นหรือในระดับประเทศต่อไปโดยข้อเสนอแนะเชิง นโยบายนั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรติดตามความเคลื่อนไหวในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องใน ส่วนของประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคม สังคมและวัฒนธรรม เพื่อนำมากรอบในการวางแผนและกำหนดทิศทางในการพัฒนาท้องถิ่นให้ สอดรับกับการเปลี่ยนแปลงและการปฏิรูปในเชิงมหภาคของประเทศในการก้าวเข้าสู่ประชาคม อาเซียนภายใต้ข้อเสนอแนะเชิงมาตรการในการให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรถอดบทเรียน จากการดำเนินการที่ผ่านมา และศึกษาตลอดจนถอดแผนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในส่วนของประชาคม การเมืองและความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรม ออกมาประกอบกับ เพื่อนำมาสู่การวิเคราะห์องค์การและท้องถิ่นถึงปัจจัยสภาพแวดล้อมทั้งภายใน และภายนอก เพื่อหาจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และอุปสรรค จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ นำมากำหนดหรือ ปรับปรุงวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไป เพื่อให้การพัฒนาของท้องถิ่นสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและการปฏิรูปในเชิงมหภาคของประเทศ ในการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างเหมาะสมกับสภาพภูมิสังคมของท้องถิ่นต่อไปนอกจากนี้ สำหรับพื้นที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีเขตติดต่อเขตชายแดนหรือจุดผ่านแดน ควรมีการ กำหนดยุทธศาสตร์ใหม่ โดยเล็งมองว่าประเทศเพื่อนบ้านอาจจะเป็นศัตรู แต่ให้มองว่าเป็นโอกาสใน การพัฒนาท้องถิ่นภายใต้ความแตกต่างเชิงพหุวัฒนธรรม เพื่อลดความขัดแย้งและความไม่ไว้วางใจ กันและมีอัตลักษณ์ร่วมกันอย่างแท้จริง โดยให้ภาคประชาสังคมและประชาชนอาเซียน มีส่วนร่วม ในการพัฒนาทั้งประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และ ประชาคมสังคมและวัฒนธรรม อีกทั้งในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะปกครอง ส่วนท้องถิ่นที่มีเขตติดต่อเขตชายแดนหรือจุดผ่านแดน ควรมีการจัดทำแผนรองรับพลวัตของการ เคลื่อนย้ายของทรัพยากร การเปลี่ยนแปลงระบบการเงินอาเซียน ตลอดจนนโยบายการค้าอาเซียน ที่ อาจกระทบต่อวิถีชุมชนของท้องถิ่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

(5) ข้อเสนอในมิติของการปฏิรูปท้องถิ่นสู่การเป็นมหานครแห่งการพึ่งพาตนเองที่ยั่งยืน

ในส่วนนี้ จะเป็นข้อเสนอแนะนโยบายและแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปท้องถิ่นไทยเพื่อการเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีศักยภาพและความยั่งยืน และก้าวสู่การเป็นมหานครที่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง เพื่อพัฒนาป้องกันและแก้ไขจุดอ่อน (Weaknesses) วัฒนธรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่สำคัญในการบริหารและพัฒนาท้องถิ่นมักทำงานแบบเข้าหามเหินหาม เกิดจากความล่าช้าของระบบราชการไทยและศักยภาพและความสามารถในการเข้าถึงการให้บริการและการรับรู้ด้านกฎหมายของประชาชนที่มีข้อจำกัด เข้าถึงยาก และไม่ได้รับการให้ความสำคัญจากหน่วยงานภาครัฐทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น รวมทั้งทัศนคติของประชาชนที่มองว่ากฎหมายเป็นเรื่องไกลตัวและไม่อยากมีส่วนเกี่ยวข้อง โดยข้อเสนอแนะเชิงนโยบายนั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรมีแนวทางในการพัฒนาท้องถิ่นสู่การเป็นมหานครใน 6 กระบวนทัศน์ ได้แก่ (1) การสร้างความปลอดภัยภายในท้องถิ่น (2) การสร้างสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตที่ดี (3) การสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น (4) การสร้างองค์กรให้กะทัดรัดและมีประสิทธิภาพ (5) การสร้างประชาธิปไตยภายในท้องถิ่น และ (6) การสร้างการเติบโตทางเศรษฐกิจ สังคมและการเรียนรู้ภายใต้ข้อเสนอแนะเชิงมาตรการที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรถอดบทเรียนจากการดำเนินการที่ผ่านมา เพื่อนำมาสู่การวิเคราะห์องค์กรและท้องถิ่นถึงปัจจัยสภาพแวดล้อมทั้งภายใน และภายนอก เพื่อหาจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และอุปสรรค จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ นำมากำหนดหรือปรับปรุงวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไป เพื่อให้การพัฒนาของท้องถิ่นสอดคล้องกับแนวทางในการพัฒนาท้องถิ่นสู่การเป็นมหานครทั้ง 6 กระบวนทัศน์ อันจะนำมาสู่การพัฒนาในทุกด้านของท้องถิ่น และสามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง

สุดท้ายนี้ จากข้อเสนอแนะทั้งหมดที่ได้เสนอมานั้น ย่อมส่งผลให้ประชาชนและชุมชนท้องถิ่นสามารถบริหารจัดการชุมชนตนเองให้มีความมั่นคงตามหลักการเสริมสร้างความมั่นคงใน 7 ด้าน อันเป็นหลักการพื้นฐานตามที่กำหนดโดย United Nations Development Program(UNDP) ได้แก่ (1) ความมั่นคงทางอาหาร (Food Security) (2) ความมั่นคงด้านสุขภาพ (Health Security) (3) ความมั่นคงของชุมชน (Community Security) (4) ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ (Economy Security) (5) ความมั่นคงของบุคคล เช่น เรื่องของสิทธิ เสรีภาพ ความเสมอภาค (Personal Security) (6) ความมั่นคงทางสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ (Environment Security) และ (7) ความมั่นคงทางการเมือง(Political Security) ในที่สุด ก่อให้เกิดแนวทางในการเปลี่ยนแปลงและการปฏิรูปเพื่อการพัฒนาการปกครองท้องถิ่นไทยต่อไป

(6) ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษา สู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

(6.1) ผู้วิจัยควรศึกษาในประเด็นของรายละเอียดขององค์ประกอบและความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ อุดมคติ ความคาดหวัง และปัจจัยส่วนบุคคลเพิ่มมากขึ้น เพื่อพัฒนารูปแบบของเครื่องมือการวิจัยให้มีความหลากหลายประเด็นข้อมูลได้ในหลายมิติมากยิ่งขึ้น เพื่อให้สามารถนำมาสู่การได้ข้อเท็จจริงที่จะศึกษา ซึ่งผู้วิจัยควรหิยบายประเด็นต่างๆ ตลอดจนผลการวิจัยที่ได้ นำไปต่อยอดเพื่อเป็นการพิสูจน์ข้อเท็จจริง ตลอดจนสร้างความสมบูรณ์ทางวิชาการก่อให้เกิดการต่อยอดทางวิชาการมากขึ้น เช่นการสังเกต การเสวนากลุ่ม การสัมภาษณ์ หรือเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

(6.2) ควรศึกษาเพิ่มเติมถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษา เพื่อให้เกิดการพยากรณ์แนวโน้มของความสำเร็จในการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตลอดจนเกิดองค์ความรู้ในการพัฒนาท้องถิ่นไทยในมิติต่างๆ

(6.3) ควรศึกษาเพิ่มเติมถึงปัจจัยของพลวัตของการเปลี่ยนแปลงในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่น ภายใต้กระแสของการกระจายอำนาจ การปฏิรูป และการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งอาจนำมาตั้งเป็นปัจจัยเพื่อศึกษาเพิ่มเติมต่อยอดทางวิชาการในมิติต่างๆได้

(6.4) การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษากลุ่มมหาวิทยาลัยในสังกัดที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย ดังนั้นในการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไปควรศึกษาหรือวิจัยในท้องที่แห่งอื่นๆ และควรขยายกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติม เช่นนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยในสังกัดที่ประชุมอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏแห่งประเทศไทย ที่ประชุมอธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลแห่งประเทศไทย และเครือข่ายมหาวิทยาลัยเอกชนเป็นต้น เพื่อเป็นการเติมเต็มความรู้ในวงการวิชาการให้ครอบคลุมและกว้างขวางมากยิ่งขึ้น ตลอดจนเพื่อเปรียบเทียบผลการศึกษา พิสูจน์ข้อเท็จจริง และสร้างความสมบูรณ์ทางวิชาการ

(6.5) ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการกำหนดกรอบการศึกษาให้มีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็น (1) ด้านเศรษฐกิจพอเพียง (2)ด้านความมั่นคงของรัฐและการเสริมสร้างธรรมาภิบาล (3) ด้านการปฏิรูปการศึกษาและการสร้างสรรค์ความรู้ และ(4) การเป็นประเทศในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งจะเป็แนวทางในการศึกษาค้นคว้า วิจัยองค์ความรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาประเทศด้วยนวัตกรรมและการวิจัย เพื่อการพัฒนาการปกครองท้องถิ่นที่ยั่งยืน บนพื้นฐานของนวัตกรรมและองค์ความรู้ใหม่

THE IDEALISTIC THAI LOCAL GOVERNMENT AND THE HIGHER EDUCATION STUDENTS' EXPECTATIONS TOWARD THE THAI LOCAL GOVERNMENT REFORM GUIDELINES.

TINAPOPPATTANA5737855SHPP/M

M.P.A. (PUBLIC POLICY AND PUBLIC MANAGEMENT)

THESIS ADVISORY COMMITTEE: SOMBOON SIRISUNHIRUN, Ph.D.,
DR. PHUT PLOYWAN Ph.D., DR. GAMOLPORN SONSRI D.P.A.

EXTENDED SUMMARY

1. Introduction

The concept of improving the reform and regional administration and local government have been picked up as the national agenda. After a coup in the 2557 the national peace keeping With Gen. Prayut Chan-o-cha Board of Supervisors. And step up to prime minister to 29 of the latter. As well as also adopted the Constitution (Interim) in 2557, thus causing the national reform council Which consists of members of the national reform from appointed by the king. According to the national peace keeping Council offered advice. The qualification of the incumbent councilor to national reform to be older than 35 years. By the reform the country into all aspects 11 side, which is one of the issues. 11 reform from aspects of the local government. Which means the reform of regional administration and local government. As well as the governing metropolitan area which has a special form and administrative role, the mission of provincial and local government, The relationship between the government and the acquisition, control, monitoring and legal executives and members of the local. Working group on reform to prepare (happy returns to the nation, the 2557). In the dimension of the age of the members of the national reform May result in concept as well as the guideline that lack of coverage of the reform opinion in each of the age.

Where the person over the age of 35 up there. Would be limited to only those individuals in the crowd the Generation X or Extraordinary Generation Baby and Boomer. Or Generation B or Gen B. Isn't covered decidual polyp to persons in the age of Generation especially, in groups of Generation Y or Why Generation clans are personality fashion. And dare in expression and dare to think the essence of good (COM, 2554: Online), which is the advantages and strengths of the group is to listen to the reform of the country. It is the group of citizens to future is important in developing countries, and also the car.

Therefore there is a concept to study reform and improve management of provincial and local authorities. The reform of local government, the joint opinion in A conceptual framework developed by the working group to prepare the reforms to restore happiness to everyone in the country. Set up to collect problem and opinion of the frame joint For the present, as an alternative to the national reform according to the constitution of the temporary) in 2557 used as data in the study and suggestions for the reform of the local government. In accordance with the environment of the present and future. The study on the target population of students. With such features, the researcher believes, which is particularly useful in creating the change happen. Through performing ideas. Your opinion and fulfill the academic information in the dimension of local government in the ideals and expectations of the students. To the stage reform Thailand and local Thai

Research Objectives

(1) to study the characteristics of personal factors, the level of knowledge of politics and public administration management Ideals and expectations in the reform of local government level the reform in local government, the joint opinion

(2) to compare the personal factors. With the level of knowledge of politics and public administration Ideals and expectations in the reform of local government level the reform in local government, the joint opinion

(3) to study the relationship between the level of knowledge of politics and public administration The ideals and expectations in the reform of local government level framework reform opinion in Thailand in local government.

(4) to study and analyze the factors as well as a supportive factors problems and limitations on the reform of local government The reform of local government, the joint opinion in

(5) to study the policy recommendations dealing around the joint opinion administrative reform in the local. Search for local government and ideals and expectations of the students.

Expected or Anticipated Benefit Gain

In this study the main benefits derived from the research. Pose an alternative to the reform of the Constitution of the Kingdom of Thailand. (Interim) Act 2557 and the scholarly work related to the reform of public administration and development of Thailand. The adoption of information and suggestions. It complements the technical information in terms of local governance in Thailand ideals and expectations of college students. To reform the local government to also make note of the information and knowledge gained from the study are as follows:

(1) Keeping in mind the individual factors involved. The level of knowledge of politics and public administration. Ideals and expectations of local government reform within the agreed reforms in the field of local governance.

(2) Keeping in mind the individual factors. Affecting the level of knowledge of politics and public administration. Ideals and expectations of local government reform within the agreed reforms in the local government.

(3) Keeping in mind the relationship between the level of knowledge of politics and public administration. With the ideals and expectations of local government reform consensus within the national reform of local government.

(4) Made aware of the supportive factors, as well as the problems and constraints to reform local Thailand. According to the consensus reforms in the local government.

(5) Makes data processing and knowledge are studied. There is a suggested policy framework for consensus on reforms in local government. And guide the local government in Thailand ideals and expectations of college students.

Research Methodology

(1) **The scope of the research, academic and research:** the study of hybrid Mixed Method. The study focused content for both Primary Data and Secondary Data started from. Quantitative Research to prove the hypothesis. comparison The study of the relationship And the factors that impact on the conceptual framework of the research. Between personal factors The level of knowledge of politics and public administration. Ideals and expectations of local government reform within the agreed reforms in the local government. And the use of Qualitative Research for detailed information and facts more committed to the approach and conclusions to the local Thailand ideals and expectations of college students to stage reform and local Thailand. Through education concepts and principles in the administration of the Provincial Administration. And local government Brings to analyze strengths, weaknesses, opportunities and threats in the regional government. And local government Both factors are complementary As well as the problems and constraints to reform local Thailand. According to the consensus in the reform of local government.

(2) **scope of research in population:** in this research. The scope of research on population is the target population students, undergraduate students ages 16-48 years. Studying on the bachelor's degree. Master of the details are as follows:

(2.1) **in quantity for quantitative research:** the target population 394 people. By means of determining sample size by the population. Results from the formula calculation method of Taro Yamane and used to select samples by using Probability Sampling. Stratified Sampling and spread along in the proportion of educational institutions 9 target of higher education institutions under the Council of University Presidents of Thailand (CUPT) consists of Chulalongkorn University, Thammasat University, Chiang Mai University, Naresuan University, Khonkaen University, Mahasarakham University, Burapha University, Prince of

Songkla University Pattani Campus ,Prince of Songkla University Hat Yai Campus and Thaksin University and the first year undergraduate 3 up (Student ID 55 up). The 352 people and degree of 43 who were enrolled in the Faculty of law, political science and public administration or related disciplines.

(2.2) in quantity for qualitative research: the target population 85 people. By sampling without the use of probability (Nonprobability Sampling) specific Purposive Sampling using the representative student leaders who participated in seminars, student leaders join forces against corruption. In cooperation with the Council of University Presidents of Thailand (CUPT) of 2558 annual which was to interview methods the students and student representatives of the institution the seminar. The 27 institutions of higher education. Under the rector of Council of University Presidents of Thailand (CUPT).

(3) The scope of the research areas of study: In this study. Scoping research areas used in the study. Consisting of 27 institutions of higher education institutions. Under the Council of University Presidents of Thailand (CUPT) Consists of Chulalongkorn University, Kasetsart University, Khonkaen University, Chiang Mai University, Thaksin University, King Mongkut's University of Technology Thonburi (KMUTT), King Mongkut's University of Technology North Bangkok (KMUTNB), Suranaree University of Technology, Thammasat University, Nakhon Phanom University, , Prince of Naradhiwas University, Naresuan University, Burapha University, University of Pha Yao, Mahasarakham University, Mahidol University, Maejo University, Mae Fah Luang University, Ramkhamhaeng University, Walailak University, Srinakharinwirot University, Silpakorn University, Ubon Ratchathani University, Prince of Songkla University Pattani Campus , Prince of Songkla University Hat Yai Campus, Sukhothai Thammathirat Open University, King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang, National Institute of Development Administration (NIDA).

(4) The instruments used in research : because of this research. The study combined (Mixed Method) which is both Quantitative Research and Qualitative Research were used in this research. The research design used in the research review of the theory of classification into two kits include kits for quantitative research questionnaire

mixed with the testing of 117 joint voting. each kit for qualitative research. Interview Form by combining structured interviews. Unstructured and 30 items.

(5) The statistics used to analyze data : This research study Researchers used to determine statistical data analysis.

(5.1) Descriptive Statistics, including frequency, number (N) percentage (%) Percentage; arithmetic mean (\bar{X}), And the standard deviation (S.D.) to the description and data processing of personal factors, knowledge level samples city. Administration and public management The ideals and expectations in the reform of local government level framework reform opinion joined Thailand in local government.

(5.2) Analytical Statistics to compare and analyze the relationship between the personal factors of sample. The knowledge of politics and public administration, the ideals and expectations in the reform of local government level the reform in local government, the joint opinion In the case of variable subgroups 2 group statistical variables t-test and, in the case of subgroups has more than 2 group will use statistical analysis One - way. ANOVA (F-test) Pearson Product - Moment Correlation Coefficient to analyze the relationship between the independent variables and level direction in age. And the grade point average (GPA) and dependent variable. And use the coefficient Spearman rank-order correlation in finding the relationship between the variables to test the hypotheses of relationship knowledge politics. Administration and public management level and the level of expectation ideals in the administration of local opinion according to frame joint Thailand reform in local government. For the significance analysis used data defined at the level of 0.05.

Results

The first objective of the research was to study the characteristics of personal factors, the level of knowledge of politics and administration management of government. Ideals and expectations in the reform of local government level in accordance with your opinion. The local government reform in Thailand. The results showed that the level of the politics and public administration in the overall level. The average level (\bar{X}) = 0.52 and standard deviation (SD) = 0.19 ideal level in the

administrative reform of local opinion according to the local government reform frame joint in high level 2. $(X) = 0.79$ and standard deviation $(SD) = 0.16$ the elements of a good situation and valuable in the highest level that means. $(X) = 0.81$ and standard deviation $(SD) = 0.17$ followed by the validity and ideals, ideas and beliefs in the high level that means $(X) = 0.77$ and standard deviation $(SD) = 0.18$ respectively. And have hope in the reform of local government reform in the joint opinion frames by local government. Moderate level $(X) = 3.41$ mean and standard deviation $(SD) = 0.57$ the element of trust in ways that lead to results in high level 2. $(X) = 3.52$ and standard deviation $(SD) = 0.58$ followed by satisfaction and needs in the level that results in average $(X) = 3.49$. And the standard deviation $(SD) = 0.65$ and, finally. The possibility of results in moderate average $(X) = 3.20$ and standard deviation $(SD) = 0.69$ respectively.

The second objective of the research was to study compares the individual factors. The level of knowledge of politics and public administration. Ideals and expectations of local government reform within the agreed reforms in the local government. The results showed that;

Personal factors are differences in the level of knowledge of politics and public administration consisting of three factors: (1) for age. The relationship was statistically significant at the 0.01 level and is moving in the same direction at very low levels ($r = 0.15$) (2) education. The differences are statistically significant at the 0.05 level, including the administration line ($P = 0.01$) knowledge of local government, Thailand ($P = 0.01$) the good governance and administration. Operation bar great city ($P = 0.00$), and knowledge about the laws relating to local government elections and local level ($P = 0.03$) by considering the average knowledge level by level of study. A study in the Bachelor's level of knowledge is moderate at an average level $(X) = 0.56$ and standard deviation $(SD) = 0.10$, rather than the bachelor's degree level knowledge is moderate at an average level. $(X) = 0.52$ and standard deviation $(SD) = 0.09$, and (3) grade average. The relationship was statistically significant at the 0.01 level and is moving in the same direction at a low level ($r = 0.32$)

Personal factors are differences in the ideals of reform of local government within the agreed reforms in the local government includes two factors: (1) the regions studied. By region, the study has a different ideal level of local government reform, according to the consensus in the reform of local government is different. Statistically significant at the 0.05 level, and considering the ideal level of local government reform, according to the consensus of local government reform in the classification of the region. Making it the ideal order in each region. The region with the ideals of the reform of local government within the agreed reforms in the local government is the most northern. Followed by the Central region Northeast and east and south, respectively, and (2) under the university. The universities have different ideals in the reform of local government within the agreed reforms in the local government, the difference was statistically significant at the 0.05 level by considering the average level. Ideally, the reform of local government within the agreed reforms in the local government. Discriminative universities Making it the ideal order in each university. The University is a university with a first class ideals. The second was Khonkaen University, Chulalongkorn University and Naresuan University, Thammasat University, Prince of Songkla University, Burapha University, Mahasarakham University and Thaksin University, respectively.

Personal factors are differences in the level of hope in the reform of local government within the agreed reforms in the local government consists of five factors: (1) gender. The males have a different level of expectation in the local government reform, according to the consensus in the reform of local government is different. Statistically significant at the 0.05 level, with different expectations on all issues in the reform of local government within the agreed reforms in the local government. That the probability (P) = 0.00 significance level (α) = 0.05 (2) of the region. By region, the study has a different level of expectation in the local government reform, according to the consensus in the reform of local government is different. Statistically significant at the 0.05 level, and considering the level of expectation in the local government reform consensus within the local government reform in the classification of the region. Making it the ideal order in each region. The region with the hopes of local government reform within the consensus national

reform of local government is the most eastern region, followed by the South, North Central and Northeast respectively (3) Jurisdiction. University the universities have a different level of expectation in the local government reform, according to the consensus in the reform of local government is different. Statistically significant at the 0.05 level by considering the average level of expectation in the local government reform within the agreed reforms in the local government. Discriminative universities Making it possible to prioritize the hope in each university. The first is Burapha University, Prince of Songkla University, Thaksin University, Khonkaen University, Chiang Mai University, Naresuan University, Thammasat University, Chulalongkorn University and minimally Mahasarakham University, respectively (4) Subject to a study by the Department of Education. different level of expectation in the local government reform consensus within the national reform of local government is different. A statistically significant at the 0.05 level, which separates a point to find a point where the expectations and disciplines that study differ with statistical significance at the 0.05 level are pushing laws. the local value of the probability (P) = 0.00, the establishment of provincial and local public reforms. That the probability (P) = 0.00 and increasing the role of the strong participation of the people. The probability (P) = 0.01, and (5) grade average. The relationship was statistically significant at the 0.01 level and is in the opposite direction ($r = -0.19$).

The third objective of the research was to study the relationship. The level of knowledge of politics and public administration. The ideals and expectations of local government reform, according to the consensus in the reform of local government. The study of the relationship between the level of knowledge of politics and public administration, the ideals and expectations of local government reform within the agreed reforms in the local government found that the level of knowledge of politics. and public administration have a positive relationship with the ideals of the reform of local government within the agreed reforms in the local government. It also found that the level of knowledge of politics and public administration. And the level of expectation in the local government reform consensus within the national reform of local government as a whole. The relationship was statistically significant at the 0.01 level and is moving in the opposite direction at a very low level ($r = -0.23$), and also found that clog victims and hopes for reform within the local Thailand consensus national reform. the local

government as a whole. The relationship was statistically significant at the 0.01 level and is moving in the same direction at a low level ($r = 0.32$).

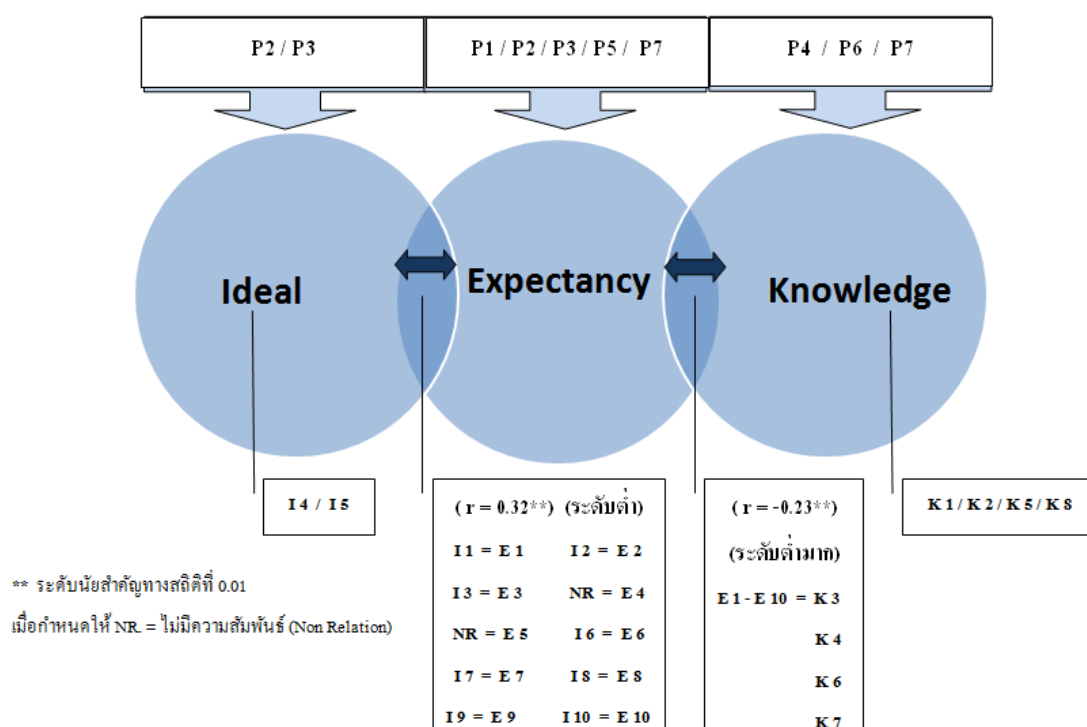
The four objectives of the research study and analysis, as well as complementary factors and constraints to reform local Thailand. According to the consensus in the reform of local government. The quantitative data from the results of the questionnaire in four issues of recommendations to reform the local Thailand as perceived by the respondents. Combined with qualitative data from interviews. The study found that The study revealed that factors complementary to reform local Thailand. According to the common opinion in the field of local government reform are: (1) efforts to strengthen and promote the development of local democracy. As well as to establish the involvement of the local population (2), Thailand is a society with local social, cultural and social landscape of the local community. Thailand society are complementary and help each other. I mean a society of living mean. And correlated closely with members of the local society in the manner of his relatives or in subjects (3) present a government with a decisive and serious reforms in the bureaucracy and local (4). improving education and promoting the values of honesty and creating awareness of the values and good citizenship. Under cognitive valid (5) attempts to create an atmosphere of social harmony as one. Not inclined to divide the Under the attitude and perspective of being good citizens with good values and culture (6) in the public access to more education. Know their rights more The channels of communication with the police soon. Resulting in the exchange of news and information, comments, suggestions to generate a social cause wakefulness or took part in any of the local or national level to (7) attempts to eliminate the influence. influential local Local and free from corruption (8) the availability of an effective monitoring mechanism and structure of the government. Particularly independent organizations. A monitor (9) of the Law provides a rigorous and concise, and even more (10) attempts to decentralization and local development. To reduce inequality in society.

In most of the problems and limitations of the study showed that the problems and constraints to reform local Thailand. According to the consensus in the reform of local government, including (1) concentration in the development and spread prosperity to a specific point. And the living conditions of the people who have not yet been developed, (2) the culture of the local governments play an important role

in the management and development of local, often work bowl of a bowl to cool. Delays caused by bureaucratic Thailand. The lack of an overflow or enthusiastically in acts of civil servants or government officials. And ignoring the collective mission Not serve their full potential And lack of awareness of the functions and the selfish interests of politicians, government officials and local residents, (3) lack of knowledge. Understanding of the Reforms (4) in the corruption of local leaders and interest groups in addition to the budget of the local government. In the absence of action plans and operating budgets, spending plans for the prevention and suppression of corruption (5) in the budget is that in some localities there are not enough local Developed. But cost overruns adequate personnel and budget management within the office only. No statements or to budget for less developed than they should be. It's not enough just to develop (6) in the local elections, in some cases, the lack of serious examination. It also has a channel of these influential local corruption (7) of the Provincial structure is complex. Both in terms of roles and missions assigned (8) lack of local leaders who are competent and have the potential insufficiency. Compared to the management of the Regional Government, which has been selected and appointed (9) the failure to interpret and enforce the law, there is no laxity austerity. Obsolescence of the law has not been revised. There was no mechanism to check. A strong and serious The local government (10) potential and the ability to access the services and perceived legal residents who have limited access to hard and not getting the attention from government agencies, both national and international levels. local Combined with the attitude of the public that the law is something distant and not involved (11), the government does not see the importance of decentralization to local enthusiastically. It does not have to spread resources. A necessary and important. Budget allocation Distribution and so on with the mission personnel transferred out. This makes driving in practice. Need to rely on the central government and provincial government inevitably and (12) issue of the attitude and belief in the system, a senior official of Thailand. As a result, a new generation, as well as new concepts. May not be recognized.

The research debate

The study objectives were four conclusions that they bring. Local ideals and expectations of the students, including the restructuring of the Provincial Administration. The elections are the governor directly. The dissolution of the Provincial Administration. Enacted a law on local elections and the new legal regulation. The main thrust of the local law. The establishment of the People's Council reform, provincial and local. The establishment of the National Council for Local Government. And increasing the participation of people with dark Kheng. Situated on the different characteristics of individual factors and the level of political and public administration. The details and create a conception of education and the relationship between the level of knowledge of politics and public administration, the ideals and expectations of local government reform within the agreed reforms in the local government. as follows:

It can be concluded that the level of knowledge and discussion of politics and public administration have a positive relationship with the ideals of the reform of local government within the agreed reforms in the local government. It also found that the level of knowledge of politics and public administration. And the level of

expectation in the local government reform consensus within the national reform of local government as a whole. The relationship was statistically significant at the 0.01 level and is moving in the opposite direction at a very low level ($r = -0.23$), and also found that clog victims and hopes for reform within the local Thailand consensus national reform. the local government as a whole. The relationship was statistically significant at the 0.01 level and is moving in the same direction at a low level ($r = 0.32$) lead to the conclusion that. Local ideals and expectations of the students, including the restructuring of the Provincial Administration. The elections are the governor directly. The dissolution of the Provincial Administration. Enacted a law on local elections and the new legal regulation. The main thrust of the local law. The establishment of the People's Council reform, provincial and local. The establishment of the National Council for Local Government. And increasing the participation of people with dark Kheng. Situated on the different characteristics of individual factors and the level of political and public administration affecting expectations in local government, including knowledge of the Constitution. Public administration The principles of good governance and good governance. And preliminary knowledge about the law in general. To promote public knowledge and caused ideals and expectations. To succeed in reforming local to Thailand, which is consistent with the new database in a debate that could be the ideal starting point of expectations. The social environmental factors. Social and political climate of social and local. The political knowledge. Government and public administration as a factor affecting the decline in expectations compared to the ideal. As discussed above.

Moreover, in view of the students also study and analysis, as well as complementary factors and constraints to reform local Thailand. According to the consensus in the reform of local government in various dimensions. This is useful in determining the strengths, weaknesses, opportunities and threats are.

Strengths : Thailand is a society with local social, cultural and social landscape of the local community. Thailand society are complementary and help each other. I mean a society of living mean. And correlated closely with members of the local society, both in terms of kinship or brotherhood in such subjects. Also present at the public can also access more education. Know their rights more The channels of communication with the police soon. An exchange of news and information,

comments, suggestions to generate awareness for social causes or took part in any of the local or national following. As well as a mechanism to monitor the effective and appropriate administrative structures. Particularly independent organizations. Which is responsible for monitoring.

Weaknesses : Culture of the local governments play an important role in the management and development of local, often work bowl of a bowl to cool. Delays caused by bureaucratic Thailand. The lack of an overflow or enthusiastically in acts of civil servants or government officials. And ignoring the collective mission Not serve their full potential And lack of awareness of the functions and the selfish interests of politicians, government officials and local residents. The lack of knowledge Understanding of the Reforms in Local And capacity and ability to access services and legal awareness of citizens with limited access is difficult and has not been a focus of government agencies at both the national and local levels. Combined with the attitude of the public that the law is something distant and not involved. In addition, the problem of corruption of local leaders and interest groups as well as the budget of the local government. In the absence of action plans and operating budgets, spending plans for the prevention and suppression of corruption. The lack of local leaders who are competent and have the potential insufficiency. Compared to the management of the Regional Government, which has been selected and appointed. Also contribute to the confidence and performance of local government. The failure in the interpretation and enforcement are lax, not austerity. Obsolescence of the law has not been revised. There was no mechanism to check. A strong and serious Local Level Finally, the issue of attitudes and beliefs of the senior bureaucracy in Thailand. As a result, the new generation, as well as new concepts. May not be recognized.

Opportunities : To strengthen and promote the development of local democracy. As well as to establish the involvement of the local population. Decentralization and development of the local. To reduce inequality in society. The current regime is a serious and decisive reforms in the bureaucracy and local. The law provides a more rigorous and concise. Development, education and promotion of the values of honesty and creating awareness of the values and good citizenship. Under cognitive valid. An attempt to create an atmosphere of social harmony as one. Not inclined to divide the Under the attitude and perspective of being good citizens with

good values and culture. As well as efforts to eliminate the influence of the local influential. Local and free from corruption.

Threats: Concentrated on the development and spread prosperity to a specific point. And the living conditions of the people who have not yet been developed. Also in the budget is that in some localities there are not enough local Developed. But cost overruns adequate personnel and budget management within the office only. No statements or to budget for less developed than they should be. It's not enough just to develop. In the local elections, in some cases the lack of serious examination. It also has a channel of these influential local corruption. The structure of the Provincial complicated. Both in terms of roles and missions assigned. And most importantly, the public does not see the importance of decentralization to local enthusiastically. It does not have to spread resources. A necessary and important. Budget allocation Distribution and so on with the mission personnel transferred out. This makes driving in practice. Need to rely on the central government and provincial government inevitably.

Suggestion

From concept to improve and reform the public administration, regional and local government, which has been raised as a national agenda again. After the coup in 2557 by the National Council for Peace and Order. The National Council for Peace and Order. With Gen. Prayut Chan-o-cha Board of Supervisors. And step up to prime minister to 29 of the latter. Keeping in mind the reform and improvement of public administration, regional and local. According to the consensus in the reform of local government. The framework, which was prepared by the working group preparing the reform to restore happiness to the nation has been prepared by the state and the consensus of the people. For offering an alternative. The reform of the National Constitution of the Kingdom of Thailand. (Interim) Act 2557 applied to the data in the study and make recommendations for the reform of local government. Consistent with the environment of the present and the future. The group of students, a demographic group that grew up during a time of change in our lives. Economic, social and political radically and quickly. On the condition of the corporate world,

Ryan, and the advancement of technology. He is also a person with a modish. A good courage and commitment of a team. And do not stick to the rules and conditions too. It is also a major force in the future and brains of the nation. Over the past since the change of government in 2475, students have become the driving dynamics and development. As well as creating a change of the political system under democratic rule, Thailand. With the King as Head of State's constant and long-lasting. Whether it is in the 14 October 16 October 25 516 2519, or even a combination of network university. Students in opposition to the amnesty law The end alley in the 2557's demonstrated the power of students to take part in the development of the political regime of the country. In addition, the development of local college students have activities with local communities throughout. Both in terms of serving academically. The Community Development Volunteer Through the activities, and camp out. Together with other agencies, both public and private, local civil society. This feature will be particularly useful in making change happen. Through the thoughts, opinions, and complement the technical information in terms of local governance in Thailand ideals and expectations of college students. Reform of local stage and Thailand.

The study found that The government of the country The state must be defined in the regulations governing procedures. Administration of the state and people. To achieve peace facility can meet and resolve trouble for people with fast, efficient cost based on the consideration of human rights, fairness and equality of citizens in society. State must be issued and the legal regime. Law on the Election And the law on local governance in order to come out in the public service. Director and peace to the people. As well as a management tool for the government at all levels. It is consistent with the law to organize the government and the national administration of the country, that is. "Land Administration Act 2534 and amended" to bring the issue of local government reform and Thailand will reduce duplication of administrative structure of government, as well as the mission and responsibility. Especially between provincial and local government. Including the integration of the work of all sectors into a single one. Resulting in a unified operation. This reduces confusion and establish clear roles for both the offices and the people who live or are hoping to receive services. Affect the value and cost effectiveness in the mission as well as the quality and efficiency of services and needs. The problems suffered by local residents.

The currents of change in the social, economic, political and social world of globalization is not inevitable. The government can not be avoided. Or still in the midst of such change anymore. In particular, government agencies and service providers who need to reach the people directly, including provincial and local government.

In addition, the reform of local Thailand. The government should focus on reforms that meet local Thailand ideals and expectations are. The restructuring of the Provincial Administration The elections are the governor directly. The dissolution of the Provincial Administration. Enacted a law on local elections and the new legal regulation. The main thrust of the local law. The establishment of the People's Council reform, provincial and local. The establishment of the National Council for Local Government. And increasing the participation of people with dark Kheng. On the basis of the conditions that affect the expectations of the local administration, including knowledge of the Constitution. Public administration The principles of good governance and good governance. And preliminary knowledge about the law in general. As well as the context of the strengths, weaknesses, opportunities and hurdles to promoting public knowledge and caused ideals and expectations. The results achieved in the reform of local Thailand following the guidelines for the reform of local government in Thailand in accordance with the ideals and expectations of the students below.

The restructuring of the Provincial Administration Should foster the linkage and integration work. As well as providing a better understanding to the parties involved. On the basis of data completeness, accuracy and clarity, and to focus on engaging the public on the principles of democracy promotion. In line with the direction of the development, administration and parents tend to decentralize management and governance, and resources to the local governments even more. It should have been implemented gradually to minimize resistance. It should be improved in terms of the responsibilities of the officers and staff of the governor's agenda further. And has established an action plan and a system of government.

The elections are the governor directly. Provincial leadership or management must be closely linked to the relationship with the sovereignty of the people. The opportunity for people to have the opportunity to choose their own

leaders. In response to the problems of the district. The monitoring system should be encouraged to use the power of the governor is elected by the people. For the initial stage should be adjusted gradually. The issue should be brought into the process to listen to public opinion. There should be a study of the advantages and disadvantages to the suitability and feasibility. As well as the needs of people first. And start in with the people and communities that are ready first. You must start from the awareness of being a good citizen to the people and candidates to the governor.

The dissolution of the Provincial Administration. Although this reduces the complexity of the national administration it is true in some respects. But on the other dimensions of public administration. Provincial Administration also has the benefit of better coordination. Between central, regional and local authorities should not be abolished. But should the development and adaptation The functions of the Provincial Administration. The scope and functions to reduce overlap. This requires planning and understanding to deal with local authorities and stakeholders involved. And should take a gradual change in the deal, which requires planning and understanding with local authorities and stakeholders involved to reduce resistance and create a partnership to develop and reform the local family to Thailand. Moreover, in view of the public that the work of the Provincial Administration is not acting in the development of the province seriously as it should be. And create confusion in the roles and responsibilities of agencies, both at the regional and local levels in other areas in the dissolution of the Provincial Administration. Thus reducing the level of decentralization and local governance Thailand to just two levels, provincial and municipal levels. This will enable the local administration and public services to the people as thoroughly. And the people have the power to self-administration.

Enacted a law on local elections and the new legal regulation. Should the legislation and have tightened even more. A clear and fair A legal loophole less. And in line with the changing landscape of modern society and be accepted by the local population. The promotion and the opportunity to be represented as well. Ethics And truly works Preferably with the cooperation of all sectors, both government and private sector communities. And the public sector He took part simultaneously. In the development of the law on local elections. A law that has been developed to be more concise. Control vote buying Increased emphasis on monitoring local politicians

seriously. As well as the elections and the ascent to the position of local politicians. There should be a defined and clear framework in action. Or on policy management, as well as with regard to the budget for the election. The need to create awareness of the law. To avoid confusion and enhance understanding of the role of water on a mission of local government. As well as planting in the local democratic process to make it happen.

The main thrust of the local law. Should push the development of the local laws are tightened. Justice and blessed to be able to benefit local residents. To be a tool in the social order. Maintain and build peace from happening in the local area. As well as the director of the local public services. You can also check the local government to be transparent. In order to effectively develop more local the better. The Law of the local authorities should be developed and modified. The law on the distribution and transfer of power to local authorities to be appropriate to the context and environment of local social development that has tightened even more. Driving by the public to participate and monitor their efforts in decentralization of government to local governments. As well as awareness of the law occurred.

The establishment of the People's Council reform, provincial and local. National, provincial and local council reform should establish a public forum on the participation of citizens in the reform of provincial and local. As well as a public forum to hear public opinion for local development sustained by the local population. This could be the start of monitoring the work of local government. Through the mechanism The development and reform of provincial and local public. By creating engaging in the development and reform of local self.

The establishment of the National Council for Local Government. The local government has a central agency to coordinate the government's local governments across the country. The person in charge of the local administration, monitoring, evaluation and allocation of budget expenditures of local governments. The user friendly authentication mechanism. The strengthening of civil society monitoring mechanism. It also includes representatives of the governor or local authorities, in coordination clarify local government representatives nationwide. To reduce the sequin art by local distribution of political power. The National Council for Local Government. Should serve as a central agency to coordinate the government. As

a mediator, representatives of local governments across the country in the direction of policy or the implementation of local government to the local development of the country is going in the same direction. The person in charge of the local administration, monitoring, evaluation and allocation of budget expenditures of local governments.

In the last issue of the role and participation of the public in the dark Kheng. As the public and all sectors of the community and local authorities took part in the local development and reform Thailand. As well as create a mechanism to monitor the public sector to be strengthened. The process of increasing the participation of people strong. But under the terms of improving the quality of people's knowledge, understanding and awareness of the duties of a good citizen. Our focus is to occur. The word "strong" because of the current. The public will be involved in the operation of more local. But participation is still a lack of continuity and a strong network of civil society groups. This is the foundation for further development further. The public sector Both at the national, regional and local levels should create a monitoring mechanism to strengthen the public sector over the use of government agencies alone. This should have reduced the role of the Office of the Auditor General of Thailand (OAG) and the mechanism is operated by the public sector in the form of work. In addition, to conduct an audit of the Office of the Auditor General of Thailand (OAG) should be creating regulations and standards to the same standard.

Recommendation

The study titled " THE IDEALISTIC THAI LOCAL GOVERNMENT AND THE HIGHER EDUCATION STUDENTS' EXPECTATIONS TOWARD THE THAI LOCAL GOVERNMENT REFORM GUIDELINES." Research has led to the recommendations on policy and strategic approach to reform local Thailand. Consistent with the ideals and expectations of students and reform the country.

(1) Proposed structural reforms in terms of power. Administration and decentralization to local governments.

This section of the policy and strategic recommendations for reform in terms of improving the local Thailand to change the power structure of the state. In both sectors, the Maha And local level Due to issues of politics and government of Thailand has centralized political power at the center. It has been decentralized and the specific mission and the mission of law. But not the distribution of resources and the necessary administration and local development. It is a truly decentralized. Local and therefore can not be seen to take their money. And continue to rely on resources from the public and the administration. Causing a disparity in the development of local and provincial Special depolarized. The district can not determine their future completely. To develop prevention and obstacles (Threats) in the concentration in the development and spread prosperity to a specific point. And the living conditions of the people who have not yet been developed. The suggested policy reforms in the power management and distributed power. The state must reduce their roles by adjusting the role of the department. And increase the role of local governments across the province more. To represent all local governments within the province itself. Especially in light of the budget request. The status of the province is the equivalent of the government. Is responsible for the budget of the local government representatives or organizations may continue through the Provincial Administration in the budget to develop local county directly. Encourage decentralization and autonomy to govern themselves. It should also encourage the decentralization of management to manage their own special field. Coupled together To be used as a tool to spread prosperity and reduce inequality to the local. Under the measures, suggestions below.

The first measures of decentralization to govern themselves. The measures focus on promoting the province to manage themselves. On the basis of the strength and readiness of local authorities and the social landscape in the context of the local province.

The two measures of decentralization to the special administrative measures, selfThe right to manage their condition more on the context of the social climate of that area as a special economic zone. Special Cultural District Special tourist area The development, special education, etc. To promote and develop the

economic capital and social capital of the area and make the most of the special administration for the lure of quick and efficient.

The three measures of bureaucratic reform. The measures focused on the system of government can work effectively and protect the interests of the people. Bureaucracy must be free from political All civil servants under all the dignity of all levels can independently manage the affairs within their organization and within the rules. By law only for each unit clear. And lest bureaucracy as a mechanism to enhance and maintain the pursuit of their own interests. Family and friends.

The four measures the paradigm shift in the reform of local defense is offense. As a measure to restore power back to local communities, civil society, who have the power to manage their own instead of the federal government. This makes the local self Is to provide the public with management for each other even more. By leaders or representatives rely less. This should be turned back to the local community as the primary social reform. And a display (Actors) changes in the social state. The state put up by the state or the state to serve the community and local. Bring government closer to the local community and civil society. Local community self.

The five measures to reform the financial system and fiscal and auditing standards. The measures proposed To solve the system of local finance and audit standards. Therefore, there should be decentralization and participation of the public and create more local communities. In Finance To accelerate and enhance the revenue collection and tax increases even more. And the tax collected should be used to provide local development in the local area as well. The local self In finance and budget spending. Should adjust the budget request and allocate budgets to emphasize spatial dimensions. Rather than focusing on the issues That is, the local authorities are able to request a budget. And budgeting system should be created to participate. In order to comply with the requirement to address the problems of the local population. In the last issue The standard verification Office of the Auditor General of Thailand (OAG), which acts on the local budget. The work should be improved and how to work with local flexibility. Managed service Change the notion that local government is only one part of a global and regional. Local government must have the flexibility to support more streamlined service to focus on work. And to allow the network to unite and may necessitate stopping the blood.

(2) A proposal to the local dimension of reform conforms to legal reforms and national development strategies.

This section of the policy and strategic recommendations to reform local Thailand. In order to meet the strategic and legal reforms in the country, including (1) of the Constitution of the Kingdom of Thailand. According to the constitution of the Kingdom of Thailand. Preliminary draft Friday, January 29, 2559, the issues related to local governance in many parts of the body section, several major issues concerned. It was stated in Section 14 of the Local Government Code, Section 246-251, Section 1 and Section related (2) of the Act, the national strategy. The opportunities and possibilities that will be adopted. The law-oriented master plan for the development and direction of a concrete legal. To have compulsory Which is relevant to the local Thailand directly with the provisions of Article 4, Article 6, which states that local government is an important part of the national strategy (3) the plan and the process of decentralization to local governments (. No. 2) bE 2549 (4) of the National Social and economic development plan No. 12 consists of 10 local government strategies which are all inevitable. To develop prevention and weaknesses culture of the local governments play an important role in the management and development of local, often work bowl of a bowl to cool. Delays caused by bureaucratic Thailand. The lack of an overflow or enthusiastically in acts of civil servants or government officials. And ignoring the collective mission Not serve their full potential And lack of awareness of the functions and the selfish interests of politicians, government officials and local residents. By suggestions that policy. Local governments should monitor the movement on various issues. Abovementioned To adopt a framework for the planning and direction of development in line with local development and reform countries in various fields. Especially in times of change. On the basis of cognitive development. Under the suggestions of measures that local governments should take lessons from the past. And education, as well as the various plans. Associated with the To bring to the analysis and organization of local environmental factors, both internal and external to the strength, weakness, opportunities and hurdles, then the data obtained. Be determined or improved vision, mission and strategic goals of local governments next. The development of a local line with the changes and reforms in the country's Mhpap suitable local social landscape of the future.

(3) The dimensions of the reform proposals for the development of local democracy.

This section of the policy and strategic recommendations to reform local Thailand. The local government is a cornerstone in the development of democracy. The process aims to create ideas and paradigms of democracy to take place. To promote and enhance opportunities to strengthen and promote the development of local democracy. As well as to establish the involvement of the local population. Decentralization and development of the local. The policy recommendation to establish democracy in the local area. Should reduce the importance of imitation or form that claims to be democratic. This is seen in the so-called democratic national or indirect democracy or democratic alternative. But such elections should promote democracy in two formats: (1) direct democracy. Democracy is an opportunity for all citizens to participate. It was not only the election But he recognized the need to solve the problem of how to mobilize the resources of local custom. There are ways to deal with local custom. This stage is the stage of a local drive, and (2) a democratic state with a socially divided the public as well. Democracy is on the main "The public authority" such authority in charge of security. The power of education Power management, This is the power of the state can be shared with the community. State sovereignty is not necessarily exclusive. And does not mean that those who are higher. But as always, to the society. But the state is number one among equals. There is also a need to require local governments to drive the creation of citizens to come up with the local population in the country. The basic structure and support the political process to proceed in a sustainable manner. The citizenship of the nation is a obligation, responsibility and accountability political expression in the form of a democratic way of life and culture. This is driven by the local administration and the community. Under the proposed terms of the measures the government and local authorities should continue to improve laws related to the referendum. The proposed legislation To look at the real possibility in practice. And allow people to sign the proposed legislation. Legal requirements or more. This should be organized and educate about and promote democratic political participation, direct and local government to the people and the length. As well as support the development of education, strengthen direct democracy in Thailand. The study in all dimensions can

be taken from a different country. To compare and led to the creation of guidelines and mechanisms to implement measures to promote democracy at all levels of society in the future. It should encourage local governments conduct research and lessons learned to drive local direct democracy. With people in the community As well as outreach And a public campaign for the right to vote. And referendum In recognition procedure The process of election Etc. referendum to allow citizens to participate in the review process and dismiss local councilors or local administrators.

(4) A proposal on the reform of the local dimension to the ASEAN community.

This section of the policy and strategic recommendations to reform local Thailand. To support the ASEAN community. The local authorities have a critical need to be adjusted to accommodate such changes in both aspects of the ASEAN Political-Security Community. AEC And community, social and cultural To promote and reinforce the strengths present the public has access to more education. Know their rights more The communication channels that fast. An exchange of news and information, comments, suggestions to generate awareness for social causes or took part in any of the local or national following. By suggestions that policy. Local governments should monitor the movement on various issues. The relevant sections of the ASEAN Political-Security Community. AEC And community, social and cultural To adopt a framework for the planning and direction of local development in line with the changes and reforms in the country Mhpap in entering the ASEAN Community. The feedback measures to ensure local governments should take lessons from the past. And education, as well as the various plans. The relevant sections of the ASEAN Political-Security Community. AEC And community, social and cultural away with. To bring to the analysis and organization of local environmental factors, both internal and external to the strength, weakness, opportunities and hurdles, then the data obtained. Be determined or improved vision, mission and strategic goals of local governments next. The development of a local line with the changes and reforms in the country Mhpap to step into ASEAN properly with the local social climate. Also, for the area of local government, with the contact zone or border crossing. There should be a new strategy By quitting that country may be home to the enemy. But seen

as an opportunity for local development under the multicultural differences. To reduce conflict and distrust each other and have a common identity, literally. The civil society and the ASEAN. Participate in the development of the ASEAN Political-Security Community. AEC And community, social and cultural In addition, the local government. The local government has a contact zone or border crossing. There should be a plan to accommodate the dynamics of the movement of resources. ASEAN financial system changes The ASEAN Trade Policy That may affect the way the local community as inevitable.

(5) The dimensions of the proposed reforms to the Local Municipality of sustainable self-sufficiency.

This section of the policy and strategic recommendations to reform local Thailand. To the local authorities, potential and sustainability. And become the city that can meet the needs of local residents, truly. To develop prevention and weaknesses (Weaknesses) culture of the local governments play an important role in the management and development of local, often work bowl of a bowl to cool. Delays caused by bureaucratic Thailand. And capacity and ability to access services and legal awareness of citizens with limited access is difficult and has not been a focus of government agencies at both the national and local levels. Combined with the attitude of the public that the law is something distant and not involved. The policy recommendations that local governments. There should be guidelines for local development into a metropolis in the sixth paradigm, namely: (1) To secure local (2) create the environment and quality of life (3) to establish the involvement of the local population (. 4) Create a compact and efficient organization, (5) the creation of local democracy and (6) creating economic growth. Social and learning under the suggestions of measures that local governments should take lessons from the past. To bring to the analysis and organization of local environmental factors, both internal and external to the strength, weakness, opportunities and hurdles, then the data obtained. Be determined or improved vision, mission and strategic goals of local governments next. The development of a local line with the development of the local municipality is the sixth paradigm will lead to the development of all aspects of the district. And can meet the needs of the public attention.

Finally, the suggestion that it has proposed. Affects the public and local communities to manage community self-consistency principle strengthen in seven of the fundamental principles as defined by the United Nations Development Programme (UNDP) are: (1) Food. security (2) Health security (3) Community security (4) Economy security (5) Personal Security (6) Environment Security and (7) Political Security in the cause of the change and reform. The local Government development Thailand.

(6) Recommendations for next research

The study titled " THE IDEALISTIC THAI LOCAL GOVERNMENT AND THE HIGHER EDUCATION STUDENTS' EXPECTATIONS TOWARD THE THAI LOCAL GOVERNMENT REFORM GUIDELINES." this time. Researchers have suggested in the study were as follows.

(6.1) Researchers should study the issue of the composition and profile of the ideal relationship between knowledge level, expectations and personal factors increase. To develop a model for a variety of research and data collection in a more multi-dimensional. In order to bring the facts to study. This research should raise various issues. The findings could lead to further prove the fact. As well as a complete technical realization of a more academic elite. Such observations The discussion group interviews or participate in local government.

(6.2) should further study the factors that affect the local reform Thailand. According to the ideals and expectations of the students. To forecast the prospects of success in reforming local Thailand. The resulting body of knowledge in local development in Thailand dimensions.

(6.3) should further study the factors of the dynamics of change in the local government reform. Under the current decentralization reforms and entry into ASEAN. This may be a factor for the further academic study in various dimensions.

(6.4) this study was the University under the University of Thailand. So in the next research should study or research in the area of the other. And should extend the further study, such as the students of the University under the Council of Rajabhat University. Presidents of Thailand (CRUPT), Council of Rajamangala University of Technilogy Presidents of Thailand (CRMUTT).

Association of Private Higher Education Institution of Thailand (APHEIT) to fill the knowledge in academics, family decidual polyp and spacious even more. As well as to compare the study results prove the facts and establish academic integrity.

(6.5) in the study next time. There should be a framework study are consistent with the strategic research that involved contain strategic research. The issues (1). Economic philosophy. (2) On the security of the state and to promote good governance (3) in the educational reform and creation of knowledge and (4) is one of the countries in the ASEAN economic community. Which will be used in the study and research of knowledge that suit the needs in developing countries through innovation and research. For the development of local government still stand. On the basis of innovation and new knowledge.

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กนกนุช นากสุวรรณ (2547) “การมีส่วนร่วมทางการเมืองของสตรี ศึกษาเฉพาะสตรีในเขตดอนเมืองกรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต (การเมืองการปกครอง) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- กนกเรขา สุวรรณกิจ. (2545). ความคาดหวังในการดำเนินชีวิตภายหลังการพ้นโทษของผู้ต้องขังหญิงศึกษาเฉพาะกรณี : ทักษสถานหญิงกลาง. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารงานยุติธรรม, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กนิษฐี สุนทรเทศ . ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด: ศึกษากรณีจังหวัดนครราชสีมา . ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม) สาขาพัฒนาสังคม โครงการสหวิทยาการระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2538. (วิทยานิพนธ์)
- กรกนก วงศ์พันธุ์เศรษฐ - . (2535). ความเข้าใจและความคาดหวังต่อการฝึกอบรมเพื่อการพัฒนาตนเอง. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (9 มิถุนายน 2557). ข้อมูลจำนวนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. สืบค้น 19 กุมภาพันธ์ 2559 จากhttp://www.dla.go.th/work/abt/download/summary_25570609.doc
- กฤษ เพิ่มทันจิตต์ . การบริหารการพัฒนาในระดับท้องถิ่น . สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ , 2531 .
- กัณจนา จันทรโชติ (2546) . ความคาดหวังและสภาพความเป็นจริงในการดำเนินงานของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครตามทัศนะของผู้ปกครอง. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏจันทรเกษม.
- การวิจัย เรื่อง ทศนคติและความพึงพอใจเกี่ยวกับการปฏิรูประบบราชการ.
- กุลธร ธนาพงศธร.(2540).แนวทางการศึกษานโยบายสาธารณะ. เอกสารการสอนชุดวิชาหลักและวิธีการศึกษาทางรัฐประศาสนศาสตร์ สาขาวิชารัฐศาสตร์.นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

เกรียงศักดิ์ อุดประเสริฐกุล. (2539) . องค์การบริหารส่วนตำบลกับการบริหารจัดการงานสาธารณสุข
 มูลฐาน : ความเชื่อมั่นและความคาดหวังของชุมชน . สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด
 หนองคาย .

เกศินี กลั่นบุศย์ (2540). ความคาดหวังของผู้เข้ารับการรักษาพยาบาล ต่อการบริการของโรงพยาบาล
 เอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหา. กรุงเทพฯ :
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

โกวิท พวงงาม. (2549). มิติใหม่การปกครองท้องถิ่น วิสัยทัศน์กระจายอำนาจและการบริหารงาน
 ท้องถิ่น. กรุงเทพฯ : เสมาธรรม.

ไกรยุทธ ชีรตยาคีนันท์ . แนวทางการปฏิรูปการคลังท้องถิ่นในประเทศไทย . โครงการศึกษานโยบาย
 สาธารณะ สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย , พฤศจิกายน 2528 .

ไกรสร กองฉลาด . ความคิดเห็นของข้าราชการสังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาคที่มีต่อการเลือกตั้ง
 ผู้ว่าราชการจังหวัด : ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดขอนแก่น . มหาวิทยาลัยขอนแก่น,
 2539. (การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง)

ขจรศักดิ์ สิงโตกุล . (2537) . ทศนคติของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ต่อการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล
 ศึกษาเฉพาะกรณี กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในจังหวัดปทุมธานี . รัฐประศาสนศาสตร์
 มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .

คณะกรรมการการปกครอง วุฒิสภา . รายงานการพิจารณาศึกษา เรื่อง การปรับปรุงรูปแบบการ
 บริหารกรุงเทพมหานคร. กองกรรมาธิการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา , 2539 .

คณะกรรมการวิสามัญเพื่อติดตามและประเมินผลการปฏิรูประบบราชการวุฒิสภา.2547. รายงาน
 คณะทำงานเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ. (2557). กรอบความเห็นร่วมการปฏิรูป :
 ด้านการปกครองท้องถิ่น .กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม.

คีสิน กุศลสถานภาพ . รูปแบบขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นที่ประชาชนชาวจังหวัดสงขลาพึง
 ประสงค์ : ศึกษาความต้องการของประชาชนในการปกครองตนเอง โดยการเลือกตั้ง
 ผู้ว่าราชการจังหวัด . มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ , 2541. 187 หน้า (เอกสารวิจัย)

เครือข่ายองค์กรท้องถิ่น. (ม.ป.ป.). ข้อเสนอการปฏิรูประบบการปกครองท้องถิ่น. สืบค้น 10
 กุมภาพันธ์ 2558 จาก http://www.odloc.org/wp-content/uploads/2013/09/8km_003.pdf

จรัส สุวรรณมาลา . เงินอุดหนุนท้องถิ่น ระบบงบประมาณเพื่อการกระจายอำนาจทางการคลัง :
 ประสบการณ์นานาชาติ และ แนวทางการพัฒนาระบบเงินอุดหนุนท้องถิ่นเพื่อการ
 กระจายอำนาจในประเทศไทย . มูลนิธิเอเชีย , มกราคม 2539 .

จรัส สุวรรณมาลา. (2556) . ก้าวข้ามกับดัก HAMILTON PARADOX: ผู้จังหวัดจัดการตนเอง . พิมพ์ครั้งที่ 1, กรุงเทพฯ .

จรัส สุวรรณมาลา. (ม.ป.ป.). จังหวัดจัดการตัวเอง (Self– governing province). สืบค้น 10 กันยายน 2558. จาก http://v-reform.org/wpcontent/uploads/2012/07/%E0%B8%88%E0%B8%B1%E0%B8%87%E0%B8%AB%E0%B8%A7%E0%B8%B1%E0%B8%94%E0%B8%88%E0%B8%B1%E0%B8%94%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%95%E0%B8%99%E0%B9%80%E0%B8%AD%E0%B8%87_%E0%B8%A8.%E0%B8%94 %E0%B8%A3.pdf

จักกพันธุ์ ผิวงาม . ปัจจัยกำหนดความพร้อมในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยใช้กรุงเทพมหานครเป็นรูปแบบ (2535) . เอกสารวิจัยรัฐศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

จักรกฤษณ์ คันธานนท์. (2556). การปฏิรูปองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบพิเศษของกรุงเทพมหานคร : ศึกษากรณีการปฏิรูปโครงสร้างเพื่อการมีส่วนร่วมของประชาชน.(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, นิติศาสตร์.

จิรัชยา จงประเสริฐ. (2551). การวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้ทฤษฎีอุปนิสัย 7 ประการ พัฒนาสู่ผู้มีประสิทธิผลสูง = Measuring habits of graduate students at the Faculty of Business Administration, Chiang Mai University by appl. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ศูนย์บริหารงานวิจัย

จุฬาลักษณ์ พัฒนศักดิ์ภิญโญ และคณะ . การประเมินความก้าวหน้าของการกระจายอำนาจในประเทศไทย : กรณีศึกษาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคใต้ . วิทยาลัยพัฒนาการปกครองท้องถิ่น สถาบันพระปกเกล้า , 2545.

เจตทัตถ์ ดวงสงค์. (ม.ป.ป.). ทฤษฎีความคาดหวัง(Expectancy theory). เชียงใหม่ : วิทยาลัยบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

เจนศิริ จันทรศิริ . ทัศนคติของกำนันและผู้ใหญ่บ้าน อาเภอดอยสะเก็ดต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ . รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเมืองและการปกครอง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2538. (การค้นคว้าแบบอิสระ)

- ช่อทิพย์ เกลิ่นสิน. (2542) . **ทัศนคติของประชาชนชาวภูเก็ตที่มีต่อการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ : ศึกษากรณีร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการนครภูเก็ต** . เอกสารวิจัยรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .
- ชัยวัฒน์ ม่านศรีสุข. (2543). **การปกครองท้องถิ่นในอุดมคติของปรีดี พนมยงค์**. ประกอบการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง “เมืองไทยในความฝันของปรีดี พนมยงค์” คณะรัฐศาสตรมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. โปรแกรมรัฐประศาสนศาสตร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- ชาติชาย สุข์คานนท์, พ.ต.ท. . **ความแตกต่างในแนวความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้ง** . วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- ชำนาญ จันทร์เรือง. (2554). **ยกเลิกการบริหารราชการส่วนภูมิภาค**. สืบค้น 29 กรกฎาคม 2557จาก <http://www.pub-law.net/publaw/view.aspx?id=1558> “ชี้ไทยไม่พร้อมยุบปกรองภูมิภาค”. (23 มิถุนายน 2555). **ไทยโพสต์**, น. 3.
- ชำนาญ ชูบุรณ์. (2542). **“ลักษณะกฎหมายปกครอง ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง”** นำมาตีพิมพ์ใหม่ในรัฐศาสตร์-การเมือง รวมบทความวิชาการทางรัฐศาสตร์ พ.ศ.2492-2515. นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ (บรรณาธิการ). กรุงเทพฯ : คณะรัฐศาสตรมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- โชคชัย สุทธาเวช. (2556). **“กระบวนการพัฒนารูปประเทศไทย ข้อพิจารณาเพื่อการปฏิรูปส่วนรวมและการปฏิรูปตนเอง”** รัฐสภาสาร ปีที่ 61 ฉบับที่ 12 เดือนธันวาคม พ.ศ. 2556. กัลยรัชต์ ขาวสำอางค์ (บรรณาธิการ). กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- เดชวิญญู ภูเจริญ . **ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดศึกษาเฉพาะกรณี นิสิตชั้นปริญญาตรี สาขารัฐศาสตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ .** ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) สาขารัฐศาสตร์ ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2539. (วิทยานิพนธ์)
- ตรีภพ คริสต์รักษา. (2542) . **ความเหมาะสมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในฐานะที่เป็นรูปแบบการปกครองส่วนท้องถิ่น** . รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเมืองและการปกครอง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- นงนภัส รัฐพลไท . ทศนคติของอาจารย์โรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด . รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2538. (การค้นคว้าแบบอิสระ)
- นภคล ชำนาญคำ. (2540) . ทศนคติของสมาชิกสภาจังหวัดและข้าราชการผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องต่อรูปแบบโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด : ศึกษาเฉพาะกรณี จังหวัดยโสธร , ภาคนิพนธ์.
- นรนิติ เศรษฐบุตร และคณะ. โครงการวิจัยร่วมระหว่างประเทศไทยและญี่ปุ่น เรื่อง การเสริมสร้างสมรรถนะให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น . DOLA & JICA , 2545 .
- นันทวัฒน์ บรมานันท์. (2544). *การปกครองท้องถิ่นฝรั่งเศส*. กรุงเทพฯ : สถาบันนโยบายศึกษา.
- บริษัท อริยา พลัส จำกัด. (2554). พระบรมราโชวาท “อุดมคติ”, 28 มีนาคม 2558.
<http://www.ariyaplus.com/index.php/king9/55-km-42>
- บุญเสริม นาคสาร . ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีองค์การบริหารส่วนตำบล . ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคาแหง, 2543. (วิทยานิพนธ์)
- ปธาน สุวรรณมงคล และ อิสระ สุวรรณบล . การบริหารการปกครองที่เกิดขึ้นในอดีต . กรุงเทพมหานคร : หจก.พิมพ์อักษร , 2536 . 191 หน้า (เอกสารวิจัย)
- ปธาน สุวรรณมงคล และคณะ. การกำหนดอำนาจหน้าที่และความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น . สถาบันดำรงราชานุภาพ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย , 2538 .
- ประกาศิต เสวตธรรม . การถ่ายโอนอำนาจจากรัฐบาลส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค สู่อำเภอ : กรณีศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมของส่วนกลาง ศักยภาพของท้องถิ่น และการมีส่วนร่วมของประชาชน . วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเมืองและการปกครอง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.
- ประทีป ทรงลายอง . การปฏิรูประบบบริหารราชการกรุงเทพ ฯ . เอกสารวิจัยรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2542.
- ปรัชญเกียรติ ว่าโระ. (19 กุมภาพันธ์ 2555). *สมัชชา อบท. เสนอยุบ อบจ. – ตั้ง “สภาปกครองท้องถิ่น”ฐานะเท่ากระทรวง*. สืบค้น 5 กันยายน 2558 จาก
<http://www.isranews.org/isranewsnews/ item/5518-2012-02-18-14-25-10.html>
- ปรีดี พนมยงค์. (2477) . ปาฐกถาเรื่องพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรสยาม พ.ศ.2476. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร.

ปิยะนุช เงินคล้าย . การสำรวจทัศนคติและความพร้อมของประชาชนต่อการกระจายอำนาจ .

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร , 2540.

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. (2542) . พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ : บริษัทนานมีบุ๊คส์
พับลิเคชั่นส์ จำกัด.

พัชร มหาลาภ. (2538). ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความคาดหวัง. วันที่ค้นข้อมูล 12 พฤษภาคม 2558,
เข้าถึงได้จาก [http://www.novabizz.com/NovaAce/Behavior/ Expectancy_](http://www.novabizz.com/NovaAce/Behavior/ Expectancy_Theory.htm#ixzz1cLMKBx79)

[Theory.htm#ixzz1cLMKBx79](http://www.novabizz.com/NovaAce/Behavior/ Expectancy_Theory.htm#ixzz1cLMKBx79)

พัฒนา พุดตาน . การกระจายอำนาจ : แนวโน้มและความเป็นไปได้ในการเลือกตั้งผู้ว่าราชการ
จังหวัด . รัฐศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537. (สารนิพนธ์)

พิชยากร กาศสกุล. (2545). ความคาดหวังด้านคุณภาพบริการของผู้มารับบริการในโรงพยาบาลราชวิถี.
ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขานโยบายสาธารณะ, บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยบูรพา.

พิเชษฐ์ สกฤตสรรัตน์. ความคาดหวังจากการปฏิรูประบบราชการของข้าราชการกรมส่งเสริมการ
ปกครองท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่. รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเมืองการ
ปกครอง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ , 2548.

พิเชษฐ์ ลิขณรังสี. (2529) . แรงจูงใจในการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้นำชุมชนไทย ศึกษา
กรณีผู้นำชุมชนในเขตอำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม . วิทยานิพนธ์รัฐศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาการปกครอง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิรุณ เกลานนท์ . การกระจายอำนาจ : ปัจจัยที่มีต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการกระจาย
อำนาจในรูปองค์การบริหารส่วนตำบล . วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

พิไลฐ มหามงคล. (2546). ความคาดหวังและความพึงพอใจของผู้โดยสารต่อการให้บริการของบริษัทการ
บินไทย จำกัด (มหาชน). วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาลังคม). กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ไพรัช ตระการศิรินันท์ และคณะ . การประเมินความก้าวหน้าของการกระจายอำนาจในประเทศ
ไทย : ภาคเหนือ. วิทยาลัยพัฒนาการปกครองท้องถิ่น สถาบันพระปกเกล้า , 2545 .

ไพโรจน์ ศิริโรจน์. (2505). ความสัมพันธ์ระหว่างเทศบาลกับรัฐในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์
รัฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ภคพร วัฒนดำรง. (2544). ความคาดหวังของชุมชนต่อคณะกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อการพัฒนาท้องถิ่น : *เฉพาะกรณีจังหวัดพิษณุโลก*. คณะวิทยาการจัดการ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.

โกคิน พลกุล และคณะ . แนวทางการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่น . สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา , 2538 .

มหาวิทยาลัยมหิดล. (2553). Gen-B, Gen-X, Gen-Y, Gen-Z คืออะไร ? เสี่ยงโรคอะไร ? , 28 มีนาคม 2558. <http://www.wemahidol.mahidol.ac.th/comm/space.php?uid=79&do=blog&id=824>

รักษนก โสภพิศ. (2542). การมีส่วนร่วมและความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการจัดการอาชีวศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.

รัชฎา อติสนธิสกุล และอ้อยอุม่า รุ่งเรือง (2548). การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับเจนเนอเรชั่นวาย (Generation Y) เพื่อการประยุกต์ใช้ในที่ทำงาน. วิทยานิพนธ์. ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

รัชฎา อติสนธิสกุล. “เตรียมรับ Generation Y คลื่นลูกใหม่ขององค์กร”. Productivity World. (มกราคม - กุมภาพันธ์ 2549).

เรืองวิทย์ เกษสุวรรณ. (2555). แนวคิดและทฤษฎีการปกครองส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพฯ : บพิธการพิมพ์.

วิชุกร นาคชน. (2550). การปกครองท้องถิ่นไทย. สืบค้น 20 สิงหาคม 2557 จาก <http://human.aru.ac.th/2012/images/stories/picmenu/NAT/Warasan/kanprokkrongthongthongthinhai255.pdf>

วิรัช วิรัชนิการวรรณ. (2540). ผู้ว่าราชการจังหวัดไทย : วิเคราะห์เปรียบเทียบกับผู้ว่าราชการจังหวัดสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส และญี่ปุ่น. สืบค้น 20 สิงหาคม 2558 จาก http://www.google.co.th/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&frm=1&source=web&cd=2&ved=0CCIQFjAB&url=http%3A%2F%2Fwww.stou.ac.th%2Fthai%2Foffices%2Ford%2Fdatabase%2FNewPage%2Fpdf%2FResearchUniversity%2FR31.doc&ei=xD4RVOSRIoexuASipoGwDg&usg=AFQjCNGJPgd_Bog7vfXFW_uCMolyazDlmQ&bvm=bv.74894050,d.c2E

วิรัช วิรัชนิการวรรณ. (2541). การบริหารเมืองหลวงและการบริหารท้องถิ่นเปรียบเทียบ : อังกฤษ สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น และไทย. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

วิศิษฐ์ มานะคิด . ความรู้ความเข้าใจและความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น :

ศึกษาเฉพาะกรณีเทศบาลตำบลลุ่มสีก จังหวัดเพชรบูรณ์ . รัฐศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2538. (สารนิพนธ์)

วุฒิสาร ตันไชย และ อรรถัย กักพล. (2550). การปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทย. ใน สรุปการบรรยาย

หลักสูตร การพัฒนานักกฎหมายภาครัฐระดับกลาง รุ่นที่ 1 สรุปโดยกลุ่มที่ 6, (น.2). ม.
ป.ท.

วุฒิสาร ตันไชย. (2550). การปฏิรูปท้องถิ่นไทย. ใน สรุปการบรรยาย หลักสูตร การพัฒนานัก

กฎหมายภาครัฐระดับกลาง รุ่นที่ 1, (น. 3 - 4). ม.ป.ท.

ศักดิ์ณรงค์ มงคล. (ม.ป.ป.). รายงานผลการศึกษา เรื่อง ทางเลือกสำหรับการออกแบบองค์กร

ปกครองท้องถิ่นระนาบล่าง เสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการ
การกระจายอำนาจและการมีส่วนร่วมของประชาชน. สืบค้น 20 สิงหาคม 2558 จาก

<http://www.lrc.go.th/wpcontent/uploads/2013/07/%E0%B8%97%E0%B8%B2%E0%B8%87%E0%B9%80%E0%B8%A5%E0%B8%B7%E0%B8%AD%E0%B8%81%E0%B8%AA%E0%B8%B3%E0%B8%AB%E0%B8%A3%E0%B8%B1%E0%B8%9A%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%AD%E0%B8%AD%E0%B8%81%E0%B9%81%E0%B8%9A%E0%B8%9A%E0%B8%AD%E0%B8%9B%E0%B8%97.%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B8%99%E0%B8%B2%E0%B8%9A%E0%B8%A5%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%87.pdf>

ศักดิ์สุนทร ขาวลาจันทร์. (ม.ป.ป.). แนวคิดและทฤษฎีการปกครองท้องถิ่น. ใน เอกสารประกอบการ

บรรยาย รายวิชาแนวคิดและทฤษฎีการปกครองท้องถิ่น (262201), (น. 3). ม.ป.ท. :
วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา.

สุกชัย ยาวะประภาส และ วณิดา นวลบุญเรือง . การบริหารราชการส่วนภูมิภาค : กลยุทธ์บริหาร

ภาครัฐ . สถาบันมาตรฐานสากลภาครัฐแห่งประเทศไทย สำนักงาน ก.พ. , มิถุนายน
2545 .

สุกเขาว์ นาคเงินทอง . ความคิดเห็นของข้าราชการกรมการปกครองในส่วนภูมิภาคเกี่ยวกับการ

ปกครองท้องถิ่นในอนาคต ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540.
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) สาขารัฐศาสตร์ ภาควิชารัฐศาสตร์และ รัฐ
ประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2542. (วิทยานิพนธ์).

ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร. (ม.ป.ป.). รูปแบบการบริหารกรุงเทพมหานคร. สืบค้น 11 กันยายน

2557จาก http://203.155.220.230/m.info/bma_k/knw5.html

สกลวรรณ วรวรรณ.หม่อมเจ้า. คำบรรยายเรื่อง **หลักเทศบาลในนานาประเทศ** เนื่องในโอกาสการ
อบรมการที่ปรึกษาการเทศบาล ปี พ.ศ. 2477.

สกวดี ดวงเด่น. **การศึกษาคุณภาพบริการพยาบาลที่ผู้ป่วยคาดหวัง และที่พยาบาลหัวหน้าหอผู้ป่วย
รับรู้ ความคาดหวังของผู้ป่วย** โรงพยาบาลของรัฐ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิต. พยาบาลศาสตร์ (การบริหารการพยาบาล) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
บัณฑิตวิทยาลัย , 2538.

สถาบันนโยบายศึกษา. (2553). **การเมืองกับการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น**. สืบค้น 29 กรกฎาคม 2558
จาก <http://www.fpps.or.th/news.php?detail=n1286216046.news>

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. (สมพร). (2553). **คน 3 วัยในนิคั**.
http://www.km.nida.ac.th/home/index.php?option=com_idoblog&task=userblog&user_id=482&Itemid=102 , ค้นเมื่อ 28 มีนาคม 2558.

สถาบันพัฒนานโยบายและการจัดการ , คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย . **โครงการศึกษา
ปัจจัยประเมินความพร้อมขององค์การบริหารส่วนจังหวัด(อบจ.)เพื่อรองรับการถ่าย
โอนภารกิจตามแนวทางการกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น** . สำนักงาน
ก.พ. , มกราคม 2546 .

สนธิ เตชานันท์. (2528). **แผนพัฒนาการเมืองไปสู่การปกครองประชาธิปไตยตามแนวพระราชดำริ
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (พ.ศ.2496-2475)**. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ :
ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สถาปนิกรูปแห่งชาติ. (2558) . **สถาปนิกรูปแห่งชาติ วาระที่ 4 : การกำหนดยุทธศาสตร์ชาติ** .พิมพ์ครั้งที่ 1
กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภา
ปฏิรูปแห่งชาติ.

สมคิด เลิศไพฑูรย์ (2543). **การปกครองท้องถิ่นประเทศฝรั่งเศส**. กรุงเทพฯ : พิมพ์อักษร.. (2547).
กฎหมายปกครองท้องถิ่น. กรุงเทพฯ : คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา.

สมคิด เลิศไพฑูรย์ . **การปรับปรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด** . คณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2543. (งานวิจัย)

สมคิด เลิศไพฑูรย์ และคณะ. (2551). **รายงานการศึกษาวิจัยฉบับสมบูรณ์โครงการศึกษาวิจัยรูปแบบ
และแนวทางการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาเปรียบเทียบ
แนวทางของต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่ง
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สมาคมนักปกครองแห่งประเทศไทย. (2554). ความเห็นของสมาคมนักปกครองแห่งประเทศไทยต่อข้อเสนอ“การปฏิรูปโครงสร้างอำนาจรัฐ” ของคณะกรรมการปฏิรูปประเทศ (คปร.) .

ใน สมาคมนักปกครองแห่งประเทศไทย. (น. 1 – 2). ม.ป.ท.

สมาน รังสีโยกฤษฎ์. (2543). การปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทยต่าง ๆ : สหราชอาณาจักร สวีเดน ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ ไทย. กรุงเทพฯ : วิทยชน.

สวัสดิการสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2557). รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 255. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : สวัสดิการ.

สัมพันธ์ มาหริน . การศึกษาบทบาทของผู้นำราชการจังหวัดในการควบคุมการบริหารจัดการของ
องค์กรปกครองท้องถิ่น ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ . มหาวิทยาลัยขอนแก่น,
2540. (วิทยานิพนธ์).

สำนักวิชาการและสำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2558). ร่างรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย (ยกร่าง พ.ศ. 2558), 8 ธันวาคม 2558.
[http://www.parliament.go.th/ewtcommittee/ewt/draftconstitution2/download/article/a
rticle_20160130212136.pdf](http://www.parliament.go.th/ewtcommittee/ewt/draftconstitution2/download/article/article_20160130212136.pdf)

สำนักวิชาการและสำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2557). **สาระสังเขป**
ประเด็นการปฏิรูปประเทศไทย ด้านการปกครองท้องถิ่น, สำนักการพิมพ์ สำนักงาน
 เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, กรุงเทพฯ.

สารสนเทศอุดมศึกษา. (2558). สถิติอุดมศึกษา. <http://www.info.mua.go.th/information/> ค้นเมื่อ 12 มิถุนายน 2558 จาก สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2558).

สารคดีดีคอม. (2554). **Why Generation : Generation Y : Gen Y** ค้นเมื่อ 20 สิงหาคม จาก
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2542) . พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอน
การกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542 . กรุงเทพฯ :
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา.

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2549) . พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน
พ.ศ.2534 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ . (2558) . **ทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 .** กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. (2555).นโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2555-2559),8 ธันวาคม 2558 . http://ird.rmutto.ac.th/template/th/download/14:25:48.appendix-2_12.pdf

สำนักบริหารราชการส่วนท้องถิ่น กรมการปกครอง และ บริษัทที่ปรึกษาเคอเปอร์ส แอนด์ ไลเบอร์นด์ แอสโซซิเอตส์ จำกัด . โครงการศึกษาเพื่อหารูปแบบการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคเอกชนในกิจการสาธารณะของเทศบาล . สนับสนุนทุนโดย สำนักงานโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNDP) , 2535 . (เอกสารวิจัย)

ศิริอัญญา.(นามแฝง).(30เมษายน 2557).แนวทางการปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่น.ผู้จัดการออนไลน์,สืบค้น 29 กรกฎาคม 2558 จาก<http://www.manager.co.th/daily/ViewNews.aspx?NewsID=9570000048112>.

สุขเกษม ธรรมประกอบ. (2536). ความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อบทบาทและการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจ ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุณีย์ ชีรดากร. (2525). ประสพการณ์เดิมกับความคาดหวัง. กรุงเทพฯ : กรมการศาสนา.

สุเทพ เชาวลิติ . การบริหารการพัฒนาเมืองพัทยา : รูปแบบที่ควรจะเป็น . วิทยานิพนธ์การบริหารการพัฒนา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ , 2536.

สุภัคญาณี สุขสำราญ. (2544). ความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมและความคาดหวังของผู้บริหารและครูผู้สอนสถานศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 5 ในการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต การบริหารการศึกษา. สถาบันราชภัฏเพชรบุรี.

สุเมธ ชัยเลิศวณิชกุล. (ม.ป.ป.). เหตุที่ไม่สมควรยุบราชการส่วนภูมิภาค ใน สมาคมนักปกครองแห่งประเทศไทย. (น. 1 – 2). ม.ป.ท.

สุรินทร์ พิศสุวรรณ. (ม.ป.ป.). แนวทางการปฏิรูปประเทศไทย โดย ดร. สุรินทร์ พิศสุวรรณ. สืบค้น 29กรกฎาคม 2558 จาก <http://fit.or.th/%E0%B9%81%E0%B8%99%E0%B8%A7%E0%B8%97%E0%B8%B2%E0%B8%87%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%9B%E0%B8%8F%E0%B8%B4%E0%B8%A3%E0%B8%B9%E0%B8%9B/>

สุริย์ กาญจนวงศ์. (2542). จิตวิทยากับสังคม. นครปฐม : ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

เสาวคนธ์ วิทวัสโอฬาร (2550). Gen Y จับให้มันลั่นให้เวิร์ค. กรุงเทพฯ : เนชั่นมัลติมีเดีย กรุ๊ป.

เสาวลักษณ์ ปิติ. (2556). แนวทางในการหารูปแบบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทย:
ศึกษากรณีการมีส่วนร่วมของสภาองค์กรชุมชน ในการบริหารกิจการท้องถิ่น.

(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, นิติศาสตร์.

แสงหล้า ศิลปกิจ . ความรู้เกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นของประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ .
รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ , 2538.

ไสว สุทธิพิทักษ์ (2526). ดร.ปรีดี พนมยงค์. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : บริษัทเคสดีไทย.

อนุชา สุนสวัสดิกุล, และอโณทัย ศรีสมัย. (2548). *การศึกษารูปแบบและวิธีการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น*. นนทบุรี : วิทยาลัยพัฒนาการปกครองท้องถิ่น.

อภิชา ทองธีรกุล. (ม.ป.ป.). ภาค กทม. ปริณิพตและตะวันออกร่วมเคลื่อนร่าง พรบ. การบริหาร
จังหวัดปกครองตนเอง นำร่องแล้วกับระยองมหานครจัดการตนเอง. สืบค้น 1
สิงหาคม 2557 จาก [http://www.codi.or.th/index.php/news/documentary-communities-
news/42-2009-09-22-05-47-57/3592-24](http://www.codi.or.th/index.php/news/documentary-communities-news/42-2009-09-22-05-47-57/3592-24)

อภิชาติ โตดิลกเวชช์. (2529) . ความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อบทบาทนักการเมืองท้องถิ่น .
วิทยานิพนธ์รัฐศาสตร มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรพินท์ ศฟโชคชัย และคณะ . โครงการศึกษารูปแบบและแนวทางการส่งเสริมความเข้มแข็งของ
องค์การบริหารส่วนตำบล . มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย , มีนาคม
2540 .

อรุณ ไชยนิติย์. (2546). **บทบาทของสมาชิกสภากรุงเทพมหานครที่ประชาชนคาดหวัง: ศึกษาเฉพาะกรณีเขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร**. สารนิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกริก.

อลงกต วรกี . ความสัมพันธ์ระหว่างการกระจายอำนาจในองค์กรและประสิทธิผลขององค์กร :
ศึกษาเฉพาะกรณีเทศบาล . วิทยานิพนธ์ดุขฎิบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหาร
ศาสตร์, 2540.

อลงกรณ์ พลบุตร . แนวทางการจัดแบ่งและการถ่ายโอนภารกิจระหว่างราชการส่วนกลางส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น : ศึกษากรณีจังหวัดเพชรบุรี . เอกสารวิจัยรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2541.

อดุม ทุมโฆสิต. (ม.ป.ป.). การปกครองท้องถิ่นสมัยใหม่ : บทเรียนจากประเทศพัฒนาแล้ว.
กรุงเทพมหานคร: แชน โพธิ์ พรินต์ติ้ง.

อุมพร คัททะจันทร์ . การวิเคราะห์ในเชิงกฎหมายที่เกี่ยวกับการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด .
วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคาแหง , 2542.

เอกกนิษฐ ประสานสุข . **ทัศนคติของข้าราชการต่อการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด : ศึกษา**

เฉพาะกรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ . รัชศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2538. (การค้นคว้าอิสระ)

เอนก เหล่าธรรมทัศน์. (2555) . **การกระจายอำนาจ = การคืนอำนาจ** ผู้จัดการตนเองของชุมชนท้องถิ่นและสังคม. สำนักงานปฏิรูป (สปร.).

_____. (2550). **การปกครองท้องถิ่นไทย.** กรุงเทพฯ : ส.เอเชียเพรส (1989).

_____. (2555). **การปกครองท้องถิ่นไทย หลักการและมิติใหม่ในอนาคต** (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : วิทยุชุมชน.

_____. (2557). **ทิศทางการกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อรองรับการปฏิรูปประเทศไทย.ใน การสัมมนาเรื่อง ทิศทางการกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อรองรับการปฏิรูปประเทศไทย. สมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย.**

_____. (8 สิงหาคม 2557). **ฉายาพอนาคตไทยอีก 10 ปี ในมิติกระจายอำนาจ.** สืบค้น 20 สิงหาคม 2558 จาก <http://www.isranews.org/thaireform/thaireform-talk-interview/item/31942-10-community.html>

_____. (9 – 15 ธันวาคม 2554). **การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง. สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์,** 59(12), น. 43.

_____. (9 ธันวาคม 2556). **เสนอปฏิรูปองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. สยามรัฐ,** น. 18.

_____. (ม.ป.ป.ก). **เอกสารประกอบการสอน วิชา รศ 260 การปกครองท้องถิ่น.** สืบค้น 1 กันยายน 2558 จาก <http://lms.mju.ac.th/courses/183/locker/การปกครองท้องถิ่นของไทย.doc>

_____. (ม.ป.ป.ข). **ข้อเสนอปรับปรุงแบบ กทม. เป็นนครบาล.** สืบค้น 1 กันยายน 2558 จาก <http://www.local.moi.go.th/webst/patten.doc>

“10 สถานการณ์เด่นในรอบปี 2556 : 8 จังหวัดการจัดการตนเอง : เมื่อรากหญ้าประชาชนทำทำ อำนาจรัฐ”. (30 ธันวาคม 2556). **ไทยโพสต์,** (น. 1 – 2, 16, 21)

“คสป. เสนอรูปแบบ 1 จังหวัด 2 ระบบ เลือกตั้งผู้ว่าฯ ทางตรง”. (4 มีนาคม 2554). ผู้จัดการออนไลน์, สืบค้น 20 สิงหาคม 2558 จาก <http://www.manger.co.th/Politics/viewNews.aspx?NewsID= 9540000028350>

“ด้านสรรหา หากจะยุบ ตามชาวบ้านก่อน”. (18 สิงหาคม 2557). **คมชัดลึก,** น. 9.

“ชัยมงคล’ รับผิดชอบ อบจ./คืนเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดแทน เสนอ 3 ขั้นตอนปฏิรูปท้องถิ่น”. (13 มิถุนายน 2557). **สยามรัฐ,** หน้า. 10.

“ตัวแทนองค์กรการปกครองส่วนท้องถิ่น พรรคการเมือง และ หมอประเวศ เปิดเวทีระดมความเห็น
ปฏิรูปชนบทท้องถิ่น”. (20 เมษายน 2557). *มติชน*, สืบค้น 29 กรกฎาคม 2557 จาก

<http://www.maticchon.co.th/mtc-flv-window.php?newsid=1303300074>

“วิศักดิ์ ศรีทองกิตติกล สะท้อน ‘เลือกตั้งผู้ว่าฯ’ กับการกระจายอำนาจ”. (24 กุมภาพันธ์ 2557).

มติชน, น. 27.

“ท้องถิ่น – มหาดไทย คู่กัดตลอดกาล”. (16 – 22 สิงหาคม 2557). *สยามธุรกิจ*, น. 6.

“ท้องถิ่นคาด ‘อบจ.’ อาจถูกปรับ ‘โครงสร้าง’ เป็นเทศบาลจังหวัด”. (1 กันยายน 2557) *มติชน*, น. 27.

“นักวิชาการที่เลือกตั้งผู้ว่าฯ ไม่กระทบมันคง ดัน 10 จว. ต้นแบบ”. (16 มิถุนายน 2557). **สำนัก**

ข่าวอิศรา, สืบค้น 10 กันยายน 2558 จาก <http://www.isranews.org>

“แนวคิดในการปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่น อนาคตท้องถิ่นต้องจับตา!”. (28 กรกฎาคม 2557).

ตีบตัน

“ปฏิรูปจังหวัดจัดการตนเอง โดย ภาคิพัฒนาประเทศไทย”. (6 กุมภาพันธ์ 2557). สำนักข่าวอิศรา,

สืบค้น 9 กันยายน 2558 จาก http://www.isranews.org/thaireform-datamakesense/item/27101-reform_27101.html

“ปช. อบจ. ได้หนุนเลือกตั้งผู้ว่าฯ นาร่อง 3 จว. ชายแดนด้ามขวาน ปฏิรูปการเมือง – ท้องถิ่น 2
ระดับ”. (7 กุมภาพันธ์ 2557). *มติชน*, น. 8.

“เปรียบเทียบ ข้อดีของระบบผู้ว่าราชการจังหวัดจากการแต่งตั้งและข้อเสียของระบบผู้ว่าราชการจังหวัดจากการเลือกตั้ง”. (ม.ป.ป.). สืบค้น 20 สิงหาคม 2558 จาก <http://www.google.co.th/เปรียบเทียบข้อดีของระบบผู้ว่าราชการจังหวัดจากการแต่งตั้งและข้อเสียของระบบผู้ว่าราชการจังหวัดจากการเลือกตั้ง>

“ขบ ‘อบจ. – อบต.’ โมเดลท้องถิ่นรูปแบบใหม่”. (13 สิงหาคม 2557). *คมชัดลึก*, น. 9.

“เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง ขบภูมิภาค”. (15 สิงหาคม 2557). คมชัดลึก, น. 9.

“เลือกผู้ว่าฯ โดยตรง เลิกคิด..บรรยากาศไม่เอื้อ”. (14 – 20 มิถุนายน 2557). สยามธุรกิจ, น. 6.

“สนับสนุนการปฏิรูปการปกครองและกระจายอำนาจ”. (21 มีนาคม 2557). สืบค้น 29 กรกฎาคม

2555 จ 1 ก http://www.ldinet.org/2008/index.php?option=com_content&task=view&id=831&Itemid=40

“หลักคิดและมุมมอง สู่ ภูเก็ตจังหวัดปกครองตนเอง”. (26 มกราคม 2557). ผู้จัดการออนไลน์, สืบค้น

9 กันยายน 2558 จาก <http://www.manager.co.th/Politics/ViewNews>

29 กรกฎาคม 2557 จาก <http://www.kruwandee.com/news-id10753.html>

ภาษาอังกฤษ

Clay, R. **Chambers English Dictionary**. London: Bunny Soffolk, 1988.

Cronbach, L. J. (1990). **Essentials of psychological testing** (5th ed.). New York : Harper Collins Publishers.(pp.202-204).

De Cecco, J.P. (1967) . **The Psychology of language, thought and instruction**. New York: Holt.

Finn, D. (1921). **Corporate Oligarchy**.New York. : Simon and Schuster.

Getzels, J.W., Jackson, M.& Philip, W. (1968). **Educational administration as a social process**.
New York: Harper & Row.

Osborne, David, and Ted Gaebler. 1992. **Reinventing Government: How the Entrepreneurial Spirit Is Transforming the Public Sector**. Reading, MA: Addison-Wesley.

Oxford University.(1989). **The Oxford English Dictionary Second Edition Volume V**.Oxford University.

Son, W. (1988). **Essential English Dictionary**. Great Britain : GlasGow Co,Ltd.

Turner. (1982). **Total quality Management : Three step to continuous improvement**. Reading, M.A : Addison-Wesley.

ภาคผนวก

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

๒๕/๒๕ ๖.พุทธมนทลสาย ๔ ต.ศาลายา

อ.พุทธมนทล จ.นครปฐม ๗/๓๑๗/๐

โทรศัพท์ ๐๒-๔๐๐-๒๔๔๐-๗๔ ต่อ ๑๐๐๐

โทรสาร ๐๒-๔๔๑-๔๓/๓๔

ที่ ศธ ๐๕๑๗.๑๒/๔๔๔๔

วันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล (Try Out)

เรียน คณบดีคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ด้วย นายดิณณภพ พัฒนะ นักศึกษาหลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชานโยบายสาธารณะ และการจัดการภาครัฐ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่ แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สมบุรณ์ ศิริสรธรศิริ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุม วิทยานิพนธ์

ในการนี้ นักศึกษามีความประสงค์ใคร่ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลโดยการเก็บแบบสอบถามกับ นิสิต นักศึกษา ที่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง ๑๖-๔๔ ปี และกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๓ ขึ้นไป (รหัสนักศึกษา ๕๕ ขึ้นไป) และระดับปริญญาโท ในสาขาวิชานิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ และบริหารรัฐกิจหรือในสาขาวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีระยะเวลาในการเก็บข้อมูลในเดือนสิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๔ ถึงตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๔ เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการดังกล่าวด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมบุรณ์ ศิริสรธรศิริ)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและพัฒนาระบบ

ปฏิบัติงานแทนคณบดีคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

ติดต่อนักศึกษา : นายดิณณภพ พัฒนะ โทรศัพท์ ๐๙๑ - ๘๘๐ - ๘๑๓๒

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

๒๕/๒๕ ๖.พุทธมณฑลสาย ๔ ต.ศาลายา

อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม ๗๓๑๗๐

โทรศัพท์ ๐๒-๘๐๐-๒๕๔๐-๗๔ ต่อ ๑๐๐๐

โทรสาร ๐๒-๕๔๑-๕๗๓๔

ที่ ศธ ๐๕๑๗.๑๒/๙๙๙

วันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

เรียน

ด้วย นายดิณณภพ พัฒนะ นักศึกษาหลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชานโยบายสาธารณะ และการจัดการภาครัฐ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่ แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ ศิริสรธีร์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุม วิทยานิพนธ์

ในการนี้ นักศึกษามีความประสงค์ใคร่ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลโดยการเก็บแบบสอบถามกับ นิสิต นักศึกษา ที่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง ๑๖-๔๔ ปี และกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๓ ขึ้นไป (รหัสนักศึกษา ๕๕ ขึ้นไป) และระดับปริญญาโท ในสาขาวิชานิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ และบริหารรัฐกิจหรือในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง โดยมีระยะเวลาในการเก็บข้อมูลในเดือนสิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๔ ถึงตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๔ เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการดังกล่าวด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ ศิริสรธีร์)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและพัฒนาระบบ

ปฏิบัติงานแทนคณบดีคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

ติดต่อนักศึกษา : นายดิณณภพ พัฒนะ โทรศัพท์ ๐๙๑ - ๘๘๐ - ๘๑๓๒

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

๒๕/๒๕ ถ.พุทธมนทลสาย ๔ ต.ศาลายา

อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม ๗๓๑๗๐

โทรศัพท์ ๐๒-๘๐๐-๒๕๔๐-๗๘ ตย ๑๐๐๐

โทรสาร ๐๒-๕๔๑-๙๗๓๔

ที่ ศธ ๐๕๑๗.๑๒/ ๒๕๕๖

วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

เรียน เลขาธิการที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย

ด้วย นายดิณณภพ พัฒนะ นักศึกษาหลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชานโยบายสาธารณะ และการจัดการภาครัฐ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในยุคสมัยใหม่และความคาดหวังของกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่นโยบายการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สมบุญ ศรีสุรศิริ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุม วิทยานิพนธ์

ในการนี้ นักศึกษามีความประสงค์ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้นำ นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมายกิจกรรมสัมมนาผู้นำนิสิตนักศึกษารวมพลังต่อต้านการทุจริต ในความร่วมมือกับที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยประจำปี ๒๕๕๘ โดยมีระยะเวลาในการเก็บข้อมูล ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๘ เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการดังกล่าวด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมบุญ ศรีสุรศิริ)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและพัฒนาระบบ

ปฏิบัติงานแทนคณบดีคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

ติดต่อนักศึกษา : นายดิณณภพ พัฒนะ โทรศัพท์ ๐๙๑ - ๘๘๐ - ๘๑๓๒

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

๒๕/๒๕ ถ.พุทธมณฑลสาย ๔ ต.ศาลายา

อ.พุทธมนฑล จ.นครปฐม ๓/๓๑๓/๐

โทรศัพท ๐๒-๘๐๐-๒๘๕๐-๓/๘ ต่ปี ๑๐๐๐

โทรสาร ๐๒-๕๕๑-๙๗/๓๘

ที่ ศบ ๐๕๑๓.๑๒/๒๓๕๖

วันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

เรียน ประธานที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย

ด้วย นายตินณภาพ พัฒนะ นักศึกษาหลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชานโยบายสาธารณะ และการจัดการภาครัฐ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่ แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ ศิริสรหิรัญ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุม วิทยานิพนธ์

ในการนี้ นักศึกษาที่มีความประสงค์ใคร่ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้นำนิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมายกิจกรรมสัมมนาผู้นำนิสิตนักศึกษารวมพลังต่อต้านการทุจริต ในความร่วมมือกับที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยประจำปี ๒๕๕๔ โดยมีระยะเวลาในการเก็บข้อมูลในเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๔ เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการดังกล่าวด้วย จักขอขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

[Handwritten signature]

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ ศิริสรธริรัณ)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและพัฒนาระบบ

ปฏิบัติงานแทนคนปกติคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

ติดต่อนักศึกษา : นายติณณภพ พัฒนะ ไทรศัพท์ ๐๙๑ - ๘๘๐ - ๘๔๓๒

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

๒๕/๒๕ ถ.พุทธมนทลสาย ๔ ต.ศาลายา

อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม ๗๓๑๓๐

โทรศัพท์ ๐๒-๔๐๐-๒๔๔๐-๗๔ ต่อ ๑๐๐๐

โทรสาร ๐๒-๔๔๑-๙๗๓๔

ที่ ศธ ๐๕๑๗.๑๒/๒๗๕๖

วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

ด้วย นายดิณณภพ พัฒนะ นักศึกษาหลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชานโยบายสาธารณะ และการจัดการภาครัฐ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่ แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สมบุญ ศรีสรริหิรัญ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุม วิทยานิพนธ์

ในการนี้ นักศึกษามีความประสงค์ใคร่ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้นำ นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมายกิจกรรมสัมมนาผู้นำนิสิตนักศึกษารวมพลังต่อต้านการทุจริต ในความร่วมมือกับที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยประจำปี ๒๕๕๘ โดยมีระยะเวลาในการเก็บข้อมูล ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๘ เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการดังกล่าวด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมบุญ ศรีสรริหิรัญ)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและพัฒนาระบบ

ปฏิบัติงานแทนคณบดีคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

ติดต่อนักศึกษา : นายดิณณภพ พัฒนะ โทรศัพท์ ๐๙๑ - ๘๘๐ - ๘๑๓๒

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
๒๕/๒๕ ถ.พุทธมนทลสาย ๔ ต.ศาลายา
อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม ๗๓๑๓/๐
โทรศัพท์ ๐๒-๘๐๐-๒๕๔๐-๗๘ ต่อ ๑๐๐๐
โทรสาร ๐๒-๕๔๑-๕๗/๓๔

ที่ ศธ ๐๕๑๓.๑๒/ ๒๗๕๐

วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

เรียน ผู้อำนวยการสำนักป้องกันการทุจริตภาคประชาสังคมและการพัฒนาเครือข่าย

ด้วย นายดิณณภพ พัฒนะ นักศึกษาหลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชานโยบายสาธารณะ และการจัดการภาครัฐ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่ แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ ศิริสรธริรัญ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุม วิทยานิพนธ์

ในการนี้ นักศึกษามีความประสงค์ใคร่ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้นำ นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมายกิจกรรมสัมมนาผู้นำนิสิตนักศึกษารวมพลหลังต่อต้านการทุจริต ในความร่วมมือกับที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยประจำปี ๒๕๕๔ โดยมีระยะเวลาในการเก็บข้อมูล ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๔ เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการดังกล่าวด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ ศิริสรธริรัญ)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและพัฒนาระบบ

ปฏิบัติงานแทนคณบดีคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

ติดต่อนักศึกษา : นายดิณณภพ พัฒนะ โทรศัพท์ ๐๙๑ - ๘๘๐ - ๘๑๓๒

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

๒๕/๒๕ ถ.พุทธมนทลสาย ๔ ต.ศาลายา

อ.พุทธมนทล จ.นครปฐม ๗๓๑๓/๐

โทรศัพท์ ๐๒-๘๐๐-๒๕๔๐-๗๘ ต่อ ๑๐๐๐

โทรสาร ๐๒-๔๔๑-๙๓/๓๔

ที่ ศธ ๐๕๑๗.๑๒/๒๗๕๐

วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

เรียน ประธานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

ด้วย นายดิณณภพ พัฒนะ นักศึกษาหลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชานโยบายสาธารณะ และการจัดการภาครัฐ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในยุคสมัยใหม่และความคาดหวังของกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่นโยบายการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สมบุญ ศรีสรริทธิภูมิ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุม วิทยานิพนธ์

ในการนี้ นักศึกษามีความประสงค์ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้นำ นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมายกิจกรรมสัมมนาผู้นำนิสิตนักศึกษารวมพลังต่อต้านการทุจริต ในความร่วมมือกับที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยประจำปี ๒๕๕๔ โดยมีระยะเวลาในการเก็บข้อมูล ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๔ เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการดังกล่าวด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมบุญ ศรีสรริทธิภูมิ)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและพัฒนาระบบ

ปฏิบัติงานแทนคณบดีคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

ติดต่อนักศึกษา : นายดิณณภพ พัฒนะ โทรศัพท์ ๐๙๑ - ๘๘๐ - ๘๑๓๒

ประเด็นในการประเมินค่า IOC แบบสอบถาม			ค่า IOC
ตอนที่ 1	แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ภูมิภาคที่ศึกษา มหาวิทยาลัยที่สังกัด สถานะภาพนักศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา และระดับผลการเรียนเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถาม		1.00
ตอนที่ 2	แบบทดสอบระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจ จำนวน 40 ข้อ		0.67
ตอนที่ 3	แบบสอบถามอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูป ประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำนวน 68 ข้อ 2 ตอนย่อย ได้แก่		0.67
	ตอนที่ 3.1	แบบสอบถามอุดมคติและระดับความคาดหวังตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 56 ข้อ 2 ส่วน	0.67
	ตอนที่ 3.2	แบบสอบถามลำดับความต้องการให้ดำเนินการปฏิรูปตามลำดับก่อนหลังตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 12 ข้อ	0.67
ตอนที่ 4	แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามทัศนของผู้ตอบแบบสอบถาม แบบปลายเปิด จำนวน 2 ข้อ		1.00

ประเด็นในการประเมินค่า IOC แบบสัมภาษณ์		ค่า IOC
<u>ตอนที่ 1</u>	แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ภูมิภาคที่ศึกษา มหาวิทยาลัยที่สังกัด สถานะภาพนักศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา และระดับผลการเรียนเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถาม	1.00
<u>ตอนที่ 2</u>	แบบสอบถามอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูป ประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำนวน 5 ข้อ 10 ตอนย่อย ได้แก่	1.00
<u>ตอนที่ 3</u>	แบบสัมภาษณ์ลำดับความต้องการในการปฏิรูป พร้อมให้เหตุผลประกอบ จำนวน 12 ข้อ	1.00
<u>ตอนที่ 4</u>	แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามทัศนของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 8 ข้อ	1.00

แบบสอบถาม

No.

Date

เรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษา
สู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย”

คำชี้แจง ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษารวบรวมและนำเสนอข้อมูลสภาพปัญหา กรอบความเห็นร่วม อุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ได้ในมิติการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทย เพื่อใช้เป็นข้อมูลทางเลือกประกอบการศึกษาและเสนอแนะของสภาพัฒนาการปกครองท้องถิ่นไทย(ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 และต่อหน่วยงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปและพัฒนากระบวนการบริหารงานภาครัฐไทย ตลอดจนเติมเต็มข้อมูลทางวิชาการของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษาเพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่น

แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1** แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 5 ข้อ
ได้แก่ เพศ อายุ สถานะภาพนักศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา และระดับผลการเรียนเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2** แบบทดสอบระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจจำนวน 40 ข้อ
เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ ถูก ผิดมีจำนวน 40 ข้อ คือข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน
ข้อที่ตอบผิด ไม่ตอบหรือตอบเกิน คำตอบในข้อ เดียวกันให้ 0 คะแนน
- ตอนที่ 3** แบบสอบถามอุดมคติและระดับความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำนวน 68 ข้อ 2 ตอนย่อย ได้แก่
- ตอนที่ 3.1** แบบสอบถามอุดมคติและระดับความคาดหวังตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น ตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 6 ข้อ 2 ส่วน
- ตอนที่ 3.2** แบบสอบถามลำดับความต้องการให้ดำเนินการปฏิรูปตามลำดับก่อนหลังตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 2 ข้อ
- ตอนที่ 4** แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามทัศนะของผู้ตอบแบบสอบถาม
แบบปลายเปิด จำนวน 2 ข้อ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 5 ข้อ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย/ หรือกรอกข้อมูลทั่วไปของท่านในช่องว่างที่ตรงกับข้อมูลทั่วไปของท่าน

1	เพศ	____	ชาย	____	หญิง
2	อายุ	____	ปี		
3	สถานะภาพนักศึกษา	____	ปริญญาตรี	ชั้นปีที่	____
		____	ปริญญาโท	ชั้นปีที่	____
4	สาขาวิชาที่ศึกษา	____	นิติศาสตร์		
		____	รัฐศาสตร์		
		____	รัฐประศาสนศาสตร์/บริหารรัฐกิจ		
5	ระดับผลการเรียนเฉลี่ยรวม	____			

ตอนที่ 2 แบบทดสอบระดับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง และบริหารรัฐกิจจำนวน 40 ข้อ

เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ(Zero one Method) 2 ตัวเลือกมีจำนวน 40 ข้อ คือข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิด ไม่ตอบหรือตอบเกิน คำตอบในข้อ เดียวกันให้ 0 คะแนน

กรุณาใส่เครื่องหมาย / หน้าข้อที่ท่านคิดว่าถูกต้อง หรือคเครื่องหมาย X หน้าข้อที่ท่านคิดว่าไม่ถูกต้อง

- ข้อ 1-5 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมปัจจุบัน การเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยและต่างประเทศ
- ข้อ 6-10 การบริหารราชการแนวใหม่
- ข้อ 11-15 ความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย(ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557
- ข้อ 16-20 การบริหารราชการแผ่นดิน
- ข้อ 21-25 ความรู้ในเรื่องของการปกครองท้องถิ่นไทย
- ข้อ 26-30 หลักธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี
- ข้อ 31-35 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง และกฎหมายวิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้อ
- ข้อ 36-40 ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น

ตอบ	ข้อที่	คำถาม
X	1	ความสัมพันธ์ของกลุ่มคนที่มีบรรทัดฐานทางสังคมรวมกันเรียกว่าสถาบันสังคม
X	2	ก่อน พ.ศ. 2504 การเปลี่ยนแปลงทางสังคมไทยที่มีแบบแผนแน่ชัด
✓	3	รัฐมนตรี ข. ข้าราชการคนบาตเจ็บแต่ไม่ผิดเพราะเป็นเหตุสุดวิสัย กรณีดังกล่าวเป็นไปตาม " หลักแห่งความเสมอภาค" ในระบอบประชาธิปไตย
✓	4	" คนเรากิดมาไม่เท่าเทียมกัน" เป็นพื้นฐานที่สำคัญของความเชื่อทางการเมืองในเรื่องของการยอมรับความมีอำนาจสูงสุดของรัฐ
X	5	การขึ้นค่าเงินบาทจะส่งผลให้ทุนสำรองระหว่างประเทศเป็นเงินไทยจะเพิ่มขึ้น
✓	6	กระแสโลกาภิวัตน์เป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดการปฏิรูประบอบราชการ
✓	7	การบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ยึดหลักธรรมาภิบาลในการบริหารงาน
X	8	New Public Management (การจัดการภาครัฐแนวใหม่) เป็นแนวคิดที่ต้องการเพิ่มบทบาทของภาครัฐในการจัดบริการสาธารณะซึ่งเป็นผลมาจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ
X	9	แนวโน้มของ “การจัดการภาครัฐ” ในอนาคตจึงมุ่งไปสู่ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการใช้ “บุคคลที่สาม” (Third Party) ในการดำเนินการต่างๆ แทนภาครัฐเพิ่มมากขึ้นซึ่งทำให้ภาครัฐจำเป็นต้องอาศัย “ แนวความคิดและวิธีการบริหารจัดการของภาครัฐกิจเอกชน มาใช้มากขึ้นทุกที

✓	10	แผนปฏิรูประบบบริหารภาครัฐเป็นการปฏิรูปในลักษณะองค์รวม เพื่อเปลี่ยนแปลงระบบบริหารภาครัฐไปสู่ระบบการบริหารจัดการภาครัฐ แนวใหม่ ที่เน้นการทำงานโดยวัดผลสัมฤทธิ์ มีการวัดผลที่เป็นรูปธรรม โปร่งใส มีการบริหารงาน ที่รวดเร็ว และคล่องตัว สามารถตอบสนองความต้องการของสังคมได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
✗	11	ที่รัฐธรรมนูญกำหนดว่า" ประเทศไทยเป็นอาณานิคมอันหนึ่งอันเดียวจะแบ่งแยกมิได้" หมายความว่าประเทศไทยมีที่ดินที่ต่อเนื่องกันตลอด
✗	12	ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญไทย(ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2557 กำหนดให้อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล
✗	13	สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ประกอบด้วยสภานิติบัญญัติแห่งชาติ(สนช.) ทำหน้าที่แทน สภาผู้แทนราษฎร และสภาปฏิรูปแห่งชาติ(สปช.) ทำหน้าที่วุฒิสภา
✓	14	สภาปฏิรูปแห่งชาติมีหน้าที่ศึกษาและเสนอแนะเพื่อให้เกิดการปฏิรูปในด้านต่าง ๆ
✗	15	ให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติดำเนินการคัดเลือกบุคคลที่สมควรได้รับการแต่งตั้งเป็นสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติ
✗	16	หลักการในการบริหารราชการตาม พ.ร.บ. ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 และที่แก้ไขเพิ่มเติม คือ เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน เพื่อลดภารกิจและยุบเลิกหน่วยงานที่ไม่จำเป็นและเพื่อกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นเพื่อดูแลตนเอง
✓	17	พ.ร.บ. ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 ได้วางแนวทางการจัดสรรงบประมาณ และการบรรจุแต่งตั้ง บุคคลเข้าดำรงตำแหน่ง หรือปฏิบัติหน้าที่ตาม พ.ร.บ. จะต้องเป็นไปตามหลักความมีประสิทธิภาพ
✗	18	จังหวัด อำเภอ กิ่งอำเภอ ตำบล หมู่บ้าน เป็นรูปแบบของการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน
✗	19	การกำหนดตำแหน่งและอัตราเงินเดือน ของส่วนราชการต่าง ๆ ตามพ.ร.บ. ระเบียบบริหารราชการแผ่นดินพ.ศ. 2534 จะต้องคำนึงถึงประสิทธิภาพของภารกิจที่รับผิดชอบ
✓	20	นายกรัฐมนตรีสามารถยับยั้งการปฏิบัติราชการของส่วนราชการท้องถิ่นได้

✓	21	การปกครองท้องถิ่นของไทยมี 4 รูปแบบ ได้แก่ เทศบาล อบจ.อบต. และรูปแบบพิเศษ (กทม , พัทยา)
✗	22	ปัจจุบันรูปแบบเทศบาลมี 2 รูปแบบ ได้แก่ เทศบาลตำบล และเทศบาลเมือง
✗	23	ผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรี เสนอ คณะรัฐมนตรี ยุบสภาพัทยาได้
✓	24	พ.ร.บ.เกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น หลักๆ มี ๓ ฉบับ คือ เทศบาล2496 อบจ.2540 อบต.2537 พัทยา2542 กทม.2528
✓	25	หลักการปกครองท้องถิ่นใช้หลักการกระจายอำนาจ
✗	26	พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 ได้ตราขึ้นตาม พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดินและพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
✗	27	ก.พ. มีหน้าที่ให้ข้อเสนอแนะ (คณะรัฐมนตรี) ก่อนปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกาใน การที่จะให้ส่วนราชการปฏิบัติเมื่อใด และจะมีต้องมีเงื่อนไขอย่างใด
✓	28	คำว่า “ส่วนราชการ” ตามความหมายพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการ บ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 นั้น ให้ความหมายถึงส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม
✗	29	การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีนั้น จะต้องบริหารราชการให้บรรลุเป้าหมายทั้งหมด ประการโดย เป้าหมายสูงสุดคือเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับประชาชน
✓	30	การบริหารราชการเพื่อให้เกิดประโยชน์สุขของประชาชน หมายถึงการปฏิบัติราชการที่มี เป้าหมายให้เกิดความผาสุกและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน เกิดความสงบและปลอดภัยของสังคม ส่วนรวม เกิดประโยชน์สูงสุดของประเทศ
✗	31	โทษตามประมวลกฎหมายอาญาได้แก่ ประหารชีวิต จำคุก กักกัน ปรับ ริบทรัพย์สิน
✗	32	การกระทำด้วยเหตุจำเป็น ไม่ถือเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา
✓	33	ความผิดลหุโทษ คือความผิดซึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน หนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
✓	34	สภาพบุคคลเริ่มตั้งแต่เมื่อคลอดแล้วอยู่รอดเป็นทารก
✗	35	นิติกรรมใดๆ ซึ่งผู้เยาว์ได้กระทำโดยปราศจากความยินยอมของบุคคลซึ่งอาจให้ความยินยอมได้ มีผล ให้นิติกรรมนั้นตกเป็นโมฆะกรรม

✗	36	พระราชบัญญัติปกครองท้องถิ่น พ.ศ. 2457 ประกาศใช้ทั่วทุกแห่งยกเว้นเขตกรุงเทพมหานคร ชั้นใน และเมืองพัทยา
✗	37	การที่เทศบาลครอบคลุมเขตการปกครองท้องที่หมู่บ้าน ตำบล) ให้ยึดเขตปกครองใดเขตปกครอง หนึ่งเป็นหลัก
✓	38	องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นนิติบุคคลและเป็นราชการส่วนท้องถิ่น
✗	39	สภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็นราชการส่วนท้องถิ่น
✓	40	นายกเทศมนตรีอาจแต่งตั้งรองนายกเทศมนตรีซึ่งมิใช่สมาชิกสภาเทศบาลเป็นผู้ช่วยเหลือในการ บริหารราชการของเทศบาลตามที่นายกเทศมนตรีมอบหมายได้

ตอนที่ 3

แบบสอบถามระดับความคาดหวังและอุดมคติในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นร่วมกับความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทย

ตอนที่ 3.1

ส่วนที่ 1 โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องอุดมคติที่ตรงกับลักษณะของท่านมากที่สุด

ส่วนที่ 2 โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับที่ตรงกับระดับความเข้าใจและความต้องการ ระดับความเข้าใจและความต้องการที่น้อยไปสุด

โดยที่ 5 = ระดับความพึงพอใจและภาพต่อการ ระดับความเชื่อถือในวิชาการทำไปสัปดาห์และระดับความเป็นไปดีมากที่สุด

4 = ระดับความพึงพอใจและความต้องการ ระดับความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และระดับความเป็นไปได้

3 = ระดับความพึงพอใจและความเชื่อต่อการ ระดับความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และระดับความพึงพอใจในการลง

๖ = ระยะเวลาเพียงพอที่จะความเชื่อถือในวิธีการที่นำไปสู่ผลลัพธ์ และระยะเวลาที่เป็นไปได้ นั่น

๑ = ระดับความพึงพอใจและความเชื่อต่อการระดมทุนเพื่อการพัฒนาวิสาหกิจที่นำโดยกลุ่มพี่และระดับความพึงพอใจที่ได้บรรลุวัตถุประสงค์

[illegible]

11	ระดับความพึงพอใจและความดีของการ										
		เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
12	1 การกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่มีมาจากพลเรือนโดยจากประชาชนในจังหวัด	เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
13	2 การบริหารราชการภายใต้แนวคิด"จังหวัดจัดการตนเอง" โดยผู้ว่าจังหวัดจัดการตนเองเป็นเขตเลือกตั้ง	เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
	3 กรณีในจังหวัดที่ประชาชนและชุมชนท้องถิ่นที่มีความพร้อมก่อน ตัวอย่างงานสำเร็จ เช่นกรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา	เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
	- ระดับความพึงพอใจในการที่นำไปสู่ผลลัพธ์										
14	1 การกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นมีอำนาจเป็นของตนเองอย่างแท้จริงผ่านการเลือกตั้งผู้ว่าท้องถิ่นของประชาชนในท้องถิ่นเอง	เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
15	2 การกำหนดแนวทางในการพัฒนาพื้นที่ให้สอดคล้องกับบริบทและสภาพภูมิสังคมของท้องถิ่น โดยไม่ต้องรอคำสั่งจากส่วนกลางที่ทำให้จังหวัด"ไม่อาจแก้ไข"ปัญหาได้ส่วนตนเอง	เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
16	3 การสร้างพันธมิตรชุมชนโดยตรึงกับประชาชนในพื้นที่ระหว่างองค์กรกับเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดกับประชาชนในท้องถิ่น	เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
17	4 เป็นการกระตุ้นให้ทั้งประชาชนและผู้ที่เกี่ยวข้องต้องมีความสนใจในการปกครองท้องถิ่นอย่างจริงจัง กระทั่งเกิดการเรียนรู้และฝึกฝนวิธีการปกครองให้ล้มลุกช้ำ	เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
18	5 การสร้างเอกภาพในการบริหารงานท้องถิ่นในการมีผู้บริหารสูงสุดที่มีอำนาจสมบูรณ์ในจังหวัดซึ่งผ่านพ้นแล้ว	เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
19	6 การกำหนดคุณสมบัติการเข้าสู่ตำแหน่งของผู้ว่าราชการจังหวัดจากการเลือกตั้งให้ละเอียด เหมาะสมตามสภาพสังคมในแต่ละท้องถิ่น	เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
20	7 การบริหารความเสี่ยงในการบริหารงานของผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งที่มิใช่ขาดประสิทธิภาพทางการบริหารและความเป็นมืออาชีพ เมื่อเทียบกับผู้ว่าราชการที่มาจากการแต่งตั้ง	เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
21	8 การพัฒนาศักยภาพในการบริหารและปกครอง บังคับบัญชา ข้าราชการทุกระดับทั้งในสังกัดและต่างสังกัด ทั้งในกับกับปัญหาและนอกกับปัญหา	เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
22	9 การจำกัดอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดที่พ้นจากการเลือกตั้งในกิจการที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงและความปลอดภัยของรัฐของประเทศ	เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
23	10 การจำกัดงบประมาณที่ใช้ในการจัดการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้ง	เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
24	11 การลดบทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการดำเนินการที่ก่อให้เกิดการผูกขาดอำนาจ การทุจริตคอร์รัปชัน และการประพฤติมิชอบในรูปแบบต่างๆ	เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
25	12 เสริมสร้างแนวร่วมเชิงนโยบายของสภาผู้ว่าราชการจังหวัดแบบเลือกตั้ง โดยสภาประชาธิปไตย	เป็น	ไม่เป็น	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่

[illegible]

[illegible]

ตอนที่ 3.2 โปรดใส่เครื่องหมาย 1,2,3,... ลงในช่องหน้าข้อความที่ท่านต้องการให้ดำเนินการปฏิรูปตามลำดับก่อนหลัง (1 = ต้องการมากที่สุด) ประกอบไปด้วย 2 ส่วน ได้แก่ การบริหารราชการส่วนภูมิภาค และการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

ความต้องการ	กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (มี 2 ลำดับ : 1 -2)
	การบริหารราชการส่วนภูมิภาค
	การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

ความต้องการ	กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนภูมิภาค) (มี 2 ลำดับ : 1 -2)
	การปรับโครงสร้างราชการส่วนภูมิภาค
	การให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง

ความต้องการ	กรอบความเห็นร่วมปฏิรูปท้องถิ่นไทย (การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น) (มี 8 ลำดับ : 1 - 8)
	การขุบเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
	การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก
	การจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
	การตรากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นใหม่ และแก้กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง
	การผลักดันกฎหมายหลักต่างๆ ของท้องถิ่น
	การจัดตั้งสภาประชาชนปฏิรูปจังหวัดและท้องถิ่น
	การจัดตั้งสภาการปกครองท้องถิ่นแห่งชาติ
	การเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของประชาชน

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามทัศนของผู้ตอบแบบสอบถาม

(1) ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย ตามทัศนของผู้ตอบแบบสอบถาม

(2) ปัจจัยเกื้อกูลสนับสนุนตลอดจนปัจจัยที่เป็นปัญหาและข้อจำกัดต่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทย
ตามทัศนของผู้ตอบแบบสอบถาม

(2.1) ปัจจัยเกื้อกูลสนับสนุน

(2.2) ปัญหาและข้อจำกัด

ขอขอบคุณที่ท่านใช้เวลาตอบแบบสอบถาม
ข้อมูลของท่านจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิรูปประเทศไทยต่อไป

แบบสัมภาษณ์

No.	
Date	

เรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษา สู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย”

คำชี้แจง ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษารวบรวมและนำเสนอข้อมูลสภาพปัญหา การมองเห็นร่วม อุดมคติและความคาดหวังของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ในมิติการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นไทย เพื่อใช้เป็นข้อมูลทางเลือกประกอบการศึกษาและเสนอแนะของสภาพัฒนาการปกครองท้องถิ่นไทย(ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 และต่อวงงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปและพัฒนากระบวนการบริหารงานภาครัฐไทย ตลอดจนเติมเต็มข้อมูลทางวิชาการของกลุ่มประชากรนักศึกษาระดับอุดมศึกษาเพื่อให้เกิดการปฏิรูปด้านการปกครองท้องถิ่น

แบบสัมภาษณ์ แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1** แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 5 ข้อ
ได้แก่ เพศ อายุ สถานะภาพนักศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา และระดับผลการเรียนเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2** แบบสัมภาษณ์อุดมคติและความคาดหวังในการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นตามกรอบความเห็นร่วมปฏิรูปประเทศไทยด้านการปกครองท้องถิ่น จำนวน 5 ข้อ 10 ตอน
- ตอนที่ 3** แบบสัมภาษณ์ลำดับความต้องการในการปฏิรูป พร้อมให้เหตุผลประกอบ จำนวน 12 ข้อ
- ตอนที่ 4** แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปท้องถิ่นไทยตามทัศนคติของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 8 ข้อ

ผู้สัมภาษณ์ เริ่มเวลา น.

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 5 ข้อ

1	เพศ	____	ชาย	____	หญิง
2	อายุ	____	ปี		
3	สถานะภาพนักศึกษา	____	ปริญญาตรี	ชั้นปีที่	____
		____	ปริญญาโท	ชั้นปีที่	____
4	สาขาวิชาที่ศึกษา	____	นิติศาสตร์		
		____	รัฐศาสตร์		
		____	รัฐประศาสนศาสตร์/บริหารรัฐกิจ		
5	ระดับผลการเรียนเฉลี่ยรวม	____			

หนังสือรับรองการเข้าร่วมนำเสนอ
บทความงานวิจัย วิทยานิพนธ์ และนำบทความลงในรายงานการประชุมวิชาการ
๒๐๒๐-๒๐๒๑-๒๐๒๒-๒๐๒๓-๒๐๒๔

คณะกรรมการจัดการประชุมวิชาการระดับชาติ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์
ครั้งที่ ๑๐ ประจำปี ๒๕๕๕ หัวข้อ 'ประกาศนโยบายเรียน โอกาสและความท้าทาย'
จัดโดย

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
ขอรับรองว่า

ชื่อ-สกุล
สังกัด

ได้นำเสนอผลงานเรื่อง

ดิฉันทภาพ พัฒนา

มหาวิทยาลัยมหิดล

การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่แนว
ทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย

ด้วยวาจา (Oral Presentation) ด้วยตนเอง เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๕ ณ โรงแรมรอยัลริเวอร์ กรุงเทพมหานคร โดยที่ผลงานดังกล่าวนี้ ได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Reviewers) เรียบร้อยแล้ว และคณะกรรมการจัดการประชุมฯ จะได้นำบทความฉบับเต็ม (Full Paper) ลงตีพิมพ์ในรายงานการประชุมวิชาการ (Proceedings) ต่อไป

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิทยา ชินวรรณ)

คณบดีคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
ประธานคณะกรรมการจัดการประชุมวิชาการฯ

Certificate of MU-SSIRB Approval

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Certificate of Approval No.:	2015/270.1108
MU-SSIRB No.:	2015/289 (R1)
Title of Project:	THAI LOCAL GOVERNMENT IN THE IDEAL AND EXPECTATIONS OF HIGHER EDUCATION STUDENT GROUPS TO THAI LOCAL GOVERNMENT REFORM GUIDELINES
Principal Investigator:	SWETSAPOD PATTANA
Name of Institution:	Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University
Approval includes:	1) MU-SSIRB Submission form version received date 10 August 2015 2) Participant Information sheet version date 10 August 2015 3) Informed Consent Form version date 17 June 2015 4) Questionnaire version received date 17 June 2015 5) Interview Guideline version received date 17 June 2015

The Committee for Research Ethics (Social Sciences) is in full compliance with international Guidelines of Human Research Protection such as Declaration of Helsinki, The Belmont Report, GCMs Guidelines and the International Conference on Harmonization in Good Clinical Practice (ICH-GCP)

Date of Approval:	August 11, 2015
Date of Expiration:	August 10, 2016

Chairman

(Emeritus Professor Dr. Sanhat Sermairi)

Head of the Institute

(Assoc. Prof. Dr. Wariya Chirawanno)
Dean of Faculty of Social Sciences and Humanities

Office of The Committee for Research Ethics (Social Sciences), Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University
 Phuttamonthon 8 Rd., Salaya, Phuttamonthon District, Pathum Thani 73170. Tel.(662) 441-9180 Fax.(662) 441-9181
 Website: www.mu-ssirb.com; e-mail: mu-ssirb110@gmail.com

การทดสอบความเที่ยง (Reliability)

ในการทดสอบความเที่ยง (Reliability) ในการวิจัยเรื่อง “การปกครองท้องถิ่นไทยในอุดมคติและความคาดหวังของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา สู่แนวทางการปฏิรูปท้องถิ่นไทย” ครั้งนี้ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และนำข้อมูลที่ได้ไปทดสอบหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) จากสูตรครอนบาช (Cronbach) ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ออกมาดังนี้

R E L I A B I L I T Y A N A L Y S I S - S C A L E (A L P H A)			
Reliability Coefficients			
N of Cases =		30	N of Items =276
Alpha =		.9814	

จากภาพค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาที่คำนวณได้คือ 0.9814 ได้มีค่าเข้าใกล้ 1 แสดงว่าแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยมีค่าความเชื่อมั่นสูง

ระดับความยากง่าย (p)

ความยากง่ายของข้อสอบ (p)	ความหมาย
0.81 - 1.00	ง่ายมาก (ควรปรับปรุงหรือตัดทิ้ง)
0.60 - 0.80	ค่อนข้างง่าย (ดี)
0.40 - 0.59	ยากพอเหมาะ (ดีมาก)
0.20 - 0.39	ค่อนข้างยาก (ดี)
0 - 0.19	ยากมาก (ควรปรับปรุงหรือตัดทิ้ง)

ผลการวิเคราะห์ระดับความยากง่าย จากการทดสอบกลุ่มตัวอย่าง จำนวนผู้ตอบ 30 คน ค่าความยากง่ายจะมีค่าเท่ากับ 0.5 แสดงว่า เป็นข้อสอบที่อยู่ในระดับปานกลาง

อำนาจจำแนก (r)

อำนาจจำแนกของข้อสอบ (r)	ความหมาย
0.60 - 1.00	อำนาจจำแนกดีมาก
0.40 - 0.59	อำนาจจำแนกดี
0.20 - 0.39	อำนาจจำแนกพอใช้
0.10 - 0.19	อำนาจจำแนกต่ำ (ควรปรับปรุงหรือตัดทิ้ง)
-1.00 - 0.09	อำนาจจำแนกต่ำมาก (ควรปรับปรุงหรือตัดทิ้ง)

ผลการวิเคราะห์ความสามารถของข้อสอบในการจำแนกหรือแยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างผู้สอบที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกันเพื่อที่จะใช้ พยากรณ์หรือบ่งชี้ความแตกต่าง ที่เห็นชัดในด้านความสามารถ ได้ค่า $r = 0.30$ หมายความว่าอำนาจจำแนกพอใช้

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

ผลการวิเคราะห์โดยใช้สูตร KR-20 ของ กูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.953

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล	นายดิณณภพ พัฒนะ
วัน เดือน ปี เกิด	10 มกราคม 2532
ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้	5/7 หมู่ที่ 3 ซอยเสาหิน 12 ตำบลหนองหอย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
ประวัติการศึกษา/อบรม	ปีการศึกษา 2538-2549 ประถมศึกษา/มัธยมศึกษาศึกษาตอนต้น/มัธยมศึกษาศึกษาตอนปลาย โรงเรียนช่องฟ้าซินเซิงวาณิชบำรุง(สหศึกษา) จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2552 หลักสูตร Chinese Culture and Language Summer Program for International Students. National Chung Hsing University (NCHU) ประเทศสาธารณรัฐจีน(ไต้หวัน) ปีการศึกษา 2553 รัฐศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยแม่โจ้-แพร่ เฉลิมพระเกียรติ จังหวัดแพร่ (คณะในสังกัดของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่) ปีการศึกษา 2558 รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต(นโยบายสาธารณะและการจัดการภาครัฐ) คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
ประวัติการทำงาน	พ.ศ. 2554 พนักงานทรัพยากรบุคคล สำนักทรัพยากรบุคคล บริษัท ซีพีเอฟ เทรคดิ่ง จำกัด (บริษัทในเครือเจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด (มหาชน))

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติการทำงาน (ต่อ)

พ.ศ. 2556

พนักงานต้อนรับภาคพื้น (Smile Teme)

ประจำด้านตรวจค้นและรักษาความปลอดภัย ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ

บริษัท เอเชีย ซิเคียวตี้ แมเนจเม้นท์ จำกัด

(บริษัทในเครือบริษัท ลีอชเลย์ จำกัด (มหาชน))

พ.ศ. 2557

นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ

ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ

สำนักงานเขตบางคอแหลม สังกัดกรุงเทพมหานคร

พ.ศ. 2558

นักวิเคราะห์งบประมาณปฏิบัติการ

ข้าราชการพลเรือนสามัญ

สำนักจัดทำงบประมาณด้านเศรษฐกิจ 3

สำนักงบประมาณ สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี

พ.ศ. 2558 – ปัจจุบัน

เจ้าพนักงานป้องกันการทุจริตปฏิบัติการ

ข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

สำนักป้องกันการทุจริตภาคประชาสังคมและการพัฒนาเครือข่าย

สังกัดสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ